

Giới thiệu Minh Cung Truyện

Thể loại: ngôn tình,cổ đại, cung đấu

Vào năm nào đó một nữ nhi xuất thân thứ xuất bị người khác coi thường, thì nay đã từng bước từng bước leo lên ngôi vị Hoàng Quý Phi, nằng sống cả đời không sợ ai lại càng không khuất phục ai, nhưng nằng lại sợ duy nhất chính nằng.

Phía sau bức tường Tử Cấm Thành lộng lẫy ấy tồn tại mấy chục năm một hậu đình Minh cung, đã có những thứ ám ảnh con người như thế...

Kẻ từng ôn nhu như nước, uyển chuyển như mây, thất cơ treo cổ tự vẫn trong cung vàng điện ngọc.

Kẻ từng trẻ trung như mai xuân, yêu kiều như mai đông, kết cục chết trong biển lửa mà không được Hoàng đế tương cứu.

Kẻ từng kiều diễm lộng lẫy, từng uy nghi vô song, chết trong thâm cung lạnh lẽo.

Kẻ một bước bay lên cây hóa phượng hoàng, tâm cơ thâm sâu, rồi lại bị xử lăng trì. Thủ hận đến độ từng mảnh da bị cứa ra khỏi cơ thể không thấy đau, máu chảy khắp người không thấy sợ.

Kẻ từng rực rỡ như nắng ban mai, trong trắng như ngọc, vì yêu vì hận mà đau đớn, chết xác xơ trong cung mà chẳng ai hay.

Kẻ yếu đuối như cỏ nhọc, mềm yếu như đỗ hoa, bị đế vương lãng quên giữa hậu cung ba ngàn giai lệ, sống cuộc đời cô quạnh thê lương.

Dù là kẻ tâm cơ, hay không tâm cơ; kẻ sắc sủng hay vô sủng; kẻ địa vị cao hay thấp; rồi cũng có một kết cục bi đát như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Minh Cung Truyện - Lời tác giả Phương Nghiên

VÀI LỜI TÁC GIẢ PHƯƠNG NGHIÊN

- Minh Cung Truyện là một tiểu thuyết cung đấu, đề tài được Trung Quốc truyền tải đến mọi người qua những bộ phim. Tuy nhiên mình phải nói thật là mình đã cố gắng để nó không bị trùng lặp với tất cả những bộ phim mình xem qua (để tránh tiếng đạo nhái này nọ). Đây không phải tiểu thuyết đầu tay nhưng là bộ truyện đầu tiên mình cố gắng hết sức để hoàn thành.

- Là một truyện dã sử, truyện sử dụng nhiều nhân vật có liên quan đến lịch sử, cụ thể là lịch sử triều Minh - Trung Quốc. Xin chớ nhầm tưởng, đây không phải *sử thi*, càng không phải *chính sử*. Đây là tiểu thuyết. Vì thế truyện có nhiều chi tiết hơi lệch so với sự thật lịch sử, đồng thời có một số nhân vật không liên quan tới dòng chảy lịch sử trung đại Trung Hoa. Ngoài ra thì truyện mình chú trọng nhiều vào **CUNG ĐẤU** hơn là **TRIỀU ĐẤU**. Cho nên có nhiều nhân vật trên tiền triều sẽ sai khác nhiều so với lịch sử. Nếu ai là fan của lịch sử, xin nhẹ tay gạch đá. Bởi lẽ truyện có không ít thứ lể nghi, tình tiết, tên gọi sai khác (một phần do tác giả hiểu biết hạn hẹp, một phần do buộc phải thay đổi để phù hợp)

- Tuyển nhân vật của truyện có thể nói là lớn và phức tạp, từ tên gọi, tôn hiệu, tôn xưng cho đến thân phận nhân vật. Nhưng nếu nhập tâm với truyện, mình nghĩ nhớ hết không phải chuyện khó khăn.

- Các bạn có thể tham khảo thêm bài tìm hiểu *[Cổ Đại - Cung Đấu] Minh Triều Tinh Hoa Văn Hóa* trên tường nhà mình, hoặc tham khảo page *Minh Cung Truyện - Minh Triều Cổ Sự* nếu cảm thấy hứng thú với lịch sử Minh Triều.

- Truyện dự tính có 120 chương, chia thành 12 (hoặc 15 phần truyện) và hoàn thành vào tháng 4 năm 2019.

- Dưới đây là 6 phần đã đăng:

+ **Phần 1:** Hồng hạnh đông lâu (Cây hồng hạnh ở tường đông) - Từ chương 1 đến chương 8

+ **Phần 2:** Cung oán (Nỗi oán trong cung) - Từ chương 9 đến chương 19

+ **Phần 3:** Tái kiến cổ nhân (Gặp lại người xưa) - Từ chương 20 đến chương 26

+ **Phần 4:** Hậu cung phi tử (Phi tử trong hậu cung) - Từ chương 27 đến chương 34

+ **Phần 5:** Tầm châu mệnh ngọc (Tìm châu kiếm ngọc) - Từ chương 35 đến chương 41

+ **Phần 6:** Quân tâm (Lòng chàng) - Từ chương 42 đến chương 52

+ **Phần 7 (dở dang):** Mưu cầu - Từ chương 53 đến chương 6x

+ Phần 8:

+ Phần 9:

+ Phần 10:

+ Phần 11:

+ Phần 12:

Cảm ơn các bạn đã dành thời gian đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Hậu Cung Thời Minh - Minh Cung Truyện

[Hậu cung thời Minh]

Do tác giả tham khảo lịch sử và bổ sung cho phù hợp cốt truyện

Chính thất: Hoàng hậu

Phi tử:

Chính nhất phẩm: Hoàng Quý phi

Tòng nhất phẩm: Quý phi

Chính nhị phẩm: Phi (dùng mỹ hiệu để xưng, ví dụ: Thần phi, Thuận phi, Khang phi, Chiêu phi,...)

Tòng nhị phẩm: Tần (dùng các mỹ hiệu để xưng, ví dụ: Trang tần, Hòa tần, Hy tần,...)

Tân ngự:

Chính tam phẩm: Tiếp dư

Tòng tam phẩm: Chiêu nghi, Chiêu dung

Chính tứ phẩm: Quý nhân

Chính ngũ phẩm: Mỹ nhân

Chính lục phẩm: Tài nhân

Chính thất phẩm: Tuyền thị

Chính bát phẩm: Thục nữ

***Lưu ý:**

- Truyện có nhiều chỗ còn ban phẩm vị sai so với thực tế.

- Thực ra năm Gia Tĩnh thứ 10, vua mới lập thêm Cửu tần (chín tước tần), thế nhưng trong truyện thì trước năm này, nhân vật Văn Ngọc Hiểu đã được ban tước Cung tần (Văn Cung tần).

- Số người hạn định là do tác giả tham khảo các đời vua trước để xếp. Hạng chính nhất, tòng nhất là tham khảo thời Thanh để xếp.

- Xem thêm bài **Minh Triều Tần Phi** trong [Cổ Đại - Cung Đấu] **Minh Triều Tinh Hoa Văn Hóa**

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-3: Tử Cấm Thành - Huyết tiễn

Năm Gia Tĩnh thứ hai mươi.

Hoàng Quý phi ngồi trong tấm điện, thờ thần nhìn ra màn mưa bên ngoài. Giương mặt nàng trầm ngâm đến độ thất thần. Những ngày gần đây, trong mỗi đêm nằm ngủ, nàng đều mơ thấy những cảnh tượng hãi hùng: khắp sân đá hoa lam đẹp đẽ của đại điện của Dục Đức cung đầy là máu; trên khắp đôi bàn tay gầy gầy của nàng, trên y phục Hoàng Quý phi của nàng đều là một màu đỏ thẫm nhìn mà sợ hãi đến kinh người.

Máu, người chết, oan hồn, tiếng khóc, thồn thức trong mỗi giấc mộng của nàng trong Tử Cấm thành...

Tiếng khóc của đứa trẻ bị nàng gián tiếp hãm hại từ khi chưa ra đời.

Oan hồn của kẻ từng bị nàng hại chết héo mòn trong cung điện tịch liêu như hiện về ngay trước mắt, ánh mắt ả đỏ ngầu đáng sợ, giờ tay xiết lấy cổ nàng thật chặt.

Tiếng rên rĩ thờ than của kẻ phi tần oan ức năm nào như đang ong ong, đều đều bên tai nàng, cứ kêu tên nàng như đang nguyên rủa.

Theo bản năng, nàng đưa hai tay ôm đầu, giữ chặt tai, nhưng khi nhìn đến bàn tay của mình, nàng giật mình: toàn là những vết máu đỏ tươi chảy dọc nhìn mà ghê rợn...

Nhớ thứ xuất tằm thường năm nào bị người ta khinh rẻ, về sau lại từng bước leo tới địa vị Hoàng Quý phi, cả đời không sợ ai, không khuất phục trước ai, cuối cùng lại sợ chính bản thân mình.

Từ Cẩm thành, trong hậu đình Minh cung suốt mấy chục năm, đã có những thứ ám ảnh con người như thế...

Kẻ từng ôn nhu như nước, uyển chuyển như mây, thất cơ treo cổ tự vẫn trong cung vàng điện ngọc.

Kẻ từng trẻ trung như mai xuân, yêu kiều như mai đông, kết cục chết trong biển lửa mà không được Hoàng đế tương cứu.

Kẻ từng kiều diễm long lanh, từng uy nghi vô song, chết trong thâm cung lạnh lẽo.

Kẻ một bước bay lên cây hóa phượng hoàng, tâm cơ thâm sâu, rồi lại bị xử lăng trì. Thù hận đến độ từng mảnh da bị cứa ra khỏi cơ thể không thấy đau, máu chảy khắp người không thấy sợ.

Kẻ từng rực rỡ như nắng ban mai, trong trắng như ngọc, vì yêu vì hận mà đau đớn, chết xác xơ trong cung mà chẳng ai hay.

Kẻ yếu đuối như cỏ non, mềm mỏng tựa đóa hoa, bị đế vương lăng quên giữa hậu cung ba ngàn giai lệ, sống cuộc đời cô quạnh thê lương.

Dù là kẻ tâm cơ, hay không tâm cơ; kẻ đắc sủng hay vô sủng; kẻ địa vị cao hay thấp; rồi cũng có một kết cục bi đát như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 1-4: Cuồng ca thống âm - Lai phỏng nhận khâu xú (Đã sửa 25/7/18)

ĐOẠN 1: HỒNG HẠNH ĐÔNG LÂU

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 1:

CUỒNG CA THỐNG ÂM – LAI PHỎNG NHẬN KHÂU XÚ

(Có kẻ hát trong điên cuồng, say trong đau khổ, tìm lại mộ chìm nhận năm xưa)

**Câu thơ đề trích "Mô ngư nhi – Nhận khâu" – Nguyễn Hiếu Văn.*

Nắng thu như màn tơ mỏng buông xuống trần, có phần nhẹ nhàng lại có phần huyền ảo. Những con gió thu thoang thoang, khẽ đưa qua, mang theo hương thơm đặc trưng của các loài hoa thu. Vài đóa hoa cúc, hoa thược dược trong hoa viên bắt đầu hé nở, đua nhau khoe sắc, dệt thành bức tranh mùa thu như mây như gấm, đẹp đến động lòng người.

Từ Cẩm Thành. Ngày hai mươi tháng tám năm Chính Đức [1] thứ mười lăm.

[1] Chính Đức: niên hiệu thời vua Minh Vũ Tông. Năm Chính Đức 15 là năm 1520.

Lễ đại thọ năm mươi tuổi của Từ Thọ Thái hậu [2] được tổ chức trong Nhân Thọ cung. Cảnh Nhạc đài nằm trong Nhân Thọ cung của Từ Thọ Thái hậu, là tòa đài đẹp bậc nhất về kiến trúc trong Từ Cẩm Thành; lại nằm gần Yên hoa viên cho nên được chọn làm nơi tổ chức đại yến.

Chính Đức Hoàng đế gửi thiệp mời đại thọ tới rất nhiều khách quý trong hoàng thất và ngoại tộc. Khách mời rất đông, còn có sứ giả các Đại Việt, Triều Tiên qua chúc mừng Thái hậu; cho nên Cảnh Nhạc đài phải bố trí đến gần trăm chiếc bàn cỗ dài.

Đặc biệt gia quyến Trương thị - dòng họ của Thái hậu – cũng có rất nhiều nhân vật quan trọng tham dự.

Trương thị có Thái hậu chống lưng như thế điều có gió, cả một dòng họ phú quý. Đệ đệ Thái hậu là Trương Diên Linh trẻ tuổi đã được đảm nhiệm vị trí Quốc công; đại huynh Thái hậu là Trương Hạc Linh là Thượng thư bộ Binh của đại Minh. Trưởng nữ của Trương gia – cháu gái cung của Thái hậu – quý danh là Trương Trích Hoa được Hoàng thượng đồng ý cho ở trong Nhân Thọ cung từ khi còn nhỏ để Thái hậu đích thân nuôi dưỡng và dạy bảo.

[2] Từ Thọ Hoàng Thái hậu Trương thị: Lấy hình tượng Từ Thọ Thái hậu trong lịch sử nhà Minh. Bà được biết đến là vị Hoàng hậu duy nhất sống theo chế độ một vợ một chồng với Hoàng đế.

Năm nay, Đại Minh chưa hết tang của Thái hoàng Thái hậu, song Chính Đức bỏ ngoài tai những lời thị phi của các vị đại thần, vẫn tổ chức yến thọ cho mẫu thân mình cực kỳ long trọng.

Từ rất sớm, hạ nhân đã kê bàn thành hai dãy dài, mỗi dãy có bảy hàng, mỗi hàng bảy chiếc bàn được trang trí đẹp mắt, lại bày vô số những món ăn trân quý và hiếm thấy. Các hạ nhân trong Nhân Thọ cung liên tục qua lại rót rượu, mang những loại rượu cực phẩm, dâng lên Thái hậu và khách dự tiệc. Cảnh Nhạc đài tràn ngập tiếng cười nói huyền ảo, nhộn nhịp.

Thái hậu năm nay đại thọ năm mươi, tuổi xem như cũng vào cái độ xế chiều nhưng khí chất của bậc mẫu nghi thì dường như vẫn không hề suy giảm. gương mặt phúc hậu mà đầy thần khí, ánh mắt đầm thắm, ôn nhu mà vẫn thể hiện rõ uy nghiêm của bậc trưởng bối hoàng thất, quả xứng với ba chữ "lệ mà uy".

Thái hậu ngồi trên phượng tọa, bên hai bên trái phải là đệ hậu. Hôm nay là mừng thọ, người mặc lễ phục mùa hè màu tía. Trên đại sam y của bà thêu hoa lạc tiên bằng chỉ bạc; bên mỗi viên tay áo thêu chìm một hàng chữ "Thọ" vô cùng tinh tế. Đài hạ bí bên ngoài màu xanh đậm như sóng nước, trên nền trang trí họa tiết long phượng bằng sợi tơ vàng, hai bên lại đính thêm những hạt ngọc trong suốt nhỏ như giọt nước. Phượng lễ quan Thái hậu đội cài tam kim long, lục ngân phượng, thêm vô số hoa sai điểm thụy, hồng ngọc bóng bảy trang trí lên; lại có đôi dải lưu tô đối xứng hai bên phượng quan, kết từ những bạch châu quý giá rủ xuống, càng tăng thêm sự long lanh cho phục sức của bà. [3]

[3] Hà bí: dải lụa bên ngoài áo của phụ nữ thời Minh, rộng ba tấc, dài năm thước. Là loại phục sức dành cho phụ nữ quý tộc trong những dịp lễ trọng đại.

Phượng lễ quan: là loại phượng quan, hay chính là mũ phượng mà phụ nữ quý tộc dùng trong dịp lễ. Là một trong những phục sức quan trọng thời Minh.

Tam kim long, lục ngân phượng: bốn rồng vàng, sáu phượng bạc. Hoa sai điểm thủy: thoa cài hình hoa điểm thủy. Lưu tô: loại trâm có tua rủ khá phổ biến thời phong kiến.

Hoàng hậu Hạ thị, năm nay gần ba mươi tuổi, ngồi trên hoàng tọa bên phải Thái hậu. Trong đại lễ long trọng, nàng cũng vận y vô cùng lộng lẫy. Nàng rời khỏi chỗ, khéo léo mang chén rượu đến trước Trương Thái hậu, nâng chén vàng ngang mày thật cung kính, mời bà: "Hôm nay mừng thọ mẫu hậu, nhi thần chúc mẫu hậu vạn thọ vô cương."

Trương Thái hậu đưa tay nhận lấy chén rượu bằng vàng từ Hoàng hậu, miệng mỉm cười ôn nhu, khẽ gật đầu tỏ ý hài lòng, khen ngợi: "Hoàng hậu thật là có lòng."

Cháu gái của Thái hậu - Trương Trích Hoa, người được Thái hậu nuôi dưỡng dạy dỗ từ nhỏ, được cho ngồi ngay bên cạnh Hoàng hậu Hạ thị. Hôm ấy, Trích Hoa mặc tiểu lễ phục màu đỏ tươi, thêu chìm những họa tiết hồ điệp, rực rỡ tựa như một bông hoa mẫu đơn Lạc Dương Hồng trong nắng. Sau khi Hạ Hoàng hậu dâng rượu xong, nàng cũng đứng dậy, cúi người thật thành kính: "Hoa Nhi cũng chúc hoàng cô mẫu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam sơn. Chúc cô mẫu vô cực trường lạc." Giọng nói nàng nhẹ như tiếng gió thoảng, lại thanh thanh như tiếng chim ngân nga, tựa như rót mật vào tai những người lắng nghe.

Ai nấy trầm trồ tán dương rằng Trích Hoa không chỉ xinh đẹp, ăn nói khéo léo, lại ngợi ca Thái hậu dạy dỗ được một nữ tử ngoan ngoãn và hiếu lễ. Thái hậu vừa ý, cười tán thưởng: "Quả đúng là Hoa Nhi của ai gia. Ai gia không có nhi nữ, con chính là niềm tự hào của ai gia, của Trương gia. Lại đây, ngồi cạnh ai gia."

Trương Trích Hoa dịu dàng đứng dậy, bước tới chỗ Thái hậu. Trương Trích Hoa năm đó lên mười lăm tuổi, dung nhan dù lớn sẽ còn thay đổi nhưng có lộ rõ dáng dấp của một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Ở thái dương bên trái của nàng còn có vết bớt hơi nhỏ màu đỏ thắm tựa tựa hình bông hoa mẫu đơn. Xưa kia, khi thầy toán đến Trương phủ xem, từng nói Trương Trích Hoa có phượng nhãn, lại có vết bớt hồng mẫu đơn mà mẫu đơn là "hoa trung chi vương", đó chính là dấu hiệu của một người có mệnh phượng hoàng.

Chính Đức Hoàng đế [4] ngồi bên cạnh Thái hậu – cũng chính là biểu ca của Trích Hoa - cũng nở nụ cười, khen ngợi: "Đúng là Hoa Nhi luôn làm mẫu hậu vừa ý nhất."

Hoàng thượng dứt lời, mấy phi tần, mấy vị phu nhân, vương phi lại bắt đầu chêm xen những lời nịnh nọt Thái hậu.

[4] Chính Đức Hoàng đế: là Minh Vũ Tông trong Lịch sử nhà Minh, lấy niên hiệu Chính Đức nên gọi là Chính Đức Hoàng đế

Nghe mấy lời này, Trương Trích Nguyệt ngồi phía dưới chỉ thấy buồn lòng, lại tủi thân. Trích Nguyệt vốn là muội muội cùng cha khác mẹ của Trương Trích Hoa, song mẹ nàng chỉ là thứ phu nhân trong Trương phủ.

Tỷ tỷ nàng là đích nữ, dung nhan xinh đẹp hơn người, lại được Thái hậu nuôi dưỡng từ nhỏ. Cho nên trong mắt người ngoài cái gì của tỷ tỷ cũng có thể hơn Trích Nguyệt. Với Trương gia, tỷ tỷ là niềm hy vọng lớn lao. Còn nàng, một kẻ lúc nào cũng bị cho là vô dụng bất tài, chỉ có thể ngày ngày ở trong Trương phủ, chịu những lời khinh miệt của đám nha hoàn, gia nhân.

Từ nhỏ lúc nào nàng cũng thấy không cam lòng, bởi nàng cũng có tài, tiếc là không ai biết đến, chỉ vì nàng không phải trưởng nữ Trương gia, cho nên luôn bị coi nhẹ. Nàng nghe mọi người bàn tán mà siết chặt tay thành nắm. Tỷ tỷ có mệnh phượng hoàng, nhưng làm Hoàng hậu của ai chứ? Của Hoàng đế biểu ca sao? Cái lẽ đó đã là không thể. Nếu thế chỉ có thể làm Hoàng hậu của vị Hoàng đế đời tiếp theo thôi, mà Hoàng đế đời tiếp theo thì là con của Hoàng đế biểu ca, là cháu của tỷ tỷ, kém tỷ tỷ đến chục tuổi. Vậy thì càng không thể rồi. Ha, cái mệnh phượng hoàng này âu cũng chỉ là một gai thoi để người ta chế cười thôi! Trích Nguyệt luôn phải nghĩ thế để tự an ủi mình, nhưng cũng chẳng khiến nàng vui vẻ hơn được bao nhiêu.

Trương Trích Nguyệt nhẹ nhàng nói nhỏ với cha: "Phụ thân, Trích Nguyệt cũng hơi đau đầu. Con ra Yên viên tản bộ một lát."

Phụ thân gật đầu qua loa rồi tiếp tục nói chuyện, cười đắc ý với mọi người xung quanh, nghe những lời nịnh từ bọn họ mà không để ý tới nàng nữa. Trong mắt phụ thân, chưa bao giờ có mẫu thân nàng, đương nhiên cũng chưa bao giờ có nàng. Người chỉ coi tỷ tỷ là con gái người. Nàng cũng không mấy để ý, liền rời khỏi bữa tiệc, đi tới Yên viên. Mọi người xung quanh cũng chẳng ai chú ý tới sự biến mất này của nàng. Họ vốn chỉ để tâm tới tỷ tỷ tuyệt sắc tài năng của nàng, Trương Trích Hoa.

Mùa thu. Khắp Yên viên, thược dược, mẫu đơn nở đầy. Hai ven đường đi từ cổng vào Yên hoa viên, trồng vô số những khóm mẫu đơn Ngụy Tử màu hồng thắm. Lại có những đóa hoa mẫu đơn Nhị Kiều hai màu hồng đỏ, tựa như hai nàng giai nhân khoác xiêm y rực rỡ trong nắng thu vàng. Những đóa hoa thược dược màu hồng nhạt e ấp nép dưới những đóa mẫu đơn rực rỡ, tựa hồ là khép mình kính nể trước "hoa trung chi vương". [5]

[5] Mẫu đơn Ngụy Tử, mẫu đơn Nhị Kiều: tên các loài mẫu đơn quý. Mẫu đơn là loài hoa đẹp, thường tượng trưng cho người phụ nữ có thân phận tôn quý, được xưng là "hoa trung chi vương" (vua của muôn hoa).

Gió thoảng mang theo hương thơm ngát của các loài hoa khiến Trích Nguyệt cảm thấy dễ chịu hơn hẳn khi ở trong yến thọ của cô mẫu. Ở đây dù có vọng đến vài âm thanh từ Cảnh Nhạc đài nhưng hầu như rất ít.

Nàng dạo bước trên thảm cỏ biếc xanh, thoáng chốc đã đến Thái Dịch trì. Mới vào đầu mùa thu, lác đác trên hồ vẫn còn vài khóm sen trắng muốt. Phía xa xa, Trích Nguyệt trông thấy những hòn giả sơn với hình thù kỳ lạ và sống động; giữa hồ nước mênh mang còn có những đình nghỉ chân giữa hồ được thiết kế đẹp mắt. Trên mặt hồ, nước gợn lăn tăn, nhìn rõ những hạt nước bốc lên như làn sương mờ ảo, khiến người ta cảm thấy như lạc vào chốn bồng lai, tiên cảnh. Ven hồ, vài cây hoa hoa hạnh tứ quý nở rộ những bông hoa màu hồng tươi, tựa như yên chi trên mặt đào của nàng thiếu nữ. Một lần gió khẽ khàng thổi qua, đưa theo những cánh hoa hồng hạnh bay phấp phới trong không trung, mỹ lệ không gì tả được.

Trích Nguyệt ngồi xuống dưới gốc cây hồng hạnh. Gương mặt nàng nặng nề sâu tằm và u uất. Cuộc sống của nàng không phải phiêu bồng, khổ ải; cũng chẳng phải nay đây mai đó. Nàng cũng có một ngôi nhà, cũng có một gia đình. Thế nhưng đó chỉ là những mong mỏi sâu trong tâm thức. Những người trong nhà vốn không ai biết đến sự tồn tại của một thứ xuất thân kém cỏi như nàng. Từ nhỏ, nàng cùng mẫu thân đã phải sống trong căn nhà nhỏ mé tây phủ đệ Trương gia, chẳng mấy ai quan tâm, chẳng mấy ai thăm hỏi tới. Không phải chỉ một lần, nàng khóc ướt đầm chiếc gối vải trong đêm khuya tịch mịch, lòng thầm mang hận phụ thân, hận gia tộc mình. Mẫu thân nằm ngay bên cạnh nghe thấy nàng ti tê cũng chỉ đưa tay, ôm nàng vào trong lòng. Người im lặng không nói gì. Trích Nguyệt không biết vào lúc ấy mẫu thân đã nghĩ tới điều gì, chỉ biết khi dựa đầu vào ngực mẫu thân, nàng thấy có nước mắt nóng hổi chảy xuống.

Ngẩng đầu nhìn lên trời cao, nàng khéo trông đôi nhạn bay lượn trên bầu trời, con bay con lượn, đùa giỡn thật vui vẻ, kêu lên những tiếng trầm bổng êm tai. Nàng chợt buồn bã đến độ thê lương. Mẫu thân gả vào Trương thị, sống không được lấy một ngày hạnh phúc. Nàng là tiểu thư phủ Quốc công, sống không bằng một kẻ hầu của phu nhân trong phủ, bị người ta khinh rẻ vô cùng. Đến vạn vật như loài nhạn còn sánh đôi, có đàn, vậy sao con người lại cứ phải phân biệt, cứ phải cô độc, cứ phải chia cắt?

Nước mắt tuôn rơi, nàng khẽ cất tiếng hát ai oán:

"Vấn thế gian tình thị hà vật

Trực giáo sinh từ tương hứa

Thiên nam địa bắc song phi khách

Lão sí kỷ hồi hàn thư

Hoan lạc thú

Ly biệt khổ

Tịu trung cánh hựu si nhi nữ

Quân ung hữu ngữ

Diệu vận lý tăng vân

Thiên sơn mộ tuyết

Chích ánh hướng thùy khứ.

Hoành Phần lộ

Tịch mạch đương niên tiêu cổ

Hoang yên y cự bình sở

"Chiêu hồn", "Sở ta", hà ta cập

"Sơn quy" ám đề phong vũ

Thiên dã đổ

Vị tín dữ

Oanh nhi yển từ câu hoàng thổ

Thiên sâu vận cổ

Vì lưu đãi tao nhân

Cuồng ca thống ẩm

Lai phong nhạn khâu xứ..."

*[6] Bài **Mô Ngự nhi – Nhận khâu**:*

Dịch: Hỡi thế gian ái tình là chi?

Mà lứa đôi (đôi chim nhạn) hẹn thề sống chết

Dù trời nam hay đất bắc, đôi nhạn vẫn luôn sát cánh bên nhau,

Đã trải qua biết bao lúc cùng nhau ấm lạnh.

Niềm vui hoan lạc

Nỗi khổ lúc chia lìa,

Chung quy đều chỉ do si tình nhi nữ

Người sao không nói?

Nay đã khuất vào tầng mây vạn dặm

Từ nay ta sớm chiều qua ngàn non tuyết,

Chỉ còn mình ta chiếc bóng, hỡi còn cùng ai?

Trên dải sông Phần,

Tiếng nhạc trống, tiêu rộn rã năm xưa nay đã thành tịch mạch,

Rừng cây trái rộng, khói hoang xen lẫn.

Bài "Chiêu hồn" cất lên đâu còn kịp,

Khúc "Sơn quy" cũng âm đậm trong mưa gió.

Trời cũng biết ghen tị,

Hà vẫn còn chưa tin ư,

Đôi kẻ yển oanh rồi cũng trở thành nắm đất.

Ngàn mối sầu đành để lưu truyền tới vạn đời sau,

Đề đối đãi những tao nhân mặc khách.

(Sẽ có người) hát trong điền cuồng, uống rượu trong đau khổ,

Tới tìm thăm lại nắm mộ chim nhạn này.

Những ngày còn bé, nàng hay nghe mẫu thân hát bài này. Mỗi lần hát, mẫu thân thường nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt người buồn man mác, tựa như là đang mong ngóng chờ trông. Lúc ấy nàng còn nhỏ lắm, lời bài "Nhạn khâu" cũng chẳng hiểu được mấy phần. Nàng chỉ biết mẫu thân nói rằng người giống như một cánh nhạn đơn côi, nhìn những hàng nhạn dài bay về cửa ải... [7]

[7] *Lấy ý từ bài thơ Cô nhạn của Thôi Đồ. Kỳ hàng quy tái tận/Niệm nhĩ độc hà chi (Hàng hàng nhạn về biên ải/Sao nhạn kia lại chỉ có một mình?)*

Hát xong bài ca, đột nhiên nhớ đến mẫu thân, người luôn ở bên nàng những ngày còn bé, nàng lại rơi nước mắt. Nàng lúc này cũng giống mẫu thân lúc ấy, giống một cánh nhạn cô độc, không đôi, chẳng đàn, không người bầu bạn, chẳng kẻ thương yêu, trân trọng.

"*Lai phỏng nhạn khâu xư*. Còn nhỏ tuổi mà đã nghĩ đến lúc quy tiên, thật là bi ai. Muội muội, sao muội lại khóc?" Ngay bên cạnh nàng, xuất hiện một nam tử tuổi tác chắc cũng không hơn nàng bao nhiêu. Tuổi còn nhỏ nhưng gương mặt hắn chứa chất tâm tư và bi thương vô hạn. Hắn không mặc lễ phục, cũng không mặc trường bào, chỉ mặc một bộ thường phục đơn giản màu tím nhạt khiến Trích Nguyệt không đoán được ra thân phận của hắn.

Nàng lặng người không đáp, lại nghe hắn nói: "Hát bài *Nhạn khâu*, hắn là muội muội đang buồn và cô đơn rồi. Bài *Nhạn khâu* là sự chia cắt lứa đôi, không phải muội muội đã có người thương trong lòng rồi chứ?"

Trích Nguyệt nhẹ giọng nói: "Không, muội buồn vì nhớ mẹ. Mẹ thường hát bài *Nhạn khâu*."

Giọng hắn trầm trầm: "Ta cũng buồn." Hắn cúi đầu, thờ dài như thể muốn trút đi những nặng nề trong lòng. Trên khóe mắt hắn mờ mờ có rom rớm lệ.

Trương Trích Nguyệt đoán, có lẽ nam tử này cũng đến yến thọ mà lại về giữa chừng. Bất giác Trích Nguyệt động lòng thương cảm trước một người nàng chưa gặp, chẳng biết. Chỉ vì nàng cảm thấy giữa nàng và người kia cơ hồ có gì thân thuộc. Hai người chẳng phải giống nhau, đều phải rời tiệc giữa chừng sao? Tần ngần nhìn nam tử kia một lát, Trích Nguyệt mới lấy được can đảm đề hỏi hắn: "Ca ca, sao huynh cũng buồn?"

Hắn trầm mặc nhìn nàng ít lâu rồi ngồi xuống bên cạnh. Có lẽ nàng cũng như hắn, cũng đang có điều khổ tâm. Sâu trong mắt nàng, hắn nhìn ra những nỗi buồn man mác. Nàng mặc y phục dự yến, đầu cài một bông hoa thực được màu hồng rất duyên dáng. Hắn ít nói chuyện với người lạ nhưng trước sự quan tâm này, nhiều năm về sau, hắn cũng không hiểu vì sao mình lại kể cho nàng nghe: "Mẫu phi của ta mới mất, ta rất buồn." Vừa dứt lời, hắn lại không kim được mà khóc ti ti.

Mẫu phi của hắn, Trương thị, qua đời chưa lâu, cho nên đến yến tiệc, hắn chỉ mặc thường y chứ không mặc trường bào. Mẫu phi mất, vậy mà hắn lại phải làm gương mặt vui vẻ đến yến thọ của Thái hậu. Cha dạy hắn sống thẳng thắn, nhưng cha cũng vẫn giả bộ cười trong yến thọ đấy thôi. Còn hắn, hắn buồn thì sẽ buồn, vui sẽ tự cười. Yến thọ này không điều khiển được cảm xúc của hắn.

Trích Nguyệt nghe hắn nói xong cũng cảm thấy động lòng. Tuy rằng bởi những lý do khác nhau nhưng hắn và nàng chung quy vẫn là buồn nên mới tìm đến nơi này. Hơn nữa, mẫu thân nàng cũng mất từ lúc nàng còn rất nhỏ; phụ thân không quan tâm đến nàng. Nàng thực ra cũng giống như hắn, cũng thiếu đi tình yêu thương của thân mẫu. Nàng nhẹ nhàng nói với hắn: "Huynh đừng khóc, nếu mẫu phi của huynh biết huynh khóc, bà ấy sẽ rất buồn."

Hắn lắc đầu thất vọng: "Không, mẫu phi ta sẽ không đau lòng đâu. Nếu người đau lòng, sao người lại để ta buồn vì người chứ?"

Hỏi hắn còn nhỏ, mẫu phi nói sẽ ở cùng hắn cả đời. Hắn còn chưa qua tuổi mười lăm, mẫu phi đã bỏ hắn mà đi rồi. Trong lòng hắn bất giác thấy chua xót.

Trích Nguyệt biết rằng mình không thể khiến hắn hết buồn thương được, chỉ chua xót nói một câu rất nhẹ: "Mẫu phi huynh không đau lòng, muội đau lòng."

Nàng đồng cảm với hắn, hiểu được nỗi lòng lúc này của hắn, vì vậy hắn buồn, nàng cũng đau lòng.

Khi Chu Hậu Thông nghe câu nói này của Trích Nguyệt, hắn hơi thấy ngạc nhiên. Nữ tử trước mặt như thể đã quen hắn từ rất lâu rồi, nhưng thực ra mới là gặp lần đầu. Gặp nàng, hắn như thể gặp được một người tri kỷ. Nghe câu này của nàng, hắn tự dưng cũng vui đi nỗi buồn, còn lấy tay áo lau nước mắt.

Trích Nguyệt nhìn hắn lau nước mắt, cảm thấy rất buồn cười. Nàng lấy tay áo ra chiếc khăn tay màu trắng ngà đưa cho hắn lau. Hắn nhận ý tốt của nàng, cầm khăn, lau nước mắt. Nàng chủ ý từng động tác của hắn, gương mặt của hắn đến nhập thần. Chu Hậu Thông lau nước mắt; đột nhiên thấy mặt mình hơi rất như có thứ gì thấm nổi trên chiếc khăn cọ qua, Chu Hậu Thông mới chú ý tới hình thù phức tạp trên chiếc khăn. Góc chiếc khăn thêu bông hoa thực được màu hồng, bên cạnh còn thêu thêm chữ "Nguyệt".

Hắn khẽ cười một tiếng. Đường như cô gái này rất thích hoa thực được, đầu cài hoa, hoa thêu lên khăn tay. Không hỏi, nhưng hắn cũng biết.

Nhìn chiếc khăn, hắn bất giác mỉm cười; không xin mà đã cất nó vào trong tay áo hắn.

Trích Nguyệt thấy tâm tình hắn vui vẻ, cũng không đòi lại chiếc khăn. Trong lòng nàng thầm nhủ, nam tử này thật xấu tính, còn giữ khăn tay của nàng. Trên khăn tay có thêu hoa thực được. Tạng chỉ đi thực được... [8]

[8] *Trích Trân Vĩ 1 – Kinh Thi: Nam nữ tặng thực được nhau để lưu giữ ân tình.*

"Bài *Nhạn khâu* khi này muội hát thật là hay." Hắn khẽ tán dương.

Trích Nguyệt cũng chỉ cười. Ở trong phủ đệ, những lúc buồn chán, nàng cùng nha hoàn Phụng Hà thường hát cho nhau nghe. Trong gia phủ rộng lớn như thế, nàng cũng chỉ có mình nha hoàn Phụng Hà làm bạn. Nàng nói một cách thật mơ hồ: "Bài ca *Nhạn khâu* thật sự là một bi khúc cho sự chia lìa đôi lứa. Chim nhạn là đôi, thật đáng thương nhường nào... [8] Muội chưa phải người từng yêu, căn bản cũng không hiểu rõ những ý vị sâu sắc bên trong đó."

[9] *Bài Nhạn khâu (Mô chim nhạn) là bài ca về đôi nhạn – vốn là loài chim sống thành đôi, khi một con chết thì con còn lại cũng chết theo.*

Khi còn nhỏ, có lần Chu Hậu Thông từng nghe mẫu phi hát bài *Nhạn khâu* này. Ca từ của bài này, khi đó còn nhỏ, hắn đương nhiên không thể hiểu hết nhưng hắn vẫn nghe thấy mùi vị của chia cắt, biệt ly. Khi nghe nữ tử này hát bài *Nhạn khâu*, hắn đã không ngờ, sau này hắn và nữ tử này cũng thế.

Lâu rồi, mẫu phi không hát lại cho hắn nghe bài *Nhạn khâu*, khi ấy nghe lại những kỷ niệm tuổi thơ đẹp đẽ bên mẫu phi lại ủa về trong tâm trí hắn. Bất giác, hắn nói với nàng: "Muội thật tốt. Có lẽ trên đời này, vẫn có muội tốt với ta nhất."

Trích Nguyệt cảm thấy trong lòng trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Hóa ra trên đời vẫn có người cho rằng nàng là người tốt nhất của người đó. Phụ thân nàng, đích mẫu nàng, cô mẫu

nàng, tất thấy mọi người trừ nam tử này, chỉ biết đến tỷ tỷ nàng - Trương Trích Hoa điểm lệ vô song mà quên đi mất sự tồn tại của nàng. Đối với nàng, ngoài người mẹ quá cố ra, chắc hẳn cũng là người đối với nàng tốt nhất.

"Thực ra muội cũng giống huynh. Muội cũng không còn mẫu thân nữa. Muội còn là thứ nữ. Phụ thân muội, người thân của muội đều coi thường muội, không quan tâm đến muội." Trích Nguyệt nói khẽ. Đây là lần đầu tiên nàng nói ra những điều này, mà lại là nói với một người nàng không hề quen biết. Nàng kể cho hắn, bởi nàng cảm nhận được rõ ràng giữa hai người họ, quả thực có nhiều điểm tương đồng, đều cô đơn, đều có nội tâm sâu sắc.

Chu Hậu Thông vỗ vào vai nàng, nhẹ nhàng an ủi: "Muội yên tâm đi, sau này, hãy coi ta như người thân của muội."

Trích Nguyệt chợt rung động khi nam tử kia nói rằng: hãy coi hắn như người thân. Nàng không phải không có người thân, nhưng sao đến nay, khi nghe hai từ này, nàng mới thực sự cảm nhận được rõ cái gọi là "tình thân" ấy, trong lòng tự nhiên cảm thấy thật ấm áp. Người trước mắt đây cũng giống như tỷ tỷ Trích Hoa, mỗi năm chỉ gặp một hai lần nhưng người này mang đến cho nàng cảm giác như được yêu thương, bảo vệ chứ không xa cách như tỷ tỷ. Nàng suy nghĩ nhìn hắn đến ngẩn ngơ, cho đến khi hắn hỏi nàng: "Muội ở cung nào vậy? Sau này ta có thể đến gặp muội."

Nàng đột nhiên thấy buồn man mác. Thì ra hắn sống ở trong cung còn nàng thì sống trong phủ đệ. Người trước mắt nàng là một người rất tốt, trong lòng nàng thấy vậy vì chỉ có hắn cảm thấy nàng tốt, còn những người khác thì không. Nhưng rất có thể đây là lần duy nhất trong đời nàng gặp hắn. Lòng nàng trào dâng những lo sợ xa cách, chia ly. Bỗng nhiên nàng lại ghen tỵ với Hoa tỷ tỷ. Nếu nàng cũng như Hoa tỷ tỷ, cũng sống trong Nhân Thọ cung với cô mẫu, có phải nàng cũng thường xuyên được gặp hắn không? Nàng tiếc nuối đáp: "Muội không sống trong cung, hôm nay là yến tiệc của Thái hậu, phụ thân đưa muội đến đây."

Hắn lại khẽ thờ dài tiếc nuối: "Sau này ta hãy còn ở trong cung, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau. Chẳng phải yến tiệc trong cung Thái hậu nương nương mỗi năm đều tổ chức sao? Khi đó chúng ta lại sẽ gặp nhau rồi."

Trích Nguyệt gật đầu, lại không ngại ngần gì mà tháo mảnh ngọc đeo trên thắt lưng ra đưa cho Chu Hậu Thông và nói: "Huynh cầm mảnh ngọc này đi. Nó vốn có một đôi, muội lúc nào cũng đeo bên người."

Đó là mảnh bạch tử ngọc tạc theo hình trăng khuyết, hai đầu có những vệt vân màu tím nên gọi là bạch tử ngọc. Dưới mảnh ngọc còn có dải tua được kết đẹp đẽ. Chu Hậu Thông đương nhiên hiểu rõ, nếu sau này hắn muốn tìm nàng thì chỉ cần tìm người có miếng ngọc giống như thế này thôi. Nhận lấy mảnh ngọc của nàng, hắn đột nhiên lại nở một nụ cười vui vẻ.

Trích Nguyệt cũng chẳng rõ vì sao nàng lại đưa mảnh ngọc đó cho hắn. Mẹ từng nói mảnh ngọc đó là để đính ước, trong phút chốc nàng lại nhớ quên đi mất.

Vừa lúc ấy phụ thân nàng gọi tên nàng từ xa: "Nguyệt Nhi, mau về thôi."

Nàng càng thấy tiếc hơn. Yến tiệc còn lâu mới kết thúc, có lẽ cha có việc bận, cho nên phải đưa nàng về trước. Nàng chỉ mỉm cười rồi cất bước. Chu Hậu Thông vội vàng hỏi nàng: "Muội tên là gì, huynh vẫn chưa được biết."

Cha đang chờ, nàng cũng chỉ có thể trả lời qua loa: "Trích Nguyệt! Còn huynh?"

Hắn nghĩ ngợi giây lát rồi đáp lại: "Thiên Quang!" [10]

[10] Chu Hậu Thông nghe nhầm "Trích Nguyệt" thành "Tích Nguyệt". "Tích Nguyệt" là trăng sáng, nên Chu Hậu Thông mới nghĩ đến tên "Thiên Quang" (ánh sáng trên bầu trời)

Nàng chỉ mỉm cười rồi bước đi nhanh hơn, thoáng cái nàng đã khuất đi sau bóng cây của Yến hoa viên rồi. Chu Hậu Thông vẫn nhắm tên nàng: "Tích Nguyệt, Tích Nguyệt..." [11]

[11] Chu Hậu Thông nghe nhầm tên của Trích Nguyệt thành Tích Nguyệt.

Chu Hậu Thông lúc ấy không biết rằng, chỉ sự nhầm lẫn này của hắn mà kéo dài khoảng cách giữa hắn và nàng.. Tìm lại nàng rất dễ, nhưng cũng khó vì lần đó hắn không nghe rõ tên nàng. Hắn càng không biết, lần gặp gỡ tình cờ giữa hắn và nàng năm đó khiến hắn không thể nào quên được nàng.

Trương Trích Nguyệt vội vàng chạy đến chỗ cha nàng. Cha nàng khẽ quờ trách: "Làm ta tìm con mãi. Mau về thôi. Ở Bắc Cung có chuyện, cha phải đến đó gấp, cho nên phải rời tiệc giữa chừng." Cha lại khẽ giọng: "Mau, ta đưa con về Trương phủ trước."

Trong lòng Trương Trích Nguyệt có không nở rời khỏi, vì nàng nghĩ biết đâu khi người kia trở lại bữa tiệc, nàng có thể gặp được hắn. Nàng không khỏi ngoái đầu lại nhìn nam tử đứng dưới gốc cây hồng hạnh kia, giờ tay chào từ biệt hắn. Tiếc là bây giờ nàng phải đi về rồi. Mãi lúc nửa, nàng mới quay đầu lại, sau đó miễn cưỡng theo cha đi về.

Sau khi từ biệt Trương Trích Nguyệt ở Yến hoa viên, tâm tình của Chu Hậu Thông cũng tốt lên nhiều. Trở lại yến tiệc của Trương Thái hậu, Chu Hậu Thông ngồi bên cạnh phụ vương hắn - Hưng vương [12]. Hắn đảo mắt nhìn quanh để tìm cô gái tên "Tích Nguyệt" mà mình đã gặp lúc nãy nhưng vẫn không thấy nàng đâu. Lẽ nào nàng không dự yến tiệc này? Không, hắn tự phủ nhận ý nghĩ của mình: lúc hắn gặp nàng, nàng mặc y phục dự yến, sao có thể không đến đây được? Lại thờ dài một tiếng, hắn nghĩ: có thể nàng đã trở về từ lúc đó rồi. Hắn chợt thờ dài tiếc nuối, mân mê mảnh ngọc tổ nguyệt trong tay áo. Lần đầu tiên lại có một nữ tử nói đau lòng vì hắn.

Tích Nguyệt, Tích Nguyệt!

Trái tim hắn thầm gọi tên người con gái mới lần đầu gặp.

Không ngờ một lần gặp lại chính là một lần ngăn cách xa xôi.

[12] Hưng vương: Chu Hỷ Nguyên, cha của Chu Hậu Thông, chú của Hoàng đế Chính Đức.

* Ở chương 1, có một chi tiết không đúng với lịch sử thực tế là chi tiết Chu Hậu Thông mất mẫu phi. Thực ra, trong lịch sử, Trương Phi - thân mẫu Chu Hậu Thông mãi đến năm 1538 mới mất nhưng trong tiểu thuyết cải thành năm 1521. Phụ thân Hoàng đế Chu Hậu Thông là Hưng vương, mất năm 1519, nhưng trong tiểu thuyết cải thành 1521.

Bạn đang đọc truyện *Mình Cùng Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Biệt tác thâm cung nhất đoạn sầu (Đã sửa 21/7/2018)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 2:

NGUYỆT QUANG DỤC ĐÁO TRƯỜNG MÔN ĐIỆN. BIỆT TÁC THÂM CUNG NHẤT ĐOẠN SẦU.

(Ảnh trăng chiếu tới Trường Môn điện. Gợi đoạn sầu đau chôn thâm cung)

**Câu thơ đề này thuộc bài Trường Môn oán của Lý Bạch.*

Trong chục năm nay, nhờ vào tầm ảnh hưởng to lớn của Thái hậu, Trương thị là thế gia nắm quyền lực tối cao trong triều. Bởi đương kim Hoàng đế là con trai của Trương Thái hậu, vì thế Trương thị là gia tộc chi phối mọi động thái trong triều đình. Thế nhưng Hoàng đế chưa có con nối dõi, một khi Hoàng đế qua đời không có Thái tử, kẻ khác trong hoàng thất lên ngôi, hẳn Trương gia sẽ tổn hại không nhỏ. Đó là điều mà Thái hậu cũng như Trương gia luôn lo lắng.

Và điều gì đến cũng đến. Tháng chạp năm Chính Đức thứ mười lăm, trong cung truyền ra tin Chính Đức Hoàng đế lâm bệnh nặng, lúc ấy vẫn chưa có Thái tử để kế vị.

Ngày hai mươi tháng chạp, tức cách tết nguyên đán chỉ còn hơn một tuần, Trương Thái hậu truyền gia tộc Trương thị tới Nhân Thọ cung yết kiến. Tới yết kiến Thái hậu, Trương Quốc công Trương Hạc Linh đưa theo con gái Trương Trích Nguyệt. Đại ca của Thái hậu là Trương đại tướng quân Trương Diên Linh đưa theo con trai duy nhất của mình.

Lúc này đã là vào giữa đông, trời trở lạnh. Thái hậu mặc thường phục của mùa đông, đội yển cư quan [1], bên ngoài lại khoác thêm một lớp áo choàng dày.

[1] *Yển cư quan*: loại mũ phượng dùng thường ngày.

"Chúng thần tham kiến Thái hậu nương nương! Thái hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!" Hai huynh đệ họ Trương đồng thanh đồng dạng bái kiến Thái hậu. Vừa dứt lời, hai người nghe thấy tiếng cung nữ đóng chặt cửa Chính điện Nhân Thọ cung. Ai trong đại điện này cũng có thể đoán, Thái hậu triệu kiến họ đến là vì có việc cực kỳ quan trọng.

Sau khi hai vị phụ thân hành lễ xong, Trương Trích Nguyệt cùng biểu ca Trương Anh Linh - con trai của Trương Diên Linh - cũng chu toàn đại lễ ba quỳ chín dập đầu với Thái hậu: "Nhi thần thỉnh an Thái hậu nương nương! Thái hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Trương Thái hậu phát nhẹ tay, ra hiệu cho phụ tử mấy người bọn họ ngồi vào ghế rồi nói với Trương Trích Hoa đang đứng bên cạnh mình: "Hoa Nhi, tới đó ngồi với Nguyệt Nhi! Cô nẫu có việc rất quan trọng muốn nói với tất cả mọi người."

Trương Trích Hoa gật đầu rồi đi xuống dưới, ngồi ghế kế bên ghế Trích Nguyệt. Trích Hoa từ lúc rất nhỏ đã được vào cung để Thái hậu dạy dỗ, vì thế dù là tỷ muội một nhà nhưng Trương Trích Hoa, Trương Trích Nguyệt một năm mới gặp nhau được một hai lần. Quan hệ giữa hai người trước nay cũng chẳng thể tính là thân thiết sâu đậm. Bởi vậy, khi cô mẫu bảo Trích Hoa xuống ngồi cùng muội muội, gương mặt Trích Hoa cũng không có biểu lộ hân hoan hay phần nộ.

Đội mọi người ngồi hết vào, Trương Thái hậu mới lên tiếng: "Chắc ca ca và đệ đệ đã nghe nói đến chuyện Hoàng thượng bệnh nặng?"

Dù cả Trương Hạc Linh và Trương Diên Linh gần đây đều vào cung không nhiều song chuyện thánh thượng bị bệnh cũng đã nghe nói đến. Trương Diên Linh cẩn trọng nói: "Thần có nghe qua. Thái hậu, bệnh của Hoàng thượng có nặng không?"

Thái hậu lộ rõ vẻ chưa xót: "Thái y nói với ai gia và Hoàng hậu... bệnh tình rất nghiêm trọng. E là... chỉ trụ được một hai tháng nữa. Mà có khi ít hơn!"

Nghe tới đây, không chỉ có hai vị huynh đệ của Thái hậu thấy ngạc nhiên mà cả Trích Hoa, Trích Nguyệt, cả Trương Anh Linh cũng hơi sùng sốt. Tin đồn nghe được chỉ là Hoàng thượng bị bệnh, không hề nói đến "nghiêm trọng" hay không cả. Trong lòng Trương Diên Linh và Trương Hạc Linh cũng đoán sơ được rằng: Hoàng đế không có con nối dõi. Có thể ngoại thích nhân cơ hội này tạo phản, gây họa diệt tộc. Trương Quốc công rất nhanh đã hiểu ra điều Thái hậu đang trấn trở, hỏi: "Ý Thái hậu... Là chuyện người kế vị...?"

Thái hậu gật gù đầu, khẽ thờ dài một tiếng, nói: "Đó là điều ai gia đang nghĩ đến."

Tân đế kế vị, không chỉ ảnh hưởng lớn đến đại Minh hoàng triều mà còn ảnh hưởng đến thế lực Trương thị trong triều đình. Người kế vị không mang dòng máu Trương gia, chắc chắn thế lực Trương gia sẽ tổn hại không ít. Mục đích hôm nay Thái hậu gọi mọi người tới, chính là để bàn chuyện Trương thị sau khi tân đế đăng cơ.

Trương đại tướng quân suy nghĩ rất lâu, nghi hoặc lên tiếng: "Hoàng thượng chỉ có một thúc thúc là Hưng vương Chu Hữu Nguyên. Hưng vương cũng trạc tuổi Hoàng thượng. Nếu vạn nhất Hoàng thượng có mệnh hệ, người nối ngôi khẳng định không ai khác ngoài Hưng vương."

Trương Diên Linh như nói ra toàn bộ ý nghĩ trong đầu Thái hậu. Thái hậu chỉ gật đầu, trong lòng mới có sự hoang mang: "Nếu như Hưng vương chấp chính, e Trương gia sớm ngày sẽ bị loại trừ. Chỉ bằng để con của Hưng vương tức Hưng vương thế tử Chu Hậu Thông lên ngôi. Theo ai gia biết, Chu Hậu Thông mới chỉ có mười lăm tuổi. Người này lên ngôi mới có lợi cho chúng ta." Ngừng một lát, Thái hậu nói: "Còn... việc làm thế nào để người lên ngôi không phải Hưng vương mà là Hưng vương thế tử thì... đều nhờ vào cách của đại ca. Sau khi Hưng vương chết, ai gia sẽ cùng các đại thần đón Hưng vương thế tử vào cung để đăng cơ ngôi đế." Nói đến tân đế đại Minh tương lai, vậy mà những lời nói của Thái hậu rất đổi nhẹ nhàng, thốt ra cũng mang khí thần nhiên như chẳng liên quan đến mình.

Trương Diên Linh tướng quân thì vừa nghe đã hiểu rõ ý tứ của Thái hậu. Thái hậu muốn Hưng vương thế tử - một đứa trẻ mới mười lăm tuổi - lên ngôi, để dễ dàng cho việc Trương gia chi phối triều chính. Thế nhưng Hưng vương còn đó, Hưng vương thế tử không thể lên ngôi. Ý Thái hậu, chỉ có một cách để người lên ngôi không phải Hưng vương mà phải là Hưng vương thế tử. Đó là giết Hưng vương!

Trương Diên Linh vừa nghĩ đến thì cơ thể đột nhiên run lên bần bật, giọng hơi run sợ, đáp lời Thái hậu: "Thần sẽ dốc lực để Hưng vương thế tử có thể lên ngôi!"

Trương Thái hậu gật đầu một cái rồi mới nói tiếp: "Để có thể mang về quyền lực cho Trương gia, ai gia có một cách."

Khẩu khí của Thái hậu vô cùng chắc chắn. Bà đã tính trước những chuyện như thế này từ những năm về trước, khi mà Hoàng đế đăng cơ mười năm mà chưa có đến một Hoàng tử. Thái hậu nói rõ ràng: "Để Hoa Nhi làm phi tử của tân đế!"

Từ trước, khi thầy toán đoán rằng Trích Hoa có mệnh phượng hoàng, bà đã đoán được Hoàng đế đời tiếp theo không phải là hậu duệ của Chính Đức Hoàng đế. Chính vì thế, bà dốc mọi vốn liếng để nuôi dạy Trích Hoa chính là để phòng nhờ chuyện không mong muốn xảy ra thì Trương gia của bà vẫn đứng vững.

Trương Trích Hoa nghe mấy lời này của Thái hậu, lòng nàng không mấy bất ngờ. Nàng biết rõ, Thái hậu nuôi dưỡng, dạy dỗ nàng từ trước đến nay cũng vì điều này. Mấy năm nay, cô nẫu luôn nói với nàng, nàng là người mà cô mẫu tin tưởng, đặt hy vọng nhiều nhất trong việc mang lại quyền lực cho Trương gia trong trường hợp Hoàng thượng không có Thái tử kế vị. Hơn nữa, mong muốn của nàng trước nay không phải chính là được đứng đầu thiên hạ sao? Mong muốn này vừa là của Trích Hoa, vừa là của gia tộc nàng vì thế vào cung chính là thời

cơ rất lớn.

Từ đầu, nghe mọi người nói chuyện, Trương Trích Nguyệt vẫn luôn im lặng cúi đầu. Nàng hiểu rất rõ, chỉ có tỷ tỷ mới có thể mang về quyền lực cho gia tộc nàng, còn nàng chỉ có thể yên phận nhìn tỷ tỷ và ánh hào quang của tỷ ấy mà thôi. Nàng thừa nhận, mình đổ kị với tỷ tỷ, nhưng đổ kị không phải vì tỷ tỷ được sống trong cung vàng điện ngọc, còn nàng phải sống trong vương phủ. Nàng đổ kị không phải vì tỷ tỷ được sống trong nhung lụa, còn nàng thì phải sống khổ sở suốt mấy năm trong căn nhà phía tây. Nàng đổ kị vì tỷ tỷ được tất thấy mọi người quý trọng chỉ vì tỷ ấy là đích nữ, tỷ ấy có mệnh phượng hoàng. Cô mẫu, phụ thân, ai ai trong gia tộc cũng yêu quý tỷ tỷ hơn nàng, cũng trọng dụng tỷ ấy hơn nàng. Nàng không cầu lớn lao như tỷ tỷ, không cầu được đứng trên vạn người; nàng chỉ muốn cô mẫu quan tâm nàng hơn một chút, phụ thân yêu thương nàng hơn một chút. Từ lúc nàng còn nhỏ, mẫu thân đã qua đời; người trong gia tộc họ ngoại đã chẳng còn ai. Nàng chỉ còn phụ thân và gia tộc Trương thị thôi. Nàng có phải rất vô dụng không?

Trương Thái hậu đưa mắt nhìn Trích Nguyệt đang cúi thấp đầu như đang trầm tư nghĩ ngợi, đột nhiên người lại cất tiếng gọi: "Nguyệt Nhi!"

Trích Nguyệt đang trầm miên đắm nghĩ, bỗng giật mình khi nghe Thái hậu gọi. Rất nhanh, Trích Nguyệt đã ổn định lại, gương mặt không hề thể hiện lúng túng, rất nhanh đã đứng dậy, cúi thấp đầu, bước tới trước, cung kính quý xuống: "Cô mẫu có điều gì chỉ dạy?"

Trương Thái hậu khẽ cười. Lúc này khi bà nhìn, nàng đang suy nghĩ điều gì đó, vậy mà khi gọi nàng không hề biểu lộ sự lúng túng, thậm chí còn không hề để lộ sự giật mình. Ánh mắt Trích Nguyệt sâu như nước, lại có sự thần nhiên ung dung khó gặp. Trong lòng Thái hậu đột nhiên hiểu kỹ về Trích Nguyệt, liền nói với nàng: "Cháu khác với Hoa Nhi. Cô mẫu không được ở cạnh cháu nhiều, không hiểu nhiều về cháu. Trước khi mẫu thân cháu qua đời cũng từng nhờ ai gia chăm sóc cháu. Những điều này ai gia chưa hề làm được. Cháu đã học nhiều thứ chưa?"

Trong đầu Trương Trích Nguyệt mơ hồ hình dung ra ngày nhỏ, mẫu thân dạy nàng học chữ trong tây viện của Trương gia. Sau khi người qua đời, đích mẫu và cả phụ thân cũng không dạy thêm gì cho nàng, không mời thầy đến dạy nàng; trước đến nay đều là nàng tự đến thư phòng tìm sách đọc. Sâu trong lòng, nàng có chút oán hận đích mẫu và phụ thân. Họ luôn luôn nghĩ tỷ tỷ mới là giỏi nhất, vì thế không kỳ vọng vào nàng. Nàng thầm mong, cô mẫu có thể nhận ra được, nàng không hề kém cỏi.

Nàng nhẹ nhàng đáp lời cô mẫu: "Nguyệt Nhi từ nhỏ không được học nhiều. Hồi còn nhỏ không được gặp phụ thân nhiều, là mẫu thân Nguyệt Nhi dạy chữ; lớn lên tự đọc sách hiểu được đôi câu, biết được vài thứ."

Lời nói của nàng càng làm đầy thêm lòng hiếu kỳ của Thái hậu. Thái hậu nghi hoặc hỏi lại nàng: "Không ai dạy cháu học sao?"

Khi nói câu này, ánh mắt bà hướng sang Trương Quốc công - phụ thân Trương Trích Nguyệt. Trương Quốc công sợ Thái hậu hiểu nhầm điều gì, liền vội vàng lý giải với người về chuyện không mời thầy dạy Trích Nguyệt: "Thần đệ có sai vài gia nữ trong nhà dạy Nguyệt Nhi nữ công nhưng không dạy chữ cho nó. Không ngờ Hà thị, mẫu thân của nó, đã dạy chữ cho nó trước rồi."

Thái hậu thờ dài một tiếng. Minh triều lễ giáo hà khắc, "nữ nhân vô tài tại đức"; biết được vài chữ đã may mắn rồi. Trương Quốc công từ trước tới giờ cũng không chú ý tới mẫu tử Trương Trích Nguyệt. Hà Yên Nhiên - mẫu thân Trương Trích Nguyệt - qua đời, dù Quốc công có quan tâm Trích Nguyệt hơn một chút nhưng tình phụ tử cũng không mấy đậm sâu. Niềm hy vọng của ông đều đặt vào đích nữ Trương Trích Hoa.

Trương Thái hậu muốn thử xem Trương Trích Nguyệt có thể làm công cụ hậu thuẫn cho Trương gia hay không. Bà ôn nhu hỏi nàng: "Sách vở có học qua, hiểu được đôi điều, vậy thì *"Huân lung ngọc chấm vô nhan sắc. Ngọa thỉnh nam cung thanh lâu trường [2]"*; cháu có biết nói đến ai không?"

[2] *Gối ngọc lò hương nhan sắc nhạt,*

Nam Cung nằm lắng lâu thu hờ. Trích Trường Tín thu từ của Vương Xương Linh.

Trích Nguyệt đột nhiên thấy may mắn. Thơ này chính là của thi gia nàng ngưỡng mộ nhất, cũng là viết về vị nữ tử nàng ngưỡng mộ nhất. Cô mẫu hỏi đúng điểm như thế, nàng cảm thấy mình thật giống như tú tài đi thi trúng tú vậy... Nàng cũng không hề biểu lộ sự phản kích khi cô mẫu hỏi "đúng chỗ" như thế, chỉ bình thản đáp lại lời người: "Thưa, là "Trường Tín [3] thu từ" của Vương Xương Linh, viết về Ban thị [4] thời Tây Hán."

[3] *Trường Tín cung: cung điện phía tây, được xây dựng thời Hán.*

Thái hậu gật gù đầu, cũng tỏ ý hài lòng với nàng, nói: "Cũng biết nhiều đấy! Chính là "Trường Tín thu từ" của Vương Xương Linh, viết về Ban Tiệp dư. Nói cô mẫu nghe về người này."

[4] *Ban Tiệp dư: (班婕妤), là một của Lưu Ngao. Bà là một nữ tác gia trữ danh, rất nổi tiếng đương thời vì có tài về và của triều đại.*

Trương Trích Nguyệt không hề biểu lộ hân hoan hay phần nộ qua gương mặt. Dù nàng trong lòng hiểu rõ, đây là cơ hội cực tốt để nàng có thể đạt được ý nguyện của mình. Nàng chỉ nói rất dịu dàng: "Thưa, Ban Tiệp dư là tần phi của Hán Thành Đế [6]. Nổi tiếng là phi tử hiền thực. Không chỉ là một mỹ nhân xuất chúng thời Đông Hán mà còn là một tài nữ, thi nữ giới. Nàng nhập cung khi còn trẻ, được Thành Đế hết mực sủng ái; chỉ đến khi tỷ muội Triệu thị [7] xuất hiện. Ban thị từ đó bị thất sủng. Nửa đời còn lại, nàng sống trong Trường Tín cung, hầu hạ Vương Thái hậu [8]. Đến cuối đời thì nàng về trông coi lăng tẩm của Hán Thành Đế."

[6] *Hán Thành Đế: tên thật là Lưu Ngao, một kẻ ham mê tiêu sái, từng sủng ái Ban Tiệp dư, nhưng sau này vì điệu múa của Triệu Phi Yến mà ngày đêm sủng ái nàng ta.*

[7] *Tỷ muội Triệu thị: Triệu Phi Yến và Triệu Hợp Đức*

Triệu Phi Yến: Nàng là một mỹ nhân nổi tiếng trong với dung mạo xinh đẹp tuyệt thế, cùng em gái là đã làm khuynh đảo hậu cung của Hán Thành Đế. Hai chị em được các sử gia ví là Hồng nhan họa thủy.

[8] *Vương Thái hậu, tên thật là Vương Chính Quân, mẫu thân của Hán Thành Đế. Là một người hiểu lễ giáo, hiểu đạo lý nhưng sự nhu nhược thiếu quyết đoán của bà, sự vô dụng của Thành Đế, sự độc ác của tỷ muội Triệu thị, dẫn đến sự sụp đổ của Tây Hán triều.*

Thái hậu có phần ngạc nhiên về một nữ tử không ai dạy dỗ, lại có thể trả lời đầy đủ câu hỏi văn học đến lịch sử trôi chảy đến thế. Nhưng là người suy tính cẩn thận, Thái hậu trong lòng cũng nghĩ tới, đó có thể là do Trích Nguyệt may mắn đọc qua. Người ngâm kỹ lại, biết được nhiều đến thế cũng không phải dễ dàng, chắc chắn cũng phải từng đọc qua nhiều thứ.

Người bắt ngờ nhất chắc vẫn là Trương Quốc công. Ông không thể ngờ con gái mình từng đọc qua sách sử.

Nhưng Thái hậu vẫn là người cẩn thận bởi cũng có thể Trương Trích Nguyệt giống như kẻ một sách, chỉ biết đến lý thuyết sáo rỗng mà chẳng có tâm cơ gì cả.

"Không học nhiều lại có thể trả lời lưu loát như thế thật không tồi!" Thái hậu khen ngợi rồi quay sang phía Trương Trích Hoa nọ nụ cười thật đôn hậu: "Hoa Nhi, nếu cô mẫu từng kể cho cháu những câu chuyện về Ban Tiệp dư. Hôm nay cô mẫu có một câu muốn hỏi cháu."

Trích Hoa mỉm cười, sẵn sàng nghe cô mẫu hỏi. Ánh mắt cô mẫu hiền từ khiến nàng không hề chuẩn bị tâm tư gì cho câu hỏi cả. Vì trước nay cô mẫu luôn dịu dàng ôn nhu như thế, chưa bao giờ làm khó nàng; dường như là trong lòng nàng luôn yên tâm về bà ấy.

Nhưng ngược lại, Trích Nguyệt đoán được, rất có thể câu hỏi này cô mẫu nàng không chỉ hỏi một mình Trích Hoa. Trong một thế cục như thế này, khi Trương gia đang lâm nguy, cô mẫu muốn so sánh Trích Hoa với nàng để biết bên nào nặng nhẹ.

"Triệu Phi Yến và Triệu Hợp Đức xuất hiện, cháu là Ban Tiệp dư, cháu sẽ đối mặt thế nào? Cháu chọn đi con đường thế nào?" Thái hậu hỏi rất thân nhiên, như là hỏi đùa, nhưng thực ra bà muốn thăm dò Trích Hoa và Trích Nguyệt.

Nghĩ một lát, Trích Hoa đáp: "Ban Tiệp dư nói chung quy là một người cam chịu quá. Chỉ một lần bị Triệu thị mưu hại mà nàng ta cũng đã dè chừng thế lực của Triệu Phi Yến và Triệu Hợp Đức rồi. Nếu như Hoa Nhi là Ban thị, đương nhiên sẽ đi tìm chứng cứ tố cáo Triệu Phi Yến tư thông với nam nhân khác, hại phi tần hậu cung... để lật đổ nàng ta giống như nàng ta từng lật đổ Hứa Hoàng hậu để lên làm mẫu nghi thiên hạ."

Thái hậu cũng chỉ "ừ" một tiếng rồi hướng sang Trương Trích Nguyệt: "Thế còn cháu?"

Mọi chuyện dường như đi theo đúng dự tính của Trích Nguyệt, quả nhiên cô mẫu muốn lấy câu trả lời từ cả hai tỷ muội bọn họ. Trong lòng nàng thầm nghĩ mình nhất định phải vượt qua Trương Trích Hoa, nhất định phải vượt qua. Từ lúc này đến bây giờ nàng đã suy nghĩ lời đáp của tỷ tỷ. Thực ra nghe bên ngoài thấy đó có thể chính là giải pháp rất tốt, song khó hiểu được đằng sau giải pháp đó kỹ thực cũng có sơ hở lớn. "Nguyệt Nhi... nghĩ Ban Tiệp dư đúng là một hiền phi đức độ; ở lại Trường Tín cung, có thể chính là lựa chọn đúng đắn của nàng ấy!" Trích Nguyệt nói nhẹ nhàng.

Trương Trích Hoa mỉm cười, có ý chế giễu: "Muội quả thực dịu dàng giống như Ban Tiệp dư; đến tâm cơ cũng bé nhỏ như Ban Tiệp dư vậy. Ở lại Trường Tín cung, không phải chờ một ngày Triệu Phi Yến đẻ đầu cuội cô sao? Nếu không tìm cách vùng lên..."

Trương Thái hậu hình như lại hứng thú với lời của Trương Trích Nguyệt, liền chặn đứng câu nói của Trương Trích Hoa: "Cháu thử nói tiếp xem nào."

Thấy cô mẫu đồng ý nghe, Trương Trích Nguyệt cảm thấy yên lòng hơn nhiều. Nàng nói với Thái hậu: "Thực ra, trực tiếp tranh giành với Triệu Phi Yến bằng cách tìm bằng chứng tố tội là một cách nguy hiểm vô cùng. Hán Thành Đế mê muội vì Triệu Phi Yến, há lại tin bằng chứng Ban Tiệp dư đưa ra. Đến lúc đó, không chừng Triệu thị lại đổ lên đầu Ban Tiệp dư tội danh làm giả bằng chứng, rồi thi đổ kị với phi tần được sủng ái. Đến lúc đó còn thảm hơn là yên phận ngồi trong cung Trường Tín. Tìm nhân chứng cũng nguy hiểm tương tự. Triệu thị đứng đầu hậu cung, còn được Hoàng đế tin yêu sủng ái. Kể cả có người biết những chuyện xấu xa à làm, ai có thể đứng ra nói chứ? Cho nên việc trực tiếp tìm bằng chứng hay nhân chứng tố giác Triệu Phi Yến là chuyện không thể. Cho nên, muốn lật đổ Triệu thị ta chỉ có thể dùng cách khác."

Trương Trích Hoa thấy muội muội nói hợp tình hợp lý, cho nên chỉ có thể cúi đầu. Trương Hạc Linh hiển nhiên bất ngờ trước lời nói răn ròi của con gái; quan trọng là thứ nữ ông luôn coi thường. Từ trước tới nay, Trương Diên Linh và con trai ông - Trương Anh Linh, chỉ luôn cho rằng Trương Trích Hoa là đệ nhất tài nữ, cái gì cũng giỏi, cái gì cũng biết, thông minh tuyệt đỉnh; nhưng lúc này, ông chợt nhận ra, tài nữ chỉ là người giỏi nhất, không phải là người thông minh nhất.

Trích Nguyệt liền nói tiếp: "Nếu trực tiếp đối đầu Triệu Phi Yến gây ra nguy hiểm từ cả hai phía, chỉ bằng ngồi yên làm một phi tử hiền đức là được. Vương Thái hậu là người hiểu chuyện, lại có tiếng nói với Hán Thành đế. Nếu biết được Triệu Phi Yến nào loạn hậu cung như thế, chắc chắn cũng không bỏ qua. Chỉ cần tìm cách gián tiếp để Thái hậu biết được những chuyện Triệu thị làm, lại thêm mắm dặm muối vào câu chuyện, chắc chắn Thái hậu sẽ bắt mẫn, tìm cách loại trừ mầm độc hậu cung này. Khi đó, Ban Tiệp dư đương nhiên chỉ cần ngồi yên xem hồ đầu, xem Thái hậu loại trừ Triệu Phi Yến và Triệu Hợp Đức thôi. Thái hậu khi biết chuyện xấu của Triệu thị, chắc chắn không muốn Thành Đế tuyệt tự, nhất định sẽ tìm đủ cách để phế Triệu Phi Yến, cùng lắm thì huy động sự ủng hộ cả từ phía quần thần. Trong triều khi ấy vẫn có nhiều người ủng hộ triều Tây Hán. Nếu có được sự ảnh hưởng của Vương Thái hậu cùng với quần thần, e là tỷ muội Triệu thị cũng không ngồi nổi hai vị trí đó. Lúc bấy giờ, ngôi hậu để trống, ngoài Ban Tiệp dư được lòng Thái hậu ra thì ai sẽ là Hoàng hậu chứ? Khi đó Thành Đế chán ghét ai, yêu thương ai cũng chẳng còn quan trọng. Có sự ủng hộ của Thái hậu, Ban Tiệp dư có gì mà không ở ngôi hậu được."

Kể mà Trích Nguyệt bày ra là "tá đao sát nhân", dường như bản thân không phải chịu chút bất lợi gì. Khi ấy, lịch sử có khi đã đi theo một hướng khác. Triệu Phi Yến bị loại trừ thì Hán Thành Đế không bị tuyệt tự, đến lúc đó cũng không xảy ra chuyện ngoại thích chiếm quyền, không xảy ra một loạt biến cố phía sau.

Trương Thái hậu khâm phục nữ tử trước mắt. Bằng cách này, Ban thị vẫn là một người hiền đức như trong sử sách ghi lại mà Triệu Phi Yến cũng có thể bị loại trừ. Không những thế, có khi cách này còn giúp triều đình Tây Hán không xảy ra tranh chấp ngoại tộc, tránh được những mầm độc như Vương Mãng sau này.

Đột nhiên Thái hậu nuốt tiếng nữ tử này; quả nhiên, bà đã bỏ qua một tài năng như Trương Trích Nguyệt. Câu hỏi của Thái hậu cũng đã phản ánh đúng tính cách của tỷ muội Trương thị.

Trương Trích Hoa là người tham vọng, có thể vì tham vọng mà của mình mà bỏ qua mọi thứ. Trương Trích Nguyệt tâm tư kín kẽ, thâm sâu và khó đoán, lại vô cùng cẩn trọng.

Trương Trích Nguyệt, người này có lợi lâu dài với bà và Trương gia hơn là Trương Trích Hoa. Nàng mới có sự thông minh xuất chúng mà bà cần. Với sự tinh tế của Trương Trích Nguyệt, nếu biết tận dụng tốt sự thông tuệ của chính mình, hẳn sau này chính nàng ta cũng có tiền đồ rộng mở.

Nếu bà có một nữ tử thông minh như Trích Nguyệt trong tay, Trương gia của bà không hẳn là không có tương lai xán lạn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Yến ngữ như thương cự quốc xuân (Đã sửa 25/7/2018)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 3:

YẾN NGŨ NHƯ THƯƠNG CỰU QUỐC XUÂN

(Én hát đầu thương xuân nước cũ)

**Câu thơ đề trích Tỳng cung yến – Lý Ích.*

Trương Trích Hoa nghe từng câu Trích Nguyệt nói thì đột nhiên thấy sồn người. Cách như thế mà một nữ tử mười hai tuổi, chưa từng trải qua chuyện cung đình cũng nghĩ ra được. Mặc dù cách của Trích Nguyệt chỉ là kể trên giấy, nhưng vẫn thấy rõ nó có lợi và thâm hiểm hơn nhiều so với cách nàng nghĩ ra. Nếu sau này bá mẫu có ý đưa nàng ta vào cung, e là nàng ta chính là đối thủ lớn nhất của các tần phi trong hậu cung.

Từ lúc Trích Nguyệt dứt lời, Thái hậu vẫn yên lặng, không hề nói lời khen. Nhưng thông qua ánh mắt bà, Trương Hạc Linh có thể nhìn ra sự ngưỡng mộ. Hẳn là Thái hậu rất ưng ý với Trích Nguyệt.

Mãi một lúc sau, Trương Thái hậu mới từ từ nói: "Hoa Nhi, đại ca, Anh Linh, ba người ra ngoài một lát, ai gia muốn nói chuyện với Nguyệt Nhi và Hạc Linh."

Khi trong tấm điện chỉ còn lại ba người, Thái hậu thở dài, rồi lắc đầu như thể tự oán chính mình: "Xem ra, bá mẫu thực sự không nhìn ra tài năng của cháu sớm."

Trong lời Thái hậu, hiển nhiên lộ rõ ý khen ngợi; Trích Nguyệt chỉ cúi đầu, không biểu lộ mừng vui, chỉ nhẹ nhàng "vâng" một tiếng. Sâu trong lòng Trích Nguyệt, nàng cảm thấy mãn nguyện. Bao nhiêu năm đợi chờ thời cơ, cuối cùng bá mẫu, phụ thân cũng nhìn ra tài năng của nàng.

Thái hậu quay sang nói với Trương Quốc công, phụ thân nàng: "Ai gia muốn dùng Trích Nguyệt làm nước cờ bí mật của Trương gia, tung ra khi tỷ tỷ cần nhất. Ai gia sẽ dùng nó làm hậu thuẫn của Hoa Nhi, của Trương gia." Giọng nói Thái hậu rất quả quyết và chắc chắn.

Trích Nguyệt chợt rung động trong lòng. Hóa ra, cũng có ngày bá mẫu và phụ thân coi trọng nàng; cũng có ngày Trương gia để tâm tới nàng. Cũng có ngày đệ nhất tài nữ Trương Trích Hoa, thế gia Minh triều Trương thị cũng phải coi nàng là hậu thuẫn. Hóa ra, nàng không hề vô dụng; tám năm qua, nàng tự nỗ lực, cố gắng, cuối cùng Trương gia cũng nhìn ra cố gắng của nàng. Hai chữ "hậu thuẫn" của bá mẫu khiến nàng vừa áp lực, vừa tự hào.

"Nhi nữ sẽ dốc lòng giúp đỡ Trương gia, giúp tỷ tỷ lên ngôi Hoàng hậu." Giọng Trích Nguyệt hơi run nhưng lộ rõ sự quyết đoán. Lời nói của Trích Nguyệt cực kỳ thẳng thắn. Chẳng phải sao? Trích Nguyệt có thể bày ra cả cách để Ban Tiệp dư đánh bại Triệu Phi Yến, thay đổi lịch sử Hán triều thì cũng có thể đưa nữ tử họ Trương lên ngôi Hoàng hậu.

Trương Thái hậu mỉm cười hài lòng, nói với nàng: "Được, lời này rất có chí tiến thủ. Tần đế đáng cơ, Trương gia đưa Hoa Nhi vào hậu cung của tần đế. Nếu ngay lần này, Hoa Nhi thuận lợi được phong làm Hoàng hậu thì vẫn phải nhờ cháu nhiều."

Trích Nguyệt cười. Với địa vị của Trương Trích Hoa, với ảnh hưởng của gia tộc họ Trương, Trích Hoa ở ngôi Hoàng hậu không có gì không hợp lý. Nhưng tần đế liệu có lập tỷ tỷ làm Hoàng hậu không mới là điều quan trọng.

Trích Nguyệt nói với Thái hậu: "Nhưng tần đế sẽ không lập tỷ tỷ làm Hoàng hậu."

Gương mặt Trương Quốc công biến sắc, từ bình thường hóa thành phẫn nộ; bởi ông không hiểu vì sao Trích Nguyệt lại nói ra điều này sớm như thế. Ông vốn luôn kỳ vọng vào việc Trích Hoa có thể trở thành Hoàng hậu. Lời lẽ thốt ra từ miệng một nữ tử tâm thường khiến ông có phần không thể chấp nhận.

Ngược lại Thái hậu không hề bất ngờ. Vì tất cả chẳng qua là Thái hậu muốn thử lòng Trích Nguyệt. Người như bà lẽ nào không hiểu, không tính đến chuyện này? Nhưng bà muốn nghe Trích Nguyệt lý giải cho bà nghe. Bà muốn xem Trích Nguyệt nhìn xa đến đâu, có tính được những chuyện bà tính không.

Thái hậu đương nhiên biết rõ nhưng lại giả bộ không hiểu những lời Trích Nguyệt nói, liền hỏi lại: "Tại sao cháu lại khẳng định thế? Hoa Nhi xuất chúng như vậy, tần đế lập nó làm hậu có gì lạ đâu?"

Những điều này cũng là điều mà Trương Quốc công thắc mắc, muốn nghe lời giải thích của Trích Nguyệt.

Trích Nguyệt giải thích: "Trương gia là đệ nhất thế gia dưới cả hai triều hoàng đế, nắm quyền lực cao nhất trong triều đình. Đó không chỉ bởi bá mẫu là Thái hậu nhiếp chính - vị trí hậu cung tối cao; mà còn vì Hoàng đế đương triều mang dòng máu Trương thị chúng ta. Nhưng tần đế kế vị không mang dòng máu Trương gia, cho nên cái gì cũng khác. Bá mẫu không phải sinh mẫu của Hoàng đế, đương nhiên không có quyền nhiếp chính. Tần đế muốn tập trung quyền lực, vì thế nhất định muốn bài trừ thế lực Trương thị từ triều đại trước. Muốn bài trừ dần thế lực, chắc chắn sẽ tìm cách để nữ tử họ Trương không thể làm Hoàng hậu."

Trương Hạc Linh vừa nghe vừa gật đầu trầm ngâm nghĩ ngợi. Một lúc sau ông chau mày hỏi: "Tần đế mới mười lăm tuổi, liệu hẳn có tính toán sâu xa đến vậy không?"

Trích Nguyệt nhẹ giọng giải thích: "Dù hẳn không thể tính toán được sâu xa, vẫn có người bên cạnh tính sâu xa thay hẳn. Tần đế đáng cơ trẻ tuổi, chắc chắn sẽ có nhiếp chính đại thần. Người này cho dù là trung thần hay gian thần, vẫn quan hay hoạn quan thì cũng có tâm cơ diệt trừ Trương gia để thao túng quyền lực."

Thái hậu gật đầu, mỉm cười khen ngợi: "Nguyệt Nhi thông minh. Nhỏ tuổi mà nhìn xa trông rộng. Như con nói, nếu Trương gia đưa Hoa Nhi vào cung, nhất định sẽ không thuận lợi hoàn toàn được. Vậy con có cách không?"

Nhìn dáng điệu thần nhiên không chút lo lắng của Thái hậu, Trích Nguyệt đoán ngay được trong lòng Thái hậu thực đã có an bài cả nhưng người đang muốn thử mình. Cười trong lòng, nàng từ từ suy nghĩ.

Trích Nguyệt từ từ nói: "Chắc chắn tần đế vừa đáng cơ, sẽ rất nhiều kẻ đưa nhi nữ gia tộc mình vào cung tham gia tuyển Hậu. Theo Nguyệt Nhi, lần này những nữ tử này sẽ trực tiếp được phong tước phi chứ không cần thông qua tuyển Tử nữ. Có thể nói đây là thời cơ tốt để được phong tước vị cao trong hậu cung. Nhưng không nên để tỷ tỷ vào cung vào đợt này vì khi đó ít nhiều sẽ để lộ tâm cơ của Trương gia ta. Đến kẻ ngốc cũng nhận ra rằng Trương gia đưa nữ nhi vào cung để vun đắp quyền lực. Khi ấy Hoàng đế sẽ nghi ngờ, càng thêm đề phòng Trương gia; mà tỷ tỷ ở trong cung cũng không an toàn. Do đó, để hoàn toàn chắc chắn, nên đưa tỷ tỷ vào sau một chút. Theo Đại Minh Hoàng triều luật lệ, cứ tối thiểu ba năm sẽ tuyển tử một lần. Dù ba năm hơi lâu nhưng thời gian này, chúng ta có thể xây dựng niềm tin của Hoàng đế với Trương gia, có thể quan sát biểu hiện bên phía Hoàng đế. Quan trọng nhất là ba năm đủ để làm vui bớt đi sự nghi kỵ của Hoàng đế với gia tộc chúng ta. Trong ba năm này, ta cứ ngồi yên làm một Trương gia trung thành với xá tắc, chờ thời cơ đưa tỷ tỷ vào cung là được."

Tâm cơ bắt phàm, lại biết nhìn xa trông rộng! Thái hậu gật đầu vừa ý. Trương Trích Nguyệt quả nhiên hợp ý bà. Những gì nàng nói ra cũng chính là những điều mà Thái hậu tính toán từ trước. Nữ tử này quả nhiên có tiền đồ. Và bà muốn biến người này thành một Trương Thái hậu thứ hai.

"Vậy còn cháu? Hoa Nhi vào cung, rồi cháu sẽ vào?" Trương Thái hậu hỏi. Đó cũng là điều bà đang mong muốn. Bà muốn có thêm một trợ thủ đắc lực trong hậu cung.

Trương Trích Nguyệt cho dù đủ thông minh để trả lời hết thảy câu hỏi của Thái hậu liên quan đến cơ nghiệp gia tộc. Nhưng đến câu hỏi này thì nàng đột nhiên bị động.

Nàng có muốn vào cung không?

Nàng không sợ vào song không muốn vào đó. Trích Nguyệt có thể nghĩ ra kế để tỷ tỷ thuận lợi vào cung, thậm chí giúp tỷ ấy đại bá hậu cung nhưng nàng không muốn đi theo con đường của tỷ tỷ. Tỷ tỷ cầu tiền đồ, cầu vinh hoa; nàng sẵn sàng giúp tỷ ấy hoàn thành tâm nguyện bởi giúp tỷ tỷ chính là giúp gia tộc nàng và nàng cũng biết, gia tộc không trụ vững, nàng cũng không thể an lạc sống qua ngày. Còn nàng, thứ nàng mong cầu đơn giản chỉ là được người trong gia tộc yêu thương, coi trọng, sau này được gả cho một phu quân tốt mà nàng thực sự thương yêu, sống vô lo vô nghĩ. Nàng còn muốn đi tìm người nàng nhớ mãi không quên đó, Thiên Quang.

"Nguyệt Nhi không muốn vào cung." Trích Nguyệt thẳng thắn đáp lời Thái hậu.

Câu trả lời của nàng đi ngược lại hoàn toàn với suy tính của Trương Thái hậu. Bà không thể tin rằng, người con gái cơ mưu như Trương Trích Nguyệt mà không có tham vọng lớn lao gì. Không đợi Thái hậu nói thêm, Trích Nguyệt đã nói: "Nguyệt Nhi có thể không ngần ngại trả bất cứ giá nào để giúp tỷ tỷ lên ngôi Hoàng hậu. Nhưng việc vào cung Nguyệt Nhi chưa hề

ngồi đến."

Trương Thái hậu trong lòng có hơi phật ý trước quyết định của Trích Nguyệt, nhưng người vẫn nhẹ nhàng nói: "Được, nếu cháu không muốn cũng không sao. Chỉ là ai gia mong cháu, sau này nếu Trương gia cần cháu giúp gì, hãy nguyện ý giúp."

Thực giác mách bảo Trương Trích Nguyệt, cái "giúp" mà Thái hậu nói không hề đơn giản chút nào. Rõ ràng bà biết Trích Nguyệt nhất định giúp đỡ Trương gia nhưng vẫn nhờ vả nàng như thế; chuyện này thực sự bất thường. Là nàng lo xa hay Thái hậu thực sự chỉ thuận miệng nói một câu đơn giản? Cuối cùng, sau một hồi đấu tranh nội tâm, nàng lễ phép đáp lời Thái hậu: "Bà mẫu xin cứ giao phó. Chỉ cần là chuyện của Trương gia, Nguyệt Nhi sẽ dốc hết sức hoàn thành."

Thái hậu chỉ cười, bà vẫn ôn nhu như nước, dịu dàng nói: "Bà mẫu cũng chỉ nói vậy thôi. Mọi việc còn cần đợi xem tình hình sau khi Hưng vương thể tử đăng cơ mới nói được tiếp."

Câu nói này của Thái hậu càng khiến cho Trích Nguyệt thêm nghi hoặc về cái "giúp" mà Thái hậu nói lúc này. Dường như chuyện mà Thái hậu nhờ nàng không hề đơn giản nhưng nàng cũng chưa thể hỏi rõ lúc này.

Mãi về sau nàng mới nhận ra, vì một chữ "giúp" của Thái hậu, mà cuộc đời nàng như rẽ sang một con đường khác.

Tối ngày hai mươi lăm tháng Chạp năm Chính Đức thứ mười lăm, tức chỉ cách tết Nguyên đán một vài ngày ngắn ngủi nữa, Hưng vương Chu Hữu Nguyên đột ngột qua đời. Hoàng thượng biết tin liền tổ chức tang lễ long trọng, truy phong Hưng Hiến vương; con trai là Hưng vương thể tử Chu Hậu thông thay thế chức vị Hưng vương, đưa vào nội cung sống. Thái hậu sớm đã đoán được những chuyện này, cho nên không can dự gì vào những quyết định của Hoàng đế.

Hôm sau, Hoàng thượng cho điều tra chuyện cháy phủ Hưng vương, tìm ra được nguyên nhân của vụ cháy. Đó là do giá nến vô tình đổ trúng vào chỗ để kinh thư khiến cho đám cháy đã mạnh lại lan nhanh. Thư phòng của Hưng vương lại rất nhiều sách, lửa bén rất nhanh. Đó lại là chuyện xảy ra vào lúc nửa đêm, khi không có gia nhân nào túc trực trong vương phủ. Khi phát hiện ra, cả tâm điện nơi Hưng vương Chu Hữu Nguyên sống đều đã cháy rụi.

Nói là "vô tình", song đều có công sức của Trương Diên Linh thêm mắm muối phía sau. Chuyện là Trương Diên Linh sai người đóng giả nô bộc trong phủ Hưng vương rồi phóng hỏa cả tâm điện. Giá nến đổ chỉ là cái cớ do Thái hậu kết hợp với Đại lý tự nguyện tạo ra mà thôi. Bước đầu của Thái hậu coi như đã rất thuận lợi. Giờ Thái hậu chỉ cần cùng các đại thần đưa Hưng vương hiện tại là Chu Hậu Thông, người duy nhất hiện tại có huyết mạch hoàng gia, lên ngôi Hoàng đế; sau đó tiếp tục tính toán những chuyện phía sau mà thôi.

Cũng chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, Chu Hậu Thông vừa mất mẫu phi, vừa mất phụ vương.

Tháng tư năm Chính Đức thứ mười sáu, Chính Đức Hoàng đế băng hà, truy phong miếu hiệu Minh Vũ Tông, an táng tại Vũ Lăng. Hoàng đế ra đi đột ngột, trong triều lại có một phen náo loạn vì ngôi để để trống. Cũng may nấn trước khi băng hà, Chính Đức Hoàng đế để lại mật chiếu, chỉ định biểu đệ mình là Hưng vương Chu Hậu Thông kế vị, thủ phụ Dương Đình Hòa làm nhiếp chính. Ngày hai mươi sáu tháng năm cùng năm đó, tại cửa Đông Hoa [1], Văn Hoa điện, Chu Hậu Thông chính thức đăng cơ Hoàng đế theo di chiếu của Tiên đế Chính Đức.

Thái hậu và các đại thần dâng lên tâu đề niên hiệu Thiệu Trị - tức là "kế thừa đức trị". Tuy nhiên Hoàng đế chọn niên hiệu Gia Tĩnh – nghĩa là "phúc lành dài lâu", mở ra một thời kỳ trị vì lâu dài của tân đế.

[1] Đông Hoa môn: Một trong các cổng vào Tử Cấm Thành.

Ngày hai mươi sáu này là ngày cuối cùng của năm Chính Đức thứ mười sáu.

Ngày mai, ngày hai mươi bảy sẽ là ngày đầu tiên của năm Gia Tĩnh thứ nhất.

Ngay sau khi lên ngôi, Gia Tĩnh Hoàng đế viết đại chiếu, kể ra hai mươi tội trạng của biểu ca mình là Tiên đế Chính Đức, ý phê phán thói hưởng lạc của Hoàng đế. Đại chiếu này được nhiều đại thần đương triều, thậm chí các nguyên lão của thời Chính Đức Hoàng đế nề trọng, khen ngợi. Dương kim Hoàng đế còn trẻ tuổi đã nhìn xa trông rộng. Trong dân gian, vạn dân đều ca ngợi Hoàng đế là một minh quân đức độ.

Khi những điều này truyền đến tai Thái hậu, bà hơi bất mãn nhưng không thể hiện ra ngoài. Bà vẫn án binh bất động. Chiến đấu nơi quan trường, biết chờ thời cơ chính là thứ quan trọng nhất.

Theo lời Dương Đình Hòa, Gia Tĩnh Hoàng đế tôn phong Thái hậu tiền triều Trương thị thành Thánh mẫu Hoàng Thái hậu, tôn xưng "Thánh mẫu", vẫn để cho Thái hậu ngự tại Nhân Thọ cung ở phía Bắc. Hoàng hậu tiền triều Hạ thị tôn phong Hoàng thái Trạng Túc Hoàng hậu, dời khỏi cung Khôn Ninh để về ngự tại Thọ Khang cung ở phía Nam; các tần phi tiền triều trở về sống trong Nam uyển, gần với Thọ Khang cung của Trạng Túc Hoàng hậu.

Cũng vì đại tang Chính Đức Tiên đế và tang Hưng Hiến vương – phụ thân tân đế mà tiệc yến đại thọ của Thái hậu năm đó cũng được bỏ đi.

Tháng mười năm Gia Tĩnh đầu tiên, sau khi tất cả mọi chuyện triều chính tương đối êm xuôi, Hoàng đế thiết triều mới cùng các đại thần nói về chuyện tuyển chọn Phi tần hậu cung. Hoàng đế cho phép các đại thần có nữ nhi có tuổi từ mười hai đến hai mươi vào cung ứng tuyển hậu phi. Đây là cơ hội ngàn năm của những gia tộc muốn vũng dậy vì lần này là ứng tuyển, chứ không phải qua tuyển chọn. Hoàng đế và nhiếp chính đại thần sẽ dựa vào gia thế, chân dung, ngũ quan của những nữ nhi được đưa vào này ban phẩm vị cho một số người.

Năm ấy có mười sáu nữ tử được đưa vào cung tham gia tuyển chọn. Hoàng đế sắc phong Trần thị, con gái Tú tài Trần Vạn Ngôn lên ngôi Hoàng hậu. Trần Vạn Ngôn từ quan Lục phẩm thị thư Hàn Lâm viện lên Tứ phẩm học sĩ Hàn Lâm viện. Ngoài ra, Hoàng đế ban phẩm cho tú nữ Triệu thị, con gái của quan huyện nhỏ, vị Trương Quý nhân; tú nữ Văn thị, con gái của ngũ phẩm Cẩm y vệ, phong vị Cung tần; tú nữ Giang thị, được cửu phụ là Cẩm y vệ đô chỉ huy thêm sự Giang Dương tiến cử, phong vị Nhu Quý nhân. Còn một số người được ban vị dưới lục phẩm.

Hôm ấy, ngày tháng mười se lạnh, Thái hậu ung dung thưởng trà ngắm hoa trên Cảnh Nhạc đài của Nhân Thọ cung. Người mặc thường phục màu trắng, không có hoa văn, hà bí chỉ có một màu đen, viền một đường châu trắng; đội Tông mào [2] đơn giản, không trang trí nhiều trâm cài, họa tiết. Nhân Thọ cung, hai mươi mấy năm từ lúc làm Thái hậu đến Thánh mẫu Thái hậu đều ở trong cung điện này. Bà khẽ cười, đời người thế mà cũng đã qua mấy chục năm. Dù là tháng mười se lạnh nhưng hoa cúc vẫn nở rực rỡ hoa viên Nhân Thọ cung khiến tâm tình của Thái hậu tự nhiên theo đó mà trở nên vui vẻ hơn phần nào.

[2] Tông mào: mũ đội đầu của phụ nữ thời Minh. Có đỉnh nhọn, được làm từ gân lá cây cọ.

Nhưng sâu trong đôi mắt bà vẫn không giấu được nét bi thương vô hạn. Con trai Thái hậu qua đời, điều mà bà hằng lo lắng là tân đế kế ngôi không mang huyết mạch Trương gia cuối cùng đã xảy ra. Thời gian cứ lặng lẽ xiết qua, khi ngoảnh đầu nhìn lại, bà cũng đã mất đi quá nhiều thứ quan trọng trong đời.

Liên tục trong mấy ngày ngắn ngủi, trong triều xảy ra không ít chuyện, nhưng Thái hậu dường như không mấy quan tâm.

Thương Đài cô mẫu bước lên Cảnh Nhạc đài, cúi người nói: "Thái hậu nương nương, bên điện Kim Loan, cung Càn Thanh của Hoàng đế có tin tức."

Thái hậu trong lòng đã biết được tin Thương Đài định báo liên quan tới chuyện gì. Bà chỉ cười nhẹ nhàng: "Hoàng thượng lập ai làm Hoàng hậu?"

Thương Đài không nén được bất ngờ. Thái hậu vẫn luôn thông minh, nhìn thấu người khác như thế. Chưa nghe đã biết chuyện Thương Đài định báo liên quan đến chuyện ứng phi tần hậu cung.

Thương Đài nhẹ giọng đáp: "Trần đại tiểu thư Trần Thái Uyên, con gái tú tài Trần Vạn Ngôn, quan lục phẩm vừa được thăng lên tứ phẩm, gia thế tầm thường, không có gì nổi bật."

Môi Thái hậu khẽ cong lên một nửa, xem ra bà và Trích Nguyệt đoán đúng rồi. Hoàng đế muốn hạn chế tối đa quyền lực ngoại thích, cho nên rất nhiều thế gia đưa nữ nhi nhà mình vào cung nhưng Hoàng thượng chỉ chọn nữ tử từ gia thế tầm thường. May mắn lần này Trương Thái hậu không đề Trích Hoa vào cung, bằng không Dương Đình Hòa nhất định nhận ra mục đích đưa Trích Hoa vào cung của Trương gia, từ đó nhất định sẽ đề phòng Trương gia hơn nhiều.

Thương Đài lại báo: "Hoàng thượng còn ra quy định mới về việc tuyển chọn tần phi hằng năm. Từ nay cứ bốn năm mới tuyển chọn tần phi vào hậu cung một lần thay vì ba năm như trước đây. Những thực nữ vào cung dự tuyển do Hoàng thượng và Nhiếp chính đại thần chỉ định mới được tham gia tuyển chọn. Cả hậu cung, không được lấy quá ba tần phi cùng họ."

Thái hậu vẫn rất thần nhiên, như thể tất cả những điều này đều nằm cả trong dự tính của Thái hậu. Bà nói: "Dương Đình Hòa làm nhiếp chính tốt đấy. Chỉ trong mấy tháng đã tìm được đủ cách phế trừ thế lực của các dòng họ lớn rồi; hạn chế được tốt đa ngoại thích. Thế bên quan lại có thay đổi gì không?"

Thương Đài đi thăm dò, kín đáo hỏi han nguyên một ngày cũng mang được về tin tức mà Thái hậu cần; nàng đáp lại Thái hậu: "Thái hậu nương nương, nô tỳ nghe được... Quốc công đại nhân phong Nam hầu; Trương đại tướng quân phong Kiến Xương bá. Theo nô tỳ thấy, với tình hình này, Hoàng đế dù phong hầu bá cho gia tộc họ Trương nhưng thực chất là đang muốn loại bỏ Trương gia ra khỏi triều chính. Mấy người gia tộc khác do Trương gia chúng ta đề bạt lên cũng bị loại bỏ hết thảy. Cả Vương thị của Thái hoàng Thái hậu cũng bị bài trừ dần."

Những điều này Thái hậu đều dự liệu trước được nhưng khi nghe Thương Đài nói về tình hình hiện tại trong triều, Thái hậu lại thấy đau lòng. Trương gia của bà từ thời Vĩnh Lạc đến nay luôn là một trong những dòng họ nắm quyền lực cao nhất trong triều đình. Bà cũng muốn duy trì điều này song hoàng nhi của bà - Chính Đức Hoàng đế lại không có Thái tử kế vị.

Thái hậu thở dài. Lẽ nào Trương thị sắp suy vong?

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lưu thủy lạc hoa xuân khứ dã (Đã sửa 25/7/2018)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 4:

LƯU THỦY LẠC HOA XUÂN KHỨ DÃ

(Nước chảy hoa rơi xuân qua mắt)

**Câu thơ đề nằm trong bài Lăng đào sa lệnh của Lý Hậu Chủ. Ngụ ý của câu thơ là nuối tiếc những thứ tươi đẹp.*

Không, điều đó đương nhiên không phải điều bà muốn trông thấy. Chẳng phải bà vẫn còn trong tay hai quân cờ thuận lợi: một Trương Trích Hoa thông thạo cảm kỳ thi họa bà dạy dỗ mười năm; cả một Trương Trích Nguyệt thông minh sắc sảo sao? Muốn vực dậy Trương thị không phải không có cách. Bà hoàn toàn có thể dựa vào những thế lực có sẵn, đề đi lên.

"Hoàng đế bài trừ thế lực Trương thị và Vương thị; vậy thì trọng dụng gia tộc nào?" Thái hậu thần nhiên hỏi. Có kẻ bại tất có kẻ thành.

"Hoàng đế phong Thẩm Quang làm Định Quốc công thay vào chỗ của Trương đại nhân trước đó; còn ban chức Binh bộ Thượng thư cho Thẩm Luyện - con trai của Thẩm Quang. Còn phong mấy chức quan trọng trong triều cho người trong Trương thị, Thẩm thị và Thiệu thị."

Thái hậu cười nghĩ bụng, mấy dòng họ này đều là thân thích của Chu Hậu Thông cả. Trương thị là gia tộc họ mẹ của hắn, Thẩm thị là họ của mẫu thân Trương phi, Thiệu thị chính là họ của tăng tổ mẫu Chu Hậu Thông. Mấy dòng họ này trước đây đều không có thế lực lớn, giờ đây Chu Hậu Thông lên ngôi, mấy kẻ có họ hàng với cha mẹ hắn trước đây đều được thế mà thơm lây.

Thái hậu khẽ "ừ" một tiếng. Hoàng đế muốn tập trung quyền lực vào mình mà không biết từ lâu Trương gia và mấy dòng họ này đã bí mật có liên kết; đặc biệt là Thẩm gia. Dù là cách gì, Thẩm gia cũng sẽ ở cùng một phía ủng hộ cho Trương thị. Thẩm thị là họ của mẫu thân Trương Trích Hoa. Sở dĩ từ lâu hai nhà Thẩm - Trương kết giao thông gia mà không ai biết bởi năm xưa, để không bị nghi ngờ, cũng là để tính đến đường lui cho Trương gia, khi mẫu thân Trương Trích Hoa vào Trương phủ làm dâu đã đổi thành họ Trương. Bây giờ Trương gia đang suy tàn dần, Thẩm thị lại đang được trọng dụng; trung sách của Thái hậu hiện giờ chính là dựa vào Thẩm gia đề đi lên từng bước. Thái hậu bắt gặp nở nụ cười hân hoan khiến Thương Đài không thể đoán được vì sao mình nói một chuyện không tốt như vậy mà Thái hậu lại không hề lo lắng, ngược lại lại có phần vui vẻ. Bởi tất thảy mọi thứ, Thái hậu đều đã dự tính được cách đối phó hết rồi. Hoàng đế, có cả nhiếp chính đại thần Dương Đình Hòa cho dù thông minh quyết đoán đến đâu cũng chỉ đang chơi đùa trong lòng bàn tay Thái hậu mà thôi.

Cũng đã đến lúc Thái hậu mang Trương Trích Nguyệt ra rồi, có điều nhanh hơn bà nghĩ!

Chiều hôm đó, Thái hậu bí mật truyền Thẩm Quang và Thẩm Luyện tới. Lúc Thẩm Quang và Thẩm Luyện bước vào tửam điện Cảnh Nhạc, Thái hậu đang ngồi viết chữ trên chiếc bàn nhỏ ngay trước mặt hai người bọn họ. Thái hậu vận y phục đơn giản như một mệnh phụ bình thường, không quá sa hoa lộng lẫy. Phụ tử Thẩm thị có thể hiểu được, điều này là do sự ra đi đột ngột của con trai Thái hậu – Vũ Tông Hoàng đế.

Hai người họ hành lễ theo đúng quy củ, cúi người cung kính: "Thần tham kiến Thánh mẫu Hoàng Thái hậu nương nương!"

Thái hậu không ngẩng đầu, chỉ phất phất tay trái cho hai người đứng dậy. Thẩm Quang trông thấy Thái hậu đang cười thì hơi run lên. Nét cười của Thái hậu bao nhiêu năm nay ông nhìn đều vẫn là cảm giác như vậy, ôn nhu mà sắc bén, khiến cho ông có cảm giác khiếp sợ vô cùng.

"Ai gia nghe nói Thẩm đại nhân mới thăng chức cho nên mới muốn chúc mừng." Giọng nói Thái hậu thoáng qua có sự châm chọc, mỉa mai.

Nói tới quan phẩm, trong lòng Thẩm Luyện và Thẩm Quang đã đoán ra hôm nay Thái hậu triệu mình tới có liên quan đến thế lực Trương gia đang dần bị bài trừ. Trước nay, Thẩm Quang là người thẳng thắn, cũng không hề vòng vo gì, nói ngay: "Xin nương nương hãy yên tâm. Thần và Thẩm gia sẽ luôn ủng hộ Trương gia."

"Ừng hộ Trương gia?" Thái hậu nghi hoặc hỏi lại, giọng nói dường như lộ ra sự phóng túng. Nói hay lắm!

Thái hậu vẫn không ngừng đầu, chỉ nở một nụ cười nói: "Thẩm đại nhân thật thông minh. Mới vậy đã nghĩ ra ai gia định nói chuyện gì rồi. Có điều đại nhân đã thắng thán như vậy, ai gia cũng không giấu gì nữa. Ai gia quả thực muốn nhờ đại nhân một chuyện."

Thẩm Quang lại cung kính cúi người: "Yến Nhi gả cho Trương phủ, Trích Hoa là cháu ngoại vì thân. Thẩm gia và Trương gia có giao tình sâu sắc. Trương gia có chuyện nhờ tới, chỉ cần thân có khả năng, nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ."

Thái hậu khẽ buông bút, ngừng đầu lên nhìn Thẩm Quang đang cúi thấp đầu ở dưới đó. Nhưng Thái hậu không đi tới chỗ ông ta mà chỉ đi đến cạnh bình hoa mẫu đơn cỡ lớn đặt bên cạnh chiếc bàn, thuận tay cầm kéo cắt đi một bông hoa.

Hoa, hàm ý rất rõ ràng khiến Thẩm Quang rung mình. Ý Thái hậu là... nếu Thẩm gia không đứng về phía Thái hậu thì Trương Trích Hoa và Thẩm Yến, mẫu thân của nàng ta, sẽ nhất định có chuyện.

Thẩm Quang chỉ có hai người con, một là Thẩm Yến, hai là Thẩm Luyện. Tôn nhi của ông cũng chỉ có hai, một là Trương Trích Hoa, con gái Thẩm Yến; hai là Thẩm Tích Thành, con trai nuôi của Thẩm Luyện. Ông ta cho dù đi nước nào cũng muốn bảo vệ con gái và cháu ngoại, cho nên đương nhiên bất luận thế nào cũng muốn chấp nhận cái giá Thái hậu đưa ra.

"Thẩm đại nhân yên tâm đi. Ai gia không muốn ông đi tạo phản. Ai gia chỉ muốn ông nhận cháu họ của ai gia làm cháu gái." Nghĩ được kể này, Thái hậu quả thực đã tốn nhiều tâm sức sắp xếp, nghỉ ngơi.

Thẩm Quang nghe Thái hậu nói như vậy cũng khẽ thờ phào, hỏi: "Không biết nữ tử mà nương nương nói đến là...?"

Thái hậu vẫn nhẹ nhàng thản nhiên, khí thái ôn nhu như nước gọn, nói: "Ai gia có một cháu gái nữa là muội muội của Trích Hoa, Trương Trích Nguyệt. Nhưng đứa trẻ này là thứ nữ do thể thiếp sinh nên người ngoài chưa mấy người biết nó là con cháu trong Trương gia. Ngày trước, đại nhân có biết tại sao phụ thân của Hoa Nhi đưa con bé vào cung để ai gia nuôi dưỡng không?"

Thẩm Quang chau mày khó hiểu. Không phải Thái hậu muốn bồi dưỡng Trích Hoa thành quân cờ sao? Thái hậu thấy ông ta yên lặng liền nói tiếp: "Bối Hoa Nhi và đứa trẻ này tuổi tác không hợp nhau, một đứa mười ba, một đứa mười sáu. Sau này kiểu gì ai gia cũng đưa Hoa Nhi tiến cung, sợ rằng có người khác tuổi cùng nhà thì vận mệnh sẽ không được tốt lắm. Hơn nữa chắc đại nhân biết, đạo này trong kinh thành đang đồn thổi điều gì. Hai ba năm nay, nữ tử tên có chữ "Nguyệt" thường gặp vận không may, có vài kẻ đã chết bất đắc kỳ tử. Vì thế ai gia muốn Quốc công đại nhân nhận Trương Trích Nguyệt này làm cháu gái để vận khí Hoa Nhi và Trương gia tốt hơn một chút."

Thái hậu tin theo Phật giáo, điều này ai cũng biết đến; cho nên việc ký tuổi tác này Thái hậu tính đến cũng là điều đương nhiên. Thẩm Quang chau mày nhìn sang Thẩm Luyện. Thẩm Quang nhận đứa trẻ này làm cháu nuôi, đồng nghĩa với việc Thẩm Luyện nhận đứa trẻ này làm nghĩa nữ.

Có điều Thẩm Quang trong lòng thầm coi thường Thái hậu; hóa ra bà là người mê tín đến thế. Thẩm Luyện theo sự chỉ đạo ngầm của phụ thân, tiến lên hai bước, cúi đầu nói: "Được nhận quý nữ Trương gia làm nghĩa nữ, thân và Thẩm gia thực có phúc ba đời."

Thẩm Quang cười rất vui vẻ, nhưng đằng sau đó là ánh nhìn mờ mờ. Thái hậu tính toán sai rồi. Thái hậu có thể lấy cháu gái và con gái để đe dọa ông ta thì ông ta sẽ dùng nữ tử này uy hiếp nhà họ Trương.

Thái hậu nhìn ông ta cười xảo quyệt. Thẩm Quang à Thẩm Quang, ông thực sự cho rằng ai gia mê tín sao? Ông tưởng có thể lấy Trương Trích Nguyệt ra đe dọa Trương gia sao? Ông nhầm cả rồi.

Với Trương Thái hậu, làm gì có chuyện đơn giản như thế?

Thái hậu thấy Thẩm Luyện đồng ý giao kèo, liền hân hoan nói với Thẩm Quang: "Vậy thì ít hôm nữa, ai gia để Hạc Linh đưa Nguyệt Nhi sang Thẩm phủ."

Thẩm Quang và Thẩm Luyện đa tạ rồi cáo lui. Trong lòng mừng thầm. Trước đến nay Thái hậu lấy Trích Hoa và Thẩm Yến ra để đe dọa Thẩm gia; nay Thẩm gia cũng muốn lấy Trích Nguyệt ra để làm con tin đe dọa Trương gia nhằm tạo cục diện cân bằng cho Thẩm gia. Nhưng Thẩm gia bọn họ đâu ngờ rằng Thái hậu mưu sâu, tính toán như thần, qua mắt cả hai phụ tử họ Thẩm.

Đợi hai người bọn họ đi rồi, Thương Đài mới tiến lại bên cạnh Thái hậu, khẽ hỏi: "Nương nương, nhị tiểu thư thông minh như vậy, sao chỉ vì đại tiểu thư mà lại để nhị tiểu thư sang Thẩm gia làm nghĩa nữ?"

Thái hậu ung dung thưởng trà, thản nhiên đáp: "Mê tín này chỉ là cái cớ. Ai gia nào có ngu ngốc đến vậy? Ai gia sắp đặt Nguyệt Nhi bên Thẩm gia, vừa để xem bọn họ có ý tứ lợi gì không. Thứ hai, vạn nhất sau này Trương gia có chuyện, vẫn còn hậu duệ vực dậy. Còn nếu như Trích Nguyệt có chuyện thì Trương gia cũng chẳng ảnh hưởng gì cả."

Thương Đài cười nhếch môi, tán thưởng mưu sâu của Thái hậu: "Thái hậu nương nương lo nghĩ chuyện gì cũng chu toàn."

Thái hậu cười vui vẻ, Trương gia vẫn sẽ là thế gia Minh triều!

Vừa lúc ấy, Trương Trích Hoa vui vẻ đi vào đại điện của Thái hậu. Thái hậu sực nhớ ra hôm nay để Thường Thảo đưa Trích Hoa về Trương phủ sau mười mấy năm. Thái hậu đổi từ gương mặt từ xảo quyệt tới ôn nhu rất nhanh, dịu dàng nói: "Ai gia dặn Thường Thảo đưa con về thăm Trương phủ một buổi, có vui không?"

Trước đây đều là Thẩm Yến và Trương Hạc Linh đến đây thăm Trương Trích Hoa, còn đây mới là lần đầu sau mười năm Trích Hoa trở về Trương phủ.

Trích Hoa qua loa hành lễ, cười tươi như thể một bông hoa mẫu đơn buổi sớm, hưng phấn kể với Thái hậu: "Vui ạ! Trương phủ rộng hơn cả Nhân Thọ cung, rất bề thế. Hoa viên ở đó đẹp như Yến hoa viên của chúng ta, còn trồng cả hoa mai nở bốn mùa."

Thái hậu khẽ cười. Nha đầu đáng yêu này! Trương phủ mười mấy năm chẳng thay đổi gì; vậy mà nha đầu này cứ như là lần đầu đến vậy. Thật đúng là.

"Lại đây nào, ngồi cạnh ai gia!"

Trích Hoa tới gần Thái hậu ngồi xuống, không đợi Thái hậu hỏi đã hào hứng kể: "Hoa Nhi còn gặp Trích Nguyệt. Muội ấy kể cho Hoa Nhi bao nhiêu là chuyện hay ho. Đại học, Trung dung, Luận ngữ mà người dạy chưa bao giờ thấy có. Nha đầu đó nói mình lớn lên ở Tây viện trong Trương phủ, được nha hoàn trong nhà kể cho bao nhiêu chuyện; hôm nay đem bao nhiêu chuyện đó kể cho Hoa Nhi nghe. Trước đây gặp nhau ít lắm, mỗi lần gặp nhau lại không được lâu, cho nên giờ Hoa Nhi mới phát hiện ra Nguyệt Nhi biết nhiều thứ hay thế. Có mẫu, sau này người thường xuyên cho Hoa Nhi tới phủ đệ phụ thân chơi nhé. Trích Nguyệt hứa với Hoa Nhi sẽ còn kể nhiều chuyện hay hơn nữa cơ."

Thái hậu chợt sững người. Còn được gặp bao nhiêu lần nữa? Còn bao nhiêu chuyện nữa kể được. Nguyệt Nhi sắp tới Thẩm phủ rồi; nếu như bà để Trích Hoa gặp Trích Nguyệt thường xuyên thì chuyện bà tính toán sẽ bại lộ hết sạch.

"Hoa Nhi, cô mẫu xin lỗi con." Thái hậu lại nhớ tới lúc đưa Hoa Nhi tiến cung năm nó bốn tuổi; Hoa Nhi khóc rất to, không muốn rời xa Thẩm Yến và phụ thân nó. Mười một năm nó rời phủ đệ Trương thị, phủ chẳng thay đổi gì nhưng nó không nhận ra âu cũng là lẽ thường. Cái làm Thái hậu day dứt... Tỷ muội Trích Hoa, Trích Nguyệt này... Chúng nó đáng lẽ sẽ là tỷ muội tốt nếu như bà không kéo cả hai vào âm mưu kế hoạch của bà. Bà nhớ năm đó khi Thẩm Yến rời xa Thẩm gia đến Trương phủ, nó cũng không nở rời xa ca ca Thẩm Luyện. Thái hậu khẽ thở dài một tiếng, bấy giờ Trích Nguyệt, Trích Hoa cũng như thế.

Nhưng một khi đã lỡ sẽ không trở lại được. Đây là lúc rất quan trọng, Thái hậu không thể để cục diện bị rối loạn được.

"Ừ, cô mẫu hứa với cháu!" Thái hậu đáp qua loa, lòng ảm nẫn.

Trích Hoa mừng vui thấy rõ, cúi người tạ ơn: "Đa tạ cô mẫu, Hoa Nhi tới giờ học văn hòa cầm, cháu đi trước đây!"

Thường Thảo đưa Trích Hoa ra ngoài. Nhìn Trích Hoa hân hoan đi ra, Thái hậu càng thêm xót lòng. Nhưng biết làm sao được, ý bà đã quyết.

Ngay ngày hôm sau, Thái hậu lại triệu kiến Trương Trích Nguyệt vào cung nhưng không triệu phụ thân nàng vào cùng. Từ sáng sớm hôm đó, hạ nhân đã bí mật chuẩn bị xe ngựa để Trích Nguyệt nhập cung. Đi cùng nàng là nha hoàn tâm phúc Phương Hà. Xe rời Trương phủ từ rất sớm nên đường rất yên tĩnh; chỉ nghe thấy tiếng lộc cộc của bánh xe chạm vào mặt đường và tiếng bước chân ngựa chạy. Phương Hà chau mày nói với Trích Nguyệt: "Tiểu thư, bây giờ mới giữa năm mà Thái hậu đã truyền tiểu thư vào cung mấy lần. Có phải bây giờ Thái hậu nương đã coi trọng tiểu thư rồi không?"

Trương Trích Nguyệt thoáng nghĩ đến chuyện hôm qua phụ thân nói với nàng: người muốn nàng làm nghĩa nữ của Thẩm gia. Nàng không khỏi thở dài một tiếng nói với Phương Hà: "Người không thấy hôm qua phụ thân nói với ta điều gì à? Người bảo muốn ta làm nghĩa nữ Thẩm gia đấy. Ý này đương nhiên là của Thái hậu! Đã như thế thì làm gì có chuyện coi trọng ta?"

Phương Hà mỉm cười thật chặt. Từ lúc nhị phu nhân Hà thị mất, Phương Hà luôn ở cùng Trích Nguyệt trong Tây viện Trương gia. Những thứ mà Trích Nguyệt cố gắng và mục đích cố gắng của Trích Nguyệt, Phương Hà đều hiểu được; nhưng phụ thân nàng... Phương Hà khẽ thở dài, đôi khi Phương Hà cũng oán trách thay cho chủ nhân của mình.

"Phụ thân tiểu thư cũng khéo phũ phàng; nỡ để tiểu thư đi làm con nuôi nhà khác. Nhưng Phương Hà thấy, Trương gia đang suy vong dần, phụ thân tiểu thư và Thái hậu cũng muốn cho tiểu thư có một chỗ dựa tốt thôi, chẳng phải sao?"

Hít một hơi thật sâu, Trương Trích Nguyệt cười trừ như tự chế nhạo bản thân mình. Nàng nói: "Người nghĩ phụ thân và cô mẫu tốt bụng đến thế sao? Còn muốn tìm cho thứ nữ xuất thân kém cỏi này một chỗ dựa tốt? E là cô mẫu không đơn giản như vậy đâu!"

Phương Hà chỉ cúi đầu không nói.

Thái hậu là người cao mưu, làm gì cũng có mục đích cả. Trích Nguyệt lặng yên, hồi tưởng lại những chuyện trước đây. Lúc mẫu thân sắp qua đời, người nói muốn nàng có cuộc sống bình yên, vô lo vô nghĩ. Nhưng giờ thì sao? Nàng đang từng bước tiến vào cuộc tranh giành quyền thế của gia tộc trong hoàng triều. Nàng thậm chí còn phải làm con nuôi để phục vụ lợi ích của gia tộc nàng. Nên hay không?

Không nên cũng phải nên. Giờ người trong gia tộc mẫu thân đã chẳng còn ai, nàng chỉ còn Trương gia làm chỗ dựa. Nàng muốn người trong gia tộc yêu thương tín nhiệm, trân trọng. Những điều nàng làm chung quy chỉ vì muốn mọi người coi trọng nàng hơn mà thôi.

Hình như mong muốn của nàng quá cao, quá xa, viễn vông như thể hái mặt trăng từ trên trời cao xuống. Bởi lẽ trên đời này, những người xung quanh nàng, ai cũng có dục vọng, bọn họ căn bản coi trọng nàng vì đối với họ nàng có chút lợi ích thôi.

Nàng chợt thở dài.

Phương Hà đỡ tay Trích Nguyệt bước vào cổng chính của Nhân Thọ cung. Lúc ấy đang độ thu, dù trời đã hơi trở lạnh nhưng khắp nơi trong Nhân Thọ cung đều rực rỡ sắc hoa. Hòa với sắc hoa, những mái ngói, cột trụ lưu ly trong Nhân Thọ cung đều lấp lánh, rạng rỡ, đẹp đến tột cùng. Trương Trích Nguyệt nhìn màu sắc tươi mới của muôn hoa, lại nhìn vẻ long lanh của Nhân Thọ cung nhưng chỉ cảm thấy mình bị bao bọc trong một tầng lạnh lẽo. Cố gắng trấn tĩnh trong chốc lát, nàng mới có thể bước đi bình thường.

Đại diện của Thái hậu đã ở ngay trước mắt nhưng dường như bước chân của Trích Nguyệt đang chậm lại. Trong thời khắc ấy, nàng nhận ra, nàng cũng sợ bị đưa sang Thẩm gia làm nghĩa nữ. Nàng chẳng đoán được sẽ có phong ba gì chờ nàng phía sau.

Trương Thái hậu đang ngồi bên bàn đọc sách, mắt bà hơi nheo lại như để nhìn rõ chữ. Ở bên cạnh bà, Trương Trích Hoa cũng đang luyện viết.

"Nguyệt Nhi thỉnh an Thánh mẫu Hoàng Thái hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an!" Trương Trích Nguyệt hành lễ theo đúng quy củ.

Thái hậu vẫn chăm chú đọc sách, không ngẩng đầu lên, chỉ thần nhiên ra hiệu cho Trích Nguyệt đứng dậy. Trích Hoa trông thấy Trích Nguyệt tới, hớn hờ chạy tới bên Trích Nguyệt, đáng vẻ hồ hởi: "Nguyệt Nhi, tỷ tỷ biết mà, hôm nay cô mẫu hứa để muội vào cung nói chuyện với tỷ tỷ."

Trương Trích Nguyệt thầm cười trong lòng. Xem ra Trương Trích Hoa cũng chẳng phải người sâu sắc. Nếu như đơn giản chỉ là đưa Trích Nguyệt vào cung trò chuyện với Trích Hoa, Thái hậu há lại phải bí mật triệu kiến nàng?

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Lạc hoa tịch tịch hoàng hôn vũ (Đã sửa 25/7/2018)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 5:

LẠC HOA TỊCH TỊCH HOÀNG HÔN VŨ

(Hoa rơi quanh quẽ trong mưa chiều tà)

**Câu thơ đề trích bài "Xuân sầu" của Vi Trang.*

Trương Trích Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp, nói với Trích Hoa: "Phải đấy, hôm nay cô mẫu truyền muội tới để thăm tỷ tỷ." Nói rồi, nàng còn quay sang phía Thái hậu, cười hỏi rất ôn nhu: "Cô mẫu, người nói xem, có phải không?"

Trong lòng Thái hậu có chút bức bối. Trương Trích Nguyệt ngoài mặt là hỏi nhưng kỳ thực đang chọc tức bà. Người thông minh như Trương Trích Nguyệt, chắc chắn phải đoán được ra bà gọi nàng tới đây có chuyện gì. Đã biết vậy mà còn cố ý nói với Trích Hoa như vậy để thoát thác việc đối thoại với bà. Tức giận, song Thái hậu vẫn tươi cười, miệng nói rất ngọt: "Đúng đấy. Hoa Nhi muốn trò chuyện với cháu nên ai gia truyền cháu vào cung. Nhưng mà ai gia nghe Hoa Nhi nói, cháu kể chuyện rất thú vị nên cũng hiểu kỳ, muốn nói chuyện cùng cháu trước một lúc."

Trích Nguyệt quả thực có ý thoát thác, muốn làm khó Thái hậu nhưng không ngờ Thái hậu có thể tự giải vây cho chính mình nhanh thế. Cuối cùng, nàng cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền: "Vây... cháu nói chuyện với cô mẫu trước, lát nữa sẽ nói chuyện với tỷ tỷ sau."

Trương Trích Hoa định hỏi "bao giờ hai người sẽ nói chuyện xong?" thì Thái hậu đã đơn đã cười với Trích Hoa, nói rất trôi chảy: "Ai gia thấy hình như cũng sắp tới giờ Mão hai khác rồi, Hoa Nhi không đi hứng sương trên hoa mẫu đơn à?"

Trương Trích Hoa như chợt ngộ ra, vội nói: "À, Hoa Nhi nhất thời quên mất. Bây giờ cháu đi với Thường Thảo, khi về, cô mẫu nhớ cho cháu mượn Trích Nguyệt nhé."

Nói rồi, Trích Hoa cùng cung nữ Thường Thảo ra ngoài. Thái hậu nhìn theo Trích Hoa, lắc đầu bất lực. Mười năm nay, bà mới chỉ dạy kiến thức về cầm kỳ thi họa, văn chương sử sách cho Trương Trích Hoa; chưa hề dạy Trích Hoa cách nhìn nhận mọi việc. Bây giờ nhìn lại, bà nhận ra, Trương Trích Hoa bà tốn công dạy dỗ ra cũng không thể sâu sắc bằng Trương Trích Nguyệt do Hà Yên Nhiên thân sinh.

Đội Trích Hoa và Thường Thảo đi hẳn rồi, Thái hậu sai Thương Đài đóng cửa đại điện, cho tất cả cung nữ hầu hạ trong điện ra ngoài, không trừ Phương Hà. Rất nhanh, tấm điện chỉ còn lại Thái hậu và Trương Trích Nguyệt.

Thái hậu không hề vòng vo, nói thẳng vào vấn đề chính: "Phụ thân đã nói với cháu chuyện nhà họ Thẩm chưa?"

Trương Trích Nguyệt chỉ khẽ "vâng" một tiếng nhẹ nhàng. Thái hậu cố gắng nhìn kỹ gương mặt, từng biểu hiện của nàng nhưng không thăm dò được gì từ gương mặt nàng. Gương mặt nàng luôn điềm tĩnh, có cả lãnh đạm, thản nhiên. Sống quá nửa đời người, trừ Thái hoàng Thái hậu quá cố ra, Thái hậu chưa từng gặp người nào như thế.

"Cháu có đồng ý sang đó không?" Lời nói của Thái hậu mập mờ, có ý thăm dò.

Trích Nguyệt vẫn rất ung dung, nói: "Không đồng ý thì cháu cũng chẳng còn cách nào. Bà mẫu lấy lý do vận mệnh của cháu và tỷ tỷ tương khắc, muốn cháu đi làm con nuôi để trừ bỏ điềm xấu, cháu kể cả không muốn cũng vẫn phải đi thôi."

Thái hậu nhất thời sững sốt. Không ngờ khi nói đến chuyện như vậy, Trích Nguyệt vẫn có thể ung dung, điềm nhiên như thể chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Trích Nguyệt bạo gan nói tiếp: "Cô mẫu hỏi thế chẳng phải thừa sao? Đáng ra, cô mẫu phải hỏi cháu "Cháu có đồng ý sang Thẩm gia làm tai mắt giúp người không?""

Trương Thái hậu hơi bất ngờ. Chuyện này bà cứ ngỡ mình sắp xếp hoàn mỹ, ổn thỏa, đến phụ tử Thẩm Luyện, Thẩm Quang cũng không đoán nổi ý đồ của Thái hậu. Thế mà lý do này vẫn không đủ hoàn mỹ để giấu Trương Trích Nguyệt. Mấy lời Trích Nguyệt nói dù có bất kính, bà vẫn ngưỡng mộ tâm tư của nữ tử mười hai tuổi này.

"Trước đây ai gia nói có chuyện muốn cháu giúp, chính là chuyện này - làm tai mắt cho Trương gia." Thái hậu nói rất thẳng.

Trương Trích Nguyệt cười thầm trong lòng. Quả nhiên, cái Thái hậu bảo "giúp" trước đây không hề đơn thuần. Trích Nguyệt cung kính đáp: "Nguyệt Nhi đồng ý giúp đỡ cô mẫu chuyện này. Còn có..." Giọng nàng hơi ngập ngừng: "Cháu cảm ơn cô mẫu đã tin tưởng cháu!"

Nàng cố gắng nhiều như thế, chẳng phải vì muốn cô mẫu nàng coi trọng, tin tưởng sao?

Thái hậu cười một tiếng rất dài đắc ý: "Trích Nguyệt ơi là Trích Nguyệt! Cô mẫu muốn tìm một người làm nội gián, hoàn toàn có thể tùy ý chọn một người. Thậm chí ai gia hoàn toàn có thể cử Thương Đài, đề bạt nàng ta làm con nuôi Thẩm Luyện mà."

Thái hậu đắc ý nhìn nàng, cho rằng nàng sẽ xấu hổ và bẽ mặt trước lời bà nhưng Trích Nguyệt ngược lại rất tự tin, nói với Thái hậu: "Đương nhiên với mục đích gián điệp, dù cô mẫu chọn Nguyệt Nhi hay chọn Thương Đài đều như nhau hết cả. Nhưng ngoài mục đích này, cô mẫu còn có mục đích khác. Cô mẫu lo sợ vận nhất một ngày Trương gia biến động thì vẫn còn một tia hy vọng để khôi phục Trương gia. Cô mẫu, Nguyệt Nhi ngu ngốc, không biết nói có đúng không? Hơn nữa, cô mẫu nữ đế Thương Đài – tâm phúc của mình đi sao? Mà nếu để Thương Đài đi, cô mẫu định lấy lý do gì để nói với phụ tử họ Thẩm?"

Thái hậu khẽ cong nửa môi lên. Bà không né tránh, không thăm dò thêm ở Trích Nguyệt nữa vì như thế đã để bà tin tưởng vào khả năng và sự nhạy bén của nàng rồi. Bà cười, nói với nàng: "Ai gia vẫn đánh giá thấp cháu rồi. Nếu cháu đã đoán ra được hết thấy, ai gia cũng không giấu. Ai gia muốn cháu tới Thẩm gia, không chỉ để làm nội gián mà còn để đề phòng Trương gia biến cố. Ban đầu, cô mẫu có ý đưa cháu vào cung tuyền tử vào mấy năm sau, nhưng từ nay, Hoàng đế ra luật tuyền tử, những tú nữ tham gia dự tuyền phải do Hoàng đế đích thân chọn mới được tham dự. Hoàng đế kiêng dè Trương gia chúng ta, đương nhiên không muốn chọn nữ tử Trương gia tham dự. Ngược lại, Hoàng đế đang nghiêng về Thẩm gia, cháu sang đó làm con nuôi, hoàn toàn có lợi cho gia tộc ta."

Trương Trích Nguyệt hơi ngần ngừ. Thái hậu nói như vậy, sau này rất có thể nàng phải vào cung, có phải không? Nhưng nàng cũng không nói với Thái hậu điều này, chỉ khẽ nói: "Vâng. Khi tới Thẩm gia, Nguyệt Nhi nhất định không phụ sự tin nhiệm của cô mẫu."

Thái hậu nhìn đôi mắt xán lạn như sao, ảm áp tựa trăng của Trương Trích Nguyệt, thờ dài một tiếng. Không hiểu sao, nghĩ tới chuyện này, lòng Thái hậu lại ảm nản. Nữ tử còn nhỏ như Trích Nguyệt, đáng lẽ nên sống một cuộc đời vô lo vô nghĩ, nhưng bà lại đẩy nàng lên đầu đao lưỡi sóng. Nhưng bà biết làm sao đây? Trương gia lâm nguy, việc đã thì cũng đã rồi, giờ chỉ cầu sự thông minh của chính Trích Nguyệt có thể cứu lấy bản thân nàng mà thôi.

"Lại đây với cô mẫu!" Thái hậu chỉ vào tấm nệm trải bên chiếc bàn nhỏ, chỗ mà ngày thường là Trích Hoa hay ngồi, ra hiệu cho nàng đến ngồi ở đó.

Trích Nguyệt dịu dàng bước tới cạnh Thái hậu, ngồi xuống nệm. Bàn gỗ nhỏ Thái hậu ngồi không phải làm từ những loại gỗ quý. Nó rất đơn giản, hoa văn cũng không cầu kỳ. Trên bàn cũng chỉ bày nghiên mực với vài cuốn sách, còn có một chiếc tráp bằng gỗ tử, gia công rất tinh xảo. Thái hậu thuận tay mở tráp gỗ. Tráp gỗ của Thái hậu rất sâu nhưng chỉ có một cây trầm ngọc. Chiếc trầm chế tác đặc biệt, được tạc từ ngọc bích nguyên khối. Đầu trầm là khối ngọc tạc thành hình bông hoa thực được ba mươi sáu cánh; trên viền mỗi cánh lại khảm một đường bằng vàng sáng bóng. Bên trong ba mươi sáu cánh lấp ló nhị hoa vàng vàng bằng hoàng ngọc, khác một chữ "thê" nho nhỏ. Dưới cây trầm có mấy dải lụa dài ba, bốn tấc kết từ những hạt trân châu trắng muốt như những hạt sương long lanh nối tiếp nhau.

"Đây là cây trầm thực được, được tạc từ loại ngọc bích quý nhất, là món đồ cực phẩm. Cây trầm này là Thái hoàng Thái hậu quá cố tặng cho ai gia khi ai gia bước chân vào Đông cung. Còn nhớ lúc đó, thân phận ai gia cũng không cao quý. Phụ thân của ai gia cũng chỉ là một tú phẩm quan nhỏ bé." Thái hậu nhỏ giọng kể.

Thời Tuyền Đức Hoàng đế, Hoàng hậu lúc đó là Thành Hiếu Chiêu Hoàng hậu Trương thị. Vì thế Trương thị sớm trở thành một gia tộc quyền quý. Nhưng gia tộc của Thái hậu chỉ là một nhánh nhỏ của thị tộc này, vì thế phụ thân người dù được làm quan tứ phẩm đương triều nhưng dòng họ cũng chưa phải là tôn quý. Những điều này, Trích Nguyệt đương nhiên đều đã được nghe thân mẫu nàng kể lại. Trích Nguyệt chỉ cúi đầu, nhỏ nhẹ nói với Thái hậu: "Đó đều là nhờ cô mẫu thông minh xuất chúng, lại tài giỏi mới có thể có Trương gia, có Nguyệt Nhi ngày hôm nay."

Nghe mấy lời Trích Nguyệt lấy lòng, Thái hậu chỉ muốn cười, người nói với Trích Nguyệt: "Ai gia có thông minh xuất chúng nữa cũng chẳng thể qua được Thái hoàng Thái hậu. Thái hoàng Thái hậu cái gì cũng tinh thông, ai nấy trong thiên hạ đều ngợi ca người. Người giỏi văn chương, mười lăm năm về trước từng viết vở kịch *Mãn Nguyệt* nổi tiếng khắp kinh thành. Người còn giỏi bắn cung. Nữ tử khuê các chúng ta đều không thể bì được người về mảng này. Người giỏi ca vũ, vẽ tranh, năm đó trong đêm giao thừa, người từng vừa vẽ vừa múa *Mai khai đào mãn ca*. Người mới thực sự là tài năng xuất chúng."

Và Thái hậu không thể phủ nhận được, Trích Nguyệt khiến người liên tưởng đến Thái hoàng Thái hậu. Còn nhớ lúc Trích Nguyệt đoán ra mục đích bà liên kết với Thẩm gia, trong lòng bà ngạc nhiên vô cùng. Xưa nay bà vẫn nghĩ mình suy tính hoàn mỹ thâm sâu nhưng vẫn không thể qua mắt được hai người. Đầu tiên là Thái hoàng Thái hậu, người thứ hai là Trích Nguyệt. Đền cha con lão hồ ly Thẩm Quang nghĩ vì xưa nay Thái hậu tín Phật, chuộng bói toán nên mới đưa cháu gái sang Thẩm gia, nhưng Trích Nguyệt lại nhìn thấu tâm tư của Thái hậu.

Trích Nguyệt không biết tại sao đột nhiên Thái hậu lại nói đến Thái hoàng Thái hậu quá có với nàng. Ngày xưa, mỗi lần hoàng cung có đại yến, nàng đều được vào cung mỗi năm một lần. Năm ấy, nàng cũng may mắn được trông thấy Thái hoàng Thái hậu một lần. Phong thái đó, con người đó quả thực bất phàm. Nàng nghe cô mẫu khen Thái hoàng Thái hậu, cũng không mấy bất ngờ, chỉ là càng thêm ngưỡng mộ Thái hoàng Thái hậu. Trích Nguyệt đáp rất từ tốn: "Được trông thấy cây trâm của Thái hoàng Thái hậu, Nguyệt Nhi thật có điểm phúc."

Hoa thực được cũng chính là loài hoa nàng thích nhất, cho nên cũng thích cây trâm này. Nàng cảm thấy Thái hậu có ý ban cây trâm cho mình nhưng cũng không hề để lộ sự bất thường gì ra ngoài mặt, chỉ ngó lơ ngưỡng mộ cây trâm quý.

Thái hậu lại nói: "Cây trâm này là Anh Tông Hoàng đế sai người thợ giỏi nhất trong thành Bắc Kinh làm tặng thế tử của mình là Tiễn Hoàng hậu. Sau này, Tiễn Hoàng hậu ban cây trâm quý này cho con dâu của người, chính là Thái hoàng Thái hậu của chúng ta. Có thể nói cây trâm này được truyền cho ba vị Hoàng hậu của đại Minh, cho nên có thể coi nó như một bảo vật trân quý. Dù nó chưa sánh được với Xích Huyết ngọc [1] và Như Ý trâm nhân gian luôn tìm kiếm nhưng trâm thực được này cũng là một đồ vật hiếm có. Hôm nay ai gia tặng cây trâm này cho cháu."

[1] Xích Huyết ngọc: viên ngọc có vân đỏ như máu.

Dân gian đều biết đến truyền thuyết về hai bảo vật ngọc Xích Huyết và Như Ý trâm; Trích Nguyệt đương nhiên biết đây là hai bảo vật hiếm có. Nghe nói mọi người đều tìm kiếm hai bảo vật được lưu truyền này. Người phụ nữ giành được hai bảo vật này được cho là tôn quý nhất trong thiên hạ.

Thế nhưng nó chỉ nằm trong truyền thuyết, chưa biết có hay không có thật. Cây trâm thực được này lại là cây trâm quý, được truyền cho ba đời Hoàng hậu, đương nhiên là vật có giá trị nhất trong thiên hạ hiện nay.

"Cây trâm được truyền cho ba vị Hoàng hậu của Đại Minh. Hôm nay, ai gia tặng cây trâm này cho cháu." Ý tứ của Thái hậu rất rõ ràng. Người muốn Trích Nguyệt trở thành Hoàng hậu tiếp theo của Đại Minh.

Trích Nguyệt người run lên, vội vàng quý xuống: "Cô mẫu, Nguyệt Nhi chỉ là thứ nữ, thân phận thấp kém, không xứng với món đồ thế này. Bảo vật trân quý, chỉ hợp với người tôn quý như tỷ tỷ."

Nàng không muốn vào cung, làm Hoàng hậu cũng không phải nguyện vọng của nàng.

Trước nay nàng là thứ nữ, không được ai để mắt tới. Mười năm nỗ lực nàng cũng chỉ mong được cô mẫu, phụ thân, ca ca, tỷ tỷ coi trọng nàng hơn một chút; vì thế nàng mới để lộ tài năng của mình. Nhưng lúc này, mọi chuyện đã đi vượt quá tầm kiểm soát của Trích Nguyệt.

Nàng biết rõ, thâm cung là nơi không có chân tình. Nàng không quên Ban Tiệp dư, không quên Hứa Hoàng hậu. Hai người bọn họ, một người là Hoàng hậu bị vu oan mà chết, một người là sủng phi, sau lại một mình một bóng trong thâm cung, chết trong u uất. Nàng dù thông minh, nhưng không thể phủ nhận bản thân mình cũng là một người kiêu ngạo, còn là một kẻ tham sống sợ chết. Chết, ai không sợ chứ? Cô độc, ai không sợ chứ?

Thái hậu thờ dài rồi kể: "Thái hoàng Thái hậu từng kể cho ai gia nghe một câu chuyện thế này. Trước đây, Hiến Tông Hoàng đế từng hỏi Thái hoàng Thái hậu rằng "Nếu như được biết trước tương lai, nàng có chọn làm một nữ tử bình thường thay vì một Hoàng hậu cao quý không?" Thái hoàng Thái hậu đã trả lời: "Nhiều năm về trước, cũng có người hỏi thần thiếp câu này. Thần thiếp đã nói muốn làm một nữ tử bình thường. Hôm nay, thần thiếp dùng một đáp án khác để trả lời câu hỏi đó. Nếu Hoàng thượng là một nam tử bình thường, thần thiếp sẽ chọn làm một nữ tử bình thường. Còn nếu như người là thiên tử đại Minh, thần thiếp cũng không tiếc giá nào để sống trong thâm cung nguy hiểm, chỉ để ở bên người.""

Trích Nguyệt nghe mà hơi sững sốt. Nàng không ngờ một Thái hoàng Thái hậu tài giỏi xuất chúng, được bao nhiêu người ngưỡng mộ lại là một nữ tử thâm tình đến thế. Có một số người, vì người mình thích có thể bất chấp tất cả. Nàng chẳng phải cũng thế sao? Người nàng thích là con trai của Vương gia [2], sau này chỉ cần nàng có lòng tìm kiếm, nhất định là tìm được người kia. Nhưng nếu nàng vào cung, thân là tần phi, nàng nhất định phải khóa mình trong cung vàng điện ngọc; dù là trong cung một tòa thành trì cũng không có cơ hội gặp mặt hẳn. Bởi thế, nàng có thể bất chấp lời cô mẫu đề không phải vào cung.

[2] Vì lần gặp Chu Hậu Thông, Chu Hậu Thông kể cho Trương Trích Nguyệt nghe, mẫu phi hấn mắt nên Trương Trích Nguyệt mới biết, mẫu thân của Chu Hậu Thông là vương phi. Khi đó đương nhiên có thể biết Chu Hậu Thông là con của vương gia trong triều.

Ngừng một lát, Thái hậu nói: "Điều mà ai gia ngưỡng mộ nhất ở Thái hoàng Thái hậu, chính là người không chỉ tài giỏi, mà còn có được trái tim của trượng phu. Bao nhiêu năm, ai gia đều lấy Thái hoàng Thái hậu làm tấm gương để học tập, vì thế mới có ai gia của ngày hôm nay."

Trích Nguyệt đương nhiên cũng ngưỡng mộ Thái hậu. Bà là vị Hoàng hậu đầu tiên trong lịch sử sống với Hoàng đế theo chế độ một thê tử, một phu quân. Hiếu Tông Hoàng đế vì Thái hậu mà không lập bất kỳ phi tử nào, hai người hòa thuận như phu thê trong dân gian. Nhờ việc Hoàng đế chỉ sủng ái, chỉ lập có mình Hoàng hậu, Trương gia cũng mới trở thành một dòng họ tôn quý cực thịnh.

Nàng cũng ngưỡng mộ Thái hoàng Thái hậu bởi dù Hoàng đế có cả tam cung lục viện nhưng cũng chỉ yêu một mình người. Tình yêu của hai người vượt qua cả những định kiến về sự vô tình của đế vương mà mọi người luôn nói đến.

"Nguyệt Nhi, trước khi ai gia vào cung, cũng lo lắng như cháu bởi "vào cửa thâm cung sâu như biển" là chân lý mọi thời. Ai gia và tiên hoàng Hoàng Trị đế [3] không hề quen biết nhau từ trước. Ai gia thậm chí phải dùng cả kế sách để giữ được trái tim người, thì người mới yêu ai gia. Lúc ấy, ai gia mới nhận ra, thâm cung lạnh lẽo cũng có chân tình, chỉ cần chúng ta nỗ lực đạt được chân tình ấy. Tranh đấu, chẳng qua vì đều muốn có chân tình của đế vương thôi." Thái hậu cố gắng giải thích, thuyết phục.

Khi nói những câu này, Thái hậu dường như nhớ lại thời còn trẻ của người. Từng có một nam tử vì người mà bất chấp lời bàn tán của quần thần, chỉ lập mình người làm Hoàng hậu.

Từng có một nam tử vì người mà chỉ lấy một thê tử.

Từng có một nam tử đánh đổi tất cả vì người.

Để vương vô tình, thực ra không hẳn.

[3] Hoàng Trị đế: Chính là phu quân của Thái hậu trong truyện này. Ông là một hoàng đế trị vì tốt của Đại Minh, được sử sách đánh giá cao chỉ sau hoàng đế khai quốc Chu Nguyên Chương. Ông nổi tiếng là vị hoàng đế duy nhất sống với thể từ (chính là Thái hậu trong truyện) theo chế độ một vợ, một chồng, hai người đối đãi nhau như phu thê trong dân gian.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Minh nguyệt hà thời chiếu ngã hoàn (Đã sửa 25/7/18)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 6:

MINH NGUYỆT HÀ THỜI CHIẾU NGÃ HOÀN

(Trăng sáng biết bao giờ chiếu cho ta trở về)

*Câu thơ trong bài thơ "Bạc thuyền Qua Châu" của Vương An Thạch.

Trong đầu Trương Trích Nguyệt lại mơ hồ hiện ra mùa thu năm ngoái, ở Yên hoa viên. Nàng đáp rất khẳng khái: "Người cháu hướng đến chỉ là một người bình thường. Cháu muốn cùng chàng làm một đôi phu thê bình thường."

Trương Trích Nguyệt trước nay luôn muốn Thái hậu coi trọng mình, vì thế nàng có thể đồng ý giúp Thái hậu mọi điều Thái hậu nói. Nếu có thứ gì khiến nàng làm trái đi lời Thái hậu thì chỉ có tình cảm mà thôi.

Thái hậu cũng sững sờ. Rất lâu về trước, tưởng như là từ xa xôi lắm rồi, bà từng nghe một người nói với bà, muốn cùng bà làm phu thê bình thường, cùng đi khắp thế gian. Khi nghe mấy câu nói này của nàng, trong lòng bà đồng cảm nhưng không đồng lòng. Hóa ra, cũng có người tâm cơ cao thâm mà không khát khao quyền lực.

Nhưng cổ bình tĩnh lại thì bà nghĩ, thời còn trẻ, thiếu nữ đầu xanh nào chẳng muốn có cuộc đời bình dị, hướng đến một tình yêu cao cả, không muốn đua theo quyền lực phù hoa. Thời trẻ của bà chẳng phải cũng như vậy sao, Thái hoàng Thái hậu thời trẻ chẳng phải cũng như vậy sao? Ban đầu đều thích cái đơn thuần giản dị nhưng dòng đời cứ trôi, con người rồi cũng sẽ thay đổi.

Thời gian phía sau, đủ dài để thay đổi tư tưởng của Trương Trích Nguyệt.

"Ừ, cô mẫu hiểu, cô mẫu cũng chỉ nói già như thôi." Thái hậu cười nói.

Trích Nguyệt thấy Thái hậu có điều gì bất thường, lời nói có chút không thành tâm. Nàng liền khẳng định lại: "Cháu không muốn nhập cung."

Lời nói của Trích Nguyệt rất rắn rỏi, quả quyết. Đây cũng là lần đầu tiên Thái hậu thấy nàng như vậy. Bà cũng chỉ "ừ" một tiếng để Trích Nguyệt yên tâm rồi nói sang chuyện khác: "Cháu tới Thâm gia, nhất định phải thật cẩn thận. Lão hồ ly Thâm Quang là kẻ nham hiểm, nhất định trong lòng ông ta cũng có nghi ngờ cháu là nội gián của Trương gia. Cháu có thể giấu cô mẫu tài năng lâu như vậy, cô mẫu tin cháu chắc chắn giấu được bọn họ."

Trích Nguyệt gật nhẹ đầu, những chuyện này nàng đều đã tính toán hết cả khi nghe phụ thân nói về quyết định của cô mẫu. Nàng chần chờ chốc lát rồi nhẹ giọng nói với Thái hậu: "Cô mẫu... Có phải tới Thâm gia rồi, cháu sẽ không được về Trương gia nữa không?"

Đột nhiên đầu Thái hậu lại hiện lên gương mặt rạng rỡ của Trích Hoa khi kể về Trích Nguyệt, trong lòng cảm thấy có lỗi. Bà khẽ cười nói: "Cô mẫu sẽ cố gắng thu xếp cho cháu gặp phụ thân bốn tháng một lần. Cô mẫu biết những chuyện này ủy khuất cho cháu, nhưng cô mẫu cũng chẳng có cách nào. Cô mẫu cũng muốn để cháu gặp tỷ tỷ thường xuyên nhưng Hoa Nhi là người nông nổi, sẽ khiến thân phận của cháu càng dễ bại lộ. Càng tránh gặp lại người của Trương gia càng tốt. Cô mẫu muốn cháu đến Thâm gia không phải chỉ để làm tai mắt. Cô mẫu còn muốn bảo vệ cháu, bảo vệ nước cờ ăn cuối cùng của Trương gia."

Nước cờ? Phải, nàng cho dù có thông minh tuyệt đỉnh thì cũng vẫn chỉ là quân cờ, chơi đùa trong trong bàn cờ của Thái hậu, tiến thoái đều do Thái hậu. Những điều Thái hậu nói với nàng, nàng đương nhiên hiểu được. Từ nay về sau, cho dù gặp lại phụ thân hay cô mẫu, ngoài mặt là thăm hỏi nhưng trong chính là trao đổi tin tức. Nàng sau này phải giấu mình thêm một thời gian dài nữa. Có thể năm năm, có thể tám năm. Được gia tộc kính nể, được cô mẫu coi trọng, nàng cũng phải trả một cái giá lớn cho bản thân.

"Chẳng phải yến tiệc trong cung Thái hậu nương nương mỗi năm đều tổ chức sao? Khi đó chúng ta lại sẽ gặp nhau rồi." Câu nói đó đột nhiên lướt qua trong đầu Trích Nguyệt. Nam tử đó đã khắc sâu bóng hình của mình vào trái tim Trích Nguyệt. Người đó rất đời bình thường, chỉ gặp nàng có một lần nhưng đầu đó từ nam tử này, nàng tìm được chính mình trong đó. Người đó cũng có độc như vậy, cũng lạnh lẽ như vậy. Cũng chỉ có mình người đó từng nói với nàng những lời ấm áp. Nàng cũng chẳng biết những lời người đó nói là thật lòng hay không nhưng trong lòng, nàng tự nhiên cảm thấy được bảo vệ. Nhưng có lẽ sẽ không được gặp lại nữa...

Chung quy, đề lộ tài năng vẫn là một quyết định sai lầm của nàng. Kết quả, nàng không những phải trả một cái giá đắt mà còn tự đặt mình lên đầu dao lưỡi sóng. Nhưng biết làm sao được. Dù đúng hay sai nó cũng là con đường nàng tự chọn lựa. Lúc này, cho dù gian nan khó khăn, nàng thà bước tiếp chứ không quay đầu.

Hít một hơi thật sâu, nàng gắng sức nói với Thái hậu bằng giọng thản nhiên: "Vâng, cháu sẽ nhớ kỹ lời dặn dò của cô mẫu." Ngừng một lát, nàng lại nói: "Từ mai cháu sẽ trở thành Thâm đại tiểu thư, cái tên Trích Nguyệt này, có thể sẽ không dùng nữa."

Thái hậu gật đầu, điều này bà cũng đã từng nghĩ tới. Bà nói nhẹ nhàng: "Ừ, chữ 'Nguyệt' cũng thông thường quá. Mười mấy năm trước, sau khi vợ kịch Mãn Nguyệt của Thái hoàng Thái hậu được diễn, trong thành có vô số người đặt tên con gái là 'Nguyệt'. Năm ấy cháu ra đời, phụ thân đặt tên cháu là Minh Nguyệt. Nhưng mẫu thân cháu nhất định muốn đặt tên cháu là Trích Nguyệt. Ngẫm đi ngẫm lại, tên Nguyệt này nhiều người trong dân gian đặt quá. Nếu như là tiểu thư nhà họ Thâm cao quý, đặt tên này có chút không hợp tình."

Hà thị, thân mẫu của Trương Trích Nguyệt là người bên ngoại dòng họ Bách thị của Hiền Thái phi Bách Hoa Nghiên [1] năm xưa. Năm đó, dòng họ Bách thị bị vu oan, tội tru di tam

tộc; dòng họ Bách thị chỉ còn lại vài người sống sót sau ngày đó, đổi thành họ Hà, chính là họ của thân mẫu Trích Nguyệt.

[1] *Bách Hoa Nghiên: Bách Hiên phi của Hiên Tông Hoàng đế.*

Thái hậu biết mẫu thân của Trích Nguyệt – Bách Yên Nhiên – tuyệt đối không phải người thường. Dạy dỗ một đứa con gái thông minh như thế, nhất định tốn nhiều tâm sức, nhất định có mục đích của nàng ta. Nàng ta muốn dựa vào đứa con gái thông minh của mình, khôi phục gia tộc Bách thị. Ban đầu nàng ta chấp nhận lời đề nghị làm dâu nhà họ Trương âu cũng vì muốn khôi phục gia tộc của nàng ta. Chỉ tiếc nàng ta hồng nhan bạc mệnh, chưa làm được đại sự, chưa khôi phục được tiền đồ thì đã sớm chẳng còn nữa.

Cái tên Trích Nguyệt đặt cho con gái nàng ta đã thể hiện tất cả mục đích và tham vọng của nàng ta. Có lẽ nàng ta cũng chưa từng nói cho con gái nghe chuyện này. Nhưng không sao, nếu sau này Trương Trích Nguyệt không muốn vào cung, bà sẽ đem chuyện về Hà thị nói với nàng ta. Phàm là chuyện mẫu thân nàng ta dặn dò, Trích Nguyệt nhất định sẽ dốc sức hoàn thành.

Trích Nguyệt nghe mấy lời Thái hậu kể, trong lòng chợt thấy xót xa vô hạn. Nàng mơ hồ có thể nhận ra, khi nàng chào đời, phụ thân không thích đặt tên cho nàng, vì vậy tìm đại một cái tên phổ biến thời đó để đặt cho nàng. Mím cười chưa chút, nàng hỏi: "Cô mẫu, phụ thân, à còn có cả tỷ tỷ nữa, mọi người đều coi thường cháu và mẫu thân, có phải không?"

Thái hậu sững người. Có lẽ Trương Trích Nguyệt cũng nhận ra thái độ của Trương Hạc Linh khi Trích Nguyệt ra đời. Mười mấy năm trôi, phụ thân Trích Nguyệt đối với mẫu tử Trích Nguyệt chẳng chút tình cảm mặn mà nào. Nếu như nói coi thường mẫu tử Trích Nguyệt, Thái hậu đương nhiên có từng coi thường. Bà nhẹ nhàng an ủi Trích Nguyệt: "Chỉ là một cái tên thôi, không có ý gì đâu. Nào, giấy bút đây!"

Thái hậu vừa nói vừa trải tờ giấy Tuyên Thành khổ lớn lên bàn. Ở góc bàn có để sẵn nghiên và bút mực. Thái hậu liền giục nàng: "Hãy viết tên mới của cháu lên đây đi."

Trích Nguyệt chỉ thốt ra hai chữ: "Nhạc Hy!"

Nói rồi, Trích Nguyệt đi tới phía bàn, vung bút viết lên giấy Tuyên Thành hai chữ ấy. Thoạt đầu Thái hậu cũng hơi bất ngờ, vì "Hy" là một chữ trong tên bà. [3]

[3] *Tên Thái hậu là Trương Trác Hy. Chữ Hy có nghĩa là "vui vẻ".*

Ban đầu, khi nghe nàng đọc hai chữ ấy lên, Thái hậu cứ tưởng đó là "bình an vui vẻ", nhưng cho đến khi nàng viết lên giấy, bà mới nhận ra là chữ "Nhạc" trong "Nhạc Sơn", chính là núi cao; chữ "Hy" trong "hiềm hy", có nghĩa là nguy hiểm, khó đề phòng. Một chữ "Nhạc Hy", hiểu ra hai nghĩa tương phản, ngụ ý của Trích Nguyệt là gì đây? Thái hậu đột nhiên thất kinh. Bề ngoài yên lành, vô hại, bên trong lại nguy hiểm khó lường. Cái tên Nhạc Hy này đã đủ ẩn chứa một huyền cơ.

Trích Nguyệt lại viết tiếp dòng chữ nhỏ bên dưới, "*Nhạc sơn đăng lộ hiểm hy đa.*" [4]

[4] *Nhạc sơn đăng lộ hiểm hy đa: đường lên núi Nhạc lắm hiểm nguy.*

"Tên... tên hay! Ngày mai, phụ thân đưa cháu tới Thăm gia, từ nay cháu không còn là Trương Trích Nguyệt. Cháu là đại tiểu thư Thăm gia - Thăm Nhạc Hy!"

Thái hậu miệng khen tên hay, song cũng sồn da sau khi phát hiện ra điều kỳ diệu trong cái tên ấy.

Ngày hôm sau.

Trương Trích Nguyệt ngày hôm nay sẽ tới Thăm gia. Trong gian phòng trống trải và hiu hắt ở phía Tây của Trương phủ, Phương Hà giúp nàng dọn dẹp đồ đạc.

Y phục của nàng không nhiều, nàng chỉ mang theo một ít sách mẫu thân để lại. Mấy cuốn sách này đều là thơ của những thi nhân nàng yêu thích, cho nên mới mang đi, những thứ còn lại đều không mang theo.

"Tiểu thư, hộp trang sức này, tiểu thư có mang theo không?" Phương Hà nhỏ giọng hỏi nàng.

Nàng ra hiệu cho Phương Hà mang hộp trang sức tới, thuận tay mở nó ra. Bên trong chiếc hộp, ngoài cây trâm thước được do Thái hậu tặng, cũng không có món đồ gì đáng giá. Nàng tháo mảnh ngọc tổ nguyệt thường đeo bên hông ra, sau đó lấy cây trâm thước được trong hộp, đưa cả hai thứ cho Phương Hà: "Cất nó vào túi đồ của ta, còn lại cho người cá. Đáng nào thì sau này, chưa chắc ta đã dùng tới mấy thứ đồ này." Trích Nguyệt nói thật chua chát.

Sau này nàng là đại tiểu thư cao quý nhất Thăm gia, phàm là trang sức, đồ dùng, y phục đều sẽ là thượng phẩm, tinh xảo. Mấy thứ này mang đi kể cũng chẳng có ích gì với nàng.

Phương Hà dù được chủ nhân ban thưởng nhưng cũng không hề vui vẻ. Thị tần ngần hồi lâu, thấy Trích Nguyệt không chú ý nữa mới dám cất hộp đồ trang sức chủ nhân ban vào rương đồ của mình. Mãi lúc sau, Trích Nguyệt mới nói: "Xong cả rồi chứ? Chúng ta đi thôi!"

Phương Hà giúp Trích Nguyệt mang hành lý ra ngoài. Ra đến cửa, Phương Hà không khỏi ngoảnh đầu nhìn lại căn phòng cũ. Mấy thứ bài trí trong căn phòng đều đơn giản, cũng chẳng có thứ gì đáng giá nhưng cũng là gắn bó với nhau trong một thời gian rất dài. Phương Hà trút một tiếng thở dài náo nức. Trích Nguyệt đến một cái quay đầu cũng không có, dáng vẻ hồ hững thản nhiên, không một chút tiếc nuối nào: "Đừng chậm chạp, mau đi thôi. Người của Thăm gia đang đợi chúng ta đây."

Trích Nguyệt không dừng lại, thẳng đường bước đi. "Đi" mà Trích Nguyệt nói này, nghĩa là không quay trở lại nữa, có phải không?

Phương Hà vội xách hành lý, bước nhanh theo chủ nhân.

Ở tiền đường nguy nga của Trương gia, phụ thân, bá phụ, đích mẫu, biểu ca của Trích Nguyệt đều có mặt ở đó. Gia nhân trong phủ không đông nhưng đều đông đủ ở đây. Trích Nguyệt là con thứ, trước đây luôn ở trong căn phòng phía Tây, hiếm khi đến tiền đường. Nàng đảo mắt nhìn quanh. Mọi thứ đều là đồ vật trong nhà nhưng đối với nàng lại hết sức xa lạ.

"Nguyệt Nhi thỉnh an phụ thân, bá phụ, đích mẫu." Nàng khom người kính cẩn. Phụ thân nàng cười điềm đạm, phất tay cho nàng đứng dậy rồi nói: "Cô mẫu con muốn con đổi tên họ thành Thăm Nhạc Hy. Phụ thân và đường phụ của con đều đồng ý. Từ nay con là người nhà Thăm gia."

Giọng phụ thân nàng rất đỗi thân nhiên. Phải, từ trước đến giờ người chưa từng coi trọng nàng, nên đến lúc nàng đi, cũng chỉ như người tung lên một nước cờ phục vụ lợi ích của chính mình mà thôi. Giữa nàng và người trước mặt, hình như chưa từng tồn tại cái gọi là tình phụ tử.

Trích Nguyệt vẫn rất cung kính, quỳ xuống lạy đủ ba lạy rồi mới từ từ nói: "Phụ thân, Nguyệt Nhi bất hiếu không thể báo đáp công dưỡng dục của phụ thân và đích mẫu. Mong hai người lượng thứ. Chỉ nguyện phụ thân, đích mẫu, bá phụ cùng gia quyến Trương gia thân thể khỏe mạnh, trường lạc vô cực." Nàng nói ra những câu đó mà gương mặt chẳng chút luyến tiếc, tru tu.

Phụ thân với nàng mà nói không có công dưỡng dục, từ trước đến nay là mẹ nàng nuôi dạy nàng, nhưng dù sao, phụ thân, tỷ tỷ, còn có cô mẫu, đều là người thân của nàng.

Lần này, đích mẫu đích thân tới đỡ nàng dậy: "Nguyệt Nhi, con có ngày hôm nay, đích mẫu không dám nhận công lao gì. Con được như ngày hôm nay đều nhờ mẫu thân con dạy bảo.

Mau tới hạ đường, thấp cho mầu thân một nén hương."

Trích Nguyệt ra hiệu cho Phuong Hà không cần đi theo. Nàng một mình đi tới hạ đường của Trương gia. Bài vị của mầu thân nàng để bên phải gian thờ cũ kỹ, đề mấy chữ "Trương Quốc công tước phu nhân Hà thị chi bài vị". Đốt một nén hương, nàng chỉ thốt được một chữ: "Mầu thân..." Nước mắt nàng đột nhiên trào ra như suối.

Nói xong nàng nhanh chóng rời khỏi gian thờ. Trấn tĩnh tinh thần, nàng quay về tiền đường, mọi người đều đang đợi.

Hành lý của nàng đều đã được đưa lên xe ngựa tự lâu. Phuong Hà cũng đang đứng bên cạnh xe đợi nàng.

"Bái tế xong rồi sao?" Phụ thân hỏi nàng. Giọng người vẫn lạnh lùng, không có chút gì thương yêu.

Nàng cũng không để tâm đến khẩu khí của ông, chỉ khẽ "vâng" một tiếng rất nhẹ. Bá phụ giục nàng: "Mau lên xe đi kéo muện."

Trương Yến, đích mầu của nàng dặn dò thêm Phuong Hà: "Phuong Hà, nhớ chăm sóc tốt cho nhị tiểu thư."

Từ nay, Trương gia này sẽ không có nhị tiểu thư nữa.

Nàng sẽ là đại tiểu thư của Thẩm gia.

Trích Nguyệt không biểu lộ ra bất cứ điều gì. Nàng chỉ nói: "Đích mầu, phụ thân, bá phụ, biểu ca, mọi người hãy bảo trọng."

Trương Anh Linh, biểu ca của nàng chỉ nói "Bảo trọng."

Trích Nguyệt dứt khoát chạy về phía xe ngựa, nhanh chóng bước lên xe. Phuong Hà đi lên xe cùng nàng. Xe ngựa bắt đầu chuyển bánh, từ từ rời nhanh đều. Nàng còn nghe thấy rất nhiều người nói tiếng "Bảo trọng" với nàng, nhưng trong những âm thanh hỗn độn, nàng không thể nhận ra là giọng nói của những ai. Có lẽ sau ngày hôm nay, nàng không chỉ không nhận ra giọng nói của họ mà còn không thể nhận ra thân phận của chính mình.

Khi Trích Nguyệt đưa tay vén tấm rèm xe lên thì xe đã đi khỏi cổng. Lờ mờ trong màn sương sớm, nàng nhìn thấy tám biển đề "Trương gia phủ đệ" cùng với cánh cổng to lớn, hai bên có hai con kỳ lân. Đây là lần đầu tiên nàng trông thấy cánh cổng bề thế và nguy nga của Trương gia. Những lần trước, khi phụ thân đưa nàng nhập cung dự yến, nàng ngồi trong xe ngựa nên chưa từng chú ý tới cánh cổng này. Nàng khẽ nở nụ cười. Có lẽ cánh cổng của Trương gia, đây là lần đầu nàng trông thấy, cũng sẽ là lần cuối cùng nàng trông thấy.

Nàng biết cả đời nàng sẽ không quay lại nữa nhưng không chút lưu luyến gì. Suốt mười hai năm sống trong Trương gia, nàng chẳng mấy cảm nhận được sự yêu thương trân trọng từ mọi người. Đến khi cô mầu, phụ thân thay đổi cái nhìn với nàng thì nàng lại đã rời đi. Vì thế phủ đệ này đối với nàng chẳng lưu lại nhiều dấu ấn. Nếu như không có mầu thân và năm năm sống hạnh phúc bên cạnh người, e rằng sau này, nàng sẽ chẳng bao giờ nhớ, mình từng sống trong phủ đệ này.

Xuân phong hựu lục Giang Nam ngạn

Minh nguyệt hà thời chiếu ngã hoàn?

(Dịch: Giang Nam xuân, gió thổi xa

Trắng bao giờ sáng cho ta trở về?

Chuyến đi này, dẫu cho trắng cỏ sáng lên thì cũng không trở về được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thâm viện nguyệt minh nhân tĩnh (Đã sửa 25/7/18)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 7:

THÂM VIỆN NGUYỆT MINH NHÂN TĨNH

(Nơi viện sâu trắng sáng soi bóng người cô độc)

**Câu thơ đề trích bài thơ Tây Giang nguyệt của Từ Mã Quang.*

Từ trước tới nay, bởi một lý do gì đó, những gia nhân trong Trương gia đều không được rời khỏi nhà. Thậm chí mua bán cũng là lão quản gia lâu năm đảm nhiệm cả. Có khi chủ nhân nhập cung cũng không mang người hầu, tùy tùng theo.

Phuong Hà cũng vậy. Từ năm lên năm tuổi, mầu thân đưa thị vào Trương gia hầu hạ nhị tiểu thư. Cho đến tận bây giờ, thị vẫn chưa có mấy lần bước chân ra khỏi cánh cổng Trương gia. Hiếm khi được ra bên ngoài, dù là đi không trở lại, nàng cũng thấy thoải mái hơn. Phuong Hà kéo rèm xe nhìn ra bên ngoài. Bên đường là người người đi lại tấp nập nhộn nhịp, buôn bán trao đổi vui vẻ, đầy sức sống. Mọi thứ đối với Phuong Hà và Trích Nguyệt đều xa lạ, thú vị vì đều là lần đầu được thấy.

Thẩm phủ cách Trương phủ không xa, xe ngựa chạy hơn hai khắc đã tới Thẩm phủ. Xe ngựa rất nhanh đã dừng lại, rèm che trước cửa xe được mở lên.

"Trương tiểu thư, tới phủ đệ Thẩm gia rồi ạ." Phu xe khéo nhắc nhở nàng. Có lẽ đây là lần cuối có người gọi nàng là "Trương tiểu thư".

Trích Nguyệt hít một hơi thật sâu, nặn ra một gương mặt tươi tắn trước khi ra khỏi xe ngựa. Phuong Hà bước xuống xe trước rồi quay người lại, đỡ chủ nhân dậy rồi mới đỡ hành lý của hai người ra.

Trích Nguyệt bước đi từng bước chậm rãi, lại đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn xung quanh. Nàng ngừng đầu ngắm nhìn kỹ cánh cổng của Thẩm phủ. Cổng Thẩm phủ lớn và bề thế, nhìn thôi cũng đủ thấy quyền uy của Thẩm gia trong cung không hề nhỏ. Cổng có một cửa lớn chính rộng, hai bên phải trái có hai lối phụ nhỏ hơn. Ngay trước cổng đặt hai con kỳ lân bằng đá

lớn, thể hiện rõ uy thế của phủ đệ. Hai bên cột trụ lớn đề đôi câu đối:

"Thiên hạ thế gia đại tự dương

Hậu sinh khả úy phúc môn đường."

Từ ngày hôm nay, ngay sau khi bước qua cánh cổng hoành tráng này, nàng sẽ chính thức trở thành đại tiểu thư của phủ đệ to lớn này.

Trong sân lớn của Thâm gia phủ đệ, rất nhiều người đang đứng ở đó - một lão nhân cao tuổi, một nam nhân trạc tứ tuần, một thiếu phụ trung niên, một nam tử thiếu niên tuấn tú và một vài nữ gia nhân mặc thường y đứng khom người. Dựa theo tuổi tác và y phục, Trích Nguyệt có thể đoán được lão nhân kia chính là Thâm Quang mà cô mẫu nhắc đến; nam nhân tứ tuần kia có lẽ là con trai ông ta - Thâm Luyện.

Trích Nguyệt theo lễ nghi, bước tới trước mọi người, hành lễ ba quỳ chín dập đầu: "Trương Trích Nguyệt tham kiến Quốc công đại nhân, Thượng thư đại nhân."

Thâm Quang đích thân đỡ nàng dậy, mỉm cười tán dương: "Quả nhiên là tiểu thư của Trương gia, dung mạo đến lễ nghi đều bất phàm"

Sâu trong mắt ông ta, Trích Nguyệt nhìn ra sự đề phòng cảnh giác.

Trích Nguyệt cúi đầu, không để lộ chút vui vẻ nào, chỉ nhẹ giọng đáp: "Từ nhỏ mẫu thân Nguyệt Nhi đã qua đời, sách vở học hành sơ sài, vẫn mong được người trong Thâm gia chiếu cố."

Thiếu phụ trung niên có gương mặt thanh tao phúc hậu, mỉm cười đoan trang, nói với nàng: "Tiểu thư khiêm tốn quá. Thái hậu cũng có nhờ cậy Thâm gia chăm sóc dạy bảo tiểu thư vì tiểu thư còn nhỏ, học chưa nhiều nhưng thiết nghĩ tiểu thư tư chất thông minh, sớm sẽ xuất chúng"

Thâm Quang nói: "Nếu tiểu thư đã đến, hãy tới hạ đường thấp hương làm lễ nhận tổ tiên trước."

Ông ta cử hai gia nhân đưa nàng đến hạ đường làm lễ nhận tổ tiên Thâm gia. Hơn một khắc giờ sau, Trích Nguyệt mới quay lại.

"Xong rồi à?" Thâm Quang hỏi. Nàng khẽ gật đầu, nhu hòa đáp "vâng" cung kính. Thâm Quang hài lòng nở nụ cười nói với nàng: "Vây từ nay, cháu không còn là Trương tiểu thư nữa, cháu là Thâm Nhạc Hy, tiểu thư Thâm gia ta."

Phải, từ nay, không còn Trương Trích Nguyệt, chỉ có Thâm Nhạc Hy.

Thâm Luyện lại nói: "Thái hậu nương nương nói định đặt tên mới cho con là Nhạc Hy với ngụ ý là "vui vẻ, yên bình" nhưng chữ "Hy" này trùng với một chữ trong tên của Thái hậu nương nương. Cho nên Thượng Đài cô cô đã đổi thành một chữ "Hy" khác."

"Vâng. Từ nhỏ con không được học hành nhiều. Tên này là do cô mẫu đặt, con cũng không hiểu được mấy phần ý nghĩa."

Nhạc Hy quỳ xuống, nói với Thâm Quang: "Tăng tổ phụ, xin nhận của Nhạc Hy một lạy." Nàng lạy tạ Thâm Quang rồi quay sang phía Thâm Luyện: "Phụ thân, xin nhận của Nhạc Hy một lạy."

Thâm Quang nhẹ giọng bảo nàng: "Được rồi, đừng khách sáo thế, sau này là người một nhà, cháu chính là tiểu thư thân phận tôn quý của Thâm gia."

Thâm Luyện mỉm cười, tới đỡ nàng đứng lên, nhẹ nhàng nói với nàng: "Có vài tỷ nữ tỳ đã sắp xếp, con thích ai thì hãy chọn lấy vài người."

Nhạc Hy đưa mắt nhìn sang đám nha hoàn Thâm Luyện đưa đến. Đám nha hoàn này có phải tâm phúc Thâm Luyện sắp đặt hay không, cũng chẳng ai biết được. Nàng tùy ý chọn lấy hai người cho có lệ.

Thâm Quang thấy Nhạc Hy chọn rất tự nhiên, trong lòng bớt đi vài mối lo. Nếu như nàng ta là nội gián, nhất định không muốn có người của Thâm gia giám sát mình. Nghĩ vậy, sự đề phòng trong lòng Thâm Quang cũng ít đi.

Thâm Luyện sai hai nha hoàn kia đi theo nàng rồi quay sang nói với vị thiếu phụ có gương mặt phúc hậu kia: "Chiêu Mai, đưa đại tiểu thư về Đông các nghỉ ngơi, sau đó tới thỉnh an phu nhân."

Nữ nhân tên Chiêu Mai đó "vâng" một tiếng rồi cung kính chấp tay: "Mời đại tiểu thư."

Nhạc Hy nhún mình hành lễ với cha con Thâm Quang rồi nhanh chóng bước đi theo Chiêu Mai. Đợi nàng đi khuất, Thâm Luyện ngay lập tức hỏi: "Phụ thân, người thấy Trương tiểu thư thế nào?"

Thâm Quang hơi nhíech môi, không giấu được ý khinh thường: "Ta đánh giá cao nữ tử của Trương gia rồi."

Trong mắt Thâm Luyện cũng dần xuất hiện ánh nhìn chế giễu mà không biết rằng, sự sắp xếp của Thái hậu đã quá hoàn mỹ rồi.

Nhạc Hy bước song song với Chiêu Mai, càng nhìn kỹ được đáng vẻ nữ tử này. Chiêu Mai chắc cũng chỉ gần ba mươi tuổi. Ban đầu, nhìn gương mặt diễm lệ, khí chất thoát tục của nàng ta, Nhạc Hy ngỡ Chiêu Mai chính là đường mẫu, phu nhân của Thâm Luyện. Cho tới lúc Thâm Luyện bảo Chiêu Mai đưa nàng tới Đông các, nàng mới nhận ra Chiêu Mai không phải phu nhân của Thâm gia.

Thấy Nhạc Hy nhìn mình, dường như Chiêu Mai hiểu được, Nhạc Hy đang thắc mắc thân phận của mình vì thế không đợi Nhạc Hy hỏi, Chiêu Mai đã giải thích: "Nô tỳ là Hoàng Chiêu Mai, là quản gia của Thâm phủ đệ; nô tỳ sau này sẽ dạy vũ đạo và họa thuật cho tiểu thư!"

Nhạc Hy khiêm nhường đáp khê: "Hoàng cô cô hơn tuổi Nhạc Hy, đâu cần xưng nô tỳ? Hơn nữa, sau này Nhạc Hy cũng cần cô cô chỉ bảo nhiều."

Hoàng Chiêu Mai nở nụ cười dịu dàng, nhã nhặn: "Tiểu thư thân phận tôn quý, nô tỳ nào dám vượt phép."

Nhạc Hy cũng chỉ cười, không nói gì thêm, rồi bước theo Chiêu Mai, tiện thể ngắm nhìn cảnh vật quanh Thâm phủ. Thâm phủ có thể nói là nguy nga nhưng có vẻ không rộng như Trương gia; cách bài trí chậu hoa, cây cảnh, đồ đạc trong phủ cũng có phần đơn giản hơn. Các tòa viện trong Thâm phủ cũng xây dựng khá đơn giản, trang nhã, không cầu kỳ như các tòa viện lớn trong Trương phủ. Có điều, Nhạc Hy vẫn có thiện cảm với Thâm phủ hơn. Chắc vì Thâm phủ trồng nhiều thực vật - loài hoa nàng yêu thích. Hoặc cũng có thể do nàng trải qua nhiều chuyện không vui trong Trương phủ, vì vậy khi đến một môi trường mới, nàng cũng cảm thấy có phần vui vẻ hơn.

Đông các mà Thâm Luyện nói đến nằm ở tường đông Thâm gia phủ đệ. Cách đó không xa còn có một tòa biệt viện lớn. Hoàng Chiêu Mai chỉ tay về phía biệt viện và phía Đông các, giải thích với nàng: "Đây là Đông các, sau này tiểu thư sẽ sống ở đây. Còn kia là biệt viện, nơi mà tỷ tỷ của Thượng thư sống trước đây. Mấy ngày nay, nha hoàn trong phủ đã dọn dẹp

Đồng các để tiểu thư chỉ việc tới ở."

Nhạc Hy chợt nhận ra, tỷ tỷ của Thượng thư mà Chiêu Mai nhắc đến chính là đích mẫu của nàng - Trương Yến. Có lần nàng nghe nha hoàn Trương phủ nhắc tới, Trương Yến là lệnh ái nhà họ Thẩm. Khi gả đến Trương gia thì đổi thành họ Trương. Vì thế mà hai nhà Trương - Thẩm có giao hảo thông gia mà không ai biết cả. Có lẽ cũng nhờ mối giao hảo này mà Thẩm Quang đồng ý với cô mẫu nàng, nhận một người không có quan hệ huyết thống như nàng làm cháu nuôi.

Hoàng Chiêu Mai đưa Nhạc Hy bước vào căn phòng ở lầu trên của Đồng các. Căn phòng này không hề hẹp, lại bài trí đầy đủ. Có gương trang, tấm sàng, kệ sách, trang trí những chậu ngọc, bình hoa đẹp đẽ. Đối diện cửa chính đi vào phòng có cửa phụ dẫn ra một sảnh hiên nho nhỏ có bày vài chậu hoa. Đứng từ sảnh hiên ấy trông xuống, một nửa Thẩm phủ lọt vào tầm mắt nàng. Dưới sân Đồng các có cây hồng hạnh tứ quý lâu năm cao nhiều trượng, cành hoa vươn tới tận cửa sổ của phòng.

Đồng các giáp cận với tường đông của phủ đệ Thẩm gia. Từ Đồng các này cũng có thể nhìn ra bên ngoài bức tường Thẩm phủ, thoáng còn thấy được người đi lại trên đường ngoài kia.

Đồng các này so với căn phòng phía tây mà nàng sống suốt mười mấy năm ở Trương gia, tất nhiên tốt hơn vạn lần. Đột nhiên Nhạc Hy liên tưởng tới câu thơ "Thần Lý chi mỹ gia, mạc nhưộc thần đông gia chi tử" mà bất giác cười [1]. Nàng từ nay đã không còn là nhị tiểu thư mang thân phận thứ xuất, chịu khổ ở gian nhà mé tây Trương gia, bị kẻ khác coi thường nữa.

[1] *Giai nhân trong xóm Lý. Không đâu đẹp bằng người con gái của vị hạ thần sống ở phía tường đông. Người con gái sống ở phía tường đông là người con gái đẹp, của gia đình tôn quý.*

Hoàng Chiêu Mai đưa Nhạc Hy tới thính an đại phu nhân, chính là mẫu thân sau này của nàng. Lúc hai người tới, đại phu nhân ngồi quay mặt về phía tường, cầm bút vẽ rất tỉ mỉ. Cũng vì thế mà Nhạc Hy không trông thấy mặt bà.

"Đại phu nhân, Mai Nhi đưa đại tiểu thư tới vấn an người." Hoàng Chiêu Mai cung kính nói với đại phu nhân.

Không cần Chiêu Mai ra hiệu hay nhắc nhở, Nhạc Hy đã tự bước lên phía trước, hành lễ ba quỳ chín dập đầu với đại phu nhân.

"Nhạc Hy thính an mẫu thân."

Đại phu nhân hình như đã dừng động tác tay lại nhưng vẫn trầm ngâm như đang dò xét khiến Hoàng Chiêu Mai khó hiểu, mấy lần định lên tiếng. Sau cùng, đại phu nhân cũng đứng lên nhưng không quay người lại, chỉ lạnh lẽo nói với Nhạc Hy: "Đứng lên đi!"

Hoàng Chiêu Mai đưa tay đỡ Nhạc Hy đứng dậy. Chân nàng như đã mất hết đi cảm giác, phải vịn chặt vào tay Chiêu Mai mới đứng lên được. Người kia mãi mới lên tiếng: "Người đây chính là tiểu thư Trương thị?"

Thẩm Nhạc Hy khẽ "vâng" lên một tiếng.

Người kia bấy giờ mới xoay người về phía Nhạc Hy. Nữ nhân ấy khiến Nhạc Hy thoáng rung động. Đôi mắt bà ấy trong và sâu hút, dung nhan điểm lệ, khí chất đài các đoan trang. Bà mỉm cười mà nụ cười ôn nhu, như gần mà lại như xa, nhưng ít nhất cũng phần nào xua đi cảm giác lạnh lẽo mà Nhạc Hy cảm nhận được từ khi bước chân vào phòng. Nàng nhìn nữ nhân trước mắt đến suýt ngẩn người. Xưa nay, cô mẫu là nữ nhân nàng ngưỡng mộ dung nhan và thần thái nhất, nhưng nay thấy đại phu nhân mới biết, bốn chữ tuyệt sắc giai nhân là dành cho đại phu nhân mới đúng.

Đại phu nhân cũng nhìn nàng thật kỹ rồi cảm thán: "Giống Hoa Nhi quá!"

Nhạc Hy cúi thấp đầu, nhỏ nhẹ đáp: "Tỷ tỷ là đệ nhất tài nữ kinh thành, còn là người có dung nhan bất phàm. Nhạc Hy được mấy phần giống tỷ ấy, thật sự may mắn."

Qua ánh mắt của nàng, đại phu nhân nhìn ra sự sắc sảo thông minh mà Trương Trích Hoa - cho dù tài năng đến đâu cũng chưa bao giờ cho bà cảm nhận này.

"Hoàng Chiêu Mai sẽ dạy cho con họa, vũ. Ta sẽ dạy cho con tiêu, cầm, thi, lễ. Chúng ta ước định bảy năm, đến lúc đó, nếu đệ nhất tài nữ kinh thành mà không phải là con thì cũng không thể là Trương Trích Hoa." Đại phu nhân thẳng thắn nói như thế, ngữ khí vô cùng kiên định, chắc chắn.

Nhạc Hy chỉ khẽ khàng nói: "Nhạc Hy tư chất kém cỏi, e rất khó được mọi người biết tới, huống hồ là vượt qua tỷ tỷ." Giọng nàng rất e dè, không để lộ chút biểu cảm gì.

Đại phu nhân nở nụ cười trong trẻo, quả nhiên nữ tử này đang che giấu sự thông minh sắc sảo. Nhạc Hy có thể vượt qua một Thẩm Quang, một Thẩm Luyện, một Trương Hạc Linh nhưng lại không thể qua được đại phu nhân.

Đại phu nhân quay người, đi thẳng tới bàn vẽ, nhìn bức tranh vẽ mẫu đơn dưới ánh trăng yên ả, màu vẽ còn chưa khô hoàn toàn. Bà thuận tay viết mấy chữ thanh thoát "*Bách hoa bất cập nhất tàn nguyệt*" [2] rồi nói với Nhạc Hy: "Vương Bích Thụ ta sẽ để mọi người trông thấy, nữ tử của gia tộc Thẩm thị phải xuất chúng hơn nữ tử của dòng họ Trương thị."

[2] *Bách hoa bất cập nhất tàn nguyệt: Trăm hoa chẳng bằng một mảnh trăng tàn.*

Lời nói của đại phu nhân khiến cho Nhạc Hy thoáng rung động. Dường như đối với Trương gia, đại phu nhân là có tư thù chứ không đơn thuần là đồ kỵ với địa vị gia tộc. Nhưng những điều này, nếu nàng hỏi càng khiến phu nhân nghi ngờ, cho nên nàng đều không hỏi. Lúc này, nàng không thể là một Trương Trích Nguyệt thông minh nhạy bén được mà chỉ là một Thẩm Nhạc Hy ngốc nghếch, đến chữ cũng không biết đọc. Thời gian về sau còn rất dài, đủ để nàng tìm hiểu hết những điều thắc mắc.

Thấy Nhạc Hy hơi ngần ngại, đại phu nhân lại nói thêm: "Từ nay con đã là đại tiểu thư Thẩm gia rồi, ta hy vọng con sẽ xóa bỏ tất cả những ký ức với Trương gia, rũ bỏ tư cách của một nha đầu hoang đại. Từ nay, hãy sống như một tiểu thư đài các, mang phong thái của một người có thân phận tôn quý nhất phủ Thái phó."

Thực chất không cần đại phu nhân nhắc nhở, Nhạc Hy cũng sớm đã muốn quên những chuyện xảy ra ở Trương gia mười năm qua để sống hoàn toàn với một thân phận mới. Nàng nhẹ giọng: "Con sẽ ghi nhớ lời mẫu thân."

Trầm tĩnh ít lâu, đại phu nhân lại nghiêm giọng nói với nàng: "Thân phận đại tiểu thư này, chắc con cũng hiểu che giấu nó khó đến cỡ nào và nếu để lộ thân phận sẽ nguy hiểm với Trương gia ra sao. Vì thế, con không được phép lộ diện, ngày ngày không được bước ra khỏi Đồng các, đã hiểu chưa?"

Điều này Nhạc Hy lại càng hiểu rõ. Nàng hít một hơi thật sâu như lấy tinh thần, trịnh trọng đáp lại lời đại phu nhân: "Vâng, con đã hiểu ạ."

Ngày sau đó, đại phu nhân yêu cầu Hoàng Chiêu Mai sống ở căn phòng nhỏ trong tòa biệt viện gần Đồng các, nói là để tiện chăm sóc Nhạc Hy. Nhưng Nhạc Hy nào phải ngốc? Nàng đương nhiên hiểu đại phu nhân có đề phòng nàng.

Hoàng Chiêu Mai trong buổi sáng hôm đó, dành hết thời gian nói với nàng về quy tắc trong Thẩm gia. Cuối cùng, Chiêu Mai đưa nàng xem tấm bản đồ Thẩm phủ, giải thích: "Tòa viện này là nơi đại gia và thiếu gia sống." Tay Chiêu Mai chỉ vào tòa viện trung tâm Thẩm gia rồi nhắc nhở: "Thông thường nếu không có việc quan trọng, tiểu thư không được đến đó."

Điều này, kể cả Hoàng Chiêu Mai không nhắc đến, Nhạc Hy cũng không có ý định bén mảng tới những nơi đó. Bằng không, nàng nhất định sẽ bị nghi ngờ và sớm bại lộ. Muốn nghe

ngóng tin tức, nàng còn cách khác.

"Sau này, có lẽ người dạy chữ cho tiểu thư sẽ không phải phu nhân mà là đại thiếu gia. Phu nhân nói không được khỏe nên đã từ chối dạy thư pháp cho tiểu thư."

Thẩm Nhạc Hy gật đầu. Trong lòng nàng có chút khinh thường. Không được khỏe có lẽ chỉ là cái cớ của đại phu nhân. Vương Bích Thụ đã đề phòng nàng, cho nên không trực tiếp dạy chữ; hoặc cũng có thể bà ấy muốn huynh muội Thẩm gia thân thiết nhau một chút để người khác bớt nghi ngờ; hoặc là bà muốn nàng học chữ kém đi một chút? Dù là mục đích nào, nàng không biết được rõ, chỉ chắc chắn đại phu nhân đã có sự đề phòng với nàng.

"Mai cô cô, vậy bao giờ cô sẽ dạy vũ họa cho ta?" Nhạc Hy tỏ điệu bộ ngây thơ khó hiểu.

Trước đây ái, ố, nộ, hỷ gì Nhạc Hy cũng sẽ không viết lên gương mặt. Nhưng đó chỉ là khi nàng là một Trích Nguyệt sắc sảo khôn ngoan. Còn giờ đây, đại phu nhân đã có nghi ngờ, nàng lại là một Nhạc Hy ngây thơ, phải có dáng điệu ngây thơ đơn giản.

Hoàng Chiêu Mai nở một nụ cười hiền thực, dễ gần: "Bây giờ sắp tới giờ Tỵ, nô tỳ ra chợ mua thức ăn trưa. Chiều nay nô tỳ và phu nhân sẽ bắt đầu dạy tiểu thư."

Thẩm Nhạc Hy phát hiện ra điểm bất thường liền hỏi một câu như thể tiện miệng hỏi vui: "Thẩm gia không có nha hoàn sao? Sao đích thân quân gia như cô cô lại phải đi mua?"

Trước đây, ở Trương gia, cũng là quân gia chứ không phải nha hoàn đi ra ngoài mua đồ. Đám nha hoàn trong Trương gia chưa bao giờ được bước chân ra khỏi cánh cổng của Trương gia phủ đệ. Ngay cả Phương Hà của nàng cũng rất hiếm khi đi khỏi Trương gia.

Hoàng Chiêu Mai thờ dãi một tiếng giải thích với nàng: "Tiểu thư mới đến phủ nên không biết. Thẩm lão gia sợ tin tức của Thẩm phủ bị truyền ra ngoài, cho nên không để đám nha hoàn bước chân ra khỏi cửa một bước. Thông thường, đám nha hoàn được chọn vào phủ đều là con của các gia đình làm trong phủ ngày trước vào làm để đảm bảo độ tin cậy, trung thành. Nô tỳ cũng là người nhà của đại phu nhân nên mới được ra ngoài."

Nhạc Hy gật đầu. Hóa ra vì thế mà không ai biết Thẩm gia và Trương gia là thông gia cả. Hồi nàng còn nhỏ thường hay thắc mắc, Trương phủ rộng lớn như thế, nhưng mỗi đình viện trong phủ chỉ có hai đến ba người hầu hạ. Cả phủ đệ hoành tráng thế mà cũng chỉ có hơn ba chục gia đình và nha hoàn. Thì ra là vì Trương gia sợ lộ những tin tức bí mật ra ngoài. Nàng cũng từng không hiểu, mẹ nàng qua đời, tại sao Diệu Thủy cô cô – nha hoàn của mẹ - cũng không được tự do, lại phải tuần táng theo mẹ. Giờ nàng cũng đã lý giải được, hẳn cũng vì căn nguyên này.

"Vậy à! Cũng không sớm nữa, cô cô đi nhé!" Nhạc Hy nói với giọng điệu vui vẻ hân hoan.

Hoàng Chiêu Mai rào bước ra khỏi Đông các, Nhạc Hy nhìn theo Hoàng Chiêu Mai, vừa khéo trông thấy mấy nha hoàn của Thẩm phủ đang đi lại trong sân, nói cười vui vẻ. Cả đời này, một khi bước chân vào Thẩm phủ, e họ sẽ không thể ra ngoài nữa. Đột nhiên trong lòng Nhạc Hy vừa xót thương lại vừa đồng cảm. Chẳng phải nàng gần như cũng giống bọn họ sao?

Khi ở Trương gia, nàng cô đơn giống như một con chim nhạn phạm tục, một cánh nhạn đơn côi giữa nơi địa hoang hẻo lánh.

Còn bây giờ nàng giống như con chim hoàng yến cao quý, nhưng lại bị vây trong một chiếc lồng vàng.

Cả đời không thể bay đi đâu...

Cả đời không thể bay đi đâu...

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thiên sơn mộ tuyết - Chích ảnh hưởng thủy khứ (Đã sửa 23/7/2018)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 8:

THIÊN SON MỘ TUYẾT – CHÍCH ẢNH HƯỞNG THỦY KHỨ

(Ngàn non tuyết phủ - Nay chỉ còn hình bóng ai)

**Câu thơ đề trích trong "Mô ngư nhĩ – Nhạn khâu" – Nguyễn Hiếu Văn.*

Chiều hôm đó, Chiêu Mai bắt đầu dạy múa cho Nhạc Hy; vị Thẩm đại thiếu gia kia cũng bắt đầu dạy thư pháp cho nàng nhưng đại phu nhân thì vẫn chưa dạy cầm thuật.

Chỉ đến sau đó khoảng một tuần trăng, khi cả Hoàng Chiêu Mai lẫn Thẩm đại thiếu gia đều than thở rằng nàng học rất chậm hiểu, rất kém và không có dấu hiệu tiến bộ, đại phu nhân mới bắt đầu dạy cho nàng cầm và tiêu.

Nhạc Hy quả thực có đề phòng đại phu nhân hơn so với những người khác trong phủ đệ Thẩm gia bởi ngay từ lần đầu gặp, bà ấy như toát ra cái gì đó cơ hồ rất bí ẩn, lại như có ý dò xét nàng. Cũng vì vậy, nàng phải giả bộ ngốc nghếch, chậm hiểu trước mặt đại phu nhân. Nàng hiểu rõ, nếu như đại phu nhân nhận ra sự thông minh và sắc sảo của nàng, bà có lẽ sẽ nhận ra mục đích nàng tới Thẩm gia, từ đó không dạy gì cho nàng cả.

Nhạc Hy giả vờ ngốc nghếch, đại phu nhân nhận lời bắt đầu dạy tiêu cầm cho nàng. Nàng cứ ngỡ vì mình đã nghĩ đúng, chỉ cần ngốc nghếch thì sẽ đánh lạc được Vương Bích Thụ. Nhưng nàng đâu ngờ, ngay từ lần đầu gặp nàng, qua ánh mắt của nàng, đại phu nhân sớm đã nhận ra, sớm đã đoán ra hết thảy. Bà cũng từng nghĩ rằng, sẽ đề cao cảnh giác với một người quá đỗi sắc sảo như nàng vì trong lòng bà biết rõ, nếu nàng quá giỏi, có khi sẽ trở thành mối họa của Thẩm gia. Biết rõ như thế song đến cuối cùng, Vương Bích Thụ vẫn đồng ý dạy nàng cầm thuật và tiêu.

Mấy hôm sau, Nhạc Hy nhờ Phương Hà tìm hiểu, hỏi thăm đám người hầu trong Thẩm gia mới biết đại phu nhân là cháu bên ngoại của Vương thái hoàng thái hậu, xuất thân từ danh gia Vương thị. Lúc nghe Phương Hà truyền đạt lại, Nhạc Hy cũng hơi bất ngờ. Vương thị vốn là thế gia nhưng sau khi tân đế đăng cơ, quyền lực bị hạn chế không ít, tình hình không tốt hơn Trương thị là bao. Nàng cũng đoán được vì vậy mà đại phu nhân luôn coi Trương gia như một địch thủ. Thẩm gia liên thủ với Trương gia, Vương thị lại coi Trương gia như kẻ thù. Đại phu nhân là con cháu Vương thị nhưng lại làm dâu Thẩm gia, thật khó để vẹn cả đôi đường. Câu chuyện xoay quanh đại phu nhân cũng khiến Nhạc Hy cảm thấy苦涩.

"Chiêu Mai cô cô, người về rồi sao?" Nhạc Hy ngồi bên cửa sổ, thêu khăn tay hoa thược dược; thấy tiếng Chiêu Mai, nàng chỉ tùy ý hỏi một câu như thế.

Hoàng Chiêu Mai thấy Nhạc Hy cầm rô thêu, giả thêu thì hiếu kỳ chạy tới bên nàng xem. Hoa thược dược hồng thêu rất tinh tế, đẹp y như hoa nở trong hoa viên. Bên cạnh hoa thược dược có vàng trắng tròn đầy đặn. "Tiểu thư, người thêu hoa đẹp thật đấy!" Chiêu Mai không kìm được, thốt lên lời tán dương.

Phương Hà ngồi bên cạnh Nhạc Hy, bĩu môi với Chiêu Mai: "Đương nhiên rồi, tiểu thư học thêu thừa từ năm mới lên năm tuổi mà!"

Nhắc đến năm năm tuổi học thêu, Nhạc Hy lại nhớ tới lúc nàng còn nhỏ, mẫu thân trực tiếp cầm tay nàng, hướng dẫn nàng thêu. Hồi ấy, mẫu thân còn sống, mẫu tử nàng ở Trương gia không được coi trọng; nếu như mẫu thân không lên bán khăn lụa do chính tay người thêu, e rằng đã không có tiền trang trải. Nghĩ lại thời thơ ấu, nàng cơ hồ thấy tha thiết bi ai. Theo dòng cảm xúc, tự nhiên nổi trống trải khi ở Trương gia lại ủa về trong tâm trí nàng khiến nàng thấy mất hứng. Mỗi khi nghĩ đến thời gian ở Trương phủ, nàng lại không còn thấy vui vẻ. Thuận tay, nàng để vòng thêu đang dang dở vào lại trong rô thêu.

Ngẩng đầu, nàng bắt gặp gương mặt không được vui vẻ cho lắm của Hoàng Chiêu Mai. Cảm thấy bất thường, nàng hỏi: "Cô cô sao vậy? Không khỏe hay sao?"

Hoàng Chiêu Mai đưa mắt nhìn Nhạc Hy, lúng túng nói: "Không có gì, chỉ là hôm nay nô tỳ ra chợ, nghe mọi người kể, tam tiểu thư nhà Thái úy lão thần Thường Tín khuê danh Thường Tích Nguyệt vừa mất hôm qua. Cả tiểu thư Minh Nguyệt của Hứa gia cũng chết bất đắc kỳ tử từ mấy hôm trước. Có kẻ miệng lưỡi ác độc nói là... nói là năm nay người tên Nguyệt sẽ gặp vận hạn, liên quan đến tính mạng. Nô tỳ lúc nghe mấy điều này chợt nhớ... tên của tiểu thư khi ở Trương gia..."

Nhạc Hy thoáng ngạc nhiên, nhận ra sự lo sợ trong ánh mắt của Hoàng Chiêu Mai. Bà mẫu nói đúng, kinh thành quả nhiên có quá nhiều nữ tử tên có chữ "Nguyệt" từ võ kịch "Mãn Nguyệt" mà Thái hoàng Thái hậu viết năm xưa. Thầm Nhạc Hy tự cười nhạo trong lòng. Từ khi còn nhỏ, nàng đã không tin mấy chuyện mê tín dị đoan, càng không đếm xỉa lời không có căn cứ. Tạo dáng vẻ hòa nhã, nàng khẽ nói với Hoàng Chiêu Mai: "Cô cô hồ đồ rồi. Trương phủ gì chứ? Ta là Thẩm Nhạc Hy, đại tiểu thư Thẩm gia, từ nhỏ lớn lên trong Thẩm phủ."

Nàng khéo nhắc nhở Chiêu Mai như thế. Hoàng Chiêu Mai hơi run sợ, vội sửa lại câu nói lỡ miệng ban nãy: "Không, là nô tỳ lo lắng cho tiểu thư thôi. Trong tên tiểu thư có một chữ "Nhạc", đồng âm với chữ "Nguyệt" nên nô tỳ mới sợ..."

Nhạc Hy nở nụ cười xinh đẹp, như thể chưa có chuyện gì. Thực chất trong lòng nàng đang thầm coi thường Hoàng Chiêu Mai, nàng nói: "Ta hiểu, cô cô yên tâm đi. Lần sau đừng nhắc đến những chuyện như vậy."

Hoàng Chiêu Mai chỉ khẽ "vâng" một tiếng rồi lui về phòng. Nhạc Hy đưa mắt qua rô thêu. Nàng nhìn vàng trắng thêu trên chiếc khăn; nó đẹp và đầy đặn, còn có vài vệt đen giống như trắng thật khiến người ta cảm giác, trong vàng trắng tròn trịa ấy có Hắc Nga điểm lệ. Hoàng Chiêu Mai nói với nàng, người tên Nguyệt sẽ gặp vận đen, phải chăng nàng nên vui vẻ vì bà mẫu đã giúp nàng đổi tên? Phải chăng đến với thân phận Nhạc Hy là đến với một cuộc sống tốt đẹp hơn khi còn là Trích Nguyệt?

Khẽ cười, nàng nghĩ có lẽ đưa nàng tới Thẩm gia, bà mẫu thực muốn tốt cho nàng.

Ngoài kia cây và hoa cùng nằm trong một bức tranh rực rỡ tươi đẹp. Dưới nắng thu, những bông hoa thược dược màu hồng tựa như những nàng tiên đùa vui cùng gió. Cảnh trí trong sân của Đông các tựa như thêu hoa trên gấm, đẹp để không gì sánh được.

Cuộc đời tươi đẹp phía sau của nàng sẽ bắt đầu lại từ đây.

Chu Hậu Thông đăng cơ được hơn nửa năm, làm được vô số kỳ tích: chỉ ra hơn hai mươi tội trạng của Chính Đức Hoàng để tiền nhiệm, sẵn sàng chê trách tiền đế bạc nhược, không biết cách trị quốc; hạn chế nạn ngoại thích bằng cách bãi trừ thế lực hai dòng họ Trương thị của Thái hậu và Vương thị của Thái hoàng Thái hậu quá cố; cải cách khoa cử, cải cách nông nghiệp, chỉnh sửa lại Đại Minh Hoàng triều luật lệ, thay đổi cách tuyển chọn quan lại và hậu phi, giảm các loại thuế cho lê dân, giảm đi sự phân biệt giữa các giai cấp...

Cùng năm đó, Chu Hậu Thông truy phong phụ vương là Hưng Hiến vương thành Hưng Hiến Hoàng đế, miếu hiệu Duệ Tông; bài vị được đặt trên cả tiền đế Chính Đức vừa qua đời. Sau đó không lâu truy phong mẫu thân Tương thị thành Hưng quốc Hoàng Thái hậu, tức là sánh ngang với Trương Thái hậu đương vị. Sự kiện này khiến hoàng cung lần nữa dậy sóng, các triều thần chia thành hai phe Hộ lễ và Nghi lễ rõ rệt. Một phe ủng hộ nguyện vọng Hoàng đế, một phe đối lập Hoàng đế, ủng hộ những lễ giáo cũ. Sự kiện này gọi vắn là Đại lễ nghị, là câu chuyện dài xoay quanh sự bất đồng giữa vua tôi Minh triều trong chuyện truy phong cho phụ mẫu quá thế của Hoàng đế Gia Tĩnh. Câu chuyện vẫn không dừng lại.

Thế nhưng trong mắt bách tính đại Minh, Gia Tĩnh Hoàng đế trẻ tuổi đã lên ngôi nhưng làm được nhiều việc lớn cho đất nước. Nhân dân khắp nơi đều ngợi ca Hoàng đế và nhiếp chính đại thần Dương Đình Hòa. Bách tính vốn dĩ là vậy, vốn không quan tâm đến những câu chuyện rắc rối của đám quan lại đại thần trong triều. Điều họ quan tâm là gia đình họ được yên ổn, dân tình được thái bình, vậy là đủ rồi.

Nhưng Chu Hậu Thông không bao giờ biết, những điều hắn có ngày hôm nay, ánh hào quang và ngôi vị chí tôn, đều được đổi bằng mạng sống của phụ thân hắn. Hắn chưa hề biết, Thái hậu vì nghĩ hắn nhỏ tuổi nhu nhược nên mới đưa hắn lên ngôi để dễ thao túng quyền lực. Nếu như phụ thân hắn còn sống, ngôi vị Hoàng đế đương nhiên của phụ thân chứ đâu đến lượt Chu Hậu Thông. Mặc dù Gia Tĩnh thực sự đau lòng trước sự ra đi của phụ thân, nhưng hắn chưa từng nghĩ, phụ thân bị hại nên mới chết trong đám cháy.

Hắn chỉ biết khi còn sống, phụ thân luôn muốn hắn trở thành một người xuất chúng và hôm nay hắn trở thành Hoàng đế, hắn đang và vẫn sẽ cố gắng để phụ thân thấy hắn đã trưởng thành đúng như phụ thân mong chờ.

Tối hôm đó, Chu Hậu Thông ngồi phê duyệt tấu chương của các triều thần. Nửa năm nay, công việc này dù bận rộn nhưng với hắn đã trở thành quen thuộc. Hắn cũng mệt mỏi nhưng chưa từng nói ra bởi hắn muốn mọi người thấy, hắn là một minh quân thực sự.

Mệt, hắn chỉ buông bút thờ dãi một tiếng. Ngẩng đầu lên, hắn trông thấy mảnh ngọc tổ nguyệt treo trên giá bút đưa qua đưa lại. Mỗi khi nhìn vật này, hắn bắt gặp lại nhớ đến nữ tử đó, đột nhiên sự bình yên lại tràn về trong lòng. Hắn mỉm cười, mơ hồ nhớ lại ngày mùa thu năm ngoái, nữ tử tên Tích Nguyệt đó nói với hắn rằng nàng đau lòng vì hắn. Hắn không biết nàng nói có thật lòng hay không, nhưng câu nói đó của nàng vẫn khiến hắn chấn động rồi có ấn tượng sâu đậm với nhà đầu kia. Rút từ tay áo ra chiếc khăn lụa có hoa thược dược và chữ "nguyệt" được thêu khéo léo, hắn không khỏi mong chờ gặp lại nữ tử kia. Khi còn ở Hưng vương phủ, hắn mấy lần định ra ngoài tìm nàng, nhưng lại không biết nàng ở đâu. Lần gặp gỡ dưới gốc cây hoa hồng hạnh cuối cùng lại chỉ còn trong hồi ức của hắn.

Chợt nhớ giờ mình là Hoàng đế rồi, không khó khăn nữa để tìm thấy một người con gái, hắn liền mừng rỡ gọi: "Tiểu Anh Tử!"

Tiểu Anh Tử tên thật là Trương Mục Anh - nô tài hầu hạ hắn từ khi hắn năm tuổi. Y là người nhà ngoại hắn, cho nên hắn rất tin tưởng. Trương Mục Anh nghe thấy Hoàng đế gọi mình vào nhưng hồi lâu lại im lặng, liền hiếu kỳ ngẩng lên nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế dường như đang suy nghĩ điều gì, mãi lúc sau mới ngáp ngừng nói với y: "Trẫm... đang muốn tìm một người. Người hãy bí mật giúp trẫm tìm kiếm."

Tiểu Anh Tử có thể phản nào đoán được, người này không chút liên quan đến chính sự, nhưng có lẽ là người rất quan trọng trong lòng Hoàng đế. Đánh bạo, y cất tiếng hỏi Hoàng đế: "Hoàng thượng... người muốn nô tài tìm ai?"

Hoàng đế liền nói "Cô nương này trẫm mới gặp một lần. Tên là Tích Nguyệt."

Tường Mục Anh dường như nhận ra sự khó khăn trong vấn đề này, liền mỉm cười nói với Hoàng đế: "Hoàng thượng, hơn mười năm trước, Thái hoàng Thái hậu từng viết một vở kịch tên là "Mãn Nguyệt", nổi tiếng khắp kinh thành, rất được dân gian ưa chuộng. Nhân vật chính của vở kịch tên là Tích Nguyệt, từ đó khắp Bắc Kinh và ngoại thành, có rất nhiều nữ tử được đặt theo tên nhân vật này. Hoàng thượng còn muốn gì khác không?"

Nghe Tiểu Anh Tử nói vậy, Chu Hậu Thông có hơi thất vọng. Nói như vậy, kinh thành nhiều người tên Tích Nguyệt như thế, biết ai mới là người hắn tìm. Nữ tử Minh triều trọng danh tiết, xem mặt từng người là chuyện không thể nào. Nhưng Chu Hậu Thông lại chợt nhớ đến một chi tiết tương đối quan trọng: "Đúng rồi. Nàng ấy nói nàng ấy là thứ nữ, mẫu thân nàng ấy đã mất. Còn nữa, nàng ấy lúc nào cũng mang theo mảnh ngọc giống thế này bên người." Hoàng đế hào hứng chỉ tay vào mảnh ngọc treo trên giá bút. Mặc dù thông tin hắn cung cấp không phải quá cụ thể nhưng cũng đủ để Tường Mục Anh tìm kiếm rồi.

Tiểu Anh Tử phấn khích cúi đầu hành lễ: "Nô tài nhất định dốc sức tìm kiếm."

"Nhớ phải bí mật, không được để cho Hoàng hậu biết, càng không được để Dương đại nhân biết được." Chu Hậu Thông khéo nhắc nhở.

Tiểu Anh Tử vâng dạ lui ra.

Lòng Chu Hậu Thông lại tràn trề hy vọng Tiểu Anh Tử sẽ tìm được nữ tử đó. Trong đời hắn, chỉ có hai người khiến hắn cảm thấy vui vẻ. Một người là mẫu thân, người còn lại chính là Tích Nguyệt. Chỉ khi ở cùng hai người đó, hắn mới cảm thấy bớt cô đơn. Dường như trên đời, chỉ có hai người đó mới thấu hiểu và rung cảm với hắn. Mẫu thân đã mất, hắn đương nhiên muốn tìm Tích Nguyệt.

Khoảng một tháng sau đó.

Lúc ấy đang là cuối tháng mười hai, tuyết trắng phủ kín những cung vàng điện ngọc trong Tử Cấm Thành. Cung nhân chủ tử, ai nấy đều tắt bật chuẩn bị cho tết Nguyên đán sắp tới. Giữa sự u ám của đất trời, Tử Cấm Thành vẫn thật huyền ảo nhộn nhịp, như thể tạo ra một vỏ bọc bình yên giả tạo, che giấu đi cái đen tối, xấu xa ẩn sâu trong nó.

Chu Hậu Thông ở trong Đông Ngõa các. Hắn mặc một chiếc áo lông chồn màu xám xám dày, đội một chiếc mũ lông lớn, ngồi bên trệch. Hắn say sưa vẽ một nữ tử mặc y phục hoa lệ, trên tóc cài một bông hoa thược dược màu hồng, tay cầm khăn lụa trắng, bên sườn đeo miếng ngọc tổ nguyệt. Dù nữ tử trong bức chân dung chưa được họa gương mặt nhưng qua phong thái yêu kiều của nàng, có thể đoán ra đó là một giai nhân điểm lệ.

Trần Hoàng hậu cùng thị nữ mang một chung trà ngân son nóng vào cho Hoàng đế, nhưng bước chân nàng rất khẽ, không để Hoàng đế nhận ra. Nàng đến rất gần bên cạnh, Hoàng đế dường như vẫn mãi mê không phát giác.

"Hoàng thượng!" Trần Hoàng hậu gọi rất ôn nhu: "Thần thiếp thấy thời tiết giá lạnh, đặc biệt pha trà tới cho ngài."

Vừa lúc hắn đưa tay lên, nghe tiếng gọi liền giật mình, mảnh ngọc tổ nguyệt để trong tay áo không may bị vung ra, rơi vừa khéo dưới chân Trần Hoàng hậu. Chu Hậu Thông định tới nhặt nhưng Hoàng hậu đã cúi người, cầm mảnh ngọc lên ngắm nghía. Chu Hậu Thông không có ý định đòi mảnh ngọc, Trần Hoàng hậu cũng chỉ ngắm một chút: "Mảnh ngọc này rất đẹp, vì sao thần thiếp không thấy Hoàng thượng đeo?"

Không hiểu sao, trực giác mách bảo Trần Hoàng hậu, chủ nhân mảnh ngọc này nhất định có vị trí không tầm thường trong lòng Hoàng đế. Ngọc này là của nữ tử, không khó để nhận ra. Là... người trong lòng Hoàng đế sao?

Chu Hậu Thông liền nói: "Chủ nhân mảnh ngọc này rất đặc biệt, trầm... không nở đeo lên." Nói rồi, hắn lại để mảnh ngọc vào trong tay áo.

Tường Mục Anh bước vào, ra mặt hiệu với Chu Hậu Thông. Hắn hiểu được liền quay sang nói với Trần Hoàng hậu: "Vất vả cho nàng rồi" Lời Chu Hậu Thông không nghe ra nửa phần cảm kích. Hắn đối với Trần Hoàng hậu luôn như vậy - lạnh nhạt và cách xa.

Trần Hoàng hậu hiểu được lời Chu Hậu Thông, nàng đặt chung trà lên trệch rồi thỉnh lễ rất quy củ: "Vậy thần thiếp không làm phiền Hoàng thượng nghỉ ngơi. Thần thiếp cáo lui."

Đội Trần Hoàng hậu đi khỏi, Tiểu Anh Tử mới đến gần chỗ Hoàng đế, nói nhỏ: "Hoàng thượng, người mà Hoàng thượng cần tìm..."

Y chưa nói hết câu, Chu Hậu Thông đã vội hỏi: "Sao rồi, có tìm thấy không?"

Tiểu Anh Tử đáp: "Bắc Kinh có đến trăm nữ tử tên Tích Nguyệt. Theo những sổ sách của đại đô giám sát đại nhân thì hơn bốn mươi người trong số đó là con thứ trong gia đình; mẫu thân đã qua đời thì còn chưa đến mười lăm người. Nô tài đã đi tới từng nơi hỏi, song phụ thân bọn họ đều nói, bọn họ không ai có mảnh ngọc như Hoàng thượng nói. Duy chỉ có một người trong số họ, nô tài chưa thể kiểm tra."

Hoàng đế hơi hụt hẫng trước tin tức Tiểu Anh Tử mang về, nhưng trong lòng Hoàng đế vẫn còn một tia hy vọng bởi vẫn còn một người chưa kiểm tra: "Ài?"

Tiểu Anh Tử đáp: "Là tiểu thư nhà cự thất úy lão thần Thường Tín. Hoàng thượng cũng biết, Thường tướng quân là lão thần từ thời Hiến Tông Hoàng đế, ông ta đã mất cách đây không lâu. Nô tài không có cách nào hỏi thăm về con gái của ông ta."

Chuyện Thường Tín qua đời, đương nhiên Chu Hậu Thông cũng biết. Nghe Tiểu Anh Tử nói như vậy, Chu Hậu Thông liền gắt lên: "Ông ta chết sống gì thì liên quan gì đến người trăm tìm? Việc tìm người của trăm vô cùng quan trọng, lẽ nào người không thể phá lệ, gặp nàng ta một lần?"

Chưa bao giờ, Tường Mục Anh thấy Hoàng đế câu giận đến mức này. Y bình tĩnh nói với Hoàng đế: "Hoàng thượng bớt giận. Nếu gặp được Thường tiểu thư, nô tài nhất định sẽ gặp. Nhưng Thường tiểu thư... đã mất cách đây hơn hai tháng. Khi nô tài vào Thường phủ, chỉ có hai vị công tử Thường gia ở đó. Nô tài hỏi bọn họ về mảnh ngọc, nhưng bọn họ nói với nô tài, từ nhỏ bọn họ đi học xa, ít khi gặp và tiếp xúc với muội tử nên không biết về mảnh ngọc đó. Còn điều này... nô tài không biết có nên nói không?"

Hoàng đế chấn động mạnh. Bút lông trong tay hắn là loại cỡ lớn, rơi trúng chỗ vẽ mảnh ngọc trên bức họa. Cây bút lăn trên trang giấy trắng, khiến bức họa có một vệt màu đen cực kỳ khó coi. Hoàng đế lạnh nhạt, nghiêng rằng nói ra mấy chữ: "Mau nói đi!"

Tiểu Anh Tử lúng túng, nói: "Vâng. Trên bàn thờ của tiểu thư Thường gia có cắm hoa thược dược. Một số người bảo, lúc còn sống, tiểu thư thích nhất loài hoa này."

Nếu những chi tiết trước có khi còn khiến người ta nghi ngờ thì chi tiết này khiến Hoàng đế hoàn toàn xác nhận Thường Tích Nguyệt chính là người hắn tìm kiếm. Nhưng người đó đã vĩnh viễn không còn trên đời này. Tháng tám năm trước, hắn gặp nàng trong Yên viên, tóc nàng cài hoa thược dược, khăn tay cũng thêu hoa thược dược, hắn sớm đã đoán được nàng thích loài hoa này. Tên Tích Nguyệt, là thứ xuất, có thể có nhiều người, nhưng thích hoa thược dược, ngoài nàng ra thì còn ai khác nữa?

Chu Hậu Thông càng nghĩ càng đau lòng. Đất trời như quay quanh hắn không ngừng khiến cho hắn chóng mặt, mất phương hướng. Hắn cảm thấy tòa điện Kim Loan đang lung lay như sắp sụp xuống, đổ lên đầu hắn. Hóa ra nàng lại quan trọng và để lại ấn tượng sâu sắc với hắn như vậy. Hắn từng cho rằng, gặp nàng một lần, nói với nàng một câu, đơn giản coi nhau như những bằng hữu. Song lúc này, hắn giác ngộ ra người con gái có gương mặt thanh tú ấy từ lâu đã chiếm một chỗ trong trái tim hắn. Ngoài nàng, hình như chẳng ai thấu hiểu và xót thương cho hắn.

Tại sao từ xưa đến nay, cứ những thứ hán coi trọng nhất đều sẽ sớm mất đi. Mẫu phi của hán, phụ vương của hán, đến người con gái hán nhớ nhưng mới gặp một lần, tất cả đều đã bỏ hán mà đi mất.

Bây giờ hán hoàn toàn thấu hiểu nỗi lòng của kẻ khi ở mãi trên cao, phải đối mặt với sự trống trải, đơn côi thế nào.

"Tích Nguyệt, còn huynh?" Hình ảnh một nữ tử có nụ cười ấm áp, trong trẻo lại hiện rõ trong tâm trí Chu Hậu Thông. Lần đó gặp mặt, ai ngờ là lần duy nhất.

"Thông Nhi, lại đây, mẫu phi làm bánh táo xanh cho con này." Hán nhớ tháng ngày còn nhỏ, ở bên cạnh mẫu phi, được người bao bọc, chiều chuộng, yêu thương.

"Thông Nhi giới lắm, sau này nhất định sẽ trở thành một hán tử toàn năng."

Phụ thân, mẫu thân, cả Tích Nguyệt, bọn họ như đều ở ngay trước mắt hán, nhưng chỉ nở một nụ cười rồi lại vụt khỏi hán mà đi.

Cuộc đời còn dài như vậy mà những người mang lại cho hán yêu thương và hạnh phúc đều đã không còn nữa rồi.

Là Hoàng đế, nhưng trong một khắc này thôi, hán cảm thấy mình như thể mất đi hết thảy.

Bên ngoài tuyết vẫn vẫn vũ, trời đất âm u, gió thổi từng cơn lạnh thấu vào tâm can.

Dường như sau chuyện ấy, hán bắt đầu trở nên vô cảm với tất thảy mọi thứ xung quanh mình, như là trở thành một con người hoàn toàn khác. Ba năm sau đó, một lúc xử tội cả trăm người trước cửa Tả Thuận, đủ thấy được Chu Hậu Thông trở nên tàn bạo và vô tình đến cỡ nào.

Cụ thể thì câu chuyện ấy giống như một trận mưa gió tanh máu trên dưới Minh triều. Sau Đại lễ nghị, Hoàng đế và phe Nghị lễ đạt được mục tiêu là truy phong đế hậu cho phụ mẫu Hoàng đế. Tuy nhiên mẫu thuẫn còn kéo dài suốt ba năm sau đó khi mà Hoàng đế trong một ngày bãi quan, xử tội hàng trăm kẻ liên quan đến phái Hộ lễ bức ép vua tại cửa Tả Thuận. Sự kiện đó được quan viên, bách tính đương thời gọi bằng cái tên thật rợn gáy: Huyết tiến Tả Thuận môn – Máu rưới cửa Tả Thuận.

Máu rưới cửa Tả Thuận - cũng là minh chứng rõ ràng nhất cho sự tàn nhẫn, lạnh lùng, bảo thủ của Hoàng đế trên tiền triều.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Phân minh phức đạo phụng ân thì (Đã sửa 25/7/18)

ĐOẠN 2: CUNG OÁN

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 9:

PHÂN MINH PHỨC ĐẠO PHỤNG ÂN THÌ

(Rõ ràng vua đã chọn người khác để ban ơn rồi)

**Câu thơ đề trích bài "Trường Tín Thu từ" – Vương Xương Linh.*

Mùa thu năm Gia Tĩnh thứ bảy (1527), tức hơn sáu năm sau khi Thẩm Nhạc Hy bước vào Thẩm gia.

Hoa viên Đông các tràn ngập sắc hoa thực được và hồng hạnh. Một nữ tử có dung mạo diễm lệ, thân vận vũ y màu hồng đào thướt tha, duyên dáng. Từng động tác múa uyển chuyển và linh hoạt như thể cánh chim hồng nhạn bay lượn trên bầu trời xanh.

"Động tác nhanh hơn một chút!" Hoàng Chiêu Mai vừa ngồi gẩy đàn vân hòa, vừa ra lệnh. Chiêu Mai gẩy đàn thoăn thoắt, mỗi lúc một nhanh hơn.

Hoàng Chiêu Mai nhìn Nhạc Hy múa, nhớ lại những ngày đầu dạy Nhạc Hy. Thị từng than với phu nhân rằng Nhạc Hy rất chậm hiểu.

Phải, vì nàng ta là nha đầu thứ xuất, trước đó chưa từng học được điều gì. Nhưng bây giờ năm này, Nhạc Hy đã học hỏi không ít, đã lột xác từ một nha đầu không biết gì của Trương gia thành một Thẩm tiểu thư tài mạo song toàn. Có thể tài vũ đạo của nàng ta chưa giỏi bằng thiên hạ nhưng Chiêu Mai cũng đã mãn nguyện vì thị đã dốc hết vốn liếng dạy dỗ Nhạc Hy những năm qua.

Nhạc dần kết, Nhạc Hy cũng dần dừng động tác, nàng thoáng nghe thấy đại phu nhân tán dương: "Đúng là chỉ còn thua vũ đạo của Thái hoàng Thái hậu thôi."

Những năm qua đại phu nhân đối với Nhạc Hy luôn nghiêm khắc, song lúc này nhìn nàng múa, bà thực sự hài lòng.

Nhạc Hy nở nụ cười ôn nhả: "Đó đều là nhờ Chiêu Mai cô cô không quản ngại dạy dỗ một nha đầu kém cỏi như nữ nhi."

Vương Bích Thụ đi tới bên cạnh, nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, nói khẽ: "Con người sinh ra trên đời, không so nhau ở thân phận. Chỉ cần con có tài, dù con có là ngon cò thấp kém thì cũng khó bị vùi dập. Nhưng nếu con là bông hoa mẫu đơn ở tít trên cành cao mà vô dụng, thì sớm cũng tàn phai theo gió mà thôi. Thân phận giống như y phục con mặc, chỉ là vật ngoài thân, không đánh giá được con người con."

Nhạc Hy nghe rất nhập tâm, rồi chỉ "vâng" nhẹ một tiếng. Những lời đại phu nhân nói, nàng luôn nhớ kỹ.

Nha hoàn bên cạnh đại phu nhân thêm lời: "Phu nhân, người nghĩ xem, năm nay tiểu thư nhà chúng ta liệu có được Hoàng thượng chọn vào danh sách tham gia tuyển tú không?"

Chiêu Mai chau mày nhìn ả nha hoàn kia. Nét cười trên khuôn mặt phúc hậu của Vương Bích Thụ cũng đông cứng lại, bà lạnh giọng nói với ả: "Hâm hồ, Nhạc Hy là tiểu thư Thẩm gia, năm nay mới mười ba tuổi, tuyển tú gì chứ?"

Bà đang nhắc nhở thị, Trương Trích Nguyệt năm nay mười chín, nhưng Thẩm Nhạc Hy con gái của bà năm nay mới chỉ mười ba tuổi mà thôi. Lời của phu nhân rắn đe thị rằng, sớm hãy quên thân phận nhị tiểu thư Trương thị của Nhạc Hy đi.

Ả nha hoàn kia biết mình đã thất thố, vội quỳ dập đầu: "Vâng, tiểu nữ biết tội, tiểu nữ lờ lòi."

Hoàng Chiêu Mai nghiêm túc nhìn thị, nhắc nhở cẩn thận: "Nhớ kỹ cho ta, lần sau đừng nói lời thừa thãi với phu nhân."

Những năm nay đại phu nhân thực sự là dốc lòng dạy bảo nàng. Nàng chẳng biết dạy dỗ nàng thì có lợi gì cho bà ấy, nhưng bà ấy vẫn truyền đạt hết thảy những gì bà biết cho nàng. Đôi khi Nhạc Hy nghĩ, liệu có phải do phu nhân không có con, cho nên bà mới thương yêu nàng và hết lòng với nàng đến thế?

Nhạc Hy chợt nhớ ra, Phương Hà mấy hôm trước kể với nàng, Hoàng đế xuống chiếu thông báo tuyển tẩn phi. Theo kế hoạch Trương gia hoạch định ra vào bảy năm về trước, năm nay chính là năm Thái hậu đưa tỷ tỷ vào cung. Nhưng những người tham gia tuyển tú đều do Hoàng đế đích thân lựa chọn rồi mới được dự tuyển. Song Nhạc Hy cũng không quá bận tâm bởi chắc chắn Thái hậu đều đã có tính toán trước rồi. Nếu đề cử lần này, công sức dạy dỗ tỷ tỷ nhiều năm như thế đều sẽ đi xuôi.

Nàng khẽ mỉm cười. Nếu nàng đoán đúng, tỷ tỷ tỷ vào cung thuận lợi, có lẽ nàng cũng sắp được vào cung thăm tỷ tỷ rồi.

Năm nay, tuyển tú vẫn diễn ra ở đài Cảnh Nhạc như những đời tiền nhiệm. Dù kỳ tuyển tú được tổ chức trong Nhân Thọ cung của Thái hậu nhưng Thái hậu không trực tiếp tham gia tuyển chọn. Theo quy củ từ thời Tuyên Đức, những người đánh giá tuyển chọn phi tử là Hoàng đế, Hoàng hậu, đích mẫu và sinh mẫu của Hoàng đế. Tường phi, sinh mẫu của Hoàng đế đã qua đời; Trương Thái hậu không phải đích mẫu, cũng không phải sinh mẫu của hần nên cũng không có quyền tham tuyển. Vì vậy, giám khảo đợt tuyển tú này chỉ có Hoàng đế và Hoàng hậu.

Sáng sớm ngày hai mươi bảy tháng tám. Hoàng hậu cho bố trí Cảnh Nhạc đài, chuẩn bị cho đại lễ tuyển tú. Hoàng đế sớm đã tới Cảnh Nhạc đài nhưng tâm trạng chẳng có nửa phần hứng thú, chẳng qua chỉ là cho có lệ.

Hoàng hậu càng hiểu, Hoàng đế tuyển phi chẳng qua vì có đề nghị của các đại thần chứ không phải vì mong muốn của chính hần. Hoàng hậu mơ hồ nhớ lại một lần mang trà vào trò Hoàng đế, người đang mài mề vẽ bức họa một nữ nhân nghiêng thành. Nữ nhân đó có phong thái thùy duyên, dịu dàng, dường như được người vẽ thổi hồn vào, sắp bước ra khỏi tranh trở thành một người bằng xương bằng thịt. Bức họa tuyệt tác đó nhất định phải được người vẽ dày công, tỉ mỉ lắm. Lúc ấy, nàng thầm ghen tị với nữ tử bước được vào trong bức tranh hần vẽ, bước được vào trong trái tim giá lạnh của hần. Trên triều đình hay tới hậu cung, hần luôn là một người lạnh nhạt. Chuyện đại lễ nghị năm xưa, hần xử tội và bãi quan một lúc nhiều người như vậy, Hoàng hậu cũng hiểu được phần nào tính khí bảo thủ, thậm chí là tàn bạo của hần. Ở trong cung lâu đến thế, nàng thấy hần chỉ thực sự tốt với nữ nhân trong tranh ấy, chỉ dịu dàng và ôn hòa với nữ nhân trong tranh ấy. Nàng nhớ rõ, hần nói hần trân trọng mảnh ngọc bội của người con gái đó, vì thế dù mảnh ngọc rất đẹp đến thế, hần cũng chưa bao giờ đeo lên.

Rồi sau, hần lạnh lùng, thẳng thắn báo nàng ra ngoài để hần còn nói chuyện với Tiểu Anh Tử. Ha, từ xưa đến nay, hần đều đề phòng nàng, chưa từng tin nàng, hơn nữa hần chưa chắc đã coi nàng là thế tử. Đứng từ ngoài cửa, nàng thoáng nghe được những lời họ nói với nhau, cũng hiểu được sơ qua một chút. Không ngờ nữ nhân may mắn bước vào trái tim của hần lại là kẻ hồng nhan bạc mệnh, đã qua đời rồi. Đột nhiên nàng thấy vui vẻ, bởi nàng cũng là nữ nhân, cũng là kẻ hay ghen, kẻ ích kỷ. Nàng hoàn toàn không muốn nữ nhân đó nắm giữ mãi trái tim của hần. Chỉ cần nàng ta chết, hần nhất định sẽ quên đi người ta.

Nhưng nàng đã làm. Bảy năm rồi, đã bảy năm đằng đẳng trôi đi. Dài như thế, hần vẫn không quên người con gái tóc cài bông hoa thược dược, mặc y phục duyên dáng đứng dưới cây hồng hạnh kia.

Trở về với Chu Hậu Thông của bây giờ, Trần Thái Uyên nhìn gương mặt chán nản, đáng về thờ dài của hần, không khỏi xót lòng. Nhiều năm vậy rồi, phi tử hậu cung đâu không nhiều, nhưng đều là những người quốc sắc thiên hương. Thế mà hần chưa từng mấy đề tâm đến họ. Nàng luôn muốn hỏi hần, Thường Tích Nguyệt kia rốt cục là ai. Tại sao nhiều năm hần không quên nàng ta. Nhưng Hoàng hậu biết rõ, nàng hỏi thì hần sẽ không nói cho nàng.

Nàng, người có cái tên đẹp mỹ miều - Trần Thái Uyên [1], lại là nữ tử giấu đi nội tâm đau khổ nhất thế gian này.

[1] *Thái Uyên: tư thái dịu dàng, uyển chuyển.*

Năm nay những tú nữ tới dự tuyển không đông, bởi những người tham gia đều do Hoàng đế một tay chỉ định. Trần Thái Uyên đưa mắt nhìn một lượt đám tú nữ đứng ngoài đài Cảnh Nhạc, có khoảng ba mươi người. Quy chế tuyển chọn hậu phi Minh triều có phức tạp hơn so với thời Tống Đường trước đây. Ngoài thi qua bốn vòng thi sơ như các thời trước, các tú nữ phải thi thêm một phần cuối phần tước vị. Bốn vòng thi sơ gồm: Khảo Hạnh (thi về đức hạnh, phẩm giá của từng người, lấy các kiến thức trong Nữ tắc [2], Nữ huấn [3], Nữ giới [4] làm chuẩn mực); Phụ Công (thi nữ công gia chánh, cụ thể là thuê thừa, trù thiện [5]), Thi Tài (tài năng riêng của từng người), Luận Dung (xét ngũ quan, tướng mạo của mỗi người). Vòng này do Hoàng hậu và Nội mệnh phủ chấm điểm là chủ yếu. Sau các vòng thi sơ, tú nữ được thông báo kết quả, chọn ra không quá mười người vào vòng cuối, gọi là vòng Lễ. Tú nữ được chọn vào vòng Lễ do Hoàng đế đích thân xem mặt và chọn lựa, đồng thời ban vị cho bọn họ.

[2] *Nữ tắc: Bộ sách do Trương Tôn Hoàng hậu của Đường Thái Tông biên soạn, được coi là chuẩn mực mọi thời của nữ nhân*

[3] *Nữ huấn: Là bộ sách do Thái Ung viết ra nhằm giáo dục con gái ông- Thái Văn Cơ (Thái Diễm).*

[4] *Nữ giới: Là bộ sách về lễ nghi phép tắc mà Ban Chiêu- nữ sử gia nổi tiếng đời Hán biên soạn, gồm bảy thiên.*

[5] *Trù thiện: công việc nấu nướng trong bếp.*

Suốt bốn vòng thi sơ, Trương Trích Hoa đã cho thấy "đệ nhất tài nữ" không phải là hư danh. Nàng theo Thái hậu học tập lễ nghi tiểu tiết nhiều năm như thế, bốn vòng thi sơ này đương nhiên không thể làm khó được nàng. Nàng cùng bốn tú nữ khác tiến vào vòng thi cuối cùng.

Tới vòng Lễ cuối cùng đã là buổi xế chiều. Các tú nữ trong Cảnh Nhạc đài có thể nghe rõ tiếng chim quyên kêu cuối trời, báo hiệu một ngày nữa sắp đi qua. Hoàng đế miễn cưỡng ngồi trên Cảnh Nhạc đài cả ngày cũng đã thấm mệt, Trần Thái Uyên cũng lờ về uể oải. Không chỉ đề hậu, các tú nữ còn lại cũng không hề thoải mái.

Trần Hoàng hậu thấy Hoàng đế mãi mê đọc sách trên phượng tọa, liền ghé tai người, ý nhị nói: "Hoàng thượng, cho phép thần thiếp truyền các vị tú nữ vào vòng cuối."

Hoàng đế thờ dài một tiếng mòi mẹt, buông quyển sách xuống, lặng lẽ gật đầu.

Thái Uyên phát tay, ra hiệu cho cận nữ Nhữ Phần của nàng. Nhữ Phần hiểu ý chủ nhân, cao giọng hô lớn: "Hoàng hậu nương nương truyền năm vị tú vào Cảnh Nhạc đài."

Các tú nữ uyển chuyển bước vào điện, đồng loạt hành đại lễ với Đế hậu, đầu cúi rất thấp. Nhữ Phần đồng đặc truyền: "Trương tú nữ thỉnh lễ!"

Trương Trích Hoa cúi đầu, cẩn trọng bước lên phía trước hai bước, thỉnh lễ đúng theo quy củ bá mẫu nàng dạy từ nhỏ: "Thần nữ Trương Trích Hoa, hai mươi hai tuổi, thỉnh an Hoàng thượng, thỉnh an Hoàng hậu. Hoàng thượng, nương nương trường lạc cát tường."

Hoàng đế từ lúc còn nhỏ đã nghe danh tiếng Trương Trích Hoa. Theo vai vế trong hoàng thất, hẳn phải gọi Trích Hoa này là biểu tỷ. Tuy nhiên từ nhỏ Trương Trích Hoa và hắn cũng không không thân thiết nhau, gặp gỡ cũng không nhiều. Tuy vậy hắn cũng biết, đó là cháu gái được Thái hậu rất mực yêu thương; đến Hoàng đế Chính Đức quả cổ còn phải mấy phần cung chiêu nàng ta. Hắn mỉm cười mĩa mai trong lòng. Tuy hắn không rõ Thái hậu dùng cách nào để đưa nàng ta vào danh sách dự thi hôm nay nhưng hắn vẫn phải khẳng định rằng, Thái hậu quả thực kín kẽ, cao mưu. Năm nay Trương Trích Hoa đã hai mươi hai tuổi, cao hơn Hoàng đế một tuổi. Hai mươi hai cũng là độ tuổi cuối cùng có thể tham gia tuổi tú nữ. Hắn không thể ngờ Thái hậu lại kiên nhẫn đến vậy. Thái hậu không ngại đợi bảy năm để đưa nữ tử Trương gia vào hậu cung của hắn khiến hắn thực sự bội phục. Hóa ra những năm qua Thái hậu án binh bất động, không chút can dự vào chuyện triều đình của hắn, cũng không chút đòi hỏi hạch sách, chính là để đợi thời cơ ngày hôm nay đây.

Nhưng không sao cả, trong lòng hắn cũng có chút hiếu kỳ muốn biết quân cờ của Thái hậu lợi hại đến cỡ nào mà để bà ta lao tâm khổ tứ như vậy.

Hắn ra mật hiệu cho Tiểu Anh Tử vén bức rèm châu mỏng che trước mặt đế hậu. Rèm châu được cuộn lên, Hoàng đế vừa ngược mắt liền sững sờ đến mức ngạc nhiên không thể tin được.

"Tích Nguyệt!" Hắn thất thần gọi tên người con gái ấy.

Trương Trích Hoa không biết Hoàng đế đang nhìn mình, cho nên vẫn cúi thấp đầu theo quy củ, không hề ngược lên.

Tích Nguyệt là ai, Trần Thái Uyên hiểu rõ. Biết bao nhiêu đêm lạnh lẽo trong Khôn Ninh cung, khi hắn nằm bên cạnh nàng, say trong giấc ngủ mà trong vô thức, hắn vẫn luôn gọi lại cái tên ấy – Tích Nguyệt.

Vào lúc Hoàng đế gọi lại cái tên đó, cả người nàng mềm nhũn, tay chân run lên bần bật. Trong lòng nàng thầm nguyện cầu người trước mặt không phải người trong lòng Hoàng đế.

Chu Hậu Thông vội đi xuống tận dưới nơi Trích Hoa đang quỳ, đến trước mặt nàng, nghiêng rặng nói ra mấy chữ: "Ngẩng đầu lên!"

Trích Hoa trong lòng hơi run sợ nhưng không dám kháng chỉ, vẫn từ từ ngẩng đầu lên.

Chu Hậu Thông càng thêm bất ngờ: Nữ tử trước mặt hắn cài bông hoa thực được trên tóc, mặc bộ lễ phục giản dị đoan trang. Cảm xúc trong hắn ủa về, một tiểu nha đầu mười một, mười hai tuổi mặc lễ phục, cài hoa trên tóc.

"Nàng... Nàng là?" Hắn hỏi mơ hồ.

Trương Trích Hoa không hiểu Hoàng đế muốn nói tới ai, vội cúi đầu, nói rất cung kính: "Thần nữ Trương Trích Hoa, chất nữ của Thánh mẫu Hoàng thái hậu nương nương, tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Hoàng đế dường như tỉnh mộng khi nghe nàng nói, mình là cháu gái Thánh mẫu Hoàng thái hậu. Tất thấy kỳ vọng của hắn đều biến mất, chỉ có nỗi bi thương lại dậy lên trong lòng. Hắn thở dài tự oán. Cũng phải thôi, lẽ đại thọ năm đó, Trích Hoa ngồi bên cạnh phượng tọa của Thái hậu, sao có thể là người gặp gỡ hắn trong Yến hoa viên được chứ? Nhưng hoa thực được, y phục,... xuất hiện quá nhiều sự trùng hợp khiến hắn ngạc nhiên.

"Tại sao người cài hoa thực được này trên tóc?" Hoàng đế hỏi với giọng nghi ngờ.

Trương Trích Hoa thành thật trả lời hắn: "Thưa Hoàng thượng, Nhân Thọ cung thần nữ sống trồng nhiều hoa thực được. Buổi sáng sớm hôm nay, thần nữ đi qua, tiện tay hái hoa cài lên tóc."

"Hoa thực được, cũng có mấy phần ý vị đây." Hắn nói, lại mơ hồ ngâm câu thơ: "Hữu tình thực được xuân hàm lệ [6], thật đẹp để biết nhường nào."

[6] Hữu tình thực được xuân hàm lệ: trích bài thơ Xuân nhật của Tản Quán. Dịch: Thực được hữu tình ngâm giọt lệ mùa xuân.

Chu Hậu Thông thở dài. Hóa ra chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên. Hơn nữa hắn cố gắng nhìn lại, nữ tử này so với Tích Nguyệt năm đó chỉ có vài điểm tương đồng về dung nhan chứ không hề giống hoàn toàn.

Hoàng đế thần người trở về trên long tọa. Mấy tú nữ sau đó cũng tiếp tục tiến lên hành lễ nhưng không ai để lại ấn tượng gì với Hoàng đế nữa.

Mặc dù Trần Thái Uyên chưa từng gặp gỡ Thường Tích Nguyệt, nhưng nàng có thể đoán qua được, chắc chắn Trương tú nữ này có dáng vẻ tương đối giống với Tích Nguyệt kia. Nén nổi tức giận và sự đố kỵ này vào trong lòng, Trần Thái Uyên nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng, bọn họ đã đều thi xong, xin người hãy đánh giá mà phân vị cho họ."

Hoàng đế lật qua lật lại, làm như đang cân trọng xem xét lý lịch của đám tú nữ rồi truyền: "Tiểu Anh Tử, truyền ý chỉ của trẫm, Trương tú nữ dung nhan xuất chúng, phẩm hạnh đoan chính, phong tông nhất phẩm Phi, tặng hiệu là Thuận, ban Hàm Dương cung. Những tú nữ khác... không tuyển!"

Trước mặt Hoàng đế, Trần Thái Uyên luôn rất mực dịu dàng ôn nhu, nhưng lần này, nỗi ghen tuông của nàng hóa thành phần nộ, liền nói: "Hoàng thượng, Đại Minh Hoàng triều luật lệ quy định, tú nữ nhập cung dự tuyển chỉ được sắc phong tối đa lên tước Tần. Hoàng thượng sắc phong Trương tú nữ tới tước Phi, còn là Thuận phi, cao thứ hai trong các Phi vị, chuyện này không hề hợp quy củ."

Ngữ khí của Thái Uyên vô tình lộ ra sự ghen tức như thể đang truy tội Chu Hậu Thông. Nhưng đáp lại sự chất vấn của Trần Thái Uyên, Chu Hậu Thông cũng chỉ thần nhiên nói: "Hoàng hậu trước nay đều nói là mong muốn trăm nọp thêm phi tần khai chi tán diệp cho Hoàng gia. Nay trẫm vừa phong Trương thị làm Thuận phi, nàng đã ra mặt ngay. Đây là ý gì?"

Trần Hoàng hậu lúc này mới ý thức được mình lỡ lời. Nàng sợ đến run người nhưng vẫn nặn ra một nụ cười hòa nhã, gương mặt dịu dàng, nói với Hoàng đế rất ôn tồn: "Chỉ là... thần thiếp thân là người đứng đầu hậu cung, cho nên thần thiếp nghĩ rằng, quy định của tổ tông Chu gia bao đời vẫn nên tuân thủ."

Chu Hậu Thông thâm cười trong lòng. Xưa nay Hoàng hậu và Hoàng đế Đại Minh luôn bằng mặt không bằng lòng như thế.

"Hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung, có khả năng trực tiếp sửa đổi luật lệ tiền triều. Vậy nàng nói xem, ngày hôm nay trẫm nên ban vị gì cho Trương tú nữ? Tần? Chiêu nghi? Hay là Quý nhân?"

Trần Thái Uyên biết trong lòng Hoàng đế, trước sau gì cũng là muốn lập Trương thị kia làm phi. Nàng đành cười gượng, nhượng bộ: "Đương... đương nhiên là Thuận phi rồi. Hoàng thượng người nói xem, từ lúc Hoàng thượng đăng cơ đến nay, Trương tú nữ là phi tần đầu tiên vào hậu cung thông qua tuyển chọn, phong vị Thuận phi, thần thiếp cũng đã thấy thực sự hợp lý."

Chu Hậu Thông thần nhiên cười, tựa như vui vẻ, cũng như là có ý mỉa mai: "Hoàng hậu quả nhiên trước nay vẫn hiền lương thực đức, không bao giờ ghen tuông vô vị cả. Đây quả là phúc lớn của hậu cung thiên triều."

Trần Hoàng hậu biết rõ trong lòng Hoàng đế còn ẩn chứa sự khinh thường, cho nên nàng chỉ cười nhạt nhẽo.

Chu Hậu Thông quay sang, ra lệnh cho Tiểu Anh Từ: "Anh Từ, truyền chỉ, phong Trương tú nữ làm Thuận phi, ban cung Hàm Dương." Tần ngần chốc lát, hẳn lại nói thêm: "Từ nay, cung Hàm Dương đổi thành Tích Thủy."

Chữ "Thủy" vốn là xanh biếc, tươi mới, lại kết hợp với một chữ "Tích" là trong sáng, ghép lại quả là một mỹ từ sâu sắc. Chỉ từ tên cung điện cũng đủ để tần phi trên dưới lục cung nhận ra sự ưu ái ban đầu của Hoàng đế với vị Thuận phi mới sắc phong kia.

Trương Trích Hoa vui mừng dập đầu: "Tạ ân điển của Hoàng thượng, Hoàng hậu."

Ngày mừng bẩy tháng chín năm Gia Tĩnh thứ bảy, Trương thị với danh phận Thuận phi chính thức nhập cung, ngự tại Tích Thủy cung.

Và cũng từ khi có thêm một người gia nhập hậu cung, hậu cung dường như có thêm biết bao nhiêu sóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mẫu đơn yêu diễm loạn nhân tâm (Đã sửa 25/7/2018)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 10:

MẪU ĐƠN YÊU DIỄM LOẠN NHÂN TÂM

(Mẫu đơn yêu kiều khiến lòng người mê đắm)

Câu thơ để nằm trong bài thơ Mẫu Đơn của Vương Cốc.

Tháng mười một năm Chính Đức thứ sáu, cũng là hai tháng kể từ khi Trương Trích Hoa nhập cung.

Thuận phi độc sủng hậu cung, trên dưới đại Minh ai cũng biết.

Từ khi Trương Thuận phi xuất hiện, đám tần phi cũ kỹ của Hoàng đế như Văn Cung tần, Nhu Quý nhân, Trương Quý nhân đều bị Hoàng đế coi như không tồn tại. Trần Hoàng hậu đương nhiên cũng vậy. Và cũng nhờ có vị Thuận phi này, Hoàng đế cũng bớt lạnh lùng và bảo thủ với các đại thần trên tiền triều hơn. Nhưng trong mắt đám tần phi và Hoàng hậu, đó nào phải điểm tốt? Những kẻ luôn ganh ghét đố kỵ với người khác luôn lấy đó làm lý do để căm ghét Trương Thuận phi này.

Tuy nhiên khắp hậu cung, phi tử của Hoàng đế không đông, nếu có đấu đá ngầm ngầm, chỉ là chiến tranh lạnh giữa Hoàng hậu và Thuận phi.

Dù gia tộc của Hoàng hậu không lớn nhưng Hoàng hậu có sự ủng hộ từ nhiếp chính đại thần đương triều Dương Đình Hòa. Thế lực này hiện là thế lực lớn và vững vàng nhất triều đình hiện tại, bởi Dương Đình Hòa là đại thần có vai trò quan trọng trong việc điều hành quốc gia từ lúc Hoàng đế đăng cơ đến nay. Bên cạnh đó, Trương gia thì không còn vững vàng như thời Chính Đức Hoàng đế, nhưng Trương Thái hậu vẫn còn đó. Hoàng đế bề ngoài vẫn rất mực tôn kính Thái hậu; đối với Trương gia, dù không cho quyền lực nhưng vẫn cho phú quý. Hơn nữa, Thuận phi có một ưu thế lớn, đó chính là sự độc sủng của Hoàng đế

Trần Hoàng hậu và Trương Thuận phi đang chơi một ván cờ với đối thủ ngang tài ngang sức. Thế trận đôi bên đều rất cân bằng. Trong thời điểm cân bằng, ưu thế song song, mỗi bên có một nước đi riêng cho mình. Nếu bên Trương Trích Hoa, người tiến nước cờ này là Thái hậu thì phía Trần Thái Uyên, người giúp nâng tiến thủ chính là Dương Đình Hòa.

Tháng mười hai cùng năm, tuyết rơi trắng xóa thiên địa. Khôn Ninh cung của Hoàng hậu đốt những thứ hương liệu, than thơm cực kỳ đặc biệt, đủ làm ấm cả tấm điện của người. Hoàng hậu mặc một chiếc áo choàng màu đỏ tươi được viền bằng lông thỏ trắng muốt, ngồi đường bệ trên cao tọa. Dương Đình Hòa chấp tay, đứng ở phía dưới cung kính: "Thần tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương thiên tuế."

Trần Thái Uyên ngẩng đầu, phát phát tay, từ tốn nói: "Đại nhân hữu lễ. Hôm nay, sao đại nhân lại nhập cung?"

Trời lạnh, tuyết rơi phủ kín, phong tỏa đường đi trong Tử Cấm Thành. Một tuần trắng, Hoàng đế bãi miễn việc thiết triều cho các đại thần, quan viên. Hôm nay, Dương Đình Hòa bắt chấp gian lao đến Khôn Ninh cung, quả thật kỳ lạ.

Dương Đình Hòa nghiêm nghị nói với Hoàng hậu: "Thần nghe nói, hôm qua trời tuyết gió lớn, Hoàng thượng vẫn nghỉ ở Tích Thủy cung của Thuận phi nương nương. Thần... dám hỏi nương nương ở trong cung...?"

Mấy lời của Dương Đình Hòa tuy mập mờ nửa ẩn nửa hiện, nhưng Hoàng hậu có thể nghe ra hết hàm ý trong lời của y. Trần Thái Uyên nghiêng rặng, dặn từng từ ngữ một: "Suốt một tháng nay, Hoàng thượng vẫn độc sủng à tiện nhân họ Trương đó. Hôm qua còn không quản ngại tuyết lạnh đến tận Tích Thủy cung thăm à ta. Tháng trước, bản cung báo với Hoàng thượng tin bản cung hoài phụng long thai, người cũng chẳng hề có chút hoan hỷ nào. Dương đại nhân, người nói xem, bản cung phải đầu với à thể nào đây?"

Trong lời Hoàng hậu lộ rõ sự phẫn nộ và đố kỵ. Nếu Thuận phi cứ hoành hành nơi hậu cung, Trương gia nhất định sẽ từ từ vực dậy. Hiện nay, vẫn còn không ít nguyên lão thời Chính Đức Hoàng đế vẫn ngầm ngầm ủng hộ Trương gia. Chỉ cần Thuận phi có thể vực dậy một Trương gia lụi tàn như thế, đối với Dương gia và Trần gia, thiệt nhiều lợi ít.

Dương Đình Hòa rất bình tĩnh, không chút sợ hãi, không chút run sợ, cẩn trọng thưa: "Nương nương yên tâm. Nương nương đang mang long thai. Chúng ta so với bên Trương thị coi như có ưu thế hơn một bậc. Chỉ cần nương nương bình an sinh hạ tiểu hoàng tử, còn phải lo ngại Hoàng hậu rơi vào tay Thuận phi sao?"

Hoàng hậu lộ rõ vẻ trấn trở về những lời của Dương Đình Hòa: "Nhưng à tiện nhân họ Trương kia cũng đang được sủng ái. Ngộ nhờ nàng ta cũng mang long thai... chẳng phải sẽ tạo lại một cục diện bất lợi cho chúng ta nữa sao?"

Dương Đình Hòa thân nhiên nói với Hoàng hậu một câu: "Vậy thì chúng ta làm cho nàng ta không thể mang thai được."

Nghe mấy chữ "không thể mang thai", Trần Thái Uyên bắt giác rung mình, toàn thân run rẩy, nửa mừng nửa sợ, cố gắng trấn tĩnh hỏi: "Nhưng... nhưng làm thế nào?"

Dương Đình Hòa thận trọng cúi đầu, nhếch môi cười tà mị: "Hoàng hậu xin hãy yên tâm, thần đã có cách."

Thời gian trôi về cuối tháng mười hai, trời cũng ít tuyết hơn so với hồi giữa tháng. Cung nhân trong các cung đã không phải đốt nhiều lò sưởi nữa; đường đi trong cung cũng đã được các thái giám quét bớt tuyết đi.

Thuận phi ngồi trong tấm điện của Tích Thúy cung đọc sách. Có cung nhân bên ngoài chạy vào bẩm báo: "Nương nương, Hoàng hậu nương nương đến thăm người."

Trong lòng Trương Trích Hoa chợt dạ. Nếu có việc gì, Trần Thái Uyên cho người mời nàng qua bên Khôn Ninh cung là được, tại sao phải mất công vác xác sang tận Tích Thúy cung chứ? Trần Thái Uyên mà nàng biết không phải người tốt đến mức sang thăm người khác mà không có mục đích gì cả. Rốt cục có chuyện gì?

Bản thân một lát nàng mới hạ lệnh cho cung nhân kia: "Mời Hoàng hậu vào đi!"

Thường Thảo ghé tai xuống, nói với nàng: "Nương nương, Hoàng hậu đến thế này, không biết có việc gì không?"

Lời Thường Thảo đã cho Trích Hoa thấy, Thường Thảo cũng nghĩ giống như nàng. Thị cũng cho rằng, hôm nay Trần Thái Uyên đến đây không chỉ vì thăm hỏi. Trong mắt nàng và những cung tỳ Tích Thúy cung, Trần Thái Uyên chẳng bao giờ tốt bụng đến thế.

Trần Hoàng hậu bước tới sân đình phía ngoài tấm điện, Trương Trích Hoa cùng Thường Thảo đi ra ngoài, hành lễ theo quy củ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, Nương nương vạn phúc kim an."

Lời của Trương Trích Hoa rất đậm nhiên, không lộ ra chút lấy lòng nào. Nàng đối với Hoàng hậu luôn như vậy, chán ghét và coi thường. Nàng coi thường kẻ ngoài mặt lúc nào cũng dịu dàng dẽ dàng, ôn nhu uyển chuyển nhưng bên trong luôn ganh ghét đố kỵ với người khác. Nàng thừa biết Trần Thái Uyên luôn tìm cách dèm pha nàng trước mặt Hoàng đế song nàng cũng không muốn tính toán với nàng ta.

Trần Thái Uyên vẫn là vẻ ôn hòa ý nhị giả tạo đó, đơn đả ngọt ngào vừa nói vừa đỡ Thuận phi dậy: "Khi không có đám tần phi kia, muội và bản cung không cần câu nệ chuyện lễ nghi đâu."

Thuận phi không hề tỏ ra cảm kích, ngược lại còn có ý thăm dò Hoàng hậu: "Sao hôm nay, Hoàng hậu nương nương lại rảnh rỗi đến thăm thần thiếp vậy?"

Hoàng hậu dễ dàng nghe ra ý dò la trong lời Thuận phi. Nàng hơi phẫn nộ song vì đại cục, vẫn nén tư thù, đưa tay nắm lấy tay Trích Hoa: "Thuận phi là phi tử, bản cung là Hoàng hậu. Đến thăm Thuận phi cũng là lẽ thường mà."

Trương Trích Hoa cười giả lả: "Vậy mời nương nương vào trong tấm điện của thần thiếp."

Hoàng hậu vịn tay cận tỳ Nhữ Phần đi vào trong. Vừa đi, Thuận phi vừa nở nụ cười nửa miệng, nói: "Thần thiếp đúng thật có phúc mới được nương nương đích thân tới Tích Thúy cung thăm hỏi."

Từ trước khi trở thành tần phi, Trương Trích Hoa từng được nghe không ít người kể rằng, Hoàng hậu ngoài mặt với Hoàng đế rất thực hiện nhưng đối với đám phi tần, chẳng bao giờ ngó ngang hời hợt, ngược lại còn hay hà khắc với bọn họ.

Trần Thái Uyên giọng ngọt càng thêm ngọt: "Hoàng thượng quan tâm, sủng ái muội muội như thế, muội nói xem, có phải bản cung cũng nên lấy lòng muội một chút không?"

Trương Trích Hoa lại cười, cười một nụ thật nhạt nhẽo. Câu nói của Hoàng hậu càng dịu ngọt thì câu nói của Trích Hoa càng thêm châm chọc: "Hậu cung có một người đứng đầu hiền lương thực đức, quan tâm tần phi như nương nương thật tốt. Đây quả là phúc khí của Minh triều ta."

Hoàng hậu không để ý lời nói mỉa của Trương Trích Hoa, đi thẳng ngay vào vấn đề chính: "À, hôm nay bản cung đến đây là muốn mang đến tặng muội một món quà nhỏ."

Thuận phi tiếp tục giữ nụ cười hòa nhã. Lần này nàng không nói gì thêm, lòng hiếu kỳ muốn xem món quà của Hoàng hậu rốt cục là thứ hay ho gì.

Trần Thái Uyên ra hiệu cho cung tỳ Nhữ Phần. Nhữ Phần đi tới, đưa cho Thuận phi một chiếc túi hương thêu cực kỳ tinh xảo.

Thuận phi cầm lấy túi hương, chỉ quan sát qua cũng thấy, thứ gấm được dùng may túi nhất định là gấm quý. Hình thêu hoa mẫu đơn rất đẹp, được kết bằng chỉ vàng do phường thêu Uyên Hòa nổi tiếng trong kinh thành chế tạo. Trên túi đính mấy viên trân châu quý giá, phù kim tuyến vàng quanh viền, trông rất quý phái. Chiếc túi tỏa ra một mùi hương nồng nàn, dễ chịu.

"Thật đúng là đồ thù công tốt!" Trương Trích Hoa dù rất căm ghét Trần Thái Uyên, song vẫn không thể phủ nhận giá trị của món đồ trân quý này.

Cung tỳ Nhữ Phần bên cạnh Hoàng hậu liền nói với Thuận phi: "Túi hương này do chính Hoàng hậu nương nương thêu may đấy ạ. Mong Thuận phi không phụ lại tấm lòng của Hoàng hậu nương nương."

Trần Thái Uyên khẽ trách Nhữ Phần: "Nha đầu nhiều lời." Rồi quay người sang nói với Trích Hoa: "Hương liệu trong túi này được gọi là Vân Diên hương. Tiểu thư các nhà quý tộc kinh thành thường dùng loại hương này nhưng trong cung thì không có nhiều. Hương này giúp ngủ ngon, còn giúp tỉnh thần tỉnh táo. Bản cung nghe Hoàng thượng nói dạo này muội hay mất ngủ, lại thường không thoải mái, cho nên bản cung đã nói với Hoàng thượng để bản cung đích thân làm một chiếc túi hương tốt cho muội muội."

Trương Trích Hoa từ nhỏ đã vào cung, loại Vân Diên hương này đã từng nghe nói nhưng chưa từng được thấy qua bao giờ cả. Nàng đưa lên ngửi thử, quả thực mùi hương dịu nhẹ, êm ái, tựa như hương hoa ngọc lan.

"Vậy thần thiếp đa tạ nương nương ban thưởng." Trương Trích Hoa cúi người quy củ nhưng trong ngữ khí của nàng, không nghe ra nửa phần cung kính, coi trọng.

Nhưng Trần Thái Uyên cũng không bắt bẻ; sau khi hoàn thành công việc, nhanh chóng kiếm cớ rời khỏi Tích Thúy cung.

Ra khỏi cung điện của Thuận phi, Hoàng hậu mới có cơ hội phát tiết trong lòng. "Hừ" một tiếng, Hoàng hậu bực mình ngồi tạm xuống đình nghỉ chân cách Tích Thúy cung không xa. Nhữ Phần đỡ Hoàng hậu ngồi xuống, lại đốt vài viên than trong đình cho Hoàng hậu sưởi ấm. Hoàng hậu bực dọc trong lòng, nhất định phải nói ra: "Nhữ Phần, người nhìn à ta xem, cái đáng về cao ngạo tự đắc đó, làm như mình được sủng ái thì là cao quý lắm không bằng. Xem ra à đã quên mất ai là chủ lực cung rồi." Hoàng hậu tiện tay vò nát khăn lụa đang cầm, vứt sang một bên.

Nhữ Phần có thể thấy chủ nhân đang tức giận, liền mỉm cười, nói với Trần Hoàng hậu: "Nương nương đang mang thai, có ưu thế hơn hẳn Thuận phi một phần. Nàng ta cho dù đang đọc sùng nhưng cũng không thể mang thai. Sau này người thuận lợi sinh hạ hoàng tử, hậu cung Minh triều mình nương nương hô phong hoán vũ, còn phải lo ngại gì một Thuận phi như à."

Nhữ Phần không hổ là tâm phúc của Trần Thái Uyên. Thị vừa nói vài câu đã khiến Thái Uyên yên tâm bội phần. Hoàng hậu nhếch môi nở nụ cười tà mị. Phải thôi, ngày tháng sau này

còn rất dài, nàng thảng hay Thuận phi kia thảng, chẳng ai nói trước được. Trong hậu cung không có chuyện chuyện sung; tần phi muốn ngồi vững phải có hoàng tử. Mà Thuận phi kia sau này không thể sinh con, để xem nàng ta có thể cao ngạo được đến bao giờ.

Đắc ý, Hoàng hậu đứng dậy, vịn tay Nhữ Phần rời đi.

"Nương nương, gấm này là gấm tốt, hàng thượng phẩm đấy." Thường Thảo nhìn túi hương trên tay Trương Trích Hoa, không khỏi trầm trồ tán tụng chiếc túi tinh xảo kia.

Trương Trích Hoa soi xét túi hương một cách thận trọng. Nhận ra sự bất thường trên gương mặt chủ nhân, Thường Thảo khẽ hỏi: "Nương nương, người... sao vậy, chẳng lẽ túi hương này có vấn đề gì sao?"

Trích Hoa nhìn kỹ chiếc túi, trông nó rất bình thường nhưng lại khiến người ta vô cùng bất an: "Bản cung đang nghĩ, mọi khi Trần Thái Uyên đều nhìn bản cung không thuận mắt, tại sao hôm nay lại tặng cho bản cung món quà quý giá như thế? Nàng ta tốt bụng vậy sao?"

Thường Thảo gương mặt biến sắc, chỉ nghe thôi thị cũng hiểu chủ nhân đang nghĩ tới điều gì. Thị lắp bắp nói với chủ nhân: "Ý nương nương là... chiếc túi hương này... có vấn đề...?"

Có vấn đề gì, Trương Trích Hoa thực sự không dám nghĩ tiếp. Mong là những điều nàng đang lo lắng đều là thừa thãi. Nàng nắm chặt chiếc túi trong tay, hình thù và kim tuyến trên túi đâm vào khiến tay nàng hơi ran rát. Nghiến răng, nếu túi hương này thực sự có vấn đề, vậy thì nàng nhất định không tha cho Trần Thái Uyên.

Nhân Thọ cung, Thái hậu vẫn giữ thói quen hằng ngày, ngồi đọc sách bên chiếc bàn nhỏ.

"Thái hậu nương nương, Thuận phi đến thỉnh an người." Thương Đài vào bẩm báo.

Khỏe mới Thái hậu hơi cong lên. Nha đầu Trích Hoa vài ba ngày lại đến Nhân Thọ cung một lần nhưng nào phải đến thỉnh an. Toàn là đến để kể khổ, rồi nhờ bà giúp đỡ.

Khi nàng bước vào, Thái hậu cũng hơi bất ngờ. Về mặt của Trương Trích Hoa không có sự phẫn nộ của ngày thường, mà lại mang theo sự lo lắng.

Trích Hoa không hành lễ, chỉ chào qua: "Cô mẫu."

Đối lập với sự bất an của Trương Trích Hoa, Thái hậu rất điềm tĩnh, nhấp một ngụm trà nhỏ rồi thản nhiên hỏi: "Ồ hậu cung lại có chuyện gì sao?"

Cái hậu cung bé nhỏ, chỉ có năm ba phi tần lại chính là cái hậu cung đại loạn. Cái hậu cung mà bên ngoài tưởng như sóng yên biển lặng, bên trong lại cất giấu những mưu kế đa đoan của các tần phi.

Trương Trích Hoa ngồi lại bên cạnh Thái hậu, lắc đầu nói với bà: "Không, hôm nay Hoa Nhi tới, chỉ muốn nhờ cô mẫu tìm hiểu giúp một chút."

Trích Hoa đặt túi hương lên bàn.

Thái hậu nhìn túi hương thật kỹ.

"Túi hương này là Trần Thái Uyên tự làm tặng cháu. Gấm này là thứ đồ cực phẩm, Hoàng thượng đặc biệt ban tặng cho Trần gia và Thẩm gia. Chi châu, kim tuyến, trân châu trên túi, cho đến thứ hương liệu bên trong đều là đồ tốt." Trích Hoa giải thích kỹ càng nguồn gốc của chiếc túi hương thêu.

Thái hậu thừa biết nàng ta đang lo chuyện gì, song vẫn bình tĩnh hỏi: "Đã như vậy, cháu còn bất mãn gì với chiếc túi này?" Thái hậu nhìn qua, cũng nhận ra chiếc túi này là đồ thù công không tầm thường.

"Chính vì nó quá tốt mới khiến cháu hoài nghi. Hoa Nhi tin rằng, Trần Thái Uyên không tốt đẹp đến mức thế. E là... túi hương này có vấn đề."

Thái hậu lại nhìn chiếc túi hương. Quả thật với cục diện của Thuận phi và Hoàng hậu hiện tại thì dù Trích Hoa có ngốc cũng để phòng Hoàng hậu, đương nhiên cũng để phòng luôn đồ mà Hoàng hậu tặng.

"Ý cháu là... cháu nghi ngờ trong túi này có chứa xạ hương?" Thái hậu hỏi rất thẳng thắn, không hề vòng vo.

Trương Trích Hoa gật đầu. Nếu dùng xạ hương này thường xuyên sẽ gây vô sinh cho người phụ nữ, đây chính là điều mà Trương Trích Hoa lo lắng.

Kỷ thực Thái hậu thông minh, song những chuyện đầu đuôi hậu cung bà lại chưa từng trải qua. Xạ hương này, bà cũng chưa bao giờ động tới, chưa từng ngửi qua.

"Cháu muốn ai gia giúp cháu kiểm tra thành phần hương liệu bên trong à?" Thái hậu hỏi nàng.

"Vâng!"

Thái hậu ra mật hiệu. Thương Đài là tâm phúc của bà, cho nên vô cùng hiểu ý. Thị mở túi hương, dùng ngân chước, múc một ít hương liệu ra, gói vào một tờ giấy nhỏ.

Thái hậu trầm giọng, nghiêm nghị nói với Trích Hoa: "Trước mắt, không cần biết hương này có hại hay không, cháu vẫn phải mang nó bên mình đã."

Trương Trích Hoa chau mày, không hiểu vì sao Thái hậu lại bắt nàng đeo túi hương này lên, liền hỏi lại với giọng bất mãn: "Vì sao cháu phải đeo nó?"

Thái hậu đột nhiên bắt nàng đeo túi hương, bà đang che giấu tâm tư gì?

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu? (Đã sửa 25/7/2018)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 11:

XUÂN HOA THU NGUYỆT HÀ THỜI LIỄU?

(Hoa xuân trắng thu bao giờ tận?)

*Câu thơ trích Ngu mỹ nhân của Lý Dục.

Cái nhìn của Thái hậu về Trích Hoa từ trước đến nay vẫn vậy - tài hoa nhưng không thông minh, sâu sắc.

"Cháu không đeo túi hương này, Trần Thái Uyên nhất định cho rằng cháu coi thường nàng ta, sẽ càng muốn gây khó dễ cho cháu." Thái hậu giăng giải cho nàng, trong lòng chán nản. Vừa nói bà vừa cầm chiếc túi hương, cẩn thận đeo lên cho Trích Hoa.

Trương Trích Hoa vừa ra khỏi Nhân Thọ cung, đã nổi nóng nói với Thường Thảo: "Đồ của người mình không thích tặng, có đẹp đến đâu cũng không khiến người ta thoải mái."

Thường Thảo đưa tay đỡ Thuận phi, nhỏ giọng khuyên nhủ nàng: "Nương nương xin đừng tức giận, Thái hậu chỉ là muốn tốt cho nương nương thôi."

Trương Trích Hoa khẽ trút một tiếng thở dài. Những điều này, nàng nào phải không biết cơ chứ?

"Bản cung biết chứ. Năm xưa, người đưa Nguyệt Nhi đến Thăm gia mà không nói với bản cung cũng bởi sợ bản cung đau lòng. Bây giờ người bắt đắc đi bảo bản cung đeo vật này bên mình cũng bởi sợ bản cung bị Hoàng hậu chèn ép."

Thường Thảo khẽ nói với Thuận phi: "Nương nương, bây giờ người cũng là tần phi của Hoàng đế rồi. Nếu người nhớ nhị tiểu thư, có thể tìm một cái có truyền nhị tiểu thư vào cung thăm người."

Nhớ đến Trương Trích Nguyệt, nàng sống trên đời nhiều năm như vậy rồi, chỉ có Trích Nguyệt mang đến cho nàng cảm giác vui vẻ, hơi ấm tình thương. Từ nhỏ nàng đã vào cung, Thái hậu đối với nàng luôn nghiêm khắc, cũng hết mực yêu chiều nàng song nàng biết nàng chỉ là một quân cờ trong tay Thái hậu và phụ thân nàng. Nàng cũng yêu quý mẫu thân, nhưng cũng nhiều năm rồi nàng chưa gặp người nữa. Lần đó trở về Trương phủ, nàng cùng mẫu thân cũng chỉ nói được đôi câu. Có lẽ vì nàng từ nhỏ thiếu đi cái gọi là tình thân thực sự, cho nên nàng cũng coi Trích Nguyệt như người thân duy nhất của mình. Nay nghĩ đến việc được gặp muội muội, trong lòng nàng lại tràn ngập niềm vui.

Nhưng ngẫm kỹ lời Thường Thảo, nàng lại đầy trăn trở: "Truyền thì cũng truyền được nhưng bản cung vẫn lo Hoàng thượng nghi ngờ mối quan hệ giữa Thăm gia và Trương gia."

Thường Thảo lại mỉm cười nói với Trích Hoa: "Nương nương có điều không biết. Thăm tiểu thư hai năm gần đây nổi tiếng kinh thành với tài gây văn hòa cảm và thập lục cảm. Nghe nói có kẻ đi ngang qua đình viện mà Thăm tiểu thư sống, nghe thấy tiếng đàn của tiểu thư thì truyền tai cho vài người biết, lâu dần Thăm tiểu thư này được gọi là đệ nhất cảm nữ. Không chỉ thế, nghe nói vũ đạo của tiểu thư nhà Thăm gia cũng tuyệt đỉnh. Rất nhiều người chỉ biết tiểu thư ấy là người đàn giỏi nhất chứ chưa ai được tận mắt trông thấy nàng ta. Bây giờ nương nương cứ lấy lý do muốn thỉnh giáo cảm nghệ và vũ đạo của Thăm tiểu thư, sẽ không ai nghi ngờ cả. Việc này nương nương cứ yên tâm, Thảo Nhi nhất định sẽ giúp nương nương bí mật triệu kiến tiểu thư."

Trước nay Thường Thảo làm việc cho nàng luôn cẩn trọng, cho nên nàng hoàn toàn yên tâm giao cho thị chuyện này.

Ngẫm lại, bảy năm rồi nàng không gặp lại muội muội của mình. Lần gặp gỡ này với Trích Nguyệt không chỉ là tương ngộ tình thân mà còn là một lần để Trích Hoa thỉnh giáo chiêu thức đệ tôn tại ở hậu cung. Trích Nguyệt thông minh sắc sảo, có khi sẽ nghĩ cách giúp nàng dẹp Trần Thái Uyên. Năm đó, trước mặt Thái hậu, Trích Nguyệt bày kế giúp Ban Tiếp dư lật đổ Triệu Phi Yến. Lần này, nàng cũng mong Trích Nguyệt có thể giúp nàng lật đổ Trần Hoàng hậu.

Cách đó không xa, Trần Thái Uyên đã trông thấy Trương Trích Hoa. Nhữ Phần khẽ ri tai Hoàng hậu: "Nương nương xem, Thuận phi bước ra từ Nhân Thọ cung của Thái hậu."

Trần Thái Uyên nhích môi cười: "Bản cung biết ngay mà, Thuận phi chắc chắn có nghi ngờ chiếc túi hương đó. Nhưng không sao, nghi ngờ cũng tốt. Nghi ngờ mà sau đó không điều tra ra thứ gì bất thường, nàng ta tự khắc sẽ tin tưởng."

Nhữ Phần mỉm cười, khéo nói mấy câu ngọt ngào để lấy lòng chủ tử của mình: "Hoàng hậu luôn cao minh. Thái hậu đa mưu như thế, gặp Thuận phi, thế nào cũng khuyên nàng ta phải đeo túi hương người tặng bên mình."

Hoàng hậu càng thêm phần đắc ý trong lòng. Nàng giả bộ khoan thai, vờ đi qua như thể vô tình gặp Thuận phi: "Thuận phi muội muội, tình cờ quá. Muội đến thỉnh an Thái hậu à?"

Trương Trích Hoa hơi giật mình, ánh mắt nhìn Trần Thái Uyên như thể đang dò xét. Rất nhanh, nàng nặn ra một nụ cười gượng gạo, lời nói chẳng chút nề nang: "Vâng. Chẳng lẽ Hoàng hậu cũng đến thỉnh an Thái hậu?"

Trước nay Hoàng hậu ít khi tới thỉnh an Trương Thái hậu, chỉ bởi sâu trong lòng nàng coi thường vị Thái hậu này. Bà là Thái hậu tiền nhiệm, thân mẫu của tiên đế, không phải thân mẫu của đương kim Hoàng đế, cho nên Hoàng hậu đối với Thái hậu cũng không hề có mấy phần kính trọng.

Hoàng hậu mỉm cười ôn nhu, cố gắng che giấu đi sự khinh thường và căm ghét với người trước mặt: "Không, bản cung từ Yên hoa viên quay về, không ngờ tình cờ gặp muội đi từ Nhân Thọ cung đi ra." Ánh mắt Thái Uyên lướt qua chiếc túi hương đeo bên hông của Trương Trích Hoa, khẽ cười rồi tán tụng: "Chiếc túi này thật là hợp với muội muội. Bản cung cứ lo muội không thích nó. Thấy muội đeo nó thế này, bản cung yên tâm rồi."

Thuận phi cười khẩy trong lòng. Yên tâm? Yên tâm vì nàng đang đeo một chiếc túi có vấn đề sao? Lòng tức giận, song Trương Trích Hoa vẫn nở nụ cười xinh đẹp yêu kiều: "Thần thiếp rất thích mùi hương này. Đa tạ nương nương."

Trần Thái Uyên đi tới bên cạnh Trích Hoa, nắm lấy tay nàng, khẽ cong nhẹ cánh môi lên: "Vậy bản cung đi trước nhé!"

Trương Trích Hoa khéo đẩy tay Thái Uyên ra, nói: "Vậy nương nương đi thong thả."

Hoàng hậu vừa đi khuất, Trích Hoa đã phùi sạch bàn tay mà Trần Thái Uyên vừa nắm vào như phui đi sự xúi quẩy. Nghĩ đến mấy câu ngọt ngào Thái Uyên nói, Trương Trích Hoa chỉ thấy sồn da gà. Giờ Trích Hoa cũng đoán được tại sao Hoàng đế không thích Hoàng hậu, chắc cũng là từ sự hiền từ giả tạo này của nàng ta.

Trích Hoa chép miệng một tiếng mà mai rồi vịn tay Thường Thảo trở về cung Tích Thúy.

Cuối tháng mười hai, tuyết vẫn rơi không ngừng nhưng đã không còn quá nhiều nữa. Thăm Nhạc Hy mặc chiếc áo choàng nền trắng, viền lông cáo trắng. Nàng bước đi giữa thiên địa trắng xóa mênh mang, cả người, dường như cả thân lẫn vào trời tuyết. Hoàng Chiêu Mai đi bên cạnh nàng, khẽ đưa tay phui nhẹ bông tuyết vương trên tóc của Nhạc Hy rồi trùm mũ lên cho nàng. Chiêu Mai ngẩng đầu lên nhìn trời tuyết, khẽ khuyên: "Trời lạnh, tiểu thư đừng ra ngoài nhiều thế này, không tốt đâu!"

Nhạc Hy chỉ buông một câu lạnh nhạt: "Không có đông về sao có xuân tới. Không có tuyết lạnh tới, sao có nắng ấm sang." Cuộc đời con người cũng vậy, có lúc đẹp đẽ như xuân huy rực rỡ, có lúc lại rực rỡ đầy sức sống như nắng hạ, nhưng cũng có lúc buồn đau thấm thía như gió lạnh mùa thu; thậm chí có lúc héo tàn như vạn vật lúc đông về.

Nói xong, nàng khẽ thở dài một tiếng. Hoàng Chiêu Mai không hiểu lắm lời của Nhạc Hy, chỉ thấy trong lòng đột nhiên buồn bã, thê lương vô cùng.

Phương Hà đi tới bên cạnh Nhạc Hy choàng thêm khăn cho nàng rồi nói: "Tiểu thư, sáng sớm nay, Thuận phi nương nương gửi thư tới Thẩm phủ. Nói rằng Thuận phi nghe danh tiểu thư đàn múa giỏi, muốn mời tiểu thư vào cung để thọ giáo cầm thuật và vũ đạo của người."

Chiêu Mai khẽ đưa mắt nhìn Nhạc Hy, thấy nàng khẽ cười. Trục giác mách bảo Nhạc Hy, lần này Thuận phi truyền nàng vào cung, không đơn giản muốn tỷ muội tương phùng. Thuận phi buộc phải liệu mình một phen để gọi nàng vào cung, ắt phải có chuyện gì quan trọng lắm.

"Tuyệt vời nhiều thế mà không biết đi vào nhà ngồi. Nhị muội, muội vẫn ngồi y như lần đầu ta dạy." Phía sau nàng có tiếng nói của một nam tử.

Đó là một giọng nói phóng túng, vừa có hiên ngang vừa có châm chọc. Nhạc Hy không quay đầu cũng biết, giọng nói ung dung phóng túng chỉ có thể là Thẩm Tịch Thành.

Tịch Thành là con trai nuôi của Thẩm gia, từ nhỏ lớn lên trong Thẩm phủ. Thân thế của y trước khi vào Thẩm phủ ra sao, cũng chưa từng có ai kể cho nàng, nàng cũng không tìm hiểu. Thẩm Tịch Thành đối với Nhạc Hy mà nói dù không mấy liên quan nhưng trong Thẩm phủ rộng lớn này, nàng chỉ coi mình y là người thân của mình. Có lẽ là bởi, trong Thẩm gia, chỉ có y đối với nàng không có đề phòng, không có nghi ngờ; y muốn vô tư làm một cặp huynh muội ruột thịt.

Hoặc cũng có thể từ nhỏ nàng không có huynh đệ tỷ muội nào bên cạnh cho nên nàng cũng thực sự coi y là đại huynh của nàng.

Thẩm Tịch Thành hơn nàng bốn tuổi, cao hơn nàng cả một cái đầu. Vị đại huynh này của nàng có vẻ ngoài tuấn tú hơn người, lại có tài năng hiếm thấy. Y tinh thông kinh sử, lại biết nhiều về y thuật. Y thường mặc y phục có thêu hình lá trúc, vì thế Nhạc Hy hay cảm giác từ người y toát ra khí chất của một văn nhân. Còn một điều về y mà nàng chưa biết. Y được mệnh danh là đệ nhất tài tử.

Thẩm Tịch Thành cầm chiếc ô bằng giấy dầu đi đến cạnh Nhạc Hy, che tuyết cho nàng. Thấy nàng yên lặng hồi lâu, y khẽ gọi: "Này, đồ ngốc!"

Nàng khẽ đẩy tay y ra để chiếc ô che kín đầu y; nói với y: "Chỉ có một chiếc ô nhỏ mà che hết cho nhị muội, huynh mới là đồ ngốc."

Không nhận ra sự thông minh của nàng, hần và nàng, thử hỏi ai mới ngốc?

Tịch Thành dù đứng dưới trời tuyết lạnh, mặt vẫn đỏ ửng lên vì xấu hổ. Y nói lảng sang chuyện khác: "Ta nghe gia nhân nói, Thuận phi nương nương truyền muội vào cung. Thuận phi dù là tỷ tỷ ruột của muội, thậm chí còn là biểu tỷ của ta nhưng ta cũng phải nói với muội, ta nghe nói trong cung nàng ta rất kiêu căng, muội đừng nên động vào nàng ta thì hơn."

Nhạc Hy gật gật đầu: "Muội biết mà."

Thẩm Tịch Thành cười nhẹ rồi đưa cả chiếc ô cho nàng, sau đó mới rời đi. Nhìn y không mặc áo bông, lại không cầm ô đi giữa trời tuyết, Nhạc Hy không biết nghĩ thế nào lại chạy theo y. Phương Hà và Hoàng Chiêu Mai cũng bước theo nàng. Thẩm Tịch Thành đi chậm nhưng bước dài, mãi nàng mới kịp y. Lần này, nàng bắt y cầm chiếc ô rồi mới cho y rời đi. Nhìn theo bóng lưng y, nàng lại thoáng thờ dài.

Lại nhớ mấy lời y nói. Thuận phi kiêu ngạo, y cũng biết. Vậy chứng tỏ tỷ ấy phải rất được sủng ái nên mới dám kiêu ngạo. Nhưng nếu đã được sủng ái rồi, có một chỗ dựa vững chắc ở hậu cung như thế rồi, làm gì mất công gọi nàng vào cung nữa? Hay đơn giản Thuận phi truyền nàng vào cung chỉ vì muốn tỷ muội tái ngộ? Lắc đầu ngán ngẫm, nàng tự bỏ qua câu hỏi này. Chẳng phải cũng sắp gặp rồi sao? Đến lúc đó nguyên nhân thế nào tất sẽ rõ.

Tích Thúy cung.

Nhạc Hy vào cánh cổng cung điện nơi Thuận phi ở - Tích Thúy cung. Một khung cảnh diễm lệ trải ra trước mắt nàng. Đường đi trong Tích Thúy cung được lát bằng loại đá màu xanh ngọc bích rất đẹp, hai bên là hai hàng hoa mẫu đơn - loài hoa mà Thuận phi yêu thích. Dù là mùa đông, hoa mẫu đơn ở trong cung Tích Thúy vẫn nở dù không rực rỡ như độ hè thu. Tầm điện mà Thuận phi ngự nằm ở giữa cung Tích Thúy, nguy nga tráng lệ vô cùng. Mái điện được thiết kế theo phong cách Hán triều, cong cong như đuôi loan phượng. Cột điện bằng ngọc khác, phản quang bảy màu lấp lánh khi có ánh sáng chiếu vào, đẹp không gì sánh được. Nhạc Hy chỉ nhìn qua cũng thấy được sự sủng ái mà Hoàng đế giành cho Thuận phi như thế nào.

Thường Thảo đứng ngoài cửa điện, trông thấy Nhạc Hy liền cất tiếng: "Thẩm tiểu thư, nương nương đang ở trong nội người."

Cũng đã lâu Nhạc Hy chưa gặp Thường Thảo. Trông nàng ta có phần nhanh nhẹn và chín chắn hơn khi trước. Nhưng nàng cũng không để tâm nhiều tới thị, nhanh chóng vịn tay Phương Hà bước vào tầm điện của Thuận phi.

Lúc ấy, Trương Trích Hoa đang ngồi luyện chữ. Nhạc Hy không bỏ qua một chút quy củ lễ nghi, cung kính hành đại lễ: "Tiểu nữ Thẩm thị bái kiến Thuận phi nương nương. Thuận phi nương nương vạn phúc."

Trương Trích Hoa bất ngờ ngẩng đầu, không kìm được xúc động, rời khỏi bàn luyện chữ, đi nhanh tới chỗ Nhạc Hy, nắm lấy tay nàng, gọi một tiếng: "Muội muội, Nguyệt Nhi!"

Cái tên này đối với Nhạc Hy đã không còn quen thuộc nữa. Nàng cũng sớm đã quên những tháng ngày làm Trương Trích Nguyệt, sống trong Trương gia bị người ta coi thường.

Nàng vốn luôn cẩn trọng, lựa lời khéo nói với Trương Trích Hoa: "Nương nương, tiểu nữ là đại tiểu thư Thẩm gia, Thẩm Nhạc Hy."

Trương Trích Hoa sững sờ trong giây lát, vội buông tay Nhạc Hy. Phải, Nhạc Hy là đại tiểu thư Thẩm gia; còn nàng là đại tiểu thư Trương gia, hai người không phải tỷ muội ruột. Tất thấy mọi cảm xúc của Trích Hoa, sau cùng chỉ thu về một câu nói miễn cưỡng: "Thẩm tiểu thư, mời ngồi."

Nhìn qua Nhạc Hy, Trích Hoa nhận ra nàng ấy cũng đã có nhiều phần đổi thay về dung mạo. So với năm xưa, Trích Nguyệt bây giờ toát ra khí chất đài các, thanh cao; không còn giống một nha đầu như năm xưa nữa. Nếu là người năm xưa ít khi gặp nàng, chắc giờ gặp lại cũng khó có thể nào nhận ra.

Nhạc Hy đứng lên, đi về phía ghế ngồi mà Trích Hoa chỉ. Nàng vừa ngồi xuống ghế, bỗng có người bước vào cửa điện. Người này Nhạc Hy còn nhớ; là Thương Đài cô cô hầu cận bên cạnh Thái hậu. Song nàng cũng không nói thêm lời vô nghĩa gì, càng không biểu lộ sự sợ hãi, hoảng loạn, vẫn ung dung ngồi ở đó.

Dù nhiều năm không gặp lại nhưng Thương Đài vẫn nhận ra người ngồi ở ghế kia là ai. Trong ánh mắt thị xuất hiện một tia kinh hãi: Người này tại sao lại xuất hiện ở đây? Nhưng cũng rất nhanh, thị ổn định được tâm trạng, cố gắng giữ gương mặt bình tĩnh, đi tới chỗ Thuận phi, cúi người cung kính: "Nô tỳ phụng mệnh Thánh mẫu Hoàng Thái hậu, đến Tích Thúy cung thăm nương nương."

Trích Hoa phát tay cho nàng ta đứng dậy, không quên hỏi việc hôm trước: "Thương Đài cô cô, chuyện bản cung nhờ Thái hậu..."

Thương Đài hiểu rõ nửa câu sau của Thuận phi, nhanh chóng đặt một gói giấy nhỏ lên bàn của nàng.

"Nương nương, trong cung vạn sự không được tùy ý!" Thương Đài nói rồi cúi người, đi ra ngoài.

Thẩm Nhạc Hy khẽ cười. "Tùy ý" trong lời Thương Đài là gì? Lễ nào nàng còn không hiểu được. Xưa nay cô nẫu đều chu toàn, cho nên không muốn Trích Hoa gặp gỡ nàng.

Trương Trích Hoa mở gói giấy nhỏ Thương Đài đưa, đồ hết hương liệu trong gói giấy đi. Giữa trang giấy, hiện lên hai chữ thanh tú và đẹp đẽ: Bình thường.

Trích Hoa chau mày. Bình thường? Lễ nào nàng thực sự đã lo lắng quá nhiều rồi?

"Thuận phi nương nương chẳng phải người truyền tiểu nữ đến để thỉnh giáo cầm thuật sao?" Nhạc Hy tốt bụng nhắc nhở Thuận phi.

Trích Hoa đột nhiên nhớ ra, bên cạnh mình còn một Trương Trích Nguyệt thông minh kiệt xuất.

"À, bản cung muốn nhờ muội một việc."

Thẩm Nhạc Hy vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên: "Nương nương xin cứ nói, Nhạc Hy quyết không từ nan."

Nhạc Hy ra lệnh cho Phụng Hà đến bên chiếc đàn vân hòa của Thuận phi, bắt đầu đánh đàn. Nhạc Hy nói: "Đề Phụng Hà đánh đàn. Có tiếng đàn phát ra từ tấm điện này, người khác sẽ đỡ nghỉ ngơi việc nương nương truyền tiểu nữ đến hơn."

Trích Hoa gật đầu. Nhạc Hy đúng là luôn luôn cân trọng chu toàn, luôn nghĩ đến đại cục. Thuận phi nói muốn thỉnh giáo cầm thuật của Nhạc Hy. Nếu mời Thẩm tiểu thư đến rồi mà không có tiếng đàn phát ra thì đúng là thập phần vô lý. Vì thế cứ nên theo lời Nhạc Hy, đề Phụng Hà ngồi đánh đàn, còn Trích Hoa và Nhạc Hy thì nói chuyện.

Trương Trích Hoa mở ngăn kéo, lấy túi hương Trần Thái Uyên tặng ra: "Túi hương này là Trần Hoàng hậu tặng cho bản cung. Bản cung nghỉ ngơi nó có vấn đề nên nhờ Thái hậu kiểm tra thử. Không ngờ túi hương này hoàn toàn bình thường."

Thuận phi và Hoàng hậu chính tà đối đầu nhau. Trong cung biết, thiên hạ biết, Nhạc Hy cũng biết. Cho nên đương nhiên nàng biết tại sao Thuận phi hoài nghi túi hương Hoàng hậu tặng.

"Đã kiểm tra rồi mà nương nương vẫn còn nghi ngờ?" Nhạc Hy hỏi lại Trích Hoa. Có thể thấy rõ sự đa nghi của Thuận phi với Hoàng hậu.

Trích Hoa không hề né tránh, gật đầu nói: "Phải, dù Thái hậu đã kiểm tra rồi nhưng bản cung vẫn không khỏi nghi ngờ nó. Nghe nói Thẩm thiếu gia học rất rành y thuật, đặc biệt là hương liệu..."

Quả thực, người trong cung thích nhất việc nghỉ ngơi người khác. Hôm nay Trích Hoa gọi nàng đến đây, thứ nhất là muốn kiểm tra túi hương; thứ hai là muốn tìm cách ứng phó với túi hương này.

"Nương nương có thể cho tiểu nữ xem qua chiếc túi hương?"

Không cần chủ nhân ra hiệu, Thường Thảo đã nhanh nhẹn mang túi hương thêu đến cho Nhạc Hy xem xét. Nhạc Hy nhìn qua, đủ biết túi hương được may từ gấm quý; còn hương liệu này, chắc chắn là Vân Diên hương.

"Gấm làm túi hương này là loại cực phẩm do xưởng dệt Hàng Châu cung cấp. Trong triều năm nay chỉ có Thẩm gia và Trần gia được ban thưởng loại gấm này." Nhạc Hy nói với Thuận phi.

Ngừng một lát, cảm thấy hơi bất thường, nàng đột nhiên đưa túi gấm lên ngửi theo bản năng.

Nàng cứ cảm giác, mùi hương trong túi không đơn giản chỉ có Vân Diên hương. Mùi có vẻ như không thuần khiết so với Vân Diên hương nàng dùng ở nhà. Vậy tại sao Thái hậu kiểm tra, lại bảo túi hương hoàn toàn bình thường chứ? Chẳng lẽ Thái hậu muốn đối đầu với Thuận phi sao?

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nhất phiến phương tâm thiên vạn tự (Đã sửa 25/7/18)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 12:

NHẤT PHIẾN PHƯƠNG TÂM THIÊN VẠN TỰ

(Một mảnh lòng thom ngàn vạn chữ)

*Câu thơ đề trích *Điệp huyền hoa* – Lý Dục.

Nhạc Hy vội ngừng đầu, nói với Trích Hoa: "Có lẽ nương nương nghỉ ngơi không sai. Hương này có khi thực sự bất thường. Nếu nó đã không tốt, nương nương đeo lâu bên mình nhất định sẽ bị ảnh hưởng không tốt về sức khỏe. Chỉ bằng đề tiểu nữ về, may một chiếc túi y hệt thế này cho nương nương. Chiếc túi kia, tiểu nữ sẽ mang về nhờ đại huynh xem xét."

Loại gấm này chỉ có Trần gia và Thẩm gia được ban tặng nên Nhạc Hy hoàn toàn có thể thêu một chiếc túi giống y như chiếc túi này.

"Như vậy tốt quá!" Trích Hoa hoan hỷ nói. "Vây muội cảm túi hương này về, thêu giúp bản cung một chiếc y hệt nhé."

Nhạc Hy lắc đầu, giải thích: "Không được, nương nương nhất định phải đeo chiếc túi này, nhất là trước mặt Hoàng hậu nương nương. Nếu Hoàng hậu nương nương thấy người không đeo, nàng ta sẽ cảm thấy nương nương đang cố ý chống đối nàng ta, từ đó sẽ tìm cách khác làm khó nương nương. Không bằng bây giờ chúng ta nhin nàng ta một nước, đề rồi từ từ điều tra cho rõ túi hương này. Tránh chuyện chưa điều tra ra đã mang họa vào thân."

Tay Trích Hoa nắm chặt, móng tay sắc nhọn son vẽ cầu kỳ khảm vào da thịt nhưng nàng không cảm thấy đau. Đến thời khắc này, nàng hoàn toàn hiểu rõ vì sao cô mẫu lại chọn đưa Trích Nguyệt, một thứ nữ mang thân thể thấp kém, đến Thăm gia làm tai mắt. Năm đó Trích Nguyệt trả lời cô mẫu về chuyện của Triệu Phi Yến khiến nàng nhận ra sự sắc sảo tinh tế ẩn sau con người Trương Trích Nguyệt. Ngày hôm nay, nàng càng thấu hiểu tại sao cô mẫu lại tin tưởng Trích Nguyệt đến vậy. Nữ tử này có con mắt thâm sâu nhìn mọi việc thận trọng, chu toàn y như Thái hậu.

"Ừ, vậy thì... bản cung sẽ vẽ lại chi tiết chiếc túi hương này, ngày mai sẽ sai người mang tới Thăm phủ cho muội." Trương Trích Hoa ngò lòi.

Ngay lập tức, Nhạc Hy đáp: "Không cần! Ở phía tường đông Thăm gia, gần chỗ cây hoa hồng hạnh tứ quý, có một khe hở. Giờ Thìn tam khắc ngày mai, nương nương sai người để bức họa ở đó. Giờ Thìn tam khắc ba ngày sau, nương nương chỉ cần bảo Thường Thảo đến khe hở đó lấy chiếc túi mới đi là được."

Gửi trực tiếp không phải là không thể nhưng Nhạc Hy tin chắc sẽ có kẻ nghi ngờ quan hệ hảo hữu giữa hai nhà Thăm - Trương. Đến lúc đó lòng tin của Hoàng đế với hai bên đều mất. Mặt khác, có khi Thăm Quang cũng sẽ càng nghi ngờ thân phận nội gián của nàng và mưu đồ của Thái hậu khi đưa nàng đến Thăm gia.

Chiều hôm đó, Thái hậu lại cho Thương Đài tới Tích Thúy cung mời Thuận phi tới Nhân Thọ cung. Không nói, Trương Trích Hoa cũng biết Thái hậu gọi nàng tới có chuyện gì.

Thái hậu vẫn như mọi lần, ngồi thán nhiên đọc sách. Nghe tiếng bước chân, Thái hậu lên tiếng trước: "Thuận phi nương nương ân sủng che trời, lại đến Nhân Thọ cung nhò bé này. Ai gia cứ ngỡ nương nương sẽ không tới chứ?"

Lời nói của Thái hậu ngoài thì rất điềm nhiên nhưng trong ý tứ của người, Thuận phi nghe rõ được sự giận dữ. Nàng lúng túng thanh minh: "Cô mẫu, người nói gì thế? Hoa Nhi đảm bảo sẽ không có ai nghi ngờ chuyện Nguyệt Nhi đến Tích Thúy cung."

Thái hậu ngừng đầu, đưa tay mân mê bông hoa mẫu đơn cắm trong bình bát tiên, giọng nói thán nhiên đến mức lạnh nhạt: "Làm sao nương nương dám khẳng định, trong Tích Thúy cung của người không có nội gián của Hoàng đế và Hoàng hậu? Nếu Hoàng hậu thì không sao, nhưng Hoàng đế mà biết chuyện nương nương truyền Thăm tiểu thư với mục đích khác, chắc chắn sẽ nghi ngờ quan hệ hai nhà Thăm Trương chúng ta."

Trích Hoa khẽ rung mình. Nàng hiểu nếu Hoàng hậu có mặt thám ở Tích Thúy cung thì không vấn đề gì. Nàng luôn đánh giá thấp khả năng luận đoán của Trần Thái Uyên. Nhưng Hoàng thượng thì khác. Nếu Hoàng thượng biết được nàng hẹn gặp tiểu thư nhà họ Thăm, mà hẹn với mục đích không minh bạch là điều tra thì chắc chắn sẽ hoài nghi. Lúc đó công sức bảy năm của Thái hậu sẽ tan thành mây khói.

Trích Hoa nhận rõ được tình hình, vội vàng quỳ xuống: "Hoa Nhi hồ đồ, mong cô mẫu trách phạt."

Thường Thảo cũng hoảng loạn quỳ xuống cùng với chủ nhân. Thái hậu chán nản lắc đầu. Xưa nay Trích Hoa vẫn bông bột và thiếu chín chắn như vậy.

"Đứng dậy đi, cháu làm bộ dạng này thật khiến ai gia thất vọng mà." Thái hậu nghiêm khắc quở trách nàng.

Thường Thảo lại gần đỡ Trương Trích Hoa dậy. Trương Thái hậu trầm giọng: "Dù Nhạc Hy đã sai Phương Hà ngồi đàn để tránh người ngoài nghi ngờ, song việc cháu gọi Nhạc Hy đến cũng không thể không khiến Hoàng đế hoài nghi. Lựa lời nói khéo để hấn tin cháu một chút. Còn làm thế nào để hấn tin thì cháu phải tự lo." Nghiêm túc, bà lại răn đe: "Nhớ lấy, đừng nông nổi mà làm hỏng việc của Trương gia."

Trầm tĩnh chốc lát, Trích Hoa cúi đầu: "Tạ ơn cô mẫu chỉ điểm."

Thái hậu thờ dài một tiếng một nhọc: "Ai gia cũng mệt rồi cháu lui xuống đi."

Trích Hoa không nói thêm lời vô nghĩa, vịn tay Thường Thảo rời khỏi Nhân Thọ cung.

Thái hậu thuận tay viết chữ "Hy" lên trang giấy Tuyên Thành khổ rộng. Chữ "Hy" này không phải trong tên của Thái hậu [1] mà trong tên của Nhạc Hy.

[1] Thái hậu tên thật là Trương Trác Hy. Chữ "Hy" trong tên Thái hậu khác với chữ "Hy" trong tên Nhạc Hy.

Thương Đài nghiêng đầu nhìn trang giấy Tuyên Thành, tán dương: "Chữ của nương nương quả thực rất đẹp dễ, thanh thoát, rất có thần."

Trong đầu Thái hậu, hiện lên rõ nét chữ "Hy" năm đó Nhạc Hy viết. Dưới ngòi bút lỏng thò, chữ "Hy" nữ tử ấy viết rất đẹp, rất nhã nhặn, lại mang theo chút khí phách. Nhưng đó không phải thứ Thái hậu ngưỡng mộ. Cái bà thần phục là huyền cơ ẩn sau cái tên này.

Đầu ngón tay Thái hậu lướt trên trang giấy, bà nói: "Cái đẹp trên đời chẳng qua chỉ là lớp vỏ che giấu cái xấu xa bên trong."

Thương Đài nhất thời không hiểu ý tứ trong lời Thái hậu, đang ngẩn ngơ thì Thái hậu hỏi thị: "Đài Nhi, người nghĩ lần này Nhạc Hy mạo hiểm vào cung, liệu có giúp được Hoa Nhi không?"

Thương Đài ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp lại: "Thăm tiểu thư thiên chất thông minh, nhất định không phụ sự kỳ vọng của Thái hậu."

Thái hậu lại thờ dài một tiếng. Phải, đó cũng là điều bà trông đợi. Bà tin tưởng vào sự trưởng thành của Nhạc Hy sau bảy năm ở Thăm gia.

Ba ngày sau đó, Thuận phi đã nhận được chiếc túi Nhạc Hy làm, Nhạc Hy cũng nhận được chiếc túi của Thuận phi.

Suốt một buổi tối, Nhạc Hy chỉ xem xét chiếc túi này. Thái hậu đích thân cho người kiểm chứng túi hương này, nhất định không thể sai được. Nhưng Vân Diên hương này, nàng dùng rất nhiều, rất quen với nó. Qua ngửi túi hương, nàng cứ cảm giác bên trong không phải Vân Diên hương nguyên chất.

Phương Hà thấy chủ nhân đã ngồi lâu trước cái túi hương mà chưa đi nghỉ, liền khuyên: "Tiểu thư, hay là mai hãy xem, tiểu thư đi ngủ đi. Cũng đã muộn rồi."

Nhạc Hy không có ý định dừng lại, bỏ ngoài tai lời Phương Hà khuyên, chỉ bảo với nàng ta: "Tới gác viện của đại thiếu gia, nếu như thiếu gia chưa ngủ, mời tới Đông các, nói là ta có việc."

Phương Hà hơi chần chừ nhưng rồi cũng đi mời Thăm Tịch Thành. Khoảng một tuần hương sau, Thăm Tịch Thành đến phòng nàng. Y vừa bước vào đã cất tiếng hỏi: "Muộn rồi, sao muội còn chưa đi nghỉ nữa?"

Tịch Thành đã thay bộ đồ ngủ màu lục đơn giản, có lẽ cũng chuẩn bị nghỉ ngơi. Nhạc Hy nói với y: "Đại ca, xin lỗi vì gọi huynh lúc đêm muộn thế này. Nhưng cả nhà chỉ có mình huynh hiểu hương được nên muội muốn nhờ huynh xem thử thứ này."

Nhạc Hy đưa túi gấm cho Thăm Tịch Thành rồi hỏi: "Huynh thử ngửi thử này xem ngoài Vân Diên hương còn có loại hương liệu gì khác không? Tại sao muội không thấy nó giống lắm so với hương muội thường dùng?"

Thẩm Tịch Thành cầm túi hương lên ngửi. Vừa đưa tới ngửi, y đã chau mày rồi đặt túi hương lên bàn: "Nhị muội, sao muội lại có túi hương này?"

Nhạc Hy lắc lắc đầu, đáp lại: "Không phải muội. Hôm trước Thuận phi truyền muội tới, nhờ muội tìm hiểu thành phần bên trong." Thấy Tịch Thành có vẻ sững sờ, nàng hỏi: "Đại ca, rốt cục trong túi hương này có thứ gì?"

Thẩm Tịch Thành lắc đầu chán nản, nói với nàng: "Nói với Thuận phi nương nương, nhất định không được dùng loại túi hương này. Bên trong rất có thể là có một lượng xạ hương."

Phượng Hà nghe đến hai chữ "xạ hương" mà run sợ. Phàm là nữ tử, ai cũng biết xạ hương có tác dụng phụ như thế nào. Xạ hương có mùi hương gần giống hoa lan, mà Văn Diên hương cũng thế. Thái y trong cung không nhiều người tiếp xúc với nhiều loại hương liệu như Tịch Thành, có lẽ chỉ người cũng khó mà nhận ra túi hương có vấn đề.

Nhạc Hy chỉ không ngờ Hoàng hậu lại trắng trợn như vậy, dám tặng cả túi thơm có xạ hương cho phi tử. Nếu chuyện này lộ ra, tội hãm hại huyết mạch hoàng gia đủ để nàng ta thất thế. Nhưng đó không phải điều Nhạc Hy quan tâm. Quan trọng là: Thái hậu rõ ràng đã cho khám xét kiểm tra thành phần túi hương. Nhưng tại sao đáp án của người lại là túi hương hoàn toàn bình thường? Chắc chắn Thái hậu và Hoàng hậu không thể ngồi cùng thuyền với nhau được. Vậy rốt cục Thái hậu đang che giấu điều gì đây?

Nhạc Hy bỗng cảm thấy hoang mang vô cùng.

Nàng nói với Tịch Thành: "Đại ca, huynh hãy giúp muội kiểm tra kỹ thành phần bên trong túi hương này. Việc này có liên quan lớn đến Thuận phi nương nương. Người đó là tỷ tỷ của Nhạc Hy, cũng là biểu tỷ của huynh, cho nên Nhạc Hy thực sự hy vọng huynh có thể cùng muội giúp đỡ tỷ ấy."

Thẩm Tịch Thành gật gật đầu, cười khẽ một cái với nàng: "Muội yên tâm đi, ta sẽ dốc hết sức. Thuận phi là con cháu của Thẩm gia, ta lại nhận ân huệ của Thẩm gia, đương nhiên ta sẽ không từ nan."

Nói rồi, y móc một ít hương liệu trong túi ra, gói cẩn thận vào tờ giấy nhỏ rồi mới rời đi. Phượng Hà hơi lo lắng hỏi Nhạc Hy: "Tiểu thư, tại sao người lại nhờ đại thiếu gia. Ngộ nhờ thiếu gia nói với Lão đại nhân..."

Nhạc Hy khẽ nờ nụ cười rạng rỡ: "Không sao cả."

Phải, đối với Thẩm Quang, nàng chỉ là một con tin trong Thẩm gia. Nhưng Trương Trích Hoa thì khác. Nàng ta là cháu ngoại, cũng là đứa cháu ruột duy nhất của ông ta. Nếu ông ta biết Hoàng hậu cố âm mưu hại cháu ông ta, ông ta nhất định sẽ không dễ yên. Bấy giờ chỉ cần điều tra kỹ túi hương, nắm được cái thóp của Hoàng hậu là phe Thuận phi sẽ có ưu thế hơn hẳn. Nàng cũng muốn xem xem, Hoàng đế sẽ xử trí một Hoàng hậu có mưu đồ hãm hại hoàng tử như thế nào.

Hôm sau Thẩm Tịch Thành đến Đông các của Nhạc Hy từ sớm. Đặt gói giấy đựng hương liệu lên bàn, y chau mày nói: "Ta đã kiểm tra và phân tích kỹ mà không phát hiện có xạ hương trong hương liệu. Lẽ nào tối qua khứu giác của ta có vấn đề sao?"

Đáp án của Thẩm Tịch Thành cũng nằm trong dự tính của Nhạc Hy. Không, bên trong hương liệu này không có xạ hương. Tịch Thành không nhầm lẫn, Thái hậu kiểm tra cũng không sai chút nào.

Nhạc Hy mỉm cười, lấy túi hương từ hộp trang sức ra, thản nhiên nói: "Huynh không thấy có xạ hương trong hương liệu này là đúng thôi. Vì bên trong hương liệu vốn dĩ không hề có vấn đề gì."

Thẩm Tịch Thành kinh ngạc thốt lên: "Vậy có nghĩa là, hôm qua, khứu giác của ta có vấn đề?" Y theo học vị thần y trên Giảng Tuyết Môn. Y không ngờ cũng có lúc mình lại có thể sơ suất, nhầm lẫn.

Nhưng nàng lắc lắc đầu, nói với y: "Có lẽ cũng không phải đâu. Thái hậu cũng đã sai người kiểm tra, kết quả cũng y như huynh. Làm gì có chuyện cả huynh, cả Thái hậu cùng ra một đáp án không phù hợp được? Muội nghĩ, hương liệu bên trong quả thực không vấn đề. Vấn đề nằm ở bên ngoài chiếc túi."

"Bên ngoài?" Thẩm Tịch Thành ngạc nhiên vô cùng. Lẽ nào...

Nhạc Hy nói tiếp: "Phải. Thuận phi nói rằng túi hương này do Hoàng hậu nương nương chính tay làm. Thậm chí từng hạt minh châu, từng hạt kim tuyến cũng do Hoàng hậu tự mình đính lên. Xạ hương có dạng mảnh nhỏ, cũng có dạng bột tán, hoàn toàn có thể trộn lẫn trong kim tuyến, sợi chỉ thêu hoặc được phủ trên những hạt minh châu này. Nếu để kỹ thêm chút ít, chiếc túi này khá dày, có lẽ được làm từ hai lớp lụa. Có khi xạ hương còn nằm giữa hai lớp lụa nữa."

Thông thường, khi nghĩ đến xạ hương, người ta luôn nghĩ nó được trộn lẫn trong hương liệu nhưng thực chất nó nằm ở chiếc vỏ tương như vỏ hạt bên ngoài. Dù là lượng nhỏ nhưng dùng lâu và dùng thường xuyên sẽ dẫn đến vô sinh.

"Vậy ta sẽ mang túi hương này về nghiên cứu kỹ càng thành phần kim tuyến, minh châu và lụa này. Nếu quả nhiên bên ngoài túi có khảm xạ hương thì chứng tỏ suy đoán của muội là đúng và Hoàng hậu thực sự có mưu đồ hãm hại huyết mạch của hoàng thất." Thẩm Tịch Thành nói với nàng bằng giọng kháng khái, chắc chắn vô cùng.

Nhạc Hy nghiêm túc trầm giọng: "Thành đại ca, chuyện này... Nhị muội mong huynh hiểu được. Muội giúp Thuận phi... nhưng chưa bao giờ muội quên đi thân phận của mình. Muội biết muội là người của Thẩm gia, chịu ơn Thẩm gia. Nhưng Trương gia và Thẩm gia là đồng minh ngồi trên cùng chiếc thuyền. Nếu Trương gia rơi xuống, thuyền lật, nhất định Thẩm gia cũng không được an toàn. Muội giúp Trương Thuận phi cũng chính là giúp Thẩm gia ta. Muội tin điều này đại ca hiểu được."

Trầm tĩnh, Thẩm Tịch Thành gật đầu: "Từ nhỏ, khi muội vào Thẩm gia. Tâm tư của muội thế nào, đại ca, phụ thân, mẫu thân đều hiểu được. Muội yên tâm. Thuận phi không chỉ là đồng minh của Thẩm gia; một nửa dòng máu chảy trong người Thuận phi là của Thẩm gia. Vì thế, trong chuyện này, ta sẽ dốc sức cùng muội giúp đỡ Thuận phi."

Hai hôm sau đó. Chỉ cách ngày tết Nguyên đán ba ngày nữa. Nhạc Hy nhận được lời mời vào cung. Nàng một lần nữa phải đến Tích Thúy cung của Trích Hoa. Lần này nàng tới, không chỉ gặp Thuận phi, còn gặp cả Thái hậu.

Ánh mắt sắc bén của Thái hậu lướt qua nhưng Nhạc Hy không hề hoảng loạn dao động, không có chút sợ hãi nào. Nàng bình tĩnh thi hành đại lễ, như thể đây là lần đầu mình gặp Thái hậu: "Thần nữ tham kiến Thánh mẫu Hoàng Thái hậu nương nương, Thuận phi nương nương, Nương nương thiên tuế."

Thuận phi phát tay uể oải nói một tiếng "Miễn" để Nhạc Hy đứng dậy.

Thái hậu quay sang Thương Đài, khéo phản phó nàng ta: "Thương Đài, Thẩm tiểu thư đến rồi kia. Mau đóng cửa điện để nương nương chuyên tâm học đàn."

Thương Đài khẽ khàng "Vâng" một tiếng rồi đóng cửa tấm điện. Cửa điện vừa đóng lại, âm thanh trong trẻo từ đàn vân hạp lại vang lên. Người đánh đàn thay Nhạc Hy vẫn là Phượng Hà.

Dù đã rất nhiều năm không gặp Nhạc Hy, nhưng Thái hậu không hề hỏi thăm chuyện nàng ở Thẩm gia như thế nào, đi ngay vào vấn đề chính: "Ai gia cho Hứa Thái y kiểm tra hương liệu bên trong túi. Nó hoàn toàn bình thường. Không biết sau khi nghiên cứu cùng Thẩm thiếu gia, không biết Thẩm tiểu thư có ý kiến khác không?"

Thái hậu từ trước đến nay mặc dù không gặp nhưng vẫn luôn nhận tin tức Thẩm Nhạc Hy truyền từ Thẩm gia, vì thế bà biết rõ: Đại thiếu gia nhà họ Thẩm là một người tinh thông y thuật.

Nhạc Hy lấy chiếc túi hương của Thuận phi ra, từ từ nói: "Thái hậu nương nương, người nói không sai. Đại huynh thân nữ đã kiểm tra. Hương liệu trong túi hoàn toàn không có vấn đề. Đây đúng là Vân Diên hương."

Trương Trích Hoa thực sự bất ngờ, đưa mắt nhìn sang Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Điều điều khiên Ngưu tinh. Kiêu kiêu Hà Hán nữ (Đã sửa 25/7/18)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 13:

ĐIỀU ĐIỀU KHIÊN NGƯU TINH. KIÊU KIÊU HÀ HÁN NỮ

(Xa xa ngôi sao Ngưu. Sáng sáng Ngân Hà nữ)

**Câu thơ này trong Mười chín bài cổ thi vô danh. Câu thơ nói đến sự cách biệt giữa đôi nam nữ yêu nhau. Yêu nhau nhưng cách xa, không đến được với nhau.*

Thái hậu cười, nhìn sang phía Thuận phi: "Ai gia đã nói rồi, Thuận phi còn không tin."

Nhạc Hy đặt túi hương lên bàn cho Thái hậu xem, rồi bình tĩnh nói: "Xin Thái hậu nương nương nghe thần nữ nói hết. Hương liệu không có vấn đề không có nghĩa là túi hương không có vấn đề."

Cả Thái hậu và Thuận phi đều nhìn Nhạc Hy bằng ánh mắt kinh ngạc tột cùng. Thái hậu nghi hoặc hỏi lại nàng: "Vậy người nói xem, rốt cục vấn đề nằm ở chỗ nào?"

Nhạc Hy từ từ giải thích: "Ban đầu khi cầm túi hương này lên ngửi, đại ca thần nữ đã khẳng định túi hương này có mùi xạ hương. Nhưng khi huynh ấy lấy một ít hương đem đi kiểm tra thì lại hoàn toàn không có chút nào. Điều này khiến thần nữ nghi ngờ, xạ hương không phải nằm trong hương liệu mà nằm bên ngoài túi. Quả nhiên khi nhờ đại ca kiểm tra lại, xạ hương được trộn lẫn trong sợi chỉ thêu, kim tuyến và được khảm lên mấy viên trân châu trên túi này. Ngoài ra giấu làm túi có hai lớp. Thần nữ còn thấy có bột xạ hương tán nhỏ ở giữa hai lớp vải của túi."

Thái hậu và Thuận phi nghe xong, đều bất ngờ.

Thuận phi nghe mà cả kinh, thốt lên: "Không ngờ Trần Thái Uyên còn nghĩ được cách này hại bản cung." Tay nàng không ngừng xiết chặt chiếc khăn lụa mềm.

Ngừng một lát, Nhạc Hy nói tiếp: "Hoàng hậu nương nương chắc hẳn đã rất tự tin khi dùng cách này. Bởi Thái y bình thường cũng khó nhận biết một lượng xạ hương nhỏ như thế. Mà Vân Diên hương có mùi hoa lan, hơi hơi giống mùi xạ hương, cho nên nếu hai thứ để cùng nhau sẽ không dễ bị phát hiện." Chỉ có người chuyên thuộc, được tiếp xúc nhiều với các loại hương liệu khác nhau mới biết được căn nguyên của vấn đề.

Thái hậu và cả Thuận phi đều hiểu con người Trần Thái Uyên. Nàng ta mặc dù hà khắc với tần phi, nhưng không phải người có tâm cơ để nghĩ ra một diệu kế như thế này. Chỉ có một người giúp nàng ta - Nhiếp chính đại thần Dương Đình Hòa.

"Vậy người nghĩ xem, có nên lấy chuyện này lật đổ Hoàng hậu không?" Thái hậu vẫn luôn muốn nghe ý kiến từ Nhạc Hy.

Ngẫm nghĩ một lát, Nhạc Hy lắc đầu đáp lại: "Việc này quả thật có gây bất lợi cho Hoàng hậu nhưng chưa đủ lật đổ nàng ta. Nếu ta bắt được cái thóp này mà không lật đổ được nàng ta thì đúng là chúng ta đã phí phạm một nước cờ. Trước tiên, nên tìm cách khác để đẩy nàng ta vào bờ tuyệt vọng trước, để Hoàng đế thất vọng về nàng ta. Lúc đó, chúng ta đem chuyện này ra nói khéo léo, sợ gì không lật đổ Hoàng hậu? Vì thế lúc này cứ nên giữ túi hương này lại, chờ thời cơ để thực hiện bước thứ nhất, sau đó mới tính tiếp."

Nếu nói ra chuyện này ngay bây giờ, Hoàng hậu hoàn toàn có cơ biện bạch. Nàng ta chỉ cần nói: Dù trong túi kia có xạ hương nhưng Thuận phi mới dùng thời gian ngắn, chưa thể gây hại được. Thêm nữa, Hoàng hậu hiện có hai cái lợi: thứ nhất là sự ủng hộ của Dương gia; thứ hai chính là đứa con trong bụng nàng ta. Với hai điều này, một chiếc túi hương không thể trừ bỏ nàng ta ngay được. Do đó chuyện này trước hết phải chờ thời cơ mới nên nói ra. Không phải để cho nàng ta thoát tội, mà là nên chờ thời cơ để đánh một đòn mạnh vào Hoàng hậu mà thôi.

Dù Nhạc Hy không nói cụ thể nhưng Thái hậu vẫn hiểu rõ những bước tiếp theo nên làm gì. Thật đúng là Thẩm Nhạc Hy mà Thái hậu tin tưởng.

"Ai gia hiểu rồi. Vậy hai người cứ nói chuyện, ai gia hồi cung trước."

Thương Đài đưa Thái hậu ra khỏi tầm điện của Thuận phi. Thái hậu vừa rời đi, cửa điện lại đóng chặt, tiếng đàn vân hòa của [1] Phương Hà vẫn đều đều ngân nga trong khắp đại điện.

[1] Đàn vân hòa: Một loại đàn cổ, rất phổ biến trong gia đình quý tộc và cung đình thời cổ đại, thường bị nhầm với đàn tranh.

"Mấy năm nay muội sống vẫn tốt chứ?" Thái hậu đi rồi, Thuận phi mới dám lên tiếng hỏi nàng.

Nhạc Hy khẽ cười nhẹ. Chẳng lẽ Thẩm gia lại bạc đãi Đại tiểu thư thân phận tôn quý của nhà họ?

Nhạc Hy cười nhạt nhẹ, trầm giọng nói: "Tiểu nữ vẫn luôn sống tốt. Còn nương nương? Độc sủng hậu cung Minh triều, chắc hẳn nương nương còn sống tốt hơn tiểu nữ vạn phần."

Nếu nói Nhạc Hy không đổ kỵ với Trích Hoa thì đúng là nói dối. Trước giờ ai cũng coi trọng nàng ta. Ban đầu, nàng ta là đại tiểu thư Trương gia, cao quý hơn hẳn thân phận thứ xuất của nàng. Sau, Nhạc Hy trở thành đại tiểu thư của Thẩm gia thì Trích Hoa trở thành Thuận phi đặc sủng chốn hậu cung.

Trước nay, Trích Hoa luôn đứng trên Nhạc Hy một bậc.

Giống như hoa thược được yêu vô cách, chẳng bao giờ sánh được với loài mẫu đơn.

Thuận phi khẽ thở dài một tiếng. Nhạc Hy cũng như bao nhiêu người khác, đều nghĩ Trương Thuận phi là nữ tử hạnh phúc nhất hậu cung. Thuận phi là chất nữ của Thái hậu đương triều, còn là phi tử có địa vị chỉ sau Trần Hoàng hậu, hơn nữa còn độc sủng hậu cung.

"Đó chỉ là mặt ngoài thôi!" Trích Hoa khẽ khàng than thở. Ngừng một lát, nàng nói: "Người trong lòng Hoàng đế không phải bản cung. Bản cung dù có được độc sủng nhưng vẫn không sánh được hồng nhan đáy lòng Hoàng đế."

Những điều này Nhạc Hy đều hiểu được rõ. Mỹ nhân đối với Hoàng đế mà nói, không chỉ là sự hưởng thụ về mặt tình cảm mà còn là mong muốn ngự trị quyền lực. Có lẽ Trương Trích Hoa cũng như thế. Hoàng đế dù đã bài trừ quyền lực của Trương gia, đề Trương gia không chạm tay được vào quyền lực. Nhưng ngược lại, Hoàng đế cũng rất cần sự ủng hộ từ Trương gia, bằng không đề Trương gia bất mãn mà làm càn, thiên triều tất loạn. Có lẽ vì thế Hoàng đế mới sủng ái Trương Trích Hoa. Đây là chiêu vừa đâm vừa xoa của Hoàng đế. Nói đi nói lại, Trích Hoa cũng là một quân cờ, chẳng hơn gì nàng.

"Vậy ai mới là bóng hình đáy lòng Hoàng đế?" Nhạc Hy hỏi. Trong lòng nàng đoán được, có thể người đó không phải Trần Hoàng hậu hay bất kỳ nữ tử điểm lệ nào trong hậu cung này.

Thuận phi nói: "Bản cung nghe nói Hoàng đế thích tiểu thư Thường gia, Thường Tích Nguyệt. Có điều nàng ta đã không còn trên đời, khiến Hoàng đế đau lòng vô cùng, thậm chí còn giữ lại ngọc bội của nàng ta."

Thường Tích Nguyệt, cái tên này hình như đã xuất hiện đâu đó trong ký ức của Thẩm Nhạc Hy. Năm đó, nàng nghe Hoàng Chiêu Mai kể, tiểu thư Thường gia dù là thứ xuất nhưng có dung mạo yêu kiều, tài năng hơn người. Đáng tiếc lại mất vì bệnh hiểm nghèo. Nàng không ngờ nàng ta lại là ý trung nhân của Hoàng đế. Thiên tử đại Minh trị vì anh minh, tài trí bất phàm, không ngờ đó cũng là một nam nhân si tình.

"Giữ lại ngọc bội? Vậy chắc hẳn Hoàng đế rất coi trọng nàng ta?"

Hỏi điều này, chẳng qua vì Nhạc Hy nhớ đến chuyện của chính bản thân mình. Năm đó, khi gặp gỡ nam tử anh tuấn trong Yến viên, dưới gốc hoa hồng hạnh, nàng từng tặng ngọc bội, còn từng hát cho y nghe. Cũng bảy năm rồi, có lẽ y cũng chẳng nhớ đến nàng nữa, ngọc bội cũng chẳng giữ gìn làm gì. Cuối cùng thì trên đời chắc chỉ có mình nàng ngốc nghếch đại khờ, nhưng nhớ một kẻ mình gặp một lần rồi chia ly.

Trương Trích Hoa cười như thể tự giễu chính bản thân mình: "Phải. Có lần Hoàng thượng ngã xuống ao sâu, người vẫn bất chấp để tìm mảnh ngọc đó. Mảnh ngọc đó Thường Thảo được thấy một lần khi vô tình chạm trán Hoàng thượng; Trần Thái Uyên hình như cũng may mắn được thấy một lần. Còn lại, Hoàng thượng coi nó như thứ bảo vật, không cho ai xem qua."

Đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Nhạc Hy. Liệu rằng ngọc bội đó có phải... mảnh ngọc tổ nguyệt của nàng? Nhưng ý nghĩ đó cũng chỉ như mây chốn núi Tản, chỉ thoáng qua trong chớp lát.

Ra khỏi Tích Thúy cung, Nhạc Hy thở dài một tiếng một nhọc nói với Phương Hà: "Phương Hà, nếu sau này ta vào cung... liệu có phải cũng như Thuận phi: Sau ánh hào quang là sự cô đơn không thể dập tắt?"

Phương Hà ngăn người, định đáp lại nhưng Nhạc Hy cười trừ bảo: "Thôi, bỏ đi! Chúng ta đi về."

Bây giờ đang là mùa đông, trời dù không còn tuyết nhiều như những ngày trước đó nhưng vẫn hơi lạnh. Ở Diệp Noãn đình, vài lò sưởi vẫn được đốt lên thường xuyên để chủ tử các cung đi dạo qua, tiện đường vào nghỉ chân, sưởi ấm. Diệp Noãn đình là đình nghỉ chân có thiết kế tương đối đẹp mắt. Cột xà và cột đình chỉ nhìn qua là biết làm bằng gỗ trắc quý. Bốn bên đình viện được mắc rèm sa mỏng trông rất thanh thoát. Mái đình Diệp Noãn gần giống với kiểu thiết kế mái điện trong Tích Thúy cung nhưng có phần phức tạp và tinh tế hơn.

Phương Hà đứng từ xa nhìn Diệp Noãn đình, ánh mắt thị đầy thán phục: "Tiểu thư, đình viện đó thật là đẹp quá."

Nhạc Hy chỉ cười lấy một cái mà vẻ mặt chẳng biểu lộ chút vui vẻ gì cả. Quanh Diệp Noãn đình bốn bề vắng vẻ, chỉ có tiếng gió rì rào nói chuyện cùng cây và hoa. Một tiếng nói phá vỡ đi sự tĩnh lặng khiến Nhạc Hy đột nhiên chú tâm đến Diệp Noãn đình: "Chủ tử đi chậm thôi. Cần thận ạ!"

Hiếu kỳ, Nhạc Hy vội vàng kéo Phương Hà vào bụi cây gần đó để không bị phát hiện ra. Diệp Noãn đình không có cửa, không có tường, bốn bề bao quanh toàn là lụa mỏng giúp nàng nhìn rõ gương mặt hai người ngồi bên trong đình viện.

Một nữ tử mặc y phục lộng lẫy, búi kiểu tóc mẫu đơn kế, lại đội phượng quan rất đối cầu kỳ, trang sức bằng vàng cài đầy trên tóc. Phục sức của nàng ta rực rỡ hơn Thuận phi vài phần. Trong hậu cung này người lộng lẫy hơn Thuận phi chỉ có thể là một người - chính là Hoàng hậu.

Trên gương mặt nàng ta, hiện rõ những nét phẫn nộ.

Tỳ nữ bên cạnh nàng ta hình như đang cho thêm than vào lò, ái ngại nói với chủ tử của mình: "Chủ tử, người tức giận như vậy, sẽ không tốt cho thai khí. Mà ngộ nhỡ người có mệnh hệ gì... lại làm lợi cho ả Thuận phi."

Câu nói của kẻ tỳ nữ kia càng khiến Nhạc Hy hồi hộp chuyện diễn ra tiếp theo. Nàng quyết định dừng lại nghe cho hết câu chuyện. Nhạc Hy nhìn thấy nét phẫn nộ càng bộc lộ rõ ràng trên gương mặt Hoàng hậu. Nàng ta nắm chặt bàn tay, đập mạnh lên bàn quát: "Bản cung sao có thể không tức giận chứ? Hoàng thượng mang cả ngọc bích do Tương phi để lại, tặng cho ả tiện nhân Văn Ngọc Hiểu. Bảo bản cung nhìn sao được đây?"

Nói đoạn, nàng ta cúi người xuống, ôm bụng đau đớn khiến ả tỳ nữ kia mặt tái mét, vội chạy tới gần, lo lắng: "Chủ tử, chủ tử?"

Hoàng hậu xua xua tay, gương mặt nửa cười nửa than khóc: "Nhữ Phần, người nói xem, bản cung so với ả Thuận phi kia có chỗ nào kém? So với Văn Quý tần kia có chỗ nào không bằng? Tại sao Hoàng thượng chỉ chuyên sủng hai ả?"

Thị tỳ Nhữ Phần kia đứng bên cạnh an ủi: "Nương nương, chẳng qua vì gương mặt Thuận phi được giống Thường tiểu thư trước đây, cho nên Hoàng đế mới nhất thời ham thích. Còn Văn Quý tần, cũng nhờ giọng hát giống của Thường tiểu thư nên mới được sủng. Sau này nương nương bình an sinh Hoàng trưởng tử, còn lo gì những chuyện đó nữa."

Trần Thái Uyên cười, rồi cười lớn. Ham thích nhất thời? Nàng vào cung bảy năm, có bao giờ hắn quan tâm yêu thương nàng? Kể cả Thuận phi không xuất hiện, hắn vẫn lạnh nhạt với nàng như vậy mà thôi.

"Bản cung biết ghen tuông là vô nghĩa nhưng nếu sinh được Hoàng trưởng tử mà không được Hoàng thượng yêu thương, bản cung thà rằng không sinh đứa trẻ này."

Trần Thái Uyên luôn rất khác với những nữ tử trong hậu cung. Một nữ nhân chỉ đứng vững ở hậu cung này khi họ có hoàng tử. Nhưng với nàng, nàng không màng chút gì đến chuyện

Hoàng tử. Nàng thực lòng yêu Hoàng đế, nàng thực sự muốn hắn cũng quan tâm, yêu thương nàng.

"Nương nương..." Nhữ Phần đến đây không biết nên nói sao nữa cho phải.

Nhạc Hy không còn nghe tiếp câu chuyện nữa. Nàng rời đi cùng nụ cười mỉa mai, giễu cợt.

"Tiểu thư, người nói xem, Trần Hoàng hậu đúng là người hay ghen. Chỉ mỗi chuyện Hoàng thượng ban thưởng ngọc cho một vị phi tử thôi mà Hoàng hậu cũng tức giận đến mức động thai." Phương Hà cũng cười châm biếm.

Nhạc Hy cười khinh khinh một tiếng: "Phương Hà, người nghĩ xem nếu như Hoàng thượng ban mảnh ngọc của Thường tiểu thư cho Thuận phi thì Hoàng hậu sẽ thế nào nhỉ?"

Phương Hà lạnh toát người, không dám nghĩ tiếp những chuyện sau đó. Thị chỉ dám nói khẽ: "Tiểu thư, hay là... chúng ta hỏi phủ đi."

Hỏi phủ lúc này à? Sẽ không có chuyện đó. Thóp của Trần Thái Uyển đã nắm được. Túi hương đã có chỗ dùng, chẳng lẽ giờ lại bỏ lỡ chăng? Nhạc Hy nói: "Không, chúng ta quay lại Tích Thúy cung."

Tích Thúy cung.

"Nương nương nói Thường Thảo từng trông thấy ngọc bội của Thường tiểu thư. Vậy trông nó như thế nào?" Nhạc Hy khẽ hỏi.

Thuận phi đưa mắt về phía Thường Thảo, chờ đợi câu trả lời từ nàng ta. Thường Thảo chau mày như đang hồi tưởng lại lần đầu nhìn thấy mảnh ngọc đó. Nhớ lại một chút, nàng ta đáp lại: "Nô tỳ thấy kiểu dáng của nó cũng không phổ biến lắm. Nó làm bằng ngọc trắng, tạc hình trăng khuyết. Nô tỳ biết, hình như Hoàng đế gọi nó là "Tích Nguyệt tại thiên" – trăng sáng giữa trời."

Đột nhiên, Nhạc Hy nhớ tới mảnh ngọc tổ nguyệt của mình, lấy ngọc từ trong tay áo ra, đưa ra trước mặt Thường Thảo, hỏi: "Vậy trông nó có giống mảnh ngọc này không?"

Thường Thảo thoáng kinh động, nhưng rồi lại bình tĩnh trở lại, bình tĩnh nói với Nhạc Hy: "Cũng... cũng gần tương tự. Nhìn sơ qua thì có phần giống, nhưng ngọc của Hoàng đế tinh xảo hơn, màu sắc của ngọc cũng hơi khác, cách thiết kế ngọc cũng không y hệt. Nhưng nếu chỉ nhìn thoáng qua, sẽ thấy khá là giống nhau."

Nhạc Hy có phần hơi tức nổi nhưng rồi nàng bình tĩnh trở lại.

Trái tim treo lơ lửng trên cao của Thuận phi từ từ được hạ xuống. Nàng khẽ thở phào một tiếng. Phải thôi, sao ngọc của Nhạc Hy lại có thể giống ngọc của Hoàng đế chứ?

"Vật mười quay lại, hỏi về mảnh ngọc của Thường tiểu thư làm gì? Mười nghĩ ra điều gì đó sao?"

Nhạc Hy đáp cẩn thận: "Phải, tiểu nữ đã nghĩ ra cách hạ được Hoàng hậu nương nương."

Nàng ghé tai nói toàn bộ tính toán của mình cho Thuận phi. Thuận phi nghe không sót một từ nào, gương mặt trắng bệch. Nhạc Hy mỉm cười bảo: "Còn vài ngày nữa là đến tết Nguyên đán. Theo tiền lệ phi tử phải kính rượu để hậu. Lúc đó phải làm sao, Thuận phi nương nương hiểu rồi chứ?"

Sắc diện Trích Hoa mỗi lúc một xấu đi, nhưng vẫn cố giữ vẻ điềm nhiên nói: "Vây... liệu rằng có thành công không?"

Nhạc Hy nói chắc chắn: "Dù kế hoạch không thành cũng sẽ không hại đến Thuận phi. Người nghĩ xem, đây có phải kế sách trăm điều tốt, không một điều xấu không? Bởi lẽ không thành công nhưng cũng chẳng để lại chút bằng chứng gì. Đây là chiêu đánh vào tâm lý Trần Hoàng hậu, giết địch không dao." Lời của Nhạc Hy thể hiện rõ khí phách và mưu lược.

Nói xong, Nhạc Hy xoay người bước đi. Phương Hà cũng bước nhanh theo nàng. Đối với Nhạc Hy mà nói, bày mưu cũng gần như bày trận, phải chắc thắng mới đưa kế, không đợi may rủi như đánh cược được.

Đợi Nhạc Hy đi khuất, cả người Thuận phi sợ đến mức mất hết sức lực.

"Thường Thảo, người nói xem, trên đời này, có ai tàn nhẫn và thâm độc hơn Thẩm Nhạc Hy hay không đây?"

Thường Thảo đứng gần Thuận phi, đương nhiên cũng nghe được hết mấy lời Nhạc Hy nói với chủ nhân của mình. Thị vội vàng quỳ rạp xuống, nói vội vàng: "Nương nương!"

Trích Hoa giật mình vì hành động bất ngờ của Thường Thảo, vội đỡ thị dậy, bảo: "Thảo Nhi, người sao thế? Có gì từ từ nói."

Thường Thảo không thể từ từ, gần từng tiếng: "Nô tỳ... nô tỳ xin nương nương hãy cẩn trọng. Lỡ có một ngày tiểu thư Nhạc Hy mà vào cung, đối với người không chút tốt đẹp nào đâu ạ."

Thuận phi cảm thấy câu trả lời của Thường Thảo hơi lạc, liền nghi hoặc hỏi lại: "Sao lại thế? Kể cả Nhạc Hy vào cung đi chăng nữa, cũng sẽ không bày kế hãm hại bản cung đâu. Người nói thế ý là gì?"

Thường Thảo dần từng từ một: "Tiểu thư Nhạc Hy sẽ không hãm hại nương nương... Thế nhưng, tiểu thư Nhạc Hy... à không, tiểu thư Trích Nguyệt, chính là người trong lòng Hoàng đế, thừa nương nương."

Thuận phi nghe rõ từng chữ Thường Thảo nói ra. Chuyện này chỉ cách đây một chút thôi, nàng cũng từng nghi ngờ nhưng rồi lại bình tĩnh cho qua. Lúc này nghe Thường Thảo nói vậy, nàng không thể nào tin được: "Không, không... sao có thể chứ? Người cũng nói ngọc bội của Hoàng thượng không giống hệt ngọc bội của nàng ta mà?"

Thường Thảo vội quỳ xuống, sợ hãi nói với nàng: "Nương nương, nô tỳ còn nhớ rõ miếng ngọc của Hoàng đế, không thể nhầm được. Nô tỳ cũng không biết tại sao mọi người lại bảo, người trong lòng Hoàng đế là Thường Tích Nguyệt nhưng nô tỳ chắc chắn, ngọc bội của Hoàng đế và ngọc bội của Nhạc Hy tiểu thư là một đôi."

Trên tay Trích Hoa vẫn cầm ngọc bội của Nhạc Hy. Nàng đưa mắt nhìn xuống miếng ngọc theo bản năng. Vừa nhìn, toàn thân nàng đã run lên lạnh buốt. Chuyện này... quả thực phải giữ kín. Nàng không biết tại sao Hoàng đế lại nhầm lẫn một cái tên Tích Nguyệt - Trích Nguyệt. Nhưng qua lời Thường Thảo, nàng biết rõ, Nhạc Hy chính là người mà bấy lâu Hoàng đế vẫn nhung nhớ. Nàng càng hiểu rõ, nếu có một ngày Nhạc Hy vào cung, nàng và Nhạc Hy không thể ngồi cùng thuyền.

Chưa kể chuyện này nếu lộ ra, thân phận Nhạc Hy cũng theo đó mà bại lộ. Đối với nàng và Trương gia thì không một chút tốt đẹp nào.

Xét trên phương diện cá nhân, nếu Nhạc Hy vào cung, kể cả Hoàng thượng không nhận ra nàng ta, thì vẫn sẽ thương yêu nàng ta hết mực giống như đã từng sủng ái Thuận phi nàng vậy.

Xiết chặt mảnh ngọc trong tay, Thuận phi nghiêng chặt răng.

"Nhạc Hy, không ngờ muội mới là đối thủ lớn nhất trong đời ta." Bởi lẽ ngoại trừ địa vị và xuất phát ban đầu, bây giờ so sánh cái gì, dù là tài năng hay sự cơ trí, nàng cũng không địch lại được Trương Trích Nguyệt, nha đầu thấp kém năm xưa.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Vô tình hữu hận hà nhân kiến (Đã sửa 25/7/18)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 14:

VÔ TÌNH HỮU HẬN HÀ NHÂN KIẾN?

(Bị dày dọ nơi trần thế vô tình, mang lòng sầu muộn nhưng không ai hay)

**Câu thơ đề trích Bạch liên – Lục Quy Mộng.*

"Phượng Hà, người nói xem, ta có phải quá độc ác không? Bày kế hãm hại cả một đứa trẻ vô tội vẫn còn ở trong bào thai!" Ngồi trong xe ngựa, Nhạc Hy mơ màng hỏi.

Phượng Hà hơi ái ngại, nhưng rồi ra sức lắc đầu: "Không đâu. Hoàng hậu cũng hãm hại Thuận phi. Đây chính là báo ứng."

Nhạc Hy cười khẩy một tiếng. Báo ứng? Trước nay Nhạc Hy chưa bao giờ tin vào hai chữ này. Báo ứng, âu cũng do con người tạo ra mà thôi.

Tết Nguyên đán năm thứ tám Gia Tĩnh.

Vào ngày mùng hai hằng năm, theo tiền lệ Minh triều, các phi tần sẽ dâng rượu cho Đế hậu, trưởng bối, chúc Đế hậu và trưởng bối vạn thọ vô cương. Lễ kính tửu sẽ diễn ra đúng giờ Dậu ở Thần Vũ đài, sau màn bắn pháo hoa.

Trên Thần Vũ đài, các giai nhân tam cung lục viện vạn cung phục diễm lệ, trang điểm cẩn thận. Ai cũng mong nhân dịp này có thể giữ được ánh nhìn của bậc quân vương. Nữ tử là vậy, vốn dĩ trang điểm cũng chỉ là vì người thương.

Hoàng đế và Hoàng hậu ngự trên phượng tọa lộng lẫy. Ngày hôm nay, hai vị trưởng bối hoàng thất là Thánh mẫu Thái hậu và Thái tôn Thái phi – hoàng tổ mẫu của hoàng đế - đi hành hương ở am tự, không có mặt. Còn các tần phi ngồi bên dưới theo đúng cung quy.

"Thần thiếp cung chúc Hoàng thượng, Hoàng hậu năm mới vạn an. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế." Đám phi tử quỳ dưới đông thanh kính cẩn.

Sắc mặt Hoàng đế hôm nay có vẻ rất tốt, lộ rõ niềm hân hoan, phấn khởi. Hoàng đế phát phát tay, ôn hòa nói: "Bình thân!"

Các phi tần đứng dậy, ngồi vào từng chỗ theo đúng thứ bậc. Đợi bọn họ ổn định, Hoàng đế vui vẻ cười: "Năm mới, trẫm cũng muốn thẳng chúc cho cả lục cung, không biết ý các nàng thế nào?"

Bên dưới bắt đầu xôn xao. Có kẻ mạnh miệng nói: Chẳng biết lần thẳng chúc này có khiến hậu cung có thêm một Hoàng Quý phi không?

Lời đàm tiếu này lọt vào tai Hoàng hậu khiến nàng mặt trắng bệch, lộ vẻ tức giận. Thuận phi thì ngược lại, không đàm tiếu cùng mấy phi tần, chỉ nhìn Hoàng hậu bằng ánh mắt đắc ý vô cùng. Phi tử trong cung không nhiều, chỉ có bảy người không kể Hoàng hậu. Trong đó chỉ có bốn người có tước vị từ ngũ phẩm trở lên. Ít người nhưng mỗi người một miệng mà đàm luận, tiếng xôn xao ngày một lớn.

Nhưng Hoàng đế không chú ý nhiều đến thần sắc của Hoàng hậu, chỉ nói rất tự nhiên: "Trẫm thấy Văn Quý tần vào cung cùng Hoàng hậu. Đã tám năm rồi chưa được nâng tước vị. Nay trẫm thẳng nâng lên tước Cung phi."

Văn Ngọc Hiểu tước "tần", cho nên ngồi ngay bên cạnh Thuận phi. Giống như các tần phi khác, nàng ta hôm nay vận y phục diễm lệ không kém gì Thuận Quý phi hơn nàng ta hẳn một cấp. Nghe được tin tốt, nàng ta vui mừng khôn xiết, vội vàng quỳ xuống: "Thần... thần thiếp đa tạ ân điển của Hoàng thượng."

Cả hậu cung, ai cũng biết dạo này Hoàng đế quý Văn Ngọc Hiểu vì nàng ta có giọng ca trong trẻo, hát bài ca *Nhạn khâu* [1] rất hay. Không biết có bao nhiêu con mắt lướt qua Văn Ngọc Hiểu với sự ngưỡng mộ và đố kỵ ngấm ngấm. Trong thâm cung là vậy, niềm vui của người này cũng là nỗi buồn và thương tâm của kẻ khác.

Buồn nhất chắc phải nói đến cặp tỷ muội đồng bệnh tương lân Trương Quý nhân và Nhu Quý nhân, vào cùng Văn thị. Đã nhiều năm trôi qua, lâu như vậy rồi mà cả hai vẫn chỉ là một tước Quý nhân nhỏ bé. Văn thị vào cung cùng nay đã là Cung phi, cả người mới vào chưa được một năm đã thăng lên tận tước Thuận phi tại thượng. Thế để thấy, ân sủng là thứ quyền lực lớn nhất trong hậu cung này.

[1] *Nhạn khâu*: bài hát năm xưa ở hoa viên.

Gia Tĩnh cười vui vẻ vô cùng: "Trẫm thấy Thuận phi đối đãi với tần phi rất tốt, hôm nay nhân dịp hoan lạc này, phong lên tước Thuận Quý phi. Đợi đến lúc Thuận Quý phi sinh hạ Hoàng tử, tiếp tục phong Hoàng Quý phi. Thuận Quý phi cùng Hoàng hậu quản lý lục cung, trẫm sẽ thấy rất yên tâm."

Hoàng hậu gương mặt không còn lấy một tia huyết sắc nào. Móng tay cạy kỹ sắc nhọn bám chặt vào tay nắm của phượng tọa. Song nàng kim nén: "Vây... vậy thì quá tốt rồi."

Đám tần phi nhìn Thuận Quý phi với ánh mắt không ngờ. Họ không quên chêm thêm mấy lời nhin nọt đưa đẩy, màu mè. Nếu bọn họ ngấm kỹ có thể thấy Thuận Quý phi mới thực là người sung sướng nhất trong hậu cung. Mới vào cung chưa lâu mà đã một bước lên tận tước Quý phi to đùng ấy rồi.

Mấy lời nhin hót của tần phi làm cho Trần Thái Uyên càng nhìn càng nghĩ lại càng thêm giận. Nàng liền nói: "Hoàng thượng, sắp giờ Dậu rồi, hay cứ cho các muội muội lên kính tửu đi."

Nàng ta không thích cứ phải nghe mấy lời ngợi ca Thuận Quý phi bên tai mình.

Lời vừa thốt ra, tiếng pháo hoa liên tục vang lên như muốn xé bầu trời thành nhiều mảnh. Cả khoảng không sáng rực, đa sắc, lung linh, tựa như có muôn ngàn đóa hoa ai ném lên bầu trời.

Mọi người ai nấy đều hân hoan phấn khởi. Thị nữ Nhữ Phần đem khay đựng kim bôi tới, rót đầy bảy chén rượu rồi lần lượt mang cho các phi tần. Những người phẩm cấp thấp sẽ kính trước; Văn Cung phi và Thuận Quý phi sẽ kính cuối cùng.

Nhữ Phần đứng trước Văn Cung phi và Thuận Quý phi, điềm đạm nói: "Mời Quý phi, Cung phi kính tửu."

Trích Hoa và Ngọc Hiểu mang chén vàng lên kính. Ngọc Hiểu kính trước rồi mới tới Trích Hoa. Trích Hoa kính rượu Gia Tĩnh rồi mới mang chén tới chỗ Hoàng hậu.

Khi đem tới chỗ Hoàng hậu, Thuận Quý phi cố ý để lộ cổ tay trắng nõn, buộc mảnh ngọc bội tố nguyệt. Nàng cố ý để Hoàng hậu thấy mảnh ngọc trên tay mình.

"Thần thiếp kính Hoàng hậu! Chúc Hoàng hậu vạn phúc kim an."

Hoàng hậu bỏ ngọc chén rượu, chỉ chú ý đến mảnh ngọc trên tay Thuận Quý phi. Mọi thứ gặp nàng ta một lần, có thể quên ngay nhưng mảnh ngọc của Hoàng đế là trường hợp ngoại lệ. Nàng chỉ thấy nó một lần duy nhất khi ở Càn Thanh cung của Hoàng đế nhưng đã nhớ mãi hình dáng của nó. Nàng có thể chắc nịch rằng, mảnh ngọc trên cổ tay Trích Hoa và mảnh ngọc của Hoàng đế giống hệt nhau.

Thái Uyên nhìn Trích Hoa với vẻ không thể tin nổi. Ngược lại Trích Hoa dùng nụ cười chế nhạo và ánh nhìn coi thường để đáp lại Trích Hoa.

Tím Thái Uyên đập mỗi lúc một mạnh hơn, gần như lạc nhịp; hơi thở mỗi lúc một dốc. Sự ghen tuông đố kỵ của nàng ta lên đến tột cùng, hóa thành sự căm giận vô hạn.

Thuận tay, Hoàng hậu hất chén rượu trên tay Trích Hoa ra. Chén rượu chạm xuống mặt sàn, vang lên một tiếng "Coong!" thanh thúy. Rượu quý trong chén đổ vương vãi thẫm trên nền lụa trải dưới chân. Trong một khoảnh khắc, đám tần phi đều sợ hãi vô cùng. Đến Hoàng đế cũng bất ngờ, còn chưa kịp nhận ra chuyện gì vừa diễn ra giữa hai phi tử của mình.

Hoàng hậu dường như quá tức giận mà không để tâm đến những thứ khác, vung tay giáng một bạt tai mạnh vào mặt Quý phi khiến Quý phi yếu ớt ngã xuống đất rồi lại nhận vào mặt thêm hai chữ "Tiện nhân!" từ Hoàng hậu.

Hoàng đế lúc này khá tức giận, không kim được mà đứng bật dậy quát: "Hoàng hậu!"

Nói rồi, Hoàng đế cũng vung tay, không kim được, giã vào mặt Thái Uyên. Nàng ta bùng một bên mặt như chưa thể tin rằng, người vừa tát mình chính là trượng phu tám năm của mình. Hoàng đế không thèm nhìn Hoàng hậu lấy một cái, đi thẳng tới chỗ Thuận Quý phi, ôn nhu đưa tay muốn đỡ nàng đứng dậy.

Nhưng Trích Hoa vội đẩy tay Hoàng đế ra, quỵ xuống ngay trước mặt Thái Uyên, dằng dặc thành khăn, rung rung nước mắt: "Nuông nuông, thần... thần thiếp biết từ trước đến nay, Hoàng hậu đều nhìn thần thiếp không thuận mắt chút nào. Thần thiếp cũng biết hôm nay Hoàng thượng phong thần thiếp làm Quý phi, Hoàng hậu bất mãn nhưng cố giữ không nói ra từ đầu. Nhưng... nhưng dù ghét thần thiếp thế nào, người... người cũng không nên quá kích động như thế."

Trần Hoàng hậu không kim chế được khi trông thấy dáng vẻ yếu điệu, mong manh giả tạo của Trích Hoa, chỉ mặt nàng quát lớn: "Tiện nhân, người giả nhân giả nghĩa... Hoàng thượng, người..."

Hoàng đế chỉ quát một tiếng "Hoàng hậu!" để răn đe. Chữ đó không lớn nhưng đủ khiến Hoàng hậu run rẩy.

"Trẫm không ngờ Hoàng hậu luôn ôn nhu hiền từ lại có thể xử sự với tần phi như thế. Nàng khiến trẫm thật sự thất vọng rồi." Hoàng đế nói rất điềm tĩnh, không hề cứng giọng nhưng thể hiện rõ sự bất bình.

Hoàng hậu cười khò: "Hoàng thượng, người không hiểu... Sao người có thể lấy vật đó..."

Trần Thái Uyên đột nhiên chau mày, ôm bụng, ngã xuống nền đất. Bụng nàng đột nhiên đau dữ dội. Đám phi tần nhìn nàng ta với vẻ mặt kinh hãi nhưng tuyệt nhiên không ai dám lên tiếng. Trên y phục màu xanh lam của nữ tử kia đã xuất hiện một vết màu đỏ khiến Nhữ Phần hoảng sợ kêu lên: "Nuông nuông... nuông nuông... Người sao vậy?"

Cả Hoàng đế và Trích Hoa đều sững sờ trước tình trạng bất thường của Trần Hoàng hậu. Thái Uyên đau đến mức không kêu được lên một tiếng. Con đau này thực sự không thường, chưa bao giờ nàng lại đau đến mức này... Chẳng lẽ là...

"Truyền thái y, truyền thái y." Nhữ Phần trấn tĩnh, sốt sắng ra lệnh cho đám người trong Thần Vũ đài. Gương mặt thị trắng bệch không còn một tia huyết sắc. Hoàng đế dù hơi hoảng loạn nhưng vẫn giữ dáng vẻ bình thản, không mấy dao động. Đối với hắn, Hoàng hậu cũng giống như đứa trẻ trong bụng nàng ta - không phải thứ hắn hy vọng, đợi chờ.

Trong lòng Trích Hoa nửa mừng nửa sợ, lên đưa tay gỡ mảnh ngọc bội, giắt sâu vào tay áo. Nhạc Hy quả nhiên đã tính đúng. Không, có lẽ là từ đầu Nhạc Hy đã không nghĩ đến thất bại bởi một khi nàng ta đã bày kế thì đã chắc thắng đến chín phần rồi. Nàng ta là người quá nguy hiểm khi lợi dụng tâm lý ghen tuông của Trần Hoàng hậu. Dù nàng ta không ở trong cung, nhưng chỉ qua một lần ngẫu nhiên trông thấy Trần Thái Uyên mà có thể vẽ ra một kế sách, đáng sợ biết nhường nào.

Thuận Quý phi càng nghĩ càng thấy sợ Nhạc Hy - một con người chỉ biết đánh thắng, không biết đánh cược, một con người thâm sâu và ác độc.

Nhìn lại Hoàng đế, nàng thấy gương mặt hắn dửng dưng đến mức vô tình. Xưa nay nàng đã nghe kể vô số chuyện về sự nhẫn tâm của hắn, trong đó có sự việc rưới máu cửa Tả Thuận. Nhưng đến hôm nay nàng mới giác ngộ sâu sắc sự lãnh đạm của hắn.

Phải chăng cái chết của hồng nhan tri kỷ đã khiến tâm hắn theo đó mà chết đi rồi?

Lắc đầu, lúc này nàng không muốn để ý đến chuyện đó. Nàng để tâm hơn đến Hoàng hậu đang thoi thóp ở dưới đất. Xem ra nàng ta xuất huyết nhiều, rất có thể sẽ sảy thai.

Người trong Thái y viện và đám hạ nhân đã đưa Thái Uyên về Khôn Ninh cung nhưng hình như Hoàng đế không có ý định đến thăm nàng ta.

Đối với Hoàng đế, nàng ta không phải một Thái Uyên ôn nhu như thường ngày hắn gặp. Hắn không yêu nhưng trong lòng cũng có chút thất vọng với cách xử sự của nàng ta. Các tần phi khuyên hắn tới Khôn Ninh cung thăm Hoàng hậu song hắn vẫn đứng như cột trụ giữa Thần Vũ đài trắng lẽ, rực rỡ. Thuận Quý phi lại hơi kéo tay áo hắn, dùng giọng nói sợ hãi mềm yếu, nói: "Hoàng thượng, người vẫn nên tới thăm Hoàng hậu. Chuyện này... cũng do thần thiếp không tốt..."

Thuận Quý phi đôi mắt rung rung lệ khiến người ta xót thương, giống như một cánh hoa rì máu khiến người ta muốn nâng niu, ấp ủ. Gia Tĩnh đưa tay đỡ nàng dậy, không hề cập đến Hoàng hậu nữa, chỉ nói với đám phi tần sắc mặt hoang mang ở dưới: "Tiệc hôm nay, cứ dừng ở đây đi!"

Thuận Quý phi liếc nhìn hắn. Hoàng hậu cũng là mang thai đứa con của hắn, vậy mà khi nàng ta sảy thai, hắn không mấy may chút nào, chỉ thấy chán nản vì buổi tiệc không thành. Ít

nhiều Hoàng hậu cũng là nguyên phối thể từ của hắn, nhưng có vẻ hắn chưa từng có tình cảm với nàng ta, vì thế sẵn sàng vứt bỏ nàng ta mà không thương tiếc.

Thế cũng đủ để Thuận Quý phi thấy sự bạc bẽo, vô tình của hắn. Trích Hoa cũng chỉ thờ dài một tiếng rồi rời khỏi Thần Vũ đài.

Đám phi tần không dám nói thêm lời vô nghĩa, nối tiếp nhau rời khỏi đại điện trong sự hoang mang. Rất nhanh, chỉ còn lại mỗi mình Hoàng đế giữa đài. Tiểu Anh Từ khuyên vài câu nhưng hắn không hề để tâm chút nào. Hắn đi lên thượng tọa, uống rượu một mình. Cả năm chỉ có ngày tết Nguyên đán được nghỉ ngơi mà hắn vẫn không được chút ít bình yên, hoan lạc.

Tích Thúy cung.

Thái hậu hình như đã tới đây từ rất lâu làm Thuận Quý phi không khỏi ngạc nhiên khi bước vào. Hôm nay trong yến tiệc không có mặt Thái hậu, nàng cứ ngỡ rằng Thái hậu vẫn ở Nhân Thọ cung. Nàng đột ngột thốt lên: "Cò... cò mẩu?"

Thái hậu gõ gõ hộ giáp lên bàn gỗ hoa văn tinh xảo. Người thân nhiên hỏi: "Cháu làm cách nào để Hoàng hậu trụ thai?"

Dùng từ "trụ thai" bây giờ cũng không phải sớm nữa. Tình hình của Hoàng hậu ở Thần Vũ đài đã cho thấy nàng ta không qua được nữa. Bình thường Hoàng hậu thường hay câu giặc vỏ cò với đám tần phi, điều này đã hoàn toàn không tốt cho thai nhi. Nay lại đột ngột tức giận tới cùng như thế, sảy thai cũng là chuyện không thể tránh được.

Trích Hoa mỉm cười rất tự nhiên: "Cò mẩu đa nghi. Do nàng ta ghen tức quá độ chuyện Hoa Nhi được phong Quý phi nên mới thế đấy ạ."

Thái hậu cười cực kỳ tà mị: "Mặc dù cò mẩu không rõ lắm nhưng cò mẩu biết rõ cháu nhất định phải đụng chạm gì nàng ta mới như vậy. Thương Đài nói sau khi uống rượu cháu kính lên, nàng ta mới đột ngột động thai khí. Nhưng Thương Đài kiểm tra, thấy rượu không hề có độc. Rốt cuộc cháu đã giờ trò gì ra?"

Trích Hoa biết Thái hậu trước nay đều như vậy, nếu đã muốn biết chuyện gì, nhất định sẽ tìm hiểu cho tột cùng. Nàng cũng không muốn giấu người, liền đem sự thật kể hết cho Thái hậu.

Nghe xong, Thái hậu mặt biến sắc, đột ngột cả kinh: "Cháu... là... ai bảo cháu kể này?"

Kể từ khi Trích Nguyệt lộ diện, Thái hậu không bao giờ đánh giá cao Trương Trích Hoa nữa.

Thường Thảo nhìn về mặt thất thần của Thái hậu, vội thay chủ nhân đáp: "Là... là Nhạc Hy tiểu thư!"

Điều này Thái hậu cũng đoán được một nửa. Chỉ có một người ngoài Thái hậu có thể giúp Trích Hoa, là Trích Nguyệt.

Đã về tới Nhân Thọ cung, Thái hậu vẫn không hết bàng hoàng. Thảm Nhạc Hy quả nhiên đã hiến cho Thuận Quý phi một diệu kế có một không hai, quả không phụ tâm sức Thái hậu trăm phương nghìn kế bảo vệ quân cò có lợi này.

Song chính Thái hậu cũng khiếp sợ quân cò chính mình sắp xếp. Nhạc Hy thực sự quá thâm độc khi đánh trúng vào điểm yếu nhất của Trần Thái Uyên - một nữ tử ngoài mặt hiền lành, hay ghen và thiếu đi đức tính ẩn nhẫn. Nếu hôm nay, Trần Thái Uyên sảy thai, cũng chẳng ai dám nói do Thuận Quý phi cả. Bởi kế sách này từ lúc bắt đầu đến lúc hạ màn, không những không để ra sơ hở mà còn không để lại cả một bằng chứng. Mọi người chỉ nghĩ, Hoàng hậu ghen tức nóng nảy, cho nên mới dẫn tới sảy thai thôi. Kế hoạch dù là thành công hay thất bại thì phía Thuận Quý phi cũng chẳng thiệt gì.

Thảm Nhạc Hy - thâm hiểm và khó phòng y hệt cái tên của nàng ta vậy. Bảy năm, vẫn là một nữ tử sắc sảo và tinh tế. Nữ tử ấy đáng sợ và tàn nhẫn, một kẻ giết người không dao, giết rồi không lưu lại vết tích.

Giờ Hợi hôm đó, trong Khôn Ninh cung truyền ra tin tức, Hoàng hậu sảy thai. Thái y nói cơ thể Hoàng hậu động thai không chỉ một lần, tổn thương nặng đến cơ thể người mẹ. Gia Tĩnh ngay ngày hôm sau đó ban chỉ dụ: Trần Hoàng hậu thân thể yếu đuối, lại vừa sảy thai, tổn thương không nhẹ đến cơ thể; nay ra ý chỉ để Hoàng hậu tĩnh dưỡng trong Khôn Ninh cung, không cần ra ngoài.

Nói ra tĩnh dưỡng, thực chất chính là giam lỏng Hoàng hậu. Hoàng đế đang muốn mượn cớ này để giảm bớt quyền lực bên phía Dương Đình Hòa.

Tuy đã giam lỏng Hoàng hậu, không cho nàng quản lý hậu cung nữa nhưng Gia Tĩnh cũng không trao thứ quyền lực này vào tay Thuận Quý phi. Hắn để tổ mẫu mình là Thái tôn Thái phi Thiệu thị [2] nắm quyền lực cung nhằm bảo toàn hoàng quyền. Gia Tĩnh đối với Trương gia luôn có đề phòng, vì vậy dù có sủng ái Thuận Quý phi, hắn cũng không để Trương gia nhân cơ hội này vùng dậy.

[2] Thái tôn Thái phi: danh xưng do cháu của phi tử đời trước tôn phong để bày tỏ sự thành kính. Thiệu thị vốn là mẹ ruột của Hưng vương Chu Hữu Nguyên, là tổ mẫu của hoàng đế.

VtV>

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mãi phú hà tu vấn Mã Khanh? (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 15:

MÃ PHÚ HÀ TU VẤN MÃ KHANH

(Mua phú có dành hỏi Trương Như)

**Trích Cung từ - Đời Thúc Luân.*

Tháng tám năm đó là một mùa thu rất đẹp, vẫn đẹp y như mùa thu nhiều năm về trước. Nhạc Hy cùng Phương Hà đi dạo trong vườn nhà. Cũng từ lâu, Nhạc Hy không nhập cung nữa nhưng cũng nắm bắt được tin tức trong cung.

Hoàng hậu say thai vào đêm tết Nguyên đán, ngay sau khi Hoàng đế sắc phong Trương Trích Hoa làm Thuận Quý phi. Lúc nghe được chuyện này, Nhạc Hy chỉ bật cười. Chuyện này không nằm ngoài dự tính của nàng. Hoàng hậu quả thực đã trúng kế.

Hoàng đế lúc này chán ghét Trần Thái Uyên; nếu biết thêm chuyện nàng ta hãm hại Trích Hoa, không biết kiếp số của Trần Thái Uyên sẽ đi đâu về đâu. Nếu sau chuyện này Trần Thái Uyên gục ngã, ngôi Hoàng hậu nếu như không phải Thuận Quý phi thì cũng không thể là người khác.

Không biết nghĩ gì, Nhạc Hy lại rút mảnh ngọc tổ nguyệt trong tay áo ra ngắm nghía. Thật may mắn cho Trương Trích Hoa khi nàng có mảnh ngọc bội gần giống của Hoàng đế. Và nhờ mảnh ngọc đó mà Trương Trích Hoa khiến cho Trần Thái Uyên phải nổi ghen, căm phẫn đến mức say thai.

Vì sao mảnh ngọc của nàng gần giống mảnh ngọc của Hoàng đế? Điều này nàng hoàn toàn không thể lý giải được. Hoàng đế không phải tên là Thiên Quang, người năm xưa nàng gặp. Nàng chỉ biết, miếng ngọc bội - tín vật giữa nàng và người nàng thích, đã nhuộm máu. Nó bị nàng biến thành hung khí hại một mạng người, trở thành cây quyền trượng đưa một người từ ngôi chỉ tôn nơi lục cung xuống bờ vực sâu thẳm thẳm.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cũng có chút cắn rứt lương tâm với chuyện của Trần Thái Uyên. Nàng cũng không hiểu vì sao mình muốn giúp Trương Trích Hoa. Phải chăng do bản phận của một nội gián nên nàng phải như vậy? Hay nàng cũng coi Trích Hoa là tỷ tỷ ruột của mình? Nhưng những điều này, chính nàng cũng không thể lý giải được. Nàng chỉ biết dù thế nào, nàng cũng là một kẻ nhẫn tâm, ác độc.

Nhưng kẻ ác độc, lúc nào cũng có nỗi khổ tâm của riêng mình.

Hoàng hậu thất thế, Hoàng đế cũng không trao quyền quản lý hậu cung cho Thuận Quý phi, mà lại trao cho Thái tôn Thái phi - Hoàng tổ mẫu của mình. Cười gằn, Nhạc Hy tự nhiên cảm thấy chán chát. Cuộc tranh đấu này, Thuận Quý phi vẫn chưa thắng tuyệt đối mà Hoàng hậu cũng chưa thua triệt để. Mà ván đấu chỉ kết thúc khi một trong hai người đó rút đài thôi. Trong tay Thuận Quý phi vốn có một nước cờ quan trọng- chiếc túi hương do Hoàng hậu tặng.

Một khi chiếc túi này được đưa ra ánh sáng, ván đấu sẽ xác định được thắng bại.

Khôn Ninh cung. Trần Thái Uyên đã nửa năm không bước chân ra khỏi cung điện. Suốt cả ngày, nàng chỉ ngồi thêu khăn, đọc sách; còn thời gian thì ngồi ngẩn ngơ trên Thiên các, nhìn về phía những mái vòm cong cong chạm trổ hình long phượng phi vũ tinh xảo của những cung điện xa hoa trong Càn Thanh cung.

Thiên các trong Khôn Ninh cung không phải tòa đài đẹp nhất, nhưng là tòa đài cao nhất trong Tử Cấm Thành. Từ Thiên các có thể nhìn sang những cung kế bên, trong đó có Càn Thanh cung và Kim Loan điện - những nơi Hoàng đế thường ngự. Từ lúc bị giam lỏng ở nơi đây, ngồi trên Thiên các đã trở thành một thói quen thường ngày của nàng.

Tháng tám. Cũng đã nhiều tháng trôi qua kể từ khi nàng thất thế trong đêm tiệc nguyên đán. Nếu không trông thấy vài khóm cúc hé nở trước cửa điện Kim Loan, Thái Uyên cũng sẽ vô tình quên mất, mùa thu sắp tới rồi. Mấy hôm sau nữa, nàng thấy mấy cung nhân xếp mấy chậu hoa thược được trước cửa điện.

Thược được? Hoàng đế quả nhiên vẫn chưa quên người con gái đó – người con gái xinh tươi, tóc cài hoa thược được. Đột nhiên nàng cảm thấy mình vô dụng. Một nữ tử mới gặp hẳn có một lần mà đã khắc sâu bóng hình của mình vào trái tim Hoàng đế. Còn nàng, có ở với hắn cả đời, e cũng không thể xóa hết hình bóng người con gái kia khỏi trái tim sắt đá của hắn.

Mất hứng, Thái Uyên rời khỏi Thiên các. Nhữ Phần đưa tay đỡ Thái Uyên, khẽ cúi xuống nói với nàng: "Nương nương, cảm sự mà Quý phi mời lần trước, lần này tiến cung tiếp tục dạy đàn cho nàng ta. Nếu người thấy buồn chán, có thể bảo nàng ta đến đánh đàn cho người khuấy khỏa. Hơn nữa... biết đâu lại nghe ngóng được gì bên chỗ Quý phi thì sao?"

Tự nhiên nghe đến âm nhạc, trong lòng Thái Uyên cũng thấy lạc quan hơn.

"Được, người bảo kín với cảm sự đó, lát xong qua chỗ của bản cung."

Tích Thúy cung, sắc thu trải trên mọi cành cây, nhánh lá.

"Cũng đã lâu rồi chưa gặp, nương nương có vẻ vẫn sống tốt như thế." Nhạc Hy thân nhiên nói một câu, khiến cho Trích Hoa không biết đây là lời băng quơ hay là lời giễu cợt.

Trích Hoa không đàm luận gì đến câu nói của Nhạc Hy, đi thẳng luôn vào vấn đề chính: "Bản cung gọi muội tới đây là có việc cần nhờ muội giúp."

Không cần nói nhiều, Nhạc Hy cũng hiểu rõ, Thuận Quý phi trần trụi việc quyền lực hậu cung lúc này. Nghe Thuận Quý phi nói, nàng chỉ mỉm cười rất tự nhiên: "Tiểu nữ nghe nói, hiện nay Thái tôn Thái phi Thiệu Uyên đang nắm giữ quyền quản lý lục cung, bao gồm giữ phượng ấn của Hoàng hậu?"

Thuận Quý phi cười đơn đoá: "Quả nhiên là Nhạc Hy. Bản cung chưa nói đã đoán được ra chuyện gì rồi."

Nhạc Hy cũng cười trừ. Nàng đã quá hiểu Trương Trích Hoa. Trích Hoa là một nữ nhân có quá nhiều tham vọng. Có thể bởi từ nhỏ nàng ta lớn lên trong cung, ngấm dần bản chất của những người trong cung cho nên những điều Trích Hoa mơ ước đều lớn hơn nàng. Nàng ta ước mong ngôi vị Hoàng hậu chứ không ước mong trái tim của Hoàng đế. Trái tim của Hoàng đế đối với Trương Trích Hoa, chỉ là thảm trải đường để nàng ta dễ dàng tới ngôi vị Hoàng hậu hơn mà thôi.

"Có lẽ lần này tiểu nữ tới là thừa thải rồi. Quý phi nương nương chắc chắn biết, chỉ có thể lật đổ Hoàng hậu, nương nương mới thực sự chiếm được phần thắng tuyệt đối. Bây giờ nương nương đã đặt được một chân vào phượng vị. Chân còn lại phải phụ thuộc vào..."

Nhạc Hy thoáng ngừng khiến Trích Hoa chờ đợi.

Phóng túng, Nhạc Hy tới gần Thuận Quý phi khiến nàng ta bất ngờ và kinh ngạc. Nhạc Hy bạo gan cầm tay Trích Hoa lên, cảm nhận thấy rõ bàn tay nàng ta đang run rẩy. Nhạc Hy đưa đầu ngón tay, viết hờ lên bàn tay của Trích Hoa hai chữ "Túi hương" rồi mới lui xuống.

Nhạc Hy nói băng quơ như có như không, thân nhiên vô cùng: "Cũng sắp tết Trung thu rồi. Hôm đó, Thành đại ca rất có thể sẽ xuất hiện. Nương nương hãy phối hợp với huynh ấy ẩn ý vào."

Nàng không nán lại nữa, nhanh chóng rời đi.

Bóng nàng khuất hẳn khỏi tầm mắt của Thuận Quý phi.

Đương nhiên những chuyện tiếp theo ra sao, do Thuận Quý phi tính toán.

Vừa mới ra khỏi Tích Thúy cung, Nhạc Hy trông thấy một cung tỳ gương mặt thanh tú đi tới bên mình. Gương mặt cung tỳ khiến nàng cả kinh. Người này nàng gặp ở đình Diệp Noãn -

cung tỳ của Hoàng hậu. Rất nhanh, nàng lấy lại tinh thần, cất giọng hỏi trước: "Vị tỳ tỳ này là..."

Nhữ Phần nở nụ cười hòa nhã đoan trang: "Thẩm tiểu thư, nô tỳ là Nhữ Phần ở bên cạnh Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương hơi buồn chán, nghe tin tiểu thư nhập cung nên muốn mời tiểu thư đến đàm cho khuây khỏa."

Nhạc Hy có tính đa nghi, lại hay đề phòng người khác. Nàng lo không biết lần này Trần thị lại định bày túi hương gì để hại nàng đây? Nhưng nàng tự cười trong bụng. Ha, độc chiêu túi hương của Trần Thái Uyên, nàng đã phá được, còn phải khiếp sợ một à hậu thất thế sao? Không chút sợ hãi, Nhạc Hy cười đáp: "Được!"

Khôn Ninh cung đại diện, vắng vẻ, tịch liêu.

"Thần nữ Thẩm thị tham kiến Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế." Nhạc Hy chu toàn đại lễ với Hoàng hậu.

Ở khoảng cách gần, Nhạc Hy nhìn rõ đôi mắt u buồn, gương mặt hốc hác, thân hình tiêu tụy của Trần Thái Uyên. Phong thái và khí chất nàng ta hoàn toàn khác với Thuận Quý phi. Trần Thái Uyên phát tay cho Nhạc Hy đứng dậy, dường như dưới cái phát tay đó ẩn chứa sự mệt mỏi có giấu cũng không được. Nàng ta nói: "Hôm nay, bản cung nghe nói Thuận Quý phi triệu kiến người. Vừa hay, bản cung hơi buồn nên muốn nghe đàm một chút."

Lúc nói câu này, tay nàng ta chỉ về cây đàn đặt nằm ở góc tẩm điện. Nhạc Hy thuận mắt nhìn về phía cây đàn Thái Uyên chỉ. Đó là đàn vãn hòa loại tốt. Nhìn chất gỗ và hoa văn trên đàn, Nhạc Hy dễ dàng nhận ra đây là đàn vãn hòa cổ, chỉ có trong cung. Nhữ Phần nhanh nhẹn đi lấy cây đàn rồi sai thị tỳ xếp ghế, bày chỗ để Nhạc Hy ngồi đàn. Nhạc Hy nhìn cây đàn phủ bụi, khẽ miết qua dây đàn rồi hỏi: "Không biết Hoàng hậu muốn thần nữ gảy đoạn ca gì?"

"Tùy ý người." Hoàng hậu nói.

Nhạc Hy bắt đầu gảy đàn.

Có một nàng giai nhân chừ, bồi hồi đi lại mãi thôi.

Hồn vãng vất mà không về chừ, vóc hình khô héo đơn côi.

Từng hứa sớm đi mà tối lại chừ, vui yến tiệc mà quên nhau.

Lòng đoạn tuyệt mà chẳng đoái hoài chừ, cùng ai hợp ý tâm đầu.

[...] Đêm đằng đẵng như năm dài chừ, nhớ bứt rứt mà chẳng thể nguôi lòng.

Hết đi rồi đứng đợi sáng chừ, bình minh dần toả bình bồng.

Thần thiếp trộm buồn tui chừ, đến già chẳng dám quên quân vương. [1]

[1] Trường Môn phú: của Tư Mã Tương Như.

Hoàng hậu đương nhiên dễ dàng biết, điệu ca này là Trường Môn phú của Trường Khanh. Âm điệu Trường Môn phú da diết, nỉ non, thê lương, bồi hồi. Tiếng ca Trường Môn phú như đánh trúng vào nỗi lòng của Thái Uyên lúc bấy giờ, khiến nàng bất giác chau mày rơi lệ.

Nhữ Phần bước tới gần nàng, ân cần gọi: "Nương nương..."

Thái Uyên phát tay cho Nhữ Phần lui xuống, rồi hỏi Nhạc Hy: "Người có thấy bản cung giống Trần A Kiều [2] không?" Nàng ta dường như sắp khóc, nhưng lại cười nhếch một tiếng: "Ha, kể ra bản cung và Trần A Kiều đều họ Trần, cũng trùng hợp thật đấy nhỉ?"

[2] Trần A Kiều: Hoàng hậu của Hán Vũ đế. Sau khi Vệ Tử Phu xuất hiện, Trần Hoàng hậu thất sủng, bị đuổi tới cung Trường Môn sống. Nàng không tiếc trăm cân vàng nhờ Tương Như viết Trường Môn phú mong lấy lại ân sủng của đế vương. Gắn với điển tích Kim ốc tàng kiều.

A Kiều trông vọng từ Trường Môn cung, nàng thì hoài niệm tại Thiên các. Trần A Kiều bị Vệ Tử Phu [3] hạ gục, còn Trần Thái Uyên nàng thì thất bại dưới tay Trương Trích Hoa.

[3] Vệ Tử Phu: Vệ Tử hâu, Hoàng hậu thứ hai của Hán Vũ đế, sau khi Trần A Kiều thất thế được lập làm kế hậu.

Vậy có phải nàng rất giống A Kiều không?

Nhạc Hy mỉm cười thanh tao như gió xuân ấm áp: "Nương nương cho rằng, Trương Quý phi là hiện thân của Vệ Tử Phu sao?"

Khẽ gật đầu ảm ức, Trần Thái Uyên chỉ im lặng.

Nhạc Hy lại bật cười: "Vệ Tử Phu có lợi hại cũng phải cần răng chịu thua Lý phu nhân khuynh quốc khuynh thành đấy. Cho nên trong trận chiến chốn hậu cung, Vệ Tử Phu có thắng được tuyệt đối đâu? Sao nương nương lại chọn vai Trần A Kiều để diễn? Người nên chọn vai Lý Phu nhân [4] mới đúng."

[4] Lý phu nhân: Hiếu Vũ Hoàng hậu, Hoàng hậu (truy phong) của Hán Vũ đế. Điển tích "khuynh quốc khuynh thành" là để chỉ Lý phu nhân.

Mấy lời của Nhạc Hy càng khiến Hoàng hậu mơ hồ hơn. Nàng liền ngắt kỷ lời Nhạc Hy.

Phải, dù Thuận Quý phi có lợi hại, dù gần đây đúng là Hoàng đế bàn với Dương Nhất Thanh chuyện phế hậu nhưng nàng chưa gục ngã. Ít nhất nàng vẫn là Hoàng hậu, vẫn tôn quý hơn Thuận Quý phi. Trần A Kiều còn nghĩ ra cách nhờ người viết Trường Môn phú để đổi thay số phận, chẳng lẽ nàng lại ngồi nguyên trong Khôn Ninh cung này chờ đến ngày bị phế truất sao?

Rủ bỏ gương mặt u ám, Hoàng hậu nở nụ cười: "Đại tiểu thư Thẩm gia thật là người thông minh. Thiên hạ chỉ nói Trương thị kia là đệ nhất tài nữ, bản cung nghĩ tiểu thư mới xứng đáng với vị trí này."

Nhạc Hy cười thầm trong lòng. Nàng thừa biết rằng mấy lời Thái Uyên nói chỉ là để lôi kéo nàng về cùng hội cùng thuyền với nàng ta. Nhưng có một điều Thái Uyên sẽ không bao giờ biết: Nhạc Hy sẽ vĩnh viễn đứng về phía Trương thị.

Nhạc Hy trước khi rời Khôn Ninh cung chỉ để lại một câu duy nhất: "Trường Môn phú, tết Trung thu."

Lúc Nhạc Hy rời khỏi Khôn Ninh cung đã là chiều tà. Xa xa, Nhạc Hy nghe rõ tiếng chim lợn trời kêu từng tiếng thật xéo lòng. Mẩu thân nói với nàng, tiếng kêu này không may mắn.

Có lẽ Khôn Ninh cung sắp đổi chủ rồi.

Nhạc Hy khẽ thở dài một tiếng. Nghĩ đến đáng về tiểu tụy, dung nhan tàn điều của Thái Uyên, Nhạc Hy lại động lòng trắc ẩn. Thái Uyên rơi vào tình thế này là do nàng. Cùng thể thảm như một chuyện của ngàn năm trước: Bình Dương công chúa [5] dâng Vệ Tử Phu cho Hán Vũ đế khiến Trần A Kiều thất sủng. Tuy Nhạc Hy giống với Bình Dương công chúa, khiến cho Trần Thái Uyên mất đi hết thấy; nhưng khi gặp Thái Uyên đau khổ hôm nay, nàng lại động lòng để làm một Tư Mã Tương Như cứu vãn tình yêu mong manh cho A Kiều với Trường Môn phủ.

[5] Chị gái của Hán Vũ đế, người tiến cử Vệ Tử Phu.

Nhạc Hy biết rõ, lần này Thái Uyên sẽ thua - đúng theo những gì nàng bày sẵn. Song ở phút cuối, nàng vẫn muốn cho Thái Uyên cảm nhận tình yêu ít ỏi, dù chỉ là chút cảm thông của Hoàng đế. Cũng coi như đó là một cách để trả món nợ trần gian cho nàng ta. Nhạc Hy hại nàng ta một lần, giờ giúp lại một lần, coi như công bằng.

Ráng chiều đỏ thắm như những vệt yên chi rắc ra loang lổ. Cảnh thu theo đó mà càng thêm buồn man mác. Bất thức, Nhạc Hy nhớ đến những câu thơ:

Quế điện trường sầu bất ký xuân,

Hoàng kim tử ốc khởi thu trần.

Dạ huyền minh kính thanh thiên thượng,

Độc chiếu Trường Môn cung lý nhân.

(Điện quế sầu dài mất về xuân

Cung điện phía tây nhiễm bụi trần

Đêm tối trời trong, trăng một sáng

Chỉ chiếu vào người phía Trường Môn.)

Cuộc đời phía sau của Trần Thái Uyên, có khi cũng sẽ không khác gì Trần A Kiều năm đó.

Lịch sử: Câu chuyện về Trần A Kiều cho ai chưa được biết:

Theo sự tích, Trần Kiều vừa bị thất sủng, vừa bị giam giữ, lòng buồn tê tái, khóc than suốt ngày và nhớ lại những ngày hạnh phúc cùng Vũ Đế. Trần Kiều bèn nhờ Tư Mã Tương Như, nhà thơ nổi tiếng bấy giờ, sáng tác bài Trường môn phủ với lời lẽ, ý tứ tha thiết rồi tìm cách dâng lên Vũ Đế. Đọc xong bài thơ, thấu tỏ tâm chân tình của Trần Kiều, Vũ Đế xúc động bồi hồi, định tha cho bà nhưng sau đó bà vẫn chứng nào tật nấy, đêm pha nói xấu Vệ hoàng hậu. Vũ Đế tức giận, từ đó không bao giờ gặp lại bà.

Năm 116 TCN, Quán Đào trưởng công chúa, người mẹ có ảnh hưởng lớn đối với Trần Kiều qua đời. Sau cái chết của mẹ bà, nhà họ Trần cũng suy sụp theo.

Thời gian sau, Trần Kiều bệnh nặng qua đời. Theo nhiều lời kể, thời gian Trần Kiều ngã bệnh, Vệ hoàng hậu có đến Trường Môn cung thăm hỏi, Trần Kiều ra sức xin Vệ hoàng hậu thuyết phục Hán Vũ Đế đến gặp mình lần cuối. Không rõ Vệ hậu có làm theo không, chỉ biết đến lúc chết Trần Kiều vẫn không được gặp phu quân.

Sử sách không ghi lại Trần hậu mất năm nào và thọ bao nhiêu tuổi. Từ khi vào cung làm vợ Hán Vũ Đế năm 151 TCN, đến khi bị phế là năm 130 TCN, bà tại vị chừng hơn 20 năm. Thi hài bà được an táng ở huyện Bá Lăng, ở phía đông nam 30 dặm của thành Trường An

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Quế điện trường sầu bất ký xuân (Đã sửa 27/7/2018)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 16:

QUẾ ĐIỆN TRƯỜNG SẦU BẤT KÝ XUÂN

(Điện quế sầu dài chẳng thấy về xuân)

**Trích Trường Môn oán – Lý Bạch.*

Trung thu năm Gia Tĩnh thứ tám.

Ngoài phi tử và Hoàng thất, nhiều ngoại tộc quan hệ thân thiết với Hoàng đế, được Hoàng đế trọng dụng cũng được mời tới dự yến tiệc đêm trung thu. Đương nhiên phụ tử Thẩm Tịch Thành cũng không thể thiếu vắng.

Với số lượng đông, yến tiệc không thể tổ chức trên Thần Vũ đài như mọi năm mà được dời đến Thượng Ninh điện trong Trường Thanh cung.

Trước yến tiệc vài hôm, Hoàng đế không định mời Hoàng hậu đến tiệc nhưng Dương Nhất Thanh - một quan viên thuộc phe hoạn quan trong triều, khéo nói mấy lời với Hoàng đế: Dẫu sao Trần thị cũng là mẫu nghi thiên hạ, còn là phu thê bao nhiêu năm với Hoàng đế, nên để để hậu tham gia yến hội này. Hoàng hậu chung quy là chủ lục cung, yến tiệc mà vắng thì e quần thần dị nghị. Hoàng đế có chút nể nang mới đồng ý để Hoàng hậu đến đại yến.

Giờ Thân, tất cả những người được mời tới yến tiệc đều đã có mặt. Trần Thái Uyên vẫn ngồi trên phượng tọa, trang điểm và phục sức cực kỳ tinh xảo; vẻ mặt nàng đắc ý nhìn về phía Thuận Quý phi, khác hẳn với sắc mặt tiểu tụy khi bị cấm túc trong Khôn Ninh cung.

Trích Hoa thấy Hoàng hậu nhìn mình, liền cười đáp lễ, vẻ mặt không chút sợ hãi, bất mãn nào. Hoàng đế ngồi trên phượng tọa, ngay cạnh Hoàng hậu nhưng không để ý đến trận chiến tranh lạnh bằng mắt giữa các phi tần trong hậu cung của mình.

Thánh mẫu Hoàng Thái hậu hôm nay đã xuất hiện sau nhiều ngày vắng bóng khỏi các yến tiệc trong cung. Bà ngồi phía dưới bên trái phượng tọa của Hoàng hậu và Hoàng đế. Dù lão thái thái họ Trương đó không phải mẫu thân sinh ra Hoàng đế nhưng hẳn vẫn nhất mực tôn kính bà. Thái tôn Thái phi Thiệu thị, Hoàng tử mẫu thân sinh ra cha Hoàng đế, ngồi đối diện với Thái hậu. Phía dưới cùng là các phi tử, các quan lại, Hoàng thất, ngoại tộc, cả các phi tử tiền triều.

Thuận Quý phi hôm nay vận một bộ y phục màu vàng nhạt, đường may và họa tiết đều rất đơn giản. Nàng vẫn kiểu tóc liên hoa, cài nghiêng cây trâm mẫu đơn bằng phi thủy không hề cầu kỳ; không cài khuyên tai. Phục sức của Thuận Quý phi và Hoàng hậu thực sự có nhiều khác biệt: Hoàng hậu cao quý lộng lẫy, Thuận Quý phi thanh nhã tự nhiên. Chẳng ai nói rõ được ai đẹp hơn, giống như đặt Tây Thi và Dương Quý phi lên bàn cân so sánh.

Hoàng đế tâm tình dù không tốt lắm nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười giả lả: "Hoàng tử mẫu nói với trẫm, các nàng đều chuẩn bị một tiết mục đêm trung thu hôm nay. Mấy ngày liền trẫm đều mong tới ngày này để được chiêm ngưỡng. Nào, ai sẽ mở màn đây?"

Vài tiếng xì xào lại vang lên, dường như mọi người không chỉ rõ được ai sẽ lên mở màn. Thái tôn Thái phi lên tiếng: "Hay là để Thuận Quý phi đi. Ai gia nghe nói Quý phi chuẩn bị tiết mục Hoa Nguyệt Tư. Trước đây ai gia được xem qua Thái hoàng Thái hậu múa bài này. Hôm nay trăng tròn hoa thắm, chi bằng Quý phi múa bài này khai tiệc đi."

Bắc cung Hoàng hậu Hạ thị - Hoàng hậu của tiên đế, cũng tìm cách theo hoa trên gấm: "Lời của Thái tôn Thái phi đúng lắm. Bản cung nghe nói phong thái của Thuận Quý phi rất giống với Thái hoàng Thái hậu, hôm nay hay là để bản cung được mở rộng tầm mắt đi." Bấy lâu nay Hạ thị sống ở Thọ Khang cung cổ quạnh, giờ mới được xuất hiện ở yến hội trong cung.

Trần Thái Uyên từ đầu chưa hề lên tiếng. Hết Thái tôn Thái phi rồi đến Hoàng hậu tiền triều giành lời khiến Thái Uyên bất mãn. Không cam lòng, nàng ta cũng cười cười lên tiếng, thể hiện chút quyền uy: "Hoàng tâu nói đúng đấy, thế nhưng Thuận Quý phi luôn là người múa đẹp nhất trong hậu cung. Như thế những người biểu diễn sau chẳng phải sẽ bị chê cười sao?"

Hoàng đế bật cười một tiếng, thuận ý nói: "Hoàng hậu càng ngày càng khéo. Vậy thì cứ để Ngọc Nhi trước vậy."

Văn Ngọc Hiểu thấy Hoàng đế nhắc tới mình, mỉm cười e thẹn bước lên nói: "Vây thần thiếp chịu xấu hổ trước vậy!"

Văn phi bước lên vũ đài. Dường như tiết mục ấy đã được chuẩn bị công phu kỹ càng, ngay sau khi Văn Ngọc Hiểu ra hiệu, một dàn vũ nữ theo hàng lối tiến lên, mỗi người mang một đàn huyền cầm, dáng vẻ mềm mại như yến, khiến mọi người ai nấy đều hồi hộp chờ đợi màn diễn của nàng. Văn phi kiễng chân, uốn chuyển múa theo âm thanh của tiếng đàn. Tay nàng phất lên như cánh thiên nga, thướt tha và yếu kiều. Dáng vẻ tựa mềm như yến, thanh như nhạn. Nàng múa điệu Thiên Nhai Nguyệt Nữ. Mỗi đoạn khi cánh tay đưa lên, bước chân cũng theo đó thoăn thoắt linh động và yếu diệu.

Điệu múa kết thúc, Hoàng đế tán dương: "Đẹp, rất đẹp, tựa như Thường Nga cung Quảng Hàn."

Thiên Nhai Nguyệt Nữ là điệu múa phỏng tác lại điệu Nghệ Thường do Thái hoàng Thái hậu chỉnh sửa và biên soạn. Nữ tử Minh triều nếu như múa được cả Thiên Nhai Nguyệt Nữ và Hoa Nguyệt Tư thì trình độ vũ đạo đã đạt đến độ xuất chúng.

Văn phi cười mỉm rất thanh nhã, bước về chỗ ngồi. Thái tôn Thái phi cũng cười tươi khen ngợi: "Ai gia ngờ hậu cung chỉ có mình Thuận Quý phi là tài năng, không ngờ Văn Cung phi thân bất tàng lộ, cũng là nhân tài hiếm có."

Thuận Quý phi thừa biết Thái tôn Thái phi đang cố ý mỉa mai nàng nhưng nàng vẫn bình tĩnh, không biểu lộ chút nộ khí nào.

Văn Cung phi thì rất vui vẻ, cố ý nói: "Tần thiếp chỉ biết chút ít, sao dám so sánh với đệ nhất tài nữ đại Minh chứ?" Nàng cũng đã dốc không ít công sức để học Thiên Nhai Nguyệt Nữ này.

Thuận Quý phi nghe rất rõ lời nịnh nọt lấy lòng của Văn Ngọc Hiểu. Nàng chỉ cười lấy một cái cho có lệ, khơi chuyện theo hướng khác: "Ngọc muội muội lại đùa bản cung rồi. Bản cung đã là phi tần của Hoàng thượng; danh đệ nhất tài nữ đó giờ đã là xa xôi từ lâu rồi. Lúc này, muội nói xem trên dưới đại Minh, có ai bị được tài sắc của Hoàng hậu nương nương?"

Một câu của Trích Hoa nghiêm nhiên đẩy Văn Cung phi vào thế bị động, mạo phạm tới Trần Thái Uyên. Văn Ngọc Hiểu vì thế mà nhất thời á khẩu.

Thấy mặt Ngọc Hiểu xám lại, Thái hậu liền giải vây cho nàng ta bằng cách lảng sang chuyện khác: "Vây không biết Hoàng hậu hôm nay đã chuẩn bị tiết mục gì?"

Thánh mẫu Hoàng Thái hậu không phải người lắm mưu nhiều kế nhưng vẫn là người thận trọng. Bà không muốn Trích Hoa luôn ở cục diện ưu thế, sinh ra kiêu ngạo mà hồ đồ.

Trần Thái Uyên cười thân nhiên. Từ gương mặt vui vẻ của nàng ta, dễ dàng nhận ra niềm hy vọng tràn trề. Ngoảnh sang phía Hoàng đế, nàng ta nói cười dịu dàng: "Thần thiếp nghe nói Thuận Quý phi từng học hỏi cầm thuật của tiểu thư nhà họ Thẩm. Thần thiếp cũng biết so sánh cầm thuật của mình với Thuận Quý phi thì thật không tương xứng chút nào. Nhưng thôi, thần thiếp để Hoàng thượng và Thái hậu chê cười vậy."

Thái hậu nghe Thái Uyên nhắc tới "tiểu thư Thẩm gia", trong lòng hơi sợ nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại: "Hoàng hậu khiêm tốn rồi. Thái tôn Thái phi, Hoàng thượng, cả ai gia đều mong chờ lĩnh ngộ cầm thuật của Hoàng hậu mà."

Gia Tĩnh chỉ cảm chén rượu nhấp một ngụm nhỏ nhưng không nói điều gì. Thái tôn Thái phi lên tiếng: "Thái hậu nói đúng lắm. Mang đàn tới cho Hoàng hậu."

Thuận Quý phi bình thân thường rượu, ăn bánh trung thu. Đêm nay nàng nhất định không so đo với Trần Thái Uyên về chuyện đàn sáo vớ vẩn này. Từ đầu nàng luôn yên lặng không nói nhiều, chỉ vì nàng biết rất rõ: Dù hôm nay Thái Uyên có biểu diễn gì đi chăng nữa, thì cũng sẽ thua nàng trên vũ đài này mà thôi. Nàng chờ, chờ Thái Uyên biểu diễn xong sẽ có một màn kịch hay hơn cả màn kịch đêm Giao thừa đầu năm.

Được Thiệu Thái tôn Thái phi ủng hộ, Trần Hoàng hậu càng thêm phấn khích. Hai cung tỷ bày sẵn đàn vân hòa để Hoàng hậu gảy. Thái Uyên dịu dàng bước tới bên cây đàn, yêu kiều ngồi xuống, bắt đầu chạm tay vào dây đàn. Từ dây đàn nàng gảy phát ra âm thanh trong trẻo. Nàng cao giọng ngâm nga:

"Có một nàng giai nhân chừ, bồi hồi đi lại mãi thôi.

Hồn vàng vắt mà không về chừ, vóc hình khô héo đơn côi.

Từng hứa sớm đi mà tới lại chừ, vui yến tiệc mà quên nhau.

Lòng đoạn tuyệt mà chẳng đoái hoài chừ, cùng ai hợp ý tâm đầu.

Thiếp nhớ nhưng mà ầu sầu chừ, vẫn giữ một mối thành tâm.

Chờ chiếu cỏ mà tiếp kiến chừ, được lời ngọc mà chịu vàng.

Nghe tiếng hư mà tưởng thực chừ, ở ly cung tại Thành Nam.

Bữa đạm bạc mà tự soạn chừ, nhưng người từng chẳng muốn giá lâm.

Chỉ một mình mà trầm tư chừ, trời nổi gió mà ẩm ẩm.

Lên đài lan mà trông xa chừ, chỉ thất vọng mà bản thân."

[...]

Hoàng đế cũng say mê trong tiếng nhạc và tiếng hát mê ly của Thái Uyên. Hình ảnh về Trần Thái Uyên trong quá khứ hiện lên trong đầu hắn. Hắn nghiêm túc suy nghĩ từng việc, từng việc giữa hắn và nàng. Hắn nhớ lần đầu, vào đêm hắn thành thân với Thái Uyên, hắn lạnh lùng đi một mình đến Ngự thư phòng, không thêm cầm cả đèn cầy, không thêm uống rượu hợp cầy. Lòng hắn rất rõ, nàng là người của Dương Đình Hòa, vì thế dù nàng ôn nhu dịu dàng cỡ nào, hắn vẫn luôn đề phòng cảnh giác, đối xử với nàng vẫn luôn thờ ơ. Hắn chỉ coi nàng là một Hoàng hậu, chưa bao giờ coi nàng là thế tử của mình.

Cho đến khi có Thuận phi, hắn đối với nàng càng ngày càng cách xa hơn. Hắn chỉ nghĩ hắn mất đi Tích Nguyệt, nữ tử mà hắn coi trọng, hắn đau lòng đến tận cùng. Nhưng chưa bao giờ hắn nghĩ suốt tám năm nay, Trần Thái Uyên sống cũng không dễ dàng gì. Nghe Trương Môn phú, hắn từ gần cách đề phòng với nàng, bỗng động lòng trắc ẩn. Kỳ thực tâm tư của Thái Uyên cũng giống hắn: đều là sự bất lực trong tình cảm. Hắn đánh mất chân tình còn nàng kiếm tình thử chân tình hư vô; chung quy cả hai đều không có được thứ tình yêu mình mong cầu.

Nỗi lòng của nàng với hắn, hắn không thể thấu hiểu nhưng có thể xót xa.

Nhạc dứt, Như Phần giúp Trần Hoàng hậu thu dọn đàn, còn Hoàng hậu hơi cúi đầu rồi mới trở về vị trí. Thái hậu không khỏi ngợi ca: "Hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, tài năng hơn người. Nhiều năm vậy rồi, ai gia mới được nghe tiếng đàn tình diệu..."

Thái tôn Thái phi cũng gật gù cảm thán: "Hay! Ai gia nghe mà dường như không cảm thấy từ nào diễn tả cho sự tuyệt vời của điệu đàn này."

Trần Thái Uyên học đàn từ khi còn nhỏ, so với người khác cũng là được vài phần nổi trội.

Gia Tĩnh không biết mở lời sao cho phải, chỉ nói: "Hay lắm... Nhiều năm thế rồi, giờ trẫm mới biết Hoàng hậu cũng thạo ngón đàn."

Thái Uyên được một câu khen mà mừng đến chảy nước mắt, nở nụ cười mãn nguyện: "Thần thiếp cũng chỉ có chút tài mọn này."

"Trẫm... Hoàng hậu cơ thể yếu, bị bệnh, ở Khôn Ninh cung dưỡng bệnh đã lâu, có lẽ cũng đỡ nhiều rồi. Trẫm thấy từ mai nên để các phi tần duy trì tiếp công việc thịnh an Hoàng hậu hằng ngày như trước đây. Trẫm cũng muốn để Hoàng hậu tiếp tục quản lý lục cung." Hoàng đế trầm tĩnh nói, lại khẽ lấy chén trà trên bàn uống cạn.

Thái tôn Thái phi mỉm cười: "Hoàng hậu khỏe là tốt rồi. Vậy thì công việc lục cung, ai gia giao lại cho Hoàng hậu nương nương."

Thái Uyên vô cùng mừng rỡ. Thấm tiểu thư quả nhiên không lừa nàng. Đáng lẽ nàng nên đấu hết mình hơn là ngồi một chỗ chờ chết.

Nàng liền cúi đầu: "Thần thiếp tạ ân điển của Hoàng thượng. Tạ Thái tôn Thái phi nương nương đã giúp đỡ thần thiếp quản lý lục cung."

Mấy phi tần thấp phẩm cả năm không được ngó ngang đến, lại thêm mấy mệnh phụ ngoại tộc ở dưới góp thêm lời nịnh nọt Trần Thái Uyên. Bọn họ biết Thái Uyên đã trở thành "A Kiều tái thế", đã trở lại là một nữ nhân có địa vị cao nhất hậu cung, vì thế họ tranh thủ cơ hội lấy lòng nàng ta. Đám người ngoài đó giống như cỏ lau nơi bờ tường, gió chiều nào theo chiều ấy.

Trần Thái Uyên đắc ý trở về phượng tọa, không quên cho Thuận Quý phi cái nhìn mỉa mai. "Trương Môn phú" nàng gây có hay không đã không còn quan trọng. Quan trọng là nó giữ được ánh nhìn của đế vương, thỏa mãn nguyện vọng lớn nhất của Trần Thái Uyên.

Có vị Tài nhân thấp phẩm đột ngột cất lời: "Không biết Hoa Nguyệt Tư của Quý phi nương nương thế nào?"

Ai nấy đều hùa theo góp lời. Hôm nay Trương Môn phú của Hoàng hậu đã là màn "A Kiều tái thế", cho nên bọn họ cũng muốn xem xem bộ mặt của Thuận Quý phi nếu thất bại trước Hoàng hậu thì sẽ thế nào. Thuận Quý phi đường đường là phi tần đặc sủng nhất, còn là đệ nhất tài nữ Minh triều; nếu thất bại hay thua kém Hoàng hậu, ắt sẽ có chuyện hay bàn tán trong hậu cung ngày mai.

Nhưng Trích Hoa há để mọi người chỉ xem Hoa Nguyệt Tư? Như thế nhằm chán biết bao. Nàng sắp có màn kịch hay hơn cả Hoa Nguyệt Tư nữa kia.

Từ đầu nàng im lặng để Thái Uyên và Ngọc Hiểu hô mưa gọi gió. Giờ tới lượt nàng dâng núi lấp sông.

"Ngọc muội muội đã múa Thiên Nhai Nguyệt Nữ. Bây giờ thần thiếp múa thêm Hoa Nguyệt Tư nữa, chẳng phải quá thích hợp sao?" Trương Trích Hoa biết Văn Ngọc Hiểu luôn bị lép vế, cố tình nhắc đến nàng ta.

Văn phi biết Trương Trích Hoa cố tình khích tướng mình, chỉ e dè: "Tần thiếp so với nương nương, chẳng phải là Đồng Thi sao?"

Cười nhạt, Trích Hoa đứng lên, cúi đầu: "Vay thần thiếp... hự"

Trích Hoa loạng choạng ôm bụng ngồi thụp xuống ghế khiến cả đại điện được một phen náo loạn. Ai nấy đều sợ hãi, đương nhiên không trừ Hoàng hậu. Thái hậu và Gia Tĩnh vội đi xuống dưới, đến chỗ Trích Hoa. Hoàng đế căng thẳng hỏi nàng: "Hoa Nhi, nàng sao vậy?"

Quá nửa số người ở đây bàn tán, có khi thốt ần tối nay có vấn đề. Trương Mục Anh không chần chừ, nhanh nhẹn thử độc trong rượu, trà và bánh trung thu. Tuy nhiên kim bạc không phản ứng, đồ ăn có lẽ là hoàn toàn bình thường.

Thái hậu vội nói: "Thượng Ninh điện nằm ở biệt cung, e rằng Thái y không thể đến ngay trong chốc lát được."

Hoàng đế lắc đầu, vội vàng nói: "Không cần đợi Thái y đâu. Ngự y của trẫm đang đợi bên ngoài Trường Thanh cung, gọi y vào bắt mạch cho Quý phi."

Rất hiếm người được Ngự y của Hoàng đế bắt mạch cho, cho nên điều này khiến cho ai nấy trong Thượng Ninh điện có phần sững sốt, thoáng có tiếng bàn tán rôm rả. Trương Mục Anh vì vậy mà cũng hơn chán chừ. Tức giận, Hoàng đế to tiếng với y: "Còn không mau đi đi? Thân thể Quý phi quan trọng!"

Vài phi tần bắt đầu lo sợ, song trong lòng họ có đắc ý khi Thuận Quý phi gặp nạn như vậy. Tần phi trong cung cảm này là vậy, luôn hoan hỷ khi người khác, nhất là kẻ đặc sủng gặp họa

sát thân.

"Hay là... Thuận Quý phi nương nương có tin mừng?" Văn Cung phi lên tiếng.

Tất cả mọi người đều chú ý tới câu nói của Văn Ngọc Hiểu. Phải, nếu như Thuận Quý phi có tin mừng, đau bụng bất thường cũng là đương nhiên, hoàn toàn hợp lý. Câu nói này của Văn Ngọc Hiểu trở thành đề tài cho đám vương giả, công chúa, phi tần bàn tán. Họ nói nếu Thuận Quý phi sinh Hoàng trưởng tử, chưa biết chừng sẽ trở thành Hoàng hậu cũng nên. Nghe mấy lời bàn này, Trần Thái Uyên cũng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, không nói điều gì. Lần trước nàng thất bại vì không giữ được bình tĩnh, lần này nhất định không đi lại vào vết xe đổ của chính mình. Biết vậy nên nàng chỉ lặng thinh quan sát những chuyện xảy ra trên Thượng Ninh điện.

Việc thân thể Thuận Quý phi bất an phải triệu Ngự y chung quy vẫn là việc trong nhà Hoàng đế, e có người ngoài sẽ không thích hợp. Hoàng đế liền hạ chỉ cho các vị khách quý hồi phủ. Rất nhanh, Thượng Ninh điện chỉ còn lại đám phi tần và hai vị trưởng bối.

Không lâu sau đó, Ngự y của Hoàng đế có mặt, bắt mạch cho Thuận Quý phi. Thái hậu nhìn Ngự y với ánh mắt chờ mong, hỏi: "Vương đại nhân, Quý phi đau bụng thất thường như thế, có phải là vì có hỷ sự không?" Thái hậu kỳ thực đã mong mỏi Thuận Quý phi hoài thai. Đạo lý mẹ quý nhờ con, Thái hậu là người hiểu rõ hơn ai hết.

Lúc Thái hậu hỏi, gương mặt Hoàng đế vô cùng rạng rỡ.

Nhưng đi ngược lại những mong muốn của Hoàng đế và Thái hậu, Ngự y trầm giọng nói nhẹ: "Tối nay, nương nương không khỏe nên bụng dạ mới thấy khó chịu ạ." Câu nói của Ngự y khiến Thái hậu và Hoàng đế đều thất vọng, còn Trần Thái Uyên và đám tần phi thì thầm mừng rỡ trong lòng.

Trương Trích Hoa đều hiểu được. Bởi lẽ từ sáng đến giờ nàng chưa ăn cái gì ngoài mấy thứ bánh trưng thu bày trên tiệc, do đó bụng hơi đau.

Thuận Quý phi lại có ý hỏi: "Ngự y, vậy người xem luôn xem sức khỏe của bản cung thế nào."

Câu hỏi này hầu như các tần phi trong cung đều hiểu được hàm ý. Ý Thuận Quý phi là "Thân thể bản cung có đủ khỏe để mang thai không?". Bởi vì biết thế cho nên ánh mắt đám tần phi nhìn Thuận Quý phi đều là ganh ghét.

Ngự y chau mày đáp: "Lão thần... thật hơi khó nói..."

Hoàng đế và Thái hậu đều sững sờ. Đưa mắt nhìn Thuận Quý phi, Hoàng đế hỏi Ngự y: "Sao thế? Chẳng lẽ thân thể của Thuận Quý phi có gì không khỏe sao?"

Trích Hoa cười thầm trong bụng. "Không khỏe" mà Hoàng đế nói, chắc hẳn Thái Uyên rất mong là "không có khả năng sinh nở" nhỉ? Đáng tiếc...

Ngự y bần thần hồi lâu rồi đáp lại: "Thần phát hiện, trong cơ thể của Thuận Quý phi nương nương có dấu hiệu từng sử dụng xạ hương và hồng hoa một cách đều đặn."

Một câu này của Ngự y hoàn toàn trúng ý Trích Hoa, vở kịch của nàng có thể diễn tiếp rồi. Trích Hoa giả bộ tức giận tới cùng, đứng phắt dậy, phần nộ quát Ngự y: "Hàm hồ. Bản cung biết xạ hương và hồng hoa khiến cơ thể mất dần khả năng sinh nở, có điên đầu mà dùng thứ đó? Trước đến nay ngoài Vân Diên hương của Hoàng hậu, bản cung có tiếp xúc với loại hương liệu nào khác đâu?"

Nghe đến Vân Diên hương, sắc mặt của Hoàng hậu trở nên u ám. Nhưng nàng ta không hề biểu lộ. Nàng ta vẫn tin rằng không có ai biết được cơ mật ẩn sâu trong chiếc túi hương nàng ta tặng Thuận Quý phi.

Ngự y liền ý nhị hỏi Thuận Quý phi: "Thuận Quý phi có thể cho thần xem qua loại hương người dùng được không?"

Thái hậu nhìn thấy túi hương Trích Hoa đưa cho Ngự y, hoàn toàn hiểu ra mưu kế của Trích Hoa.

Trương Quý nhân Triệu thị là một phi tử vào cung cùng Hoàng hậu, tính đến nay cũng được tám năm nhưng vẫn chỉ ở trước Quý nhân nhỏ bé. Bao lâu nay nàng ta ẩn mình trong cung, không bao giờ hé răng bàn tán. Nhưng hôm nay nàng ta bạo gan lên tiếng, nói một câu vu vơ như thể bóng đùa: "Đó chẳng phải túi hương Hoàng hậu tặng cho Thuận Quý phi nương nương sao?"

Nói xong Triệu thị kia cười một điệu nửa có nửa không, mơ hồ không rõ.

"e

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Bán thị tư quân bán hận quân (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 17:

BÁN THỊ TƯ QUÂN BÁN HẬN QUÂN

(Nhớ nhớ nhưng vua, nửa hận vua)

**Trích Trường Môn Oán – Tề Cán.*

Sau khi Trương Quý nhân lên tiếng, tất cả đám phi tần còn lại đều khẳng định rằng, túi hương đó chính xác là do Hoàng hậu tặng cho Thuận Quý phi nương nương. Có người còn cố ý mách lẻo, lúc nào Thuận Quý phi cũng mang theo bên mình vì sợ Hoàng hậu sẽ gây khó dễ. Hoàng hậu bị một mẻ muối mặt, hoàn toàn rơi vào thế bị động. Nàng ta vội vàng lên tiếng thanh minh: "Hoàng thượng, thần thiếp... thần thiếp không hề hại Thuận Quý phi. Hoàng thượng phải tin tưởng thần thiếp."

Giọng Hoàng hậu rất đỗi tha thiết và thành khẩn. Hoàng đế cũng quay sang nàng ta, ánh mắt nàng ta thật khiến cho người ta phải xót thương. Hắn không báo tin hay không tin, chỉ nói: "Hoàng hậu đừng lo. Nếu kiểm tra bên trong túi hương không có vấn đề gì, chẳng phải sẽ chứng minh được cho nàng sao?"

Trần Thái Uyên im bật, chỉ còn biết khấn trời cho Ngự y không nhìn ra mánh khoe của nàng và Dương Đình Hòa. Ngự y dùng ngân thước mức một ít hương liệu và dùng một số công cụ khác tiến hành kiểm tra túi hương. Một lúc sau, Ngự y cúi đầu báo cáo kết quả: "Thưa Thái tôn Thái phi, Thái hậu, Hoàng thượng, thần kiểm tra xong. Nhận thấy túi hương hoàn toàn bình thường."

Thái hậu cười trừ. Hương liệu này bình thường là điều dễ hiểu. Hoàng hậu thì thờ phào, nở nụ cười đắc ý. Nàng ta nghiêng răng nói: "Hoàng thượng, Thái hậu, hai người thấy chưa? Thần thiếp rõ ràng vô tội."

Thái hậu định lên tiếng nhưng Thái tôn Thái phi đã nói trước: "Hoàng thượng, ai gia cho rằng, nếu chỉ trộn một ít xạ hương vào Vân Diên hương thì sẽ không nhận ra được. Vì hai thứ này đều có mùi tương tự hoa lan nên sẽ rất khó phát hiện. Để cho Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thuận Quý phi và tất cả mọi người ở đầu đều phục, ai gia nghĩ nên cho người thực sự am hiểu về hương liệu thẩm định kỹ lại túi hương này."

Cả Thái hậu và Thuận Quý phi đều hơi có chút bất ngờ. Thái tôn Thái phi lại nói ra hết những lời Thái hậu định nói khiến Thái hậu không cần phí tâm nữa. Hoàng đế nghe những lời Thái tôn Thái phi nói cũng hơi ngạc nhiên.

Dùng một lát, Thái tôn Thái phi giải thích: "Thời Hiến Tông tiền đế, Cung Túc Hoàng Quý phi Vạn thị từng dùng túi hương có trộn lẫn xạ hương để hại Thuận Hoàng hậu - cũng chính là Thái hoàng Thái hậu của chúng ta - sảy thai. Mà khi kiểm tra, hóa ra xạ hương không nằm trong thành phần hương liệu."

Trong những ngày Trần Hoàng hậu vắng mặt, Thái tôn Thái phi xử lý mọi việc hậu cung đầu ra đấy, ai nấy đều kính phục bà, nhất là về đức tính cẩn trọng và công minh. Đám tần phi Nhu Quý nhân, Tương Quý nhân hay Văn Cung phi đều đồng tình với lời nói của Thái tôn Thái phi.

Thuận Quý phi đương nhiên cũng hoàn toàn đồng ý.

Tương Trích Hoa chỉ trầm tĩnh quan sát mọi chuyện. Hóa ra cách của Trần Thái Uyên không phải được dùng lần đầu. Sau lời nói của Thái tôn Thái phi, gương mặt Trần Thái Uyên không còn một tia huyết sắc, vội vàng nói: "Thái tôn Thái phi nương nương, người nói như vậy chẳng phải có ý cho rằng thần thiếp đã hại Thuận Quý phi sao? Nếu không, sao nhất định phải kiểm tra lại như thế?" Gương mặt Thái Uyên đã để lộ không ít lo sợ, khiến nhiều người tâm tư tính tề như Thái hậu hay Thái tôn Thái phi không khó để nhận ra suy nghĩ trong lòng Hoàng hậu lúc này.

Tương Quý nhân Triệu thị lúc này lại lần nữa lên tiếng: "Hoàng hậu nương nương, nếu như nương nương không hạ thủ vào túi hương, việc gì phải lo lắng việc khám xét chứ? Hoàng hậu, người nói có phải không?" Lời Triệu Tương rất cay đắng, khiến cho Thái Uyên càng thêm tức giận.

Một người khác cũng lên tiếng: "Tương tỷ tỷ nói đúng. Hoàng hậu nói với Thái tôn Thái phi như thế, chẳng phải có tật giật mình sao?" Người nói câu này ngồi ngay cạnh Triệu Tương. Nàng ta tên Giang Tầm Phương, tước vị Quý nhân, phong hiệu Nhu.

Trần Thái Uyên tái xám mặt lại. Cười khẩy trong lòng, có vẻ đám tần phi trong hậu cung đều muốn nhân cơ hội này kéo nàng khỏi ngôi Hoàng hậu. Nàng nhất thời á khẩu, không thể nói ra lời nào thêm.

Hoàng đế liền nói: "Được, vậy theo ý Thái tôn Thái phi, để người kiểm tra lại túi hương của Thuận Quý phi cho chắc chắn."

Thái tôn Thái phi gật đầu tỏ ý hài lòng.

Thái hậu theo đó liền lên tiếng: "Hoàng thượng, ai gia nhớ có một lần Hoàng thượng từng nhắc tới vị công tử Thâm gia. Thâm công tử học y thuật từ vị thần y Giáng Tuyết môn trên núi Yên Sơn. Y học rất giỏi về hương liệu, có thể nhận biết nhiều loại hương liệu khác nhau trộn lẫn. Có lẽ phụ tử Thâm gia chưa rời khỏi Tử Cấm thành, chỉ bằng mời họ quay lại giúp đỡ."

Hoàng đế nghiêng răng, quay sang dặn dò Tiểu Anh Tử: "Lời Thái hậu rất hợp ý trẫm. Anh Tử, mời Thâm công tử và Thâm thượng thư quay lại Thượng Ninh điện."

Sắc mặt Trần Thái Uyên hết trắng lại xanh, hai chân hai tay đều mềm nhũn như chẳng còn chút sức lực nào. Nàng đang chuẩn bị tư tưởng, lỡ chẳng may Thâm công tử kia phát hiện ra huyền cơ đó... Vội vứt những suy nghĩ tiêu cực khỏi đầu, nàng đánh phải gối lạng thình mà chờ đợi.

Thế nhưng nàng lại không biết, thực ra từ lúc đầu, Trích Hoa đã dựng nên âm mưu này rồi. Dù nàng có đợi chờ vào may mắn thì cũng là vô vọng, kết quả sớm đã định trước.

Rất nhanh, phụ tử Thâm thượng thư đã trở lại Thượng Ninh điện. Không đợi bọn họ hành lễ, Hoàng đế đã nói ngay: "Thâm thiếu gia, trẫm nghe nói người tuổi trẻ tài cao, còn là Đại Minh đệ nhất tài tử. Không chỉ vậy còn học sâu về hương liệu. Hôm nay, trẫm gọi người quay lại vì muốn người giúp trẫm một chuyện." Hắn mở lời rất trịnh trọng với Thâm Tịch Thành.

Thâm Tịch Thành hơi kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: "Thảo dân tuân mệnh. Không biết, việc Hoàng thượng nhờ là...?"

Nhìn qua biểu hiện của Thái hậu, Thuận Quý phi, cả Hoàng hậu, Thâm Tịch Thành phần nào đoán được lần này Hoàng đế gọi y quay lại để làm gì. Y cũng rất nhớ lời nói của Nhạc Hy: Giúp Trương gia cũng chính là giúp Thâm gia.

Y không phải kẻ nguốt, đương nhiên y hiểu tại sao hôm nay mình phải một lần nữa kiểm tra túi hương này. Y cũng nhìn rõ được mưu kế của Thuận Quý phi. Chuyện túi hương này đã là chuyện của một năm trước. Bây giờ Thuận Quý phi mới lật tẩy, ắt hẳn là kế của nàng ta. Y cho rằng lần này Hoàng hậu sẽ không thể thoát tội bởi y và Thâm thị luôn đứng về phía Thuận Quý phi.

Thâm Tịch Thành lấy một ít hương liệu trong túi ra, đổ vào lòng bàn tay ngửi thử rồi lại đổ lại vào túi. Sau đó y dùng sức gỡ một viên trân châu trên túi xuống, đồng thời rũ một ít kim tuyến trên túi ra. Thâm Tịch Thành chuẩn bị các dụng cụ để kiểm tra nhưng sự thật y nào có phải kiểm tra thêm điều gì. Kết quả kiểm tra này, y và Nhạc Hy đã có từ gần một năm trước.

Cuối cùng, y từ tốn nói với mọi người: "Hồi Hoàng thượng, Thái tôn Thái phi, Thái hậu, hồi Hoàng hậu, Quý phi, thảo dân đã kiểm tra xong rồi."

Ai nấy đều về mặt chờ mong nhìn về phía Tịch Thành. Có kẻ mong chờ theo kiểu sợ hãi, có kẻ mong chờ theo kiểu sung sướng.

"Nói đi!" Hoàng đế ra lệnh cho Thâm Tịch Thành.

Thâm Tịch Thành chậm rãi thưa: "Thảo dân phát hiện ra có xạ hương phủ trên trân châu và được trộn lẫn trong kim tuyến trên lụa. Ngoài ra còn một ít trong chỉ thêu và giữa hai lớp gấm này nữa."

Trần Hoàng hậu đã nghe rõ đáp án, nàng ta thờ mỗi lúc một dốc, tim đập loạn nhịp. Tay nàng đỏ mề hôi nhớp nháp như thể bị nhúng nước. Trời đất như quay loạn trước mắt nàng ta khiến nàng ta choáng váng, vội vàng phải vịn vào Nhữ Phần đứng bên cạnh. Nàng ta vừa không cam lòng, vừa không thể nào tin được. Trần Thái Uyên chưa biết nên đối diện với Hoàng đế như thế nào.

Gia Tĩnh đưa ánh mắt về phía Thái Uyên. Ánh mắt của hắn có căm giận, có phẫn nộ. Hắn nắm chặt tay, rít lên một tiếng: "Hoàng hậu!"

Trần Thái Uyên vội vàng phủ phục dưới chân hắn, y phục hoa lệ theo bám chặt lấy tay áo của hắn. Nước mắt nàng giàn giụa, miệng mấp máy, mãi không thốt được ra lời nào. Mãi sau, nàng ta mới lên tiếng: "Hoàng thượng, người... người tin thần thiếp, thần thiếp không hại Thuận Quý phi." Nàng khóc nhiều đến mức khiến người ta phải thương cảm. Nàng cố gắng biện hộ những lời vô nghĩa với hắn.

Thái hậu chỉ thờ dài một tiếng mà nói: "Ai gia mệt rồi, xin phép về Nhân Thọ cung trước."

Thái tôn Thái phi cũng thất vọng rời đi. Lúc này trong lòng Thái hậu đương nhiên là sự đắc ý tốt độ.

Thẩm Tịch Thành chỉ nói thêm: "Vị xạ hương được trộn lẫn trong thành phần nguyên liệu làm túi, cho nên không thể có chuyện Thuận Quý phi trộn thêm xạ hương để hại Hoàng hậu người được." Ý y rất rõ ràng. Chỉ có người làm túi mới có thể thêm xạ hương vào.

Lời Tịch Thành khiến Hoàng đế càng thêm thất vọng. Y nói như thế để khẳng định rất chắc chắn rằng, Hoàng hậu chính là người hạ thủ vào túi hương của Thuận Quý phi.

Lát sau, phụ tử Tịch Thành rời đi.

Thượng Ninh điện hoa lệ chỉ còn lại để hậu, đám phi tần cùng các cung nhân.

Trần Thái Uyên vẫn than khóc thành tiếng, bám lấy tay áo Hoàng đế, không ngừng kêu oan: "Hoàng thượng, thần thiếp không hại Quý phi... Hoàng thượng..."

Gia Tĩnh lạnh lùng hất tay khiến Thái Uyên ngã nhào trên nền đất. Trương Trích Hoa hiển nhiên đắc ý trong lòng, nhưng nàng vội làm gương mặt khổ sở, lo lắng, quỳ xuống, níu non: "Hoàng thượng minh giám, trước giờ... Hoàng hậu nương nung nhu hòa, hiền đức, người sao có thể hại thần thiếp chứ?"

Lời của Thuận Quý phi ngoài thì mang tính hòa hoãn nhưng lại như thể chậu dầu đổ vào đồng lửa.

Trần Hoàng hậu nhìn bộ dạng giả tạo thường thấy trước mặt Hoàng đế của Thuận Quý phi thì càng thêm phẫn nộ, quát: "Tiện nhân, ngươi đừng giả nhân giả nghĩa. Bản cung thừa biết ngươi oán hận bản cung. Chắc từ lâu ngươi đã phát hiện ra trong túi có xạ hương, nhưng ngươi đợi lúc bản cung đắc sủng mới lật tẩy. Ngươi..."

Hoàng hậu đột nhiên im bặt. Nàng ta nhận ra lời nói của mình có quá nhiều sơ hở. Trong một phút quá nóng vội và sợ hãi, nàng lại vô tình giấu đầu hở đuôi. Gia Tĩnh trừng mắt nhìn nàng, rít lên: "Hoàng hậu, nàng nói thế có nghĩa là..."

Trước đó thì nói "không hại Thuận Quý phi", sau đó lại nói "từ lâu ngươi đã phát hiện ra túi có xạ hương". Đến kẻ ngốc cũng nhận ra sự bất nhất trong lời nói của Trần Hoàng hậu.

Hoàng đế chán nản nói với đám phi tử: "Các nàng hồi cung đi!"

Sự trầm tĩnh bất thường của hắn khiến ai nấy không khỏi bàng hoàng.

Đám phi tần hơi sợ hãi, người nọ nhìn người kia, cuối cùng mới nối tiếp nhau rời đi, chỉ còn mình Thuận Quý phi ở lại. Nàng định nói thêm điều gì nhưng rồi Hoàng đế lại gơ tay cho nàng yên lặng. Dường như đây là một cú sốc lớn với Hoàng đế. Hắn vừa mới lấy lại thiện cảm với Hoàng hậu, nhưng rồi tất cả đã lại qua nhanh trong chớp lát.

Hoàng đế quay sang khéo vỗ về nàng ta: "Hoa Nhi, nàng cũng hồi Tích Thúy cung đi. Việc này trăm muốn tự mình nói với Hoàng hậu."

Thường Thảo đỡ Trích Hoa đứng dậy, khẽ nói: "Nương nung, chúng ta hồi cung thôi." Trích Hoa khẽ nhún người cáo lui.

Thượng Ninh điện chỉ còn lại Hoàng hậu, Hoàng đế cùng mấy kẻ hạ nhân.

Trần Hoàng hậu thấy Hoàng đế yên lặng hồi lâu, liền mình lên tiếng: "Hoàng... hoàng thượng."

Gia Tĩnh lại thờ dài nặng nề một tiếng. Lần này, hắn không nói to và dữ dằn, giọng rất trầm ổn. Nhưng chính thế lại khiến Thái Uyên lo lắng không ngừng: "Thái Uyên, có lời này trăm nhất định phải nói với nàng."

Đây là lần đầu Hoàng đế trực tiếp gọi tên nàng. Trước đây khi nghe Hoàng đế gọi khuê danh của Thuận Quý phi và Văn Ngọc Hiểu, Thái Uyên luôn ghen tỵ với nàng ta. Hôm nay, Hoàng đế gọi tên nàng, nàng không thấy vui vẻ, ngược lại còn có chút sợ hãi.

Hắn nhẹ giọng nói với nàng: "Có lẽ cả nàng, cả Hoa Nhi, tất cả phi tần hậu cung này đều biết... biết trăm không yêu ai trong số phi tần các nàng. Đương nhiên, Thuận Quý phi cũng không ngoại lệ."

Đây cũng là lần đầu tiên Thái Uyên cảm thấy mình thật gần hắn, cảm thấy ấm áp. Cũng là lần đầu chỉ có hắn và nàng, không có Thuận Quý phi, không có hậu cung vô vàn giai lệ. Chỉ có hắn và nàng ở cạnh nhau, cùng dốc bầu tâm sự như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Trăm không yêu Thuận Quý phi nhưng nàng ấy là người mà trăm rất trân trọng. Nàng ấy có thể không xinh đẹp nhất trong hậu cung, không dịu dàng như nàng và Ngọc Hiểu, dung nhan chỉ có vài phần giống với hồng nhan tri kỷ của trăm nhưng trăm vẫn thực sự quý nàng ấy. Có lẽ bởi người trăm yêu đã không còn trên đời nữa nên đầu Hoa Nhi chỉ giống có đôi phần, trăm vẫn muốn coi nàng ấy như Tích Nguyệt, ở bên an ủi trăm. Nhưng Thái Uyên, nàng hết lần này đến lần khác đổ tội vô cớ với nàng ấy, làm khó nàng ấy, làm khó cả trăm. Lần trước tết Nguyên đán, lần này là tết Trung thu."

Nhưng hắn không biết sự ích kỷ đó khiến biết bao nữ nhân khổ đau.

Trần Thái Uyên.

Như Quý nhân. Trương Quý nhân.

Không ngoại trừ cả sủng phi Thuận Quý phi của hắn.

Thêm vô vàn nữ nhân bị hắn bỏ mặc không thèm nhìn lấy một cái lạnh lùng.

Thái Uyên rơi nước mắt. Hoàng thượng vốn dĩ không thể hiểu phụ nữ các nàng được. Tình yêu của nam nhân là thoáng qua, còn tình yêu của nữ tử là độc chiếm. Nữ tử các nàng, ai cũng muốn nam nhân mình yêu chỉ thuộc về mình. Nàng không muốn chia sẻ bất cứ điều gì, nhất là tình cảm của Hoàng thượng với Thuận Quý phi. Chắc chắn Thuận Quý phi cũng thế, cũng không muốn cho nàng hưởng cùng sủng ái.

"Trăm biết Hoa Nhi rất ghét nàng, ghét cay ghét đắng. Trăm cũng thừa nhận, nàng ấy không phải chưa từng bày kế. Ngay như hôm nay và hôm tết Nguyên đán, nàng ấy có ý nói vài câu thêm dầu vào lửa, để trăm tức giận. Những điều này, trăm đều biết cả."

Trần Thái Uyên khóc rất nhiều, rất nhiều. "Hoàng thượng, à không đơn giản, trong sáng như người nghĩ đâu. À... lần tết Nguyên đán, là à bày mưu dẫn thần thiếp vào tròng.. Thần thiếp..."

Nàng không ngờ Gia Tĩnh lại ngắt lời nàng ngay: "Thái Uyên!" Ngừng một lát hần mới nói tiếp: "Nhưng nàng ấy chưa từng nói mấy lời không hay về nàng với trẫm. Khi nàng bị giam lỏng trong Khôn Ninh cung, trẫm biết Hoa Nhi muốn có quyền quản lý lục cung song nàng ấy vẫn khuyên trẫm tới thăm nàng. Nhưng nàng lần nào gặp trẫm cũng kể tội nàng ấy, thậm chí còn gọi thẳng nàng ấy là "tiện nhân" khiến trẫm càng muốn lánh xa nàng. Hôm nay nàng gây Trường Môn phú, trẫm thực sự xót thương, muốn bù đắp cho nàng. Trẫm đã suy nghĩ lại chuyện Thần Vũ đãi hôm tết Nguyên đán. Trẫm cho rằng lần đó nàng ác khẩu chứ không ác tâm, chẳng qua do trẫm quá hà khắc. Nhưng đến hôm nay, trẫm không ngờ túi hương của Quý phi..."

Hần nói đến đó rồi ngừng lại. Thái Uyên rung rung lệ. Nghiệt oán này đều do nàng ngốc nghếch, nàng có thể than thở thêm điều gì chứ? Có trách phải trách nàng không biết ẩn náu, không khéo léo bằng Trương Trích Hoa.

Chung quy, nàng không thoát được số phận bị đất như Trần A Kiều.

"Lần trước, trẫm nổi nóng, muốn phế ngôi hậu của nàng. Nếu không phải xót thương nàng vừa sảy thai, cả việc Thuận Quý phi và Dương Nhất Thanh xin trẫm giữ thể diện cho nàng thì trẫm đã... Nhưng lần này... trẫm có muốn giữ nàng ở ngôi Hoàng hậu cũng không được. Hôm nay, chuyện nàng hại Thuận Quý phi như thế, tần phi đều nhìn thấy, phụ tử Thượng thư đều biết rõ. Ngày mai, tin này được truyền khắp hậu cung tiền triều, tất cả mọi người biết. Chắc chắn họ không muốn trẫm để nàng ở ngôi hậu nữa. Nhưng trẫm thực sự không muốn phế truất nàng lúc này."

Lời của hần khiến cho Thái Uyên có chút ngạc nhiên. Khó khăn, hần nói tiếp với nàng: "Thái y bí mật nói với trẫm, nàng sau khi sảy thai luôn không chú trọng ăn uống, thân thể bị suy nhược nặng... không thể... không thể sống quá mùa thu năm nay. Cũng vì thế mà trẫm... trẫm không muốn..."

Hần không nói thêm nữa, còn Thái Uyên thì sững sờ. Không thể sống quá mùa thu năm nay... Nàng không biết mình nên buồn hay nên vui lúc này. Có lẽ là cả hai. Buồn vì sắp rời xa dương thế. Vui vì ít nhất hần còn một chút xót thương với nàng.

"Trẫm định mặc kệ lời các đại thần trong triều. Trẫm sẽ ém nhẹm tin nàng hại Quý phi trong tối nay. Nàng qua đời, trẫm vẫn sẽ truy phong hậu vị cho nàng. Trẫm biết nàng có ngày hôm nay đều do trẫm mà thành. Trẫm không muốn phế nàng, khiến nàng mất đi sự tự tôn của Hoàng hậu đại Minh. Coi như... đây là việc cuối cùng trẫm có thể làm để trả duyên phu thê với nàng suốt tám năm qua."

Cuối cùng, hất phất tay áo rời đi, chỉ nói: "Anh Tử, truyền chỉ của trẫm. Hoàng hậu Trần thị mạo phạm trẫm, tạm thời cấm túc tại Khôn Ninh cung, tước phượng ấn. Lục cung giao cho Thái tôn Thái phi."

Tiểu Anh Tử cũng đi theo hần. Bóng hần khuất dần vào màn đêm đen mịt mờ. Chỉ còn mình Thái Uyên ở lại Thượng Ninh điện.

Cuộc đời mỗi người, khi đã vào cung, giống như một ván bạc. Sẽ người có thắng lớn, cũng có kẻ thua to. Trong ván bạc cuộc đời đó, Thái Uyên nàng mất hết tất cả. Cuộc đời nàng từ nay đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Nàng ngồi trên nền đá cẩm thạch của Thượng Ninh điện mà khóc ai oán, nhìn theo cái bóng lưng lạnh lùng của kẻ đế vương. Cung phục rực rỡ của nàng cũng xoa trên mặt đất, tựa như một bông hoa sen hồng khoe những cánh thật mềm mại. Tiếc là đóa sen ấy rồi đã héo tàn.

Cuộc đời này của nàng, đau đớn, buồn thương, độc ác, dịu dàng, mềm mỏng, cố chấp, đều là vì người ấy. Nàng đã yêu đến độ si cuồng.

"Hoàng thượng, Uyên Nhi yêu người đến thế, vì sao người không từng hiểu lòng Uyên Nhi?"

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nguyệt minh phi hạ nhất song hồng (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 18:

NGUYỆT MINH PHI HẠ NHẤT SONG HỒNG

(Trăng sáng từ đầu bay đến một đôi hồng)

**Trích Ngô hợp chi sơ (Gặp gỡ buổi đầu) của Trương Hồng Kiều.*

Trích Hoa nấp ở cửa sau của Thượng Ninh điện, nghe từ đầu chỉ cuối cuộc đối thoại giữa đế hậu đại Minh.

Ngày hôm nay, cũng trong một canh bạc của cuộc đời, Trích Hoa là người chiến thắng nhưng nàng lại không hề vui vẻ gì. Thấy đáng về đáng thương của Trần Thái Uyên, nàng bỗng dưng động lòng trắc ẩn. Nàng ta là người không có được tình cảm của quân vương, đó chính là một thất bại lớn trong đời. Còn nàng, một cái bóng, một kẻ thế thân, so với Trần Thái Uyên, nàng có hơn được gì đâu chứ?

Thường Thao thấy sắc mặt Trích Hoa dần xấu đi, vội vàng hỏi: "Nuơng nuơng? Nuơng nuơng không khỏe sao?"

Song Trích Hoa lắc đầu: "Chúng ta hồi cung thôi!"

Tích Thúy cung.

Thuận Quý phi vừa hồi cung thì nghe tin báo: Thẩm tiểu thư đợi ở chính điện. Thẩm tiểu thư cùng Thượng thư nhập cung dự yến tiệc nhưng không tới Thượng Ninh điện mà đi tới Tích Thúy cung của Thuận Quý phi.

Trích Hoa thấy lạ. Lúc này đã sắp tới giờ Tuất ba khắc rồi, sao Nhạc Hy còn ở đây nữa?

"Tiểu nữ tham kiến Thuận Quý phi nương nương!" Dù đã muộn, trong điện chỉ có vài người nhưng Nhạc Hy vẫn không bỏ qua một chút quy củ nào. Trích Hoa ngồi nghiêng trên nhuyễn thất thân nhiên nói: "Miễn lễ!"

Nhạc Hy ngồi xuống chiếc ghế đối diện nhuyễn thất. Đợi nàng an tọa, Thuận Quý phi mới hỏi: "Trường Môn phú của Trường Khanh, có phải muội mách nước cho Trần Thái Uyên hay không?"

Nhạc Hy mỉm cười trong trẻo nói với Trích Hoa: "Cho nàng ta nếm chút ít ngọt bùi trong cả một gùi chua chát, chẳng phải rất hay sao?"

Thuận Quý phi kinh ngạc, sững sờ. Có lẽ lúc biểu diễn Trường Môn phú, Trần Hoàng hậu cũng không liệu được kết cục cuối cùng. Quả nhiên là "chút ít ngọt bùi trong một gùi chua chát"

Nhạc Hy nói tiếp: "Quan trọng là nương nương vẫn thắng, có phải không?"

Trích Hoa không đáp, mỉm cười nói: "Muội đến đây không phải để nói về việc thắng bại của Trần Thái Uyên chứ?"

Nhạc Hy là người thế nào, Trích Hoa hiểu. Khi bày kế, nàng ta đã chắc chắn kế sách sẽ thành công, cần gì phải phí công phí sức đêm hôm tối đây dò hỏi?

Nhạc Hy lại cười nhạt. Xem ra Trương Trích Hoa cũng đã hiểu quá rõ nàng. Nàng chần chờ hồi lâu mới nói: "Hôm nay tiểu nữ tới đây... muốn nhờ nương nương giúp đỡ. Tiểu nữ muốn tìm một người." Nhạc Hy đã suy nghĩ rất lâu mới đề cập chuyện này với Trích Hoa, hy vọng nàng ta có thể giúp đỡ mình.

Trích Hoa thất kinh. Người Nhạc Hy tìm kiếm, lẽ nào...? Trán tỉnh, nàng hỏi: "Ai? Quan hệ thế nào với muội?"

Nhạc Hy liền đáp: "Người này... tiểu nữ mới gặp có một lần vào lễ đại thọ năm mươi tuổi của bá mẫu. Đó là năm Chính Đức thứ mười lăm. Tiểu nữ rất quý trọng người đó, nhưng nương nương cũng biết Thẩm phủ kín cổng cao tường, tiểu nữ lại mất liên lạc với người đó, giờ lại muốn tìm lại. Người này hình như hơn tiểu nữ khoảng một, hai tuổi gì đó. Huynh ấy gọi mẹ là "mẫu phi". Chính Đức Hoàng đế không có con trai, vậy có lẽ huynh ấy là con trai vị Vương gia, Quận vương nào đó."

Trích Hoa thất kinh. Còn nghi ngờ gì nữa chứ? Người Nhạc Hy nói đến còn là ai ngoài Chu Hậu Thông, Gia Tĩnh Hoàng đế chứ? Nhưng chẳng lẽ lại nói với Nhạc Hy, người Nhạc Hy đang tìm là Hoàng đế đương triều? Không, đây không phải điều Trích Hoa muốn. Chỉ cần nói với Nhạc Hy, người Nhạc Hy tìm là Hoàng đế; đến khi đó Nhạc Hy chỉ cần nghĩ lại một chút là có thể suy ra người trong lòng Hoàng đế chính là mình. Đến lúc đó, Nhạc Hy và Chu Hậu Thông, đôi bên lưỡng tình tương duyệt.... Cái kết đó, Trích Hoa không muốn thấy. Nàng không thật lòng yêu Gia Tĩnh nhưng cũng giống Thái Uyên, không bao giờ muốn chia sẻ tình yêu của trượng phu mình với bất cứ nữ tử nào khác.

Nhưng nói gì với Nhạc Hy lúc này...

"Con trai của Vương gia? Hẳn là người ngoại tộc hay hoàng thất?" Trích Hoa giả bộ hỏi lại.

Nhạc Hy không ngừng cung cấp thông tin: "A, huynh ấy nói, huynh ấy tên là Thiên Quang." Nhưng nàng không biết, vì nàng tên là "Nguyệt" nên hẳn mới nói mình tên "Thiên Quang".

Trích Hoa không biết nên nói với Nhạc Hy thế nào cho phải. Nàng là người biết rõ nhất người mà Nhạc Hy nói đến là ai. Trong đầu Trích Hoa hiện lên một người - chính là kẻ mới qua đời năm ngoái, Hạ Thiên Quang. Y là thế tử phủ Quận vương, đệ đệ của Hoàng hậu tiền triều Hạ Diên. Một kẻ đã chết, lấy kẻ này làm kẻ thế thân, quả thực quá tốt.

Mà nàng tin, phải đến hồi nàng thế này, chắc hẳn Nhạc Hy không có đủ năng lực xác minh thông tin từ nàng.

Hơn nữa trong cái nhìn của Nhạc Hy lúc này, nàng vốn không có gì phải giấu Nhạc Hy.

"Rất có thể là Hạ Thiên Quang. Y là đệ đệ của hoàng tẩu, thế tử trong Quận vương phủ." Trích Hoa cố gắng thể hiện sự chắc chắn trong lời nói với Nhạc Hy như vậy.

Nhạc Hy không kìm được mừng rỡ, hỏi thêm: "Mẫu phi của huynh ấy... Nương nương có biết..."

Trích Hoa nhớ lại, Tương phi - thân mẫu của Chu Hậu Thông mất vào tháng bảy năm Gia Tĩnh thứ mười lăm. Nếu nàng đã nói dối với Nhạc Hy, Hạ Thiên Quang là người mà Nhạc Hy đang tìm thì mọi thông tin giữa Hạ Thiên Quang và Chu Hậu Thông phải hoàn toàn trùng khớp.

Trích Hoa bình tĩnh nói: "Năm đó, y mười bốn tuổi, cũng chính là năm Chính Đức thứ mười lăm, mẫu thân của y là phu nhân Ngạc thị qua đời."

Thực ra, mẫu thân của Hạ Thiên Quang qua đời từ khi y mới sinh. Nhưng để Nhạc Hy tin tưởng, Trích Hoa buộc phải nói dối thôi. Nàng không thể nói với Nhạc Hy sự thật. Vừa vì nàng, vừa vì Trương gia.

Nhạc Hy vui sướng tột cùng. Nếu biết vậy, nàng đã hỏi Trích Hoa sớm hơn một chút rồi. "Vây... vậy... y đang là thế tử trong phủ Quận vương sao?"

Thuận Quý phi lắc đầu: "Y mất vào mùa thu năm ngoái vì bệnh hiểm nghèo rồi." Giọng Trích Hoa rất mực bi thương.

Trích Hoa bối rối trong lòng. Nàng ngàn vạn lần muốn xin lỗi Hoàng đế. Nhưng lúc này nàng cũng chẳng biết nên làm gì. Hoàng đế đã không nhận ra Trích Nguyệt, nàng cũng không muốn Trích Nguyệt nhận ra hẳn.

Mấy chữ "mất vào mùa thu năm ngoái vì bệnh hiểm nghèo" của Trích Hoa giống như một đòn giáng vào Nhạc Hy. Đầu nàng cứ ong ong câu "mất vào mùa thu"... Nền đất dưới chân nàng như hóa thành hoang mạc mênh mông, nàng giống như người không tìm được phương hướng giữa cát vàng bao la vô tận... Nàng vội vàng vịn vào tay Nhữ Phần thì mới có thể đứng vững trên đất.

Tại sao? Nàng đã chờ nhiều năm như thế rồi. Tại sao y lại có thể chết cơ chứ?

Trích Hoa nhìn gương mặt trắng bệch của Nhạc Hy, không kìm được lo lắng hỏi nhỏ: "Nhạc Hy, muội sao...?" Nàng ta còn gọi thêm vài tiếng nữa.

Nhưng Nhạc Hy không nghe thấy gì. Nàng chỉ khóc nức nở, khóc rất nhiều. Nước mắt của nàng trào ra không dứt.

Không chỉ Trích Hoa, Phương Hà, mà chính bản thân nàng cũng không thể lý giải tại sao nàng lại động lòng trước một nam tử mới chỉ gặp một lần như thế. Nàng dường như bị mê hoặc trong đôi mắt trong như gương, nụ cười như nắng ấm của nam tử đó. Theo thời gian, nam tử ấy từ bao giờ đã chiếm một góc trong trái tim của nàng. Người đó ngay từ lần đầu gặp gỡ đã mang đến cho nàng cảm giác rất lạ kỳ. Đó là cái cảm giác đặc biệt mà cho dù nàng có quen biết Thẩm Tịch Thành lâu hơn nữa, y cũng không cho nàng cảm giác như thế.

Nàng cứ ngỡ đó là duyên phận.

Hóa ra là không phải.

Trích Hoa thấy Nhạc Hy gương mặt đầy nước mắt, không ít hơn so với Trần Thái Uyên lúc này ở Thượng Ninh điện. Đây cũng là lần đầu Trích Hoa trông thấy Nhạc Hy rơi nước mắt. Nàng chưa từng nghĩ, một người đầy thủ đoạn, tàn nhẫn như Nhạc Hy lại có thể khóc một cách bất lực như thế. Nhạc Hy chung quy cũng là một kẻ sĩ tình. Nàng rất cảm thương với Nhạc Hy nhưng không hề hối hận với hành động giấu giếm của mình. Nàng cũng là nữ tử. Nàng không muốn có nữ tử nào khác được người nàng yêu để mắt đến. Nàng thừa nhận nàng có chút tình cảm với Hoàng đế, dù đó không nhiều như Nhạc Hy dành cho hần. Nhưng nàng là nữ tử, không thể trách. Lúc này nàng hiểu Thái Uyên. Nàng ta cũng giống nàng, đều có lòng muốn độc chiếm. Nhưng Thái Uyên muốn độc chiếm là vì khát vọng thương yêu, còn nàng thì nhiều phần là khát vọng quyền lực.

Trích Hoa trông thấy Nhạc Hy hơi thất thần, liền quay sang Phương Hà: "Phương Hà, mau đưa chủ nhân của ngươi về đi. Bản cung thấy Nhạc Hy hình như hơi mệt rồi."

Phương Hà hơi giật mình, nghe thấy Thuận Quý phi nói vậy liền đi tới chỗ Nhạc Hy, nói nhỏ với nàng: "Tiểu thư, tiểu thư, chúng ta mau về thôi!" Nhạc Hy đứng dậy, bước đi một cách máy móc theo Phương Hà, rời khỏi Tích Thủy cung.

Trích Hoa nhìn theo Nhạc Hy, khẽ thở dài rồi nhanh chóng lên giường, chìm vào giấc ngủ.

Nhạc Hy ngồi trong xe ngựa. Nàng hé rèm xe, nhìn ra bên ngoài. Đêm nay là đêm trung thu, trăng tròn và sáng vàng vạc trên bầu trời. Đôi khi nàng ước ao mọi thứ của nàng đều vẹn nguyên, đầy đặn giống như mặt trăng trên trời vậy. Nhưng đó là một mong muốn quá xa xỉ.

Nàng và người đó luôn cách xa. Vào lần đầu tiên gặp, nàng phải rời đi trong chốc lát. Bây giờ, khi nàng quay lại tìm kiếm y, y lại rời đi vĩnh viễn rồi. Duyên giữa nàng và y, thật là mong manh và ngắn ngủi.

Trăng trên trời không thể nào tròn mãi. Nó rồi cũng khuyết. Cũng giống như chúng ta, sống trên đời.

Đời người, chẳng ai được trọn vẹn hạnh phúc.

Ai cũng phải khuyết.

Về tới Thẩm phủ, nàng gần như chẳng còn chút sức lực nào nữa, phải vịn thật chặt tay vào Phương Hà mới có thể bước đi tiếp được. Phương Hà lên tiếng gọi ngoài cửa. Cửa vừa mở ra, Nhạc Hy đã ngã nhào về phía trước.

May mắn, người mở cổng là Hoàng Chiêu Mai. Thấy Nhạc Hy đột nhiên ngã như thế, nàng ta hoảng hốt gọi: "Đại tiểu thư! Đại tiểu thư! Người làm sao vậy? Tiểu thư... Người đâu? Đại thiếu gia! Đại thiếu gia!" Trong lúc cấp bách, thị đành gọi Tích Thành. Chỉ vì thị biết Tích Thành không chỉ giỏi y thuật mà còn quan tâm Nhạc Hy.

Đóng cổng, nàng ta vội cùng Phương Hà đỡ Nhạc Hy lên. Hình như Nhạc Hy đã bất tỉnh. Nghe tiếng gọi, vài nha hoàn vội ra giúp Phương Hà và Hoàng Chiêu Mai diu Nhạc Hy. Thẩm Tích Thành đi tản bộ ở đình viện gần đó cũng vội vàng chạy tới. Không nghĩ gì nhiều, Thẩm Tích Thành vội bế Nhạc Hy lên, chạy thẳng về phía Đông các.

"Nhạc Hy làm sao rồi?" Thẩm Luyện lo lắng hỏi.

Thẩm Tích Thành bắt mạch cho Nhạc Hy, khẽ nói: "Sinh khí suy giảm, chịu tổn thất nặng nề về tinh thần cho nên khiến cơ thể suy nhược." Đưa ánh mắt nghi hoặc về phía Phương Hà, y hỏi: "Rốt cục chuyện này là thế nào?"

Phương Hà nhiều năm đi theo Nhạc Hy, thị cũng là người thông minh. Thị tự biết chuyện Tích Thủy cung không thể nói ra, liền nghĩ rồi đáp: "Lúc từ cung của Thuận Quý phi trở về, tiểu thư đi qua lãnh cung, trông thấy mấy tần phi tiền triều điên điên loạn loạn. Tiểu thư quá hoảng sợ nên mới..." Phương Hà vội vàng tìm ra một câu nguy hiểm cho sự việc của chủ nhân mình.

Tích Thành thở dài nói với Thẩm Luyện: "Phụ thân về nghỉ ngơi đi! Ngày mai, nhi tử sẽ kê đơn thuốc cho Nhạc Hy."

Thẩm Luyện rời đi, Tích Thành nhìn Nhạc Hy bằng ánh mắt cảm thương không tả.

Nhưng nhiều ngày sau, bệnh tình của Nhạc Hy không thuyên giảm. Bệnh của nàng là tâm bệnh, không thể thuốc uống mà khỏi được.

Cho đến lúc Nhạc Hy hồi phục phần nào thì đã là tháng mười một. Đó cũng là lúc Nhạc Hy nghe được tin Hoàng hậu Trần thị bệnh nặng qua đời từ tháng mười. Năm đó, người vừa tròn hai mươi tuổi. Trần Hoàng hậu vẫn được an táng trong lăng tẩm Hoàng Quý phi, truy phong thụy hiệu Diệu Linh Hoàng hậu. Lúc nghe được tin này, nàng không mấy bất ngờ. Hoàng đế quả nhiên vô tình. Nhìn vào thụy hiệu sơ sài cùng cách an táng Hoàng hậu, đủ thấy sự lãnh đạm của hần. Còn Trần Thái Uyên, nàng ta sẽ trở thành bài học thấm thía cho Trương Trích Hoa cùng biết bao phi tần hậu cung Minh triều. Đó là bài học đắt giá về hậu quả của sự sĩ tình vô nghĩa trong chốn hậu cung, khi mà chỉ một chút sai sót là đã sây chân và mất đi tất thấy.

Không lâu sau đó, Hoàng đế sắc phong Thuận Quý phi thành Hoàng hậu, ban Khôn Ninh cung. Trương gia cũng từ đó mà một bước lên mây. Trương Diên Linh nghiễm nhiên trở thành Quốc trưởng. Cả Trương gia lại một bước lên mây, trở thành gia tộc quyền thế của Minh triều.

Thế nhưng lòng tham của con người luôn là không đáy. Cái đích Thái hậu mong muốn, chính là Thái tử - Hoàng đế tương lai của đại Minh – mang trong mình dòng máu Trương thị. Nhưng điều này Trương Hoàng hậu vẫn chưa làm được.

[1] Lịch sử về Trương Hoàng hậu và Trần Hoàng hậu của Gia Tĩnh Hoàng đế.

A. Trương Hoàng hậu:

Trong tiểu thuyết "Minh Cung Truyện", Trương Hoàng hậu mang tên Trương Trích Hoa, là cháu gái ruột của Trương Thái hậu. Trương Trích Hoa là con của Trương Hạc Linh (em trai Thái hậu) và thân mẫu là Thẩm thị (Thẩm Yến).

Trong truyện, Trương Trích Hoa nhiều hơn nữ chính Trích Nguyệt ba tuổi và nhiều hơn nam chính Chu Hậu Thông một tuổi.

Tuy nhiên chi tiết này không giống với lịch sử. Theo lịch sử thực tế, Trương thị là con gái của hộ vệ Trương Tiếp, thân mẫu mang họ Tiết; gia thế rất bình thường chứ không tôn quý như trong tiểu thuyết. Sau khi Trần Hoàng hậu qua đời, Trương thị được phong ngôi Hoàng hậu.

Thực tế, Trương thị không phải nhập cung vào năm Gia Tĩnh thứ bảy (1527) như trong tiểu thuyết. Theo lịch sử, bà nhập cung ngay sau khi Gia Tĩnh đế đăng cơ vào năm (1522), nhập cung cùng với Trần Hoàng hậu và ngay lập tức được phong Thuận phi. Ngoài ra chi tiết Trương thị được phong Thuận Quý phi cũng không có thực. Chi tiết này chỉ để làm cụ thể hóa cho việc sây thai của Trần Hoàng hậu mà thôi.

B. Trần Hoàng hậu

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an." Thuận Quý phi không sợ sai chút nào trong việc hành lễ thỉnh an. Khi đưa mắt nhìn nữ nhân trước mắt mình, Trích Hoa không khó để nhận phát hiện mái tóc mới chải, má vừa thoa phấn, mày mới kẻ thêm.. Chỉ là phấn son yêu kiều không che đi được dáng vẻ tụy tiêu của người bệnh nặng - gầy guộc và khô héo.

Thái Uyên nở nụ cười gương gao, phất phất tay cho Trích Hoa ngồi vào ghế: "Hôm nay Thuận Quý phi đặc biệt đến đây, có phải để chế giễu bản cung chăng?" Từ "bản cung" này để nhấn mạnh cho rõ, Thái Uyên vẫn đang có địa vị cao hơn Trích Hoa.

Trương Trích Hoa khẽ cười một tiếng nhẹ như mây bay gió thoảng: "Nương nương nghĩ nhiều quá rồi. Thần thiếp thực sự chỉ có ý tốt mà thôi." Thực sự hôm nay Trích Hoa đến không hề có ý mỉa mai, chỉ là Thái Uyên chẳng có chút lòng tin vào nàng.

Thái Uyên thân nhiên nói với Trích Hoa: "Thấy ta như thế này, người rất đặc ý nhỉ?" Một Hoàng hậu ở trong một đại điện tịch liêu, hiu quạnh, thân hình gầy guộc xác xơ. Thái Uyên cười nhạt, đây có lẽ là điều khiến cho Thuận Quý phi hài lòng.

Thuận Quý phi hơi sững sờ. Trước nay Trần Thái Uyên luôn chu toàn nghi lễ với cả bề trên kẻ dưới, nay lại trực tiếp xưng "ta" với nàng. Có lẽ Thái Uyên đã liệu trước kết cục của mình. Nàng ta không chết thì cũng mất ngôi Hoàng hậu.

Trích Hoa hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói: "Hoàng thượng đã nói với thần thiếp... nương nương không còn sống được lâu nữa... Nương nương lại không được gặp bất kỳ ai. Vì thế thần thiếp... nếu nương nương có lời gì, thần thiếp nhất định dốc sức thành toàn cho nương nương."

Nếu là ngày thường, có chết đi nàng cũng không muốn giúp đỡ Trần Thái Uyên. Nhưng lúc này khi nàng ta sắp chết rồi, nàng lại thực lòng muốn giúp. Nàng ta có cái kết ngày hôm nay, chẳng phải là do nàng và Nhạc Hy bày mưu sao? Có lẽ sau khi làm một chuyện ác độc, tâm lòng con người ta sẽ hướng đến cái thiện.

Không hiểu vì sao, lần này Thái Uyên rất tin vào lời của Trích Hoa. Song nàng ta vẫn hỏi: "Dựa vào đâu để ta tin người đây?"

Thuận Quý phi không nghĩ ngợi gì, thuận miệng đáp lại: "Vì thần thiếp và nương nương, chúng ta có cùng chung nỗi khổ."

Thái Uyên thoáng ngần ngại mà ngẫm nghĩ lời của Thuận Quý phi. Phải, bọn họ dù kẻ thắng người bại nhưng điểm chung là đều không đạt được chân tình. Thái Uyên không quên lời nói của Chu Hậu Thông: Người hèn yếu không phải bất kỳ ai trong số phi tử hậu cung này, đương nhiên không ngoại trừ Thuận Quý phi. Hèn trần trọng nàng ta, chứ không yêu.

Không ngại ngần nói với Thuận Quý phi: "Ta... chỉ muốn người hãy nói với Hoàng thượng. Ta phạm tội, song tội danh này ta sẽ gánh vác, xin người đừng làm hại đến gia tộc Trần thị của ta. Hoàng thượng tuy đã nói sẽ không tiết lộ chuyện ta hại người, nhưng không tránh được việc giận cá chém thớt với phụ thân. Hoàng thượng vốn tàn nhẫn, bảo thủ, ta chỉ e gia tộc ta không tránh được tội. Nhưng nếu người mở miệng xin giúp, ta tin Hoàng thượng sẽ nguôi giận mà đồng ý. Phụ mẫu ta chỉ có hai đứa con gái, ta là trưởng nữ; đã không làm tròn bổn phận, ta không muốn liên lụy đến phụ mẫu và gia tộc ta."

Lời của Thái Uyên khiến Trích Hoa có chút đồng cảm. Chỉ bởi Trích Hoa cũng là trưởng nữ. Ở trên vai nàng đặt vinh quang của cả gia tộc Trương thị. Chờ một cái gật đầu của nàng, Thái Uyên mới từ từ mà nói tiếp: "Ta còn muốn nhờ người nói với Thái hậu, giúp ta để bặt phụ thân ta. Ta đi rồi, ông ấy chỉ là một quan tòng tử phẩm, một mình trong cung thân cô thế cô, dễ bị chèn ép. Ta muốn Thái hậu tiến cử ông ấy."

Điều này Trích Hoa cũng thấy dễ hiểu. Dương Đình Hòa giúp đỡ Trần gia, chẳng qua vì Hoàng hậu đại Minh mang họ Trần. Nhưng khi Trần Hoàng hậu chết rồi, Trần gia đối với Dương Đình Hòa sẽ trở nên vô dụng. Ông ta sẽ không giúp đỡ Trần gia vô điều kiện như thế nữa.

Nhưng nàng lại cười khẩy một tiếng: "Thần thiếp không nói sẽ giúp nương nương hai việc. Hơn nữa thần thiếp không cho rằng việc giúp phụ thân nương nương là việc làm mang lại lợi ích cho Trương gia."

Ý tứ của Thuận Quý phi hết sức rõ ràng – sẽ không giúp Trần Thái Uyên đến việc thứ hai. Hình như Thái Uyên đã đoán trước được Trích Hoa sẽ không đồng ý chuyện thứ hai, liền lên tiếng thương lượng với nàng ta: "Ta hy vọng người có thể giúp ta bởi vì ta có một bí mật rất lớn. Ta nghĩ người thì không nhưng Thái hậu rất muốn dùng bí mật này đấy."

Lời Trần Thái Uyên khiến cho Thuận Quý phi thêm hứng thú. Nàng đến gần, ghé sát tai để nghe Thái Uyên nói.

"Lúc ta mới vào cung, Hoàng thượng dâng cơ mới được hơn tháng. Khi đi dạo trong Hoa viên, ta vô tình trông thấy Dương Đình Hòa gặp gỡ một y bà, giao trăm lượng vàng cho bà ta để bà ta phá thai của một nữ tử. Người nói xem, Hoàng đế lúc đó mới dâng cơ, chỉ có vài phi tử là ta, Trương Quý nhân, Nhu Quý nhân. Thế thì người phụ nữ này mang thai đứa con của ai mà khiến Dương Đình Hòa phải ra tay nhân tâm như thế?"

Trương Trích Hoa cả kinh. Như Thái Uyên nói, chắc chắn người phụ nữ đó là phi tử được biểu ca nàng – Chính Đức Hoàng đế - lâm hạnh. Đứa trẻ nàng ta mang là cốt nhục của Tiên đế Chính Đức. Chính vì vậy, Dương Đình Hòa mới phải tìm cách hãm hại nàng ta.

Qua nét mặt của Trích Hoa, Thái Uyên có thể thấy Trích Hoa đã hiểu nữ nhân kia có thân phận ra sao.

Thái Uyên nói tiếp: "Nữ nhân đó có ngọc bội đặc biệt của tiên đế, ta nghe sơ qua thì ngọc bội có khắc một chữ "Chiếu"[2] – chính là húy của tiên đế. Ngọc bội đó có thể chứng minh được thân phận của nàng ta và đứa trẻ nàng ta từng mang. Dương Đình Hòa phát hiện ra điều đó, đương nhiên phải ngăn đứa trẻ ra đời. Lão hồ ly đó cả đời mới leo được đến chức giám quốc đại thần, ông ta không muốn bị kéo xuống nữa. Lão trăm phương nghìn kế đưa Hoàng thượng lên ngôi, đương nhiên không cho phép đứa con của tiên đế đoạt đi mọi thành quả của lão."

[2] Chiếu: tên của Vũ Tông – Chính Đức Hoàng đế (Chu Hậu Chiếu).

Thuận Quý phi toát mồ hôi. Có lẽ chuyện này Hoàng hậu đã chôn kín từ lâu lắm rồi. Chỉ bởi ngôi Hoàng hậu này của nàng ta, nếu như không có Dương Đình Hòa, e là cũng không thể trụ được. Mà gia tộc của nàng phụ thuộc vào Dương Đình Hòa, cho nên nàng phải chôn giấu nhiều năm như vậy. Lúc này thì đã khác, nàng sắp chết rồi. Người nhà của nàng đã có Thái hậu; bí mật này cũng không cần phải giữ trong lòng nữa.

Trích Hoa run rẩy hỏi Thái Uyên: "Vậy nữ nhân kia...?"

Thái Uyên nói: "Nàng ta chưa chết. Nàng ta vẫn giữ ngọc bội của tiên đế. Dương Đình Hòa hại nàng ta sảy thai, nàng ta đương nhiên hận lão thấu xương. Chỉ cần nàng ta xuất hiện, Dương Đình Hòa chắc chắn không xong. Người hãy tới Hàng Châu, tìm một đại tiểu thư Tô gia. Nàng ta cũng chính là Thanh Tiệp dư của Tiên đế. Dương Đình Hòa muốn giết nàng ta, song ta đã giúp nàng ta ẩn cư ở Hàng Châu. Những chuyện này, ta chỉ nói cho mình người biết. Người sẽ giúp ta chuyện của phụ thân chứ?"

Thuận Quý phi hỏi hồ nghi hỏi lại: "Chuyện Tô thị kia là thật sao?" Phải chắc chắn nàng mới có thể đảm bảo không bị thiệt để giúp Hoàng hậu.

Hoàng hậu bình tĩnh đáp: "Đương nhiên, người có thể đến vùng Hàng Châu hỏi sẽ rõ ngay. Khuê danh của nàng ta là Tô Ngọc Thấu, rất giỏi nghề dệt, còn được gọi là Tầm Chức nương." Hoàng hậu cung cấp đủ những thông tin rất cụ thể về người mà nàng nói với Thuận Quý phi.

Một thứ có giá như thế, Thuận Quý phi sẽ không bỏ qua. Chắc nịch, Thuận Quý phi đáp: "Được, thần thiếp nhất định sẽ giúp phụ thân nương nương."

Thái Uyên nở nụ cười mãn nguyện, nhìn Quý phi thờ dài: "Trương Trích Hoa, không ngờ đến lúc ta cuối đời, lại có thể liên thủ cùng người. Giúp người chuyển Dương Đình Hòa, ta cũng nhẹ lòng. Túi hương ta cho người, ta biết người chưa đeo nhiều nhưng công dụng của nó rất mạnh, người đã mất một nửa khả năng sinh nở. Còn ta, sau khi hại người, ta mất đi đứa con của mình. Đó là báo ứng."

Báo ứng? Thuận Quý phi cười khò. Là nàng và Nhạc Hy hại Thái Uyên chứ đâu phải báo ứng gì? Càng nghe Hoàng hậu nói, Thuận Quý phi càng thấy hổ thẹn với lương tâm của chính mình.

"Có điều... Thuận Quý phi, người thực sự giống ta. Ta không muốn Chu Hậu Thông ở bên người. Còn người..." Thái Uyên cười khác khò. "Người cũng không muốn Nhạc Hy... à không, nên gọi là Trương Trích Nguyệt... Người cũng không muốn Trương Trích Nguyệt ở bên Hoàng thượng. Chung quy cả ta và người, chẳng ai thắng ai."

Trương Trích Hoa nhìn Thái Uyên, kinh ngạc: "Chuyện của Nhạc Hy..."

Thái Uyên cười: "Tại sao trông Thẩm Nhạc Hy lại giống người? Tại sao người có mảnh ngọc tổ nguyệt của Hoàng thượng? Tại sao muội muội người lại chết bất đắc kỳ tử? Tại sao Hoàng thượng lại độc sùng người? Thực ra mọi thứ đều khó lý giải. Nhưng lý giải sẽ thật dễ dàng nếu như Nhạc Hy là muội muội của người, là người trong lòng của Hoàng thượng." Nàng ta nói rất thản nhiên như thể đùa giỡn.

Thuận Quý phi cả kinh. Thái Uyên lại cất giấu nhiều bí mật đến thế. Nàng cũng chưa biết được, còn những bí mật động trời nào được Thái Uyên giấu kín nữa.

"Vậy tại sao người không nói ra?" Trích Hoa ngạc nhiên hỏi.

Thái Uyên cười khò: "Người yên tâm, những chuyện này ta chưa từng nói với ai, kể cả Trần thị. Mà nói ra thì sao? Để Hoàng thượng đi tìm nàng ta, yêu nàng ta hết tâm hết ý? Ta cũng là nữ tử. Ta không muốn điều đó xảy ra." Nàng không phải người rộng lượng. Nàng không muốn để Chu Hậu Thông yêu thêm một người.

Trích Hoa rơi nước mắt. Nàng cũng thế. Dù nàng không thật lòng yêu Chu Hậu Thông nhưng nàng cũng không muốn Chu Hậu Thông gặp lại, yêu lại Thẩm Nhạc Hy. May mắn thay, sự ích kỷ và đố kỵ của Trần Thái Uyên lại giúp nàng, giúp Trương gia tránh được họa sát thân.

"Về cung đi!" Thái Uyên mệt mỏi nói "Khôn Ninh cung này phải đợi qua đoạn tang ta một tháng mới có thể nhượng lại cho người được, Trương Hoàng hậu." Nói đoạn, nàng xoay người, đi về phía giường, ra lệnh cho Nhữ Phần: "Nhữ Phần, tiễn khách!"

Khẩu khí của Thái Uyên cho thấy, nàng muốn Trích Hoa đi ngay. Trích Hoa không rời đi ngay, dập đầu ba cái với Trần Thái Uyên: "Thần thiếp cảm tạ nương nương đã giấu giúp thần thiếp nhiều chuyện như thế." Giấu chuyện nàng hại nàng ta, sự thật về thân phận của Nhạc Hy... Có khi còn nhiều chuyện hơn thế nữa.

Thuận Quý phi vịn tay Thường Thảo, bước ra khỏi chính điện Khôn Ninh cung – cung điện mà theo lời Thái Uyên, nàng chính là chủ nhân kế tiếp. Ra rồi, tiếng nói cuối cùng của Thái Uyên vẫn rất rõ ràng bên tai nàng: "Hoàng thượng và Trương Trích Nguyệt có duyên phận với nhau. Cho nên, Trương Trích Hoa, người thắng được ta, nhưng không thắng được Trích Nguyệt đâu. Giống như Vệ Từ Phu thắng được Trần A Kiều mà vĩnh viễn không thắng được Lý phu nhân vậy."

Trích Hoa dám khẳng định Trần Thái Uyên không thể thông minh, kín kẽ như nàng. Càng không giỏi ẩn nhẫn như nàng. Thế nhưng có nhiều điều Thái Uyên nhìn thấu, còn nàng thì không.

Hơi hoảng sợ, nhưng Thuận Quý phi bước đi, không quay đầu.

Khôn Ninh cung vẫn tịch mịch, u ám như thế.

Trần Thái Uyên cho hết cung nữ ra ngoài, một mình ngồi trong đại điện. Cuộc đời của nàng thế mà đã sắp hết. Khi còn nhỏ, mẫu thân từng đọc cho nàng nghe bài thơ:

Tranh đắc nhất nhân văn thử oán,

Trường Môn thâm dạ hữu nghiên xu.

Tảo tri vũ lộ phiên tương ngộ,

Chỉ sập kinh thoa giá thất phu.

(Đâu phải chỉ có một người than như thế,

Trong cung Trường Môn bao người đẹp than suốt đêm dài.

Nếu sớm biết chờ đợi ơn vua là sai lầm,

Thà cài trâm cỏ, lấy một gã dân thường.)

Tám năm trời sống trong Khôn Ninh cung, chân lý đúc rút từ bài thơ Trường Môn oán đó, đến bây giờ nàng đã thấu hiểu hết được. Trong đầu nàng hiện lên rõ ràng những câu nói của muội muội Quyên Nhi lúc nàng sắp vào cung.

"Tỷ tỷ sắp vào cung làm phi tử sao?" Quyên Nhi nhỏ hơn nàng vài tuổi, nhưng lộ ra sự chín chắn hơn nàng vài phần.

"Phải." Vừa dọn dẹp một số đồ đạc, nàng trả lời muội muội.

"Tỷ có yêu Hoàng đế không?"

Động tác của Thái Uyên hơi chậm lại, dường như đang suy nghĩ. Nàng có yêu Hoàng đế không? Nàng còn chưa từng nhìn thấy mặt hắn. Nhưng hôn nhân hoàng thất vốn là vậy, nàng cũng không cách nào.

"Tỷ cũng không biết." Nàng trả lời cho qua chuyện.

"Nếu tỷ không thích hắn, muội có thể báo mẫu thân và phụ thân rút lại quyết định, tìm cho tỷ một mối tốt hơn." Quyên Nhi nắm lấy tay nàng, thủ thi.

Nhưng có thể rút được nữa sao? Đó không đơn giản chỉ là một cuộc hôn nhân mà là một sự trao đổi. Nàng vào cung là để mang về vinh hoa phú quý cho nhà họ Trần.

Nghe Quyên Nhi nói vậy, nàng cũng chẳng nói gì thêm, chỉ lặng im mà rơi lệ.

Nàng không biết nếu ngày đó, Quyên Nhi nói với cha mẹ rút lại quyết định, ngày hôm nay nàng sẽ thế nào? Chắc sẽ là một thê tử của một nam tử tâm thường, giờ đang bông con, chăm sóc gia đình nhỉ? Chứ không phải một Hoàng hậu thất thế, ngồi cô đơn lẻ bóng trong đại điện tịch liêu.

Nghĩ đến một viễn cảnh khác, nàng chực trào nước mắt.

Thái Uyên đi tới phía chiếc rương đồng cũ – chiếc rương nàng mang đi từ gia phủ - lấy ra một mảnh lụa trắng. Nàng dùng sức quăng mảnh lụa lên xà gỗ của chính điện. Nàng bắc ghế cao lên, ghé sát cầm vào mảnh lụa. Sau cùng, Thái Uyên dùng chân, đẩy chiếc ghế ra, treo mình lên.

Khóe môi nàng còn một nụ cười thanh thản.

Bên ngoài cửa sổ bị hé ra một cánh, gió lạnh thảng mười thổi vào từng cơn buốt lạnh.

Năm Gia Tĩnh thứ tám (1528), Trần Hoàng hậu qua đời, thọ hai mươi mốt tuổi. Hoàng hậu tự vẫn là tội lớn, ảnh hưởng đến thể diện hoàng gia, do đó Gia Tĩnh Hoàng đế giữ kín chuyện này, truyền rằng Hoàng hậu vì bị bệnh nặng nên mới qua đời. Tang lễ của Trần Hoàng hậu được tổ chức giản lược theo nghi thức của Hoàng Quý phi, ban thụy hiệu Diệu Linh Hoàng hậu, sơ táng tại Thiên Thọ sơn – lăng tẩm của các vị Hoàng Quý phi.

Khi nghe tin Thái Uyên tự vẫn, Trương Trích Hoa đang đi dạo trong Tích Thúy cung. Cuối cùng Trần Thái Uyên lựa chọn tự vẫn thay vì đội diêm vương đưa mình đi. Hoàng đế quả thực đã hơi bạc bẽo trong cách an táng và truy phong cho Hoàng hậu. Thế nhưng có lẽ nàng ta ra đi thực sự thanh thản. Còn nàng, sẽ dốc hết sức hoàn thành tâm nguyện của Trần Thái Uyên.

Để nàng ta có thể yên lòng nhắm mắt.

Hơn một tháng sau, Gia Tĩnh Hoàng đế sắc phong Thuận Quý phi làm Hoàng hậu chính thức của đại Minh, ngự tại Khôn Ninh cung.

Một ngày tháng mười hai lạnh lẽo, Trương Trích Hoa ngồi trong Khôn Ninh cung, trầm ngâm nhìn ra mưa tuyết trắng xóa bên ngoài trời. Nơi này hơn tháng trước, một giai nhân hồn văng vắt mà không về, dáng hình gầy gộc héo hon vẫn còn đây. Cảnh vật nơi Khôn Ninh cung hầu như vẫn vậy, chỉ có người đã chẳng còn đây nữa rồi.

Tóc mai thắm đượm màu sương tuyết.

Nhưng nhớ đau thương khó cầm lòng.

} N/

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nguyên tiêu chi dạ hoa lộng nguyệt (Thượng) (Đã sửa)

ĐOẠN 3: TÁI KIẾN CỔ NHÂN (GẶP LẠI NGƯỜI XƯA)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 20:

NGUYÊN TIÊU CHI DẠ HOA LỘNG NGUYỆT (THƯỢNG)

(Đêm tết Nguyên tiêu hoa lộng với ánh trăng)

Giữa ta và chàng có bao nhiêu chướng ngại, bao nhiêu hiểu lầm, bao nhiêu ngăn cách, vì thế mà suốt mười năm chẳng gặp được nhau.

Kể từ khi Trích Hoa nói với ta, chàng đã mất rồi, ta sống như một cái xác không hồn. Không biết động lòng, không biết yêu ai. Trái tim ta như đã theo linh hồn của chàng bay về thế giới bên kia.

Ta không có cách nào lý giải vì sao ta lại chỉ yêu chàng dù chúng ta mới chỉ một lần gặp gỡ.

Ánh mắt chàng, nụ cười chàng, giọng nói của chàng, ta đều nhớ cả...

Hơn hai năm sau. Năm Gia Tĩnh thứ mười một (1531).

Từ sau lần bị bệnh triền miên, Thẩm Luyện hầu như không để Nhạc Hy vào cung nữa. Song nhờ Phương Hà lên đi nghe ngóng, Nhạc Hy vẫn biết được chút ít chuyện ở hậu cung.

Trương Trích Hoa sau khi được phong hậu đã thi hành hàng loạt "tư sách" nhằm giữ yên hậu cung, đồng thời để tự bảo vệ bản thân mình. Thất bại của Trần Thái Uyên là bài học rất lớn cho Trương Trích Hoa trong việc tổ chức hậu cung. Từ khi lên ngôi, Trích Hoa bắt đầu làm thân, tạo mối quan hệ tốt với đám phi tần Văn Cung phi, Nhu Quý nhân, Tương Quý nhân nhưng nàng không đứng về phía ai cả. Trước đây, Trần Hoàng hậu đối xử với họ luôn hà khắc; vì vậy khi Trần Hoàng hậu rơi vào tình cảnh khốn cùng, bọn họ ra sức tìm cách kéo nàng ta xuống. Thế nên Trích Hoa sẽ không phạm sai lầm như Thái Uyên, ra sức lấy lòng đám phi tử của Hoàng đế.

Trương Trích Hoa còn cố ý nhắc với Hoàng đế, Tương Quý nhân và Nhu Quý nhân dù gia thế không cao quý nhưng cũng đã vào cung được mười một năm mà chưa được thăng tước vị. Hoàng đế thuận ý nàng, phong Tương Quý nhân Triệu thị thành Tương Chiêu nghi rồi sau đó là Tương tần; Nhu Quý nhân Giang thị thành Nhu Chiêu dung rồi Túc tần. Triệu thị và Giang thị đương nhiên cảm mến ân điển của Hoàng hậu, đối với Hoàng hậu cũng nể trọng hơn so với tiền hậu Trần thị. Cũng vì vậy mà hậu cung cũng khá yên ổn.

Bên cạnh đó, nàng miễn việc thính an buổi sáng cho các phi tần, chỉ cần thính an vào ngày mồng một, ngày mồng tám, ngày mười lăm, ngày hai mươi sáu và ngày hai mươi hai hằng tháng. Dựa vào những cách này, Trích Hoa không chỉ có được sự ủng hộ của đám phi tần hậu cung mà còn được mang tiếng là vị "hiền hậu" của Minh triều [1]. Thêm nữa, Hoàng đế vẫn chuyên sùng nàng. Đây có lẽ là những ngày tháng đẹp đẽ nhất của Trương Trích Hoa.

[1] Hiền hậu: vị hoàng hậu hiền từ.

Ngày mừng mười tháng Giêng cùng năm, trong triều có vài đại thần đề nghị: Hoàng đế đăng cơ đã mười một năm, song đến một công chúa cũng chưa có. Năm nay cũng đã giáp kỷ hạn bốn năm, họ đề nghị Gia Tĩnh xuống chiếu tuyển tú. Hoàng đế không mấy quan tâm lắm đến chuyện tuyển tú song dưới sức ép của đám đại thần, hần miễn cưỡng phải chọn ngày mồng bốn tháng sáu làm ngày tuyển tú từ năm nay. Trương Trích Hoa đối với việc tuyển tú đương nhiên cũng không mấy vui vẻ, nhưng cũng phải nín lặng cùng hậu cung chuẩn bị kỷ lưỡng cho đợt tuyển tú nửa năm nữa.

Trương Trích Hoa từng theo lời Trần Thái Uyên, cho người đến Hàng Châu, tìm Tô gia. Nàng được biết phủ đệ Tô thị đã bị cháy, vị Tô đại tiểu thư tên Tô Ngọc Thấu – chính là Thanh Tiệp dư của tiền đế – có lẽ đã chết trong đám cháy đó cùng với phụ mẫu nàng ta. Lúc nghe tin này, Trích Hoa không thấy quá bất ngờ. Dương Đình Hòa há lại đề Thanh Tiệp dư của tiền đế sống sót. Vậy là lời của Trần Thái Uyên, bí mật mà Thái Uyên nói với nàng đã trở thành vô dụng. Cũng uổng công Trần Thái Uyên tốn kém tâm tư đưa gia đình nàng ta đến tận Hàng Châu lánh nạn. Ngoảnh đầu một cái, Tô Ngọc Thấu – Thanh Tiệp dư – đã không còn trên đời này.

Song Trương Hoàng hậu không tiết lộ chuyện Thanh Tiệp dư cho bất kỳ ai, kể cả Thái hậu. Thái hậu nhạy cảm với chuyện tiền nhiệm. Nếu như biết được tiền đế có hậu duệ mà lại bị Dương Đình Hòa giết từ khi còn nằm trong bào thai, Thái hậu nhất định sẽ nghi ngờ Hoàng thượng, không chừng sẽ còn làm hại đến Hoàng thượng. Bá mẫu nàng đối đầu với Trương phu, đó là điều mà Trích Hoa không muốn thấy lúc này. Dù rằng nàng đối với Hoàng đế, bốn phần là lợi dụng một chút tình cảm, thế nhưng Hoàng đế chung quy vẫn là phụ quân của nàng. Hơn nữa, Tô Ngọc Thấu đã chết, Thái hậu có biết được chuyện này cũng không được chút lợi ích gì. Lúc này nàng muốn đề Thái hậu an nhàn đường lão ở Nhân Thọ cung, không cần phải bận tâm tới chuyện hậu cung, để người sống thanh tâm quả dục. Còn nàng, chuyện của Thanh Tiệp dư, nàng vẫn tiếp tục bí mật điều tra. Thế nhưng Hoàng hậu không biết rằng, ở Nhân Thọ cung, Thái hậu cũng không hề rời rảnh gì. Bà vẫn âm thầm bày kế sách độc tôn, chờ đợi Nhạc Hy nhập cung vào tháng sáu năm nay.

Hậu cung mà bên ngoài lúc nào cũng yên bình, thực ra đều là đang ngầm ngầm tính kế hãm hại nhau, tranh giành, kèn cựa nhau. Mâu thuẫn ngầm giữa Hoàng hậu với tần phi, giữa trường bối và hậu bối, giữa kẻ có quyền và kẻ không quyền, giữa kẻ đắc sủng và kẻ thất sủng chỉ đang như mồi lửa nhen nhóm, chờ một ngày bùng lên mà thôi.

Tết Thượng nguyên năm Gia Tĩnh thứ mười một.

Khắp các đường phố huyền ảo của Bắc Kinh, thương nhân treo bao nhiêu dải đèn lồng màu sắc sặc sỡ, hình thù đa dạng. Ánh sáng của đèn lồng khiến cho một mảng phố Bắc Kinh trở nên sáng rực rỡ như ban ngày.

"Nhiều đèn lồng quá, át mất cả ánh trăng!" Chu Hậu Thông buông một câu than thở. Mảnh trăng tròn vành vạnh nằm cô đơn giữa bầu trời cao thăm thẳm. Người đi đường đều để ý đến hoa đăng rực rỡ, quên đi vầng trăng trên trời.

Chu Hậu Thông cười nhạt. Ai cũng quên được, chỉ có hần là không thể quên.

Cũng từ lâu lắm rồi, Chu Hậu Thông đã không còn được trải qua tết Thượng nguyên [2] trong dân gian. Khi xưa, còn sống ở Hưng vương phủ, mẫu phi năm nào cũng dẫn hần đi chơi khắp các đường phố dưới chân Tử Cấm thành; sau đó sẽ mua một chiếc hoa đăng thật đẹp về treo trong phủ đệ. Thế mà cũng đã mười một năm rồi. Đường phố này chung quy vẫn vậy, chỉ khác là thân phận hần đã đổi thay, và bên cạnh hần cũng thiếu đi một người.

[2] Tết Thượng nguyên: tết Nguyên tiêu, tổ chức vào mười lăm tháng Giêng hằng năm. Tết này thờ Thiên quan, vị thần cai quản bầu trời.

Hôm nay hần mặc một bộ y phục màu lam nhạt đơn giản, không có họa tiết gì. Tóc búi bằng mảnh ngọc từ kỳ theo kiểu các thư sinh hay búi. Hần xòe quạt giấy, trên quạt có mấy câu thơ cổ phong, là bút tích của Vương Hy Chi, càng tăng thêm đáng về thư hương của hần.

"Hoàng thượng..." Tiểu Anh Tử lẻo đẻo đi đằng sau, đến cạnh hần thờ hồn hần, "Người đi nhanh quá, nô tài một chết rồi." Hôm nay Tường Mục Anh ăn vận cũng y hệt một thư đồng.

Chu Hậu Thông dừng chân, chưa kịp nói được câu gì thì đã nghe mấy người bên đường bàn tán xôn xao.

"Xem kìa, có tên ngốc tự nhận mình là Hoàng thượng."

"Xoài, phong thái thư sinh kìa mà đòi sánh với thánh thượng chúng ta."

"Kẻ này từ đâu ra vậy? Dám ra đường ngang nhiên gọi Hoàng thượng này nọ. Đúng là không có mắt."

Bao nhiêu người nhìn Chu Hậu Thông bằng ánh mắt kỳ thị như thế khiến hần buộc phải rời đi thật nhanh; chỉ hận không thể cắt đi cái lưỡi vô dụng của Tiểu Anh Tử.

Bước đi một đoạn dài đến nơi thoáng người, Chu Hậu Thông mới cầm cái cán quạt cốc vào đầu Tiểu Anh Tử. Y ôm đầu đau đớn rên rì: "Hoàng... Hoàng..."

Y ăn thêm một cái cốc nữa: "Hoàng cái gì mà hoàng? Ngươi, đều tại ngươi khiến trẫm bị một phen mất mặt. Trẫm đã nói từ lúc ở nhà rồi, ra đường trẫm... à không ta là Chu Trường Nguyên... Một công tử hào hoa phong nhã đầy khí chất."

Hần cố ý nhấn mạnh, nói rõ câu "công tử hào hoa phong nhã đầy khí chất", vừa nói còn cố ý làm dáng điệu vuốt vuốt tóc để chứng thực hai chữ "khí chất" mà hần đã nói ra.

Anh Tử vội vàng nói: "Vâng, Chu công tử, Chu thiếu gia!" Ít khi y thấy Hoàng thượng vui vẻ tràn đầy sức sống như thế. Khi ở trong cung, hần luôn nóng nảy, bảo thủ. Thấy tâm tình hần vui vẻ, y cũng bớt đi vài phần gánh lo.

Hần cười tốt bụng góp ý bổ sung: "Thiếu phần sau rồi. Thiếu "phong nhã hào hoa đầy khí chất" rồi!" Chu Hậu Thông lại vuốt vuốt tóc rồi đi.

Vài người gần đó xúm lại bĩu môi bàn tán xì xào.

"Ê, có kẻ dơ hoi giữa đường kìa."

"Phong thái khí chất? Ha ha ha, tưởng gì chứ? Hóa ra là một tên thư sinh nghèo xí!"

Chu Hậu Thông nghiêng răng rồi đi. Hần là Hoàng đế, chẳng lẽ lại ngồi chấp nhật mắt chuyện lắt nhắt? Tiểu Anh Tử cũng không nhìn được, phì cười rồi nhanh chân bước theo Chu Hậu Thông.

Lần đầu tiên trong đời, Nhạc Hy được đi ra ngoài chơi vào tết Thượng nguyên. Khó lắm Tịch Thành mới xin được phụ thân cho nàng rời phủ một chuyến. Hôm nay, nàng có thể tha hồ ngắm hoa đăng, tham quan đề biết đến sự diễm lệ phồn hoa của Bắc Kinh – kinh đô đại Minh hoàng triều. Thâm Luyện khéo léo sắp xếp hai hộ vệ theo sau Phương Hà và Nhạc Hy, đi cách khoảng hai chục bước chân, vừa có thể bảo vệ nàng, vừa không giảm đi nhã hứng của nàng.

Phương Hà cười cười: "Tiểu thư, hầu hạ người nhiều năm thế, Phương Hà chưa bao giờ thấy tiểu thư vui vẻ thế này!" Phải, Nhạc Hy trong ấn tượng của Phương Hà luôn là phong thái trầm tĩnh chứ không phải đáng vẻ hoạt bát dễ thương.

Nhạc Hy vận một bộ y phục màu hồng phấn, tay cầm chiếc quạt tròn đẹp đẽ, đeo một mạng che mặt không để lộ dung nhan. Nàng không nói chẳng cười song qua đôi mắt thanh tú sắc sảo của nàng, Phương Hà nhìn rõ sự hưng phấn, lạc quan. Chủ tớ Nhạc Hy đi chậm để tiện ngắm cảnh xem đèn. Ngay bên họ có một lão bá ngồi bên sạp hàng bày rất nhiều đèn, bày thêm cả giấy mực. Giữa nơi lung linh đèn hoa nhiều sắc, nơi này lại chỉ có đèn trời [2] màu trắng khiến Nhạc Hy không khỏi hiếu kỳ. Thấy khách qua, lão bá chào mời: "Tiểu nương tử, người thân của tiểu nương tử có ai đã mất, cô hãy viết tên vào giấy, nguyện cầu thiên quang cho họ được cực lạc ở thế giới bên kia."

[2] Đèn trời: Là loại đèn do Gia Cát Lượng sáng tạo ra; bay được lên trời nhờ dòng đối lưu của không khí trong đèn (cái này mình đọc giải thích trên một trang mạng của Trung Quốc, không biết có đúng không vì mình dốt Vật lý lắm)

Thượng nguyên là lễ thờ thiên quan – vị thần cai quản bầu trời – vì thế có một số người sẽ viết điều mình ước nguyện lên đèn trời để cầu xin điều lành, giải trừ điều hạn.

Khi nghe lão bá nói vậy, trong đầu Nhạc Hy hiện lên một người – Thiên Quang. Nàng ngồi xuống, chấp bút. Nhưng không biết quý thần xui khiến, nàng lại viết lên giấy ba chữ "Trần Thái Uyên".

Có lẽ vì vừa thương cảm, vừa ăn năn, vừa cắn rứt mà nàng treo mảnh giấy ghi tên Trần Hoàng hậu vào dưới đèn trời để cầu nguyện.

"Phiền lão bá canh Hợi thả đèn trời này lên." Giọng nàng nhỏ nhẹ.

Lão bá kia hồ hởi: "Cô nương yên tâm đi." Nói rồi lão treo chiếc đèn lồng lên giá, bên dưới phát phơ mảnh giấy ghi ba chữ đẹp đẽ kia. Nhạc Hy nhìn lên, khẽ trút một tiếng thở dài.

Nàng gửi lão bá kia một lạng bạc rồi nhanh chóng rời đi.

Phương Hà cũng thấy nhưng không dám hỏi vì sao nàng đề lên đó tên của Trần Thái Uyên.

"Một lạng bạc, một câu thơ, một lồng đèn!" Một ông chủ rao cũng rất nhiệt tình. Phương Hà kéo kéo tay áo Nhạc Hy khiến nàng chú tâm đến lời rao bán nhiệt thành của ông chủ kia. Có chút tham vọng lấy được một chiếc lồng đèn, nàng đặt một lạng bạc lên bàn, cắn bút nghĩ thơ. Nàng đã nghĩ được câu thơ về cảnh sắc quanh thành, đang định viết lên giấy thì một ý nghĩ lướt qua, nàng lại viết một câu khác:

"Tích nguyệt điểm không bạch lượng lượng

Thiên quang nhiễm gian tổ mình mình."

Lạc khoản phía dưới: Y Nhiên

(Trắng sáng điểm lên không trung những đốm màu trắng. Muôn ngàn ánh quang nhuộm không gian một màu huy hoàng.)

Y Nhiên là tên chữ của Nhạc Hy. Khi nàng mới vào Thâm phủ, mới chỉ được đặt tên thật là "Nhạc Hy". Cái tên chữ "Y Nhiên" này là do Thâm Tịch Thành đặt cho nàng. Nàng hiểu nghĩa từ Y Nhiên, nhưng không biết Tịch Thành đặt với ý gì, chỉ dùng tên tự này từ đó.

Nhạc Hy viết xong liền nhận lấy đèn lồng rồi phát phát tay áo rời đi.

"Công tử, đợi tiểu nhân với!" Anh Tử hốt ha hốt hải chạy lèo đèo theo phía sau Chu Hậu Thông.

Nhìn thấy viết thơ, Chu Hậu Thông hứng thú reo lên: "Ê, Anh Tử, người xem này, ở đây có viết thơ đấy."

Anh Tử chân đã mỏi, người đã mệt rã mà vẫn phải đi sau tháp tùng Chu Hậu Thông. Còn cái tên Chu Hậu Thông kia thì vẫn có thể hớn ha hớn hở như thế. Tiểu Anh Tử hận không thể lấy cả bút mực kia bôi bết lên mặt Chu Hậu Thông.

"Công tử, hãy viết một câu thơ đi. Một câu thơ, một lạng bạc, một đèn lồng." Giọng lão bá kia như chim hót mùa xuân, líu lo cất tiếng chào mời hân.

Hắn định đi tới để bút viết song lão bá kia thờ dài một tiếng: "Áy, lại một nam tử nữa. Cả tối nay, chỉ có đúng một tiểu nương tử tới sạp hàng của lão. Tiếc là nữ nhi thường tình, câu thơ chẳng được mấy vẹn tròn."

Trong lòng hắn trào dâng sự hiếu kỳ về cô nương mà lão bá nói. Hắn buông bút, hỏi: "Cho ta xem thử câu thơ của cô nương kia, có được không?" Lão bá vừa nói, vừa tìm kiếm tờ giấy viết thơ của Nhạc Hy: "Hai câu không đáng đối, dùng từ cũng không hợp lắm." Lão bá đưa tờ giấy cho Chu Hậu Thông xem. Hắn xem xong, gương mặt biến sắc, vội vàng hỏi: "Lão bá, cô nương đó đi lâu chưa?"

Lão bá hơi ngạc nhiên, có phần lúng túng nói: "Vừa... vừa đi thôi! Cô nương đó mặc y phục màu hồng phấn."

Hắn vội vàng chạy đi khiến lão bá càng thêm không hiểu gì. Anh Tử đang ăn kẹo hồ lô ở sạp hàng kế bên, vừa quay sang không thấy Chu Hậu Thông đâu nữa thì sợ hãi, cuống cuồng cầm kẹo hồ lô chạy đi, hốt hải gọi: "Công tử, Chu công tử!" Lâm tùy tùng của Chu Hậu Thông đứng là một cực hình.

Chu Hậu Thông chạy hết tốc lực. Viết được ra hai chữ "Thiên Quang", "Tích Nguyệt", cô nương đó phải chăng chính là nàng ấy? Thoáng thấy một bóng hồng, hắn cất tiếng gọi theo: "Y Nhiên cô nương!" Cái tên "Y Nhiên" này được lạc khoản phía dưới hai câu thơ, cho nên hắn đành gọi theo như thế.

Bước chân hai cô nương phía trước có chậm lại nhưng không dừng hẳn. Hắn định bước lên phía trước song thị nữ của cô nương áo hồng quay lại, giơ tay ngăn cản: "Công tử, cho hỏi quý danh công tử? Tại sao muốn tìm tiểu thư nhà ta?" Giọng thị nữ lạnh nhạt, từ khẩu khí đó cho thấy, thị không muốn hắn bước lên trên.

Cô nương đứng trước hắn không ngoài đầu, dáng vẻ lạnh lùng, băng thanh.

Tết Thượng nguyên: tết Nguyên tiêu, tổ chức vào mười lăm tháng Giêng hằng năm. Tết này thờ Thiên quan, vị thần cai quản bầu trời. Ở Việt Nam, tết này cũng rất quan trọng. Tết Thượng Nguyên, hay Tết Trạng nguyên, ngày xưa là dịp nhà vua hội họp các đề thi tiến và mời vào thăm hoa, ngắm cảnh, làm thơ. Theo sách, lễ Thượng Nguyên không phải là một ngày lễ Phật. Hiện nay, Tết Nguyên Tiêu (rằm tháng giêng, đêm rằm đầu tiên của năm mới) được coi là ngày lễ thiêng liêng nhất đầu năm mới và còn được gọi là "Lễ hội đèn hoa" hoặc "Hội hoa đăng", có thể bắt nguồn từ tục cúng tế thời, với tập tục trưng đèn trên cây nêu trước cửa nhà, đốt đèn, chơi lồng đèn ngũ sắc, có thể kéo dài từ 13 đến 17 tháng giêng. Những lồng đèn có hình thù, hoặc những nhân vật cổ trong, được yêu chuộng.

Ngoài ra còn những tập tục khác như cúng tế cầu an cầu phúc, ăn (gọi là "thang viên" – viên tròn trong nước), thi đoán hình thù trên lồng đèn, ngâm thơ. Người Đài Loan còn ghi những câu ước nguyện của mình vào đèn lồng và thả bay lên trời. Nhiều người còn coi đây là mùa , tương tự như lễ. xưa đã viết: Nguyên tiêu chi dạ hoa lộng nguyệt, mùa trăng tròn lung linh sắc màu hoa đăng rực rỡ cũng là dịp gặp gỡ se duyên.

Chương 21: Nguyên tiêu chi dạ hoa lộng nguyệt (hạ) (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 21:

NGUYÊN TIÊU CHI DẠ HOA LỘNG NGUYỆT (HẠ)

(Đêm tết thượng nguyên, hoa lộng với ánh trăng)

Hắn liền lên tiếng, đổi cách gọi với nàng thành "tiểu thư": "Chu mẫu vô tình trông thấy câu thơ tiểu thư viết, muốn thỉnh giáo tiểu thư một ít."

Tiểu thư kia không đứng đối mặt với hắn, hắn không nhìn thấy mặt nàng, nhưng hắn lại cảm giác vị tiểu thư kia như đang cười. Đoạn, nàng đáp lời hắn thân nhiên: "Câu thơ ta viết vừa không đáng đối, vừa không ăn nhập, lại còn không hợp cảnh, công tử đang có ý mỉa mai ta sao?"

Phải, nàng thừa biết câu thơ này không hay.

Chu Hậu Thông hơi ngạc nhiên. Tự biết câu thơ không đối, không ăn nhập, không hợp cảnh, điều đó chứng tỏ vị tiểu thư Y Nhiên này quả nhiên cũng am hiểu thơ phú. Thế nhưng lại viết một câu đáng đối không hoàn toàn? Có lý do gì đó khiến nàng viết ra câu này sao? Hắn không khỏi nghi ngờ đây là người mình tìm kiếm. Trong phút chốc, hắn quên đi chuyện Tích Nguyệt đã qua đời từ mười năm trước đó.

Bình tĩnh, hắn cười: "Tiểu thư khiêm tốn quá. Chu mẫu cũng ít học, nào biết bình thơ hay dở thế nào. Chỉ là ta muốn hỏi, tiểu thư viết câu thứ nhất... Từ "Tích nguyệt" [2] quả thực có nghĩa là "trăng sáng". Nhưng chữ "tích" này có nghĩa là "rõ ràng, sáng sủa", rất ít dùng, lại không hợp nghĩa. Dám hỏi tiểu thư, tại sao tiểu thư không dùng "minh nguyệt" như thơ ca truyền thống?" Hắn cho rằng chữ "tích nguyệt" ẩn chứa điều gì đó thâm sâu của nữ tử kia.

[2] Từ 晰 (Tích) có nghĩa là rõ ràng, sáng sủa. Tích nguyệt có nghĩa là trăng sáng.

Nàng không quay lại nhìn hắn, chỉ cười nói với hắn: "Chữ "minh" là "nhật trên nguyệt dưới" [3]. "Nhật trên nguyệt dưới", ngụ ý là mặt trăng bị ánh dương của mặt trời làm cho lu mờ. Ta không thích mặt trăng nương nhờ hào quang của mặt trời. Vì thế ta ghét chữ "Minh"."

[3] Từ "minh" 明 được ghép từ chữ Nhật (日) ở trên và chữ Nguyệt (月) ở dưới. Đó cũng là quốc hiệu Đại Minh.

Nữ tử trước mặt nói rất thẳng thắn, không chút ả ngại nào.

Chu Hậu Thông nghe lời đáp của nàng, quả thực chỉ muốn ngồi cười. Thật là một nữ tử cao ngạo. Không hiểu vì sao Chu Hậu Thông lại cảm thấy nữ tử trước mặt đang mỉa mai chàng. Thật là một cô nương rất thâm sâu, mà cũng rất cá tính.

"Sao... Ta đã hỏi xong, tiểu thư cũng đáp xong rồi, sao tiểu thư còn chưa rời đi?" Chu Hậu Thông cố ý thăm dò. Dường như hắn đọc được chút ít suy nghĩ của nàng. Nàng hình như...

Nhạc Hy đứng người trước câu hỏi của người phía sau. Tim nàng bỗng nhiên bị hẫng một nhịp. Nàng cũng không hiểu mình... đứng lại để làm gì? Sao nàng còn chưa đi? Lẽ nào, nàng đang chờ hắn hỏi tiếp? Tự cười giễu, nàng nghĩ ngợi rồi đáp: "Công tử và ta hình như không hợp nhau. Công tử đã hỏi xong mà ta ngỡ vẫn còn. Để công tử chê cười rồi." Dứt khoát, nàng nói thật lãnh đạm: "Cáo từ!"

Quả đúng như Chu Hậu Thông đoán, nàng cũng tưởng hắn định hỏi tiếp. Một câu "Công tử và ta hình như không hợp nhau" của nàng giống như một bàn tay vô hình nào đó, vô ý kéo dài thêm khoảng cách giữa hắn và nàng, đột nhiên cũng khiến hắn ứ họng, không biết nói thêm điều gì. Hắn vốn cho rằng nàng thân quen song chỉ câu nói đó khiến hắn tỉnh lại, bước ra khỏi giấc mộng mơ hồ. Đến lúc này hắn mới sực nhớ ra một điều vô cùng quan trọng.

Hắn không hiểu mình đang bị làm sao nữa. Rõ ràng nàng đã qua đời mười năm rồi. Hắn đã cho người đến tận Thường gia kiểm chứng.

Người phía trước hắn phát tay áo rồi đi khiến hắn đột nhiên cảm thấy có chút tiếc nuối dù lý trí luôn nhắc nhở hắn: Cô nương đó không phải người hắn kiếm tìm.

Nhạc Hy bước đi. Nàng làm sao thế? Trong lòng đột nhiên hồi hộp, còn có cả bồn chồn. Hai tay nàng đan chéo thật chặt, cố gắng kìm nén tâm trạng. Đan chéo hai tay, nàng mới đột nhiên phát hiện mình thiếu đi thứ gì đó. Khẩn tay! Đúng rồi, lúc viết tên Trần Thái Uyên, hình như nàng đã đánh rơi nó ở chỗ ấy. Vội vàng quay đầu chạy, nàng nói với Phương Hà: "Phương Hà, ta đánh rơi khăn tay ở chỗ thà đèn trời rồi. Mau cùng ta quay lại thôi!"

Phương Hà cầm chiếc đèn Nhạc Hy vừa lấy được, vội chạy theo nàng. Mòn rút chân chạy lại được đến chỗ lúc nãy. Một cô nương gương mặt thanh tú trông thấy dáng điệu của nàng, dễ dàng đoán được sự tình, liền đưa chiếc khăn tay đẹp để cho nàng, dịu dàng nói: "Cô nương tìm chiếc khăn tay này?"

Nhạc Hy hơi bất ngờ, nhận lấy chiếc khăn tay rồi nhẹ giọng: "Phải! Thật ả ta cô nương!"

Cô nương kia nhìn nàng như thể có ý thăm dò, nhưng rồi nhận ra mình đã thất thố, nàng ta cũng không nán lại lâu.

Nhạc Hy không mấy để ý đến kẻ kia, quả là một người kỳ cục. Nàng chỉ khề phùi sạch rồi bảo Phương Hà: "Tìm lại được rồi. Mau đi thôi. Cũng còn nhiều chỗ ta chưa đi qua nữa." Nói xong nàng chạy như thể một đứa trẻ được đi chơi.

Phương Hà cầm theo chiếc đèn lồng, chen qua đám người qua đường để chạy theo Nhạc Hy, không ngừng gọi: "Tiểu thư!"

"Sầm!" Đột nhiên Nhạc Hy đâm vào một ai đó. Nàng chạy nhanh cho nên lực đập cũng rất mạnh. Phương Hà nhìn thấy nàng ngã, hoảng hốt chạy tới, thất thanh gọi: "Tiểu thư, tiểu thư!"

Đường hơi nhiều người, họ hiểu kỳ dừng lại, song đều bị Phương Hà kéo xua xua đi. Phương Hà và người đâm vào Nhạc Hy vội đỡ Nhạc Hy dậy, phùi phùi những vết bẩn trên y phục của nàng. Người kia chưa kịp hỏi câu "Có không sao chứ?" thì đã bị Phương Hà chặn họng lại: "Ta còn tưởng ai nữa. Hóa ra là chủ tớ các người. Tối nay hai lần gặp các người, đúng là đen đủi quá!" Phương Hà "hử" một tiếng rồi cúi đầu xem xét tình hình của Nhạc Hy. Anh Từ bất mãn nhìn Chu Hậu Thông, chỉ tay vào chủ tớ Nhạc Hy, mặt đầy phẫn nộ lập bập: "Hoàng... chủ nhân, người xem nàng ta..."

Chu Hậu Thông gạt đi, nói: "Là chúng ta đắm vào cô ấy!"

Nhạc Hy vẫn cúi đầu, phui vết bầm trên y phục, kiểm tra lại chiếc bảo xuyến kim trân [4], không hề để ý đến vết thương trên người, càng không để ý đến vệt ren giữa thị tỷ của mình với hai kẻ kia.

[4] *Bảo xuyến kim trân: Vòng tay bằng vàng quý giá.*

Chu Hậu Thông cúi người lên tiếng: "Ta xin lỗi tiểu thư, là do ta bất cẩn." Chu Hậu Thông là người cao ngạo, hẳn không chấp nhận nữ nhân, cho nên chủ động nói luôn lời xin lỗi. Lời của hắn khiến Anh Tử phẫn nộ nhìn Phương Hà, còn Phương Hà chỉ cười đắc ý. Bọn họ kẻ xướng người họa, không ai để ý đến Nhạc Hy. Nhạc Hy sau lời Chu Hậu Thông mới định thần lại. Nàng phui nốt vết bầm, từ từ ngẩng đầu lên nói: "Không sao, cũng tại ta..."

Ngẩng đầu, hắn bắt gặp ánh mắt đỏ, gương mặt đỏ. Nàng giống như được trở về nhiều năm về trước, vào cuộc gặp gỡ thoáng qua dưới gốc cây hồng hạnh đỏ.

Bao lâu rồi, trong giấc mơ của nàng luôn có ánh mắt hiền hòa, nụ cười chân phương đó.

Bỗng có kẻ thúc ngựa đi qua, vô tình đụng phải nàng khiến nàng lại ngã. Phương Hà hoảng hốt đỡ nàng dậy. Người kia cũng lo lắng đưa tay kéo nàng lên: "Tiểu thư không sao chứ?"

Nàng lắc đầu, nước mắt chảy dài, tay trái nắm chặt lấy tay áo người kia. Chu Hậu Thông không khỏi ngạc nhiên trước biểu hiện kỳ lạ của nữ tử đó. Hai lần gặp mặt, Chu Hậu Thông dường như được gặp hai người khác nhau: một người trầm tĩnh hiền hòa, một người yếu điệu đa cảm.

"Chắc tiểu thư đau lắm? Vết thương có nặng lắm không?" Chu Hậu Thông thấy nước mắt trào ra từ đôi mắt nàng như suối, cứ ngỡ nàng đang rất đau.

Ánh mắt nàng vẫn không rời khỏi Chu Hậu Thông, đôi tay run rẩy của nàng vẫn túm chặt lấy tay áo hắn. Nàng lắc đầu: "Vết thương có gì đau đâu chứ?" Mười ba năm sống trong Trương phủ, nàng đã nếm trải đủ mọi cay đắng, cuộc sống vất vả đã tôi luyện nàng thành một người mạnh mẽ và giỏi chịu đựng.

Nghe nàng nói thế, Chu Hậu Thông cười hiền hòa: "Vậy sao tiểu thư lại khóc thế?"

Nhạc Hy càng khóc nhiều hơn, song nàng giữ bình tĩnh, nàng hỏi Chu Hậu Thông: "Công tử, tên của huynh là...?"

Trong lòng nàng thầm mong hắn sẽ nói rằng, tên hắn là Thiên Quang.

Chu Hậu Thông không rõ bởi vì sao Nhạc Hy muốn biết tên hắn nhưng lòng hắn đột nhiên cảm thấy mừng vui vô hạn. Hắn vui vẻ đáp lại: "Chu Trường Nguyên!"

Nhạc Hy tỉnh mộng, thờ dãi một tiếng chán nản, buông tay áo Chu Hậu Thông ra. Phải thôi! Sao có thể chứ? Thiên Quang đã đi rồi.

Người trước mắt chẳng phải là Thiên Quang, không phải Thiên Quang.

"Còn tiểu thư? Tiểu thư tên là gì?" Chu Hậu Thông vội vàng hỏi. Có lẽ sau khi nàng buông tay áo hắn ra, hắn lại rất sợ nàng rời đi. Vì thế hắn nhanh chóng hỏi nàng câu đó để kéo dài thời gian.

Nàng lau hết nước mắt, lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh thường có, đáp lại hắn: "Ta tên là Thẩm Nhạc Hy."

Chu Hậu Thông giật mình: "Nguyệt... Nguyệt [5] gì cơ?"

[5] Từ "Nguyệt" và "Nhạc" đồng âm với nhau, đều đọc là "yue". Từ "Tích" và "Hy" gần âm với nhau, đều đọc là "xi". Như vậy "Nhạc Hy" và "Nguyệt Tích" gần âm với nhau.

Phương Hà chép miệng, tốt bụng nhắc nhở hắn gọi cho đúng: "Công tử, tên tiểu thư là Nhạc Hy. Nhạc sơn đăng lộ hiềm hy đa. [6] Không phải là Nguyệt Tích."

[6] *Nhạc sơn đăng lộ hiềm hy đa: Đường lên núi Nhạc đầy hiểm nguy.*

Chu Hậu Thông "à" lên một tiếng. Hóa ra nữ tử này có cái tên thâm sâu như thế đấy. Ban đầu, hắn cứ tưởng Nhạc Hy là "an bình vui vẻ" [7].

[7] *Nhạc Hy mà Chu Hậu Thông nghĩ: Nhạc trong "trường nhạc"; Hy là vui vẻ, điềm lành. Nhưng thực tế Nhạc trong "Nhạc sơn", Hy trong "hiềm hy".*

Hóa ra nữ tử này cũng có một cái tên thâm sâu như vậy.

"Tiểu thư cảm thấy chúng ta có thể kết giao bằng hữu được không?" Chu Hậu Thông nhanh chóng đề xuất.

Nhạc Hy tròn mắt nhìn hắn. Dù người trước mặt nàng không phải Thiên Quang nhưng Nhạc Hy vẫn cảm thấy vui vẻ. Đường xá xung quanh càng lúc càng thưa người hơn, cứ một thêm vắng vẻ. Nhạc Hy nói với hắn: "Ta chưa bao giờ kết giao bằng hữu, cũng không có ý định kết giao bằng hữu." Mặc dù nàng muốn kết bạn với người này nhưng nàng cố ý nói thế, xem ý tứ hắn thế nào. Nàng không ngờ, hắn lại nói: "Không kết giao thì chúng ta kết nghĩa cũng được mà. Nhạc tiểu thư sinh năm nào?"

Một câu "Không kết giao thì chúng ta kết nghĩa" vô tình chặn họng Nhạc Hy, không cho nàng có cơ hội từ chối nào. Nhạc Hy cười trong lòng. Thôi thì cứ thuận nước đẩy thuyền vậy. Dẫu sao thì sau này nàng cũng không gặp hắn nữa.

Trích Nguyệt sinh năm Chính Đức thứ ba nhưng Nhạc Hy thì sinh năm Chính Đức thứ chín. Nàng liền đáp lại: "Năm Chính Đức thứ chín."

Chu Hậu Thông cười ha ha rất đắc ý: "Ta sinh năm Hoàng Trị cuối cùng, cũng là năm Chính Đức thứ nhất." Chỉ là hơn tuổi thôi nhưng hắn cũng vui vẻ. Nàng nói ra năm sinh của nàng, tức là ngụ ý đồng tình việc kết nghĩa này rồi. "Trông tiểu thư có vẻ lớn hơn so với tuổi thật nhỉ? Không giống người mười bảy tuổi cho lắm." Chu Hậu Thông nói.

Dù khăn che đi dung mạo, nhưng dáng vóc nàng không thấp hơn so với Chu Hậu Thông là bao, cho nên nàng cho hắn cảm giác lớn hơn nhiều so với tuổi mười bảy. Nàng "xi" một tiếng nhưng trong lòng có hơi sợ đề lộ sơ hở, nói khê: "Biết đâu vì công tử thực chất sinh năm Gia Tĩnh thứ nhất nên thấy ta già chăng?"

Chu Hậu Thông và Tiểu Anh Tử cười sái quai hàm. Không biết nếu sau này nàng biết Gia Tĩnh là niên hiệu do chính hắn đặt ra, nàng sẽ có cảm xúc gì khi nghĩ lại chuyện bảo hắn "sinh năm Gia Tĩnh thứ nhất"?

Nhưng liệu có còn sau này chăng?

"Chung quy tiểu thư đã đồng ý kết nghĩa, ta lớn hơn tiểu thư đến tám tuổi liền. Vậy có phải tiểu thư nên gọi ta là nghĩa huynh không?" Hắn phần khởi như một đứa trẻ được ăn kẹo. Lần

đầu tiên hấn lại hiếu thắng đến thế. Còn muốn làm đại ca của nàng

Nhạc Hy "hả" một tiếng, kinh ngạc nhìn hấn, hỏi rất thân nhiên: "Hóa ra từ này công từ hỏi tuổi là vì chuyện "ca ca", "tỷ tỷ" này hả?"

Thấy Chu Hậu Thông gật gật nhẹ đầu, nàng mới nhẹ nhàng nói với hấn: "Vậy thật buồn, Trường Nguyên đệ đệ. Vậy đề ta nói đệ nghe. Có lẽ đệ không chuyên thuộc giang hồ nên không biết. Kết nghĩa nào dựa vào tuổi tác, phải so sánh bản lĩnh chứ?"

Giọng Nhạc Hy có lẫn rõ ý chế giễu. Kỳ thực, nàng cũng chẳng phải dân giang hồ gì. Đây là lần đầu nàng bước ra khỏi bốn bức tường, căn bản không hiểu chút gì về giang hồ, chỉ nói bay bướm với Chu Trường Nguyên vài câu thể hiện chút uy khí.

Chu Hậu Thông tức đến đỏ mặt, nghiêng răng nói: "Vậy tiểu thư cho rằng nên so tài gì?" Hấn cười đắc ý. "Thơ sao? Không, viết một câu thơ không đăng đối như cô, thi với ta cái này sẽ thua chắc chắn." Thực chất, Chu Hậu Thông thấy rõ chất thư hương toát ra từ người Nhạc Hy. Nếu so tài thơ phú, hấn chắc sẽ thua triệt để.

Nhạc Hy lấy quạt hợp hoan tròn, khề phe phẩy, vừa đi vừa ung dung nói với hấn: "Cứ chọn đi, trò gì tỷ tỷ cũng sẽ đồng ý."

Câu "tỷ tỷ" của nàng khiến hấn càng thêm hiếu chiến hơn. Hấn nói: "Thi võ." Chưa đề Nhạc Hy bắt ngờ, hấn đã nói: "Tiểu thư chuyên thuộc giang hồ, chắc chắn võ nghệ rất cao siêu. Hôm nay Trường Nguyên may mắn được lĩnh giáo."

Nhạc Hy quả thực cũng không ngờ Chu Trường Nguyên nghĩ đến điều này. Nàng bèn nở nụ cười giả lả: "Xùy xùy, tương gì chứ?"

Lúc Chu Hậu Thông kéo nàng dậy, hấn sớm đã cảm nhận được lực tay của nàng. Đó không phải lực của người từng được học võ công. Vậy mà nàng vẫn đồng ý đề nghị của hấn. Quả là một nữ tử cực kỳ khó hiểu.

Phuong Hà kín đáo nhủ tai Nhạc Hy mấy câu: "Tiểu thư, sao người đồng ý lời hấn ta? Người có biết võ công đâu?" Giọng thị hơi lo lắng.

Nhạc Hy cũng nói thâm vào tai Phuong Hà: "Ta lỡ bảo rằng trò gì cũng chơi, nhưng không ngờ hấn lại nghĩ ra được trò này. Ta đành phải tiếp tục thôi." Chẳng lẽ nhận thua? Không, nàng không thể thua, cũng không muốn thua.

Nhạc Hy bất lợi vì nàng chưa từng được học qua chút võ công nào. Tuy nhiên nàng cũng nhìn Thẩm Tích Thành học võ vài lần, chiêu thức cơ bản gần với vũ đạo mà nàng học. Chẳng qua võ công thì cứng rắn, nhiều lực; còn vũ đạo mềm mại, nhẹ nhàng, uyển chuyển. Hay là cứ ti thi? Hấn có tay chân, nàng có mưu kế. Cho dù hấn võ công cái thể giang hồ cũng chưa chắc thắng được nàng. Gương mặt nàng tràn ngập khí thế cao ngạo, nàng oai phong đông đặc nói với hấn: "Ta đồng ý lần ti thí này. Nhớ lấy, nếu ta thắng, ta là tỷ tỷ của ngươi."

Nàng chợt nghĩ, hóa ra nàng cũng muốn làm tỷ tỷ của hấn. Nàng từng cho rằng, mình là một nữ tử rất giỏi che giấu nội tâm, nhưng không thể ngờ trước mặt nam tử này, nàng lại vô cùng trẻ con và hiếu thắng. Nàng sợ bị thương nhưng vẫn không ngại độ sức với hấn.

Phuong Hà đứng bên cạnh nàng, hiển nhiên gương mặt thị đầy hoang mang và lo sợ. Thị chỉ e Nhạc Hy bị thương, bị thua.

"Công tử ra chiêu thức trước. Dù sao phần thắng cũng thuộc về ta, ai ra chiêu thức trước cũng đều như nhau hết cả thôi." Nhạc Hy phe phẩy chiếc quạt hợp hoan màu trắng tinh, đôi mắt sắc sảo yêu kiều nhìn về phía Chu Hậu Thông đầy ý khiêu khích. Nàng vốn không biết chút võ công, căn bản không thể ra chiêu thức trước được.

Nghe lời khích chiến, máu hiếu thắng của Chu Hậu Thông dâng cao, thêm cái dằn vặt về lúc nào cũng điềm điềm tình tình của Nhạc Hy như đang chọc tức, khiến hấn càng muốn bản thân giành phần thắng.

Hấn không nề nang, bắt đầu tung ra chiêu thức trước. Thủ chương của hấn lao về phía Nhạc Hy. Thân hình nàng giống như chim yến liệng mình theo gió. Hấn tung ra đòn tấn công, đồng thời bước lên phía trước chiếm lợi thế. Song Nhạc Hy nắm bắt thế trận và chiêu thức của hấn rất nhanh, vội giừa người ra phía sau né đòn; bước chân uyển chuyển, linh hoạt; duy trì khoảng cách cố định với hấn.

ine:anoanSS

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 22:

HỮU DUYÊN THIÊN LÝ NĂNG TƯƠNG NGỘ

(Có duyên cách vạn dặm vẫn có thể gặp nhau)

Cứ thế đến chiêu thứ bảy, nàng hoàn toàn quen với chiêu thức của hấn. Ưu điểm của võ công là chiêu thức rất mạnh tuy nhiên nó cứng và kém linh hoạt so với vũ đạo. Vũ đạo tuy ít lực, thể nhưng uyển chuyển và mềm mại, lại nhanh hơn nhiều. Cũng vì thế mà khi hấn ra chiêu thức, nàng sớm đã phát hiện ra hướng tấn công của hấn để kịp thời né tránh. Mấy lần hấn xoay cổ tay, đổi hướng tấn công nhưng nàng với hấn tâm linh tương thông, mọi hướng của hấn đều khiến nàng tránh thành công.

Nhạc Hy nhận ra, càng những chiêu sau của Chu Hậu Thông thì càng mang theo lực lớn. Ất hấn hấn rất cay cú nên mới quyết phải thắng nhĩ?

Nhưng từ chiêu ba mươi trở đi, nàng phát hiện thể lực của hấn đang giảm nhiều so với trước. Phải thôi, ra chiêu thức luôn tốn sức hơn nhiều so với né chiêu thức.

Chớp thời cơ hấn xuống sức, Thẩm Nhạc Hy xoay cổ chân, lấy đà nâng chân, ngã người về phía sau, dồn toàn lực vào chân trái, đá mạnh vào cánh tay hấn. Hấn bắt ngờ rơi vào tình thế bị động, vội định tung chiêu thức bằng tay kia. Song nữ tử ấy đoán trước được, nàng đổi chiêu, thu chân về. Tay cầm quạt hợp hoan giáng xuống; cán quạt đập trúng mu bàn tay khiến hấn đau đớn, vội kêu "Á". Hấn vội vàng dừng lại, xem xét mu bàn tay. Nhạc Hy thuận thế cúi người dùng quạt dòn lực, đánh mạnh vào chân hấn khiến hấn bị đau mà ngồi xuống.

Hắn dù biết ít võ công nhưng nàng có biết đâu? Lần ti thí này, thua một nữ tử chẳng biết chút võ công nào, hắn thực sự chẳng cam lòng.

Nữ tử kia phe phẩy quạt hợp hoan ôn nhu, yêu kiều. Hắn vừa nhìn ra cán quạt làm bằng ngà cứng, thảo nào đập vào mu bàn tay lại đau đến như vậy. Nhạc Hy nhìn hắn, càng đắc ý mỗi khi thấy bộ mặt thất bại của hắn. Nhưng trách sao được đây? Trách Nhạc Hy quá thông minh khi dùng vũ đạo; còn trách hắn quá chủ quan, coi thường một nữ tử như nàng. Nhưng sao thì cũng đã rồi, thua chính là thua; còn biết thoái thác sao đây chứ? Tiểu Anh Tử gấp gấp chạy ra xem xét tàn cục giúp hắn.

Phương Hà cũng vội chạy tới chỗ Nhạc Hy: "Tiểu thư, tiểu thư giỏi quá!"

Chu Hậu Thông khẽ ho vài tiếng, khó khăn dần từng từ một: "Ta thua rồi, Nhạc... Nhạc tỷ tỷ!"

"Nhạc son" – núi cao thăm thẳm, từ này thực sự quá hợp với Thẩm Nhạc Hy mà.

Nhạc Hy cười nhẹ nhàng, vẫn phe phẩy quạt hợp hoan: "Chu công tử gọi nhỏ quá, bản tiểu thư vẫn chưa nghe rõ cho lắm." Câu nói đó như kim, châm chích vào sự hiểu thắng của Chu Hậu Thông. Hắn hận không thể mang người trước mặt ra xù trảm.

Chu Hậu Thông đành cố nén tức, gọi to hơn chút ít: "Vâng, Nhạc tỷ tỷ!"

Phương Hà nhìn chủ nhân, nở nụ cười thật đắc ý, không quên lẻ lười một cái với Tiểu Anh Tử.

Nhạc Hy cười, tết Thượng Nguyên năm nay, quả thực là đáng nhớ.

"Ta là tỷ tỷ, là tỷ tỷ, nhớ lấy, Chu lang." Vừa nói nàng vừa theo Phương Hà bước đi.

Chu Hậu Thông vừa ngẫm nghĩ điều gì, chợt nói: "Đợi đã!"

Nhạc Hy ngoái đầu nhìn lại, chàng nói: "Sao... sao lại gọi ta là Chu lang [1]?" Chỉ là lần đầu mới có người gọi như thế, hắn thực hơi ngạc nhiên, lại có chút xao xuyến, bồi hồi.

[1] Chu lang: "lang" là cách để người con gái gọi người mình yêu. Cũng là một cách gọi người thân thuộc.

Nhạc Hy quay đầu nhìn lại, ánh mắt này ra một tia phóng túng, đáp lại: "Đệ không phải họ Chu sao? Không lẽ ta đã nhớ nhầm rồi? Này, không phải ta có ý gì đâu. Bình thường đã là tỷ đệ, gọi họ của đệ thêm chữ "lang" cũng đâu có quá thô lỗ?" Nói xong, nàng cất bước rời đi, ánh mắt hữu thần, man mác như thể che giấu ý vị sâu xa.

Không hiểu sao, Chu Hậu Thông nửa mừng nửa sợ. Có lẽ hắn lo sợ nàng giống Tích Nguyệt mười một năm trước về trước, sẽ vĩnh viễn bước ra khỏi cuộc đời của chàng. Tích Nguyệt nói với hắn, đợi yên tĩnh thọ tổ chức hỷ năm tới, nàng sẽ gặp hắn. Hắn chẳng ngờ, nàng lại qua đời ở độ tuổi quá sớm như thế. Đối với Nhạc Hy, ánh mắt nàng hờ hững, nửa cho hắn cảm giác thân quen, nhưng lại là mơ hồ và xa cách. Nhạc Hy đem lại cho hắn những xúc cảm đặc biệt, có mừng vui, có bồn chồn, lại có cả tức giận. Lúc nàng đi, hắn lại có chút nuối tiếc không muốn bỏ.

Đường phố Bắc Kinh phồn hoa đã thưa dần người. Chu Hậu Thông cất bước phía sau chủ tử Thẩm Nhạc Hy. Anh Tử hỏi hắn: "Hoàng thượng, chúng ta... không hồi cung à?" Đi theo Chu Hậu Thông đúng là phiền phức lớn của y mà.

Không ngờ, Chu Hậu Thông cầm quạt giấy gõ mạnh vào đầu y khiến y ôm đầu đau đớn vô cùng. Y đâu có nói sai điều gì đâu? Hu hu.

"Cầm ngay cái miệng hữu dụng của ngươi vào." Chu Hậu Thông nhắc nhở y. Cái lưỡi của Tiểu Anh Tử chưa bao giờ khiến Chu Hậu Thông hài lòng cả.

Phương Hà và Nhạc Hy bước vào trong Thẩm phủ. Anh Tử bất ngờ quá, nói với Chu Hậu Thông: "Hoàng... Thiếu gia, hóa ra Nhạc cô nương... là tiểu thư nhà Thượng thư đại nhân, cháu nội của Thái phó đại nhân."

Nghe y nói, Chu Hậu Thông chỉ khẽ cười. Hóa ra là con gái nhà họ Thẩm, thảo nào thông minh quá. Đột nhiên hắn nghĩ tới Trương Hoàng hậu Trương Trích Hoa của mình. Nàng ấy không sắc sảo thông minh như Thẩm Nhạc Hy nhưng cũng là người tài hoa hiếm có; dưới triều Chính Đức Tiên đế, từng là đệ nhất tài nữ đại Minh. Hai người giống người hắn yêu đều là những nữ tử xuất chúng, quả thực không có thần thái mộc mạc, giản đơn của Tích Nguyệt. Dù chỉ gặp nàng một lần lúc còn nhỏ, nhưng hắn cảm nhận thấy sự mạnh mẽ, dịu dàng yếu diệu của nàng.

Nhưng ngay lần đầu gặp Nhạc Hy, nàng đã có gì bí ẩn ẩn ẩn, lại tinh tế khôn ngoan, không có vẻ mỏng manh yếu đuối. Còn Trích Hoa là chất nữ của Thái hậu, tài năng hiếm thấy, không có vẻ đáng thương lay động lòng người. Quan trọng là cả hai người đều là trường nữ của Chính thất phu nhân, xuất thân từ gia đình danh gia vọng tộc trong triều. Thi thoảng hắn cũng nghĩ ai đó trong số hai người là Tích Nguyệt hẳn yêu nhưng chung quy cũng là không thể. Nhưng có thể, Trích Hoa giống nàng hơn, vì hắn từng nhìn thấy dung nhan của Trích Hoa. Còn Nhạc Hy, hắn mới nhìn thấy ánh mắt khá giống, chưa từng nhìn thấy khuôn mặt của nàng. Sự nghi ngờ của hắn về nàng chỉ xuất phát từ một câu thơ như vậy. Cũng câu thơ mười bốn chữ đó khiến hắn trào dâng sự hiếu kỳ vô tận với một nữ tử mà hắn phải hạ mình gọi ba tiếng "Nhạc tỷ tỷ". Câu thơ ấy đưa nàng lần nữa bước vào cuộc đời của hắn, khiến cho cuộc đời nàng từ đó mà đổi thay.

"Thẩm Nhạc Hy, trường nữ của Thẩm gia, sinh năm Chính Đức thứ chính, tên tự là Y Nhiên. Phụ thân là nhất phẩm Bình bộ Thượng thư; mẫu thân là tam phẩm cáo mệnh phu nhân Vương thị, chất nữ của Hiếu Trinh Thuận Hoàng hậu Vương thị. Gia đình còn một vị ghĩa huynh là Thẩm Tịch Thành."

Chu Hậu Thông đọc vài dòng lý lịch vắn tắt của Thẩm Nhạc Hy mà hắn sai người bí mật điều tra. Xem ra, cuộc gặp gỡ hôm trước là hoàn toàn tình cờ, không có sự sắp đặt từ trước. Nữ tử này thông minh tuyệt đỉnh, nhưng kém hắn đến tám tuổi, ắt không thể biết được chuyện nhiều năm trước của hắn và Tích Nguyệt; có lẽ không hề có ý đồ tiếp cận hắn.

Nếu đã không có, vậy để hắn chủ động tiếp cận nàng.

Hơn một tháng sau khi giã biệt ở tết Thượng nguyên, Nhạc Hy không gặp lại Chu Trường Nguyên kia lần nào. Nàng ngỡ sẽ chẳng bao giờ gặp lại hắn.

Thế nhưng duyên giữa họ quả thực rất dài.

Khuya tháng ba. Trời đã khá tối, Tiểu Anh Tử lại phải hộ tống Chu Hậu Thông tới Thẩm phủ đệ. Bấy giờ đã qua giờ Thân, màn đêm im lìm bao trùm lên mọi vật. Bức tường bao của Thẩm phủ nhẵn nhụi, chỉ cao vài trượng nhưng cũng khó nhìn được cảnh vật bên trong. Chu Hậu Thông nhìn vào bên trong, chỉ thấy cảnh là hồng diệp ôm kín lấy một phần nhỏ của bức tường. Linh cảm mách bảo Chu Hậu Thông, chỗ ấy rất gần với nơi mà Nhạc Hy đang sống. Hắn theo đó mà nhảy lên tường. Anh Tử cũng phi thân lên tường.

Chủ tư hai người bọn họ ngồi trên cành cứng của cây hồng diệp khiến lá cây khẽ lay động vang ra âm thanh xào xạc, đánh động màn đêm yên tĩnh. Sắp xếp chỗ ngồi cẩn thận, hai người chăm chú quan sát quanh quẩn đó. Cạnh cây hồng diệp cao mười trượng là một lầu hồng cao ráo, có kiến trúc vô cùng đẹp đẽ và tinh tế, bốn bề đều kín đáo, chắc chắn là nơi nữ tử ở. Vô tình, hắn còn ngửi thấy mùi hương tinh diệu phát ra từ bên trong. Xem ra hắn tìm đúng chỗ rồi.

Một nữ tử mang mạng che mặt đang uốn chuyển múa trong sân của đình viện. Nàng vận bộ vũ y màu hồng phấn, tóc búi cao, cài nghiêng cây trâm bằng phi thúy. Chân nàng di chuyển nhẹ như chim yến, tay mềm mại như cánh nhạn, mọi động tác đều linh hoạt mềm mại, đẹp đẽ lạ thường, như thể Phi Yến múa nơi Hán cung.

Chu Hậu Thông suốt ngắm nàng đến ngẩn ngơ. Lần đầu gặp nàng đến giờ, cái thu hút ánh nhìn của hắn về nàng không phải dung nhan khuynh quốc khuynh thành, chẳng phải giọng nói trầm trầm âm âm, mà chính là khí chất thoát tục, tự nhiên của nàng.

"Phương Hà, Chiêu Mai cô cô đâu rồi!" Nàng không dừng động tác, chỉ cất tiếng hỏi Phương Hà đang đứng cạnh.

Phương Hà không biết vì sao đột nhiên nàng lại hỏi đến Hoàng Chiêu Mai, nhưng cũng đành đáp ngay: "Cô cô vừa sang đình viện của đại phu nhân nghỉ ngơi rồi ạ."

Ánh mắt của Nhạc Hy dường như có nét cười, mang nét sắc sảo, lộ rõ ý chê bai: "Vậy thì được rồi!"

Phương Hà còn chưa kịp hiểu "Được rồi" mà Nhạc Hy nhắc tới ý là gì thì đã thấy ba viên trân châu từ tay áo chủ nhân bay ra. Ba viên trân châu xé gió, làm rụng cả lá cây hồng diệp, bắn trúng đầu gối Chu Hậu Thông. Hai viên còn lại được Anh Từ đỡ trọn. Bị đòn bất ngờ, lại vào chỗ hiểm, hai người ngã xuống, dập hết hoa cỏ trong bồn.

Phương Hà lúc này mới giác ngộ được ra hành động của Nhạc Hy, cảm thán: "Thật lợi hại! Đây chẳng phải tuyệt kỹ mà đại thiếu gia dạy cho tiểu thư sao? Tiểu thư, người giỏi quá!"

Đối lập với Phương Hà hớn hờ, Tường Mộc Anh vội gượng dậy hỏi: "Hoàng... công tử, người không sao chứ?"

Chu Hậu Thông vất vả đứng dậy, thấm rửa trong lòng. Nhạc Hy, đồ ác độc.

Chủ tớ Thẩm Nhạc Hy liền ra xem hai tên thích khách tối đêm đột nhập vào Đông các Thẩm phủ đệ. Thực tình, Nhạc Hy sớm đã đoán được, chỉ muốn ra là xem bộ dạng đáng thương của Chu Trường Nguyên kia mà thôi. Nàng cất giọng gọi dịu dàng: "Chu lang, đệ có sao không?"

Chu Hậu Thông phần nộ. Bị nữ nhân hạ gục, thua hai lần liên tiếp chỉ do một chút sơ sẩy, hắn thật không chịu được.

Tiểu Anh Từ vội đỡ Chu Hậu Thông, phui vết bẩn trên y phục giúp hắn, vội hỏi: "Hoàng... Thiếu gia?"

Chu Hậu Thông đẩy tay hắn ra: "Ta ổn!"

Tiểu Anh Từ xốc nổi đứng dậy, nhìn Phương Hà mà mắng: "Cô... Chủ tớ nhà cô... đúng là đánh đá chua ngoa như nhau mà. Thiếu gia nhà ta thân thể vàng ngọc, đâu phải dễ..."

Chu Hậu Thông ra hiệu cho hắn im lặng. Phương Hà không chịu thua cũng gân cổ mà cãi: "Ha, chẳng qua do chủ nhân nhà người không bằng tiểu thư nhà ta mà thôi. Thân thể thiếu gia nhà người vàng ngọc, vậy danh tiết của tiểu thư nhà ta là rác rưởi hay sao. Các người nửa đêm nửa hôm đột nhập vào phủ đệ nhà bọn ta, có ý đồ gì hả?"

Nhạc Hy "hừ" một tiếng cho Phương Hà im lặng, lại ra hiệu cho nàng lui xuống dưới. Nhạc Hy cố giữ ánh mắt bình tĩnh nhưng trong lòng kỳ thực rối bời. Lần trước giả biệt ở trên đường phố, nàng không nghĩ mình còn được gặp lại hắn ở đây.

"Đệ đến đây... có việc gì vậy?" Giọng nàng vẫn rất bình tĩnh, cố che giấu đi cảm xúc bồi hồi trào dâng trong lòng. Nhiều năm như thế rồi mới có một nam nhân khiến cho nàng mất bình tĩnh như thế.

Chu Hậu Thông cũng hơi ấp úng: "Phù... phủ đệ nhà đệ gần đây, đêm tối thấy trong hậu đình còn sáng, tò mò qua thử, không ngờ lại thấy tỷ tỷ. Đệ đến, trông thấy tỷ tỷ, tự nhiên lại muốn nói chuyện."

Tự nhiên? Với hắn chẳng có gì là tự nhiên. Chuyện nàng là thiên kim phủ Thượng thư, hắn sớm đã biết rồi. Hôm nay cũng do hắn có tình tìm đến.

Nhạc Hy có chút băn khoăn: "Phụ mẫu ta trông thấy sẽ không hay đâu." Kỳ thực, nàng cũng muốn nói chuyện với hắn.

Tiểu Anh Từ và Phương Hà biết ý, liền lui xuống cho bọn họ nói chuyện. Hắn không nói không rằng gì thêm, ôm eo nàng, thi triển khinh công, bay lên cành cây hồng diệp. Hắn giữ tay áo nàng để nàng ngồi chắc chắn trên cây. Khoảnh khắc đó, nàng bất ngờ nhìn vào mắt hắn, trong lòng lại tràn đầy bi thương. Năm ấy, Thiên Quang gặp nàng. Ánh mắt chàng cũng dịu dàng ấm áp như vậy. Dung mạo chàng cũng lay động lòng người như vậy.

Sắp xếp chỗ ngồi, Chu Hậu Thông cảm thán: "Chỗ này lý tưởng ghê!" Hắn chưa bao giờ nghĩ, là thiên tử đại Minh, cũng có ngày hắn treo cây.

Dòng suy nghĩ của nàng đột nhiên bị hắn cắt đứt. Nàng nhanh chóng thu lại tâm tư của mình, trở về gương mặt thân nhiên vốn có của mình.

"Nhạc tỷ tỷ đã có hôn phu chưa?" Hắn đột nhiên hỏi, gương mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Nhạc Hy không mấy để ý đến biểu cảm của hắn. Nàng chỉ khẽ lắc đầu. Nàng là quân cờ của Trương gia và Thẩm gia; chắc sẽ chưa được gả đi nhanh như thế. "Có lẽ qua kỳ tuyển tú năm nay ta sẽ xuất giá."

Chu Hậu Thông cũng hiểu tâm tư của Nhạc Hy. Nữ tử Minh triều giữ lễ nghi, chuyện bực đầu đầu do phụ mẫu định đoạt cả. Năm nay là năm tuyển tẩn phi, cho nên muốn bàn hôn sự thì phải đợi qua ngày tuyển tú nữ.

"Vậy... tỷ tỷ muốn lấy ai?"

Nàng cũng hơi giật mình. Nàng muốn lấy ai chứ? Đương nhiên là người nàng thích thật lòng rồi. Nhưng người ấy sớm đã không còn trên cõi đời này nữa.

"Người ấy qua đời rồi."

Chu Hậu Thông vừa xót thương vừa đồng cảm. Lúc ấy, hắn chợt nhận ra sự cô độc lạnh lẽo trong con người Nhạc Hy. Quả là kẻ chung tình. Hắn chẳng phải cũng thế sao? Chung tình đến độ say đắm.

"Thế tỷ tỷ không sợ phải vào hoàng cung sao? Lần tuyển tú năm nay..." Chu Hậu Thông có ý thăm dò nàng, để xem xem ý nàng ra sao.

Nhạc Hy cười thành tiếng, lắc lắc đầu: "Nhạc tỷ tỷ của đệ tâm cơ thâm sâu, đương nhiên có cách để khỏi phải vào cung." Thở dài ngao ngán, nàng lại cười khổ: "Nhưng ta không thể làm thế."

Từ Cẩm Thành đối với nhiều người đã trở thành cảm cảnh. Nàng mơ hồ nhớ lại hồi nàng còn nhỏ, khi mẫu thân Hà thị của nàng còn tại thế. Vì sao mẫu thân được sống trong cung, nàng không hề rõ, chỉ biết hình như gia đình mẫu thân có người làm phi tử trong cung. Cũng vì thế mà mẫu thân biết rất nhiều chuyện của tiền triều, từ khi Minh Hiến Tông Chu Hiến Tông trị vì. Người kể cho nàng vô số chuyện. Chuyện Bách Hiến phi Bách Hoa Nghiên chết thảm thế nào; Cung Túc Hoàng Quý phi Vạn Trinh Nhi kết cục bị đát ra sao, mẫu thân đều kể rõ cho nàng từng chuyện, từng chuyện một. Nàng không muốn vào cung làm phi tần, trở thành một cô hồn trong Từ Cẩm Thành, chìm sâu xuống ba ngàn giai lệ của quần vương.

Nhưng nàng thực sự không vào cung được hay sao? Cuộc đời của nàng, vận mệnh của nàng đều đã được bá mẫu an bài cả. Nếu nàng không vào cung, sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ bá mẫu giao cho nàng. Trương gia không đối tốt với nàng, nhưng Trương gia chính là cội nguồn sinh dưỡng của nàng. Nàng chung quy cũng là người của Trương gia, nên dốc hết sức vì gia tộc của mình. [2]

[2] Hy sinh cho gia tộc là một cách ứng xử thường gặp trong xã hội xưa.

Ước vọng của nàng có lẽ quá lớn. Vừa lòng mình, đẹp ý người, không bao giờ là chuyện dễ dàng cả.

"Ta... không muốn bị lãng quên giữa ba nghìn phi tần khuynh quốc khuynh thành của đế vương." Nàng nói, lại cười tự giễu chính mình.

Chu Hậu Thông thâm cười. Nàng đúng là một nữ tử kiêu ngạo. Kiêu ngạo mà kín kẽ, kín kẽ nhưng cũng rất kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đoan ngo (thượng) (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 23:

ĐOAN NGỌ (THƯỢNG)

(Tết Đoan ngo)

Giọng Nhạc Hy tự nhiên trở nên trầm lắng: "Nhưng trên đời, dù ta có thông minh hơn nữa thì ta cũng chỉ là một nữ tử, vẫn không vượt qua được rào cản lễ giáo, tự tìm hạnh phúc cho chính bản thân mình."

Nhiều năm trôi qua, nàng không có khả năng tự đi tìm người nàng thầm thích mà chỉ có thể nghe tin tức từ Hoàng hậu. Bản thân không thể vượt qua rào cản của lễ giáo, có lẽ đây là thất bại lớn nhất trên đời của nàng. Bởi vì trí thông minh, sự sâu sắc của nàng chẳng qua chỉ để làm thỏa mãn dục vọng của kẻ khác. Nàng không thể sử dụng trí thông minh để làm cho mình hạnh phúc.

Trước đây có bao nhiêu uất ức, nàng chưa bao giờ thổ lộ với ai trừ mẫu thân của nàng và người ấy – Thiên Quang. Nàng nói hết với mẫu thân vì người luôn chở che và bảo vệ nàng. Nàng nói với Thiên Quang vì nàng và huynh ấy dường như đồng cảnh ngộ. Hôm nay nàng giải bày với Trường Nguyên bởi hắn giống với người ấy. Từ lần đầu gặp, nàng đã có cảm giác hắn thân thuộc, có thể bày tỏ.

Hậu Thông nghe mấy lời Nhạc Hy nói, cơ hồ hiểu được nỗi thống khổ của mẫu thân hắn ngày trước. Người cũng nói, người vì cản trở từ lễ giáo mà không có được hạnh phúc đích thực. Những điều này cụ thể ra sao, hắn chưa từng hỏi qua.

Thờ dài một tiếng, nàng lại nói: "Ta không thể chọn một người ta thích để tự già đi. Đôi khi ta ước ao được như nam tử các đệ. Đệ thì khác ta, đệ có thể cưới bất kỳ nữ tử nào trên nhân gian này." Nhạc Hy bật cười, giọng đầy ngưỡng mộ.

Thời khắc này, Chu Hậu Thông cảm nhận càng rõ sự đáng thương, quanh hiu quanh mỗi nữ tử Minh triều. Mẫu phi hắn, còn có cả Nhạc Hy, Trương Trích Hoa, Trần Thái Uyên... Còn biết bao nữ tử nữa không tìm thấy bến đỗ hạnh phúc của cuộc đời mình.

"Cuộc đời ta như bị giam cầm tại bốn bức tường của Thâm phủ. Cái gì mà thiên kim đại tiểu thư, cái gì mà đệ nhất cảm nữ Minh triều, chung quy cũng chẳng có gì khiến người ta thực sự vui vẻ, an lạc." Vốn nàng chỉ là một con gà nhỏ, thân phận thấp kém, được khoác lên mình bộ lông của hoàng yến. Nhưng những ngày tháng ấy cũng không khiến nàng vui hơn bao nhiêu so với lúc làm một con gà.

Nàng cười. Trước nay, nàng chẳng bao giờ vượt qua được bức tường cao kia. Lần đó, tết Thượng Nguyên, nàng mới lần đầu được đi ra bên ngoài vui chơi. Cuộc sống ngoài bức tường kia thú vị biết bao, kỳ diệu biết bao, mới lạ biết bao; có bao điều trong Tứ thư Ngũ kinh đều không nói đến; biết bao chuyện mà trong thi thư chưa kể. Đồng các giống như cái lồng vàng giam giữ lại bấy năm tươi đẹp của nàng. Nàng đủ thông minh ứng phó mọi chuyện nhưng lại không đủ thông minh để giải thoát cho bản thân. Bởi đó là vận mệnh. Bởi nàng tin vào vận mệnh của bản thân.

"Nếu như tỷ tỷ thích, ta sẽ thường xuyên dẫn tỷ đi chơi, có được không? Hai tháng nữa là tết Đoan ngo rồi, đến lúc đó ta sẽ dẫn Nhạc tỷ tỷ dạo quanh thành Bắc Kinh của chúng ta." Giọng Chu Hậu Thông tràn đầy niềm vui.

Nàng tự nhiên cũng thấy hưng phấn nhưng rồi lại băn khoăn: "Nhưng làm sao ta rời khỏi nhà được?" Ngọn hồng hạnh đầu tường kia cao quá, nàng không cách nào vượt qua được.

Chu Hậu Thông khinh công, võ công đều không phải là cái thế giang hồ. Đưa được chủ tử Thâm Nhạc Hy ra ngoài là chuyện hết sức không thể. Càng nghĩ lại càng thêm mất mặt, hắn là quân vương đại Minh, lại không thể vượt qua một bức tường.

"Việc này... để ta suy nghĩ thêm đi!" Chu Hậu Thông thờ dài trong sự bất lực. Ai nói thiên tử đại Minh thì chuyện gì cũng làm được cơ chứ?

Thâm Nhạc Hy bật cười, ngụ ý chế nhạo. Chu Hậu Thông tự hiểu mình vô dụng, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt; không nói thêm gì trước nụ cười của Nhạc Hy.

Những ngày sau đó, Chu Hậu Thông thường xuyên tới Thâm gia một cách bí mật, ngồi trên cây hồng hạnh nói chuyện với Nhạc Hy. Hắn kể cho nàng nghe về sự náo nhiệt, phồn hoa của thế giới bên ngoài Thâm phủ, của tết Đoan ngo của thành Bắc Kinh. Nhạc Hy ít khi đi ra ngoài, đương nhiên rất háo hức.

"Nhị muội, nhị muội!"

Đang mãi nói chuyện, Nhạc Hy giật mình vì tiếng gọi của Thâm Tịch Thành từ xa xa. Vội vàng quay trước quay sau, nàng liền nói với Chu Hậu Thông: "Chu lang, là đại huynh của ta!"

Phượng Hà ở trong phòng, nghe thấy có tiếng Tịch Thành, vội chạy tốc lực đến chỗ cây hồng hạnh, thờ hồn hèn nói với Nhạc Hy: "Tiểu thư, là đại thiếu gia!"

Rất nhanh, Tường Mộc Anh cũng xuất hiện. Y cũng thông minh, đoán được việc chuẩn bị phải chạy trốn.

Chu Hậu Thông uốn người nhìn xa xa, quả nhiên là có bóng người từ xa đi tới. Hắn thở dài một tiếng: "Thẩm Tịch Thành à?"

"Sao đệ biết đại huynh ta tên Thẩm Tịch Thành?"

Chu Hậu Thông vô tình để lộ sơ hở, vội vàng phải bưng bít: "À, Thẩm Tịch Thành là đệ nhất tài tử đại Minh. Luận y học, văn học, thư pháp, thi phú,... cái gì cũng bắt phàm, ai chẳng biết."

Nhạc Hy "à" một tiếng. Hóa ra Tịch Thành chính là đệ nhất tài tử Minh triều. Nhưng những thứ này bây giờ không quan trọng. Hơn hết lúc này nàng phải xuống đây.

"Ê, đệ còn không mau đỡ ta xuống đi?" Nhạc Hy ra lệnh.

Nhưng Chu Hậu Thông thì triển công phu, tự mình vượt tường trốn mất. Tiểu Anh Tử nhận được ám hiệu của Chu Hậu Thông cũng vội rút lui, để lại Thẩm Nhạc Hy ngồi một mình trên cành cây hồng hạnh. Nhạc Hy thầm nguyên rủa tên Chu Hậu Thông này, dám bỏ mặc nàng tự diễn tiếp màn kịch này. Lúc hắn đi còn cố ý để lại câu nói: "Mùng năm tháng năm, giờ Dậu ba khác, ta đợi ở chỗ lần đầu gặp."

Phượng Hà chửi mắng: "Chú tớ các người, đúng là chẳng ai tốt cả!"

Nhạc Hy không ngốc, không dựa vào hắn, cũng sẽ có thể tự xuống được.

"Thành đại ca! Thành đại ca! Muội ở đây này!" Nhạc Hy cất tiếng gọi to.

Tịch Thành vội chạy theo hướng có tiếng Nhạc Hy: "Nha đầu, muội đang ở đâu?"

Nhạc Hy chửi thầm trong lòng. Tên óc heo này, gọi to vậy rồi mà không nghe ra. Nàng liền thẳng thừng: "Cây hồng hạnh."

Thẩm Tịch Thành ngẩng đầu lên theo bản năng, tức thì nhìn thấy Nhạc Hy đang ung dung, vắt vẻo ngồi trên cành, khua chân loạn xạ. Dáng vẻ đó khiến y thật buồn cười. Trước nay y chưa bao giờ thấy Nhạc Hy nghịch ngợm. Trong mắt y, nàng luôn là một tiểu nha đầu chăm ngoan, lúc nào cũng học tập nghiêm túc theo lời của Hoàng Chiêu Mai và Đại phu nhân.

"Sao muội lại leo lên trên đó?" Thẩm Tịch Thành tốt bụng hỏi thăm nàng.

Nhạc Hy phe phẩy chiếc quạt hợp hoan, dáng vẻ yêu kiều động lòng người: "Thì trời nóng quá chứ sao?" Nhạc Hy diễn rất xuất thần, khiến đệ nhất tài tử cũng tưởng như là thật. Phượng Hà ở dưới sân, che miệng cười xấu xa.

Thẩm Tịch Thành cười nhẹ nhàng một tiếng: "Muội làm sao vậy? Hôm nay còn đeo cả khăn che mặt là sao?"

Nhạc Hy cười, nói dối rất trôi chảy: "Nụ cười hồng nhan đáng ngàn vàng. Đầu phải dễ dàng cho kẻ tầm thường thấy được?"

Chu Hậu Thông đứng ở ngoài vách tường Thẩm phủ, lòng có chút bức tức. Nàng ta dám nói thiên tử đại Minh là kẻ tầm thường, thật hỗn xược. Trong lòng hắn có chút chế nhạo đệ nhất tài tử. Xem ra y còn không lại cả tiểu muội của chính mình. Lại nghĩ đến Nhạc Hy. Nàng ta trước mặt Thẩm Tịch Thành thì ra chiều là một tiểu cô nương dễ mến yêu kiều, sao cứ đến trước mặt hắn thì lại trở thành người thâm sâu, khó phòng nhĩ?

Thẩm Tịch Thành cười rất điềm nhiên: "Thôi được, chẳng phải muội rất thích dùng đoàn phiến sao? Ta có một chiếc rất đẹp. Mau xuống đây xem chiếc quạt này."

Chu Hậu Thông bên ngoài tường cười thầm đắc ý, trong lòng thầm cảm ơn Thẩm Tịch Thành. Rồi đây, xem Thẩm Nhạc Hy làm thế nào mới xuống được. Hắn muốn nàng phải bề mặt một phen. Càng nghĩ, hắn càng hoan hỷ trong lòng, áp sát tai vào vách tường để nghe ngóng tình hình trong đó.

Nhưng hắn đâu biết, Nhạc Hy âu cũng không vừa...

"Á!" Bên trong vang lên tiếng kêu thất thanh của Nhạc Hy khiến hắn giật mình.

Phượng Hà cũng vội vàng kêu lên: "Tiểu thư!"

Cơ thể thị theo bản năng, chạy về phía Nhạc Hy nhưng bất giác bị một bàn tay đẩy ra, chạy lên phía trước.

Bất giác, Chu Hậu Thông thấy trái tim mình nhói lên, hắn hận bản thân không thể nhảy ngay vào trong đó. Hắn tự hỏi mình làm sao vậy? Ban đầu thì hắn thấy vui khi Tịch Thành bảo Nhạc Hy xuống. Nhưng mà khi nàng xuống, kêu lên một tiếng, hắn lại tự hận bản thân mình vô dụng.

Thẩm Tịch Thành giật nảy mình, vội phi thân như bay tới đỡ lấy người Nhạc Hy, vừa khéo ôm trọn người nàng, đặt nàng xuống đất an toàn.

"Muội đúng thật là. Không bao giờ để ai yên tâm cả." Thẩm Tịch Thành khéo trách cứ.

Y cũng chưa thể tưởng tượng nếu nàng cứ thế ngã xuống, y không đỡ được nàng thì sẽ thế nào. Y đưa luôn cho nàng chiếc quạt bằng vải lụa màu hồng nhạt, thêm một bông hoa thược dược đẹp đẽ bằng chỉ bạc rất cầu kỳ.

"Mà muội đây. Sao lại nhảy xuống một cách nguy hiểm như thế, vạn nhất... Muội thật là..." Y được một phen thót tim.

Thẩm Nhạc Hy cầm lấy chiếc quạt y đưa, nụ cười gian xảo: "Có sao đâu? Có đại ca giỏi võ công, muội không sợ cả thiên hạ này. Cũng tại cành cây chết tiệt kia tron quá, hại muội ngã bất ngờ vậy. May mà đại ca võ công cái thế giang hồ, bằng không muội đã tan xương rồi." Vừa rồi, nàng cũng hơi hoảng sợ, nhưng việc Tịch Thành cứu nàng, nàng đã liệu được từ trước.

"Có muội muội như muội, đại huynh là ta cũng sẽ chết vì kiệt sức mất." Thẩm Tịch Thành khéo than.

Nhạc Hy vỗ vỗ vai y, cười đùa khích lệ: "Cố lên, vì giai nhân, bao nhiêu hy sinh cũng là xứng đáng." Tất cả chỉ là một câu nói đùa...

Nàng nói xong, liền cùng Phượng Hà đi vào Đông các. Tịch Thành nhìn theo bóng lưng nàng dần khuất.

Cho dù nàng không phải giai nhân, y hy sinh vì nàng bao nhiêu cũng đáng.

Xong xuôi, y cũng trở về tiền viện của mình.

Tình huống vừa rồi khiến Chu Hậu Thông cười ra nước mắt. Quả nhiên vẫn là Nhạc Hy thâm hậu. Nàng ta biết thế nào Tịch Thành cũng cứu được mình nên mới chọn kẻ ngã xuống. Ti lệ thành công là chín phần. Đúng là một nữ tử đa mưu. Chỉ vì không muốn xấu mặt mà nàng ta phải ra kẻ sách đáng sợ như thế. Xem ra hẳn muốn thấy nàng thua trận, phải đợi dịp khác rồi. Chắp tay sau lưng, hẳn ra hiệu cho Tường Mục Anh rời khỏi Thẩm phủ.

Trên đường trở về, hẳn cứ miên man nghĩ đến những việc xảy ra hôm nay. Lúc Nhạc Hy kêu lên, hẳn hoảng sợ biết bao. Hẳn sợ... sẽ mất nàng. Chẳng biết là từ bao giờ, hẳn đã lỡ say mê về ngao nghê, ung dung của nàng; say mê đôi mắt trong suốt, thâm trầm của nàng; cả giọng nói chứa đầy sự kiêu ngạo của nàng.

Hắn thích nàng sao?

Những cảm giác rung động trái tim ấy, chưa bao giờ hẳn được trải qua, kể cả khi hẳn thấy mình thật lòng yêu Tịch Nguyệt.

Hắn lỡ động lòng rồi, động lòng với nữ tử xảo quyết đó. Nữ tử mấy lần hẳn đã mắc bẫy, bị lừa mất mặt lên xuống mấy lần.

Từ đó, cứ thỉnh thoảng hẳn lại đến Thẩm phủ một lần, cùng nàng ngồi trên cây trò chuyện như thế. Chẳng biết từ bao giờ, nữ tử ấy bước vào trái tim của hẳn...

Mồng bốn tháng năm âm lịch. Thành Bắc Kinh rực rạch chuẩn bị tết Đoan ngo. Như thường lệ, Chu Hậu Thông thi triển kinh công vượt tường, nhảy thẳng vào bồn hoa của Đông các. Hôm nay hẳn đi một mình, không mang theo tên ngọc Tiêu Anh Tử. Đứng trong bồn hoa, hẳn đã thoáng thấy Nhạc Hy một mình đọc sách ở bàn đá trong sân đình. Định bước ra, hẳn chợt thấy chân hơi khó bước. Hình như hẳn đã giẫm phải cái gì dính dính, sền sệt, lại nhảy nhua. Hẳn cúi người xem đó là ám độc gì; để xem Nhạc Hy lại bày âm mưu gì nữa đây.

Ôa, đây là... phân chó!

"Á!!!" Hẳn rít lên một tiếng đầy phẫn nộ. Thẩm Nhạc Hy, nàng ta...

"Hết nhò thôi!" Nhạc Hy mỉm cười "Đệ hết to, chút nữa lũ chó Thẩm phủ sẽ không tha cho đệ đâu."

Nhạc Hy vẫn bình lặng đọc sách, tay vẫn phe phẩy chiếc quạt hợp hoan. Chu Hậu Thông đã nhận ra chiếc quạt có phần khác, thiết kế có chút tao nhã hơn. Có lẽ đó là chiếc quạt Thẩm Tịch Thành tặng nàng. Tự dung trong lòng hẳn cho chút đồ kỵ. "Quạt tròn xứng với giai nhân" Hẳn tự thấy câu này không đúng lắm. Phải là, "Quạt tròn để tặng yêu tình" mới hợp.

Không những bản mà còn thối nữa. Đến một nô tỳ bé nhỏ như Phương Hà cũng che miệng nhạo bang hẳn. Hẳn không ngờ làm thiên tử đại Minh mười năm nay, bước vào Thẩm phủ lại sa cơ lỡ vận thế này. Lúc này hẳn không biết nên bước khỏi bồn hoa hay nên rút lui nữa. Thẩm Nhạc Hy đáng ghét!

Cuối cùng, Nhạc Hy cũng chịu rời khỏi bàn đá, đi về phía bồn hoa, đôi mắt như có nét cười, nhẹ nhàng nói với hẳn: "Sao nào, cảm giác đứng đó thế nào? Ha ha. Ồi, Chu lang à. Đệ có biết bản mặt đệ thộn ra lúc này đáng cười lắm không? Đệ tưởng đệ sẽ nhìn thấy gương mặt thất bại của ta khi không xuống được cành cây á? Không dễ vậy đâu. Sau này cũng không có đâu."

Chu Hậu Thông then quá hóa giận, nói lớn: "Nhạc tỷ ty, tỷ ăn gian. Tỷ dám trải phân chó xuống hại đệ. Đây nào phải hành vi của quân tử?"

Nhạc Hy cười ha ha đắc ý: "Ta là mỹ nhân, không phải quân tử. Hồi trước ta gặp nạn, đệ dám bỏ đi. Đây đúng là hành vi của bậc quân tử đấy nhỉ? Bây giờ ta mới tính toán khi đó là còn nể mặt đệ đấy."

Chu Hậu Thông mếu máo. Chưa lúc nào hẳn bị một phen thế này. Hẳn trách cứ nàng: "Dù sao tỷ ty còn có đại ca cứu giúp lúc hoạn nạn. Đầu có giống như ta, rùi đứng hôm đi một mình thì gặp nạn."

Nhạc Hy phe phẩy quạt hợp hoan, khề khàng cười châm biếm: "Khổ đau có số! Ha ha." Thờ dài một tiếng giả tạo, nàng nói tiếp: "Haiz, niệm tình đệ đã cứu ta hôm tết Thượng nguyên, ta không thèm tính toán với đệ. Chờ đấy."

"Tỷ..." Trong lòng Chu Hậu Thông đầy uất ức.

Nói rồi, nàng lại cất bước rời đi. Không lâu sau, hẳn thấy nàng trở lại, đem theo đôi giày vải của nam tử đưa cho hẳn. Xét về hình thức và mẫu mã, có lẽ đây là giày của Thẩm Tịch Thành. Nhìn thấy cọng rom cứu mạng, hẳn háo hức nhích chân ra khỏi đôi giày bản thủ kia, cố gắng bước ra thay đôi mới. Cuối cùng, sau tất cả, hẳn thuận lợi bước ra khỏi bồn hoa bản thủ kia.

"Phương Hà, có thể xử lý rồi." Nhạc Hy uể oải nói.

Phương Hà cười mĩa mai rồi đi về phía bồn hoa, loáng một cái đã dọn xong hết mọi thứ. Hóa ra Thẩm Nhạc Hy bố trí phân chó trên một tấm vải cỡ lớn, đợi y mắc bẫy xong thì gói gọn lại mang đi. Hẳn dờ khóc dờ cười. Không hiểu nên gọi nàng ta là sạch sẽ hay bản thủ nữa.

Hắn chỉ muốn một điều duy nhất: Đó là muốn cả đời này nàng vĩnh viễn không biết hẳn chính là Hoàng đế đại Minh. Bằng không hẳn sẽ mất mặt đến chết luôn.

Chu Hậu Thông làm ra bộ mặt cực kỳ nghiêm túc: "E hèm, hôm nay, ta không thèm chơi ở chỗ tỷ lâu đâu. Chỉ muốn nói với tỷ ty là ngày mai nhớ phải đến đúng chỗ lần đầu chúng ta gặp. Nhớ ngày mai, giờ Dậu." Hẳn cố tình nói to vì sợ nàng không nghe thấy.

Nói rồi, hẳn lập tức thi triển kinh công, vụt mắt, loảng thoảng còn nghe thấy Nhạc Hy nói: "Này, đừng quên đền giày cho đại ca ta nhé!"

U|

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đoan ngo (Trung) (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 24:

ĐOAN NGỌ (TRUNG)

(Tết Đoan ngọ)

Sáng ngày tết Đoan ngọ, Thẩm Nhạc Hy tất bật chuẩn bị y phục cho buổi tối. Chưa bao giờ Phương Hà thấy tâm trạng của nàng hưng phấn thế này. Phương Hà thấy nàng vui, tự nhiên cũng thấy hứng khởi.

"Chỉ là đi dạo phố Bắc Kinh, tiểu thư cũng phải chuẩn bị kỹ thế này." Thị cười khếp nép đầy mỉa mai. Câu nói của thị chứa đầy ẩn ý. Thị là người ngoài, không khó để nhận ra tình cảm giữa Nhạc Hy và "vị công tử họ Chu" kia.

Nhạc Hy đỏ bừng mặt, trách cứ: "Người lại nhiều lời rồi." Ít khi nàng lại đỏ mặt thẹn thùng trước mặt người khác, có lẽ đây là lần đầu.

Phương Hà càng thêm hồ hởi, nhìn Nhạc Hy, thị cười: "Tiểu thư, người nói xem..." Thị ngừng lại giây lát rồi nói tiếp: "Có phải tiểu thư đã thích công tử nhà người ta rồi không vậy?"

Nhạc Hy nhăn mặt, gõ cốc vào đầu thị một cái khiến cho thị méo máo. "Nói bậy! Ai thêm đi thích gã phân chó đó chứ? Ta đã có người trong lòng rồi!"

Nàng vẫn đinh ninh, bản thân mình thích Thiên Quang rất nhiều.

Phương Hà cười ngặt nghẽo trước biệt danh "gã phân chó" này; cảm thấy nó thực sự thích hợp với gã Chu công tử kia.

"Tiểu thư!" Hoàng Chiêu Mai cất tiếng khiến cả Nhạc Hy lẫn Phương Hà đều ngẩng lên, nhìn ra ngoài cửa. Chủ tớ hai người họ vội ném tạm đồ dùng y phục trên giường vào rương.

Hoàng Chiêu Mai bước vào phòng nói với Nhạc Hy: "Tiểu thư, lão gia cho mời tiểu thư vào phòng nói chuyện. Tiểu thư mau lên, đại thiếu gia cũng đang đợi!"

Nhạc Hy hơi giật mình, lại có chút lo sợ trong lòng. Cùng lúc Thẩm Luyện cho mới cả huynh muội bọn họ tới là có chuyện gì? Lẽ nào ông ta phát hiện có người lạ xuất hiện trong Đông các sao? Nếu thật là như vậy, nàng nên đối phó thế nào?

Nhạc Hy bước xuống Đông các, quả nhiên có Tịch Thành đợi ở dưới đó. Mỗi bước đi của nàng chừng hơi run run: Sẽ không có chuyện gì xảy ra đấy chứ?

"Nha đầu, mau đi thôi!" Thẩm Tịch Thành ra lệnh.

Nhạc Hy bước đi một cách miễn cưỡng, trong lòng rối loạn nư tơ vò. Thấy dáng đi của Tịch Thành hơi ông ẹo, bất thường, nàng hỏi: "Huynh làm sao thế?"

Thẩm Tịch Thành nhăn mặt: "Giày của ta chật chết đi được!"

Nhạc Hy nén lại nụ cười. Thực hư chuyện này, nàng là người rõ ràng nhất. Chính nàng đã ăn trộm giày của y vào chiều qua, giấu vào bụi hoa trong Đông các. Nàng tình bơ hỏi: "Sao thế? Trước đây có bao giờ huynh kêu giày chật đâu?"

Tịch Thành mệt mỏi giải thích: "Sáng nay ta mới phát hiện giày bị mất. Hạ nhân nói con chó cắn nát đôi giày, còn cạp ra tận hoa viên của muội, cắn xé đến nỗi giày ta biến dạng rồi. Nghe nói để giày còn dính phân của con súc sinh đó nữa. Bảo lại ta phải đi lại đôi giày cũ."

"Thảo nào hôm nay đây, muội cũng thấy mùi hơi thối!" Nàng cười già là, cố tình nói hùa theo câu chuyện như thật như giả của Thẩm Tịch Thành.

Nhạc Hy thầm mừng trong lòng. Con nha đầu Phương Hà chắc là quên dọn giày của Chu Hậu Thông mà. Cũng may con chó cắn nát đôi giày đó, bằng không Tịch Thành nhất định không bỏ qua cho nàng.

"Nhi tử vấn an phụ thân, mẫu thân!" Huynh muội Thẩm thị cung kính cúi đầu trước song thân.

"Đứng dậy đi!" Thẩm Luyện khẽ nói, còn đến tận nơi đỡ hai người bọn họ dậy. Nhạc Hy quan sát tỉ mỉ từng biểu cảm của phụ thân, cố vẽ chuyện sắp tới không xấu. Gánh nặng trong lòng dường như được vơi đi, nàng tập trung nghe phụ thân nói.

Thẩm Luyện trầm giọng nói: "Hôm nay phụ thân cho gọi hai con tới là muốn bàn chuyện hôn sự của Thành Nhi."

Trái tim lo lắng của Nhạc Hy rồi cũng được hạ xuống cẩn thận. Nàng trong lòng vẫn canh cánh: hôn sự của đại ca, sao còn gọi thêm nàng?

Trái tim bị lẳng mất một nhịp, Tịch Thành bất giác đưa mắt sang nhìn Thẩm Nhạc Hy. Y nhất thời á khẩu, chỉ thốt ra được một từ: "Vâng."

Đại phu nhân mỉm cười rất dịu dàng. Khẽ nhấp một ngụm trà, bà nói: "Mẫu thân thấy tiểu thư nhà Văn thị, quý danh là Văn Hoa cũng rất tài giỏi, lại thực hiền lễ nghĩa, phẩm hạnh đoan dung. Hơn nữa nàng ta cũng không có tên trong danh sách tuyển tú lần này. Nếu con ưng ý, phụ thân sẽ sắp xếp cho con gặp mặt nàng ta, rồi nếu tiến xa hơn được, có thể tổ chức hôn sự ngay trong năm thi càng mừng."

Người chấn động không phải Thẩm Tịch Thành mà là Nhạc Hy. Mẫu thân nói thế, có nghĩa là... đã có danh sách tuyển tú. Mà hôm nay song thân gọi nàng tới đây, chắc hẳn là vì... nàng đã có tên trong danh sách tuyển tú. Tim nàng đập loạn nhịp như thể muốn nhảy ra khỏi ngực. Nhưng nàng không hỏi, chỉ bình lặng lắng nghe phụ mẫu và huynh trưởng nói chuyện đến các tiểu thư khuê môn thế gia cho Tịch Thành.

Y sắp được thành thân, nàng cũng sắp được gả đi. Nhưng suốt từ đầu, mẫu thân, phụ thân nói, y lặng yên như thể một khúc gỗ mục không hơn, không kém. Y chẳng nói năng được câu nào. Lỗ tai y dường như chẳng nghe được mấy lời của phụ mẫu nói. Trong phút mơ hồ, y nhớ lại năm xưa, năm y mới chỉ mười bảy tuổi. Lúc đó, nàng chỉ mới có mười ba. Khi mới bước vào Thẩm phủ, nàng được Hoàng Chiêu Mai dẫn tới Tây viện làm quen với y. Y nhớ rất rõ nàng khi đó mặc một bộ thường phục có hoa tím, màu lam nhạt. Tóc nàng cài bông hoa thực được, dáng hình gầy gầy, cao cao.

"Ta là Trích Nguyệt nhưng tên hiện giờ của ta là Nhạc Hy. Hãy gọi ta như vậy." Giọng nữ tử đó có chút tình nghịch, lộ ra vẻ trẻ con, lại có chút cứng rắn mạnh mẽ, lại có chút đậm nhiên, thanh lãnh.

"Tên ta là Thẩm Tịch Thành. Gọi ta là Thành ca ca. Ta là ca ca của cô." Y nói đồng dục nói với người muội muội tự xưng mà có.

"Ca ca..." Y nghe thấy nàng lẩm nhẩm, dường như để tự nhắc nhở về quan hệ về sau của hai người họ.

Từ đó đến nay, nàng gọi y là ca ca song y càng lớn càng ít khi gọi tên "Nhạc Hy" của nàng. Chỉ vì y có một chút tham lam. Y không muốn nàng là Nhạc Hy, y chỉ muốn nàng là Trích Nguyệt, là nhị tiểu thư của Trương thị. Trích Nguyệt không phải muội muội của y, nàng không phải muội muội của y. Y có một chút tham lam, ích kỷ. Y không muốn làm đại ca của nàng.

Quá khứ đẹp đẽ năm xưa hiện lên trong trí óc y từng việc, từng việc một. Bỗng nhiên, y lại nghe được tiếng phụ thân: "Thành Nhi, con thấy sao? Phụ thân cho con xem tranh vẽ từng người nhé."

Phụ thân định đi lên lấy tranh nhưng y ngăn lại: "Không cần đâu ạ. Thành Nhi chưa muốn thành thân." Nói xong y cúi đầu nhìn chăm xuống viên gạch bằng cẩm thạch dưới chân, nói rất khẽ mà kiên quyết: "Nhi từ đã có người trong lòng của mình rồi ạ. Con muốn lấy người con thực sự yêu thương làm thế tử."

Thẩm Nhạc Hy khéo léo đưa đẩy, trong lòng nàng không biết người đó chính là nàng: "Là đệ nhất mỹ nữ nào vừa mắt đệ nhất tài tử kinh thành như huynh vậy?" Vừa nói nàng vừa phe phẩy quạt hợp hoan – vẫn cái dáng vẻ ung dung lay động khiến người ta vừa yêu vừa ghét.

Thẩm Luyện không câu giận trước lời Tịch Thành, ngược lại cười vui vẻ: "Nói đi! Con thích nữ tử nào, phụ thân tác thành cho con."

Thẩm Luyện nói, đưa chung trà lên miệng, nhấp từng chút, từng chút. Đại phu nhân ngồi bên cạnh cũng háo hức không kém.

Nghiến rang thật khó khăn, y nói: "Phụ thân, Thành Nhi thật lòng yêu Nhạc Hy, Thành Nhi muốn..."

Chưa nói xong, y nghe thấy một tiếng "choang" thanh thúy. Chung trà trong tay Thẩm Luyện không ném mà tự rơi, vỡ tan tành. Về mặt người trước mắt như thể không tin nổi vào những lời mình nghe được từ miệng nghĩa tử ông nuôi dưỡng hai mươi sáu năm trời. Từ trước tới nay, sự kỳ vọng của Thẩm Luyện đối với Tịch Thành luôn là rất lớn. Trước khi Thẩm Quang quy tiên cũng từng bảo Thẩm Tịch Thành và Trương Trích Hoa chính là niềm hy vọng rất lớn của Thẩm gia.

"Hồ đồ! Hai con là huynh muội. Ai cho phép hai con thành thân?" Thẩm Luyện hết sức phẫn nộ, ánh mắt ông như thể có hàng vạn tia lửa lớn nhỏ, sắp đốt cháy Thẩm Tịch Thành.

Thẩm Tịch Thành bất mãn, y nói: "Con là đường tử của Thẩm gia, nàng là con gái Trương gia, chúng con vốn dĩ không phải huynh muội gì cả."

"Bốp!" Không kim được giận dữ, Thẩm Luyện vung tay tát vào mặt Tịch Thành. Y không hề sợ hãi, vẫn dùng ánh mắt hiên ngang nhìn Thẩm Luyện.

Nhạc Hy cũng sợ hãi, vội quỳ sụp xuống, nắm lấy chéo áo của Thẩm Luyện, cầu xin: "Phụ thân, đại huynh, huynh ấy không..."

Thẩm Luyện không muốn nghe, ngắt lời nàng: "Đây không phải chuyện của con. Hôm nay gọi con đến chỉ muốn báo với con. Con có tên trong danh sách tuyển tú. Vậy thôi. Một tháng nữa sẽ đến kỳ tuyển tú. Ở đây không còn việc của con nữa." Thẩm Luyện nói rất lạnh lùng

Nghe đến tuyển tú, Nhạc Hy dù biết trước nhưng vẫn sững sờ. Đại phu nhân vội vàng ra hiệu cho Phương Hà bên ngoài, đưa nàng về Đông các nghỉ ngơi.

Bước ra khỏi đại viện của phụ mẫu, nàng cơ hồ còn nghe rõ mấy lời bên trong.

"Trương Trích Nguyệt là sao chổi của nhà họ Trương dẫn đến Thẩm gia ta. Còn chưa biết nó có phải gián điệp gửi đến đây không, sao con có thể mê muội yêu thích nó chứ? Con không biết con là hy vọng của Thẩm gia. Trương Trích Nguyệt kia..."

Nàng cười khở trong lòng. Thiên kim tiểu thư? Hóa ra cũng là một thứ hữu danh vô thực thôi. Nàng ở nơi này bị khinh thường có kém gì ở Trương gia đâu chứ?

Y phục và trang sức đẹp đẽ nàng đã chuẩn bị, song lại không có tâm trạng nào ngó ngang đến nó. Tâm trạng nàng phân tán cho chuyện của Thẩm Tịch Thành, còn cả chuyện tuyển tú.

Đã đến lúc rồi, nàng phải vào cung theo đúng lời bá mẫu rồi. Không hiểu vì sao, nàng lại không muốn vào. Nàng nuối tiếc gì ở nơi này sao? Nhiều năm nay, nàng đã chuẩn bị kỹ tâm lý phải vào cung. Có vào cung, nàng mới có thể giúp bá mẫu đem về vinh hoa phú quý cho Trương gia của nàng. Nhưng nàng...

Ngồi thần thơ trong phòng, đi ra đi vào đến chán chường, nàng ăn uống xoàng mấy thứ, chẳng mấy chốc cũng đã sắp qua giờ Thân.

Người trong Thẩm gia hôm nay đi nghỉ sớm hơn mọi ngày cho nên không khí bên trong Đông các của nàng yên tĩnh đến lạ kỳ. Tĩnh lặng đến mức nàng có thể nghe rõ giọt nước đồng hồ tĩnh tang từng tiếng thật đơn độc, hiu hắt.

"Tiểu thư..." Phương Hà khẽ hỏi "Tiểu thư có định đi chơi nữa không?"

Nhạc Hy nghĩ ngợi chốc lát rồi gật đầu. Vài ngày nữa thôi là nàng chẳng thể tiêu dao tự tại nữa. Nên trân trọng những khoảng thời gian còn được tự do bay nhảy.

Nàng cài lên tấm khăn che mặt, ra sân hóng mát, phe phẩy chiếc quạt hợp hoan. Phương Hà đứng bên cạnh, đáng vẻ mong ngóng, chờ trông.

"Nhạc tỷ tỷ, Nhạc tỷ tỷ!"

Tiếng gọi quen thuộc phát ra từ phía đầu tường, Nhạc Hy vội vàng quay đầu nhìn. Lúc ấy, mọi âu sầu như đều được trút bỏ hẳn đi, tâm trạng nàng trở lại tốt đẹp, hoan lạc. Ánh mắt Chu Trường Nguyên nhìn nàng rất dịu ảm áp, dịu dàng, như thể làn gió mơn man dịu nhẹ, khiến người ta luôn thấy vui vẻ, dễ chịu.

Không biết tự bao giờ, nụ cười của hắn luôn khiến cho nàng say đắm.

Hắn thực quá giống người nơi đáy lòng nàng. Nhưng có phải chỉ vì thế mà nàng mới coi hắn như thể một người quan trọng? Có lẽ không hẳn...

Chu Hậu Thông ngồi trên tường: "Tỷ tỷ!"

Nàng như thể tỉnh mộng, lúc ấy mới giác ngộ ra, người trước mặt không phải người nơi đáy lòng nàng. Nàng "à" một tiếng, cười nói: "Quả nhiên đệ cũng biết giữ lời hứa phét nhì?"

Hắn liền nhảy từ trên tường xuống đất, nhìn từ đầu tới chân Nhạc Hy.

Hắn mỉm cười rất rạng rỡ, nhìn nàng thật kỹ, hắn cảm thán một câu: "Nhạc tỷ tỷ, hôm nay tỷ đẹp thật đấy!"

Khi nói câu này, đầu hắn hơi cúi. Quả thực hôm nay nàng đẹp quá! Nhưng đứng trước mặt nàng, sở học cả đời của hắn đều như cặn sạch, chỉ biết buông một câu khen giản dị vậy.

Nhạc Hy đột nhiên cảm thấy nóng bừng gương mặt. May mà khăn lụa đã che đi đôi má đào ửng đỏ, bằng không để kẻ trước mặt trông thấy, nàng sẽ càng xấu hổ. Nàng nghe xong câu đó, chỉ muốn đào được cái lỗ dưới trên để chôn mình xuống. Lần đầu, nàng có cảm giác lo âu, phấp phỏng khi đứng trước một nam nhân như thế này.

Phương Hà đứng ngoài cũng phụ họa: "Chu công tử cũng thấy thế thật ạ? Bộ y phục này tiểu thư mới mặc lần đầu đấy. Hôm nay..."

Tướng Mục Anh che miệng cười. Nhạc Hy liếc xéo, lờm lờm một cái khiến thị phải nuốt hết sạch mấy lời còn lại vào sâu trong cổ họng. Nhạc Hy trút bỏ vẻ ủy mị, e lệ, trở về là Nhạc

Hy điềm tĩnh lạnh lùng. Nàng nói: "Chu lang, đi thôi!"

Chu Hậu Thông và Tường Mục Anh biết khinh công, thoảng cái đã lên được tường, việc lên tường với hắn thật quá dễ dàng rồi. Nhưng Phương Hà và Nhạc Hy đều là nữ nhân chân yếu tay mềm, cho nên việc qua tường là rất khó khăn. Mà Chu Hậu Thông vô dụng cũng không đủ sức để đưa cả Nhạc Hy và Phương Hà qua.

"Nhạc tỷ tỷ, tính sao bây giờ?" Chu Hậu Thông ăn vạ trên đầu tường, nửa mĩa mai nửa chế nhạo Thẩm Nhạc Hy: "Đệ không biết làm sao để đưa tỷ qua chỗ này đây?"

Nhạc Hy nở nụ cười nửa miệng. Nàng đâu phải người thường? Nhận ra sự châm chọc của Chu Hậu Thông, nàng càng thêm hứng thú. Xấn vén y phục cẩn thận, nàng tung dài vũ sa màu ngọc bích lên cây hồng hạnh. Dải lụa của nàng quấn chặt vào cành cây. Nàng giật thử vài lần kiểm tra độ an toàn rồi dùng sức phi thân lên tường an toàn.

Tuyệt kỹ này nàng học được nhưng ít khi dùng tới. Không ngờ hôm nay lại phải dùng nó để đối đầu với Chu Hậu Thông.

Về mặt Nhạc Hy ung dung như hất lại chậu nước vào mặt Chu Hậu Thông: "Chu lang à! Ta biết đệ rất muốn nhìn thấy ta thua đệ. Nhưng mà hình như là ta có muốn nhường đệ cũng khó quá..." Nàng nói y hệt ngữ khí của Chu Hậu Thông lúc này, hoàn thành xuất sắc kế gây ông đập lưng ông.

Chu Hậu Thông thẹn quá hóa giận, không biết làm gì để trừ bớt giận, liền đưa tay đẩy tên Tường Mục Anh đang cười hi hi xuống tường. Tường Mục Anh bị đòn bất ngờ, ngã dúm xuống bồn hoa. Y mếu máo: "Công... công tử!"

Phương Hà ở dưới uất ức gọi: "Tiểu thư, còn nô tỳ?"

Nhạc Hy cười, khẽ dặn: "Hôm nay muội ở nhà với tên Anh Tử này. Hôm nay ta muốn đi một mình với đệ đệ thân thiết của ta."

Phương Hà lắc đầu lia lịa: "Tiểu thư, không được đâu, ngộ nhớ tiểu thư xảy ra chuyện gì thì sao?" Lúc nói câu này, ánh mắt Phương Hà hướng tới Tường Mục Anh và Chu Hậu Thông.

Tường Mục Anh cũng không vừa, y nổi đóa lên câu: "Cô... Cô nói như vậy chẳng hóa là tính mạng tiểu thư nhà cô quan trọng còn công tử nhà ta thì không chứ gì?"

Phương Hà thần nhiên: "Đương nhiên rồi, tiểu thư nhà ta là thiên kim tiểu thư nhà Thượng thư đại nhân, đương nhiên tính mạng quý giá rồi." Trong mắt một người đầy tớ, dù chủ nhân có thân phận thế nào thì tính mạng chủ nhân cũng vô cùng đáng giá.

"Này, kể cả tiểu thư của nhà cô có là Hoàng hậu đương triều thì tính mạng cũng không sánh được với công tử nhà ta nhé." Tường Mục Anh câu gài. Y hận không thể nói với Phương Hà, chủ nhân mình chính là Hoàng đế của đại Minh.

Nhạc Hy nhẹ nhàng dân xếp: "Con người sinh ra trên đời, dù thấp hèn hay cao quý thì cũng chỉ có một mạng thôi. Do đó mạng của ai cũng đáng quý." Không biết vì sao khi nói câu này, nàng nghĩ đến Trần Hoàng hậu. Nàng nhẹ nhàng nói tiếp: "Phương Hà, muội vào trong Đông các, nhớ tắt đèn đi."

Phương Hà hậm hực, bắt đắ dĩ phải dẫn Tường Mục Anh vào trong Đông các.

"Chúng ta đi thôi!" Chu Hậu Thông nhanh nhẹn nhảy xuống tường. Rất nhanh, hắn đã không còn ở trong khuôn viên Thẩm gia nữa.

Nhạc Hy ngồi trên tường nhìn xuống, cái tường này chắc cũng phải cao hai, ba trượng đấy nhỉ?

"Tỷ mau nhảy xuống đây đi!" Chu Hậu Thông cổ vũ một cách châm chọc.

Nhạc Hy luôn là người bình tĩnh, song cứ gặp tên Chu Hậu Thông là phải phát tiết lên. Nàng thể hiện thái độ bức mình, nói: "Đệ tránh sang một bên đi!"

Chu Hậu Thông tùm tùm cười làm theo ý của Nhạc Hy. Nhạc Hy nhắm mắt, có hơi đáng sợ nhưng nàng không sợ hãi. Hít một hơi thật sâu như để chuẩn bị, nàng nhảy thẳng xuống đó.

"Á!" Nàng đột nhiên trái chân, khiến cho chân bị trật.

Có lẽ nàng cần thêm một chút may mắn nữa. Quả nhiên không phải lần nào nàng cũng may mắn để thắng được Chu Hậu Thông.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Đoan ngo (Hạ) (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 25:

ĐOAN NGỌ (HẠ)

(Tết Đoan ngo)

Chu Hậu Thông vội vàng phi thân tới, đỡ Nhạc Hy dậy, phui phui vết bẩn trên y phục của nàng. Hắn tự dung thấy hối hận: Đáng ra hắn nên đỡ nàng xuống, không để nàng nhảy xuống đó.

Nhạc Hy lãnh đạm đẩy tay hắn ra, thái độ không vừa lòng. Nàng từ xưa đến nay luôn không muốn nhận sự quan tâm từ người khác. Hành động của nàng khiến hắn đột nhiên cảm thấy có chút tù thân. Nhưng hắn không xê ra, vẫn lại gần, dùng tay trái giữ chặt lấy vai nàng, dùng tay phải kiểm tra chân nàng.

"Tỷ ngã có đau không?" Hắn biết với người như nàng, có lẽ có đau thì cũng không nói với hắn. Trong lòng, hắn chỉ hy vọng rằng, nàng và hắn có thể gần nhau hơn một chút. Lần tết Thượng nguyên, nàng ngã, nhưng cũng không hề kêu đau chút nào.

Nhạc Hy không có đủ sức để đáp lại lời hắn lúc này. Không phải là vì đau mà là vì tim nàng đã đập loạn nhịp.

Chu Hậu Thông giúp nàng nắn lại các khớp tay chân, vừa làm hắn vừa nói: "Khô thân tỷ, lại đi cùng một người vô dụng như ta. Nhưng mà... ta tuy không thể đỡ tỷ từ trên tường như

kiểu đại ca tỳ nhưng ta chữa trị cũng không tởi đâu."

Nhạc Hy cũng đoán được vì sao Chu Hậu Thông biết chuyện Tịch Thành đỡ nàng từ trên cây xuống. Nàng chỉ bĩu môi: "Cái này đệ nhầm rồi. Thành đại ca rất tinh thông y thuật, đệ làm sao giỏi bằng huynh ấy chứ?"

Trong mắt Nhạc Hy, Thẩm Tịch Thành lúc nào cũng hoàn hảo, ưu tú.

Chu Hậu Thông vô tình quên mất Thẩm Tịch Thành ngày đó phát hiện ra vấn đề trong túi hương mà Thái Uyển tặng Trích Hoa. Đến ngự y của hắn cũng không phát hiện. Hắn đoán chắc rằng, y thuật của Thẩm Tịch Thành cũng không tởi. Bằng không sao y được mệnh danh là đệ nhất tài tử chứ?

Đột nhiên hắn chợt cảm thấy chạnh lòng. Hắn là Hoàng đế mà còn không bằng một nam tử bình thường như Thẩm Tịch Thành. Suy nghĩ mông lung khiến hắn nấn chân một cách máy móc, chẳng chút dễ tâm.

Nhạc Hy dứt khoát đẩy tay hắn ra, cố gắng đứng hẳn dậy: "Khỏi đi, ta cũng sắp..."

Nàng bước đi loạng choạng, suýt ngã. Chu Hậu Thông vội đưa tay ra, nắm chặt lấy cổ tay nàng, không cho nàng có quyền đẩy ra, miệng tri triết: "Tỳ bỏ điều sĩ diện dõm dấy đi."

Nhạc Hy cự quạ tìm cách thoát ra khỏi bàn tay của hắn; nhưng hắn học võ công, đủ lực giữ chắc nàng. Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng khiến cho nàng hoàn toàn bị mất bình tĩnh, bị dồn hẳn tới thế bị động. Bốn mắt cứ thế nhìn nhau chằm chằm một hồi lâu khiến đôi bên đều khó xử. Nhạc Hy giật mình như thể vừa tỉnh mộng, vội đẩy tay Chu Hậu Thông ra.

Chống tay, nàng gượng đứng dậy, lạnh nhạt nói: "Ta tự đi được rồi." Nàng bước đi dù hơi chậm nhưng vẫn vững vàng.

Chu Hậu Thông muốn đưa tay ra đỡ nàng thêm lần nữa nhưng lại sợ bị nàng đẩy ra. Hắn thực sự cũng giống nàng: sĩ diện.

Đi cùng một đoạn, hai người không nói với nhau câu nào, chỉ yên lặng mà đi. Chu Hậu Thông sợ cảm giác tĩnh lặng này bởi hắn cũng sợ nàng sẽ buồn chán. Hắn giờ tay cướp chiếc quạt hợp hoan trên tay nàng một cách đột ngột, cất nó sâu vào ống tay áo rộng. Hành động này khiến Nhạc Hy hơi bất mãn: "Đệ đang làm gì thế?"

Chu Hậu Thông rút từ trong tay ra một cái quạt khác, đưa cho nàng rồi nói: "Tặng cho tỳ đây!"

Nhạc Hy cầm chiếc quạt, không khỏi bất ngờ. Quạt làm bằng lụa trắng tinh khiết, thù hình hoa hợp hoan. Cán quạt làm bằng ngà, khắc lên mấy chữ cở rất đối tình tẻ. Khi phẩy quạt, mớ hồ có mùi hương nhẹ nhàng, dễ chịu.

Nhạc Hy cầm quạt, chưa kịp nói điều gì thì hắn đã lên tiếng: "Quạt tròn xứng với giai nhân. Kể cả tỳ không thích chiếc quạt ta tặng bằng của đệ nhất tài tử tặng, nhưng đệ mong là tỳ có thể mang chiếc quạt này một cách thường xuyên."

Hắn muốn nàng, nhìn chiếc quạt sẽ nhớ tới hắn.

Nhạc Hy đột nhiên á khẩu. Nàng không biết nói gì thêm cho phải lúc này. Nàng bối rối: "Cảm... cảm ơn!"

Lúc xem công vật Triều Tiên cống nạp, nhìn thấy chiếc quạt tinh xảo này, Chu Hậu Thông nghĩ đến một người duy nhất – Nhạc Hy – và nhất định phải tặng được chiếc quạt này cho nàng.

Bắc Kinh là nơi điểm lệ phồn hoa. Màn đêm đã buông nhưng nơi nơi đều sáng trưng nhờ những dây đèn lồng treo liên sát.

Chợ đêm vào tết Đoan ngọ cũng vô cùng huyền ảo, đông đúc. Nhạc Hy rất ít khi bước ra khỏi Thẩm phủ, những cảnh sinh động và nộn nhịp, nàng cũng mới chỉ nhìn thấy đến lần thứ hai.

Chợ đêm dưới thành Bắc Kinh bán vô số những mặt hàng thượng phẩm, phong cách thiết kế cũng vô cùng độc đáo và lạ mắt, đẹp hơn hẳn so với những đồ trong cung mà Chu Hậu Thông thường thấy.

Nhạc Hy cũng say sưa ngắm các món hàng tinh xảo, chẳng mấy chú ý tới Chu Hậu Thông. Khi nàng chăm chú nhìn vào một mảnh đồng tâm kết thì chợt cảm thấy có ai động đến đầu tóc mình. Theo bản năng, nàng đưa tay lên, vô tình chạm vào tay Chu Hậu Thông.

Nàng hơi giật mình thì lại nghe hắn nói: "Dừng tháo!" Chu Hậu Thông ngăn lại. "Thược được ung dung, thanh nhã, hữu tình hàm lệ, yêu vô cách. Loài hoa này, rất hợp với tỳ tỳ."

Nhạc Hy rút xuống xem, hóa ra là một cây trầm bạc. Phần đầu trầm đính một bông thược dược. Cây trầm hắn tặng khiến nàng liên tưởng đến cây trầm Thái hậu tặng, có điều kém phần tinh xảo hơn nhiều.

"Sao đệ biết ta thích hoa thược dược?" Nàng ngạc nhiên hỏi lại.

"Không, ta chỉ thấy loài hoa này thật hợp với tỳ thôi. Thế..." Hắn định hỏi thêm nhưng rồi ngừng lại.

Loài hoa ấy gợi nhắc hắn nhớ về nữ tử đó – Tịch Nguyệt. Hắn không muốn nghi ngờ nhưng ở Nhạc Hy hắn tìm thấy quá nhiều điểm tương đồng, nhiều điểm tương đồng khiến hắn khó hiểu.

Nhạc Hy gật gật đầu, không tháo cây trầm ra, chỉ tiếp tục đi bộ.

Chu Hậu Thông không hiểu vì sao, mỗi lúc đi bên nữ tử này, lòng mình lại cảm thấy bình yên và nhẹ nhõm. Ở bên nàng, hắn có thể quên đi hết thấy mọi sầu muộn, phiền ưu. Đó là cái cảm giác hắn chưa từng được trải qua lần tiếp theo kể từ sau khi gĩa từ Tịch Nguyệt.

"Có muốn ăn chè đậu đỏ không? Ta nhớ gần đây có một quán chè đậu đỏ rất ngon." Chu Hậu Thông quay sang hỏi nàng.

Từ khi mẫu thân nàng qua đời, nàng đã không được ăn chè đậu đỏ lần nào nữa. Nghe hắn nói, nàng vội gật đầu.

Chu Hậu Thông cười vui vẻ, kéo tay nàng: "Ăn nhanh rồi, chúng ta đi xem thuyền rồng, được không?"

Nghe thấy những trò dân gian vui vẻ, Nhạc Hy hứng thú đi cùng hắn.

Hắn nhìn nàng ăn với cái khăn che mặt, chốc chốc lại phải lật khăn lên, cho một thìa vào miệng, thật vất vả. Hắn hơi bật cười nói: "Tỳ không thể bỏ cái khăn ra à?" Kỳ thực thì hắn cũng chưa bao giờ thấy nàng.

Nhạc Hy cười mà không nói.

Hai người vào quán chè nhỏ ven đường, vừa ăn chè, vừa trò chuyện. Nhạc Hy không khỏi tán dương: "Chè ở đây thật là ngon!" Không giống hương vị mẹ nàng nấu nhưng thanh mát, thấm vào tận ruột gan.

Chu Hậu Thông múc một thìa, cho vào miệng rồi nói: "Vậy thì sau này, chúng ta sẽ đều đến đây ăn chè, có được không?"

Nhạc Hy bỗng nhiên không còn thấy vui vẻ nữa. Nàng đột nhiên nghĩ đến kỳ tuyển tú, trong lòng lại buồn vô hạn. Bỏ đi, ngày hôm nay, nàng không muốn nghĩ tới những chuyện buồn chán. Nàng cũng không dám hứa hẹn gì với Chu Trường Nguyên, bởi lẽ nàng không thể thực hiện điều gì với hắn.

"Nhanh lên, chúng ta còn phải đi xem hội thuyền rồng mà!" Nhạc Hy khéo giục. Từng giờ từng khắc tự do, nàng đều muốn trốn trốn.

Rời khỏi quán chè, hai người tiếp tục bước đi. Chu Hậu Thông nói sẽ tới hồ Thái Nguyệt xem thuyền rồng. Muốn xem phải đi bộ một dặm đường dài. Càng đi, nhà cửa càng thưa vắng dần, hai bên toàn là những bãi đất trống trải khiến người ta nhìn mà sợ hãi. Bỗng trời đổ cơn mưa rào tầm tã nặng hạt. Nhạc Hy giờ quạt lên che tạm đầu, rồi rít: "Trời mưa rồi, chúng ta làm sao bây giờ?"

Quanh đây lại không có quán trạm nhà dân nào. Chu Hậu Thông kéo tay nàng, nói: "Đừng sợ, đi vài bước chân nữa là có một miếu hoang rồi, ta vào đó trú tạm."

Nhạc Hy bước nhanh theo chân Chu Hậu Thông, chỉ một chốc là đến được miếu hoang mà Chu Hậu Thông nói tới. Miếu tự đó quả thực rất tồi tàn, dưới chân trải nền rom rạ ẩm ướt, quanh miếu mạng nhện giăng đầy rẫy. Cột xà, cột trụ trong miếu cũng toàn là củ nát, có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào. Nhạc Hy hơi lo: liệu tên Chu Hậu Thông này có làm gì nàng không nhỉ? Nàng thật bất cẩn, lại đi ra ngoài một mình cùng một kẻ nàng không rõ lai lịch.

Y phục của hai người đều đã ướt. Nền đất ẩm thấp này không thể đốt lửa, vậy chỉ có thể đợi y phục từ từ khô dần.

Chu Hậu Thông nhìn ra bên ngoài, cảm thán: "Xem ra cơn mưa này cũng không thể tạnh ngay được trong chốc lát đâu."

Xung quanh đó rất tối, chỉ có chút ánh sáng nhẹ từ ngoài trời chiếu vào. Dù le lói nhưng cũng đủ để hai người nhìn rõ mặt đối phương. Chu Hậu Thông quả khâm phục Nhạc Hy. Đã đến bước này rồi vẫn có thể thản nhiên phe phẩy quạt. Chu Hậu Thông liền kiểm mỗi lửa, châm mấy ngọn nến trên bàn thờ lên, thoát cái, cả miếu đã sáng hơn chút ít.

Ngồi nguyên một chỗ bỗng thấy bí bách, Nhạc liền đi lại quanh miếu tự xem xét, mặc cho Chu Hậu Thông đứng cửa ngắm mưa. Đi vòng quanh, Nhạc Hy phát hiện ra một hộp quẻ bói, bên cạnh còn có bài giải quẻ. Hộp có tám hơn tám mươi chiếc, được đặt dưới chân tượng phật nên không bị ướt. Nhạc Hy xưa nay không tin vào bói toán, cho nên nàng không thèm bốc quẻ, thuận tay để hộp quẻ lại chỗ cũ. Chu Hậu Thông nghe tiếng động, liền xoay người hỏi: "Sao thế?"

Nhạc Hy cười: "Hộp quẻ bói thôi mà!"

Chu Hậu Thông ngược lại, hẳn thích thú đi tới chỗ bức tượng, cầm hộp quẻ lên: "Sao tỷ tỷ không bốc thử một quẻ đi?"

Nàng cười giả lả: "Ta xưa nay không tin vào bói toán."

Chu Hậu Thông thì khác, hẳn hơi hiếu kỳ với tờ này, liền bốc một quẻ xem sao. Đó là quẻ số 41, đề một chữ "Uy". Nhạc Hy thấy hắn đã bốc quẻ, liền giúp hắn tìm bài giải quẻ 41. Tờ giấy ghi bài giải quẻ đã bạc màu nhưng vẫn đủ để thấy chữ. Nàng giúp hắn đọc to bài giải quẻ:

"Thiếu niên bất thức sầu tư vị

Ái thượng tầng lâu, ái thượng tầng lâu"

(Thiếu niên không biết vị đau buồn

Cứ thích lên lầu cao, ư thích lên lầu cao.)

Bên dưới chỉ ghi mấy chữ nhỏ: *Thượng lâu độc vãng (lên lầu mà chỉ có một mình)*

Chu Hậu Thông vừa nghe vừa suy ngẫm kỹ bài giải quẻ. Hắn bây giờ cũng không đến mức "bất thức sầu tư vị" (không biết âu sầu là gì). Thế nhưng câu "thượng lâu độc vãng" thì khá đúng. Hắn là Hoàng đế, là thiên tử nhưng hắn luôn cô độc, không có bằng hữu, chẳng có tri kỷ. Hắn lên làm Hoàng đế khi mà mẫu thân, phụ thân, Tích Nguyệt đều không còn.

Nhạc Hy tò mò: "Có đúng với đệ không?"

Chu Hậu Thông thờ dãi đáp: "Cũng có vài phần đúng."

Nhạc Hy nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng đưa tay bốc một quẻ. Quẻ số 65, ghi hai chữ "Thu phiến". Nhạc Hy tự rút lấy bài giải quẻ số 65. Bài giải quẻ ghi:

"Xuất nhập quân hoàn tị

Động dao vi phong phát

Thường khùng thu tiết chi

Lương tiêu đoạt viêm nhiệt

Khí quyền khiếp tử trung

Ân tình trung đoạn tuyệt."

Dịch thơ:

Ra vào tay áo vua

Dao động sinh gió mát

Thường sợ khi thu đến

Thanh mát đầy nóng mực

Bị vút vào xô rương

Ân tình đường đoạt tuyệt."

Ở dưới ghi thêm mấy chữ: *Thảo lục Trường Môn yếm (Cỏ xanh phủ kín cung Trường Môn).*

Gương mặt nàng hơi xanh lại. Chu Hậu Thông không kìm được, hỏi: "Bài giải quẻ viết điều gì thế?"

Nhìn bài giải quẻ, Nhạc Hy biết thừa quẻ đoán tương lai. Đó là điềm báo một tương lai không như mong đợi. Bài thơ giải quẻ là "Thu phiến" – là tâm trạng của Ban Tiệp dư khi thất sủng. Nàng sắp vào cung rồi. Lẽ nào...?

Nhạc Hy ném quẻ số 65 ra ngoài trời mưa, chỉ thốt ra một từ: "Nhảm nhí!" Trên gương mặt nàng không có chút cáu giận nào, ngược lại từ ánh mắt lại hiện lên chút lo sợ.

Chu Hậu Thông chưa bao giờ thấy Nhạc Hy có hành động kỳ lạ như thế, hấn giờ tay định cướp bài giải quẻ, gắng hỏi: "Rốt cục bài giải quẻ nói gì vậy?"

Nhạc Hy giờ tay không cho hấn lấy, mĩa mai: "Không cho đệ biết đâu."

Tính hiếu kỳ của Chu Hậu Thông bị Nhạc Hy chọc vào khiến cho hấn càng thêm tò mò. Nhanh như cắt, hấn đưa tay định cướp lấy tờ giấy trong tay nàng song thân thủ của nàng cũng nhanh nhẹn, tránh được qua một bên. Hấn không phục, bắt mẫn nói: "Tỷ đã xem bài giải quẻ của ta. Như thế không công bằng chút nào."

Nói đoạn, hấn giờ tay định cướp, Nhạc Hy kịp thời né tránh được. Nhưng không may rom dưới đất trơn vô cùng, khiến nàng bất ngờ trượt chân. Nàng theo bản năng "A" lên một tiếng rồi ngã về phía sau. Chu Hậu Thông nắm được lấy cánh tay nàng nhưng sức hấn không đủ lại được độ trơn của rom mìn dưới đất. Cả hai người thuận thế ngã nhào xuống đất.

Người trên, người dưới. Mối Chu Hậu Thông chạm lên môi Nhạc Hy, chỉ cách một tấm khăn che mặt. Cách một tấm mạng che mặt, Chu Hậu Thông vẫn cảm giác được môi mình đã chạm vào môi nàng.

Chạm môi mà cách một tấm lụa, chắc không được gọi là hôn đâu nhỉ?

Không phải hôn nhưng vẫn khiến Nhạc Hy mất sạch lý trí. Ánh mắt nàng nhìn được xuyên qua đồng tử của hấn.

Thấy gương mặt mình trong đáy mắt của hấn, Nhạc Hy mới định thần lại. Nàng dùng hết sức đẩy hấn ra, thuận tay tát vào mặt hấn. Nhạc Hy xưa nay đều bình tĩnh, điềm đạm. Nàng chưa bao giờ nặng lời quá tháo ai, huống hồ là tát thẳng vào mặt người khác.

Từ khi Chu Hậu Thông xuất hiện trong đời nàng, nàng đã thay đổi quá nhiều, phá vỡ hết nguyên tắc sống của bản thân.

Chu Hậu Thông xem ra hơi có chút bất ngờ với cái tát của Nhạc Hy. Trước nay hấn tưởng Nhạc Hy không bao giờ biết nổi cáu. Từ lúc quen biết nàng, hấn chưa bao giờ thực sự vui vẻ, cũng chẳng bao giờ thấy ánh mắt nàng thực sự có tia cáu giận. Gương mặt nàng luôn một vẻ, như thể được tạc từ băng lạnh. Nàng ung dung, ung dung mà khó chạm.

Hấn không cáu giận, ít nhất nàng còn có cảm xúc.

"Đệ..." Xem ra Nhạc Hy đã bất bình đến nỗi không nói ra được lời nào.

Chu Hậu Thông len lén nhìn Nhạc Hy. Nàng chau mày như thể đang phân tâm. Chu Hậu Thông chớp thời cơ, cầm khăn che mặt của nàng kéo xuống. Nhạc Hy bất ngờ, không kịp trở tay.

Ánh sáng ngoài trời chiếu xiên cửa, soi rõ gương mặt đẹp đẽ của Nhạc Hy. Chu Hậu Thông giờ đây đã thấy rõ.

Nhạc Hy lần này bị chạm tới giới hạn chịu đựng cuối cùng. Nàng định đứng lên nhưng Chu Hậu Thông cầm chắc cánh tay nàng kéo lại. Hấn dứt khoát ôm chặt lấy nàng. Hai người gần nhau đến mức, Nhạc Hy có thể cảm nhận được rõ nhịp đập mãnh liệt từ trái tim hấn. Mặc dù trái tim của nàng cũng đang run rẩy nhưng lý trí cũng nhắc nhở nàng: Người trước mặt đây chỉ giống, giống chứ không phải người mà nàng tìm kiếm bấy lâu. Nàng đẩy hấn ra nhưng lại bị hấn ôm chặt.

Hấn khề khàng nói, giọng nói thật ảm áp: "Tích Nguyệt, ta biết chính là nàng, là nàng."

Nhạc Hy dùng hết sức đẩy hấn ra, nói: "Chu Trường Nguyên. Đây là lần thứ hai đệ đọc ngược tên của ta. Đệ có ý gì? Ta là Nhạc Hy, Thảm Nhạc Hy." Giọng nói nàng cực kỳ nghiêm túc.

Sống cả đời người, nàng chưa từng nghĩ mình sống cả chục năm dưới chính cái bóng của mình. Thật là nực cười.

Một câu "Ta là Nhạc Hy" của nàng kéo hấn trở về thực tại. Nhưng cứ nhìn gương mặt nàng, hấn lại nhớ... nhớ người đó.

Trên đời lại có người giống đến vậy. Dù gặp Tích Nguyệt đã là mười năm trở về trước nhưng hấn vẫn nhớ gương mặt nàng. Hấn dám chắc người trước mặt giống Tích Nguyệt đến bảy phần. Ba phần còn lại cũng chỉ là chút ít thay đổi của tạo hóa và thời gian.

Người trước mặt hấn giống hệt cổ nhân năm đó.

Cũng thích hoa thược được.

Nhạc Hy, Tích Nguyệt, hai cái tên đồng âm.

Đã có quá nhiều thứ tương đồng vô lý.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Lão phổ hàn hương biệt hữu thu (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 26:

LÃO PHỔ HÀN HƯƠNG BIỆT HỮU THU

(Trong vườn cũ hương đã lạnh lẽo rồi, chỉ còn lại mùa thu)

*Câu thơ trích Mộ xuân cảm hoài – Đới Thúc Luân.

Có quá nhiều thứ tương đồng. Thế nhưng hẳn lại cho rằng nữ tử trước mắt không thể là cố nhân của hắn. Nàng là trưởng nữ, mẫu thân nàng vẫn còn. Còn Tích Nguyệt năm ấy là thứ nữ, không mấy được coi trọng, mẫu thân đã khuất. Hơn nữa Nhạc Hy trước mắt dù giống nhưng phong thái ung dung, kiêu ngạo của nàng; hẳn không thể tin nàng chính là Tích Nguyệt yếu đuối, mỏng manh năm xưa.

"Tại tỷ ngã, ta đỡ không nổi nên mới..." Chu Hậu Thông áp a áp ứng giải thích cho nàng.

Nhạc Hy không đeo lại khăn, chỉ cười khẩy: "Và thế là sau khi chạm môi, đệ nhân cơ hội đó tháo mạng che mặt của ta?"

Đầu óc Chu Hậu Thông vẫn còn hơi mông lung, mơ hồ. Hắn định thần, âm ức nói: "Ta có ý gì đâu? Chỉ là..."

Nhạc Hy lườm hắn một cái: "Chỉ là sao?"

"Chỉ là ta thấy chúng ta hôn nhau qua tấm khăn này... có phần hư ảo quá!" Hắn đỏ mặt nói với nàng.

Nàng ném chiếc quạt hắn tặng vào người hắn, không quên lấy lại chiếc quạt cũ, nạt nộ: "Đấy mà là hôn nhau à?" Má nàng hồng ửng.

Chu Hậu Thông đổi lại quạt trong tay nàng, thần nhiên nói: "Nếu chưa phải thì chúng ta làm cho phải đi."

Nàng cau mày thể hiện thái độ tức giận. Nàng kiên quyết đứng dậy, dứt khoát đi ra ngoài. Trời vẫn còn mưa nhưng không còn dữ dội, chỉ lác đác mấy hạt.

"Tỷ tỷ, ta thấy tỷ nóng giận quá nên đùa một chút cho vui thôi ấy mà. Đừng giận ta mà." Hắn đi theo, bám vào ống tay nàng, kéo kéo nắn nắn.

Nhạc Hy lạnh lùng và điềm tĩnh: "Tránh ra đi!" Nàng vừa ngã nên chân vẫn hơi khập khiễng nhưng không hề than thở. Nàng quả quyết hất tay Chu Hậu Thông ra.

"Ấu ui!" Chu Hậu Thông rên ri về đáng thương "Vừa nãy tỷ ngã, đè lên tay ta, giờ còn hất nữa. Đau lắm đấy." Hắn nũng nịu hết như một đứa trẻ khiến Nhạc Hy tự dung lại xót thương.

Hắn cố ý chia tay ra cho Nhạc Hy xem vết thương, còn có ít máu rỉ ra. Xem ra lực ngã cũng không nhỏ. Lúc ấy, đề lưng nàng không chạm xuống đất, hẳn phải chia tay đỡ lưng nàng.

Bước chân nàng chậm dần rồi dừng hẳn lại. Nàng đứng lại nhưng vẫn dùng ánh mắt trách móc nhìn Chu Hậu Thông. Nhạc Hy lấy lọ thuốc nhỏ từ tay áo, xúc một ít lên vết trầy xước trên tay hắn. Nàng lấy khăn tay ra, cuộn chặt vào mu bàn tay hắn. Khăn tay thêu hoa thược dược, vô tình nhắc Chu Hậu Thông nhớ đến ký ức năm nào. Chỉ khác khăn tay hôm nay không thêu chữ "nguyệt". Buộc sơ vết thương xong, nàng lại vùng vằng hất tay hắn ra rồi một mình đi tiếp.

Hắn không từ bỏ, vẫn tiếp tục lèo đèo đi theo nàng, i ôi: "Tỷ tỷ hết giận ta rồi phải không? Đừng tính toán nữa nhé. Yên tâm đi mà. Nếu mà vì nụ hôn đó... à nhầm, không phải nụ hôn. Nếu vì cái chạm môi đó khiến tỷ không lấy được chồng thì ta sẽ lấy tỷ mà."

Nhạc Hy xoay người lại nhìn vào mặt Chu Hậu Thông bằng cái nhìn nghiêm túc. Hắn như bị thôi miên, bất giác á khẩu, không thốt được câu nào. Hắn đã lỡ bị ánh mắt này mê hoặc.

Nhạc Hy nhân lúc hắn chú ý vào mặt mình, liền đập vào chân hắn một cái. Hắn chỉ kêu "au" một cái rồi khụy gối xuống. Lần này Nhạc Hy quyết không động lòng xoay người đi luôn. Chu Hậu Thông không chừa thói chọc ngoáy, vẫn thò mũi vào sự kiên cường của Nhạc Hy. Hắn hét: "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ lấy tỷ. Thật đấy, đệ lấy danh dự của đàn ông ra thế!"

Nhạc Hy không thèm quay lại, chỉ bất giác cười, lầm nhảm: "Gã điên rồ này!"

Đi thêm một quãng nữa, cũng sắp qua giờ Tuất, trời tạnh hẳn, người cũng đông hơn. Nhạc Hy quay người, quả nhiên không có Chu Hậu Thông theo sau nữa. Công lực của nàng cũng được đẩy chứ; có tố chất luyện võ. Nhưng đột nhiên lòng lại lo lắng: liệu... hắn có làm sao không nhỉ?

Thờ dãi một tiếng, nàng cúi đầu mà đi. Nhạc Hy ơi là Nhạc Hy, người sống từ trước đến nay luôn đa nghi cẩn trọng, sao lại tin một người mình mới gặp có mấy lần; lại đi tin rồi đi một mình với hắn. Thanh danh của nàng, thể diện của nàng, nếu hắn là kẻ xấu, muốn hãm hại nàng, đem tin đồn này truyền ra; đến lúc đấy không biết là Thẩm gia sẽ gặp đại họa gì. Đại tiểu thư Thẩm gia lại đi lại bất chính với nam nhân không rõ lai lịch... Nàng rồi rấm khó chịu, tên Chu Trường Nguyên đáng ghét này. Đây không biết có phải tai họa sát thân không.

"Nhị muội!" Gọi nàng là "nhị muội", chỉ có thể là Thẩm Tịch Thành.

Nàng ngẩng đầu cao, bắt ngờ: "Thành đại ca, huynh..."

Y cười điềm đạm nói với nàng: "Ta... ta đi chơi tết Đoan ngo. Muội trốn đi sao?"

Nhạc Hy hơi sợ, nói khê: "Huynh đừng nói cho ai nhé! Nếu phụ thân hỏi, muội sẽ nói, muội đi với đại ca."

Chu Hậu Thông theo kịp Nhạc Hy, thấy nàng đứng lại, hắn bước đi thật nhẹ nhàng để "huầy" phát cho Nhạc Hy giật mình. Nhưng rồi hắn thấy bên cạnh nàng còn có người khác. Hắn nép vào khe tường giữa hai căn nhà nhỏ. Hắn nghe rõ tiếng người kia nói với Nhạc Hy, là giọng nam tử: "Ừ, ta cũng sẽ bảo là đi cùng với muội. À, chân của muội..."

Nhạc Hy cười: "Đúng là Thành đại ca, vừa nhìn đã biết muội bị trập chân rồi. Muội đã nắn lại nhưng không đỡ nhiều lắm."

Chu Hậu Thông bĩu môi. Nàng chỉ kêu với Tịch Thành mà không kêu với hắn; hẳn chỉ mong lúc hắn hỏi, nàng có thể kêu "Ta đau quá". Nhưng hắn không biết nàng vì ngượng mới không nói với hắn.

Tịch Thành đỡ Nhạc Hy xuống dưới hiên của một ngôi nhà đóng cửa. Nàng không biết chỗ Chu Hậu Thông trốn chỉ cách đó vài bước chân.

"Đây là thần cốt cao do Giáng Tuyết môn chúng ta độc chế. Dùng rất tốt đấy, để ta xoa cho muội nhé." Y có lòng nói.

Nàng lắc đầu: "Để muội tự thoa cũng được."

Nhạc Hy cời giầy, khéo dùng quạt che đi rồi mới bắt đầu thoa. Nữ tử Minh triều trọng danh tiết, không tùy tiện để nam nhân nhìn thấy da thịt. Thoa thuốc xong, nàng mỉm cười đưa thuốc cho Tịch Thành.

"Thuốc vừa thoa, muội ngồi đợi một lát là được."

Nhạc Hy áy náy nói với y: "Thành đại ca, muội... chuyện đó, muội xin lỗi huynh."

Nhạc Hy và Tịch Thành đều hiểu "chuyện đó" mà Nhạc Hy nhắc đến là sao nhưng Chu Hậu Thông thì không thể hiểu.

Tịch Thành cười khổ nói: "Nhạc Hy, ta hiểu."

Nhạc Hy thấy có lỗi nói: "Thành đại ca, muội biết, đây là lần đầu tiên huynh gọi tên của muội. Từ lần đầu gặp nhau, huynh đã chỉ gọi muội là nhị muội. Mẫu thân bảo, muội là đại tiểu thư nhà họ Thẩm, còn huynh chỉ là con nuôi, cho nên huynh chỉ được gọi muội là muội muội, muội từ, hoặc gọi tên chứ không nên gọi là nhị muội."

Y luôn muốn nàng là nhị tiểu thư Trương gia, vì thế luôn gọi nàng là nhị muội.

Thẩm Tịch Thành gật đầu, y nói: "Phải, ta luôn nhắc nhở bản thân. Ta là nghĩa tử nhà họ Thẩm, muội là tiểu thư nhà họ Thẩm, ta tuyệt đối không được có suy nghĩ khác. Ta gọi muội như vậy để nhắc nhở bản thân: muội là muội muội của ta, coi ta như ca ca. Ta không được có ý nghĩ khác với muội. Nhưng thực ra... ta chưa bao giờ muốn làm ca ca của muội. Ta không muốn mang họ Thẩm, ta cũng không muốn muội là Nhạc Hy."

Lần đầu tiên Tịch Thành nói ra hết những lời sâu kín trong lòng với Nhạc Hy. Thế nhưng y không cảm thấy nhẹ nhõm hơn, ngược lại càng thêm nặng nề.

Chu Hậu Thông cũng thông minh. Từ lời Thẩm Tịch Thành, Chu Hậu Thông hoàn toàn có thể hiểu ra vấn đề. Hóa ra, Thẩm Tịch Thành – đệ nhất tài tử đại Minh – hóa ra chỉ là đường tử của Thẩm gia. Y lại có tình cảm với chính đường muội của mình. Không biết Nhạc Hy có...

"Thành đại ca, huynh... muội luôn chỉ coi huynh như là đại ca của mình. Cảm ơn huynh từ trước đến nay luôn dạy muội nhiều điều. Cảm ơn tình cảm huynh đã dành cho muội. Nam nhân trên thiên hạ nhiều vô kể, huynh không phải người trong lòng muội, nhưng kỷ thực chỉ có huynh hiểu muội rõ nhất. Cũng chỉ có huynh mới cho muội hiểu được sự ám áp của tình thân. Thành đại ca, nhị muội... luôn mong muốn đại ca được hạnh phúc." Dù người trong Thẩm gia có thể nào, nàng vẫn đặc biệt quý trọng Thẩm Tịch Thành, vẫn coi hắn như một người cực kỳ quan trọng trong cuộc đời của nàng. Y dạy nàng học, vì thế có nhiều điều về nàng, người khác không hiểu, nhưng y lại nhìn thấu.

Thẩm Tịch Thành chỉ cười một tiếng nhẹ nhàng. Y bảo: "Muội xem chân đã khô chưa?"

Nhạc Hy đứng dậy, bước thử đi lại vài bước, quả nhiên không còn đau nhức nữa. "Thuốc của huynh quả đúng là thần dược, muội đã đỡ nhiều rồi."

"Vậy chúng ta về thôi."

Y và nàng cùng đi về. Bóng hai người đổ thành một vệt dài trên đường phố Bắc Kinh điểm lẹ.

Về tới Đông các, nàng thấy Chu Hậu Thông đứng dưới gốc cây hồng hạnh. Nhìn xung quanh một lượt không thấy có ai, nàng mới lên tiếng: "Sao đệ còn ở đây?"

Chu Hậu Thông đứng quay lưng với Nhạc Hy, nghe thấy nàng nói, hắn cũng không xoay người lại, chỉ thản nhiên nói: "Chân tỷ hồi phục nhanh đấy quá nhỉ?"

Nhạc Hy cười lạnh nhạt, lòng hơi có chút lo lắng, có khi hắn đã nghe thấy đoạn đối thoại của nàng và đại ca. Nếu vậy, hắn có biết được điều gì không? Đầu nàng hồi tưởng lại đoạn đối thoại đó. Không có gì sơ hở cả, thật may. Nàng bình tĩnh lại, nói: "Đâu thể nhanh bằng đệ? Đệ còn về trước ta cơ mà?"

Chu Hậu Thông thờ dãi một tiếng với ý mỉa mai, châm chọc: "Ha, chẳng qua vì ta không dừng lại chỗ nào nên mới về nhanh thế thôi."

Quả nhiên Nhạc Hy đoán đúng. Nhạc Hy "xì" một tiếng rõ dài, bước lên Đông các.

Hắn bây giờ mới quay người lại nhìn lại, quả quyết với nàng: "Này, ta nói rồi đấy. Ta sẽ lấy tỷ. Cho nên tỷ hãy sớm quên Thành đại ca đi."

Nhạc Hy cảm thấy khó chịu, không thèm quay đầu một cái, đi thẳng lên trên gác. Nàng cứ nghĩ rằng lời Chu Hậu Thông là đùa.

Sau này mới biết hóa ra từng câu, từng chữ đều là thật.

Những ngày sau đó, Nhạc Hy đều đi ngủ rất sớm. Nàng không ra sân đình viện vào đêm khuya nữa. Nàng sắp phải tuyển tú, với mọi giá nàng phải vào được hoàng cung với bá mẫu và tỷ tỷ, cho nên rồi nàng cũng phải trở thành phi tử của Hoàng đế. Nàng cũng nên sớm quên đi tên Chu Trường Nguyên kia.

Còn với Chu Hậu Thông, đêm khuya, dù không gặp được Nhạc Hy, hắn vẫn thường xuyên đến Đông các của Thẩm phủ. Hắn vẫn đến đấy, đơn giản chỉ là để tìm thấy một chút cảm giác bình yên mà Từ Cẩm thành xa hoa không bao giờ có được.

Cũng chỉ còn cách đại lễ tuyển tú nửa tháng nữa. Đại phu nhân và Hoàng Chiêu Mai, cùng cả Phương Hà tất bật chuẩn bị đồ đạc và y phục cho Nhạc Hy. Trong vài ngày ngắn ngủi, Nhạc Hy đã có nhiều phục sức mới.

Buổi tối hôm đó, Tịch Thành đến Đông các của Nhạc Hy vào lúc đêm khuya.

"Ta muốn dạy muội một vài tuyệt kỹ. Muội vào cung hẳn sẽ rất nguy hiểm, đôi khi không phải cứ đầu trí là thắng lợi. Có được chút tuyệt kỹ phòng thân cũng không phải dư thừa chút nào."

Sau hôm đó, ban ngày, Nhạc Hy đến chỗ Tịch Thành học tuyệt kỹ y dạy. Nàng học rất chậm vì mỗi tuyệt kỹ y dạy đều là tuyệt kỹ đặc biệt, còn phải dụng lực. Cho đến gần ngày phải rời khỏi Thẩm gia, cũng là buổi học cuối cùng, Nhạc Hy đã nắm được một vài chiêu thức.

"Ngày kia muội tham gia tuyển tú rồi. Đại ca không có gì để tặng lại cho muội, chỉ có vật này." Tịch Thành vừa nói, vừa lấy ra chiếc vòng bạc rất đẹp, bên trên khảm lục bảo, trân châu. Y nói với nàng: "Chiếc vòng này là sự phụ ở Giáng Tuyết môn tặng lại cho ta. Người rất yêu quý ta. Sự phụ nói với ta, ta là đồ đệ bà yêu quý nhất, hài lòng nhất. Bà nói với ta, bà coi ta như thể con ruột, muốn ta mang chiếc vòng này tặng cho nữ tử ta yêu nhất." Thẩm Tịch Thành nói một cách khó khăn.

Y cầm tay nàng lên, đeo chiếc vòng nàng cho nàng.

Nhạc Hy nhìn Tịch Thành, y xưa nay luôn như thế, hiền hòa và ôn nhu. Cả hai nhìn nhau hồi lâu không nói.

Bên ngoài, Phương Hà đứng ở cửa, khẽ thưa: "Tiểu thư, đại phu nhân cho gọi người."

Nhạc Hy gượng gạo nở nụ cười: "Muội đi đây!"

Nói rồi, nàng ra khỏi phòng.

Nhạc Hy quỳ dưới nền đất, dập đầu ba lạy với đại phu nhân và Thẩm Luyện: "Phụ thân, mẫu thân, Nhạc Hy cảm tạ ân nghĩa dưỡng dục của hai người. Nay Nhạc Hy sắp phải tham gia tuyển tú... Nhạc Hy hổ thẹn vì chưa báo đáp được ân tình của song thân."

Đúng vậy, Nhạc Hy biết phu phụ Thẩm thị đề phòng nàng, nhưng với họ Nhạc Hy vẫn thực sự kính trọng. Sau khi Thẩm Quang qua đời, Đại phu nhân cũng không còn tốt với nàng như trước nữa. Khi Thẩm Quang còn sống, ông ta sợ Thái hậu động tới Thẩm Yên và Trương Trích Hoa nên người trong phủ mới đối tốt với Nhạc Hy. Nhưng Thẩm Quang đi rồi, Trương Trích Hoa và Thẩm Yên bắt quả chì là muội muội và cháu gái của Thẩm Luyện, không đáng để y đánh đổi quá nhiều.

Đại phu nhân đỡ Nhạc Hy dậy, ôn hòa nói: "Mười mấy năm, những gì ta biết đều đã truyền thụ cả cho con rồi. Ta hy vọng rằng, con sẽ biết dùng tài năng của bản thân để bảo vệ chính mình." Đại phu nhân dù không tốt với nàng đặc biệt nhưng cũng thực sự coi nàng như con ruột. Bà đem tất cả những gì mình học được truyền lại cho Nhạc Hy. Bà biết Nhạc Hy không hề ngốc nghếch, bà biết nàng cũng thâm hiểm nhưng bà chưa hề ghét nàng.

Thẩm Luyện nói: "Ta và mẫu thân con đã bàn bạc thật kỹ, để Hoàng Chiêu Mai cùng Phương Hà vào cung hầu hạ, chăm sóc cho con."

Nhạc Hy hơi có chút bất ngờ: Hoàng Chiêu Mai là tâm phúc bên cạnh đại phu nhân. Đại phu nhân lại để Hoàng Chiêu Mai theo nàng vào cung, rốt cục bà có ý gì? Nàng không bày tỏ sự nghi ngờ, chỉ nói: "Nhưng Chiêu Mai cô cô hầu hạ mẫu thân lâu năm. Nếu như cô cô đi theo Nhạc Hy..."

Đại phu nhân nắm chặt lấy tay Nhạc Hy nói: "Hoàng Chiêu Mai tính tình cẩn trọng, tỉ mỉ. Để Hoàng Chiêu Mai hầu hạ con, ta cũng an tâm."

Nhạc Hy biết mình không thể từ chối, cuối cùng cũng chỉ "vâng" một tiếng rồi lui.

"Phu nhân nói xem... Nhạc Hy lần này có vào được cung không?" Thẩm Luyện hỏi đại phu nhân.

Đại phu nhân thở dài: "Hoàng thượng và Thái hậu đều coi trọng Thẩm gia ta. Cho nên khả năng Nhạc Hy được chọn sẽ rất cao. Nhạc Hy vào cung, nửa tốt, nửa xấu. Không thể nói trước được."

Tốt điều gì, xấu điều gì, cả Thẩm Luyện và đại phu nhân đều rõ.

Tốt vì đây đi được một kẻ có thể là nội gián – một thân thể bất minh – khỏi Thẩm gia. Thẩm Luyện chỉ mới là nghi ngờ nhưng vẫn thực sự đề phòng. Giết nhầm còn hơn bỏ sót, để Nhạc Hy đi, coi như Thẩm gia đỡ phải lo lắng rồi nghi ngờ. Xấu vì nếu thân phận Nhạc Hy bại lộ ra, cả Thẩm gia và Trương gia đều mắc tội khi quân. Nói chung, từ ban đầu, để Nhạc Hy vào Thẩm gia chính là nuôi ong tay áo.

"Mẫu thân, phụ thân, Nhạc Hy phải đi rồi. Chỉ mong sao là song thân bảo trọng. Nhạc Hy mới an lòng." Nhạc Hy lại khấn đầu ba cái.

Đại phu nhân hơi rơm nước mắt. Bà nuôi Nhạc Hy mười năm, không có trân trọng cũng có thương yêu. Bà thực sự có chút buồn lòng: "Chiêu Mai, Phương Hà, nhớ chăm sóc tốt cho đại tiểu thư."

Chiêu Mai và Phương Hà đều "vâng" một tiếng. Thẩm Luyện lại nói: "Cũng sắp muộn rồi. Con mau đi đi."

Ngắm nhìn con một lát, phu phụ Thẩm thị mới quay đầu vào nhà. Chỉ còn mỗi Tịch Thành ở lại. Y giắt một lọ nhỏ vào tay Nhạc Hy, khẽ nói: "Đây là bách dược thạch giải độc đơn, là loại thuốc quý của Giảng Tuyệt môn chúng ta. Có thể giải triệt để chín phần độc của các loại côn trùng đơn giản như: rắn, rết, bọ cạp,... Muội hãy giữ lấy. Trong cung mưu kế thâm sâu, ta tin điều này muội hiểu rõ."

Nhạc Hy cất lọ thuốc vào tay áo. Xưa nay, Tịch Thành luôn chu đáo, luôn quan tâm, chăm sóc cho nàng cẩn thận. Cuộc đời này, nàng may mắn khi gặp được y.

"Đại ca..." Nàng nghẹn ngào gọi "Từ nhỏ huynh là người phòng túng, tự tại. Huynh luôn muốn đi du ngoạn khắp thiên sơn vạn thủy. Muội vẫn mong rằng huynh có thể tìm được người tri kỷ của mình, cùng huynh hoàn thành ý nguyện. Huynh... đừng nhớ tới người muội muội này."

Nhạc Hy ít khóc nhưng cũng không cầm được nước mắt rơi xuống. Nàng vội vã lên kiệu, nhanh chóng hạ rèm che xuống. Sau tấm rèm, Tịch Thành vẫn nghe thấy tiếng nàng nức nở.

Rất nhanh, xe chuyển bánh. Thẩm Tịch Thành cứ ngẩn ngơ nhìn theo nàng. Cuối cùng, người muội muội y thâm yêu bao năm cũng rời khỏi y, chỉ tồn tại trong ký ức của y mà thôi.

Y giống như một người qua đường trong cuộc đời nàng. Còn nàng lại là một vết khắc chẳng thể xóa mờ trong cuộc đời của y.

Nàng rời đi rồi, rồi đi như bước chân ra khỏi cuộc đời y vậy. Ngay giờ phút này, y chẳng cầu điều gì hơn: Nhạc Hy, chúc muội vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Mộng kiến quân vương giác hậu nghi (Đã sửa)

ĐOẠN 4: HẬU CUNG PHI TỬ

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 27:

MỘNG KIẾN QUÂN VƯƠNG GIÁC HẬU NGHI

(Mộng được thấy vua, tình dậy mới biết đã sai)

Câu thơ đề nằm trong chùm thơ "Trường Tin thu từ" của Vương Xương Linh.

Nàng rất hiểu bốn phận của bản thân khi bước vào hậu cung này.

Không phải là để làm phi tử mà là để bí mật giúp đỡ Hoàng hậu và Thái hậu nương nương, giúp gia tộc nàng hưng thịnh như thời biểu ca Chính Đức Hoàng đế trị vì, mang về vinh hoa cho gia tộc, đồng thời tìm kiếm viên ngọc Xích Huyết trong truyền thuyết mà bà mẫu từng nhắc tới với nàng.

Đó là điều nàng mong muốn sao? Không, không phải, nàng chưa từng mong muốn làm một quân cờ cho người khác điều khiển. Cuộc sống của nàng hằng mong muốn là được sống tiêu dao tự tại... Thế nhưng những ràng buộc về gia tộc, về thân phận khiến nàng không thể nào thoát khỏi số phận và bốn phận của nàng.

Lúc Nhạc Hy có mặt ở Từ Cẩm Thành thì đã là đầu giờ Thân, trời chạng vạng tối. Xe ngựa đưa nàng dừng lại tại Thần Vũ môn, xung quanh có vài chiếc xe ngựa khác.

Nhạc Hy bước xuống xe, theo bản năng mà quét mắt nhìn một lượt cảnh trí bày ra trước mắt. Nàng hiện đứng tại trường nhai, gần ngự hoa viên ở Bắc hậu cung. Quanh đó là những đình đài cung điện có mái ngói lưu ly, tường bao đỏ thắm. Đây là một phần rất nhỏ của Từ Cẩm Thành rộng lớn – nơi mà rất có thể nàng sẽ sinh sống sau này.

Quanh đó, nàng trông thấy một vài thiếu nữ, dung mạo xinh đẹp, ăn vận đẹp đẽ. Họ chính là những người được đích thân Hoàng đế tuyển lựa từ các gia đình quan lại Minh triều, chung quy họ đều là các tiểu thư đài các. Bọn họ có vẻ đều hiểu kỳ vọng cảnh quan xung quanh, đưa mắt ngắm nhìn không rời. Dù họ trước đây cũng từng có cơ hội vào cung nhưng hôm nay dưới một tâm trạng khác, sẽ có tâm trạng khác.

Thần Vũ môn là cổng chính đi vào Bắc hậu cung, nằm đối xứng với Ngọ môn. Từ Thần Vũ môn có ba con đường dẫn đến ngự hoa viên và đông tây lục cung của Từ Cẩm thành. Phía xa xa có một nữ nhân mặc cung y chỉnh tề đi tới. Theo sau nàng ta còn có sáu cung nữ khác. Người này Nhạc Hy nhận ra – chính là Thường Thảo.

Mấy người tiểu thư đài các kia ngừng bàn tán, xem xét; xếp hàng từ tề.

Thường Thảo dùng giọng thân nhiên nói: "Các vị tiểu thư, ta là Thường Thảo - thượng cung chủ sự Khôn Ninh cung. Hoàng hậu nương nương giao cho ta việc sắp xếp chỗ ở của các tú nữ đợt này."

Đám tiểu thư kia hành lễ cung kính: "Vâng, Thường cô có."

Cung kính gọi thị một tiếng cô cô nhưng người nào người nấy đều biết, sau này, có những người trong số họ thậm chí được Thường Thảo hành đại lễ.

Thường Thảo cho họ đứng dậy, ôn nhu nói: "Không còn sớm nữa, mời các vị tiểu thư theo ta đến hành cung ở phía Nam. Ở đó đã bố trí đủ mười một gian phòng cho các vị tiểu thư rồi."

Lâu rồi Nhạc Hy không gặp thị, quả đã có phong phạm của người coi việc trong cung Khôn Ninh.

Hai mươi người theo chỉ đạo xếp thành hai hàng dài, bước theo Thường Thảo. Nhạc Hy khéo đưa mắt nhìn quanh. Quả nhiên đều là tiểu thư đài các, ai nấy bước đi đều nhẹ nhàng uyển chuyển, ai nấy toát ra phong thái cao sang. Nhạc Hy đột nhiên nghĩ đến bản thân nàng. Nàng chung quy chỉ là một con gà thấp kém, may mắn được vào đây cùng với hoàng yển thời.

Hành cung ở phía Nam, còn gọi là Nam cung, từ lâu không có người ở nhưng vẫn thường xuyên được quét dọn sạch sẽ. Thành Nam cung có có chính điện, đông – tây điện và hậu điện. Chính điện gồm năm gian, trong đó bốn gian được thiết kế thành phòng nghỉ. Hai bên đông – tây điện, mỗi bên có hai gian phòng. Hậu điện cũng có đến ba phòng nghỉ. Tổng cộng vừa khéo mười một gian phòng.

Nói cách khác, hai mươi hai người, hai người sống cùng một phòng.

Thường Thảo nói rất rõ ràng: "Về phòng ở, Hoàng hậu phân chia thế này, xin các vị tiểu thư nhập tâm nghe kỹ. Phòng ở Nam uyển không thể nào tốt như phòng ở phủ đệ các vị tiểu thư, xin các vị chịu chút ủy khuất.

Thứ nhất: Tiểu thư Vương Yên Diêu và tiểu thư Lư Minh Thiềm ở đông sao gian Tây điện.

Thứ hai: Tiểu thư Diêm Mạn Cơ và tiểu thư Hạ Huyền ở tây sao gian Tây điện.

Thứ ba: Tiểu thư Trác Nhụ và tiểu thư Thiết Vân Họa ở đông sao gian Đông điện.

Thứ tư: Tiểu thư Đỗ Nhượng Phân và tiểu thư Liên Châu ở tây sao gian Đông điện.

Thứ năm: Tiểu thư Thẩm Nhạc Hy và tiểu thư Phụng Từ Huyền ở đông thứ gian Chính điện.

Thứ sáu: Tiểu thư Mai Thiềm và tiểu thư Thượng Quan Ngân ở đông sao gian chính điện.

Thứ bảy: Tiểu thư Trần Thái Quyên và tiểu thư Đoan Mộc Nguyên ở tây sao gian chính điện.

Thứ tám: Tiểu thư Mộc Thanh Nhân và tiểu thư Hứa Hà ở tây thứ gian chính điện.

Thứ chín: Tiểu thư Thường Tuyết Dung và tiểu thư Tường Như ở tây sao gian hậu điện.

Thứ mười: Tiểu thư Hàng Nhữ và tiểu thư Dương Mai Nhi ở đông sao gian hậu điện.

Thứ mười một: Tiểu thư Kỷ Điệp Điệp và tiểu thư Đường Du ở hậu gian hậu điện.

Vào giờ Thân bốn khắc, Thiềm phòng sẽ đưa đồ ăn tới các phòng." Nói xong, Thường Thảo rời khỏi Thành Nam cung. Đám tiểu thư kia cũng không dám xúm lại bàn tán, vội trở về các phòng theo phân phó của Hoàng hậu.

Đông thứ gian ở chính điện có vẻ là một phòng tốt. Phòng nằm ở hướng đón gió nên mùa hạ rất mát mẻ. Góc phòng phía đông có hai chiếc giường cách nhau vì bước chân, xung quanh có vài vật dụng như bàn ăn, bàn trang điểm, gương trang. Góc phòng phía tây có một tấm bình phong rất lớn, ngăn giữa phòng ở và nơi tắm. Phòng cũng khá đẹp mắt, còn có bài trí vài chậu hoa, tranh chữ tinh tế. Chung quy đây là một phòng khá hoàn hảo. Nhạc Hy cười nhẹ. Xem ra, Trích Hoa cũng rất ưu ái nàng rồi; còn đặc biệt ban phòng tốt như vậy.

Nhạc Hy bước vào phòng, dặn Phụng Hà xếp hành lý lên giường. Hành lý của nàng chẳng có nhiều, chỉ có hộp nữ trang, vài bộ y phục, vài cuốn sách. Phía đối diện, chủ tớ vị tiểu thư Phụng thị kia cũng đang xếp đồ nhưng Nhạc Hy cũng không bắt chuyện với nàng ta. Phụng Hà cùng Chiêu Mai sắp xếp xong liền tới tỉnh đình ở sườn tây chính điện để mục nước

tắm cho Nhạc Hy. Đến lúc Nhạc Hy tắm xong thì Phương thị mới chuẩn bị đi tắm rửa. Hai người họ giống như ở hai thế giới tách biệt hoàn toàn, hầu như không liên quan gì đến nhau.

Nhạc Hy nhìn thoáng qua vị tiểu thư Phương Từ Huyền kia. Nàng ta có vẻ nhỏ hơn nàng vài tuổi nhưng dung nhan yêu kiều, có thể nói là đẹp nhất trong đám tú nữ dự tuyển lần này. Gương mặt nàng ta rất cân đối, hài hòa, đẹp dù nhìn ở mọi góc cạnh. Lông mày kẻ liễu phổ biến, thanh thoát mềm mại lại chấm phá chút nét nữ tính. Ánh mắt nàng ta không giấu được nét hồn nhiên, thêm phần tinh nghịch và trong sáng. Mũi hồng tươi tắn càng làm nổi bật lên vẻ thanh tú, kiều diễm của nàng ta. Bao nhiêu năm, Nhạc Hy vẫn chưa hiểu được thế nào là nét đẹp "*đồng nhụy ngưng hương sắc điểm tân*" [1] của hoa mai, nay gặp Phương Từ Huyền, xem như đã được lĩnh ngộ.

Trương Trích Hoa là "mẫu đơn chân quốc sắc" [2], Phương Từ Huyền là mai hoa "sắc điểm tân". Còn nàng, chỉ là bông hoa thực được "yêu vô cách", "hữu tình hàm lệ" [3] mà thôi. Phương tiểu thư này quả thực là giai nhân điểm lệ vô song.

[1] *Đồng nhụy ngưng hương sắc điểm tân: Câu thơ trong bài thơ Mai hoa ổ của tác giả Lục Hy Thanh. Có ý là vẻ đẹp của hoa mai tươi mới, trẻ trung, yêu kiều.*

[2] *Mẫu đơn chân quốc sắc: Trong bài thơ "Thường mẫu đơn", Lưu Vũ Tích viết "Chi hữu mẫu đơn chân quốc sắc."*

[3] *Yêu vô cách: "Đình tiền thực được yêu vô cách" – nét đẹp không đáng đáp, đẹp cho riêng mình.*

Hữu tình thực được hàm xuân lệ: Thực được hữu tình giữ giọt lệ xuân.

Nhạc Hy tắm xong, thấy người thoải mái hơn rất nhiều. Hoàng Chiêu Mai giúp nàng chải kiểu tóc thủy hoàn phân tiểu kế, cài thêm vài cây trâm. Đương nhiên, chiếc trâm thực được Thái hậu tặng Nhạc Hy đã cắt chỗ khác, Chiêu Mai không nhìn được. Nhưng thị khéo léo cài cây trâm Chu Trường Nguyên tặng lên tóc. Cây trâm ấy nhắc nàng nhớ lại kỷ niệm với Chu Trường Nguyên.

Nhạc Hy khẽ thở dài. Nhanh thật, thoát cái, mới có một tháng trời trôi qua, thế mà tất cả đã trở thành hồi ức rồi.

Hoàng Chiêu Mai cầm vòng bạc lên, định đeo vào tay Nhạc Hy thì thị dừng lại chút ít, chần chừ: "Chiếc ngân xuyên trên châu này... hình như nó từ từ thấy đau đó rồi."

Nhạc Hy tự đeo chiếc vòng, khẽ nói: "Cô cô tỉnh mắt, chiếc vòng này là Thành đại ca tặng cho ta trước khi nhập cung."

Chiêu Mai hơi chau mày. Khi xưa Chiêu Mai hầu hạ trong Trường Nhạc cung của Thái hoàng Thái hậu Vương thị, dường như đã được nhìn thấy chiếc vòng này rồi thì phải. Thế nhưng thị nhất thời không thể nghĩ ra, liền bỏ ngõ nghỉ ngơi.

Nhạc Hy vừa trang điểm xong thì Phương tiểu thư kia cũng tắm rửa xong, khéo đúng lúc cung tỳ của Ngự thiện phòng đưa đồ ăn đến. Mấy cung tỳ nhanh nhẹn xếp đồ ăn đầy cả bàn. Bởi chỉ có một chiếc bàn, cho nên Nhạc Hy và Phương Từ Huyền ngồi chung một bàn ăn. Nha hoàn của bọn họ đều được đưa đến gian ngoài dùng bữa cùng nha hoàn các phòng khác. Trong phòng chỉ còn lại Phương thị và Nhạc Hy.

Nhạc Hy định đựng đĩa thì tiểu thư Phương thị lên tiếng: "Tỷ tỷ, muội tên là Phương Từ Huyền, có duyên nên được cùng phòng với tỷ tỷ. Tỷ tỷ tên là gì?"

Giọng nàng ta rất ngọt ngào, chẳng giấu được dáng vẻ trẻ con. Nhạc Hy vốn tính đa nghi, cẩn trọng, không dễ bị vẻ hồn nhiên làm cho xao động. Nàng điểm tỉnh đáp: "Ta tên Thẩm Nhạc Hy, tự là Y Nhiên. Muội có thể gọi ta là Nhạc tỷ tỷ." "Nhạc tỷ tỷ" – trong vô thức, Nhạc Hy nhớ lại tên đệ đệ kết nghĩa phiền phức kia, hẳn thường gọi nàng bằng "Nhạc tỷ tỷ". Hẳn chưa biết nàng tham gia tuyển tú, liệu còn đến nhà nàng mỗi ngày đợi ở đầu tường đông nữa không? Không, nàng không nên nghĩ đến hẳn nữa. Bây giờ không nên nghĩ tới hẳn nữa.

Phương Từ Huyền có vẻ bất ngờ: "A, hóa ra tỷ chính là đệ nhất cầm nữ đại Minh. Muội muội từng nghe Hoàng đế biểu ca kể về tỷ tỷ."

Câu nói của Từ Huyền vô tình lộ ra chút sơ hở khiến Nhạc Hy nắm bắt ngay: "Muội là biểu muội của Hoàng đế? Sao Hoàng đế biết ta?"

Phương Từ Huyền cảm ngọc chúc, múc mấy thìa canh măng hầm sườn vào bát, nhẹ nhàng đáp: "Tỷ tỷ từng vào cung đàn cho Hoàng hậu nương nương nghe mà, đương nhiên Hoàng đế biết tỷ. Hơn nữa tỷ còn là đệ nhất cầm nữ, danh tiếng rộ kinh thành. Có những người không biết thân phận của tỷ nhưng chỉ cần nhắc bốn chữ "Đệ nhất cầm nữ", ai cũng sẽ nói ngay được tên người đó là Nhạc Hy." Giọng nói của Phương Từ Huyền trong như nước, lạnh lớt tựa sơn ca, thẽ như mị hoặc tai người: "À, ngày trước tỷ chắc ít rời khỏi phủ nên chưa nhiều người được trông thấy thôi. Nếu giờ đây nhiều người nhìn thấy tỷ, chắc chắn phải công nhận tỷ là đệ nhất mỹ nữ đại Minh nữa."

Nhạc Hy nghe lời nàng ta nói, tự nhiên có chút bất an. Liệu Hoàng đế có nghi ngờ quan hệ giữ nàng và Hoàng hậu không. Nếu có thì cả nàng, Thẩm gia, Trương gia đều không có lợi.

Lắc đầu, trong cung án binh bất động lâu ngày vậy rồi, có lẽ cả Thái hậu lẫn Hoàng hậu đều an toàn. Hơn nữa người Trương gia đã dần được bổ nhiệm trở lại, có lẽ Hoàng đế cũng vui đi nghỉ kỳ với Trương gia.

Nàng tập trung ăn. Ngày mai tuyển tú rồi, không thể vô ý để lộ điều gì được.

Đại lễ tuyển tú năm nay được tổ chức ở chính điện Khôn Ninh cung của Hoàng hậu. Từ sáng sớm, Thường Thao đã đưa hai mươi hai vị tiểu thư tới Khôn Ninh môn, xếp thành bốn hàng chờ vào nội viện. Họ xếp hàng ngay ngắn, ai nấy y phục kiều diễm thướt tha.

"Thái hậu nương nương giá đáo!"

"Thái tôn Thái phi nương nương giá đáo."

Đám tú nữ vội vàng dàn hàng sang hai bên cổng cung Khôn Ninh, nhường lối của nhị vị trưởng bối tiến vào. Nhạc Hy hơi ngẩng lên. Nàng nhìn thấy Thương Đài đưa mắt nhìn nàng – ánh mắt rắn đẽ.

"Các vị tiểu thư thấy đấy." Lời của Thường Thao cắt đi dòng suy nghĩ của Thẩm Nhạc Hy: "Khác với mọi năm, năm nay người thăm định kỳ tuyển tú nữ ngoài đại Minh đế hậu, còn có Thái hậu nương nương, Thái tôn Thái phi nương nương. Ngoài ra, Trương tần nương nương và Túc tần nương nương sẽ chịu giám sát kỳ thi, để phòng gian lận, cũng là để đảm bảo sự công bằng cho kỳ thi năm nay."

Một cung nữ đi từ nội điện ra, nói với Thường Thao: "Thường cô cô, Hoàng hậu nương nương cho mời các vị tú nữ bước vào hậu điện Khôn Ninh cung."

Thường Thao khẽ gật đầu. "Mời các vị tiểu thư bước vào." Thường Thao hô to.

Qua hai sân đình rộng lớn của tiền điện, rồi trung điện, cuối cùng đám tú nữ cũng tới chính điện của cung Khôn Ninh. Nhạc Hy lên ngẩng đầu nhìn. Khôn Ninh cung này, so với ba năm trước quả đã có nhiều đổi thay: từ đổi kiến trúc, cách bài trí, đến chủ nhân của nó.

Khác với các cung khác trong đông tây thập nhị cung, Khôn Ninh cung chính điện có cấu trúc tương đối cầu kỳ. Gian ngoài chính điện rất rộng, còn có đài cao nhô lên, trên đặt long tọa và phương tọa. Hai bên long tọa, phương tọa còn có phụ tọa. Phía trước có rèm châu buông lỏng xuống, là để ngăn cách phần đài cao và phần nền thấp. Theo lệ, chính điện Khôn Ninh cung không phải nơi Hoàng hậu ở mà chỉ dùng trong những dịp quan trọng như mừng thọ Hoàng hậu, sắc phong Hoàng hậu, tấn phi cấp cao, tuyển tú,...

Lần tuyển tú thứ hai kể từ khi Gia Tĩnh Hoàng đế lên ngôi được tổ chức ở đây, thay vì tổ chức ở đài Cảnh Dương như bốn năm về trước.

Hai mươi hai vị đã có mặt ở chính điện. lát sau, tiếng vị công công ngân vang: "Hoàng thượng giá đáo!"

Hoàng đế bước vào, đi thẳng lên long tọa ở trên. Các vị tiểu thư ở dưới đồng loạt hành lễ, hô vang: "Thần nữ tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế. Tham kiến Hoàng hậu nương nương, Thánh mẫu Hoàng Thái hậu nương nương, Thái tôn Thái phi nương nương. Tham kiến Trương tần nương nương, Túc tần nương nương."

Hoàng hậu cùng hai phi tần và các vị trưởng bối cũng chu toàn lễ nghi: "Tham kiến Hoàng thượng."

Chu Hậu Thông phát phát tay cho Hoàng hậu, đám tần phi cùng hai vị trưởng bối đứng dậy, đi thẳng lên, ngồi lên long tọa cạnh phượng tọa của Hoàng hậu, sau tấm rèm mông, đưa mắt nhìn một lượt. Cuối cùng hẳn cũng trông thấy Nhạc Hy. Hẳn mừng rỡ, nở nụ cười tự nhiên, thanh nhã, vui vẻ nói: "Bình thân!"

"Tạ ơn Hoàng thượng!"

Trương Trích Hoa cười rất nhu hòa, đã lâu Nhạc Hy không gặp nàng ta, giọng nói của Trích Hoa càng lộ rõ khí chất bậc mẫu nghi thiên hạ: "Các vị tiểu thư! Quy chế tuyển chọn tú nữ đại Minh, có lẽ bản cung không cần nhắc lại cho các người nữa. Năm vòng thi sẽ tổ chức vào cả hai buổi sáng và chiều. Sáng sẽ tổ chức hai vòng đầu. Buổi chiều sẽ tổ chức ba vòng còn lại. Các người rõ rồi chứ?"

Đám tú nữ lại vâng dạ đồng thanh: "Rõ rồi ạ."

Nhạc Hy được đại phu nhân và Hoàng Chiêu Mai dạy cho cầm kỳ thi họa, đương nhiên tài năng hơn người. Nàng thi hai vòng đầu rất tốt, nổi bật nhất trong đám tú nữ dự tuyển lần này. Thực ra, kỳ thi có nhiều giám khảo, tương như rất công bằng, thế nhưng việc lựa chọn một phần quan trọng dựa trên gia thế của tú nữ dự tuyển.

Lúc Nhạc Hy thi xong hai vòng đầu thì đã là buổi trưa. Mười lăm tú nữ được chọn qua hai vòng đầu sẽ trở về các phòng, chuẩn bị cho các vòng thi buổi chiều. Nhạc Hy nắm tay Phương Hà, trên đường trở về, thoáng còn nghe tiếng xì xào. Nhạc Hy cũng không dừng lại để xem xem, những lời bọn họ nói là sao nhưng có thể nghe được, bọn họ nói đến sự thiếu công bằng trong cuộc thi này. Ha, phải thôi, trong chốn thâm cung này, lấy đâu ra sự công bằng chứ? Nếu người không có quyền thế, địa vị, công bằng sẽ không bao giờ có cho người.

Thực ra cuộc đời này không phải chỉ trong cung, mà đâu đâu cũng thế, đều là sự bất công. Nếu như có cái gọi là công bằng, vậy thì sao lại có chuyện phân biệt đích thứ, phân biệt nam nữ, phân biệt giàu nghèo, phân biệt giai cấp chứ?

Nhạc Hy nghĩ rồi nghĩ. Cuộc đời của nàng đã thay đổi quá nhiều rồi. Nàng ban đầu không muốn vào cung, chỉ vì nàng đã có người trong lòng. Thế nhưng, người ấy đã đi rồi, không trở lại, nàng lại buộc phải vào cung, vì hưng vinh gia tộc, vì bá mẫu và những người thân của nàng. Nếu như năm ấy, nàng vẫn là thứ nữ Trương gia, có lẽ ngày hôm nay, nàng sẽ không bao giờ có mặt ở đây được. Chung quy nàng tới Thẩm gia, vào cung tuyển phi, đều không phải điều nàng mong muốn. Nàng chưa bao giờ sống cho bản thân mình. Cứ nghĩ, nàng lại thờ dài: Trương Trích Nguyệt nàng cả đời thông minh, lại không thể dùng sự thông minh của chính mình để làm cho mình hạnh phúc. Thật là đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Quân ân như thủy hướng đông lưu (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 28:

QUÂN ÂN NHƯ THỦY HƯỚNG ĐÔNG LƯU

(On vua như nước chảy về đông)

**Câu thơ đề nằm trong bài thơ "Cung từ" của nhà thơ Lý Thương Ẩn*

Thường Thảo dừng lại, lờ mờ thấy kẻ đang bàn tán linh tinh phía sau nhưng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt như vậy để dọa họ. Nhạc Hy cũng nhắm mắt cho qua, coi như không nghe thấy mấy lời đại nghịch bất đạo mấy kẻ kia bàn tán. Mọi người lui về phòng cá, Thường Thảo mới kéo Nhạc Hy ra một góc nhỏ, nói với giọng đánh thép: "Thái hậu nương nương bí mật chỉ thị tiểu thư. Buổi chiều thi tuyển, tiểu thư bằng mọi giá phải được tuyển vào cung."

Nhạc Hy nghe rõ từng câu Thường Thảo nói. Thái hậu chắc đã có an bài của người, phòng khi Nhạc Hy không được chọn. Chắc bá mẫu nhớ chuyện tuyển tú năm xưa, Hoàng đế chỉ chọn mỗi Trương Trích Hoa làm phi. Đột nhiên nàng khẽ run lên, lần này bá mẫu nhất định muốn nàng vào cung rồi. Nàng nghĩ rồi gật đầu để Thường Thảo hiểu ý mà lui đi.

Đây chính là vận mệnh.

Đến buổi chiều, Nhạc Hy thể hiện càng tốt hơn so với hai phần buổi sáng. Không có gì lạ khi nàng được chọn tiếp vào vòng cuối.

Ngồi trên phượng tọa uy nghi, Trương Trích Hoa tự nhiên run lên vì lo lắng, sắc mặt đột nhiên xám lại.

Nàng nhớ lại kỳ tuyển tú bốn năm về trước. Lúc ấy, nàng đứng dưới kia, Hoàng đế trông thấy nàng, thất thần đi xuống. Nàng biết vì sao nàng được hẳn để mắt tới. Là bởi nàng có nét giống người hẳn thích – Trương Trích Nguyệt. Bao năm sống cùng, Hoàng đế coi nàng như một cái bóng, như một kẻ thay thế, không hơn không kém. Hôm nay bản gốc, người thật xuất hiện rồi; Hoàng đế có phải sớm sẽ quên đi cái bóng này không?

Nàng chỉ lo Hoàng đế để mắt đến Nhạc Hy, độc sủng nàng, ngôi hậu của nàng sẽ bị lung lay. Đó không phải điều nàng mong muốn.

"Tuyển bảy vị tú nữ vào điện!"

Sau tiếng hô lớn, các tú nữ được tuyển bước vào đại điện. Theo thứ tự trái qua, họ lần lượt thi lễ với Hoàng thượng và các vị nương nương. Cho đến một người đứng giữa hàng, nàng ta dùng mạo thanh tú, hành lễ: "Thần nữ Trần Thái Quyên, tham kiến Hoàng thượng và các vị nương nương."

Trích Hoa hơi rùng mình. Cái tên và dung nhan của nàng ta nhắc Trích Hoa rằng: Nàng ta chính là muội muội của Trần Thái Uyên. So với tỷ tỷ nàng ta thì nàng ta thiếu đi vài phần tư sắc, nhưng ánh mắt thì lay động lòng người, lộ rõ nhân thân của một nữ nhân túc trí.

Sau khi đám tú nữ hành lễ đều xong, Trích Hoa đưa mắt quan sát tỉ mỉ biểu cảm và thái độ của Hoàng đế nhưng nàng không tìm ra điều bất thường. Về mặt hấn ung dung, không vui cũng chẳng buồn bã. Nàng đột nhiên thấy khó hiểu vô cùng. Ngồi ở đây, hấn hấn có thể nhìn được gương mặt Nhạc Hy rồi, vì sao không biểu lộ gì? Suy xét một lúc nàng nghĩ: Lễ nào hấn đã quên rồi?

Phải, có lẽ hấn quên rồi.

Gương mặt hấn rất thân nhiên, nói: "Như mọi người biết, vòng cuối này đều do trẫm quyết định. Suy nghĩ kỹ càng, trẫm thấy hậu cung nay còn ít, trẫm quyết định tuyển cả bảy người, phong tước tông nhị phẩm tần."

Đột nhiên Trương tần hơi cúi đầu. Trương tần nàng vào cung ngót đã mười năm, vẫn chỉ là một Trương tần nhỏ bé, không bằng cả mấy người mới vào. Chỉ bởi phụ thân những người dưới kia đều là lục phẩm quan trong triều, còn cha nàng, chỉ là một quan huyện nhỏ bé. Năm xưa, nhờ vào họ hàng có người tiến cử, nàng được tiến cung cùng Trần Thái Uyên và Túc tần. Xuất thân của Túc tần cũng không hơn gì nàng. Nhập cung cùng nhau, hai nàng luôn bị Trần Hoàng hậu và Văn tần chen ép.

Túc tần dường như hiểu được Trương tần, đặt tay lên mu bàn tay của Trương tần, nhẹ nhàng an ủi: "Trương tỷ tỷ, đừng buồn."

Phải, nàng còn trẻ, thời gian trong cung còn dài. Thế nhưng chỉ sợ "Hồng nhan vị lão, ân tiên đoạn" [1] mà thôi.

[1] Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn: Trích "Hậu cung từ" của Bạch Cư Dị. Dịch là "Hồng nhan chưa già, ân vua đã hết."

Hoàng đế trầm giọng nói tiếp: "Như vậy, hậu cung có đủ cửu tần, thứ tự từ cao xuống thấp như sau:

Phương Từ Huyền, ban vị Đức tần, đứng đầu Cửu tần, ban Vạn An cung.

Trần Thái Quyên, ban vị Hiền tần, Vĩnh Ninh cung.

Vương Yên Diêu, vị Trang tần, ban Thọ An cung.

Diêm Mạn Cơ, vị Lệ tần, ban Trường Xuân cung.

Triệu Tương, vị Tương tần, Trường Dương cung.

Giang Tầm Phương, vị Túc tần, Vĩnh An cung.

Lư Minh Thiềm, vị Hòa tần, sống hậu điện Thọ An cung cùng Trang tần.

Thẩm Nhạc Hy, vị Hy tần, sống hậu điện Vị Ương cung cùng Văn Cung phi.

Đỗ Nhược Phân, vị Khang tần, sống ở hậu điện Trường Xuân cung cùng Lệ tần."

Nói đoạn, Hoàng đế quay sang phía Thái hậu: "Không biết Hoàng tổ mẫu và thánh mẫu có còn ý gì nữa không?"

Từ việc truy phong Trương Thái hậu và Minh Duệ Tông, thái độ của Thái hậu cũng không tốt với Hoàng đế; Hoàng đế cũng không đối tốt với Thái hậu. Tuy vẫn có vài phần nể trọng, song Hoàng đế luôn gọi người là "thánh mẫu" chứ không gọi là "bá mẫu" như xưa kia.

Thái hậu hồ hững, cười nhạt nói: "Hoàng đế luôn suy nghĩ chu đáo, đương nhiên ai gia không có ý gì nữa."

Thái tôn Thái phi cũng gật đầu đồng ý.

"Còn Hoàng hậu?" Chu Hậu Thông hỏi Trương Trích Hoa với ngữ khí thẳng thắn, không hề có ý thăm dò nàng.

Trích Hoa mỉm cười xinh đẹp: "Hoàng thượng anh minh."

Chu Hậu Thông nói tiếp: "Vậy nàng sai người sắp xếp cung cho các tần phi ở trong ngày hôm nay luôn. Nàng xưa nay làm việc, trẫm luôn rất yên tâm." Chu Hậu Thông mỉm cười nhìn Trích Hoa bằng ánh mắt thâm tình. Nói xong, hấn đứng dậy đi xuống phía dưới.

Đám phi tần cúi thấp đầu cung kính: "Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng."

Trương Trích Hoa đợi hấn đi rồi mới đứng thẳng dậy. Trời tối rồi, bóng hấn đổ dài một vệt xa xa trên sân Khôn Ninh cung. Xem ra, hấn sớm đã quên rồi... Quên người con gái đó.

Đám phi tần vừa mới được tấn phong bước ra khỏi Khôn Ninh cung đã xi xào bàn tán nhau. Diêm Lệ tần cũng là người có vài phần nhan sắc, cha lại là Tà thị lang Công bộ, đưa đẩy lời lẽ nói với Phương Từ Huyền: "Phương muội muội huệ chất lan tâm, còn là chất nữ của Hưng Quốc Thái hậu, cha là Thái bảo, thực sự xứng đáng đứng đầu cửu tần. Chúc mừng muội muội."

Xét về dung mạo, Diêm thị cũng có thể coi là một mỹ nhân hiếm gặp, đẹp cao sang, kiêu kỳ, xứng với cái tên "Mạn Cơ" [2] của nàng ta. Tuy nhiên, cách nói chuyện của nàng ta e là không được vừa lòng đẹp ý nhiều người.

[2] Mạn cơ: mỹ nữ, xinh đẹp. Hán thư viết: Trịnh nữ mạn cơ – người con gái nhà họ Trịnh xinh đẹp yêu kiều.

Phương Từ Huyền và Diêm Mạn Cơ trước đây đã từng gặp nhau trong các buổi tiệc yến nhưng cũng không thân thiết. Phương Từ Huyền chỉ mỉm cười xã giao nói: "Lệ tần tỷ tỷ quá lời rồi. Cùng là tông nhị phẩm tần, phân vị thế nào cũng đâu có quan trọng."

Môi hồng khẽ cong lên một nửa, Diêm Mạn Cơ mĩa mai: "Phương muội muội khiêm nhường rồi. Muội muội thiên tư mỹ mạo, đâu cần phải là đệ nhất cảm nữ, vẫn có thể đứng đầu cửu tần, trên vạn người, chỉ dưới vài người. Mà chẳng biết đệ nhất cảm nữ thân thể ra sao, lại được tuyển chọn vào lần này. Khi bản cung nghe tới cái tên Nhạc Hy, thực cũng có phản sùng sốt." Vừa mới được sắc phong, nàng ta đã thân nhiên xưng hai chữ "bản cung". Khi nói câu này, ánh mắt Diêm thị lướt qua Nhạc Hy.

"Các người nhân rồi quá nhỉ? Còn ở đây có thời gian bình phẩm cao thấp." Trương tần từ trong đại điện đi ra, khẽ nói.

Diêm Mạn Cơ nở nụ cười nửa miệng: "Thì ra là Trương tần tỷ tỷ. Nghe tỷ tỷ vào cung đã lâu, nay vẫn là tước tần, thật ừy khuất cho tỷ tỷ."

Túc tần đi phía sau Trương tần, không kìm chế được mà bước lên, nói: "Thứ nhất, Trương tỷ tỷ ừy khuất hay không là Hoàng thượng nói, Hoàng hậu nói, đầu đến phiên Lệ tần nương nương phán xét chứ? Nếu Lệ tần nương nương có bản lĩnh hơn người, hãy làm sao để đàn tốt như Thẩm tiểu thư đi. Thứ hai, Thẩm tiểu thư trước nay tuy chưa từng xuất hiện trong yến tiệc cung cấm nhưng khắp hoàng cung này, từ Trần Hoàng hậu khi trước tới Hoàng hậu nương nương, Cung phi nương nương, ai ai cũng biết đến tiếng đệ nhất cầm nữ đại Minh của Thẩm tiểu thư. Thứ ba, Trương tần tỷ tỷ hầu hạ Hoàng thượng lâu năm, Lệ tần nương nương cũng phải tôn kính tỷ tỷ vài phần đấy. Thứ tư, bản cung thiết nghĩ, nếu Hoàng thượng biết chất lượng tuyển phi đợt này lại kém thế này, cũng không vui về gì đâu. Diêm Lệ tần cũng chưa phải kẻ đắc sủng, cho dù gia thế lớn lao ra sao, ngày dài còn phía sau, chưa thể biết sau này thế nào được."

Thẩm Nhạc Hy cũng không thoải mái trước thái độ của Diêm Mạn Cơ, may thay có Túc tần đứng ra chống đỡ. Diêm Mạn Cơ cho dù là cao quý tốt độ nhưng hôm nay đụng chạm đến các tần phi lâu năm như Trương tần, Túc tần, chắc chắn ngày sau sống cũng không được yên. Nàng ta tâm cao khí ngạo, lại gây thù chuốc oán như thế, có được sủng cũng chẳng giữ được lâu.

Trước đây Túc tần và Trương tần trong cung, chắc là đã được biết một chút về nàng khi nàng đến Tích Thúy cung đàn cho Trương Trích Hoa. Nhưng về phần Diêm Mạn Cơ, có lẽ nàng ta mới nhập cung, chưa biết Nhạc Hy là tiểu thư nhà thượng thư Bình bộ. Sau này, nếu nàng ta biết, Nhạc Hy không biết nàng ta sẽ thế nào.

Sau lời của Túc tần, Diêm Mạn Cơ có vẻ cứng họng, mặt tái xám. Phương Từ Huyền liền đứng ra dãn xếp: "Thôi nào, tỷ muội mấy người chúng ta cùng nhập cung, lại cùng ở tần vị với nhau, không nên bắt hòa như vậy. Đây vẫn chưa ra khỏi cổng Khôn Ninh cung, nếu để Hoàng hậu nương nương biết sẽ không hay đâu."

Đám phi tần bấy giờ mới giải tán. Lệ tần không quên liếc xéo Trương tần và Túc tần.

Bên ngoài Khôn Ninh cung, Phương Hà và Hoàng Chiêu Mai đã đợi sẵn Nhạc Hy. Phương Hà trông thấy nàng, vội vàng chạy tới, thị hỏi nàng: "Nô tỷ nghe mấy vị phi tần đi trước có nhắc qua, tiểu thư được phong Hy tần, ban sống trong hậu điện Vị Ương cung của Văn Cung phi. Nô tỷ chúc mừng tiểu thư. Chắc chắn ngày sau trong cung của tiểu thư sẽ càng vui vẻ."

Chiêu Mai khẽ nói: "Phương Hà, đừng nói bừa."

Ha, phong Hy tần? Cho dù phong Hoàng Quý phi, nàng sống trong một cái lồng, có gì hạnh phúc, vui về chứ? Nhạc Hy cười nhạt: "Cả bảy người, ai cũng ban tần vị, trong đó Hy tần gần thấp nhất trong cửu tần. Đây là điều người muốn chúc mừng sao?"

Hoàng Chiêu Mai chau mày nhìn Phương Hà tỏ thái độ không hài lòng. Phương Hà xưa nay tính tình thẳng thắn, bộc trực, có gì nói vậy, Nhạc Hy không trách thị.

Từ xa, có một vị công công nhiều tuổi cúi người: "Lão nô chúc mừng Hy tần nương nương. Nô tài được Hoàng hậu nương nương và Cung phi nương nương phân phó tới đưa Hy tần đến hậu điện Vị Ương cung."

Nhạc Hy khẽ gật đầu, vịn tay Phương Hà bước theo công công. Vị Ương cung nằm ở cuối trường nhai tây lục cung, gần như cách xa Càn Thanh cung và Khôn Ninh cung. Không khó để phát hiện ra tường và cổng của Vị Ương cung tỏa ra mùi sơn mới hang hang. Điều ấy đủ để Nhạc Hy thấy chủ nhân của Vị Ương cung – Văn Cung phi – là một vị nương nương đắc sủng. Ấn tượng duy nhất trong ký ức của Nhạc Hy về Văn Cung phi là ở Diệp Ônân các năm xưa, nghe Trần Thái Uyên có lần nhắc tới. Nàng nhớ mang máng, Hoàng đế yêu quý nàng ta chỉ vì giọng hát của nàng ta giống Thường Tích Nguyệt. Nhìn tám biển lớn đề ba chữ "Vị Ương cung", Nhạc Hy thầm cười trong lòng.

Chung quy cũng chỉ là một cái bóng mà thôi.

Trời đã tối, Nhạc Hy không nhìn rõ bố trí trong Vị Ương cung, chỉ bước lần theo bước chân của vị công công nọ. Nhanh chóng nàng đã đến một tòa điện to lớn. Có lẽ đây chính là Vị Ương điện – chính điện Vị Ương cung. Vị công công chỉ tay vào cung điện đó, giải thích với nàng: "Nương nương, đây chính là chính điện Vị Ương cung, là nơi ở của Cung phi nương nương. Cung phi rất được sủng ái, địa vị lại chỉ sau Hoàng hậu nương nương. Cung phi nương nương hiện là một trong ba phi tần vào cung sớm nhất, cho nên Hoàng hậu cũng nể trọng. Lúc này đã muộn rồi, sáng mai giờ Mão tam khắc, mời Hy tần tới hành lễ ra mắt Cung phi nương nương." Lão công công nói biết bao lời hay ho, tăng bốc Văn thị kia khiến người ta cảm thấy thật chán ghét.

Nhạc Hy chán trường gật đầu, chỉ nói một chữ "Được" rồi đi về phía hậu điện Vị Ương cung. Hậu điện tuy nhỏ hơn chính điện, lại chỉ có ba gian nhưng khá rộng rãi, còn nằm ở hướng Nam nên mùa hè như thế này tương đối mát mẻ. Trước hậu điện và sau chính điện có vườn hoa nhỏ, đưa hương ngan ngát, dễ chịu. Đêm đầu tiên ở Vị Ương cung, nàng lạ giường nên hơi mất ngủ. Sáng ngày hôm sau dậy, khí sắc nàng không được tốt. Hoàng Chiêu Mai dùng phấn điểm trang nhẹ che đi nhưng không giấu được quãng thâm dưới mắt Nhạc Hy.

Lúc Nhạc Hy tới thỉnh an, Văn Cung phi cũng vừa thức dậy, thân còn vận chiếc áo ngủ bằng lụa mềm màu xanh lam nhạt. Tóc mây nàng ta bồng bềnh xõa ra chưa chải. Vị thái giám quần cung cất tiếng thề: "Nương nương, Hy tần nương nương đến vấn an người."

Nữ tử ấy cất giọng ẻo oài: "Bảo nàng ta ở ngoài đó chờ bản cung."

Hơn một khắc sau, vị thái giám đi ra, nói với Nhạc Hy: "Mời Hy tần nương nương."

Nhạc Hy bước vào, đảo mắt nhìn quanh một lượt nhìn chính điện Vị Ương cung. Nơi đây đẹp đẽ, lộng lẫy không thua gì tam điện Khôn Ninh cung. Nữ tử trước mặt Nhạc Hy mặc y phục màu hồng bằng gấm thêu họa tiết yến vũ xuân đào, tóc vấn cao theo kiểu mẫu đơn kết, cài những món trang sức điểm lệ. Đây là lần đầu tiên Nhạc Hy gặp mặt Văn Cung phi. Đáng hình nàng ta mảnh mai, nhỏ nhắn. Da nàng trắng nõn, gương mặt trái xoan thanh tú, mỹ miều. Dù Văn Cung phi vào cung đã nhiều năm, tuổi đời cũng đã qua thời đẹp nhất, thế nhưng dung mạo vẫn còn mặn mà, đường nét vẫn còn thanh thoát. Quả là nữ nhân của Hoàng đế, ai nấy dung nhan đều đẹp lạ thường. Từ Trần Thái Uyên, Trương Trích Hoa, Phương Từ Huyền, Diêm Mạn Cơ, rồi Văn Cung phi...

Nhạc Hy kính cẩn, không thiếu sót chút ít lễ nghi nào: "Tần thiếp tham kiến Cung phi nương nương. Nương nương vạn phúc kim an."

Văn Cung phi phất phất tay: "Miễn lễ." Văn thị nghiêng đầu nhìn Nhạc Hy hỏi lâu như đang tỉ mỉ đánh giá. Cười mỉa mai, Văn Cung phi khẽ mân mê vòng ngọc trên tay, nói với Nhạc Hy: "Quả nhiên có chút khí chất hơn người, lại được thêm vài phần tu sắc. Không hề thua kém Phương Từ Huyền, lại vượt xa đám Trương tần, Túc tần."

Nhạc Hy hơi cúi đầu, không để lộ hy vọng, chỉ khẽ khàng đáp: "Đa tạ nương nương khen ngợi."

Văn Cung phi cười mỉm, trong nụ cười lộ ra ý khinh thường. Cuối cùng, nàng ta cũng chỉ nói thêm: "Bản cung tính tình có chút hà khắc. Bản cung chưa tìm hiểu người có thân thế ra sao thế nhưng ở Vị Ương cung, bản cung là chủ tử, người là phi tử dưới quyền, nếu dám có ý nghĩ không cung phụng, bản cung nhất định không tha." Nàng ta có vẻ rất gay gắt, lại bồi thêm một câu rắn đe: "Còn nữa, hậu điện và chính điện không cách xa nhau là mấy. Hằng ngày, giờ Mão bốn khắc đến thỉnh an, đừng có quên."

Qua lời nói của Văn thị, Nhạc Hy phần nào nhận ra tính cách của nàng ta. Nàng chỉ "vâng" một tiếng rồi lui ra. Vừa đi khỏi, Hoàng Chiêu Mai chau mày: "Nương nương, Văn Cung phi này đắc sủng sinh kiêu. Xem ra thời gian sau này, nương nương dễ bị nàng ta chèn ép rồi."

Phương Hà cũng bất mãn không kém Chiêu Mai: "Mai cô cô nói đúng. Cái gì mà đến thỉnh an hằng ngày? Đến Hoàng hậu nương nương cũng chẳng có cái lệ đấy. Nàng ta chỉ là một Cung phi nhỏ bé, sao dám tự cho mình cái quyền như thế."

Nhạc Hy khẽ cười. Hậu cung mà, "đắc sủng ưu nghi thất sủng sâu" [3] là đạo lý từ cổ chí kim. Có điều, nàng không sợ Văn Cung phi, cho dù nàng ta có được sủng ái hơn nữa.

[3] Đắc sủng ưu nghi thất sủng sâu: Đắc sủng thì có quyền thế cao, thất sủng thì buồn rầu.

Thế nhưng những ngày tháng sau đó ở Vĩ Ương cung của nàng cũng không hề yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đắc sủng ưu nghi, thất sủng sâu (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 29:

ĐẮC SỦNG ƯU NGHI, THẤT SỦNG SÂU

(Đắc sủng có quyền, thất sủng thì buồn đau)

Trích Hậu Cung từ - Bạch Cư Dị.

Tay Nhạc Hy khẽ lướt qua chiếc vòng ngân xuyên trần châu Tịch Thành tặng trên tay, thần nhiên nói: "Hồng hách kiêu căng. Ha, người có tính này trong hậu cung rất nhiều. Diêm Mạn Cơ, Văn Cung phi, cả Trần Hoàng hậu ngày trước đều như vậy. Tạm thời nếu nàng ta không làm gì quá đáng, bản cung đương nhiên không đụng đến nàng ta. Tin rằng, sống dưới một cái bóng của người đã khuất, nàng ta sẽ không đắc sủng lâu đâu. Hậu cung này không có chuyện chuyên sủng. Hơn nữa, nàng ta hồng hách, chỉ tổ gây thù chuốc oán với nhiều người. Lại thêm sự không thông minh của nàng ta, hẳn sẽ không trụ được lâu trong chốn hậu cung đâu." Nhạc Hy trầm ổn nói.

Văn Cung phi quả thực thiếu thông minh, lại là kẻ hèn nhát. Bao năm qua, hậu cung chỉ có nàng ta, Tương tần, Túc tần, Trích Hoa, nàng ta vì nể nên không dám động chạm gì. Nay có người mới đến, nàng ta chẳng qua chỉ muốn điều võ giường oai mà thôi. Suy cho cùng, nàng ta chỉ là con của một Tứ phẩm Cẩm y vệ nhỏ bé. Sau này, để nàng ta biết Nhạc Hy là tiểu thư nhà Thượng thư Bình bộ, xem nàng ta còn huênh hoang được nữa hay không.

"Nương nương," Thị tỷ bên cạnh Văn Cung phi đến gần nàng ta, giúp nàng ta tô điểm móng tay: "Phụ thân... phụ thân của Hy tần nương nương, chính là Thượng thư Bình bộ đại nhân ạ."

Văn Cung phi giật mình đứng phắt dậy, tay run run, màu vẽ sắc sỡ bị lệch cả ra ngoài. Nàng ta hỏi: "Thẩm Luyện sao? Bản cung không biết chuyện này. Không ngờ Hy tần lại chính là tiểu thư của phủ Thượng thư."

Văn Ngọc Hiểu nghiêng răng. Chuyện lớn như thế, vậy mà nàng lại không hề biết..

Thị tỷ kia có phần sợ hãi: "Nương nương, chuyện sáng nay nương nương nói với Hy tần... E là nếu truyền đến tai Thượng thư phủ sẽ không có lợi cho phụ thân nương nương. Chúng ta có nên...?"

Thoát một giây, Văn Cung phi chuyển từ sợ hãi sang kênh kiệu, bắt cần: "Không đâu. Nàng ta là con gái của Thượng thư Hình bộ thì sao chứ? Giờ nàng ta vào cung, trở thành phi tần như những người khác thôi. Bấy giờ sống trong Vĩ Ương cung, nàng ta là kẻ ăn nhờ, bản cung mới là chủ nhân, đương nhiên có quyền giáo huấn nàng ta rồi."

Thị tỷ bên cạnh Văn Cung phi theo hầu nàng ta nhiều năm, hẳn hiểu tính cách kiêu ngạo của Văn Cung phi, cho nên chỉ dám cúi đầu im lặng, không nói thêm điều gì.

Cũng qua hai mươi ngày từ khi Hoàng đế tuyển thêm bảy vị tần phi mới. Từ đó đến giờ, Hoàng đế ở lại cung của Văn Cung phi sáu ngày, cung của Hoàng hậu bốn ngày, cung của Phương Từ Huyền ba ngày, Diêm Mạn Cơ hai ngày, Vương Yên Diệu, Trần Thái Quyên, Lư Minh Thiêm mỗi người một ngày. Vào ngày thứ hai mươi một, hẳn ở lại cung của Khang tần Đỗ Nhượng Phân. Hoàng đế chưa bao giờ nghỉ lại ở hậu điện Vĩ Ương cung của Nhạc Hy cả.

Thế nhưng vị Hy tần ở Vĩ Ương cung này không bị chìm xuống vũ đài hoa lệ của hậu cung đại Minh, ngược lại trở thành chủ đề để bàn tán: Tại sao đệ nhất cảm nữ dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn, tài năng có thừa lại không được đắc sủng? Có người đồn Hoàng đế từ lần tuyển tú đã không vừa mắt nàng. Có người nói, nàng dù tài năng dư thừa nhưng tâm cao khí ngạo, không phải mẫu người Hoàng đế thích. Có kẻ mạnh miệng nói, Văn Cung phi trước mặt Hoàng đế nói lời lường thiệt, vì thế Hoàng đế ghét bỏ vị Hy tần này.

Lý do thực sự là gì, Văn Cung phi không rõ, nhưng nàng ta có lý do để chèn ép Nhạc Hy.

Giờ Mão tam khắc hôm đó, Nhạc Hy tới thỉnh an Văn Cung phi như thường lệ. Bấy giờ, Văn phi mới chỉ vừa mới thức dậy, như là vừa chải đầu búi tóc xong, thân hầy còn mệt mỏi. Nàng ta khoác áo choàng mỏng màu ngọc bích bên ngoài, bên trong tấm áo còn chưa thay bộ đồ ngủ gấm tím nhạt.

"Tần thiếp thỉnh an nương nương. Nương nương vạn phúc kim an."

"Miễn lễ." Văn Cung phi ưỡ oai nhón tay lấy một miếng bánh bơ đậu đỏ hình hoa đào trên đĩa, bánh chế tác thập phần công phu, đặt trên đĩa vàng, từ chỗ Nhạc Hy cũng có thể thấy mùi thơm của bơ và đậu đỏ man mác. Không khó để nhận ra đây là Hoàng đế ban cho nàng ta. "Người muốn ăn với bản cung không?" Văn Cung phi hỏi, ngữ khí lộ ra châm biếm, mỉa mai.

Nhạc Hy cúi đầu lễ phép, không để Văn Cung phi nắm bắt cứ sở hờ nào trong lễ nghi của mình, chỉ điềm đạm nói: "Tần thiếp không dám. Đây là bánh Hoàng thượng ban cho nương nương."

Văn Ngọc Hiểu giả bộ thờ dài một tiếng, vuốt ve móng tay tô vẽ cầu kỳ, cơ chừng như nuôi tiếc chuyện gì lớn lao: "Ha, buổi sáng ăn bánh ngự ban, sau đó lại phải nhìn mặt mấy kẻ thất sủng, thật là mất hứng."

Nhạc Hy bình tĩnh, gương mặt không lộ gì hy nộ, chỉ nói với Văn thị: "Nương nương nhầm rồi. Tần thiếp vô sủng chứ không phải thất sủng. Vô sủng có gì đáng sợ chứ? Đáng sợ nhất là thất sủng, nương nương nói có phải không?"

"Người..." Văn Cung phi bị trừ tức đến mất tinh thần, mãi lúc sau mới ổn định tâm lý, nhếch mép cười: "Miệng lưỡi cũng giáo hoạt lắm. Chung quy có khác gì đâu cơ chứ? Đều là

không được sùng ái mà thôi." Nàng ta cố ý nhấn mạnh hơn từ "không được sùng ái".

Nhạc Hy giữ vẻ mặt bình tĩnh không đổi, trầm ổn nói: "Nương nương, người chắc hẳn hiểu cảm giác của kẻ vô sùng nhưng chưa được hiểu cảm giác của kẻ thất sùng. Sau này, nếu có ngày đó thật... nương nương chắc sẽ hiểu thôi. Thứ mình không có thì sẽ không tiếc; nhưng thứ mình từng có rồi mất đi thì hẳn là sẽ rất đáng tiếc."

Vân Cung phi bị Nhạc Hy chạm tới giới hạn chịu đựng cuối cùng. Nàng ta dùng giọng răn đe hỏi: "Người chắc là mong bản cung bị thất sùng nhỉ?" Giọng Vân thị dù rất ghê gớm nhưng vẫn có run rẩy, lo sợ. Nữ nhân trong cung, ai chẳng lo bị thất sùng, ghê lạnh. Những đêm có người kề cận, ở bên, đẹp để biết bao. Sau đó lại trở về những tháng ngày mà đêm nào cũng dài đằng đẵng, thật đáng sợ vô cùng.

Lần này Nhạc Hy cười một tiếng: "Tần thiếp không mong, mà là chắc chắn chuyện này." Hậu cung không có chuyện chuyên sùng. Hoàng đế có nhiều phi tần như thế, đâu thể sùng ái mình nàng ta? Hơn nữa, Vân Cung phi bất quá cũng chẳng hơn Trương Trích Hoa – ầu cũng chỉ là một cái bóng hời của Thường Tích Nguyệt. Hoàng đế đối với nàng ta, chẳng qua cũng chỉ ham thích nhất thời. Để rồi đây, vô số phi tử mới vào cung, nàng ta có thể mãi ở thế thượng phong hay không?

Vân Cung phi cau gợn đến run người, đang định nói thêm thì thị nữ của nàng ta đi vào, dâng một chung trà lên và nói: "Bẩm nương nương, trà Giang Nam hôm trước đưa đến Vị Ương cung, nô tỳ đã pha xong rồi. Mời nương nương dùng trà."

Vân Cung phi nở nụ cười tà mị: "Người để trà lên bàn đi." Rồi nàng ta quay sang Nhạc Hy nói: "Hy tần có thể hầu bản cung dùng trà chứ? Người nói xem, bản cung đắc sùng, người vô sùng, người nói xem, có phải người nên lấy lòng bản cung một chút không đây?"

Nhạc Hy không hề do dự, mỉm cười tươi tắn, buông tay Hoàng Chiêu Mai, tiến lên cầm lấy chung trà, rót ra chén sứ có hoa văn xanh lục bên cạnh, cầm lên, đặt ngang mày, hơi khom người cúi xuống, thái độ kính cẩn nói: "Tần thiếp mời nương nương thưởng trà."

Vân Cung phi mỉm cười đắc ý đưa tay ra. Ngón trỏ tay của nàng ta dùng lực, đẩy khẽ chung trà khiến chung trà đổ ngược ra phía sau. Nước trà còn nóng hổi đổ cả lên tay trái Nhạc Hy. Nhạc Hy theo phản xạ run tay lên, chung trà rơi xuống đất, vỡ tan tành. Hoàng Chiêu Mai và Phuong Hà vội vàng cúi người hỏi: "Nương nương, tay... tay người bị bỏng rồi. Để nô tỳ đưa người về tắm điện sơ cứu."

Phuong Hà vội bung thau nước lạnh ngoài hiên tới, nhúng tay Nhạc Hy vào đó. Nhạc Hy rất vô cùng nhưng rồi vẫn nhẫn nhịn. Nhúng một lúc, tay nàng đỡ nhiều. Nàng nhìn Vân Cung phi, ánh mắt nàng vẫn thản nhiên như thể những việc vừa qua chỉ là chuyện nhỏ. Nàng chấp tay thỉnh tội: "Tần thiếp lỗi mẫn, xin nương nương tha tội."

Nụ cười của Nhạc Hy có hơi ngoài dự đoán của Vân Ngọc Hiểu. Nàng ta ngỡ Nhạc Hy sẽ cau gợn, không ngờ vẫn có thể bình tĩnh thế. Cung phi được thể lên mặt: "Chén trà này là cống phẩm Triều Tiên. Hoàng thượng ban cho Vị Ương cung. Người đã làm vỡ rồi, đương nhiên phải phạt. Hy tần Thẩm thị làm vỡ chén trà trong điện của bản cung, phạt một phần ba bổng lộc tháng sau. Trong ngày mai, người ở lại hậu điện, tự kiểm điểm lại bản thân mình đi."

Nhạc Hy định "văng" cho xong nhưng Phuong Hà cười khẩy, lạnh giọng nói với Cung phi: "Nương nương, bổng lộc thưởng phạt do Hoàng hậu, Quý phi và Hoàng Quý phi quyết định. Nay trong cung chưa lập Quý phi, nương nương lại tự mình quyết định. Dám hỏi qua nương nương, chuyện này nương nương đã hỏi qua ý kiến của Hoàng hậu nương nương hay chưa? Nô tỳ to gan, không sợ chủ tử mình ừ khuất, chẳng qua không muốn nương nương bị Hoàng hậu và các phi tần khác hiểu lầm là dùng hình phạt riêng trong tâm cung mà thôi. Chuyện này truyền đến tai Hoàng thượng, e rằng... cái danh thực hiện phi tử của nương nương sẽ bị ảnh hưởng."

Nhạc Hy răn đe: "Phuong Hà, không được thất lễ."

Vân Cung phi cau gợn, hất cả chung trà xuống đất, nước trà bắn tung tóe, may mà mảnh vỡ không bắn vào người Nhạc Hy. Nàng ta nói với Phuong Hà: "Sao hả? Định chất vấn bản cung sao? Nương nương nhà người bản cung còn không sợ, phải sợ một tiện tỳ như người hả? Có trách thì trách Hy tần nhà người vô sùng, không đâu lại bản cung."

Phuong Hà xưa nay thẳng tính, nghĩ gì nói vậy, xem nhẹ sự trừng phạt và quyền uy. Thị nói: "Nương nương, ấm trà này và chén trà không phải cùng một bộ sao? Cống phẩm Triều Tiên mà, do Hoàng thượng đích thân ban, sao nương nương lại hất đi thế? Nương nương không sợ Hoàng hậu cắt giảm bổng lộc của Vị Ương điện sao?"

Con giận của Vân Ngọc Hiểu ngày một tăng thêm. Nàng ta là Chính nhị phẩm phi tần, địa vị hiện tại chỉ đứng sau Hoàng hậu, xưa nay kẻ tăng người bớt, ngại ca đủ điều. Hôm nay bị một tiện tỳ nhỏ bé nói móc, nàng ta không chịu nổi: "Người đang uy hiếp bản cung? Nói cho người biết, chủ nhân nhà người không đắc sùng, Hoàng hậu có để ý đến không? Hoàng thượng có để ý không? Cho dù bản cung có phạt chủ nhân người ra sao, Hoàng thượng có thể nói gì bản cung chứ?"

Nhạc Hy cười tự mĩa trong lòng. Vân Ngọc Hiểu ở trong cung nhiều năm vậy rồi, hóa ra cũng chỉ đến vậy thôi. Nàng ta tưởng cứ vậy là thắng được sao? Thật nhảm.

Vân Cung phi "hừ" lạnh một tiếng, nói: "Phải rồi. Sáng nay Hoàng thượng bảo Nội vụ phủ đưa thêm cung nữ tới các cung cho các phi tần mới. Sớm đưa nương nương của người về tắm điện đi. Hà, có thêm người hầu hạ thì sao chứ? Chung quy cũng chỉ là một kẻ vô sùng."

"Tần thiếp cáo lui."

Nhạc Hy không dùng dằng mắt việc, đi thẳng ra khỏi chính điện của Vân Cung phi. Thắng bại, không thể chỉ nói ở một việc.

Hoàng Chiêu Mai ra khỏi mới trách Phuong Hà: "Sao người lại bộp chộp thế? Người không sợ Văn thị ghi hận nương nương sao?"

Phuong Hà uất ức nói: "Nô tỳ... nô tỳ lúc đó thấy rất uất ức. Nương nương của chúng ta... Mà cống phẩm Triều Tiên gì chứ? Hoa văn rồng phượng màu xanh lục, rõ ràng là đồ gốm tâm thường của đại Minh ta. Có co xem, Vân Cung phi, thật quá đáng mà."

Hoàng Chiêu Mai đánh nhẹ thị một cái, nói: "Người biết bảo vệ nương nương là tốt. Nhưng trong cung nên nhẫn nhịn một chút thì hơn. Nếu không nương nương phải xui xẻo về cái mệnh của người đấy."

Nhạc Hy đàn xếp: "Cô cô đừng mắng Phuong Hà. Bản cung vẫn có thể chịu được tính khí của Văn thị kia."

Hoàng Chiêu Mai lo lắng hỏi lại nàng: "Nương nương, ban này người nói vậy... liệu Vân Cung phi có ghi hận người không?"

"Cô cô yên tâm đi." Nhạc Hy nói rất chắc chắn. Nàng xưa nay luôn vậy, hành sự có lý do, không làm việc vô ích: "Cho nàng ta hận bản cung một chút cũng được. Sự việc này truyền ra ngoài, sau này, bản cung có xảy ra chuyện gì, nàng ta sẽ bị nghi ngờ đầu tiên."

Chiêu Mai gật đầu. Nhạc Hy trong mắt thị dường như không còn là thiếu nữ mười lăm năm ấy. Năm ấy, nàng ta chậm hiểu, học cái gì cũng không vào. Nhập cung – lại trở thành một con người nam hiểm khôn lường. Thẩm Nhạc Hy, hóa ra che giấu bao nhiêu năm, chính là vì đợi ngày dùng đến trí thông minh của người đấy.

"Nương nương có tính toán là tốt." Chiêu Mai chỉ nói vậy rồi nắm tay Nhạc Hy bước đi tiếp.

Về đến hậu điện, Nhạc Hy thấy trong sân xuất hiện một cung nữ thấp, dáng người gầy gầy, gương mặt kiêu kiêu.

Thị cúi đầu: "Nô tỳ Nhữ Phần, tham kiến Hy tần nương nương."

Nhạc Hy đương nhiên vẫn nhớ người này. Đó là cận tỳ Nhữ Phần bên cạnh Trần Thái Uyên năm xưa. Không ngờ Hoàng thượng vẫn chưa phóng thích nàng ta, vẫn để nàng ta lưu lại trong Tử Cấm Thành. Trong lòng Nhạc Hy đột nhiên sinh chút nghi hoặc.

Hoàng Chiêu Mai khác với Nhạc Hy, thị không biết Nhữ Phần, chỉ hỏi: "Ngươi là tỳ nữ mới mà Nội vụ phủ đưa đến sao?"

Nhữ Phần trả lời đầy đủ và thành khẩn: "Vâng, chúng nô tỳ có bảy người, được chọn tới hầu hạ các vị tần chủ nhân."

Nhạc Hy giọng rất trầm ổn, hoàn toàn không có thái độ phần nộ hay trách cứ Nhữ Phần: "Bản cung chưa quen ngươi. Ngươi là cận tỳ - nha hoàn hồi môn của Điều Linh Tiên hậu Trần thị."

Nhữ Phần có vẻ hơi run lên, tay phải nắm chặt lấy tay trái, khề khàng đáp lại: "Vâng, nương nương."

Cả Hoàng Chiêu Mai lẫn Phương Hà đều bất ngờ. Tâm phúc của tiên hậu lưu lại trong cung, e có điều gì đó không hợp lý.

Trong đầu Nhữ Phần mơ hồ nhớ lại đoạn hồi ức với tiên hậu. Nàng nhớ lại lần cuối cùng được chải tóc cho người. Lúc ấy mái tóc dài đen nhánh của người phủ kín lưng. Nhữ Phần cầm chiếc lược quý giá được tạc từ ngọc thạch chải theo mái tóc nàng, không khó tưởng tượng: "Tóc của nương nương thật là đẹp quá."

Dáng vẻ đẹp đẽ của Hoàng hậu ngày nào trong gương soi vẫn còn như hiện lên trước mắt Nhữ Phần. Công bằng mà nói, từ khi Nhữ Phần nhập cung tới bây giờ, nàng vẫn cảm thấy dung nhan của Trần Hoàng hậu chỉ xếp sau Phương Từ Huyền - Phương Đức tần mới nhập cung. Về yêu kiều của Trần Hoàng hậu vượt xa dung nhan của Trương Hoàng hậu - chính là Thuận Quý phi năm xưa ấy. Luận nhan sắc chốn hậu cung, thực không ai vượt được Phương thị, kể đó là Trần Hoàng hậu rồi mới đến Hy tần.

Khi ấy, đáp lại lời tán dương của Nhữ Phần, Trần Hoàng hậu chỉ nở nụ cười nhạt nhẽo: "Là người sắp chết, có ai lại quan tâm xem tóc đẹp hay xấu chứ?"

Nhữ Phần đột nhiên thấy trong lòng thương cảm vô hạn. Hoàng hậu lại từ từ nói tiếp: "Phần Nhi, ngươi hầu hạ bản cung từ lúc bản cung còn nhỏ, là tiểu thư Trần gia. Dầu bản cung và ngươi, kẻ chủ người tớ nhưng bản cung thực sự coi ngươi như tỳ muội ruột thịt."

Nhữ Phần cảm động khôn tả, nói: "Được nương nương coi như tỳ muội chính là phúc khí kiếp này của nô tỳ."

Hoàng hậu cười khổ sở, vẻ mặt người vẫn cố cười nhưng đáng thương vô hạn: "Phúc khí? Kẻ thất thế như bản cung, có thể đem lại phúc khí gì cho nương nương đây?" Nhữ Phần không nói được thêm điều gì, lại nghe Hoàng hậu nói tiếp: "Ngươi không cần an ủi bản cung, bản cung là kẻ gần đất xa trời. Ngươi là cung nữ, bản cung đi rồi, ngươi sẽ được phóng thích. Thế nhưng nếu ngươi còn niệm tình chủ tớ lâu nay, bản cung muốn phó thác ngươi một chuyện cuối cùng."

G2 {

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ngọa thánh Nam cung thanh lậu trường (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 30:

NGỌ THỈNH NAM CUNG THANH LẬU TRƯỜNG

(Đêm nằm nghe giọt đồng hồ điểm canh)

**Câu thơ đề trích "Trường Tin thu từ của Vương Xương Linh. Khi xưa, đồng hồ được đổ đầy nước, rơi từng hạt tí tách. Người cung nhân trong đêm khuya nghe thấy giọt nước đồng hồ rơi từng nhịp. Âm chỉ nổi cô đơn trong đêm*

"Nương nương có dặn dò gì Phần Nhi?" Nhữ Phần hỏi lại Hoàng hậu, đột nhiên thấy trong lòng trống trải, trái tim như bị thất lại, đau đớn vô cùng.

Hoàng hậu nói với thị: "Đợi sau này, khi Thẩm Nhạc Hy vào cung, ngươi hãy đến hầu hạ nàng ấy. Kể cả sau này Thái Quyên có vào cung, ngươi cũng hãy chọn theo hầu Thẩm thị. Nói với nàng ta, bản cung cảm ơn ân tình của nàng ta. Hãy nhớ lấy lời bản cung hôm nay."

Nhưng từ ánh mắt Hoàng hậu, Nhữ Phần cứ thấy mọi chuyện như thế không đơn giản là vậy. Thế nhưng, là lời cuối cùng của Hoàng hậu, Nhữ Phần vẫn nhẹ nhàng đáp: "Nô tỳ nhất định sẽ giúp nương nương. Nửa đời của nô tỳ được nương nương che chở, nửa đời sau nô tỳ nguyện dùng hết sức để đền đáp ân đức của nương nương."

Hoàng hậu đưa tay vén chỗ tóc mai hơi rối trước trán ra phía sau, giọng yếu yếu nói với Nhữ Phần: "Bản cung đương nhiên không chỉ để ngươi đến đó hầu hạ. Bản cung cũng không đơn thuần là muốn trả ân tình gì đó. Thế nhưng..." Lúc ấy, giọng người chậm chậm lại: "Nhữ Phần à... ngươi không biết đâu. Lúc bản cung đàn xong Trường Môn phú, ánh mắt Hoàng thượng nhìn bản cung rất đổi ôn hòa ấm áp, rất đổi cảm thông, rất đổi chân thành. Cho dù Thẩm thị... nàng ta có làm gì phía sau, bản cung vẫn cảm kích nàng ta vô tận. Chỉ tiếc là Hoàng thượng người..."

"Chỉ tiếc Hoàng thượng người hẳn tâm với Thái Uyên quá. Người có thể dung thứ tất cả mọi thứ, tất cả mọi người, sao không thể dung thứ cho nỗi lòng của Thái Uyên thiếp chứ?" Đó là câu cuối cùng Nhữ Phần được nghe thấy từ tiên hậu. Ngày hôm sau, người từ trần.

Nhạc Hy nhìn qua Nhữ Phần. Nàng ta quả nhiên đã khác đi nhiều so với lần đầu gặp ở Khôn Ninh cung. Phong thái, dung nhan, tuổi tác, cũng đều đã khác rồi.

"Ngươi là cận tỳ tâm phúc của Trần Hoàng hậu, chắc ngươi trung thành với tiên hậu nương nương lắm nhỉ?" Nhạc Hy vòng vo một hồi, sau cùng mới nghi hoặc hỏi một câu: "Vậy lấy gì để bản cung tin là sau này ngươi sẽ tuyệt đối trung thành với bản cung đây?" Phải, một tớ không thờ hai chủ.

Nhữ Phần cúi thấp đầu nói: "Nô tỳ và tiên hậu nương nương tình như tỳ muội. Trước khi qua đời, tiên hậu muốn nô tỳ đến hầu hạ nương nương để... trả ân nghĩa năm xưa cho nương nương."

Nhạc Hy hơi sững người, mơ hồ hỏi lại: "Ân nghĩa?"

Nhữ Phần khéo léo lựa các tình tiết kể lại cho Nhạc Hy nghe.

Lúc ấy, Nhạc Hy chợt nhận ra sự đáng thương vô hạn của Thái Uyên – một nữ tử luôn khao khát chân tình. Nàng nào có ân với Thái Uyên cơ chứ? Chính nàng đã bày mưu cho Trích Hoa hãm hại Trần Thái Uyên năm xưa. Trong Tử Cấm Thành rộng lớn bao la này, yêu chân thành để vương, chắc cũng chỉ có một mình Trần Thái Uyên.

Nhạc Hy nói: "Bản cung tạm thời tin, để người hầu hạ ngoài điện, khi nào bản cung triệu kiến mới được đi vào nội điện. Có điều này bản cung cũng nhắc nhở người. Hãy yên phận một chút, bằng không bản cung nhất định sẽ trừng phạt. Bản cung có thể dùng kẻ vụng về nhưng không thể dùng kẻ bất trung." Ngự khí của Nhạc Hy vẫn đạm nhiên và trầm ổn, không có đe dọa, cảm phẫn.

Con người nàng xưa nay luôn vậy, bình tĩnh và ung dung.

Nhữ Phần quỳ xuống, dập đầu ba cái, vui mừng: "Nô tỳ tạ ơn nương nương khoan dung."

Nhạc Hy phát phát tay cho Nhữ Phần lui xuống. Hoàng Chiêu Mai đợi Nhữ Phần đi khỏi mới hỏi Nhạc Hy: "Nương nương, người thực sự tin tưởng Nhữ Phần sao?"

Hoàng Chiêu Mai tuy không biết Trần Hoàng hậu đã từng được Nhạc Hy giúp điều gì, thế nhưng Nhữ Phần đến đây hầu hạ có chút không thỏa đáng.

Nhạc Hy cười, vịn tay Phương Hà và Hoàng Chiêu Mai: "Thị là tôi tớ của kẻ khác, đã từng hết mực trung thành với kẻ khác, sao bản cung có thể tin thị chứ?" Nhưng nàng chẳng mấy vướng bận, chỉ nói: "Phương Hà, người có biết Yến Hoa viên ở đâu không?"

Phương Hà có hơi ngạc nhiên: "Có ạ, Yến hoa viên gần với Nhân Thọ cung của Thái hậu nương nương ạ. Từ Vị Ương cung đến Nhân Thọ cung cũng không xa lắm." [1]

[1] Vị Ương cung là một cung trong Tử Cấm Thành, sau được đổi tên là Khải Tường cung rồi Thái Hòa điện.

Nhạc Hy mỉm cười. Phương Hà khi vào đây, có lẽ đã được các vị Thượng nghi [2] cho xem Hậu cung đồ, biết được vị trí các cung trong Tử Cấm Thành.

[2] Thượng nghi: một chức vị của nữ quan.

"Cô có ở lại tắm điện đi. Biết đâu Văn Cung phi tìm bản cung không thấy lại to chuyện. Vẫn nên có người ở lại điện." Nhạc Hy không thực sự tin tưởng Hoàng Chiêu Mai tuyệt đối. Nàng ta chung quy cũng là người của Thẩm gia, dù có ơn dưỡng dục với nàng nhưng nàng vẫn không thể không đề phòng.

Chiêu Mai đáp "vâng" một tiếng rồi quay người vào tắm điện.

Nhạc Hy vịn vào tay Phương Hà bước đi. Chắc chỉ có mình Phương Hà hết lòng trung thành với nàng thôi. Giống như Nhữ Phần hết lòng trung thành với Thái Uyên. Chỉ những người nha hoàn hồi môn mới có thể trở thành tâm phúc của các tần phi trong cung này. Phương Hà cũng thế.

Bước khỏi cổng Vị Ương cung, nàng không khỏi ngoảnh đầu nhìn lại. Cổng Vị Ương cung này đối với nàng đã thành thân thuộc. Nàng đã biết bao lần đi đi lại lại trong Vị Ương cung, ngang qua cánh cổng màu đỏ sẫm này, nhưng lại chưa từng bước ra khỏi đó. Cuộc đời nàng suốt hai mươi ba năm này...

Mười ba năm bị giam hãm trong bốn bức tường dày của Trương gia.

Mười năm bị khóa kín trong cái lồng son của Thẩm phủ.

Rồi từ nay về sau, nàng lại bị kim kẹp nơi Vị Ương cung – Tử Cấm Thành này.

Lắc đầu cười khổ sở, nàng bước đi một cách vô thức theo lực kéo của tay Phương Hà. Trên trường nhai [3] dài đặc ngoài cung Vị Ương, vài cung nhân quét rác buổi sớm nép vào bên đường chờ nàng đi qua. Nàng thấy rõ, thi thoảng họ lên đưa mắt lên nhìn nàng ái ngại. Vài cung nữ lăm điều khế ri tai nhau điều gì mà cười khúc khích.

[3] Trường nhai: hay còn gọi là vịnh hạnh, là đoạn đường nối giữa các cung trong Tử Cấm Thành.

Họ cười điều gì, nàng hẳn là biết rõ. Nàng là phi tần vô sủng, có khi sẽ vô sủng cả đời.

Sống trong hậu điện Vị Ương cung, nàng mới thấu cảm tình cảnh của cung nhân sống trong Tử Cấm Thành hoa lệ này. Khi đêm xuống, bóng tối kia chính là nỗi sợ lớn của mỗi nữ tử. Họ không ngại giấu mình, không sợ bày mưu nhưng lại sợ sự cô đơn trong đêm tối. Đêm trong cung quả là dài biết bao. Cái nữ tử cần bắt quả chỉ là một đêm có người bầu bạn. Chỉ có thế, chỉ vậy thôi.

Những đêm đầu đến đây, nàng không ngủ được. Đêm ấy cứ nghe tiếng giọt nước đồng hồ tí tách từng hạt một rơi xuống.

Nàng nghe thấy cả tiếng côn trùng kêu bên ngoài điện, nghe thấy cả tiếng gió đêm bầu bạn với cây lá. Nàng nhìn rõ mảnh trăng cô độc giữa bầu trời ngoài cửa sổ. Trăng kia hóa ra cũng giống nàng – cô độc một mình. Nhiều khi nghĩ, giả nàng có thể hái mảnh trăng kia xuống bầu bạn nơi đêm tối vắng lặng này.

Nỗi cô đơn ấy, nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

Yến hoa viên vẫn như năm nào – thanh bình và yên ả. Nàng tìm đến gốc cây hồng hạnh năm nào. Nó vẫn còn nơi đó. Trái tim nàng như chợt được bao bọc và sưởi ấm. Nàng hình dung rõ lại, nơi cây hồng hạnh kia mười năm về trước, có một nam tử ngồi đó. Ánh mắt y giống như tia nắng ban mai, dịu dàng và đẹp đẽ lạ thường.

Ký ức giữa y và nàng cũng chỉ có như vậy – đơn thuần và ngắn ngủi biết bao. Phải, ngắn lắm, nhưng nàng vẫn không thể quên.

"Hy tần vạn phúc." Hai người phía sau đồng thanh cất lời.

Nhạc Hy quay đầu, có phần ngạc nhiên: là Đổ Khang tần và Lư Hòa tần nhập cung cùng nàng. Nàng cũng nhún người đáp lễ: "Khang tần vạn phúc, Hòa tần vạn phúc." Phương Hà cũng khom người thỉnh an hai vị nương nương.

Từ khi vào sống ở Vị Ương cung, Nhạc Hy chưa ra khỏi cung lần nào. Sau đợt tuyển tú nữ, đến giữa tháng, Hoàng hậu cùng Thái hậu nương nương rời khỏi cung đến hành hương ở Ninh Vũ am ngoại thành, cuối tháng mới trở về. Cũng vì thế mà Nhạc Hy cũng chưa tới thỉnh an Hoàng hậu và Thái hậu. Tuy vậy, từ buổi tuyển tú nữ, nàng cũng nắm được lai lịch hai người này. Khang tần đứng ở bên trái, gương mặt hiền lành, chân phương y hệt cái tên – Đổ Nhược Phân [4]. Nàng ta không có dáng dấp yêu kiều lộng lẫy như Trương Trích Hoa hay Trần Thái Uyên. Vẻ đẹp của nàng ta rất mực thuần phác, mộc mạc, trông không giống một người hợp với cuộc sống trong cung. Nàng ta mặc bộ y phục màu tím nhạt, thêu hoa ban trắng, càng làm nổi bật nét đẹp giản dị vốn có của nàng ta. Đổ Khang tần xuất thân từ gia đình quan lại, cha là tứ phẩm Tiết độ sứ, ngang hàng với phụ thân của Văn Cung phi nhưng nàng ta không hề có sự kiêu căng, ngạo mạn như Văn thị kia. Hòa tần đi bên cạnh nàng ta xuất thân chắc cũng không hơn là mấy, hình như phụ thân là lục phẩm viên ngoại lang bộ Hộ.

Từ bộ y phục nàng ta vận, Nhạc Hy dễ đoán được gia thế nàng ta cũng không quá lớn lao. Thêm đáng về Hòa tần lúc nào cũng e dè, khúm núm, dễ nhận ra là người yếu đuối, tự ti. Tên nàng là là Lư Minh Thiềm. Minh Thiềm – con cóc trên mặt trăng [5]. Thiềm trong "Thu thiềm độc chi minh" [5]. Tên "Thiềm" của nàng ta cũng có chút nét giống với chữ "Nguyệt" trong tên của Nhạc Hy khi trước.

[4] *Đỗ Nhược Phân: Đỗ nhược là tên một loài hoa dùng làm thuốc. Nhược phân là tên một loại cỏ.*

[5] *Xưa quan niệm vết đen trên mặt trăng là bóng con cóc. Vì vậy mặt trăng còn được gọi là "thiềm cung", "minh thiềm" hay "ngân thiềm".*

Thu thiềm độc chi minh: trích Dạ cú của Trần Sư Đạo. Trăng thu chỉ sáng một mình.

"Bản cung ở Vị Ương cung cũng hơi chán, cho nên đi dạo một chút, không ngờ gặp hai vị tỷ tỷ ở đây. Hai vị thật có nhã hứng." Nhạc Hy nói ung dung, khách khí.

Trong hậu cung, nếu nói không được sủng ái thì cũng chỉ có Hy tần, Khang tần và Hòa tần – cũng là ba người có vị thấp nhất trong số Cửu tần của Hoàng đế.

Hòa tần cười khỏ sở một tiếng, nửa tiếc nuôi lại nửa chán chường: "Đâu chỉ mình Hy tần? Chúng ta đều là tần phi vô sủng, ngày dài nhàn rỗi, sinh ra chán nản thôi. Bản cung sống ở Thọ An cung, sống cùng với Trang tần nương nương hiền lành, hiểu lễ nghĩa còn là may mắn. Chứ Khang tần và Diêm Lệ tần thì..."

Khi Hòa tần nói đến đó, Khang tần khẽ cúi đầu xuống. Nhạc Hy nhìn dáng điệu ấy, nửa cảm thông lại nửa xót thương. Cuộc sống của Khang tần và Lệ tần khác nào nàng và Văn Cung phi chứ? Mà Lệ tần là phi tần mới nhập cung, ắt nàng ta còn có chút e dè chứ kẻ ở lâu trong cung mà kiêu ngạo như Văn Cung phi thì luôn lấn tới, tìm cách áp bức người khác. Thế nhưng chung quy đều là kẻ đắc sủng, Văn thị và Lệ tần kia đều cho mình là người có quyền thế.

Phượng Hà sẵn được thế, buột miệng nói: "Khang tần nương nương thì có hơn gì nương nương nhà nô tỳ chứ. Sống ở Vị Ương cung với Văn Cung phi nương nương..."

Nhạc Hy khẽ lườm một cái cho Phượng Hà im lặng, thị không dám nói gì thêm. Nhạc Hy lắc đầu nói: "Hai vị tỷ tỷ đây nói với Hy tần muội cũng vô ích thôi. Muội bắt quá chi là một tần vị bé nhỏ, không sủng, nào dám lên tiếng gì chứ?" Đến mặt Hoàng thượng, nàng còn chưa gặp lần nào.

Khang tần khẽ thờ dài nói: "Muội muội xuất thân chắc cũng hơn Văn Cung phi mấy phần. Ngày sau nàng ta ắt sẽ phải nể muội thôi."

Nhạc Hy cười, thân thể của nàng, nhiều người như Khang tần chắc là không biết nhưng chắc chắn Văn Cung phi đã biết rồi. Biết rồi, thế mà vẫn tìm cách chèn ép.

Nhạc Hy cũng chỉ thân nhiên, không lộ chút căm giận: "Hai vị tỷ tỷ, nếu có thời gian, muội muội sẽ sang Thọ An cung và Trường Xuân cung [6] thăm các vị tỷ tỷ."

[6] *Thọ An cung và Trường Xuân cung: là hai cung trong Tử Cấm Thành, về sau, Thọ An cung được đổi thành Hàm Phúc cung. Trường Xuân cung đến năm Gia Tĩnh thứ 15 (1535) được cải thành Vĩnh Ninh cung rồi sau đổi lại tên Trường Xuân cung. Hai cung này cùng với Vị Ương cung đều nằm ở phía tây hậu cung Tử Cấm Thành.*

Hòa tần cười mỉm: "Được như thế còn gì hơn nữa? Muội muội thật có lòng rồi."

Nhạc Hy nhún mình: "Cũng không còn sớm nữa, muội muội xin cáo từ. Hai vị tỷ tỷ cứ đi thông thả."

Phượng Hà cũng khom người hành lễ rồi đỡ tay Nhạc Hy, cùng nàng đi về phía Vị Ương cung.

Phượng Hà vừa đi, vừa nói với nàng: "Vị Khang tần và Hòa tần này, có vẻ là người hiểu lễ, nhu mì. Sau này nương nương qua lại với họ nhiều một chút cũng không có hại gì."

Nhạc Hy cười nhạt: "Cũng chưa biết hai người bọn họ có phải người an phận, hiền lành thật không, nhưng nếu có qua lại chút đúng là cũng tốt. Coi như chúng ta có thêm đồng minh, cũng không mất lòng ai cả. Hơn nữa, từ bọn họ cũng có thể biết được nhiều hơn về Lệ tần và Trang tần sống cùng bọn họ. Hôm nào đó có dịp, bản cung sang Thọ An cung thăm Hòa tần sau."

Phượng Hà nói: "Nương nương vào cung vốn là để giúp đỡ Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương, tính toán lâu dài cũng là cái tốt. Giờ đợi Hoàng hậu nương nương hành hương trở về rồi tính tiếp những bước phía sau."

Nhạc Hy cười, xem ra Phượng Hà đi cùng nàng lâu vậy, dù tính tình bộp chộp chưa sửa được, thêm cái miệng thật quá hóa dở hại mình, thế nhưng thị cũng khá hiểu con người nàng. Nàng cười bảo: "Phải, đợi Hoàng hậu về, lúc ấy chúng ta nghĩ kế đối phó với Văn Cung phi. Bản cung có lẽ không cần đối phó ả, nhưng Hoàng hậu thì có lẽ là cần đấy."

Phải, Văn Cung phi đắc sủng, chưa biết chừng sau này sẽ hoại thai. Mà đây không phải điều Hoàng hậu mong muốn. Với Nhạc Hy, có lẽ người ngu ngốc kênh kiệu như Văn Ngọc Hiếu không phải là mối đe dọa, thế nhưng với Hoàng hậu, nàng ta hiện chính là mối họa lớn.

Nói về chế độ nữ quan, Trung Quốc thời Đường – Tống – Nguyên – Minh thiết lập chế độ nữ quan gồm lục cục:

Thượng cung cục (尚宮局): nắm giữ mọi việc chung trong cung. Cơ cấu gồm: Ti kí (司記); Ti ngôn (司言); Ti bộ (司簿); Ti vi (司閤); Lục cục xuất nạp văn tịch đều phải thông qua Thượng cung cục này.

Thượng nghi cục (尚儀局): nắm giữ lễ nghi trong cung. Cơ cấu gồm: Ti tịch (司籍); Ti nhạc (司樂); Ti tân (司賓); Ti tán (司贊); ngoài ra còn có hai Đồng sử (彤史) hàm Chánh lục phẩm và hai Nữ sử (女史) giúp việc.

Thượng phục cục (尚服局): quản lý các đồ đạc như lễ phục, lễ khí, thang mộc của hoàng gia và thị vệ. Cơ cấu gồm: Ti bảo (司寶); Ti y (司衣); Ti sức (司飾); Ti trượng (司仗);

Thượng thực cục (尚食局): quản lý vấn đề ăn uống trong cung, ngoài ra còn quản lý rượu và y dược. Cơ cấu gồm: Ti thiện (司膳); Ti uẩn (司醢); Ti dược (司藥); Ti xí (司餼);

Thượng tẩm cục (尚寢局): quản lý long sàng, màn trướng, đèn đuốc, các món vật nội thất. Cơ cấu gồm: Ti thiết (司設); Ti dư (司輿); Ti uyển (司苑); Ti đăng (司燈);

Thượng công cục (尚功局): quản lý các vấn đề về nữ công, sửa chữa và tạo ra đồ đạc hoặc y phục. Cơ cấu gồm: Ti chế (司制); Ti thái (司彩); Ti trân (司珍); Ti kế (司計);

Ngoài ra còn có các chức ngoài Lục cục như: Cung chánh (宮正) hàm Chính ngũ phẩm; Ti chánh (司正) hàm Chánh lục phẩm; Điển chánh (典正) hàm Chánh thất phẩm; có nhiệm vụ xử xét sai trái của Nữ quan và Cung nữ, phụ giúp có 4 Nữ sử (女史). Ngoài ra còn có A giám (阿監) và Phó giám (副監), trật Chánh thất phẩm.

Thời Đường, có Văn Học quán (文學館), do các Nữ quan có học thức đảm nhiệm, sẽ được thăng làm Học sĩ (學士), phụ trách giảng dạy phi tần và cung nhân kiến thức.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bách hoa tranh妍 (Thượng) (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 31:

BÁCH HOA TRANH NGHIÊN (THƯỢNG)

(Trăm hoa đua nở)

**Câu thơ đề là một câu thành ngữ.*

Nhạc Hy về đến hậu điện, lúc đó Chiêu Mai đang chỉ đạo mấy hạ nhân dọn dẹp sân vườn hậu điện. Nhìn thấy nàng, Chiêu Mai dừng việc, đi đến hỏi han: "Nương nương về rồi ạ."

Nhạc Hy cười nói: "Bản cung chỉ đi dạo một lát thôi, cô cô không cần lo. Bản cung thấy hơi nóng. Hay là cô cô đi nấu giúp bản cung bát chè đậu đỏ đi, hồi còn ở gia phủ, bản cung thích ăn chè đậu đỏ cô cô nấu."

Chiêu Mai vui vẻ cười: "Vâng, đề nô tỳ đi làm ngay."

Nhạc Hy vịn tay Phụng Hà đi vào hậu điện. Nàng cố ý kiểm soát để Hoàng Chiêu Mai đi làm việc khác. Hoàng Chiêu Mai chung quy cũng là người của Thẩm gia, đi theo đến đây chẳng qua là để giám sát xem Nhạc Hy có qua lại với Hoàng hậu và Thái hậu không. Thẩm gia ngoài mặt là muốn giúp Trương gia lấy lại phong thể năm nào nhưng thực chất cũng có đề phòng quyền uy của Trương gia. Còn về phía Nhữ Phần, nàng ta là người của Trần Thái Uyên, đương nhiên không thể tin tưởng cho nàng ta hầu hạ bên cạnh, Nhạc Hy đã đề nàng ta hầu hạ ở ngoài điện.

Với Nhữ Phần, Nhạc Hy đương nhiên đã nghĩ ra cách đối phó. Cách này khá nguy hiểm nhưng ngăn chặn được phần nào những ý nghĩ không trung thành của Nhữ Phần. Cho nàng ta chịu chút ân huệ, hẳn nàng ta sẽ cảm kích mà nghe lời thôi. Còn đối với Chiêu Mai, thị được đại phu nhân sắp xếp tạm ở đây để nghe ngóng, chắc chắn sau này sẽ được tìm cách đưa lại về Thẩm gia, bởi thị là tâm phúc được phu nhân coi trọng nhất.

Phụng Hà vừa pha xong ấm trà Giang Nam, cẩn thận rót trà ra chén, lại thử vị trà kỹ lưỡng rồi mới mang tới cho Nhạc Hy dùng. Thị tiện nói: "Trà này mang từ Thẩm phủ đến mới được tốt thế này. Chứ trong cung này, nương nương sao có loại trà tốt thế này chứ?"

Nhạc Hy thưởng xong chén trà, khẽ lấy khăn tay bằng lụa chấm nhẹ nơi khóe miệng, nhẹ nhàng nói: "Trà ngon hay chẳng là do người có biết thưởng thức hay không. Cuộc sống có tốt hay không là do bản thân mỗi người cảm nhận. Ngày hôm nay, bản cung vô cùng, không hẳn là không tốt, không hẳn không có lợi. Hôm nay là ngày hai mươi tám rồi. Cũng chỉ mấy ngày nữa là tới ngày tân phi trong cung tới vấn an Hoàng hậu. Nếu muốn gặp Hoàng hậu chắc chỉ chờ lúc thỉnh an thôi."

Phụng Hà cất chén trà Nhạc Hy vừa uống, nói: "Nhưng nương nương... Nếu chúng ta chờ lúc thỉnh an thì thời gian sẽ không có nhiều. Lúc đó các phi tần đều có mặt ở đấy, nếu nương nương xin ở lại sau khi mọi người thỉnh an xong, chắc chắn sẽ bị hoài nghi và dè ý."

Tất nhiên điều này Nhạc Hy đã nghĩ tới. Nàng bình tĩnh nói: "Đương nhiên bản cung có cách riêng của mình."

Ngày mùng một tháng bảy. Lần đầu tiên các phi tần đến thỉnh an Hoàng hậu sau khi có tân phi mới nhập cung. Từ lâu Hoàng hậu đã bác bỏ chế độ thỉnh an hằng ngày của các Hoàng hậu tiền nhiệm. Từ đầu tháng sáu, ngay sau đại lễ tuyên tử, Hoàng hậu đến kính lễ ở Ninh Vũ am ngoại thành, mới trở về được vài hôm.

Giờ Thìn. Tân phi có mặt đông đủ ở tiền điện Khôn Ninh cung. Theo quy định, tân phi từ chính ngũ phẩm Mỹ nhân trở lên mới có vinh hạnh tới thỉnh an Hoàng hậu.

Tiền điện Khôn Ninh cung là nơi phi tần đến thỉnh an Hoàng hậu. Gian giữa của tiền điện này được thiết kế và bài trí cầu kỳ, đẹp mắt, đúng là chỉ có nơi Hoàng hậu ngự mới có thể có. Gian giữa được sắp đặt một phụng tọa lớn, hai bên tả hữu có hai hàng ghế dài cho phi tần vấn an Hoàng hậu. Hôm nay cũng là ngày hậu cung họp mặt đầu tiên. Cũng vì vậy mà hậu cung đều có mặt đông đủ từ khá sớm, chỉ thiếu có mình Văn Cung phi. Các tân phi được sắp xếp vào từng chỗ phân vị cao thấp.

Hôm nay, Nhạc Hy vận y phục màu hồng nhạt, thêu hoa anh đào không hề điểm dứa, pho trương, tóc búi một kiểu triều vấn cận hương kế, lại cài thêm một bông hoa mẫu đơn hồng thắm trên búi tóc, ngoài ra không vận thêm trang sức nào hơn. Gương mặt nàng cũng không điểm nhiều phấn son lòe loẹt.

Vì là phẩm gần cuối của cửu tần, Nhạc Hy ngồi khá xa so với phụng tọa của Hoàng hậu. Ngồi đối diện Nhạc Hy là Hòa tần Lư Minh Thiềm – người từng gặp nàng ở Yên hoa viên hôm nọ. Hòa tần nhìn nàng, nở nụ cười nhã nhặn, dịu dàng. Ngồi ghé cạnh nàng là Khang tần Đỗ Nhược Phấn – người có vẻ đẹp chất phác, thuần khiết tựa đóa hoa đỗ nhược. Nàng ta mặc tân phục màu lam nhạt, thêu hình dây đăng mạn, càng tôn lên nét mộc mạc, giản dị của nàng ta.

Ngồi bên cạnh Khang tần là Tương tần – một trong những phi tần vào cung đầu tiên của Hoàng đế. Hậu cung này chẳng mấy người nhớ đến người như nàng ta. Nhạc Hy không nhìn rõ gương mặt Tương tần, chỉ nhớ lần đầu tiên gặp mặt nàng ta khi đứng trước chính điện Khôn Ninh cung, nàng ta cũng chẳng phải người vượt trội về dung nhan, thậm chí gương mặt còn lộ ra vài dấu vết của năm tháng đơn côi nơi thâm cung lạnh lẽo. Tương tần vào cung ngót đã mười mấy năm trời, tuổi tác cũng sắp đến độ lờ mờ mà chưa hề đắc sủng. Hậu cung này – hồng nhan vị lão ân tiền đoạn. Túc tần Giang Tâm Phụng chắc cũng chẳng hơn gì Tương tần, dung mạo cũng chẳng hơn gì Tương tần kia. Nghe nói bao lâu nay trong chốn thâm cung, hai người họ đều là người vô cùng, bầu bạn với nhau, quan hệ cũng khá là thân thiết.

Vương Yên Điều phẩm vị Trang tần ngồi đối diện với Tương tần, thần thái trầm ổn. Nàng ấy có gương mặt phúc hậu, mày liễu chẳng kẻ vẫn đậm, môi xinh chẳng điểm cũng hồng, đôi má không phấn mà vẫn ngấn trắng. Mắt trong vắt như nước thu trong veo dưới hàng mi thanh tú. Trang tần mặc y phục màu thiên thanh từ lụa Tô Châu, may kiểu phụng linh [1] cân hai vạt, thêu những đóa hoa ngọc lan bằng chỉ bạc, tôn dáng vẻ đài các, cao sang. Diêm Mạn Cơ – Lệ tần – ngồi cạnh Trang tần thì lại mang vẻ đẹp phóng khoáng, khí chất cao ngạo. Từ những hành động và lời nói của nàng ta hôm tuyên tử, có thể hiểu được phần nào tính cách của nàng ta – kiêu căng và tự phụ, có vài điểm tương đồng với Văn Cung phi.

[1] Phụng linh: một dạng cổ áo hình vuông, kín đáo. Ngoài ra còn có thụ linh (cổ áo dụng thẳng) và giao linh (cổ áo chéo).

Trần Thái Quyên phong vị Hiền tần, đứng thứ hai trong số cửu tần, ngồi đối diện Lệ tần Diêm Mạn Cơ. Dung nhan nàng ta thua kém tỷ tỷ Trần Thái Uyển – tiên Hoàng hậu – nhưng cũng có khí chất thanh thoát của một giai nhân yêu kiều diễm lệ. Phương Từ Huyền là người có phân vị cao nhất, cũng là người ngồi gần nhất với phượng tọa của Hoàng hậu. Nhạc Hy đương nhiên chưa quên Phương Từ Huyền – người đã ở cùng phòng với nàng hôm tuyển tú. Nàng ấy hiện lên với nét đẹp tinh nghịch đáng yêu. Là người nhỏ tuổi nhất trong chúng tần phi nhưng từ đôi mắt nàng ấy có thể thấy hiện lên vẻ tuệ mẫn, tinh nhanh hơn người, có thể thấy là người thông minh.

Ghế bên hàng trái, đối diện với ghế Phương Từ Huyền là ghế dành cho Văn Cung phi – người duy nhất còn vắng mặt. Cũng phải thôi, lúc này khi Nhạc Hy đi qua chính điện Vị Ương cung thấy chính điện còn chưa mở cửa ấy chứ.

Quả là hậu cung của Hoàng đế, ai nấy đều như bông hoa đang độ khoe sắc. Bách giai hội tụ, bách hoa tranh妍. [2]

[2] Bách giai hội tụ, bách hoa tranh妍: trăm giai nhân tụ hội, trăm hoa khoe sắc.

Cũng được một lúc Hoàng hậu chưa xuất hiện, chúng tần phi bắt đầu trò chuyện xôn xao. Họ bắt đầu bàn chuyện gấm vóc, lụa là mới xuất hiện trong thành Bắc Kinh gần đây. Nhạc Hy chỉ nghe rồi im lặng, nhiều lúc muốn cười mà không dám bật cười. Kể ra đám tần phi này cũng tài giỏi. Sống ở trong cung cấm cao cửa kín tường mà vẫn có thể biết những câu chuyện bên ngoài Từ Cẩm Thành tráng lệ này. Bàn về mấy chuyện phục sức, ngọc ngà, bọn họ bắt đầu dần dà động đến gia thế to lớn của mình. Ai nấy đều nói đi nói lại với nhau mấy câu, thế nhưng người nói nhiều nhất vẫn là Lệ tần Diêm Mạn Cơ.

Nhạc Hy tuyệt nhiên không nói bán thân là thiên kim phủ thượng thư. Đám phi tần này trước đây, vào yến tiệc đã từng gặp nhau mấy lần nhưng chưa từng gặp nàng vì nàng chưa bao giờ nhập yến tiệc trong hoàng cung, chắc hẳn cũng ít biết gia thế của nàng, chỉ biết đến cái tên "Thẩm Nhạc Hy" là đệ nhất cầm nữ đại Minh.

Diêm Mạn Cơ nhìn Phương Từ Huyền trầm trồ: "Chiếc áo Đức tần mặc này... chẳng phải là gấm Phù Quang mới xuất hiện trong hoàng cung tháng trước sao?"

Diêm Mạn Cơ có phụ thân là Tả thị lang Lễ bộ, quản lý các vật cống nạp của các tỉnh, các nước chư hầu. Nàng ta cũng thường xuyên có cơ hội nhập cung, cho nên với những thứ đồ trân quý, nàng ta biết nhiều hơn người khác.

Phương Từ Huyền cười nhẹ nhàng, đáp lại Diêm Mạn Cơ: "Lệ tần tỷ tỷ quả nhiên nhãn quang hơn người. Đây là gấm Phù Quang phía bắc đưa tới. Phụ thân muội tháng trước vừa được thưởng một tấm này."

Trần Thái Quyên cũng góp lấy một câu bông đùa: "Phượng muội muội có phụ thân là Thái bảo đại nhân, đương nhiên thân thế hơn người, Hoàng thượng quả cũng ưu ái nhiều hơn."

Nói đến gia thế, Lệ tần lại được dịp ton hót giành lời: "Tần phi mấy người chúng ta, quả luận bàn gia thế, Phượng muội muội có phụ thân là chính nhất phẩm Thái bảo là cao quý nhất, phụ thân của bản cung cũng làm đến nhị phẩm Tả thị lang Lễ bộ. Trần Hiền tần muội muội dù phụ thân chỉ là Từ phẩm Hàn lâm viện học sĩ nhưng lại là Quốc tử giám đại nhân..."

Nói mấy câu này, ánh mắt kiêu kỳ của Lệ tần lướt qua mấy tần phi cấp thấp như Túc tần và Hòa tần. Lệ tần đang nói dở, bỗng bị Túc tần đứng ra chặn họng: "Lệ tần nương nương nói mấy điều này có ý nghĩa hay gì chẳng? Ha, hóa ra giá trị cốt lõi của Lệ tần nương nương cũng chỉ là cái danh nhị phẩm Tả thị lang Lễ bộ của phụ thân mình mà thôi."

Dường như Lệ tần và Túc tần tích thù oán rất sâu từ tiền kiếp, hề gặp ở đâu là đấu khẩu với nhau ở đó. Khi trước tuyển tú, bọn họ cũng nhìn nhau không vừa mắt, tranh cãi một trận ngay trước cửa cung Khôn Ninh. Lệ tần cười mỉa mai nói với Túc tần Giang thị kia: "Túc tần nghĩ sai lầm rồi. Hậu cung này, nhất là vịnh sùng, nhì là gia thế, ba mới đến thông minh, tài giỏi hơn người. À, mà Túc tần chắc chưa quên mẫu thân Túc tần có xuất thân thế nào nhỉ?"

Nhạc Hy hơi bất ngờ, sao có thể biết rõ ràng thân thế của Túc tần thế. Nhạc Hy nghĩ, với những gì nàng ta thể hiện, chắc hẳn nàng ta chưa biết thân thế của Nhạc Hy, vậy mà lại biết rõ thân thế của Túc tần? Trước khi vào cung, rốt cục bọn họ có quan hệ gì chứ?

Túc tần Giang thị kia tính cách vốn là một người thẳng thắn, nghe thấy Lệ tần nhắc đến mẫu thân mình với thái độ khinh rẻ, liền đứng phắt dậy quát: "Diêm Mạn Cơ, cô cho rằng có phụ thân là Thị lang thì là hay lắm sao chứ?" Túc tần giận dữ đến mức bỏ tất cả lễ nghi, còn gọi thẳng khuê danh của Lệ tần.

Các tần phi được một phen kinh sợ. Tương tần vội rời khỏi chỗ ngồi, đến trấn an Túc tần: "Phượng Nhi, muội bình tĩnh đã, có chuyện gì từ từ nói với nhau."

Phương Từ Huyền chắc cũng sợ hãi, vội khuyên giải: "Tương tần tỷ tỷ nói đúng đấy ạ. Giang tỷ tỷ bình tĩnh lại đi."

Trên gương mặt Lệ tần lộ rõ vẻ đắc ý. Túc tần đưa mắt nhìn nàng ta với ánh mắt căm phẫn vô cùng, như thể đã hận thấu tận tâm can. Nhạc Hy cũng dễ hiểu được tâm lý của Túc tần này. Đối lại là nàng, động chạm đến mẫu thân của nàng, nàng cũng không thấy thoải mái.

Trong lúc ấy, ở bên ngoài có giọng nói uy nghiêm truyền đến: "Bản cung mới đến muộn có một khắc thôi mà các muội muội đã huyên náo thế này rồi." Ngay sau đó là tiếng hô quen thuộc: "Hoàng hậu nương nương giá đáo."

Đám tần phi ổn định vị trí, đồng loạt hành lễ cẩn thận và ngay ngắn: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an."

Hoàng hậu vịn tay Thường Thao bước đến, ngồi vào phượng tọa, phất tay nói rất thản nhiên: "Các muội muội miễn lễ."

Hoàng hậu mặc y phục màu tím, thêu hoa văn phượng xuyên mẫu đơn cao quý, kiểu đầu phượng quan tam phụng lộng lẫy càng tôn lên vẻ yêu kiều, quý phái của nàng. Nhạc Hy luôn thấy Trương Trích Hoa là nữ nhân lộng lẫy nhất. Giống như giữa một rừng hoa đua sắc thì hoa mẫu đơn vẫn là thứ đẹp đẽ, nổi bật nhất.

Đám tần phi lần nữa đồng loạt đứng thẳng dậy: "Tạ ơn Hoàng hậu nương nương."

Phi tần sau khi hành lễ đều ngồi hết vào chỗ, lại nghe Thường Thao rì tai Hoàng hậu: "Nương nương, vẫn còn thiếu Văn Cung phi nương nương ạ."

Hoàng hậu nghe xong, ánh mắt không biểu lộ hy vọng gì, chỉ gạt đầu rồi coi như chưa biết điều gì. Hoàng hậu cười rất thoải mái, hỏi: "Các muội muội có chuyện gì mà sáng sớm đã xôm tụ vậy rồi. Xem ra bản cung đến muộn mất rồi, không được nói chuyện vui cùng mấy vị muội muội."

Tương tần vốn là phi tần lâu năm, nói chuyện với Hoàng hậu cũng dễ dàng hơn. Nàng giả là cười nói đỡ: "Chẳng là Đức tần nương nương có chiếc áo gấm Phù Quang quý lạ thưởng, đẹp để biết bao. Chúng thần thiếp tiện đó mà bàn ít chút về gấm vóc thôi ạ."

Quả nhiên đặt bộ y phục gấm Phù Quang của Đức tần bên cạnh bộ y phục từ sa của Hoàng hậu thì cũng có vài phần nổi bật hơn.

Hoàng hậu nở nụ cười, góp vào không khí bình yên giả tạo của hậu cung lúc này: "Ra là vậy, phụ thân Đức tần là Thái bảo đại nhân, có loại gấm quý giá này cũng không phải quá lạ lắm."

Phương Từ Huyền tỏ vẻ ái ngại: "Hoàng hậu nương nương quá lời. Thần thiếp diện y phục cũng quá phô trương rồi."

Hoàng hậu dường như bỏ qua chuyện áo xống, hỏi sang chuyện khác: "Các muội vào cung cũng được gần tháng rồi nhỉ? Đã quen với cuộc sống trong hoàng cung chưa?"

Đức tần là tần vị cao nhất, thay mặt đám tần phi báo với Hoàng hậu bằng giọng nói kính cẩn: "Chúng thần thiếp cũng đã khá quen rồi ạ. Dù cung cấm không giống khuê phòng ở quý phủ nhưng sau một tháng cũng không còn ngại nữa."

Hoàng hậu thường một ngụm trà rồi nói: "Tháng vừa rồi bản cung vắng mặt hơn nửa tháng, các muội không tới thỉnh an được. Sau này vào ngày mùng một, ngày tám, mười lăm, hai mươi hai, hai mươi sáu hàng tháng, các muội đều đặn tới thỉnh an bản cung là được."

Lệ tần nhếch môi cười: "Nhắc đến thỉnh an, thần thiếp mới nhớ ra. Cũng đã muộn gần hai khắc rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Văn Cung phi nương nương đâu. Hôm tuyền tú, thần thiếp cũng không thấy Văn phi nương nương xuất hiện. Kể ra từ lúc chúng thiếp vào cung, cũng chỉ có Hy tần có dịp diện kiến Cung phi."

Lệ tần chưa dứt lời thì bên ngoài có tiếng hô: "Văn Cung phi nương nương giá đáo."

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bách hoa tranh nghiêng (Hạ) (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 32:

BÁCH HOA TRANH NGHIÊN (HẠ)

(*Trăm hoa đua nở*)

Hoàng hậu mỉm cười tươi tắn, lại khéo nói đùa: "Miệng Lệ tần cũng thiêng thật đấy nhì? Nhắc tới là Ngọc Hiểu muội muội đã tới luôn rồi kìa."

Lệ tần cũng chỉ nhếch môi cười nhạt nhẽo, tay lại khẽ đưa qua búi tóc linh xà kế có vài cây trâm tinh tể.

Đám tần phi lần nữa đứng lên, tất cả nhún người đồng thanh: "Tần thiếp thỉnh an Cung phi nương nương. Nương nương vạn phúc kim an."

Văn Cung phi vịn tay cung tỷ của mình tiến vào trong tấm điện. Đưa nàng ta vào xong, cung tỷ kia mới bước ra. Văn Cung phi phát phát tay cho đám tần phi miễn lễ rồi mới nở nụ cười tươi kính cẩn: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an."

"Miễn lễ. Ban tọa."

Hoàng hậu đợi Văn Cung phi ngồi vào chỗ rồi mới nói: "Phải hầu hạ Hoàng thượng rồi lại đến đây thỉnh an sớm, thật là làm khó cho Ngọc Hiểu muội muội quá." Câu nói ấy phần nào có ý chỉ trích, mỉa mai.

Văn Cung phi mặc y phục màu vàng, hai bên vạt áo viền họa tiết hoa mẫu đơn bằng chỉ đỏ, đính hồng châu quý giá. Dải thắt của nàng ta rủ xuống, thêu đính rất cầu kỳ. Búi tóc Viên kế của Văn Cung phi cài nhiều thứ trang sức trân quý và khó thấy. Đáp lời Hoàng hậu, Văn Cung phi chỉ nói: "Đường xa vất vả, vậy mà vẫn phải quán xuyến công việc hậu cung, Hoàng hậu nương nương mới thực là mệt nhọc."

Hoàng hậu không hề tỏ ra phật ý trước lời châm biếm dễ thấy của Văn Cung phi. Cục diện này nhiều năm trước khi Trần Thái Uyên còn sống, Hoàng hậu đã từng được trải nghiệm rồi. Khác là lúc đó Trần Thái Uyên không được sủng, còn bây giờ cả Hoàng hậu và Cung phi đều được sủng ái, tranh đấu công bằng.

"Sao có thể được chứ? Quản lý hậu cung là bổn phận và trách nhiệm của bản cung mà. Hôm nay chúng phi đều tề tựu, bản cung thật sự vui vẻ." Hoàng hậu đơn đã cất lời, miệng vẫn nở nụ cười giả tạo.

Văn Cung phi lại thêm xen: "Phải, thần thiếp cũng thấy thế đấy. Nhìn các vị muội muội ai nấy đều xinh đẹp mỹ miều, giống như trăm hoa khoe sắc." Giọng nàng ta như oanh ca: "Sẵn mọi người vui vẻ thế này, giá lại có chút cảm ca thì tốt nhì? Nương nương thấy thế nào?"

Lệ tần hé môi hồng, cười nói: "Văn Cung phi nương nương nói đúng lắm. Luận ca, chắc không ai sánh bằng Văn Cung phi nương nương. Từ giọng nói êm dịu của người, cũng không khó đoán được giọng ca cũng bất phàm."

Văn Cung phi nhăn mặt lâm diệu bộ ngại ngùng: "Lệ tần lại nói đùa rồi. Bản cung xin kiếu thôi. Để các muội muội tuổi trẻ tài cao thể hiện chứ."

Túc tần nhìn Hoàng hậu, liền nói: "Hoàng hậu nương nương, thần thiếp còn nhớ năm xưa, khi người còn là Thuận phi thường hay vui một cảm sự đến. Người này nghe nói tình thông ba loại đàn, tài năng vượt trội hơn cả cảm sự trong cung. Giờ đây người này lại chính là Hy tần. Là đệ nhất cảm nữ, mọi người nói xem, có ai thạo ngón đàn hơn Hy tần chứ?"

"Phải đấy. Túc tần hợp ý bản cung lắm. Bản cung cũng định tiến cử Hy tần đấy." Hoàng hậu nói.

Nhạc Hy hơi cúi đầu cười nhạt: "Tạ các nương nương hậu ái. Có điều thần thiếp hôm trước không may bóng nhẹ ngón tay, e ngón đàn không lưu loát. Chi bằng để dịp khác tần thiếp hầu đàn mọi người vậy."

Văn Cung phi hơi rùng mình, tay khẽ run lên. Chén trà đó là nàng cố tình đổ lên tay Hy tần. Chắc nàng ta không nói ra chuyện này chứ?

Hoàng hậu hơi ngạc nhiên, lại có chút tiếc nuối: "Thật đáng tiếc quá. Để lát bản cung sai Thường Tháo mang thuốc trị thương đến cho Hy tần. Khi xưa bản cung rất yêu thích tiếng đàn của Hy tần, một nữ tử mười ba, mười bốn tuổi lại có ngón đàn vượt xa cảm sự trong cung, quả hiếm thấy. Sau đó muội lại ốm dài, bản cung chưa có dịp gặp lại. Chẳng ngờ hôm nay lại trở thành người một nhà. Quả là "cao sơn lưu thủy, hậu hội hữu kỳ". Có vài khi gặp Thường thư đại nhân, bản cung đều hỏi thăm muội đấy."

[1] Cao sơn lưu thủy, hậu hội hữu kỳ: núi cao sông dài, có ngày gặp lại.

Trừ Văn Cung phi, Tương tần, Túc tần ra thì chúng phi hầu như đều bất ngờ. Người ngạc nhiên nhất chắc vẫn là Lệ tần. Chẳng mấy ai biết một tần phi vô sủng – đệ nhất cảm nữ - thực

ra lại là thiên kim phủ Thượng thư Bình bộ được Hoàng thượng hậu ái.

Trần Thái Uyên mỉm cười hòa nhã: "Khi xưa nghe tỷ tỷ [2] của thần thiếp kể về nữ tử họ Thẩm đàn giỏi hơn người. Hôm gặp tuyển tú đã có chút hoài nghi, sau lại nghĩ chỉ là vô tình trùng hợp. Chẳng ngờ Hy tần đây chính là tiểu thư nhà Thẩm thượng thư đại nhân."

[2] Tỷ tỷ: *Chỉ Trần Thái Uyên.*

Lệ tần cúi đầu cười xấu hổ: "Quả là thần thiếp có mắt không trông thấy Thái Sơn. Khi trước mấy lần nhập cung yến hội, chưa thấy Hy tần bao giờ, không ngờ Hy tần lại là nữ tử của Thẩm gia. Trước nay chỉ thấy Thẩm đại nhân đưa theo Thẩm công tử, chưa từng gặp qua Hy tần."

Nhạc Hy chỉ từ tốn nói: "Lệnh huynh Tịch Thành thường dự yến với phụ thân. Còn bản cung lúc đó là khuê nữ, phụ thân không thích bản cung thường xuyên xuất đầu lộ diện."

Lúc này Trang tần Vương Yên Diệu mới lên tiếng: "Chắc mọi người cũng chưa biết mẫu thân Hy tần là chất nữ [3] của Thái hoàng Thái hậu nương nương – xuất thân từ danh gia Vương thị."

Một lời nhẹ nhàng như mây khói lại càng khiến đám phi tần ngạc nhiên hơn về gia thế đồ sộ của Thẩm Nhạc Hy.

Hoàng hậu cười điềm nhiên: "Xem ra Hy tần thân tăng bất lộ đã khiến các muội bất ngờ không nhỏ rồi."

Túc tần mỉm cười khẽ đưa mắt nhìn Lệ tần nói kháy: "Hy tần xuất thân cao quý, gia thế hiển hách mà không hề hồng hách, kiêu căng, quả khiến bản cung kính phục."

[3] *Chất nữ: cháu gái.*

Ai cũng có thể đoán ra ngụ ý châm chọc của Túc tần Giang Tầm Phương. Lệ tần bị mất mặt một phen. Nàng ta lườm Túc tần bằng ánh mắt dữ dằn. Quan hệ hận thù giữa họ, Nhạc Hy vẫn không hiểu.

Hoàng hậu nói: "Hôm nay không được nghe tiếng đàn của Hy tần, quả là đáng tiếc vô cùng. Thôi, hôm nay cũng làm khổ các muội rồi, đến đây thôi. Mọi người hồi cung đi. Hôm nay là buổi gặp mặt đầu tiên, bản cung rất hài lòng. Bản cung hy vọng từ nay về sau các muội sẽ chung sống hòa thuận, không khiến Hoàng thượng lo lắng, bận tâm." Từng câu từng chữ của Hoàng hậu đều thể hiện cái hiền thực đức hạnh của người đứng đầu hậu cung.

Mấy phi tần đều đứng dậy cả, nhún người nghiêm túc đồng thanh: "Thần thiếp cung tiễn Hoàng hậu nương nương. Thần thiếp cáo lui."

Nhường bước cho Hoàng hậu đi khỏi hẻm, đám tần phi theo đó mới sắp hàng lùi rồi khỏi tiền điện Khôn Ninh cung. Sân trước tiền điện cung Khôn Ninh rộng hơn nhiều so với các cung khác. Các phi tần đứng trên cùng một khoảng sân, nói cười vui vẻ.

"Không ngờ Hy tần lại có gia thế lớn vậy, bản cung thực sự ngưỡng mộ vô cùng." Lệ tần đơn dả mở lời, đi gần lại chỗ Nhạc Hy.

Nhạc Hy biết Lệ tần là kẻ trọng xuất thân, lấy gia thế làm niềm tự hào. Lúc nàng ta chưa biết nàng là con gái Thẩm thị, nàng ta còn không thèm đếm xỉa đến nàng nữa. Nàng chưa quên hôm tuyển tú nàng ta đã nói với nàng những điều gì.

"Cảm ơn Lệ tần đã đề cao." Nhạc Hy chỉ trả lời nàng ta đơn giản như vậy rồi nhanh chóng tìm cách đi lánh xa nàng ta ra.

Nhạc Hy đi bên cạnh Phương Hà, không thêm đề ý đến gương mặt thất vọng của Lệ tần. Phương Hà khẽ rì tai nàng: "Nương nương, chuyện của chúng ta..."

Nhạc Hy chỉ nói khẽ: "Bản cung nhớ chứ!"

Nhạc Hy cố ý đi gần Văn phi hơn, khéo cười hỏi để lấy cớ đi bên cạnh nàng ta: "Nương nương, thần thiếp muốn thử ngắm cây thạch lựu quý Hoàng thượng ban cho nương nương được không ạ?"

Văn Cung phi dường như rất vui vẻ sau khi được thừa ân. Nàng ta đáp: "Hy tần nhớ nhầm rồi. Thứ cây Hoàng thượng mới ban cho bản cung là cây mai tứ quý đặt ở chính điện cơ."

Nhạc Hy chỉ "à" lên một tiếng rồi đưa mắt nhìn lên búi tóc của Văn Cung phi, khéo nói: "Ồi chao, có cái gì rơi trên mái tóc của nương nương kia?" Nàng đưa tay phui phui lên mái tóc Văn Ngọc Hiểu, cố ý chạm vào chiếc trâm đầu phụng bằng bạch ngọc có hạt trân châu đỏ rủ xuống của nàng ta. Chiếc trâm cài thuận thế rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh.

Tiếng rơi thanh thúy khiến cho đám tần phi đều chú ý vào. Văn Cung phi trợn mắt, giận dữ nhìn Nhạc Hy, thuận tay tát vào mặt nàng khiến nàng ngã xuống nền đá xanh lục của sân tiền điện Khôn Ninh cung.

"Thần thiếp có tội. Xin nương nương trách phạt." Nhạc Hy vội vàng quỳ rạp xuống nền đất, giọng khẩn thiết cầu xin, thu hút ánh nhìn đám hậu phi còn lại.

Phương Hà cũng vội vàng quỳ xuống cầu xin cho chủ nhân mình: "Nương nương khai ân, nương nương nhà nô tỳ..." Thị chưa kịp nói xong thì bị thị tỷ Thụy Nhi bên cạnh Văn Cung phi giáng cho một bạt tai rất mạnh. Nhạc Hy vội vàng đỡ lấy Phương Hà, đưa ánh mắt bất mãn nhìn thị tỷ xác xược của Văn Cung phi. Chủ nào tớ nấy, quả không sai.

Phương Từ Huyền và Vương Yên Diệu cũng vội vàng ra xem. Phương Từ Huyền nắm lấy tay áo Văn Cung phi, nài nỉ: "Nương nương, Hy tần nương nương hẳn không cố ý đâu. Nương nương bớt giận."

Văn Cung phi không giấu được cáu giận nói: "Từ khi bước chân vào Vĩ Ương cung của bản cung, người giống như sao chổi vậy. Làm vỡ bộ ẩm trà quý Hoàng thượng ban cho bản cung thì đã đành, nay lại vừa làm vỡ cây trâm quý người ban cho bản cung. Người vô sùng, thích đi kiếm cớ gây sự với bản cung sao?" Lời nói của Văn Cung phi rất đỗi thô lỗ, không có một chút nề nang nào.

Nhạc Hy không nói gì. Nàng đã quen với điều này. Phàm thứ gì hồng hộc của Văn Cung phi thì đó đều là thứ Hoàng đế ngự ban.

"Bản cung vừa mới đi một chút mà đã làm loạn lên rồi. Còn ra cái thể thống gì nữa chứ? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Hoàng hậu cất lời.

Đám tần phi dàn hàng sang hai bên, cúi người nhường lối cho Hoàng hậu đi tới chỗ Nhạc Hy đang quỳ.

Văn Cung phi nhún người, gương mặt không nguôi đi cáu giận: "Nương nương."

Đáp lại ánh mắt hiếu kỳ của Hoàng hậu, Văn Cung phi liền thưa: "Nương nương, Hy tần đánh vỡ cây trâm bạch ngọc của thần thiếp. Quan trọng đây không phải lần đầu tiên nàng ta gây chuyện thị phi như thế. Rõ ràng là không coi thần thiếp ra gì mà."

Phương Hà vội vàng thay chủ thanh minh: "Nương nương, nương nương nhà nô tỳ không cố ý."

Nhạc Hy ngược mắt nhìn Hoàng hậu.

Ánh mắt này, Hoàng hậu hiểu được. Trước nay, Nhạc Hy luôn cẩn trọng, xem ra...

Hoàng hậu thật từ tốn nói: "Dù vô tình hay là cố ý, đồ hồng cũng đã hồng, sai này vẫn là sai thôi. Hy tản vào tắm điện của bản cung. Bản cung có một cuốn thư tịch quý. Hãy giúp bản cung sao chép lại được không?"

"Thần thiếp tạ ân điển của nương nương." Nhạc Hy nói. Phương Hà mừng quýnh, đỡ chủ nhân đứng dậy.

Hoàng hậu nhìn đám tần phi đang đứng hai bên, khẽ nói: "Thôi, các muội cũng hồi cung đi. Đã gần giờ ngọ thiện rồi mà vẫn ở đây hết thấy."

Các hậu phi lần lượt rời khỏi cung Khôn Ninh. Trước khi đi khỏi, Văn Cung phi còn cố ý đưa ánh mắt khinh miệt nhìn Nhạc Hy.

Đội bọn họ đi hết cả, Hoàng hậu mới sai Phương Hà và Thường Tháo đưa Nhạc Hy vào trong tắm điện Khôn Ninh cung.

Từ khi Trương Trích Hoa trở thành Hoàng hậu, Nhạc Hy cũng chưa đến tắm điện Khôn Ninh cung thêm lần nào. Giờ đang gần độ thu, hoa mẫu đơn Ngụy Từ vẫn nở rất đẹp. Ngụy Từ là "Hoàng hậu" trong các loài hoa, thực xứng với địa vị của Trương Trích Hoa lúc này.

Hoàng hậu ngồi trên nhuyễn tháp, lại sai Thường Tháo pha một chung trà mang tới cho Nhạc Hy. Trà nước xong xuôi, Hoàng hậu mới từ từ nói chuyện với nàng: "Muội sống trong Vị Ương cung, chắc cũng khó khăn lắm phải không?"

Vài hành động ngày hôm nay của Văn Ngọc Hiểu đủ cho Hoàng hậu thấy cách xử sự của nàng ta với Nhạc Hy và sự khó chịu của Nhạc Hy khi phải ở chung một cung điện với Văn Cung phi.

"Thần thiếp hoàn toàn có thể chịu được. Xin nương nương hãy yên lòng." Chút khó khăn này, sao có thể làm khó nàng được chứ? Hơn nữa với nàng, Văn Cung phi cũng chẳng phải người thông minh xuất chúng gì cả. Vài trò mèo của nàng ta chẳng thể nào làm khó Nhạc Hy.

"Vốn dĩ Văn thị với bản cung cũng chẳng phải mối họa hoàn đáng sợ gì. Thế nhưng gần đây Hoàng thượng cứ liên tục tới cung điện của nàng ta nghỉ lại. Mặc dù ân sủng của Hoàng thượng với bản cung cũng không hề giảm nhưng muội xem cái bụng vô dụng này của bản cung. Đêm dài lắm mộng, lỡ mai này Văn Cung phi kia..." Hoàng hậu nắm chặt tay, giọng nói chứa chất những cảm phẫn tích tụ lâu ngày.

Nhạc Hy cũng hiểu được phần nào tâm lý của Hoàng hậu lúc này. Thái hậu chắc đã mong ngóng cái bụng của Hoàng hậu lắm rồi nhỉ? Mà lúc này, Văn Cung phi và Hoàng hậu đều đắc sủng. Bụng ai động trước, khó mà đoán được. Hoàng thượng thì đã mười năm đăng cơ chưa có lấy một công chúa. Hoàng nam ra đời đầu tiên có ưu thế rất lớn, nhiều khả năng sẽ trở thành Thái tử của đại Minh thiên triều.

Nhạc Hy trầm mặc ít lâu, sau đó thưa: "Nương nương xin cứ yên tâm. Văn thị trước mặt Hoàng thượng thì tỏ ra nhu mì, trước mặt tần phi, hạ nhân thì thích thị uy. Nàng ta trong ngoài bất nhất, ắt sẽ có ngày lộ ra mà thôi."

Hoàng hậu gạt đầu, lại nhìn Nhạc Hy, hỏi: "Bản cung nghe nói, muội chưa được sủng ái?"

Nhạc Hy cười nhạt nói: "Nói đến chuyện này, thần thiếp cũng lấy làm lạ lắm. Từ khi có thêm tần phi mới vào, Hoàng thượng ban ân khắp hậu cung. Điều này cho thấy Hoàng thượng đang muốn cân bằng cục diện hậu cung và tiền triều. Vậy lý do gì khiến người chừa thần thiếp ra chứ?"

Hoàng hậu đột nhiên nghĩ tới người hồng nhan tri kỷ trong lòng Hoàng đế năm xưa. Nàng không dám chắc Hoàng thượng đã quên nàng ấy hay chưa. Trong lòng nàng thấp phẫn hy vọng là rồi.

"Bản cung trở về nghe chuyện cũng thắc mắc điều này. Muội... có cần bản cung ở trước mặt Hoàng thượng tiến cử muội không?" Hoàng hậu ngó lơ.

"Không!" Nhạc Hy nói với ngữ khí thực sự dứt khoát. "Nương nương không cần như vậy. Không cần thận sẽ để lộ ra chuyện gì. Nếu nương nương cảm thấy Văn thị gây cản trở như vậy, người cứ giải quyết nàng ta trước. Về chuyện của thần thiếp, thần thiếp tự có các bổ trí. Thần thiếp chỉ e là... nương nương ngã dài, thần thiếp vô sủng, Trương gia lúc đó không biết sẽ đi về đâu."

Hoàng hậu nắm lấy bàn tay trắng nõn của Nhạc Hy, khẽ nói: "Những gì muội đã hy sinh cho Trương gia, Thái hậu và bản cung đều đã hiểu. Trương gia trông cậy cả vào bản cung và muội."

Nhạc Hy khẽ kháng rút tay ra khỏi tay Hoàng hậu, nói: "Nương nương muốn lật đổ Văn Cung phi không hề khó. Nàng ta ngu ngốc, tính cách lại trong ngoài bất đồng. Chỉ cần làm sao khiến Hoàng thượng biết rồi thất vọng về nàng ta là được rồi."

Hoàng hậu bùng tỉnh, như thể người lạc lối được chỉ đường, vội vàng hỏi: "Vậy phải làm sao đây?"

Nhạc Hy vẻ mặt thản nhiên: "Nương nương dẫn Hoàng thượng, thần thiếp dẫn Văn Cung phi, để hai người họ ngẫu nhiên gặp nhau. Nương nương và thần thiếp không phải lần đầu hợp tác với nhau, chắc cũng không cần thần thiếp nói nhiều, chắc nương nương cũng hiểu được."

Hoàng hậu uống một ngụm trà nhỏ, nhìn Nhạc Hy bằng ánh mắt đầy kỳ vọng.

q

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Duy đang hợp hoan phiến, tông thủ khiếp trung tàng (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 33:

DUY ĐANG HỢP HOAN PHIẾN, TÔNG THỦ KHIẾP TRUNG TÀNG

(Quạt hợp hoan thiếp giữ, tận đáy lòng đau thương)

**Trích Tiệp dư oán – Lưu Phương Bình.*

"Tần thiếp thỉnh an nương nương." Nhạc Hy cung kính thi lễ với Văn Cung phi, đáng vẻ kiêu nể và thành khẩn.

Như mọi lần Nhạc Hy đến, Văn Cung phi chỉ vừa mới thức dậy, đáng vẻ xem ra còn có chút mệt mỏi. Nàng ta tùy ý phát phát tay cho Nhạc Hy đứng dậy. Nàng ta uống ngụm trà nhỏ, lại đưa mắt hạnh nhìn qua Nhạc Hy. Thấy ánh mắt Nhạc Hy hơi lơ đãng như mất ngủ, nàng ta buông lời chế giễu: "Xem ra Hoàng hậu nương nương giáo huấn không tồi nhĩ? Bản cung đang không hiểu tại sao kẻ vụng về như ngươi có thể vào được hậu cung. Hay đơn giản bởi vì ngươi là tiểu thư nhà Thẩm Thượng thư đại nhân."

Nhạc Hy chẳng hề tỏ ra cáu giận hay là bất mãn. Nàng vẫn thản nhiên phẩy quạt hợp hoan: "Tần thiếp vô dụng, đã để Cung phi nương nương phiền lòng rồi."

Văn Cung phi không để ý đến lời Nhạc Hy nói, ánh mắt dần chuyển sang vật nằm trên tay nàng. Nàng ta ngắm nghía ít chút rồi bảo: "Chiếc quạt này đẹp thật. Ngươi từ đâu mà có nó?"

Nhạc Hy có một chút bất ngờ, chỉ đáp: "Chiếc quạt này là quà của một người bằng hữu của tần thiếp ngày trước đã tặng cho."

Văn Cung phi chau mày nghi hoặc: "Thật sao?" Nhìn kỹ cây quạt chốc lát, nàng ta lại nói tiếp: "Chiếc quạt này... chẳng phải là đoàn tuyết phiến do Triều Tiên tiến cống hồi mùa xuân mà. Lúc ấy bản cung đã xin Hoàng thượng ban quạt nhưng người một mực chối từ. Sao cây tuyết phiến này lại ở chỗ Hy tần?"

Nhạc Hy cười nhạt nói với Văn Cung phi: "Nương nương, xem ra người nhầm lẫn rồi. Tuyết phiến này là do người bạn của tần thiếp – chỉ là một kẻ tầm thường – tặng cho tần thiếp. Đầu thế là cây đoàn tuyết phiến Triều Tiên tiến cống được? Chắc đây chỉ là cây quạt thường bán đầy ngoài chợ thôi ạ."

Văn Cung phi tùy tiện lấy cây quạt trong tay Nhạc Hy: "Đã vậy thì ngươi cho bản cung xem cây quạt này cũng chẳng sao cả, ngươi nói xem có phải không?"

Nhạc Hy vội vàng giành lại cây quạt hợp hoan từ tay Văn Cung phi, nói: "Nương nương thứ tội, tần thiếp không thể cẩn tuân. Với nương nương, có lẽ cây quạt này chỉ là thứ đồ chơi tầm thường nhưng với tần thiếp, nó là kỷ ức không thể nào thay thế được." Chưa bao giờ Nhạc Hy kích động như vậy. Chỉ bởi chiếc quạt này là kỷ vật giữa nàng và Chu Trường Nguyên. Đoạn ký ức với hắn, nàng vẫn luôn trân trọng.

Văn Cung phi phẫn nộ nói: "Bản cung có nói là muốn cướp quạt của ngươi à? Bản cung đơn giản chỉ muốn xem một hôm thôi. Sáng mai ngươi đến, bản cung sẽ trả lại cho ngươi."

Nói xong, Văn Cung phi đi vào gian trong nghỉ, phát phát tay cho Nhạc Hy đi về.

Tiếng ngâm của người cung nhân vang lên trong đêm tĩnh mịch, thê lương và ai oán:

"Tự tương hải thủy thêm cung lậu

Cộng trích Trường Môn nhất dạ trường." [1]

Lời rằng: "Như đem nước biển vào cung giọt

Rỏ mái Trường Môn đêm chẳng tàn

[1] Thơ Lý Ích, bài Cung oán. Lời oán than thời gian trôi quá chậm, giống như đem nước biển vào nhỏ từng giọt một, mãi chưa hết đêm dài.

Lại một đêm tối u buồn trong cung. Nhạc Hy trước gương trang điểm trong điện, nhìn đáng vẻ của mình trong gương. Dung nhan tuy rằng không tiêu tụy nhưng sớm đã có đổi thay của thời gian. Da nàng dường như đã không còn trắng hồng, mắt cũng không còn vẻ thanh thoát, đôi lại là sự u sầu trầm mặc.

Mới qua một tháng...

Nàng lấy tấm nhiễu trên giá gương phủ lên tấm gương trang, tỏ ý không muốn nhìn nữa. Nàng cầm cây trầm thược được trên bàn lên ngắm nghía kỹ càng. Nàng khẽ áp nó lên ngực, như tự nói với bản thân mình: "Trường Nguyên, đệ giờ đang ở nơi nào? Ta đã trở thành tần phi trong hậu cung ba ngàn giai lệ rồi. Đệ có còn đợi ta ở Đông các nữa hay không? Có biết giờ ta không còn ở đó nữa không? Ta thực sự rất... Ta đã muốn đòi lại cây quạt của đệ tặng, nhưng ta lại không thể kiên quyết lấy lại chiếc quạt ấy. Đệ có giận ta không?" Nàng nói đến mức gần như chìm vào mê sảng.

Nàng nhớ hôm tết Đoan ngo, hắn cài cây trầm này lên mái tóc của nàng. Lúc ấy, nàng thực sự rất vui. Gặp hắn, nàng mới thấu cảm được hương vị của cuộc sống khi có đôi có cặp. Nàng vẫn từng nghĩ cuộc sống của nàng vô cùng tẻ nhạt. Cho đến khi gặp lại nàng ở Thẩm gia hôm ấy. Cuộc đời nàng tựa như một hoang mạc bao la còn Chu Trường Nguyên giống như một bông hoa tươi rực rỡ nở trên cát vàng nóng bỏng.

Giờ thì hắn đã đi mất rồi.

Bông hoa trên cát ấy, cũng đã bị dòng tạo hóa ngắt đi mất rồi.

"Hoàng thượng, đã đến cửa Vị Ương cung rồi, sao người còn không vào ạ?" Tường Mục Anh đi bên cạnh Chu Hậu Thông, khẽ hỏi hắn.

Ánh mắt Chu Hậu Thông hướng tới hậu điện đang thấp đèn sang sáng ở phía xa kia. "Ngươi xem, vì sao trẫm đã đến đây rồi mà cứ không muốn vào thế nhỉ?"

Tường Mục Anh cười tủm tỉm "Chẳng phải Hoàng thượng sĩ diện sợ Hy tần nương nương biết..."

"Vớ vẩn!" Chu Hậu Thông nói. "Hy tần cái gì? Trẫm đến đây..."

"Vâng, là để thăm Văn Cung phi." Tường Mục Anh cố ý châm chọc.

Chu Hậu Thông nghe ra ý trêu đùa của Tiểu Anh Tử, khẽ đánh vào vai y, hắng giọng: "Trẫm đến đây với mục đích gì, há còn phải báo cáo với tên thái giám đáng ghét nhà ngươi sao?"

"Nô tài..."

Y chưa kịp nói thêm điều gì, Chu Hậu Thông đã đi vào khiến y phải vội vã theo sau.

Lúc Chu Hậu Thông đến, Văn Cung phi hình như đã chuẩn bị đi ngủ. Nàng ta đã thay bộ đồ ngủ màu bích đào bằng gấm, mái tóc dài xõa đổ xuống lưng như nước, phấn trang điểm trên má cũng chẳng còn nhưng vẻ đẹp tự nhiên dường như vẫn không hề thay đổi.

"Hoàng thượng." Văn Cung phi yếu đuối chạy đến ôm chầm lấy Chu Hậu Thông khiến hắn giật bản mình. Nàng ta giọng nói thật ủy mị: "Sao giờ người mới tới? Thần thiếp đợi đã héo mòn mắt rồi."

Chu Hậu Thông khẽ đẩy Văn Cung phi ra, nói: "Trẫm bận chính sự, sao có thể mãi ở cạnh nàng được?"

Văn Cung phi khẽ kéo Chu Hậu Thông ngồi xuống tấm sàng, lại kéo màn rủ bằng hồng châu xuống rồi dẫu môi than vãn: "Ngọc Nhi biết mà. Ngọc Nhi vẫn đợi Hoàng thượng đấy. Hoàng thượng nói bận chính sự, thế mà buổi sáng vẫn đến Khôn Ninh cung thăm Hoàng hậu, còn bây giờ mới tới thăm thần thiếp. Hoàng thượng vẫn là yêu người ở Khôn Ninh cung nhất."

Chu Hậu Thông cười: "Nàng đề tâm đến chuyện đó há? Sáng ngày trẫm đến Khôn Ninh cung, xong đột nhiên nhớ ra có việc, lại quay lại chứ có ở đó đâu?" Thực chất là hắn nghe tỷ nữ nói Nhạc Hy đang ở trong nên không dám đi vào.

Chu Hậu Thông vén rèm châu ra, nở nụ cười giả lả, giọng gao đưa mắt nhìn Văn Ngọc Hiểu, vừa khéo trông thấy chiếc quạt tròn quen thuộc trên đầu giường nàng ta. Hắn vội nhào người tới, lấy chiếc quạt, hỏi: "Chiếc quạt này nàng lấy từ đâu thế?"

Văn Cung phi lấy lại quạt từ tay Chu Hậu Thông, nói: "Đây là thần thiếp mượn của Hy tần để xem qua. Ôi, thật đáng tiếc, mai lại phải trả rồi. Hay là Hoàng thượng người..."

Văn Ngọc Hiểu dùng ánh mắt nấn nỉ nhìn. Chu Hậu Thông đương nhiên hiểu nàng ta muốn điều gì từ hắn. Hắn bèn gạt phắt: "Mai nàng tự mang trả cho nàng ta đi. Trẫm chịu."

Văn Ngọc Hiểu bĩu môi hờn dỗi, cất quạt lại đầu giường, "Vâng" một cách khó khăn.

"Cũng lâu rồi không nghe nàng hát. Giờ trầm hơi buồn. Chi bằng để trẫm thổi sáo để làm nhạc nền cho nàng ca?"

"Phuong Hà, người có nghe tiếng gì không?" Nhạc Hy bước dạo trong sân hậu điện, bỗng nghe thấy thanh âm du dương, động lòng người.

Phuong Hà lắng tai nghe, quả có tiếng, liền nói: "Nương nương, hình như đây là tiếng sáo."

Hoàng Chiêu Mai chép miệng nói: "Chắc có ả cung nhân nào đó đêm khuya nhân rồi lại thổi sáo ngoài tường nhai rồi. Nương nương đừng bận tâm."

Nhạc Hy vội giục: "Mau, mau lấy đàn vân hòa của ta ra."

Hoàng Chiêu Mai và Phuong Hà nhanh nhẹn bày đàn vân hòa cho Nhạc Hy gảy. Tiếng đàn của Nhạc Hy bắt với tiếng sáo, tạo thành một giai điệu hoàn hảo tuyệt vời. Bài ca này, Nhạc Hy có biết tới, tên là "Nguyệt xuất", thanh âm da diết níu non tựa như chạm vào cõi lòng.

"Nguyệt xuất hạo hê!

Giáo nhân liễu hê!

Thư yếu kiều hê!

Lao tâm tiêu hê!

Nguyệt xuất hạo hê!

Giáo nhân lão hê!

Thư ầu thảo hê!

Lao tâm thảo hê!

Nguyệt xuất chiếu hê!

Giáo nhân liệu hê!

Thư yếu thiệu hê!

Lao tâm thiệu hê!"

[Kính Thi]

(Dịch là: Vàng trắng kia lên đẹp biết bao

Giai nhân tuyệt sắc biết nhường nào

Sao gặp được nàng ưu sầu giải

Để lòng ta đây bớt khổ lao?

Vàng trắng kia lên đẹp biết bao

Soi rõ dung nhan, yêu kiều nàng

Cách trở tình ta sầu nhọc quá

Lòng ta khổ sở nhọc ưu sầu.

Vàng trắng xa xa, sáng nhân gian

Gương mặt nàng kia, bừng tươi tắn

Gặp được nàng chàng, lòng khỏi nhọc

Để lòng ta đây bớt nhớ mong."

Dịch bởi: Phương Nghiên (tác giả))

Không hiểu bởi vì sao, khi gây điệu đàn này, người Nhạc Hy nghĩ tới lại là Chu Trường Nguyên. Vào cung những ngày tháng qua, nàng mới thấy, hóa ra kẻ đó lại chiếm một vị trí trong trái tim nàng đến như vậy. Nàng nhớ khi trước, hần thường đứng đợi nàng dưới sân Đông các. Lúc ấy nàng đứng trên lầu, lên đưa mắt nhìn xuống, lòng khéo cân nhắc xem có nên gặp hần không. Gặp thì sợ người nhà biết, không gặp thì không cời được nỗi nhớ mong trong lòng.

Chu Trường Nguyên, cái tên phiền phức đó, mỗi lần xuất hiện luôn khiến nàng thấy hân hoan và vui vẻ...

Khi tiếng sáo trong trời kia cũng dứt cũng là lúc bài ca vừa hết. Lòng Nhạc Hy chợt tiếc nuối khôn nguôi. Nàng đưa tay đàn tiếp điệu "Cao sơn lưu thủy". Thật kỳ lạ thay, tiếng sáo kia cũng vang lên đồng điệu với cảm thanh của nàng. "Cao sơn lưu thủy", quả chỉ gây cho người tri âm

"Nương nương." Hoàng Chiêu Mai khẽ gọi. Một chữ "nương nương", nghe thật nặng nề biết nhường nao? "Sao đêm tối, nương nương lại muốn gây đàn?"

"Trong thất bát đàn [2] có một luật là chưa gặp tri âm chưa gây đàn. Ta trước nay luôn vi phạm điều này." Nhạc Hy nói khẽ. Cũng bởi ở đời, đâu dễ tìm được kẻ tri âm?

[2] Thất bát đàn: là bảy trường hợp không đàn. Gồm: tang tóc, nhạc ảm ỉ, tâm trạng bối rối, quần áo không chỉnh tề, không đốt trầm hương, người không sạch sẽ, chưa tìm được người tri âm.

Thế nhưng hôm nay, nghe tiếng sáo của người kia, tiếng sáo thánh thót du dương ấy hòa quyện cùng điệu đàn của nàng khiến cho nàng thực sự cảm thấy như thể tìm được người tri kỷ.

Người tri kỷ ấy... Sau này nàng cũng không ngờ chính là ý trung nhân.

Canh Mão ngày hôm sau.

Chu Hậu Thông vừa thay xong y phục, ra khỏi Vị Ương cung. Hần vừa đi vừa nói với Tường Mộc Anh: "Tiểu Anh Tử, người gây đàn hôm qua, giúp trẫm tìm hiểu xem là ai."

Tường Mộc Anh khẽ nói: "Hoàng thượng, tiếng đàn tuyệt diệu ấy, ngoài đệ nhất cầm nữ đại Minh, còn có thể là ai nữa?"

Chu Hậu Thông sớm đã nghĩ ra, chỉ muốn tìm hiểu cho thực sự chắc chắn.

Hần biết rằng, người gây đàn hôm qua là Nhạc Hy. Hần cũng tin, nàng chính là tri kỷ của hần đời này. Người con gái ấy, không phải yêu kiều, không phải xinh đẹp, không phải dịu dàng, chỉ có trầm tĩnh và lãnh đạm. Nhưng sự trầm tĩnh của nàng lại khiến hần phải rung động. Cuộc đời này, hần đã gặp biết bao nữ tử điểm lệ hơn nàng, nhưng chỉ có nàng khiến cho hần phải ghi tâm khắc cốt.

Lúc bấy giờ, Chu Hậu Thông nghĩ mình đã thực sự rất yêu Thắm Nhạc Hy. Thế nhưng sự thật suốt một thời gian dài, hần cũng chỉ coi Nhạc Hy như một cái bóng, một kẻ thay thế cho vị trí của Thường Tích Nguyệt trong lòng hần mà thôi. Và đối với Nhạc Hy, vị trí của nàng trong trái tim hần, cũng chỉ hơn được Trương Trích Hoa vài phần. Bởi nàng là một vật thể thân hoàn hảo hơn Trích Hoa.

Và cuộc gặp gỡ lần đầu tiên giữa họ, cả hai người sau này cũng không biết, đó là may mắn hay đau khổ nữa.

"Tần thiếp thỉnh an nương nương. Nương nương vạn phúc kim an." Nhạc Hy tới chính điện vấn an Văn Cung phi. Lúc bấy giờ, Hoàng thượng vừa đi một lúc, Văn Cung phi cũng vừa mới tỉnh dậy, đã kịp thay y phục và vấn tóc.

Văn Cung phi nói: "Miễn lễ."

Bên chiếc bàn Văn Cung phi ngồi, Nhạc Hy nhìn thấy cây quạt của mình ở đó. Nàng liền hỏi ngay: "Nương nương, người đã xem xong quạt chưa ạ? Nếu..."

Nàng chưa kịp nói xong, Văn Ngọc Hiểu cười mỉm, bảo với nàng: "Bản cung định là tối nay sẽ trả cho ngươi. Bản cung đang sai người họa lại chiếc quạt này để thiết kế một chiếc giống thế."

Mặc dù biết Văn thị nói dối, Nhạc Hy vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt, để nàng ta nán ná đến tối.

Nhạc Hy cúi người, thưa: "Nương nương, giờ đã gần tới mùa thu, hoa cúc trong ngự hoa viên cũng nở nhiều. Chi bằng hôm nay ngày dài nhàn rỗi, tần thiếp cùng nương nương tới ngự hoa viên vãng cảnh?"

Văn Cung phi ở trong cung lâu cũng thấy trong người bức dọc, nay được Nhạc Hy rủ ra ngoài, liền lập tức đồng ý: "Không tồi nhĩ? Bản cung cũng đang định ra ngoài. Vậy giờ Thịn bốn khắc, bản cung đi cùng ngươi vậy."

Nhạc Hy giả là nói cười: "Vâng, được cùng nương nương thưởng cúc trong ngự hoa viên, tần thiếp còn gì vinh hạnh hơn chứ?"

Nói xong, Nhạc Hy nháy mắt cho Phương Hà rồi mới ra khỏi điện. Phương Hà hiểu ý, ra khỏi điện khẽ nói với Nhạc Hy: "Nương nương cứ yên tâm. Nô tỳ nhất định sẽ cân trọng."

Mới gần vào giữa tháng bảy nhưng hoa cúc trong ngự hoa viên đã nở lên nhiều khóm. Năm nay khí tiết thanh dịu, cúc nở sớm hơn mọi năm, lại trồng được nhiều. Những đóa đẹp nhất được đưa đến ngự hoa viên từ mấy ngày hôm nay.

Chu Hậu Thông cùng Trương Trích Hoa đi dạo trong hoa viên, ngắm hoa cúc nở. Trương Trích Hoa mỉm cười tươi tắn: "Thần thiếp cũng đã lâu rồi không đi ngắm hoa."

Chu Hậu Thông cũng cười, lại nói đùa: "Nàng đã là hoa rồi, sao còn phải ngắm hoa nữa làm gì, phải không?"

Hai người vừa đi vừa nói cười vui vẻ. Trương Trích Hoa giả vờ như không biết chuyện gì, chỉ hồn nhiên nói với Chu Hậu Thông: "Hoàng thượng xem, kia chẳng phải Ngọc muội muội sao? Khéo quá, lại gặp muội ấy ở chỗ này. Hình như còn có Lệ tần hay ai đi cùng muội ấy nữa."

Chu Hậu Thông đưa mắt nhìn, quả nhiên là Văn thị, đi cùng một người nữa. Hần chưa kịp nói gì thì lại nghe Trương Trích Hoa cười nói: "Hay là người đi theo sau muội ấy. Cho muội ấy một bát ngờ."

"Quả là Hoa Nhi. Ý này hay lắm!" Chu Hậu Thông tán dương, lại không nghĩ ngờ gì mà cùng Trương Trích Hoa đi theo sau Văn Ngọc Hiểu.

Văn Cung phi có vẻ rất thích hoa cúc. Nàng ta ngắm nghía không rời những đóa cũng vàng tươi trong nắng, lại khẽ ngâm bài thơ:

"Thu từng nhiều xá tự Đào gia,

Biến nhiều ly biến nhật tiệm tà.

Bất thị hoa trung thiên ái cúc,

Thử hoa khai tận cánh vô hoa."

Dịch: Hoa thu rụng nở tựa Đào gia

Lần bước xem hoa lúc chiều tà

Nào phải vì lòng yêu hoa cúc

Bởi sau hoa rụng, chẳng còn hoa."

Nhạc Hy khẽ cười: "Sao nương nương lại ngâm bài thơ buồn đến vậy?" Trước giờ, Nhạc Hy vốn không nghĩ Văn thị lại là người đa sầu.

[3] Bài thơ Cúc hoa của Nguyên Chấn. Dịch Phương Nghiên.

Văn Cung phi cười nhạt: "Bản cung cũng không buồn. Chỉ là đột nhiên nghĩ tới bài thơ này mà thôi."

"Hoa cúc thanh nhã, đoan trang. Cũng không khó hiểu nương nương yêu thích loài hoa này. Có điều hoa cúc, có vẻ không hợp với người như nương nương lắm." Nhạc Hy có ý châm chọc.

Văn Cung phi ngày thường vốn là người nóng nảy. Tuy không bộc lộ nhiều nhưng cũng có phần tức giận: "Người quả càng ngày càng to gan đấy nhỉ?"

Nhạc Hy cười tươi: "Nương nương nghĩ nhiều, tần thiếp cũng chỉ nói thật lòng thôi. Hoa cúc vốn dĩ tượng trưng cho sự ôn nhu dịu dàng... Nhưng mà nương nương..."

Ngày thường, Nhạc Hy sẽ không bao giờ nói ra những lời như vậy, dù là với ai. Nhưng hôm nay nàng buộc phải nói vậy. Để Văn Cung phi tức giận mà phô ra hết tính cách của nàng ta.

Quả nhiên, Văn Cung phi khá cáu giận. Nàng ta trừng mắt nói: "Người vẫn hận bản cung chuyện cây quạt tròn sao?"

Đi phía sau, Chu Hậu Thông đột nhiên nghe đến quạt tròn, bất ngờ nhận ra người đi cùng Văn thị chính là Nhạc Hy. Bao năm vậy, hắn không nghĩ Văn Cung phi lại là người thị uy với tần phi thấp cấp như vậy. Có lẽ những ngày tháng qua, Nhạc Hy sống cũng không hề dễ.

"Nương nương nói là sẽ trả chiếc quạt tròn, sao tần thiếp còn phải hận nương nương chứ? Nhưng nương nương đánh đá kiều ngạo, cả Vệ Ương cung ai ai cũng biết. Nương nương hỏi tiện tỳ hầu hạ điện của nương nương, xem thị có nghĩ giống tần thiếp không? Nếu thị nói là không, vậy chính là nói dối đấy. Tần thiếp chỉ e nếu Hoàng thượng và hậu cung biết được..." Nhạc Hy thần nhiên nói ra những lời châm biếm.

Văn Cung phi không chịu được, đưa tay tát Nhạc Hy khiến nàng phải bưng má. Văn Cung phi ngày thường hay hành hạ cung nữ trong điện, vì thế tát rất thuận tay. Vừa xuống tay khiến Nhạc Hy đỏ má. Nàng ta nghiêng răng, nói với Nhạc Hy: "Bản cung đánh đá, kiều ngạo, vậy thì làm sao chứ? Hy tần không đắc sủng, không có quyền được đánh đá kiều ngạo như bản cung thì bắt đầu quay sang chế nhạo bản cung sao? Nói cho người biết, đến Hoàng hậu bản cung còn không sợ ả, có gì phải sợ mấy lời dọa nạt của người?"

Chu Hậu Thông xiết tay thành nắm đấm, như muốn lao thẳng vào Văn thị. Nhưng là một Hoàng đế, hắn lại phải nín nhịn nghe tiếp câu chuyện của hai tần phi.

"Tần thiếp không biết nương nương đắc sủng thế nào, địa vị của nương nương trong lòng Hoàng thượng ra sao. Nhưng đến Hoàng hậu có quyền lực đến vậy, gia thế đến vậy, người cũng không thị uy với chúng phi và hạ nhân như nương nương." Nhạc Hy vẫn tiếp tục nói, ý đề cao Hoàng hậu có khí chất mẫu nghi hơn kẻ hèn hạ như Cung phi. Sự thật không khó thấy là Nhạc Hy càng nói càng chọc giận Văn thị hơn.

Văn Cung phi lại tát Nhạc Hy một cái rất đau, vào đúng má vừa tát. Nàng vẫn có thể nghiêng răng chịu đựng nhưng có vẻ Văn Cung phi không chịu nổi nữa rồi. Nàng ta xem ra cực kỳ cáu giận: "Hoàng hậu, ha ha. Bản cung sớm sẽ cho nàng ta xuống khỏi cái phượng tọa đó mà thôi."

"Trẫm cũng đang muốn xem, nàng định cho Hoàng hậu xuống khỏi phượng tọa như thế nào đây."

Giọng nói của người thứ ba khiến Nhạc Hy và Văn Ngọc Hiểu theo phản xạ quay lại, cúi người xuống. Văn Ngọc Hiểu sợ hãi đến mức gương mặt tái xám, mồ hôi đổ sau lưng như tắm.

Quanh đó, hoa cúc vẫn đầm thắm dịu dàng như nàng thiếu nữ e lệ dưới nắng thu.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Nguyên đắc nhất tâm nhân. Bạc đầu bất tương ly (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 34:

NGUYỄN ĐẮC NHẤT TÂM NHÂN. BẠC ĐẦU BẤT TƯƠNG LY

(Nguyên có được trái tim người. Bạc đầu chẳng rời xa)

**Câu thơ đề trích Bạch đầu ngâm của Trác Văn Quân.*

Trương Trích Hoa đứng bên cạnh, khẽ nói: "Hoàng thượng..."

Hắn dường như không để ý đến nàng, chỉ nói với Văn thị bằng thái độ bất mãn, câu giận: "Ngọc Nhi, trầm không ngờ, nàng lại là người như thế này. Trầm... thật sự rất thất vọng về nàng. Xưa nay, trầm luôn nghĩ nàng nhu hòa và hiền dịu. Nhưng xem ra... trầm cũng bị nàng che mắt."

Văn Ngọc Hiểu vội vàng quỳ xuống, dùng đầu gối đi tới ôm lấy chân hắn, kêu khóc nỉ non: "Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi. Thần thiếp biết sai rồi. Thần thiếp chẳng qua bị dẫn vào bẫy." "Nghĩ một chút nàng ta chỉ vào Nhạc Hy đang đứng cạnh mình, hét lên: "Là nàng ta. Nàng ta dụ thần thiếp nói như vậy, để Hoàng thượng nghe thấy và câu giận thần thiếp."

Chu Hậu Thông cá giận, quát: "Nàng đừng nói thêm gì cả. Kể cả cho dù có là cái bẫy sẵn thì trầm cũng muốn cảm ơn nó. Vì nó khiến trầm hiểu ra con người thật của nàng, Ngọc Nhi." Thái độ bất bình của Chu Hậu Thông thể hiện cực kỳ rõ ràng trên biểu cảm và lời nói.

"Hoàng thượng, thần thiếp..." Văn Ngọc Hiểu lúc này ý thức được mọi thứ nàng ta nói ra đều là dư thừa. Chu Hậu Thông có lẽ sẽ không bỏ qua.

Chu Hậu Thông "ừ" lạnh một tiếng nói: "Nàng là Cung phi, đứng thứ hai hậu cung chỉ sau có Hoàng hậu. Đã không làm gương cho chúng phi, lại còn thị uy khiến hậu phi bất mãn, thật khiến trầm mất mặt. Chuyện này trầm không thể làm ngơ. Trầm tạm phế nàng xuống tần vị, để nàng ăn năn hối lỗi. Nếu nàng còn cố chấp không nhận ra sai lầm của mình, trầm quyết không dễ yên."

Bao lâu nay, Chu Hậu Thông mới chỉ vài lần phải ra mặt đàn xếp những mâu thuẫn của tần phi mà đã thấy rất mệt mỏi. Hắn quả không hiểu được nếu một mình hắn quản lý đám phi tần thì hắn sẽ ra sao. Thật may, hắn là Hoàng đế.

Nãy đến giờ, Nhạc Hy vẫn cúi đầu rất thấp, nghe từng lời nói của người phía trước nhưng nàng vẫn không nhìn được mặt người kia. Nàng cũng không định ngước mắt lên nhìn hắn bởi lẽ nàng chỉ muốn câu chuyện qua đi nhanh nhanh rồi nàng trở về. Nàng cũng đã tính đến việc trở về thì sẽ thế nào với Văn Ngọc Hiểu. Nhưng lòng nàng cũng không mấy âu lo bởi lẽ nàng ta giờ chỉ là Cung tần, sẽ không dám làm gì nàng.

Nàng chỉ nghe thấy tiếng người kia hỏi: "Vị này là Hy tần Thẩm thị?"

Hoàng hậu ở bên cạnh hắn thay nàng trả lời: "Vâng, Hoàng thượng. Là lệnh nữ nhà Thẩm Thượng thư đại nhân."

Nhạc Hy vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ cúi thấp người xuống và nhỏ nhẹ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương."

Nàng lại nghe người kia nói, nhưng không phải với nàng, mà là với Văn Cung phi: "Nàng hỏi cung đi. Trầm nhìn thấy cung tỳ của nàng đứng ở hoa viên môn đấy."

Văn Cung phi chỉ dám nói "vâng" một tiếng rồi cáo lui. Xem ra nàng ta bị dọa đến sợ một phen rồi. Hình như Hoàng thượng đợi nàng ta đi khỏi mới nói với Hoàng hậu: "Hoa Nhi cũng về đi. Lâu rồi không gặp Hy tần, trầm muốn cùng Hy tần đi dạo một lát."

Nhạc Hy có chút không hiểu "lâu rồi không gặp" của người kia ý là gì. Hắn và nàng đã bao giờ gặp riêng rồi sao?

Trương Trích Hoa có hơi bồn loạn, không biết nên vui hay buồn vào lúc này. Không có nhiều thời gian cân nhắc, nàng chỉ nói: "Vậy Hoàng thượng cùng Nhạc muội muội đi dạo, thần thiếp hỏi cung trước."

Trương Trích Hoa đi khỏi, Nhạc Hy vẫn đang cúi đầu. Lúc này trong đầu nàng chỉ hiện lên đúng một câu hỏi "Vì sao lúc này Hoàng thượng muốn gặp riêng nàng?" Chẳng lẽ hắn thấy không hay về chuyện không đến gặp nàng sao?

Nàng định ngẩng đầu xong lại ngừng, nghĩ liệu ngẩng đầu lên nhìn hắn thì có tai ương gì không. Nàng vẫn đang nghĩ ngợi thì hắn nói với nàng: "Nàng không muốn nhìn mặt mũi phu quân mình ra sao luôn ư?"

Khi này, giọng hắn pha chút câu giận khiến nàng không nhận ra, nhưng lúc này, khi giọng hắn trở lại bình thường, nàng lại cơ hồ có cảm giác thân quen lạ thường. Nhưng nàng vẫn chưa ngẩng đầu, chỉ đáp: "Hoàng thượng... sẽ cho chứ ạ?"

Nàng cũng không hiểu tại sao lúc đó bản thân lại hỏi hắn như vậy. Hắn hỏi như vậy, nghĩa là muốn nàng nhìn hắn rồi.

Hình như nàng nghe thấy hắn cười nhẹ, rất nhẹ. Nàng có thêm chút động lực mà ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu, nhìn rõ gương mặt người đứng trước, nàng không khỏi ngạc nhiên đến mức sững sờ, toàn thân như thể hóa đá. Nàng thần thờ đến mức suýt ngã về phía sau, chỉ biết thốt lên: "Hoàng..."

Thực có nằm mơ, nàng cũng chưa bao giờ tưởng tượng được, Hoàng thượng, phu quân của nàng lại chính là người ấy – Chu Trường Nguyên.

Nàng chưa kịp định hình lại thì người trước mắt bất ngờ ôm lấy nàng khiến tim nàng như thể bị lỡ nhịp. Hắn thì thầm vào tai nàng: "Giờ còn muốn trầm làm đệ đệ của nàng không?"

Nàng vội đẩy hắn ra, quỳ xuống. Quả là ở đời, chưa có điều gì khiến nàng phải sợ hãi như vậy: "Thần thiếp biết tội của mình rồi. Hoàng thượng..."

Trong đầu nàng hiện lên biết bao sự việc trong quá khứ: nàng bắt hắn ti thí, bắt hắn gọi là tỷ tỷ, bắt hắn găm vào phản chố, còn tát hắn một cái rất đau ở miếu hoang, đã thế còn nói hắn sinh năm Gia Tĩnh thứ nhất. Đời làm Hoàng đế của hắn, chắc cũng chỉ có một nữ tử như nàng dám làm như vậy.

Hắn cười lớn: "Trầm mà ghi hận những chuyện nàng làm thì bây giờ nàng không đứng ở đây nói chuyện với trầm được nữa đâu."

Nàng không biết phải nói gì thêm lúc này. Trong đầu nàng cứ ong ong mấy chuyện trước kia. Nàng rất mong gặp lại hắn, nhưng gặp lại hắn rồi, nàng từ bất ngờ đến lo sợ, và giờ là cảm giác không cách nào đối diện. Ngay lúc này đây, nàng chỉ ước có cái hố dưới chân để chui xuống. Liệu đây có phải báo ứng của nàng vì đã bôi nhọ danh dự đế vương không? Thật là...

"Thần thiếp thật không có cách nào rửa hết tội lỗi của mình." Nhạc Hy lí nhí nói.

Hoàng thượng lại cười, nói: "Về kiểu ngao trước đây của nàng đâu rồi? Sao lại sợ sệt thế này chứ? Nàng còn đủ dũng cảm tát trầm một cái khi trầm đụng chạm nàng mà?"

Hắn cứ cố ý nhắc đến những chuyện cũ khiến nàng xấu hổ vô cùng, chỉ muốn có đôi cánh bay đi thật xa khỏi chỗ này. Nàng đang không biết đáp sao, lại nghe hắn thờ dãi: "Nàng cũng thật... Sao nàng không đi tìm trầm?"

Nàng lúc này mới cười: "Thần thiếp nào biết Hoàng thượng là... Câu này... nên là thần thiếp hỏi mới đúng chứ?" Lúc nói câu cuối, đầu nàng hơi cúi, đôi má đỏ lên. Quả nói chuyện với đế vương sẽ không bao giờ dễ dàng như nói chuyện với một người "đệ đệ" cả.

Hắn cười rất vui vẻ. Chưa bao giờ, hắn lại cảm thấy lòng bình yên và thanh thản như vậy. Hắn thích nhìn nàng cười, dù nụ cười của nàng thật là hiếm hoi. Hắn thích nhìn nàng lúc má nàng ửng đỏ, dù nàng ít khi xấu hổ.

"Nàng giận trẫm?" Hắn hỏi, rồi lại tự thanh minh luôn: "Trẫm không phải không muốn đến thăm nàng. Chỉ là... trẫm sợ nếu nàng biết Chu Trường Nguyên, nàng sẽ... sẽ giận trẫm. Kỳ thật, trẫm sợ bị mất mặt." Lần này, má hắn hồng lên. Sự thật, hắn cũng sợ, khi nàng biết hắn lừa nàng, nàng sẽ căm hận hắn. Không ngờ, khi mọi chuyện đều rõ ràng, nàng mới là người sợ hắn giận.

Nàng chỉ nghe mà không nói điều gì. Trong lúc thế này, nàng không biết phải nói sao với hắn cho phải. Hắn nói tiếp: "Mỗi lần đến Vị Ương cung, trẫm đều mong có thể bất ngờ gặp nàng, để không phải che giấu nàng lâu. Nhưng suốt hơn một tháng, trẫm đến Vị Ương cung nhiều lần như vậy mà nàng vẫn không xuất hiện. May mà lần này, trẫm gặp nàng ở đây."

Nàng có chút bất ngờ. Hóa ra, hắn đến Vị Ương cung là vì muốn tìm nàng. Hắn muốn gặp nàng một cách tình cờ để có thể giải thích với nàng mọi chuyện. Chu Trường Nguyên... Không, lúc này hắn là Hoàng thượng. Hóa ra, trong lòng Hoàng thượng, nàng từ lâu cũng đã có một vị trí.

"Trẫm còn biết, nàng chính là người gây đàn đêm qua. Bài ca "Nguyệt xuất", điệu đàn du dương, chỉ có đệ nhất cầm nữ là nàng mới có thể đàn ra được. Thế mà ngày trước gặp nhau, nàng chẳng bao giờ đàn cho trẫm nghe cả." Hắn cười khỏ một tiếng, nhưng trong ngữ khí, nàng có thể nghe thấy hắn đang vui vẻ.

Hắn quả thực đưa nàng hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. "Vậy người thổi sáo hôm qua bài "Nguyệt xuất" và "Cao sơn lưu thủy" chính là..." Hóa ra, người tri kỷ chính là người trong lòng.

"Là trẫm!" Hắn trầm giọng nói, như một lời khẳng định. "Lúc đó trẫm thổi bài "Cao sơn lưu thủy", trẫm nghĩ đến nàng. Lúc nghe tiếng đàn đồng điệu vang lên, trẫm cũng đoán, khi nàng đàn bài này đã nghĩ đến trẫm."

Nàng lại hơi cúi đầu và đỏ mặt. Trên khóe môi hồng hồng của nàng, hắn nhìn thấy một nụ cười xinh đẹp. Nàng chưa kịp nói gì, hắn lại ôm nàng lần nữa khiến nàng hơi ngạc nhiên. Hắn lại nói nhỏ vào tai nàng: "Nhưng trẫm không muốn làm tri kỷ của nàng." Dừng lại một lát rồi hắn nói tiếp: "Trẫm chỉ muốn làm phu quân của nàng thôi."

Khoảng khắc hắn nói vậy, Nhạc Hy dường như cảm nhận được hết thấy mọi điều tươi đẹp và hạnh phúc nhất của cuộc sống. Nàng cười nhẹ nhàng: "Thần thiếp ghi nhớ lời nói hôm nay của Chu lang."

"Trẫm thích nàng gọi trẫm như thế." Hắn mỉm cười. "Trẫm vẫn giữ lời hứa khi trước nhé. Hồi ở Đông các, trẫm đã nói, trẫm sẽ lấy nàng, và bây giờ trẫm đã thực hiện lời hứa rồi nhé."

Nàng đột nhiên nhớ lại chuyện cũ, khi hắn đứng ở sân Đông các, nói vọng lên rằng sẽ lấy nàng. Khi trước, nàng nghĩ hắn nói thế chỉ là để đùa mình. Không ngờ, hắn nói thật.

Chu Hậu Thông nắm tay Nhạc Hy, dắt nàng đi quanh ngự hoa viên rộng lớn. Tình yêu của họ cũng giống như muôn hoa đẹp đẽ trong ngự hoa viên này. Khởi đầu rực rỡ và tươi đẹp.

"Nhạc Hy, nàng có tin vào chuyện đế vương đa tình không?"

"Thần thiếp tin. Đế vương đa tình, từ cổ chí kim vẫn vậy. Nhưng người thần thiếp yêu không phải đế vương, mà là Chu lang." Bây giờ dù thân thế của hắn mà nàng biết đã tăng lên thành Hoàng thượng, nhưng người nam từ ngày ấy đợi nàng dưới Đông các, nàng vẫn luôn khắc ghi trong trái tim, không đổi thay chút nào.

"Phải, là Chu lang. Người trẫm yêu không phải Hy tần, chỉ có Nhạc Hy thôi."

"Biết đâu Chu lang cũng từng nói với Hoàng hậu và Văn Cung phi những lời như thế?"

"Trẫm dám thề, trẫm từng trân trọng nhiều người. Ngọc Hiểu, Trích Hoa,... Nhưng nói lời yêu thì chỉ có mình nàng thôi."

Đó là lần đầu tiên, Nhạc Hy dùng cả trái tim để yêu một người. Nàng từng không tin ai cả ngoài chính mình. Nhưng từ giờ, nàng có thêm nhiều thứ nữa để tin: nàng tin vào Chu lang, tin vào tình yêu giữa họ.

Con người là vậy. Có thể độc ác, có thể tàn nhẫn, có thể thâm sâu, có thể vì cuộc sống luân thường mà không tin ai cả. Nhưng tình yêu có thể cảm hóa được tất cả, có thể thay đổi họ từ một người không tin vào ai, nhưng lại tin vào người mình yêu, sẵn sàng từ bỏ vì tình yêu thực sự.

Có lẽ Nhạc Hy chính là như vậy. Trên đời này, cảm hóa được nàng, khiến nàng tin tưởng, có lẽ chỉ có tình yêu mà thôi.

Văn Ngọc Hiểu bị giáng xuống tước Cung tần. Nhạc Hy cũng nhờ đó mà được Hoàng thượng đồng ý cho chuyển khỏi Vị Ương cung, dời tới Trường Nhạc cung sống, trở thành chủ nhân một cung.

[1] Trường Nhạc cung: một cung trong Tử Cấm Thành. Năm 1535, tức năm Gia Tĩnh thứ mười bốn, đổi tên thành Dục Đức cung. Sau này, khi nhà Thanh nắm thiên hạ, cung đổi thành Vĩnh Thọ cung. Nằm phía tây đông tây thập nhị cung.

Chiều hôm đó, nàng đứng ở trong Vị Ương cung, nhìn hạ nhân sắp xếp đồ đạc chuẩn bị rời khỏi hậu điện Vị Ương cung. Trong tòa điện này, nàng đã sống những tháng ngày cô độc và tẻ nhạt. Nhìn lại tòa điện này chỉ khiến nàng thêm phần chán ghét.

Nhữ Phần bước tới cạnh nàng, đưa cho nàng chiếc quạt tròn, bẩm: "Nương nương, cung tỳ của Văn Cung tần nương nương mang cây quạt này đến, nói là trả cho nương nương."

Nhạc Hy cầm lấy chiếc quạt tròn, miệng nở nụ cười. Cây quạt này, cuối cùng cũng trở về với nàng.

"Nương nương, may quá, người lấy lại được cây quạt rồi." Phương Hà đứng cạnh nàng, tán dương. "Hôm nay nô tỳ không đi cùng nương nương đến ngự hoa viên. Rốt cục ở đó có chuyện gì? Sao Văn nương nương lại bị giáng chức?"

Vô duyên vô cớ, Nhạc Hy chợt nghĩ đến Chu Hậu Thông. Nàng nhìn Phương Hà, nói rất ngắn gọn: "Là vì bản cung và nàng ta gặp Hoàng thượng ở đó. Nàng ta nói vài câu không nên nói thôi mà."

Phương Hà nghe đến hai chữ "Hoàng thượng", mắt lóe sáng lên như thể lạc vào hầm vàng: "Nương nương đã gặp Hoàng thượng rồi sao ạ? Hoàng thượng có thích nương nương không? Mà trông Hoàng thượng thế nào?"

Có tiếng người thứ ba xen lẫn cuộc trò chuyện của chủ tớ Thẩm Nhạc Hy – chính là Trương Mục Anh: "Không cần ngại ngùng tượng tượng nữa. Hoàng thượng đã đến rồi đây." Hắn nói với giọng chế nhạo.

Trương Mục Anh đi sau Chu Hậu Thông, hắng giọng nói to khiến Phương Hà và Nhạc Hy cùng hạ nhân đều bất ngờ.

Tất thấy đồng loạt hành lễ với hân: "Tham kiến Hoàng thượng."

Hân ra hiệu cho tất cả đứng dậy và tiếp tục làm việc. Phương Hà nhìn Tường Mục Anh và Chu Hậu Thông bằng ánh mắt không thể nào tin được. Thị đưa ngón tay chỉ, sợ hãi đến độ không thốt nên lời: "Họ... họ..."

Nhạc Hy cười khê. Dáng vẻ Phương Hà lúc này ắt hẳn rất giống nàng lúc biết được Hoàng thượng chính là vị Chu công tử đó. Nàng nói với Phương Hà: "Là Hoàng thượng và thái giám tổng quản Tường Mục Anh."

Phương Hà vội vàng quỳ rạp xuống, dập đầu không biết bao nhiêu cái, kêu xin: "Hoàng thượng thứ tội, đại thái giám thứ tội. Tỳ nữ có mắt mà không trông thấy thái son..."

Tường Mục Anh nở nụ cười đắc ý. Bao lâu rồi, y mới được sáng khoái thế này. Khi trước, nha đầu Phương Hà luôn tìm cách bắt nạt y và Hoàng thượng.

Chu Hậu Thông cũng không thể nhịn cười nhìn Nhạc Hy, nói: "Quả là chủ nào tớ nấy. Lúc nàng biết trẫm là Hoàng thượng, nàng dáng vẻ của nàng cũng y như thế này."

Nhạc Hy hơi cúi đầu. Có lẽ là lúc ấy, trông nàng thực sự rất buồn cười. Trước đây, chưa bao giờ nàng đặt ra giả định Chu Trường Nguyên là Hoàng thượng, là trượng phu của nàng.

"Hoàng thượng lại cười chê thần thiếp rồi." Rồi nàng mới quay sang đỡ Phương Hà dậy, nói một câu bông đùa: "Mau đứng dậy. Thật mắt mặt chủ nhân quá."

Phương Hà gượng đứng dậy nhưng vẫn cúi đầu, không dám ngược lên nhìn hai người trước mặt. Thị xem ra đã sợ hãi tới xanh mặt.

Chu Hậu Thông đưa mắt nhìn hạ nhân trên dưới hậu điện đang dọn dẹp chuẩn bị chuyển cung cho Nhạc Hy. Đồ đạc tư trang của nàng hình như không nhiều lắm, chỉ trong chốc lát tất cả đã được chuyển đi.

Chu Hậu Thông đưa bàn tay to lớn của hân ra trước mặt nàng: "Nào, trẫm muốn đích thân đưa nàng đến cung mới."

Nhạc Hy nở nụ cười, đưa bàn tay trắng ngần của mình, đặt vào tay Chu Hậu Thông. Không biết có phải ảo giác hay chăng, nàng lại thấy tay hân ấm áp lạ thường. Là tay nàng ấm hay trái tim nàng đang ấm áp? Nàng thực sự không hay.

Có lẽ là cả hai rồi.

Chu Hậu Thông dẫn nàng bước đi trên trường nhai dài đặc. Những cung nhân trông thấy họ đều khẽ cúi đầu, nép vào bên đường, thể hiện thái độ tôn kính.

Trường Nhạc cung nằm ngay sát Vị Ương cung, cho nên không lâu lắm, hai người đã đến cung Trường Nhạc.

Khi Thắm Nhạc Hy và Chu Hậu Thông đến, hạ nhân đang quét tước, dọn dẹp lại cung Trường Nhạc này. Trông thấy hai người đến, các cung nhân đều khom người thỉnh an. Vị thượng cung y phục tề chỉnh tiến đến cúi đầu bái: "Nương nương, Hoàng thượng, cung đã được dọn dẹp sạch sẽ cả. Chỉ chờ nương nương vào ở thôi ạ."

Chu Hậu Thông phát tay cho hạ nhân đều lui hết. Hân dắt tay nàng bước vào đại điện cung Trường Nhạc.

"Trường Nhạc – mãi mãi vui vẻ. Trẫm hy vọng nàng không bao giờ phải khổ đau." Chu Hậu Thông nói với nàng. "Nàng nghỉ ngơi sớm đi nhé. Tớ nay làm việc xong, trẫm lại đến thăm nàng." Hân mỉm cười rồi đi, nàng ở lại trong đại điện.

Hân đi được vài bước, lại cố ngoảnh đầu lại nhìn nàng khiến nàng bật nở nụ cười khe khẽ. Cõi lòng nàng chợt thấy thanh thản vô cùng.

Cuộc đời này gặp được hân, chính là may mắn lớn nhất của nàng.

"Chu lang, cảm ơn chàng. Dù thiếp không biết con đường phía trước của chúng ta có bao nhiêu chông gai, thiếp vẫn muốn cùng chàng bước tiếp."

Bạn đang đọc truyện *Mình Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34-2: [Chia sẻ] Tác giả Trác Phương Nghiên và tác phẩm Mình Cung Truyện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn biết gì về tác giả?

Bút danh: (Trác) Phương Nghiên. [Câu thơ tác giả tự sáng tác về chính bút danh: Kỳ đầu phương thảo thanh thanh địa. Nhất tiễn nghiên hoa hồng hồng chi]

Tên thật: Không Tường Minh

Facebook: Không Tường Minh

Sinh ngày: 5/5/2002

Sở thích: Tìm hiểu và viết tiểu thuyết dã sử, cung đấu.

Tác phẩm đã viết: Ý An Hoàng hậu Truyền kỳ (đã tạm dừng tại Chương 49); Mình Cung Truyện (đang tiến hành)

Công việc hiện tại: học sinh chuyên Toán trường THPT Chuyên Đại học Sư Phạm Hà Nội

Ước mơ: Giáo viên, tiểu thuyết gia

- Nhân vật nữ tác giả yêu thích nhất: Thắm Nhạc Hy (không phải Trương Trích Nguyệt nhé. Nhạc Hy mới là người tác giả yêu thích)

- Nhân vật nam tác giả yêu thích nhất: Thẩm Tịch Thành

- Nhân vật nữ độc ác nhất: Không phải Nhạc Hy (sẽ được hé lộ sau)

- Nhân vật tác giả thấy đáng thương nhất: Trần Thái Uyên

- Nhân vật bị tác giả ghét: Văn Ngọc Hiểu và Trương Trích Hoa

- Nhân vật khó xây dựng nhất: chưa xuất hiện

- Cảnh vật tác giả yêu thích nhất: cảnh ở Đông các phủ Thẩm gia – nơi đây chứa nhiều kỷ niệm của Nhạc Hy.

- Nhân vật quan trọng nhưng bị tác giả lược giảm nhiều đi: Trương Trắc Hy (Trương Thái hậu)

Spoil về nhân vật độc ác nhất: Là nhân vật đã từng được đề cập (đã được nhắc đến ít nhất hai lần trong tác phẩm), nhưng chắc ít ai để ý tới sự tồn tại của nhân vật này.

Minh Cung Truyện – những cái tên:

Tác giả bắt đầu thực hiện tác phẩm này từ khoảng tháng 4/2017, lúc đó tác giả đang trong giai đoạn ôn thi vào lớp 10.

Ban đầu truyện xoay quanh sự tồn tại của một viên ngọc – gọi là ngọc Xích Huyết. Viên ngọc này vô cùng trân quý, được gắn trên một cây trâm vàng, tên là Như Ý trâm. Vốn đây là cây trâm quý nhiều đời truyền lại. Kê có được cây trâm sẽ được coi là độc bá thiên hạ. Trong viên ngọc quý này, có một trăm loại thảo dược, có thể cứu sống mạng người bị trúng độc sắp chết (gần như một loại thuốc cải tử hoàn sinh).

Tuy nhiên, sau đó, tác giả giảm lược chi tiết viên ngọc này đi, chỉ coi nó như một thứ rất phụ trong câu chuyện này. Viên ngọc này lần đầu được nhắc đến ở chương 5 hoặc 6, trong lời thoại giữa Trương Thái hậu và Trương Trích Nguyệt.

Lúc ấy, lấy cảm hứng từ viên ngọc, truyện được đặt tên là "Trân Ngọc Truyện Kỳ" (Truyện kỳ về một viên ngọc quý).

Sau đấy, khi tác giả quyết định giảm lược, truyện đổi tên thành "Hồng Hạnh Chi Đầu Xuân Ý Náo" (Hồng Hạnh Đầu Cảnh Reo Xuân Tới) – lấy cảm hứng từ lần gặp mặt đầu tiên của nhân vật chính.

Cuối cùng, trước khi được đăng lên wattpad và gacsach, truyện được đổi thành "Minh Cung Truyện" (Truyện về chốn cung đình nhà Minh) và được sử dụng đến tận bây giờ.

Quá trình viết Minh Cung Truyện:

Nhìn đi và tự hiểu. Chương 36 tui viết từ hồi tháng 5 kia =>) Mà giờ còn bận sửa các kiểu.

Chương 52 cũng hoàn thành từ lâu nhưng chưa up.

Đó là một câu chuyện buồn của tác giả khi phải up rồi sửa, sửa rồi up...

Trách tác giả gì thì trách, chỉ mong các nàng thông cảm và đừng bỏ truyện của tui hengggg

□
□

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34-3: [Góc lịch sử] Minh Cung Y Phục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong quá trình hoàn thành Minh Cung Truyện, mình đã có chút tìm hiểu về phục sức thời Minh.

Nếu bạn theo dõi từng chương của Minh Cung Truyện, sẽ không lạ những đoạn miêu tả trang phục, trang sức của thời Minh. Thế nhưng khả năng văn chương của tác giả nó hơi chán.. Cho nên mọi người xem hình ảnh chút... Đây... là hình ảnh cho các độc giả yêu thích (chắc ít thôi) Minh Cung Truyện để hình dung ra phục sức.

Khi khác nếu ai thích, mình sẽ share bài miêu tả cụ thể trang sức thời Minh do mình sưu tầm

Nguồn: huaban và nhiều nguồn khác.

Xem thêm tại fanpage Minh Cung Truyện nếu bạn yêu thích trang phục và trang sức thời Minh nhé...

□
□
□
□
□
□
□
□
□
□
□

- ❑
- ❑
- ❑
- ❑
- ❑
- ❑
- ❑
- ❑

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Trường nhạc trường thiên trường hoan hỷ (Đã sửa)

ĐOẠN 5: TÀM CHÂU MỊCH NGỌC (Tìm châu kiếm ngọc)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 35:

TRƯỜNG NHẠC TRƯỜNG THIÊN, TRƯỜNG HOAN HỖ

(Ngày dài ở trong Trường Nhạc cung, niềm vui tràn đầy)

**Câu thơ đề do tác giả tự sáng tác.*

Nhạc Hy ngồi trong đại điện cung Trường Nhạc được một lát thì đám hạ nhân cũ hầu hạ nàng bên Vị Ương cung đều đã sang đầy đủ, có cả Nhữ Phần.

Phuong Hà lúc đó cũng đi tới gần, ri tai nàng: "Nương nương, gia phủ gửi thư tới nói mẫu thân nương nương đột nhiên đổ ốm, cần Chiêu Mai cô cô trở về hầu hạ. Thảm phủ đưa a hoàn Nhữ Dung cùng ba người nữa đến hầu hạ nương nương."

Nhạc Hy nở nụ cười nửa miệng. Chuyện này nàng đã đoán được từ lâu. Đại phu nhân sớm sẽ cho Hoàng Chiêu Mai trở về bởi vốn dĩ nàng ta là người của bà ấy, đi theo Nhạc Hy chỉ để thăm dò. Bị ốm có chăng chỉ là cái cớ để đại phu nhân cho Chiêu Mai về thăm gia mà thôi.

"Vậy người bảo Chiêu Mai cô cô chuẩn bị hồi gia phủ. Đừng quên chuyển lời hỏi thăm của bản cung đến mẫu thân." Nhạc Hy nói rất bình tĩnh, không hề tỏ ra là bất ngờ.

Phuong Hà khẽ nói: "Nương nương, bây giờ Chiêu Mai cô cô trở về rồi, bên cạnh người không thể chỉ có một người hầu hạ trong nội điện. Hay là đề..."

Thị nội đến đó thôi, Nhạc Hy cũng hiểu được về sau đó là gì. Nàng chỉ bảo: "Bây giờ chọn người hầu cận, chắc cũng chỉ có mình Nhữ Phần đạt yêu cầu bởi lẽ thị là người của nội vụ phủ đưa tới. Thế nhưng bản cung thì không tin tưởng Nhữ Phần." Không tin là điều hợp lý, bởi lẽ một tớ không hầu hai chủ. Tần ngần một lát, nàng lại nói: "Nhưng không sao. Bản cung có cách để đỡ phải lo lắng về nàng ta."

Phuong Hà tròn mắt hỏi: "Nương nương, người định đuổi Nhữ Phần ra khỏi Trường Nhạc cung sao?"

Nhạc Hy cười, quả là Phuong Hà, suy nghĩ cũng giản đơn. "Bản cung sẽ để nàng ta bên cạnh mình. Nhưng bản cung sẽ khiến nàng ta phải chuyên tâm hầu hạ bản cung, không được có suy nghĩ khác."

Nàng ra hiệu cho Phuong Hà ghé sát tai vào rồi nói khẽ kế hoạch nàng vạch ra vào tai thị. Thị nghe xong, vội vàng nói: "Nương nương, chuyện này không được. Như thế quá là nguy hiểm."

Nhạc Hy ngồi, nhìn ra ngoài sân đại điện, khẽ nói: "Chuyện này thì có gì nguy hiểm chứ? Sống trong hoàng cung này, thật đáng sợ nếu không có ai để tin tưởng và không có ai tin tưởng mình. Bản cung không chắc sau chuyện này, bản cung có thể hoàn toàn tin tưởng Nhữ Phần nhưng cũng xem như đỡ phải lo một phần nào đó vậy. Người mau chuẩn bị thật kỹ lưỡng, không để chút sai sót gì. Nhớ không được để Nhữ Phần biết kế hoạch của chúng ta."

Điểm yếu nhất của Nhạc Hy ngoài bị tình yêu chi phối, chính là quá đa nghi. Cũng chính vì vậy mà người nàng tin tưởng trên đời là quá ít. Ở trong cung quá cả tin thì cũng khó sống, mà quá đa nghi dễ không có ai để tin tưởng cũng không dễ dàng tiến thoái chút nào.

Phuong Hà có chút khó xử nhưng vẫn không thể không tuân, đành đáp: "Vâng, nương nương. Nô tỳ hiểu rồi."

Nhạc Hy khẽ phát tay cho Phuong Hà lui ra ngoài đại điện, chỉ còn mình nàng trong tòa đại điện này. Đã quá giờ Thân, trời xẩm tối. Cung nhân trong Trường Nhạc cung thấp những ngọn đèn lung linh, khiến khoảnh sân đại điện sáng trưng. Nhưng những ngọn đèn ấy không xua đi sự u ám và lạnh lẽo của màn đêm trong cung. Nhạc Hy cứ nhìn ra ngoài một cách vô thức và mơ hồ. Nàng từng nghĩ phần đời còn lại, nàng sẽ bị vây trong bốn bức tường của Vị Ương cung. Hóa ra, giờ nàng lại bị giam cầm trong Trường Nhạc cung.

Trường Nhạc cung, chẳng qua chỉ là một cái lồng khác, thay thế cho Vị Ương cung mà thôi. Nàng dù có thể tự do hơn, nhưng sự tự do của nàng là trong phạm vi một cái lồng thì có còn ý vị của tự do nữa đâu.

Con người có thể khát khao muôn điều: quyền lực, danh phận, tình cảm, tình yêu, tiền bạc,... nhưng điều mà ai cũng nguyện ước, chắc chắn là tự do tự tại.

Nàng đang suy nghĩ vẫn vơ thì bên ngoài có tiếng huyền não. Phuong Hà chạy vào báo với nàng. Hoàng thượng cho đưa một vài vật đến Trường Nhạc cung. Nhạc Hy cũng thử đi tới xem.

Ngoài đó Tường Mục Anh đang chỉ đạo các thái giám mang các lễ vật đến. Thấy Nhạc Hy đi ra với ánh mắt ngạc nhiên, Tường Mục Anh cúi người: "Hy tần nương nương vạn phúc."

Nhạc Hy cười: "Đã là người quen, không cần câu nệ làm gì. Nhưng những thứ này..." Nàng đưa mắt nhìn những lễ vật đẹp đẽ mà Tường Mục Anh đưa tới, không khỏi bất ngờ.

Tướng Mục Anh cười thưa: "Là Hoàng thượng ban cho nương nương để bày trong cung ạ. Hoàng thượng nói, Trường Nhạc cung từ hồi Thái hoàng Thái hậu nương nương tạ thế chưa có ai ở, đồ vật trong cung chắc cũng cũ đi nhiều. Cho nên người dọn Nội vụ phải mang những đồ vật mới sang đây."

Nhạc Hy nhìn đống đồ Nội vụ phải đưa tới, xem ra toàn là đồ tốt cả: một cái bàn gỗ gụ sơn mới khắc họa tiết phượng loan, một bàn có gương trang điểm, một chiếc màn bằng sa mỏng thêu họa tiết uyển ương, một bàn trà nhỏ chạm trổ hình hoa mai, vài tủ đựng trang sức nhỏ,... Nhưng chưa hết, ở đồng bên cạnh, nàng nhìn qua có thể thấy vài cuộn gấm lụa quý, một đôi gối thêu phượng, chăn gấm hoa mẫu đơn, bộ đồ trà, bình hoa lớn, bằng vàng còn có cả một cái tráp gỗ, chắc là đựng nữ trang, vài cuộn giấy Tuyên Thành khổ lớn...

Cũng có thể nói là nhiều đồ, nhưng cũng không quá khoa trương. Chu Hậu Thông hẳn đã tính kỹ càng. Hẳn không muốn Nhạc Hy sống khổ sở, nhưng cũng không muốn thể hiện ra rằng hẳn cực kỳ sung ái nàng. Sự sung ái sẽ khiến cho một số kẻ nhìn nàng không thuận mắt, sẽ tìm cách gây bất lợi cho nàng. Xem ra hẳn đã tính toán rất kỹ cho cuộc sống của nàng trong hậu cung.

Thấy Nhạc Hy nhìn vào đồ vật Nội vụ phải đưa tới khá lâu, Tướng Mục Anh bảo: "Hy tần nương nương cứ xem ưng ý những thứ gì để chúng hạ quan đưa vào đại điện cung Trường Nhạc ạ."

Nhạc Hy không đắn đo, chỉ nói: "Các người cứ để cả trong đại điện đi." Nhạc Hy cũng chẳng tha thiết lắm, chỉ tùy tiện ra lệnh như vậy.

Nhạc Hy vào bên trong đại điện Trường Nhạc cung. Quả thật mọi vật trong này cũng khá cũ rồi. Có vài bức tranh chữ treo trên tường có bút tích của Thái hoàng Thái hậu cũng đã ngả màu vàng úa. Nơi đây cũng đã chứng kiến cả nửa sau cuộc đời của Thái hoàng Thái hậu, chứng kiến Thái hoàng Thái hậu già đi từng ngày, cho đến lúc người trút hơi thở cuối cùng, từ già nhân gian. Bây giờ Nhạc Hy mới nhìn kỹ từng chi tiết trong đại điện cung Trường Nhạc. Mỗi vật, mỗi thứ chắc đều gắn với cuộc sống ngày thường của Thái hoàng Thái hậu năm xưa.

Nhìn quanh đại điện, Nhạc Hy buột miệng hỏi: "Nơi này... Thái hoàng Thái hậu ở có lâu không?"

Một lão thái giám đứng tuổi đáp: "Người ở đây từ lúc còn là Thục phi đến tận lúc quy tiên ạ. Theo tiền lệ, khi người lên ngôi hậu thì phải ở Khôn Ninh cung, khi thành Thái hậu thì phải ngự Từ Ninh cung nhưng Thái hoàng Thái hậu nhất mực chỉ ở trong Trường Nhạc cung tới lúc già."

Lão thái giám ấy đã già, gương mặt đã hẳn nhiều dấu vết của thời gian, có lẽ tuổi đời cũng đã ngoài sáu mươi. Những hành vi, cử chỉ đến lời nói đều chậm rãi lạ thường.

Lão thái giám có vẻ rất am hiểu chuyện của các cố nhân đời trước, Nhạc Hy nghi hoặc hỏi: "Công công là..."

Lão thái giám từ tốn trả lời nàng: "Nô tài là tổng quản nội vụ phủ. Khi trước từng hầu hạ trong Trường Nhạc cung."

Nhạc Hy "à" một tiếng. Thảo nào, lão lại hiểu rõ chuyện về Thái hoàng Thái hậu như thế. Nhưng Nhạc Hy vẫn không hiểu, vì sao Thái hoàng Thái hậu lại chỉ nhất mực ở cung điện nhỏ bé này mà không tới Khôn Ninh cung sống? Chẳng lẽ trong cung điện này... có điều gì chẳng? Sự tò mò trỗi dậy trong lòng, trỗi lên vô vàn những nghi hoặc.

Đám cung nhân đang định đưa một số đồ vật ra thì Nhạc Hy ngăn lại: "Thôi, bản cung đổi ý rồi. Các người chỉ cần thay bàn ghế, rèm, màn mới thôi. Còn lụa, giấy, cứ xếp cả lên bàn cho bản cung. Những thứ khác bản cung thấy cũng tạm ổn rồi."

Các thái giám hơi khó hiểu về quyết định khá đột ngột của nàng nhưng là phận tôi tớ, họ cũng không hỏi thêm điều gì vô nghĩa cả, chỉ y lời nàng để thực hiện.

Nhạc Hy tự dung cảm nhận được điều bất thường trong Trường Nhạc cung này. Nàng không muốn thay đổi quá nhiều kết cấu của nó để tìm hiểu xem, rốt cục trong cung điện này có bí ẩn gì không.

Làm xong công việc, các thái giám đều lui cả. Duy có Tướng Mục Anh ở lại, nói với nàng: "Nương nương, nếu người có điều gì không hài lòng, cứ nói với nô tài."

Nhạc Hy cười ồm ồm như vậy: "Được, lòng tốt của người, bản cung xin nhận."

Y hơi cười, khẽ liếc nhìn Phương Hà đứng phía sau Nhạc Hy rồi mới nói: "Vâng, nô tài cũng cáo lui."

Đội đám người đi cả, Nhạc Hy mới bắt đầu tham quan xung quanh, tìm hiểu kết cấu đại điện Trường Nhạc cung này. Nơi nàng đứng lúc này là gian giữa của đại điện. Ngay tường bên phải gian giữa này, có thể nhìn ngay thấy bức tranh chữ của Thái hoàng Thái hậu, họa một nữ tử, thân vận vũ y mềm mại, thướt tha, tay cầm Hồ cầm [2], dáng vẻ uyển chuyển. Nàng múa dưới cây hoa lê trắng tựa tuyết, ánh trắng mênh mang, yêu kiều lạ thường. Bên cạnh bức tranh có đề dòng chữ:

Vương tích lệ, trần ngọc hoàn nguyên

Ý tại đoàn thi, họa trung hữu ý. [1]

(Vua nhỏ lệ, hòn ngọc giữ nguyên

Ý ở câu thơ ngắn ngủi, trong bức tranh có ý.)

[1] Câu thơ do tác giả tự sáng tác. Phương Nghiên.

[2] Hồ cầm: tên một loại đàn. Truyện Kiều: "Nghề riêng ăn đứt hồ cầm một trương."

Lạc khoản: Kiến Thâm [3]

Nhạc Hy chau mày suy nghĩ chốc lát. Trong câu thơ này có hàm ý gì? Trong bức tranh này có giấu huyền cơ gì chẳng? Đơn giản chỉ là Thái hoàng Thái hậu có húy là Vương Ngọc Ý sao?

[3] Kiến Thâm: Chu Kiến Thâm, tức Minh Hiến Tông. Là phụ quân của nhân vật Thái hoàng Thái hậu.

Phương Hà đứng bên cạnh nàng, thấy Nhạc Hy nhìn mãi bức tranh, thị cũng nhìn lên cùng nàng. Thị nói băng quơ: "Thật là bức tranh tuyệt đẹp. Người trong bức tranh này có lẽ là Thái hoàng Thái hậu rồi."

Nhạc Hy cười, phong phạm này, còn ai ngoài Thái hoàng Thái hậu chứ? Dựa theo bức họa, có thể thấy Thái hoàng Thái hậu thời trẻ cũng là một nữ tử đa tài, lại có nhan sắc vượt trội.

Nhạc Hy gác lại dòng suy nghĩ, đi tiếp vào đông sao gian. Đông sao gian này khá rộng, không kém gì gian giữa, có giường nghỉ. Có lẽ đây chính là phòng ngủ của Thái hoàng Thái hậu ngày trước. Bàn trang điểm có gương vẫn chưa được thay mới bởi khi này Nhạc Hy sai dọn giữ nguyên kết cấu và đồ dùng trong đại điện. Chỉ có chăn gối, và màn đã được thay bằng cái mới. Mọi thứ đều tương đối giản dị so với những thứ một người từng làm Hoàng hậu nên có.

Kế tiếp đông sao gian, Nhạc Hy bước đến đông thứ gian. Đông thứ gian nhỏ hơn gian thứ, được thiết kế như một phòng tắm. Vì ở hướng đông, nên căn phòng rất ẩm áp, phù hợp để làm phòng tắm. Ở đây có rèm che bằng châu ngọc, bốn tấm được xây bằng bạch ngọc, xung quanh trang trí thêm những cây cảnh, hoa vài khá đơn giản mà cực kỳ đẹp mắt.

Nhạc Hy bước ra khỏi các gian phòng phía đông, bước tới các gian phía tây. Tây sao gian chính là thư phòng của Thái hoàng Thái hậu. Giáp phía góc tường có một giá kệ để sách bằng gỗ, cao đến tận trần nhà, nhưng sách chỉ được xếp vài ngăn, còn rất nhiều ngăn trống. Những thư tịch mà người thường xem cùng với bản đọc sách vẫn chưa được cung nhân dời đi. Nhưng đó đối với Nhạc Hy lại là có lợi, bởi lẽ biết đâu ở đây lại tìm được điều gì có ích. Giống như nàng nghĩ ban đầu, Trường Nhạc cung quả không bình thường.

Tây thứ gian cực kỳ nhỏ, trống trải, khiến người ta dường như không muốn bước vào. Gian này vô cùng bí và nóng, vì thế chắc Thái hoàng Thái hậu cũng không dùng đến. Xung quanh kín mít, chẳng có một cái lỗ để muỗi chui vào.

Sau cùng, Nhạc Hy bước trở lại gian giữa. Ngày tháng phía sau ở đây, nàng sẽ tìm hiểu từ từ những thứ bí ẩn trong đại điện Trường Nhạc cung.

**Lời tác giả: Trường Nhạc cung trong lịch sử thực ra không phải nơi ở của Thái hoàng Thái hậu. Tác giả chỉ hư cấu thêm nhằm tạo tính logic cho những tình tiết sau của truyện mà thôi. Trong lịch sử thực tế, Trường Nhạc cung là nơi ở của Cung Khác Trang Hy Thực phi Kỳ thị, một phi tần dưới cấp của Thái hoàng Thái hậu trong tác phẩm này. Bà là sinh mẫu của Minh Hiếu Tông (phụ quân của Trương Thái hậu trong truyện).*

Qua năm ngày sống trong Trường Nhạc cung, Nhạc Hy hoàn toàn cảm thấy thoải mái với nơi này. Có lẽ là bởi nơi mà mình được làm chủ thì vẫn thấy dễ chịu hơn khi phải ở cùng kẻ khác.

Sáng hôm ấy là mừng tám tháng bảy, là ngày chúng tần phi phải đến vấn an Hoàng hậu. Nhạc Hy dậy trước canh Mão, chải đầu và vấn tóc. Nàng nhìn mình trong tấm gương kính trong, quả là có vài phần khôi sắc hơn so với lúc ở Vĩ Ương cung.

Phượng Hà cài lên đầu nàng vài cây trâm, nhìn nàng trong gương, không khỏi tán tụng: "Vấn là nương nương kiều diễm nhất trong số phi tần."

Nhạc Hy làm như không nghe thấy lời Phượng Hà nói. Nàng chỉ báo với Phượng Hà: "Người gọi Nhữ Phần vào đây cho bản cung."

Phượng Hà "vâng" một tiếng, sau đó nhanh chóng gọi Nhữ Phần vào. Nhữ Phần thấy Nhạc Hy, vội cúi người cung kính: "Nương nương vạn phúc!"

Nhạc Hy nhẹ nhàng: "Miễn lễ đi." Đợi thị đứng dậy, nàng mới từ từ nói tiếp: "Hoàng Chiêu Mai cô cô đã trở lại gia phủ, bên cạnh bản cung thiếu người hầu cận. Bản cung muốn người hầu cận cạnh bản cung thay cho Mai cô cô. Người có làm được không?"

Nhữ Phần hơi bất ngờ, nhưng từ ánh mắt thị, Nhạc Hy thấy rõ sự vui sướng. Thị dập đầu rồi rít: "Tạ ơn nương nương đã tín nhiệm. Nô tỳ nhất định không phụ sự kỳ vọng của nương nương."

"Bản cung không phải quá khắt khe với hạ nhân nhưng đặc biệt ghét kẻ hai lòng. Bản cung biết người là cận hầu của tiên hậu nhưng người đã chọn đi theo bản cung, nghĩa là từ giờ phải coi bản cung là chủ nhân duy nhất. Nếu người có hành động phản bội bản cung, hãy nhớ lấy, bản cung sẽ ban cái chết cho người." Nhạc Hy nói rất ôn tồn, nghe không ra ý răn đe. Nàng xưa nay luôn trầm tĩnh và điềm đạm.

Nhữ Phần cúi đầu đáp: "Vâng, nô tỳ đã rõ."

Nhạc Hy bước ra khỏi gương trang điểm, sai Phượng Hà thay cho mình bộ y phục mới màu tím. Vận phục sức xong xuôi, Nhạc Hy mới rời khỏi đại điện.

Khôn Ninh cung mới sáng sớm còn vắng vẻ, mới có Nhạc Hy và Hòa tần Lư Minh Thiềm đến. Hòa tần trông thấy Nhạc Hy liền chào hỏi: "Hy tần vạn an."

Là người cùng tần vị, Nhạc Hy cũng cúi chào đáp lễ: "Hòa tần vạn an." Nhìn Hòa tần một lượt, nàng mới hỏi: "Hôm nay Hòa tần lại đến sớm vậy à?"

Hòa tần khá e dè và tự ti, nàng ta đáp rất nhẹ: "Vâng, ta cũng vừa mới tới thôi." Nàng ta còn không xưng "bản cung" với nàng. Hòa tần Nhạc Hy đến vài tuổi, gia thế không quá lớn so với các tần phi trong cung. Cũng không khó hiểu là nàng ta tự ti về xuất thân của mình. Hậu cung này, nếu không có thánh sủng, không có con thì gia tộc buộc phải có quyền thế thì mới tồn tại được. Thế mà Hòa tần, thánh sủng không, nhi tử chưa, quyền thế lớn lao cũng không có. Cuộc đời nàng ta phía sau, phải do nàng ta tự chèo chống rồi.

Nhạc Hy lại tự nghĩ đến chính mình. Từ lâu, nàng đã quên đi xuất thân thực sự của mình. Nàng vốn chỉ là thứ xuất, một nữ nhi không được yêu thương của Trương gia. Nếu nàng cũng lấy thân thế đó vào cung, có lẽ nàng cũng như Hòa tần bây giờ. Có nhiều người khởi đầu giống nhau, như nàng và Hòa tần chẳng hạn. Nhưng chỉ vì một hoặc một vài biến cố mà cuộc đời lại rẽ theo một hướng khác.

Thế mới nói, nhân sinh vô thường. Chẳng ai nói trước được điều gì cả. Đột nhiên nghĩ tới những điều này, Nhạc Hy lại thấy buồn thương vô hạn, ánh mắt nàng tràn ngập bi ai. Cuộc đời nàng phía sau sẽ đi đến đâu? Bởi chẳng phải cứ có thánh sủng là sẽ cả đời hạnh phúc.

"Hy tần vạn an. Hòa tần vạn an." Có tiếng nói phía sau khiến Nhạc Hy và Hòa tần đều xoay người lại. Thì ra là Khang tần và Trang tần.

Nhạc Hy và Lư Minh Thiềm cũng nhanh chóng cúi người đáp lễ. Trang tần nhìn Hòa tần cười dịu dàng, lại có ý trách nhẹ: "Là người cùng một cung cả. Hòa tần đi mà không rủ bản cung, làm bản cung phải đi cùng Khang tần."

Hòa tần e dè nói: "Bản... bản cung cũng chỉ mới tới một lát thôi. Hôm sau đi vấn an, bản cung sẽ qua đi cùng với Trang tần."

"Cùng sống trong một cung thì sao chứ? Bản cung và Hy tần khi trước có bao giờ đi cùng nhau đâu?" Giọng Vãn Ngọc Hiểu, lúc này chỉ còn là Cung tần, vang lên, có ý châm chọc và mỉa mai.

Nhạc Hy quay người nhìn nàng ta, nhưng ánh mắt nàng vẫn thản nhiên như không để tâm, chẳng hề có sự chế giễu.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Nhạc sơn đăng lộ hiểm hy đa (Đã sửa)

NHẠC SON ĐĂNG LỘ HIỂM HY ĐÀ

(Đường lên núi Nhạc lắm hiểm nguy)

**Câu thơ đề do tác giả đặt. Câu thơ này cũng là lời giải thích cho tên của nhân vật chính (Nhạc Hy)*

Nhạc Hy cười nhẹ nhàng, lên tiếng chế nhạo: "Cung tần lại nói đùa rồi. Vừa hôm trước bản cung còn cùng Cung tần đi vắng cảnh ngự hoa viên mà."

Văn Cung tần lần nữa bị Nhạc Hy nói trúng nỗi khổ hiện thời, không nói gì thêm cả. Nàng ta dính một phen bẽ mặt sau chuyện ngự hoa viên, giờ lại bị Nhạc Hy đào bới lại chuyện ấy trước mặt mấy tần phi. Không nói thêm điều gì, nàng ta cứ vậy bước vào điện của Khôn Ninh cung.

Tương tần và Túc tần lúc này cũng cùng nhau đi đến. Là những tần phi sống trên mười năm trong hậu cung, hai người bọn họ giống như một cặp bài trùng, một cặp tỷ muội thân thiết, sống nương tựa vào nhau. Nói đến gia thế, hai người họ xuất thân còn không bằng Hòa tần. Nhiều khi nhìn họ, không chỉ Nhạc Hy mà rất nhiều tần phi trong hậu cung cũng động lòng trắc ẩn mà nghĩ tới viễn cảnh chính mình sau mười năm... Thật là một trong những giai thoại đáng buồn của tần phi trong chốn cấm cung hoa lệ.

Lát sau là hai tần phi, tạm gọi là "cao cấp", vì bọn họ đều xuất thân cao quý, chính là Hiền tần Trần Thái Quyên, Lệ tần Diêm Mạn Cơ. Xuất thân từ hai gia tộc tương đối bề thế là Trần thị và Diêm thị, hai người họ đều là nữ tử được đích thân Thái phó Dương Đình Hòa tiến cử, trước khi nhập cung đã có quan hệ thân thiết với nhau và với Dương Đình Hòa. Trong suốt thời gian vừa qua, hai người họ có thể nói là những phi tần đặc sủng.

Cũng đã đến giờ vắng an, tần phi xếp hàng chỉnh tề tiến vào đại điện của Hoàng hậu. Qua bảy ngày không gặp, vị trí ngồi của bọn họ có sự thay đổi. Văn Ngọc Hiểu bị giáng thành Cung tần, tước hiệu đứng sau Túc tần, cho nên ngồi cách xa Hoàng hậu hơn nhiều so với lần trước. Hy tần sau chuyện ở ngự hoa viên, trở thành chủ nhân của Trường Nhạc cung, phẩm vị được đẩy lên, chỉ xếp sau Hiền tần, vì thế lại ngồi gần Hoàng hậu hơn trước.

Hoàng hậu bước vào đại điện của Khôn Ninh cung, dáng vẻ vẫn oai nghiêm và đường bệ. Các tần phi đều hành lễ cung kính: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an."

Hoàng hậu ngồi lên phượng tọa, phát tay cho các nàng đều đứng dậy, giọng khiêm nhường: "Miễn lễ!"

Các phi tần mới bình thân, ngồi vào chỗ của mình. Hoàng hậu nhìn qua các tần phi ngồi phía dưới, nhận thấy sự thay đổi rõ về phẩm hào, bên môi mơ hồ có một nụ cười không rõ nét.

"Mới bảy ngày không gặp mà bản cung đã thấy nhớ các muội muội rồi. Các muội đến, Khôn Ninh cung mới được xôm tụ thế này." Hoàng hậu cười, lại lấy chung trà hoa ngẫu đặt trên bàn nhấp vài ngụm.

Trang tần Vương Yên Diêu vốn là một người khéo ăn khéo nói, mỉm cười nhu hòa đáp lại sự hậu ái của Hoàng hậu một cách từ tốn: "Nương nương quá lời rồi. Chúng thần thiếp mới là những người vinh dự vì được vắng an nương nương. Thần thiếp còn thấy hổ thẹn khi không được tới thăm nương nương hằng ngày."

Hoàng hậu cười rất thoải mái vì: "Xem cái miệng của Trang tần kia. Thật khéo quá đi." Đang nói cười hoan lạc, đột nhiên Hoàng hậu nhớ ra chuyện gì, liền nói ngay: "À, hôm nay đã là mồng tám tháng bảy, cách tết trung thu chỉ chừng hơn tháng nữa thôi. Theo tiền lệ, gia yến sẽ được tổ chức ở Thượng Ninh điện. Tuy chỉ là gia yến nhỏ nhưng năm nào hậu cung cũng chuẩn bị rất kỹ càng lễ tiệc. Các muội gắng chuẩn bị những tiết mục cầm ca, có thể thể hiện trong dịp này để gây chú ý đến Hoàng thượng đấy." Hoàng hậu nói, lại nữa có ý đùa.

Tần phi bắt đầu rôm rả, chỉ có Nhạc Hy trước giờ vẫn luôn một mình một bóng, không qua lại với ai. Nàng chỉ ngồi yên nghe đám tần phi bàn tán.

"Nói đến tài nghệ ở đây có ai sánh được với Văn Cung tần chứ? Từ lâu Hoàng thượng đã yêu thích tiếng ca bay bổng của người." Người nói câu này hình như là Diêm Mạn Cơ. Nhạc Hy nghe mà thấy có chút buồn cười.

Phải, chính là Diêm Mạn Cơ. Cho nên ngay sau đó, Túc tần cũng nói ngay: "Lệ tần có điều chưa biết, đệ nhất tài nữ phải là Hoàng hậu nương nương mới đúng. Bản cung trong cung nhiều năm như thế rồi, chưa có ai vượt được tài cầm kỳ thi họa của nương nương." Túc tần và Lệ tần từ lần đầu tiên Nhạc Hy gặp đã không có chung tiếng nói, luôn tìm cách bắt bẻ nhau.

Lệ tần nghe Túc tần nói vậy thì cũng cứng họng, không nói thêm được điều gì. Vô tình, nàng ta đã động chạm đến Hoàng hậu.

"Thôi nào." Hoàng hậu cắt lời khiến chúng phi đều giữ yên lặng: "Những việc này, các muội cứ tự chuẩn bị đi. Phần lễ tiệc bản cung sẽ sắp xếp được."

Văn Cung tần thấy có điều vô lý, vội vàng thưa: "Nương nương, những năm trước đều là thần thiếp cùng với nương nương..."

Nàng ta chưa nói hết, Hoàng hậu đã mỉm cười ôn tồn: "Theo lệ, từ tước Phi trở lên mới được tham gia tổ chức gia yến ngày trung thu. Dù có kinh nghiệm lâu hơn nhưng Ngọc muội vừa xuống tần vị nên không đủ tư cách tổ chức gia yến. Gia yến năm nay sẽ do bản cung, Thái hậu và Thái hoàng Thái hậu nương nương tổ chức."

Văn Cung tần chỉ dám "vâng" nhẹ một tiếng.

Nhạc Hy cười trong lòng. Văn Ngọc Hiểu quả thực cực kỳ ngu ngốc. Nàng ta cứ nói ra câu nào, y như rằng câu nói đó gây muối mặt. Người đổ kị không đâu, lại không có đầu óc sâu xa như nàng ta, ngày trước không có nhiều địch thủ thì không sao. Bây giờ hậu cung đông hoa nhiều quả, nhiều đối thủ, nàng ta sẽ sớm bị loại bỏ với bản tính đó thôi.

Thông báo và sắp xếp xong công việc, Hoàng hậu mới cho các tần phi lui về cung nghỉ.

Nhạc Hy ra khỏi Khôn Ninh môn thì nhìn thấy Nhữ Phần và Phương Hà đứng bên ngoài đợi. Phương Hà ghé tai nàng nói: "Đã chuẩn bị xong ạ."

Nhạc Hy không biểu lộ điều gì. Phương Hà đi theo nàng đã lâu, hẳn biết rõ nàng không nói gì nghĩa là đã hiểu.

Nhữ Phần không biết về kế hoạch của họ, chỉ khề hỏi nàng: "Nương nương, chúng ta hỏi cung luôn chứ ạ?"

Nàng Hy cười đáp lại: "Không, hôm nay bản cung muốn đi dạo một lát. Người đi cùng bản cung nhé." Xoay người sang Phương Hà, Nhạc Hy nói: "Bản cung lỡ quên chiếc quạt tròn ở tẩm cung, người về lấy cho bản cung rồi mang tới Thái Dịch trì. Bản cung muốn tới Thái Dịch trì ngắm hoa sen nở."

Phương Hà hiểu ý nàng, liền "vâng" một tiếng rồi quay về hướng Trường Nhạc cung. Nhạc Hy vịn tay Nhữ Phần bước đi chậm rãi.

Thái Dịch trì nằm trong Yên viên, gần với Nhân Thọ cung của Thái hậu. Yên hoa viên không rộng như ngự hoa viên nhưng cũng có nhiều loại kỳ hoa dị thảo, đẹp dễ vô cùng. Nhạc Hy bước vào, không khỏi nhớ tới nhiều năm về trước từng gặp gỡ một nam tử như mây như trăng ở chốn này. Thoắt cái, mọi thứ đã trở thành một mảnh ký ức mà nàng cần phải quên đi.

rời.

Thân phận nàng lúc này cũng đã khác xưa. Nghĩ đến sự đổi thay của số phận, Nhạc Hy không khỏi cảm thấy ngậm ngùi. Ai mà biết người con gái từng khóc tí tở trong Yển hoa viên năm ấy giờ lại trở thành đại tiểu thư xuất thân cao quý của danh môn thế gia, rồi còn thành Hy tần trong Hoàng cung rộng lớn.

Đã sắp tới mùa thu, sen trong Thái Dịch trì cũng đã tàn nhiều, chỉ còn vài khóm trắng trắng lấp ló dưới lá xanh phía xa xa. Mặt nước Thái Dịch trì mênh mông, lẫn lộn những gợn sóng, ở phía xa xa có những hòn núi nhỏ lên, đẹp đẽ không đâu bằng. Giữa Thái Dịch có đình nghỉ chân được dựng bằng gỗ quý, lại có rèm châu buông rủ, hết như nơi vắng cảnh của thần tiên.

Nhạc Hy nhìn hoa sen dưới lá, bất giác cười một tiếng mơ hồ, hỏi Nhữ Phần: "Tiên hậu năm xưa yêu thích loài hoa gì, người có biết không?"

Nhữ Phần khẽ đáp: "Thật trùng hợp, tiên hậu nương nương đặc biệt thích hoa sen trắng."

Nhạc Hy không nói gì. Nhữ Phần lại nhẹ giọng kể: "Người thường nói rằng, hoa sen cũng giống loài mẫu đơn mà lại thanh tao tú lệ hơn nhiều. Tuy chỉ nở một mùa nhưng lại rực rỡ không gì sánh bằng. Khác loài hoa hạnh, nở quanh năm nhưng tầm thường nhỏ bé."

Đột nhiên trong lòng Nhạc Hy thấy buồn thương vô hạn. Cuộc đời của Trần Thái Uyên có khác gì loài hoa nàng ta thích chứ? Rực rỡ, đẹp đẽ được một mùa, rồi lại cứ thế lại tàn trong lặng lẽ. Nếu nói là cảm thương, trong hậu cung này, Nhạc Hy vẫn là thương cho Trần Thái Uyên nhất. Là kẻ đi hại người, nàng cũng có nỗi khổ của riêng mình.

Nhữ Phần đang nói chuyện với Nhạc Hy, bất ngờ nhìn thấy con rắn đang trườn tới, hét lên: "Nương nương."

Con rắn bò tới gần chỗ Nhữ Phần, thè lưỡi đỏ lòm nhìn vô cùng đáng sợ. Nhạc Hy vội vàng đẩy Nhữ Phần sang một bên. Con rắn thấy động, lao thẳng đến, cắn vào chân Nhạc Hy khiến Nhữ Phần giật mình hoảng sợ, vội gào lên: "Nương nương!"

Nhạc Hy vô cùng đau đớn, không đứng vững, ngã gục xuống. Phương Hà vội vàng chạy tới, kêu chói tai: "Nương nương!"

Từ trước, để cho an toàn tuyệt đối, Nhạc Hy đã tắm độc vào chân váy của nàng. Con rắn cắn vào chân nàng, đương nhiên phải cắn qua váy. Vì thế, nó trúng độc và tức khắc chết ngay.

Nhữ Phần vội đi ra bờ hồ Thái Dịch, lấy viên đá lớn, đập vào đầu con rắn để chắc chắn nó đã chết thật rồi mới ngồi xuống bên cạnh Nhạc Hy. Thị khóc lóc ò òi và bất lực, nhìn thương tâm vô cùng: "Nương nương... nô tỳ chỉ là mạng hèn. Có sao nương nương phải đi cứu nô tỳ một mạng chứ?"

Nhạc Hy dần mất đi cảm giác đau đớn. Bầu trời và cây cối trước mắt nàng dần dần trở nên mờ ảo rồi mờ hẳn đi.

Phương Hà hoảng sợ, vội vàng đi tới, kêu lên: "Cứu... Cứu với!"

Nhữ Phần cũng giúp Phương Hà kêu cứu. Vừa lúc đó, Chu Hậu Thông cũng bước vào Yển hoa viên. Hắn vừa khéo nghe thấy tiếng kêu phía xa. Hắn vội nói với Tường Mục Anh: "Có phải... có tiếng kêu cứu không?"

Tường Mục Anh dòng tai nghe, quả có thật.

Chu Hậu Thông không do dự, chạy ngay theo hướng có thanh âm kêu cứu kia. Hắn gặp Nhữ Phần đang chạy, vừa chạy vừa khóc. Hắn đương nhiên nhận ra Nhữ Phần, nhưng không biết Nhữ Phần hầu hạ Nhạc Hy: "Nhữ Phần? Sao người lại ở đây?" Hắn sốt sắng hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?"

Nhữ Phần nức nở không ra lời: "Hoàng thượng... Hy tần nương nương..." Vừa nói, thị vừa chỉ theo hướng Thái Dịch trì.

Chu Hậu Thông không nghe tiếp chuyện gì, nghe thấy hai chữ "Hy tần", vội vàng chạy. Chạy đến bờ hồ, hắn thấy Phương Hà đang ngồi bên cạnh Nhạc Hy, than khóc. Bên cạnh còn có một con rắn vừa chết. Hắn dường như không còn bình tĩnh khi nhìn thấy Nhạc Hy nằm bất động ở đó, vội chạy tới, đẩy Phương Hà ra, ôm lấy cơ thể mềm nhũn của Nhạc Hy. Hắn không nghĩ ngợi gì nhiều, vội bế nàng lên, không quên nói với Phương Hà: "Mau truyền Thái y đến Càn Thanh cung của trẫm."

Hắn bế nàng lên, chạy nhanh hết sức có thể về Càn Thanh cung, vì cung Càn Thanh gần với Yển hoa viên hơn cung Trường Nhạc của nàng. Hắn chạy rất nhanh, đụng phải vô số cung nhân đang đi trên đường. Hắn chạy nhanh đến mức cung nhân bên đường còn không kịp nhận ra hắn để quỵ xuống bên đường. Cho đến khi hắn về đến Càn Thanh cung, tỳ nữ và thái giám trong cung vô cùng sững sốt khi thấy Hoàng đế bế theo một nữ tử về cung Càn Thanh. Đó là điều mà trong hơn mười năm họ theo hầu Hoàng thượng, chưa bao giờ từng thấy. Tường Mục Anh hối hả chạy theo hắn, bây giờ mới về đến nơi. Chưa bao giờ y thấy Hoàng thượng lại chạy nhanh đến vậy.

Chu Hậu Thông bỏ hết mọi lễ tiết và danh dự, đặt Nhạc Hy lên long sàng trong tâm điện của hắn. Tường Mục Anh ban đầu định can ngăn, thế nhưng y hầu hạ hắn đã lâu, hiểu được tính khí cứng rắn của hắn. Huống hồ, người hắn đưa về lại là nữ tử mà hắn yêu thương.

Phương Hà và Nhữ Phần nhanh chóng đưa thái y đến cung Càn Thanh. Ngày hôm nay, hai người bọn họ bị một phen sợ hãi khôn tả, đặc biệt là Phương Hà.

Thái y đến Càn Thanh cung, ban đầu cứ ngỡ do Hoàng đế hay đại thái giám bị bệnh, hóa ra người cần khám lại là một vị nương nương khiến thái y có chút ngỡ ngàng. Nhưng hắn không dám nghĩ nhiều, vội vàng chẩn mạch cho nàng. Ngón tay vừa đặt lên, hắn tức thì hoảng sợ, gương mặt trắng bệch.

Chu Hậu Thông quan sát kỹ gương mặt thái y, vội vàng hỏi: "Sao vậy? Nàng ấy..." Hắn lúc này mới chợt nhớ ra, mình quên chưa hỏi Phương Hà xem nàng bị làm sao.

Thái y run rẩy trả lời: "Hoàng thượng, nương nương bị rắn độc cắn, rất nguy hiểm." Thái y không chần chừ, vội gọi y nữ đang đứng bên ngoài vào bắt đầu chữa trị. Thái y không quên nói: "Hoàng thượng, xin người ra bên ngoài đợi để hạ thần và y nữ chữa trị cho nương nương."

Tường Mục Anh nghe vậy thì cau gât: "Hỗn xược, đây là tâm điện của Hoàng thượng, người lại bảo Hoàng thượng ra ngoài sao?"

Thái y thấy đại thái giám nói vậy thì có chút sợ hãi, áp ứng: "Hạ thần... chỉ không muốn Hoàng thượng trông thấy máu."

Chu Hậu Thông không gắt gỏng, chỉ rất nhẹ giọng nói với vị thái y già: "Trẫm không sao. Trẫm ở đây cũng được."

Tường Mục Anh thấy Chu Hậu Thông muốn ở lại, cũng không nói thêm gì.

Phương Hà đang đứng trong đại điện, vội vàng sức nhớ điều gì, không thừa không rằng đã vụt ra ngoài điện, cầm đầu cầm cổ mà chạy khiến Nhữ Phần khó hiểu vô cùng. Từ lúc bước vào, Nhữ Phần chỉ biết khóc lóc nức nở khiến Chu Hậu Thông thêm đau lòng xót ruột. Hắn không kim được, mắng: "Người khóc lóc cái gì? Có im lặng không để thái y chữa trị?"

Nhữ Phần sợ hãi, vội bịt miệng, không dám nức nở gì nữa. Thái y và các y nữ lấy con dao sắc, hơ lên ngọn nến rồi cắt xuống vết máu đen rỉ ra trên cổ chân Nhạc Hy khiến người nhìn cảm thấy ớn lạnh tới tận tâm can.

Khoảnh khắc ấy, Chu Hậu Thông tưởng như con dao ấy đang khoét vào trái tim hần từng chút một, xót xa vô hạn. Nhưng lúc ấy, hần không dám nghĩ đến điều gì nữa, chỉ thắm nguyện cho Nhạc Hy tai qua nạn khỏi. Hần không hỏi vì sao rạn xuất hiện trong Yến hoa viên, không hỏi vì sao người bị cắn lại là Nhạc Hy. Lúc này mọi chuyện đã diễn ra, hần chỉ dám cầu cho Nhạc Hy đừng rời xa hần.

Hần phát hiện ra, hần rất sợ Nhạc Hy vĩnh viễn rời xa mình. Bên cạnh hần từ trước tới giờ, bất kỳ ai hần yêu thương, đều rời xa hần mất rồi. Mẫu thân, phụ thân, còn có cả Thường Tích Nguyệt. Nếu Nhạc Hy cũng rời đi, hần không biết từ giờ về sau, hần phải sống tiếp thế nào nữa. Trong đầu hần mơ hồ hiện lên kỷ niệm đẹp đẽ giữa hai người khi trước: nàng và hần cùng ngồi trên cây hồng hạnh, nói chuyện vui vẻ; cùng đi chơi tết Đoan ngo; cả lần trong miếu hoang, nàng tát hần một cái thật đau,... Buồn có, vui có, trăm lẳng bay bổng đều có, đều đã từng trải qua cùng nàng. Vậy mà nàng nay lại nằm ở đây. Và có thể sau này không thể cùng hần viết tiếp những trang ký ức đẹp đẽ đến thế.

Hần đang miên man suy nghĩ thì nghe thấy thái y nói: "Hạ thần đã loại bỏ một phần chất độc ra khỏi người nương nương. Nhưng mới là trị tạm thời độc ở miệng vết thương thôi. Còn phần độc đã đi vào lục phủ ngũ tạng, thần phải về điều chế thuốc đã. Nếu trong vòng nửa ngày, nương nương tỉnh lại thì có thể dùng thuốc giải nốt phần độc còn lại ra."

Chu Hậu Thông nhìn Nhạc Hy đang nằm trên giường, từ sinh chưa rõ, khẽ hỏi thái y: "Vậy nếu nửa ngày, nàng không tỉnh lại thì sao?" Hối xong, chính hần cũng rùng mình.

Thái y chần chừ hồi lâu mới đáp: "Hạ quan.. cũng không có cách nào cứu chữa."

Chu Hậu Thông nhìn Nhạc Hy đến thất thần, khẽ phát tay cho đám thái y, y nữ đều lui ra. Tường Mục Anh và Nhữ Phần cũng không dám ở lại. Trong đại điện chỉ còn lại Nhạc Hy và Chu Hậu Thông.

Hần đến bên giường nàng nằm, khẽ cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của nàng. Hần áp ban tay nàng lên má hần như để truyền cho nàng chút ấm áp. Đứng trước nàng lúc này, hần chỉ biết rơi nước mắt. Hần không biết nên nói với nàng điều gì bây giờ nữa, tất thấy những gì hần muốn nói với nàng, đều chỉ dồn cả vào một câu ngắn ngủi: "Nhạc Hy, nàng phải sống nhé!"

Đối với hần lúc này, sự sống của nàng quan trọng hơn hết thấy mọi thứ. Nàng nhất định phải sống, phải sống. Hần khẽ ườn người, hôn lên đôi môi đã mất đi sắc hồng vốn có của nàng.

Hôn xong, hần lại cười một cách ngây ngốc, thì thầm nói với nàng: "Nàng xem, trầm lại hôn nàng rồi. Bây giờ nàng không trộm mặt nữa, trầm hôn nàng không còn cách một tấm khăn. Nàng tỉnh dậy đi, tất trầm như ngày trước đi. Nàng đừng ngủ mãi như thế, có được không." Lời nói của hần thiết tha như thể khẩn cầu, nhưng nàng vẫn không tỉnh dậy.

Nhạc Hy, nàng tỉnh lại đi. Tỉnh lại và nói điều gì đó với trầm...

Lâm Hoàng đế, nhưng trong vòng một khắc, hần cảm giác như mình mất đi hết thấy...

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 37: Thực hiện tẩn phi tại tử thần. Tư dung bất bĩ cố nhân thiêu (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 37:

THỰC HIỆN TẦN PHI TẠI TỬ THẦN. TƯ DUNG BẤT BỈ CỐ NHÂN THIÊU

(Người phi tử hiện thực ở chốn cung cấm. Tư dung không hề kém cõi so với bậc cố nhân.)

**Câu đề tự do tác giả tự sáng tác, không thuộc bất cứ tài liệu lịch sử nào.*

"Nhạc Hy, còn rất nhiều điều, trầm chưa kịp nói với nàng. Còn rất nhiều chuyện, trầm chưa cùng nàng làm nữa. Nàng cứ ngủ mãi thế này, trầm thật không biết phải làm sao." Chu Hậu Thông cứ nói với nàng một cách ngây ngốc như thế, tay không ngừng lay gọi nàng.

Phương Hà chạy thực mạng, bỏ qua mọi lễ nghi, xông thẳng vào đại điện cung Càn Thanh. Thị thử hỗn hển, đưa cho Chu Hậu Thông một cái lọ nhỏ, nói: "Hoàng thượng, cho... cho nương nương uống thuốc này."

Chu Hậu Thông như một người sắp chết, tìm được một cọng rom cứu mạng. Hần vội vàng giằng lấy lọ thuốc trong tay Phương Hà, dốc ra một viên nhỏ xíu. Hần nghi hoặc hỏi: "Có thật thuốc này có thể trừ được độc tố trong người nàng ấy không?"

Phương Hà gật đầu: "Vâng, đây là thuốc đại công tử mang về từ Giáng Tuyết môn, là thần dược. Hoàng thượng mau cho nương nương..."

Chu Hậu Thông cho viên thuốc vào miệng Nhạc Hy. Hần nhìn Nhạc Hy thờ dài. Mong là thuốc này, có thể cứu nàng từ cõi chết trở về... Hần đếm từng giây từng phút trôi qua, trong lòng thấp thỏm hy vọng, đợi mong.

Hơn một khắc sau, ngón tay nàng hơi động dậy, mi mắt cũng hơi chom chớp. Chỉ một cử động nhỏ như vậy nhưng khiến hần mừng không cách nào tả được. Phương Hà đứng cạnh hần cũng nở nụ cười năn nỉ.

Mắt nàng từ từ mở ra, mờ mờ nhìn thấy gương mặt âu lo của hần rồi nhìn thấy rõ hần. Hần vội dướn người tới, nắm lấy bàn tay lạnh của nàng, hỏi: "Nhạc Hy, nàng tỉnh rồi? Trong người còn mệt không? Có muốn... ăn thứ gì không? Vết thương còn đau không? Nàng đã cử động được chưa?"

Đôi môi nàng lúc này trắng nhợt, gương mặt không giấu được sự tiêu tụy. Nàng cố gắng nở một nụ cười mệt mỏi, khe khẽ nói với hần: "Thần thiếp nên trả lời câu hỏi nào trước đây?"

Hần cười một cách thật ngây ngốc, nhận ra mình đã quá vui mừng đến mức dờ hơi rồi. "Thật may là nàng đã tỉnh lại. Lúc nhìn thấy nàng ở Yến hoa viên, trầm thật sợ quá. Trầm chỉ lo..." Lúc ấy, hần đã lo những gì, giờ hần cũng không muốn nhắc lại nữa. Tất cả mọi thứ đều đã qua rồi, giờ nên nghĩ đến những chuyện vui vẻ.

"Chỉ lo thần thiếp chết đi?" Nàng cố tình nói ra những thứ phía sau. Nhắc đến cái chết, nàng vẫn bình tĩnh, ung dung lạ thường. Nàng không nghĩ lần này nàng lại chết, nhưng nàng không ngờ vết thương lại nghiêm trọng đến vậy. Chu lang, thiếp thật có lỗi với chàng. Lúc ấy nàng cũng chỉ muốn nói vậy với hần nhưng không được. Là nàng cố ý... Sự cố ý của nàng lại khiến hần âu lo đến vậy.

Hắn vội che miệng nàng lại, khẽ quở trách: "Không được nói như vậy." Hắn không bao giờ muốn và cũng sẽ không để điều đó xảy ra. "Đời này của nàng, trẫm sẽ bảo vệ nàng. Trẫm chỉ ước trẫm và nàng đều có thể trường sinh bất tử, năm năm tháng tháng đều ở bên nhau."

Nhạc Hy cười trừ: "Hoàng thượng nói gì thế? Sinh, lão, bệnh, tử, ai rồi cũng phải trải qua mà?"

Chu Hậu Thông trẻ môi cười nhạo nàng: "Trẫm tin là con người có thể trường sinh bất tử. Ngày nào đó trẫm có thuốc trường sinh bất tử, lúc đó nàng cũng phải uống đấy."

Nhạc Hy chau mày, tỏ ý không vui. Trước mặt mọi người, nàng không bao giờ để lộ những cảm xúc tận sâu trong lòng. Nhưng người trước mặt nàng đây là nam tử nàng thương yêu nhất, nàng sẽ lấy tất cả những gì chân thật nhất đối đãi với hắn.

"Thần thiếp có điều này, phải nói với Hoàng thượng." Nàng nắm lấy bàn tay hắn, dùng ánh mắt chân thành nhìn hắn, có ý khuyên giải, cũng có ý tâm sự: "Thần thiếp từ lâu có nghe nói, Hoàng thượng tôn sùng đạo giáo. Điều đó là sở thích của riêng người, Nhạc Hy chỉ là thần tử, không dám xen vào..."

Nàng nói đến đây, hắn chợt ngắt lời nàng: "Nhạc Hy, nàng sao vậy? Trẫm không hề coi nàng là thần tử dưới trướng. Với trẫm nàng giống như một người thân tử, một người tri kỷ của trẫm."

Nhạc Hy đợi hắn nói xong mới tiếp lời: "Người cứ để thần thiếp nói. Thần thiếp chỉ mong Hoàng thượng không bị u mê, chìm đắm sâu trong đạo giáo. Trong lịch sử, có biết bao đời Hoàng đế tuổi thọ không được dài lâu vì ham mê đạo giáo này. Thần thiếp thật sự mong người không giống như bọn họ. Thần thiếp không cần người bất tử, chỉ cần người sống vui vẻ một đời, thế là đủ." Dù biết câu bình an vui vẻ trong chốn thâm cung, là một thỉnh cầu quá là xa xỉ.

Chu Hậu Thông đương nhiên hiểu được lời Nhạc Hy. Hắn khéo vỗ về nàng: "Trước khi là phu quân của nàng, trẫm là Hoàng đế của thiên hạ đại Minh. Là Hoàng đế, ai chẳng muốn sống lâu để trị vì thiên hạ? Nhưng nàng yên tâm, trẫm tự biết chừng mực, nhất định không quá sùng phụng đạo giáo đến độ u mê đâu."

Hắn chợt nhớ ra, vội quay sang nói với Phương Hà: "À, đúng rồi. Mau đến Thái y viện nói với thái y rằng, Hy tần nương nương đã tỉnh lại rồi."

Lòng Nhạc Hy yên tâm được vài phần. Nàng nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi một chút, thế nhưng vừa nhắm mắt, trong đầu nàng lại hiện lên những trang sử nàng từng đọc qua – những quân vương đời trước triều trước vì quá ham mê đạo giáo, đơn được mà chết sớm. Nghĩ đến Chu Hậu Thông, nàng thực sự không mong chàng như vậy.

Chu lang, chàng hiểu lòng thiếp chứ?

Nàng thực sự chỉ muốn chúng ta sống một cuộc sống như hiện tại là được. Nàng chỉ muốn ngày ngày được ở bên chàng, dốc bầu tâm sự. Không cần phải là vĩnh viễn, chỉ cần một đời...

Chu Hậu Thông dường như nhận ra Nhạc Hy đang thất thần, liền hỏi: "Nàng làm sao vậy? Trẫm đã làm nàng buồn sao?"

Nhạc Hy mở mắt. Khi nhìn thấy gương mặt chàng, bao nhiêu âu lo trong lòng Nhạc Hy đều được rũ bỏ đi hết thảy. Tất cả cuối cùng đều dồn lại một nụ cười nhẹ như mây: "Không, thần thiếp chỉ đang nghĩ một số chuyện thôi."

Chu Hậu Thông cũng không hỏi nàng nghĩ những chuyện gì, chỉ cười mỉm bóng đùa: "Đừng nói là nàng đang nghĩ đến thần được của Thành đại ca nhé?" Hắn cố ý nhấn mạnh ba chữ "Thành đại ca".

Nhạc Hy khẽ đánh vào tay áo Chu Hậu Thông, cười: "Thần thiếp không biết là Chu lang còn biết ghen với Thành đại ca đấy. Giờ thần thiếp đã là thê tử của người rồi, người vẫn chưa yên tâm sao?"

"Chưa yên tâm và không bao giờ có thể yên tâm." Chu Hậu Thông nói rõ ràng từng chữ một.

"Chu lang!" Nhạc Hy khẽ mắng hắn khiến đôi má hắn phụng phịu, hệt như một đứa trẻ bị giành mất đồ chơi. Nhạc Hy thích dáng vẻ lúc này của hắn, những lúc hắn hờn dỗi, những lúc hắn trẻ con như vậy. Nàng bật cười trước đôi môi đang dẩu ra của hắn. Nhiều lúc nàng không thể tưởng tượng, người trước mặt nàng đây lại là Hoàng đế Gia Tĩnh, người mà mười lăm tuổi đã đăng cơ, đã lập vô số công lao hiển hách trong việc an định xã tắc giang sơn, đã viết ra chiếu thư phê phán tội danh của Hoàng đế tiền triều, đã không ngại thẳng tay trị tội mấy trăm kẻ, đã nắm lấy hoàng quyền vô địch khỏi sự chi phối của đám đại thần.

"À!" Nàng nhớ ra chuyện gì, vội nói: "Thần thiếp ở đây cũng đã lâu rồi, cũng nên trở về Trường Nhạc cung thôi." Càn Thanh cung là nơi ở của Hoàng đế. Phi tử vào trong Càn Thanh cung ngồi lâu cũng đã là trái với phép tắc thông thường, huống hồ là nằm trên tấm sàng của Hoàng đế. Chuyện Chu Hậu Thông bế nàng từ ngự hoa viên về Càn Thanh cung [1], không ít người đã biết. Chỉ e trong hôm nay ngày mai trong hậu cung sẽ lại có một cơn phong ba. Đó chính là điều Nhạc Hy lo lắng. Nàng không ngờ một chuyện nàng cố ý làm ra để lấy lòng tin từ nô tỳ hầu cận lại sắp tạo nên sóng gió chốn hậu cung này đến vậy. Cuộc sống trong chốn cung đình đúng là không dễ dàng gì.

[1] *Càn Thanh cung*: là cung điện nơi Hoàng đế thời Minh ở. Càn là trời, dương, đại diện cho Hoàng đế. Là một trong ba cung của đại tam cung (gồm cung Càn Thanh, Khôn Ninh, Giao Thái). Khôn Ninh cung là nơi Hoàng hậu ngự. Khôn là đất, âm, đại diện cho Hoàng hậu. Điện Giao Thái nằm giữa Khôn Ninh cung và Càn Thanh cung như thế nằm giữa đất và trời, giao hòa đôi vật.

Chu Hậu Thông giờ mới nhận ra, Nhạc Hy đang ở Càn Thanh cung của mình. Hắn cười qua loa: "Không sao. Nàng cứ nằm nghỉ đi. Lát thái y tới, nàng uống thuốc xong rồi trẫm đưa nàng về cung Trường Nhạc, được chưa?" Giọng hắn nhẹ nhàng như thể đang dỗ dành một đứa trẻ.

Xưa nay, Chu Hậu Thông là người không quá nề hà với những lễ chế đã định ra từ quá khứ. Còn nhớ chuyện đại lễ nghị [2] lúc hắn mới lên ngôi, tạo nên một trận gió mưa trên dưới tiền triều. Việc hôm nay cũng vậy. Với hắn, mạng sống của con người, không cứ gì Nhạc Hy, là quan trọng. Lúc đó cung Càn Thanh ở gần nhất so với Yến hoa viên, hắn chỉ có thể tạm đưa Nhạc Hy về đó chữa trị.

[2] *Đại lễ nghị*: là một loạt những cuộc tranh luận giữa Hoàng đế Gia Tĩnh và quần thần về việc truy phong tôn hiệu cho thân phụ và thân mẫu Hoàng đế. Triều đình gồm hai phe rõ rệt: phe Hộ lễ ủng hộ những lễ chế phong kiến và phe Nghị lễ ủng hộ mong cầu của Hoàng đế. Cuối cùng nhờ vào quyền lực, Gia Tĩnh và phe Nghị lễ chiến thắng.

Nhạc Hy chỉ cười. Hơn một khắc giờ sau, Thái y viện đưa thuốc đến Càn Thanh cung cho Nhạc Hy. Uống xong thuốc, Chu Hậu Thông định sai người lấy ngự liễn để đưa Nhạc Hy về Trường Nhạc cung. Nhạc Hy vừa nghe đến, vội vàng can lại: "Hoàng thượng, chuyện đó là vạn lần không thể được."

Chu Hậu Thông đương nhiên hiểu Nhạc Hy đang nghĩ gì, thế nhưng Nhạc Hy là tần phi tông nhị phẩm, vốn chưa thể dùng loan kiệu dành cho phi vị, còn kiệu của tần vị thì lại quá sơ sài, dễ bị ngà. Mà chân nàng vừa mới băng bó lại vết cắt, giờ đi lại quả không tiện chút nào, vì vậy hắn mới sai người dùng ngự liễn đưa nàng về.

"Nhạc Hy, nghe lời trẫm lần này được không?" Chu Hậu Thông nói như nài nỉ. Hắn chẳng qua cũng là quá lo lắng cho nàng.

Nhạc Hy vẫn lắc đầu. Chuyện hắn bế nàng từ ngự hoa viên trở về không biết đã khiến cho bao nhiêu kẻ không thuận mắt rồi. Giờ còn thêm chuyện nàng ngồi ngự liễn, hậu cung này sẽ bàn tán những điều gì về nàng nữa đây. "Thần thiếp không thể đồng ý được. Thần thiếp thân là tần phi, không thể không tuân theo tiền lệ. Có câu "Xưa có Phàn Cơ [3], nay có Ban Tiệp dư [4]". Hoàng thượng vốn là bậc minh quân lừng thiên hạ, tiếng tăm vượt xa Hán Thành đế, Sở Trang vương; há thần thiếp lại để Hoàng thượng vì mình mà danh tiếng bị sử sách

bôi nhọ chứ?"

[3] *Phàn Cơ: phi tử của Sở Trang vương, là người thông minh, biết can gián phụ quân là Sở Trang vương từ bỏ sở thích cá nhân của mình.*

[4] *Ban Tiệp dư: phi tử của Hán Thành đế. Gắn với điển tích "Ban cơ từ liễn", chỉ việc Ban Tiệp dư từ chối dùng ngự liễn của Hoàng đế.*

Từng câu, từng chữ nàng nói đều mang theo lý lẽ khiến Chu Hậu Thông không thể nào làm khác đi được, chỉ một câu khen: "Nàng quả là bậc hiền phi, sánh với Phàn Cơ, Ban thị. Trước mặt quần thần, trẫm là minh quân, nhưng trước nàng, trẫm vẫn chỉ là hôn quân thôi."

Nhạc Hy chỉ cười, nàng biết rõ câu này là hấn chỉ nói đùa nên cũng không nói thêm điều gì. Đoạn, hấn dướn người ra phía cửa, gọi lớn: "Phương Hà, Nhữ Phần!"

Nhữ Phần và Phương Hà cùng đi vào. Trên mặt hai bọn họ vẫn lấm tấm những mồ hôi vì lo lắng.

"Đỡ Hy tần về Trường Nhạc cung an toàn."

Hấn cẩn thận phó thác nhưng trong ánh mắt hấn, Nhạc Hy vẫn thấy rõ sự không yên tâm. Nàng mỉm cười nhẹ để hấn được an lòng mà làm việc rồi mình mới vịn tay hai tỳ nữ để về Trường Nhạc cung.

Suốt dọc đường đi về Trường Nhạc cung, không biết bao cung nữ, thái giám nhìn nàng rồi ri rai nhau những lời gì đó. Mặc dù đều không nghe thấy, nhưng Nhạc Hy vẫn hiểu rõ, bọn họ đều đang dị nghị về chuyện Hoàng thượng đưa nàng về Càn Thanh cung. Thế nhưng Nhạc Hy làm như không quan tâm. Mọi chuyện đều là đã rồi, nàng có nghĩ cũng không giải quyết được gì. Chỉ bằng đợi con phong ba nổi lên rồi mới nghĩ cách đắp bờ chống lại sóng dữ.

Về được tới Trường Nhạc cung, Nhạc Hy cảm thấy chân như không còn sức lực nữa. Chân bị thương như muốn đứt rời ra khỏi gối. Phương Hà thấy sắc mặt chủ nhân không tốt liền chủ động ra xoa nắn chân cho Nhạc Hy.

Nhữ Phần đi từ bên ngoài vào, thấy Phương Hà đang giúp Nhạc Hy nắn chân liền ngồi lại, cùng làm với Phương Hà. Thị thì thảo với Nhạc Hy: "Nương nương, nô tỳ thật có tội quá."

Nhạc Hy hiểu Nhữ Phần đang nói đến chuyện gì. Nàng chỉ khẽ cười: "Bản cung sao trách người được chứ? Lúc đó là tự bản cung... Mà thôi, chuyện cũng đã rồi. Người không cần cảm thấy ăn năn đâu."

Nhữ Phần rung rung nước mắt: "Nương nương quả là quan âm trong lòng nô tỳ. Nô tỳ sống ngần ấy năm trên đời, chưa có ai lại tốt với nô tỳ như vậy. Nô tỳ vốn từng cho rằng, mạng của tỳ nữ thì không đáng giá."

Nhạc Hy cốc đầu Nhữ Phần. Chính nàng cũng không ngờ chuyện này khiến Nhữ Phần cảm động đến thế. Nàng nhẹ nhàng nói với thị: "Lời này không đúng rồi. Dù người là Hoàng hậu, hay là nô tỳ thì người cũng chỉ có một mạng thôi. Con người sống trên đời có cao thấp sang hèn đủ loại nhưng mạng người thì không phân cao thấp sang hèn. Mạng của kẻ nào cũng là trân quý."

Nhữ Phần gật gù đầu. Trong cuộc đời thị, ngoài tiên hậu Trần Thái Uyển ra, cũng chỉ có vị Hy tần này là thật lòng đối tốt với thị. Thị cũng không thể ngờ, Trần gia nói tiên hậu sai thị đến hầu hạ Hy tần là vì muốn thị theo sát Hy tần, tìm ra điểm yếu của nàng ta. Hôm nay, Hy tần cứu thị một mạng, quả thật thị không dám có suy nghĩ ở bên cạnh Hy tần để giúp gia tộc Trần thị loại bỏ nàng ta nữa.

Hồi lâu, thị mới quỳ xuống và nói: "Từ nay, nô tỳ xin dốc lòng vì nương nương, không dám có suy nghĩ không tuân phục."

Nhạc Hy cười hiền dịu, đích thân đưa tay đỡ thị lên, bảo: "À nha đầu này! Bản cung chỉ giúp người có một chút mà người như thế này, bản cung mới là người áy náy áy. Giờ người tới tư thiện phòng mang cho bản cung một ít bánh bơ đậu xanh về đây. Bản cung cũng hơi đói rồi."

Nhữ Phần đứng dậy, cười tươi như hoa, "vâng" một tiếng rồi nhanh nhẹn đi ngay.

Đội thị đi khuất rồi, Phương Hà mới thở than một tiếng: "Nương nương xem, chỉ vì có được sự trung thành của nàng ta, nương nương suýt thì..." Thị không dám nói tiếp phần phía sau.

Nhạc Hy nhếch môi cười một tiếng: "Người thấy không, kẻ làm tôi tớ, họ luôn coi trọng mạng sống của mình nhưng lại cho rằng trong mắt người khác mạng sống của họ là tầm thường, rẻ rung. Bản cung cho nàng ta một mạng sống, nàng ta cảm kích bản cung gấp mười lần, chẳng phải tốt sao?"

Phải, nếu như người Nhạc Hy cứu là Trương Trích Hoa hay Văn Ngọc Hiểu, bọn họ sẽ không mấy cảm kích nàng. Thế nhưng nếu nàng cứu một cung tỳ, hấn cung tỳ đó sẽ cực kỳ mang ơn nàng.

Phương Hà nhủ mảy nghĩ hoặc: "Nhưng nếu nương nương sợ nàng ta không trung thành, nương nương có thể đuổi nàng ta đi mà?"

Nhạc Hy lại cười: "Trong số những cung tỳ ở đây, nàng ta là người làm lâu nhất, cũng là người biết rõ nhất những chuyện xảy ra trong cung trước đây. Bản cung giữ nàng ta bên mình, lại lấy được lòng tin của nàng ta, đương nhiên sẽ có lợi cho bản cung rồi. Hơn nữa Nhữ Phần rất có thể là người của Trần thị gửi gắm ở bên cạnh bản cung, bản cung dùng cách này lôi kéo nàng ta về phía mình, tuy là hơi nguy hiểm nhưng lại có lợi cho con đường phía sau của bản cung."

Phương Hà lúc này mới hiểu hết tất thảy mọi điều. Nàng hầu hạ Nhạc Hy mười mấy năm, Nhạc Hy là người can trọng chu toàn, Phương Hà hiểu rõ. Thứ mà Nhạc Hy muốn chỉ là có thêm một người để nàng tạm thời tin tưởng trong cung mà thôi.

E

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 38: Cung lý hồng nhan đổ hồng nhan (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 38:

CUNG LÝ HỒNG NHAN ĐỔ HỒNG NHAN

(Trong chón cung đình, hồng nhan đổ kị với hồng nhan)

**Câu đề do tác giả sáng tác.*

Ngày rằm tháng bảy, vốn dĩ các tần phi phải đến thỉnh an Hoàng hậu vào buổi sáng; song vì hôm đó là lễ xá tội vong nhân, vì vậy ngày thỉnh an dời về trước ba ngày.

Ngày mười hai tháng bảy, các tần phi lại tề tựu ở Khôn Ninh cung của Hoàng hậu, cũng chính là vừa khéo hai ngày sau khi Thẩm Nhạc Hy gặp biến cố ở Yến hoa viên.

Như lệ thường, các tần phi đều đến từ rất sớm. Văn Cung tần từ sau khi bị giáng chức xuống tần vị thì đến vẫn an Hoàng hậu đều rất sớm, lại không điểm tô, ăn vận quá cầu kỳ, khoa trương, hành lễ thì không dám bỏ qua chút lễ nghi quy củ nào. Có vậy mới thấy được, trong hậu cung "đắc sùng ưu nghi, thất sùng sâu".

Lệ tần Diêm Mạn Cơ hôm nay mặc bộ y phục bằng gấm, may theo kiểu phương lĩnh đang thịnh hành trong kinh thành hiện nay. Những trâm thoa cài trên tóc nàng ta cũng là những kiểu thiết kế mới xuất hiện. Điều này hậu cung đều đã quen. Đối với xu hướng thời trang trong kinh thành, Diêm Mạn Cơ luôn là người dẫn trước. Nàng ta cũng được tính là một trong số những tần phi được sùng ái nhất hiện tại, cho nên phục sức cô phần tính tế hơn đám phi tần vô sùng như Túc tần, Trương tần.

Hiền tần Trần Thái Quyên sớm đã chú ý đến bộ y phục mà Lệ tần mặc trên người, không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Úi chao. Bộ y phục của Lệ tần mới đẹp làm sao. Nay chẳng phải loại gấm Kinh Văn do phường gấm ngoại thành tinh chế được hay sao? Có một tấm này như có ngàn cân vàng ấy chứ. Thật không hổ là Lệ tần, thứ nào thứ nấy đều mang chữ "lệ"."

Lệ tần vốn là người ưa nịnh, nghe Hiền tần ngợi ca bộ y phục mình mặc, nàng ta không kìm được mà bật cười khúc khích: "Thái Quyên tỷ tỷ lại cười chê muội rồi. Tỷ nói xem mấy tần phi chúng ta đều đang độ xuân thì, cũng nên ăn mặc đẹp để một chút, chứ đợi tới lúc gần tam tứ tuần rồi, nhan sắc đã tàn phai, làm sao có thể điểm tô mãi được." Khi nói mấy câu này, ánh mắt Lệ tần hướng sang chỗ Túc tần, Trương tần.

Túc tần không phải người ngốc nghếch. Nàng đương nhiên hiểu và không để yên. Nàng cười nói thản nhiên: "Bản cung vẫn là ngưỡng mộ Hy tần nhất. Vận y lúc nào cũng mộc mạc, giản dị, không bao giờ khoa trương, nhưng lại lấy được chân tâm của Hoàng thượng."

Khang tần tính tình đơn giản, lại vốn quý mến Nhạc Hy, liền chen xen: "Phải đấy, muội cũng thấy như Túc tần tỷ tỷ. Nghe nói Hy tần bị thương, Hoàng thượng còn đưa Hy tần đến tận cung Càn Thanh chữa trị." Chuyện này vốn không còn là bí mật nữa, trong hậu cung, phàm là người có tai nghe mắt thấy thì đều biết cả.

Nhạc Hy đang định lên tiếng thì Trương tần lại nói thêm: "Đâu phải mỗi như vậy? Nghe nói Hoàng thượng còn định đưa Hy tần về Trường Nhạc cung bằng ngựa liền nữa cơ. Bản cung sống trong cung lâu đến vậy rồi, Hoàng thượng sùng hạnh cũng nhiều nữ nhân, nhưng Hy tần là người đầu tiên khiến người để tâm đến vậy. Ngay cả Cung tần ngày trước cũng chưa có cái điểm phúc được ngồi ngự liễn."

Nhạc Hy sồn người. Không ngờ chuyện Hoàng thượng định dùng ngựa liền đưa nàng về đã đồn đến tai đám tần phi trong cung rồi. Quả là giấy không gói được lửa. Trong hậu cung này, tốc độ truyền đạt tin tức thật là đáng nể.

Văn Ngọc Hiểu bị Trương tần gián tiếp chọc tức, trong mắt nàng ta có vô số tia lửa giận. Thế nhưng nàng ta cũng chỉ lặng thinh, ngậm bồ hòn làm ngọt. Nếu là ngày trước, khi còn là Văn Cung phi cao cao tại thượng, nàng ta đã không để yên cho những lời này của Trương tần rồi. Đám tần phi Lệ tần, Hiền tần bên cạnh Văn Cung tần hình như cũng không có gì vui vẻ. Trong mắt bọn họ ngập tràn sự đố kỵ và chán ghét.

"Hoàng hậu nương nương giá đáo." Tiếng vị thái giám quản điện vang lên quen thuộc, như một tiếng chuông báo tới các tần phi khiến họ vừa nghe chưa hết đã lập tức đứng lên, chỉnh trang y phục rồi khom người kính cẩn.

Mười nữ nhân đồng thanh nói: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an."

Hoàng hậu ngồi trên phượng tọa, khẽ khoát tay: "Miễn lễ."

Chúng tần phi theo đó mới cẩn trọng ngồi xuống ghế của mình. Khi Hoàng hậu đã vào đại điện rồi, Lệ tần vẫn lờm Túc tần vì câu nói của nàng ta khi nãy.

Hoàng hậu vẫn mặc y phục giống như mọi ngày, áo bằng gấm tím có họa tiết long phụng tương xứng, đầu đội phượng quan lộng lẫy.

"Vừa đứng xa xa bản cung đã nghe thấy tiếng trò chuyện vui vẻ rồi. Nói bản cung nghe có chuyện gì hay nào?" Hoàng hậu nhẹ nhàng, hiền từ nói. Mấy năm nay, Trương Trích Hoa vẫn giữ vững hình tượng Hoàng hậu hiền lương thực đức, tư dung tốt đẹp. Hình ảnh bây giờ của nàng thực khác biệt so với khi còn là Thuận phi. Quý phi và Hoàng hậu, cách nhau hai bước nhưng là cả hai thân phận vô cùng khác biệt.

Thấy không ai lên tiếng, Đức tần Phương Từ Huyền – người chẳng nói gì trong cuộc trò chuyện lúc nãy – khẽ thưa: "Chúng thần thiếp đang nói đến chuyện Hy tần bị rắn cắn trong hoa viên, Hoàng thượng đưa người về Càn Thanh cung để chữa trị."

Hoàng hậu khẽ "à" một tiếng rồi mới nói: "Chuyện này bản cung đã nghe rồi. Thái Dịch trí ở Yến hoa viên từ lâu đã xuất hiện rắn. Mấy năm trước cũng đã có cung nữ bị rắn cắn ở đó. Không ngờ lần này, Hy tần lại gặp nạn ở nơi này. Bản cung đã định tới Trường Nhạc cung thăm nàng nhưng ngặt nỗi dạo này giáp với rằm tháng bảy."

Nhạc Hy cười khê, đáp: "Tạ ơn nương nương quan tâm thần thiếp. Thần thiếp cũng đã khỏe hơn nhiều rồi." Những câu nàng nói luôn rất ngắn gọn so với đám tần phi. Nàng cũng không muốn nói nhiều, để phòng bọn họ lại bói móc, mà nàng thì không muốn mua thêm phiền phức cho chính mình.

Nhưng dù nàng không nói gì sơ hở, Lệ tần lại cố tình lấy kim chọc vào. Nàng ta cười nhạt, nói mà có ý mỉa mai: "Ha, cũng phải thôi. Người ta được Hoàng thượng đưa về Càn Thanh cung, lại còn có phúc khí được ngồi ngự liễn mà."

Nhạc Hy cũng đoán trước được, một người trong số đám tần phi sẽ cố ý khai ra mấy chuyện này để hạ bệ nàng. Thế nhưng, nàng vẫn bình tĩnh, chỉ nói một câu: "Lệ tần lại chê cười bản cung rồi. Bản cung lúc đó bị đau chân, lại chưa đủ phân vị để ngồi loan kiệu, mà lúc đó đang ở Càn Thanh cung nên Hoàng thượng mới định gọi luôn ngựa liền thôi. Sau đó thì bản cung cũng đã nhất mực từ chối rồi." Nhạc Hy giải thích ngắn gọn.

Lệ tần đang định nói thêm lời gì thì Hoàng hậu cười bảo: "Chuyện này đích thân Hoàng thượng cũng đã kể cho bản cung rồi. Người nói lúc đó định phá lệ gọi loan kiệu nhưng loan kiệu không thể đến ngay. Sẵn ở cung Càn Thanh nên người định gọi ngựa liền cho Hy tần. Thế nhưng Hy tần nhất mực từ chối. Bản cung rất khâm phục hành động của Hy tần. So với Ban Tiếp dư, không hề kém cạnh chút nào."

Trang tần từ lúc bước vào đại điện, lúc này cũng mới lên tiếng: "Thần thiếp còn nghe nói tài văn chương, thi phú của Hy tần cũng vô cùng xuất chúng. Người thật rất xứng là Ban Tiếp dư tái thế." Trang tần khéo ăn khéo nói, câu nào câu nấy đều đi vào lòng người, ai nghe cũng thấy dễ chịu.

Hoàng hậu nghe câu nói của Trang tần Vương Yên Diệu thì gật gù tán dương.

Lệ tần đương nhiên cũng không giấu được bất mãn. Nàng ta cũng không ngờ là việc mình nhắc đến ngự liễn tự nhiên lại là bệ nâng cho Hy tần kia.

Tương tần cũng cười vui vẻ: "Nói đến Ban Tiệp dư, thần thiếp lại đề ý tới chiếc quạt trong tay Hy tần. Nghe nói Hy tần rất quý chiếc quạt, đi đâu cũng mang theo. Chiếc quạt này chế tác thập phần công phu, làm thần thiếp nhớ tới chiếc quạt trong miêu tả của bài thơ "Đoàn phiến":

Tân liệt Tề hoàn tổ (Mới cắt lụa Tề trắng)

Tiên khiết như sương tuyết (Trong trắng như sương tuyết)

Tài vi hợp hoan phiến (Thành chiếc hợp hoan phiến)

Đoàn đoàn tự mình nguyệt. [1] (Tròn tròn tựa trăng sáng)

Quạt tròn này quả xứng với người giai nhân như Hy tần." Tương tần nói rất hồ hởi, làm như không để ý đến Văn Cung tần mặt mũi đang tái xám. Nàng ta rất ghét những thứ tốt đẹp của Nhạc Hy. Tương tần càng tăng bóng Hy tần bao nhiêu, Văn Cung tần càng khó chịu bấy nhiêu.

[1] Đoàn phiến: Bài thơ của Ban Tiệp dư. Nàng ví mình như chiếc quạt hợp hoan, ra vào tay áo vua sinh gió mát trong mùa hạ. Nhưng khi mùa thu đến, quạt bị lãng quên giống như nàng bị thất sủng.

Phần sau bài thơ:

Xuất nhập quân hoài tị (Ra vào tay áo chàng)

Động dao phong vi phát (Phe phẩy sinh gió mát)

Thường khùng thu tiết chí (Thường sợ tiết thu sang)

Lương tiêu đoạt viêm nhiệt (Ôn hòa xua nóng mực)

Khí quyền khiếp tứ trung (Bị ném vào xó rương)

Ẩn tình trung đạo tuyết. (Ẩn tình đều dang dở)

Nhạc Hy vốn đã không hài lòng trước những lời của Tương tần, nhưng nàng không thể hiện ra ngoài. Thế nhưng, Khang tần vốn chân thật, nàng ta nhủ mảy nói: "Tương tần nói vậy quả không nên. Chiếc quạt tròn trong bài thơ ấy ám chỉ sự thất sủng về sau. Tương tỷ tỷ không nên dùng cách so sánh như vậy để nói về Hy tần."

Hoàng hậu cũng gật đầu đồng tình: "Phải đấy, Tương muội muội thật sợ ý quá."

Tương tần đầu hơi cúi, khẽ nói: "Vâng, thần thiếp thật đáng tội." Nói rồi lại quay sang Nhạc Hy, đáng bộ ăn năn: "Hy tần bỏ qua cho bản cung nhé. Bản cung cũng chỉ nhất thời lỡ lời thôi."

Nhạc Hy cũng chỉ cười suông cho qua chuyện. Nàng vốn không để ý tiểu tiết.

Một câu "lỡ lời" của Tương tần lại đẩy lên về hung phấn trên gương mặt Lệ tần và Văn Cung tần. Hai người họ tính cách có nhiều điểm tương đồng nhau, đều đổ kỵ trước những điểm tốt của người khác, đặc biệt là Nhạc Hy.

Hoàng hậu mỉm cười: "Hôm nay đến đây thôi. Các muội cũng đã vất vả rồi. Mau hồi cung đi. Bản cung cũng phải cùng Hoàng thượng chuẩn bị cho rằm tháng bảy."

Phượng Từ Huyền cười nhẹ: "Phải chi Hoàng thượng lập thêm phi vị, cùng nương nương chia sẻ gánh nặng này."

Nhìn dáng vẻ trẻ con của Phượng Từ Huyền, Hoàng hậu lại khẽ cười: "Biểu muội nói đúng đấy. Bản cung ở cái phượng tọa này cũng mệt lắm rồi." Nói xong lại phất phất tay cho đám tần phi ra về.

Đám tần phi kính cẩn nghiêng mình để Hoàng hậu đi qua trước rồi mới đồng thanh: "Thần thiếp cung tiễn Hoàng hậu nương nương."

Nhạc Hy có thể nhận ra, chỉ mới hơn một tháng nhập cung, đám tần phi đã chia rõ thành những bè phái khác nhau: Lệ tần và Hiền tần – đều là người của Dương thái phó; Tương tần và Túc tần – là tần phi nhập cung đã lâu, quan hệ thân thiết; Khang tần, Hòa tần, Trang tần – là những tần phi kiêu lỗ, lại có bề ngoài nhẹ nhàng, ôn nhu. Đám tần phi cũng có vài người có tính cách tương đồng: Lệ tần và Cung tần; Trang tần và Đức tần; Khang tần và Hòa tần.

Có một điều Nhạc Hy nhận ra rõ nhất ở hậu cung là không có bất cứ kẻ nào trong hậu cung này có tâm tư đơn thuần. Kẻ luôn thể hiện rằng mình đơn thuần chính là kẻ phức tạp nhất.

Nhữ Phần và Phượng Hà đã chờ sẵn Nhạc Hy ở ngoài Khôn Ninh môn. Thấy nàng ra, hai người họ theo phản ứng thông thường đều tiến lại gần.

"Nương nương, người ra rồi!"

Nhạc Hy gật gù đầu, tâm trạng cũng không thể hiện rõ vui buồn, chỉ nói: "Ừ. Hôm nay Hoàng hậu cho về khá sớm."

Đám Khang tần, Trang tần, Hòa tần đi lướt qua nàng, khẽ chào thân thiện. Nàng cũng chỉ cúi đầu nhẹ để đáp lễ. Ngược lại Lệ tần và Văn Cung tần nhìn nàng với ánh nhìn mĩa mai, còn có cả sự coi thường.

Nhữ Phần có thể thấy sự khác thường trong ánh mắt của Lệ tần, thị liền hỏi: "Nương nương, Lệ tần sao thế?"

"Kẻ bình thường, không đáng nhắc đến đâu. Chúng ta về thôi." Nhạc Hy cũng chỉ nói vậy. Với kẻ mà hỷ nộ ái ố đều viết hết lên gương mặt như Lệ tần và Cung tần, nàng không cần dụng tâm đề phòng nhiều. Có lẽ sự khác biệt duy nhất giữa hai người bọn họ là gia thế: Lệ tần có phụ thân là thị lang, còn Cung tần thì phụ thân chỉ là Cẩm y vệ.

Người nàng cần đề phòng rõ nhất, có lẽ chính là Tương tần. Ở buổi vấn an ngày hôm nay, nàng ta chỉ nói có hai câu. Hai câu đó đều khiến cho người khác tưởng rằng nàng ta đang ngợi ca Hy tần nàng, thế nhưng thực chất cả hai câu ấy đều tăng thêm thù hận trong lòng Văn Cung tần với nàng. Triệu Tương, nàng ta đang cố tình chia rẽ mối quan hệ vốn đã không mấy tốt đẹp giữa nàng và Cung tần. Hay lắm!

Còn thêm cả Đức tần và Trang tần trầm tư ít nói, nói câu nào câu nấy động lòng người. Thực không thể khiến người ta phát giác ra điều gì từ hai người họ.

Buổi chiều, Chu Hậu Thông lại đến thăm nàng. Hắn sai người mang theo nhiều hoa quả quý, còn nói là để nàng tắm bổ. Nàng vốn không mặn mà lắm với chuyện ăn uống này, chỉ sai Phương Hà và Như Dung cất ra rồi tùy ý ăn vài miếng cho có lệ.

"Chân nàng đã đỡ hơn chưa? Trẫm quên mất không chuyển lời của Hoàng hậu đến nàng, hôm nay không cần phải đến thỉnh an, hại nàng phải đi từ Trường Nhạc cung tới tận bên Khôn Ninh cung." Giọng hắn tràn đầy lo lắng.

Nàng mỉm cười, cảm thấy lo lắng của hắn đều là dư thừa, liền nói: "Thần thiếp cũng đã đỡ nhiều rồi, đã đi thỉnh an Hoàng hậu được." Hơn nữa nếu không đến thỉnh an, nàng cũng không giác ngộ được nhiều thứ như thế. Gần gũi với đám tần phi là cách để thăm dò tính cách của bọn họ.

"Không được!" Chu Hậu Thông đột nhiên nói lớn khiến Nhạc Hy giật cả mình. "Trẫm cần để nàng ngồi loan kiệu. Chứ cứ để nàng đi đâu cũng phải bước bộ, trẫm đau lòng lắm."

Nhạc Hy cứ thấy không yên khi mà nghe thấy những gì có lợi cho mình. Đám tần phi vốn toàn những kẻ hay đồ kỵ. Ngày hôm nay, những điều xảy ra ở Khôn Ninh cung đã cho nàng thấy rõ hơn bản chất của phi tần hậu cung. Nàng không muốn Chu Hậu Thông thiên vị mình, rồi đám tần phi kia lại tìm cơ để ganh ghét với nàng.

"Thần thiếp nghĩ thế này." Nàng từ từ nói: "Chỉ bằng Hoàng thượng hãy thay đổi lại quy chế, để các tần phi từ tước tần trở lên đều có thể ngồi loan kiệu. Như thế hậu cung sẽ không nói Hoàng thượng thiên vị thần thiếp, mà thần thiếp cũng có thể ngồi loan kiệu được." Nghĩ ra thứ này, Nhạc Hy cũng đã tính toán chỉ ly.

Chu Hậu Thông chau mày: "Nhưng trong cung chỉ có một phượng liền cho Hoàng hậu và mười loan kiệu cho tần phi từ Phi vị trở lên. Thế về sau nếu các tần phi được thăng tước lên tần thì làm sao mà đủ được?"

Nhạc Hy cười, Chu Hậu Thông quả thực đã ngốc nghếch rồi. Nàng nói: "Chu lang ngốc. Chỉ cần chàng đưa ra một ý chỉ, nói rằng hiện hậu cung chưa có phi vị nên tạm đặc cách cho tần vị dùng loan kiệu là được. Về sau nếu hậu cung lập đủ tước Phi rồi thì sẽ sửa lại quy chế sau. Như vậy có phải không ai bàn ra tán vào được, đúng không?"

Chu Hậu Thông lúc ấy mới ngó người: "Ừ nhỉ? Đơn giản thế mà trẫm không sớm nghĩ ra. Vẫn là Nhạc tỷ tỷ thông minh hơn trẫm."

Nhạc Hy bĩu môi, giả bộ giận hắn: "Thần thiếp còn chưa hỏi Chu lang. Có phải chàng lo sau này lập thêm nhiều tần phi xinh đẹp sẽ không có đủ kiệu cho họ ngồi đúng không? Chu lang mới là người tính toán sâu xa hơn thần thiếp."

Chu Hậu Thông ôm lấy eo của Nhạc Hy, khẽ ri tai nàng: "Không ngờ cái miệng nhỏ nhỏ này của nàng cũng nhiều gai quá nhỉ? Trước giờ trẫm cũng không biết là nàng biết ghen đấy."

Nhạc Hy "hừ" lạnh một tiếng: "Thần thiếp cũng là nữ nhân mà."

Hắn ôm lấy nàng chặt hơn, lại khẽ đưa tay vuốt lên mái tóc nàng.

Vị Ưông cung những ngày này đã không còn huyền ảo và nhộn nhịp như trước. Chỉ đơn giản vì chủ nhân cung điện này vừa mới thất sủng. Trong cả hậu cung rộng lớn này, chủ đắc sủng thì đầy tớ cũng được nở mày nở mặt. Nay Văn thị thất thế, đám hạ nhân trong Vị Ưông cung cũng không còn tung bừng như xưa, trở nên lạnh lẽo và trống trải.

"Thúy Nhi, đã bao lâu rồi, Hoàng thượng chưa đến đây?" Đôi mắt Văn Cung tần nhìn vô thần vào trong tấm gương trong, khẽ hỏi nha hoàn hầu cận.

Thúy Nhi chải tóc cho nàng, thưa: "Cũng đã hơn một tháng rồi ạ."

Thúy Nhi cũng không còn nhớ rõ là bao nhiêu ngày nữa, chỉ nhớ là ban đầu, thị thường giúp Cung tần đếm số ngày, nhưng sau đấy, số ngày Hoàng đế không đến cứ tăng lên, thị cũng không đếm nổi là bao nhiêu nữa.

"Một tháng..." Văn Cung tần lầm nhảm. "Một tháng Hoàng thượng không đến cũng là một tháng sau khi Thẩm Nhạc Hy dọn ra khỏi Vị Ưông cung." Với Văn Cung tần, Nhạc Hy chính là kẻ thù đã cướp đi ân sủng của Hoàng thượng với mình.

Văn Ngọc Hiểu xiết chặt tay thành nắm, móng tay sắc nhọn khảm vào da thịt đau nhức vô cùng. Sự đau nhức ấy đối với nàng ta có thậm gì so với nỗi đau đớn khi bị một ả nha đầu mười mấy tuổi bày mưu dẫn vào tròng, sau đó mất đi niềm ân sủng của Hoàng thượng.

"Nương nương." Thúy Nhi khẽ gọi. "Thế sau này nương nương có dự tính gì?"

Văn Ngọc Hiểu cầm một cây trâm sắc nhọn trên tay, vạch một đường dài lên bàn trang điểm bằng gỗ khiến nó tróc đi một mảng sơn.

"Bản cung sẽ tính toán kỹ. Đợi đến trung thu, Thẩm Nhạc Hy - ả tiện nhân đó - nhất định sẽ biến khỏi tầm mắt của bản cung." Văn Cung tần nói với ngữ khí căm giận, mang theo mọi thù hận giữa nàng ta với Nhạc Hy.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Trình tâm nhất nhậm nga mi đồ (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 39:

TRÌNH TÂM NHẤT NHẬM NGA MI ĐỒ

(Lông son không đối, khiến cho những người đẹp khác phải đồ kỵ)

**Câu thơ đề thuộc bài Cung từ của Đới Thúc Luân.*

Thoát cái cũng lại một tháng nữa trôi qua. Hậu cung xét về cơ bản vẫn bình yên, ngoài những chuyện đấu khẩu vặt vãnh, linh tinh thì cũng không có gì lộn xộn cả. Từ bao nhiêu năm nay, cứ cách trung thu hai ngày, các tần phi đều chuẩn bị kỹ lưỡng tài nghệ để biểu diễn trước mặt Hoàng thượng trong ngày trung thu. Nhất là những tần phi không được sủng ái, lại càng muốn nhân cơ hội này gây ấn tượng với Hoàng thượng, muốn giữ lại ánh mắt của đế vương. Năm nay, Hoàng đế tuyển thêm nhiều tần phi mới, khiến cho công việc chuẩn bị trước tết trung thu trở nên nô nức hơn bao giờ hết.

"Người xem, bản cung mặc bộ y phục này có đẹp không?" Nhạc Hy mặc thử bộ y phục màu tím, thêu hình hoa thược được màu hồng nhạt. Bên viền có thêu họa tiết hoàng cúc khai hoa vô cùng thanh nhã. Đó là bộ y phục Chu Hậu Thông đích thân sai người may riêng cho Nhạc Hy để mặc trong những dịp đặc biệt. Nhạc Hy vốn tiếc nên để bộ y phục đến đúng dịp trung thu mới dám mặc lên.

Nàng nhìn mình trong tấm gương sáng loáng. Năm nay, tuổi thật của nàng tính ra đã hai mươi hai tuổi. So với Văn Ngọc Hiểu, Triệu Tương trong cung, quả tuổi tác cũng không hơn kém nhau bao nhiêu. Thế nhưng so với những người bọn họ, nàng vẫn là giữ được nét trẻ trung hơn cả. Chắc cũng bởi bọn họ có mười năm u sầu trong chốn thâm cung, còn nàng thì được sống trong khuê môn hồng các.

Nhữ Phần cùng Phương Hà đứng bên cạnh giúp Nhạc Hy mặc y phục, chải tóc, nghe nàng nói vậy thì khẽ cười: "Nương nương, người yêu kiều diễm lệ thế này, mặc thử gì cũng đẹp cả." Hầu hạ hai vị chủ nhân, lại từng sống lâu trong chốn cung đình biết bao mỹ nhân khuynh thành nhưng Nhữ Phần vẫn thấy khí chất ung dung, điềm đạm của Nhạc Hy là không ai sánh được.

Phương Hà nghe Nhữ Phần nói vậy thì cũng tán dương: "Nhữ Phần nói đúng đấy. Nương nương quả là quốc sắc thiên hương."

Hai tỷ nữ giúp nàng vấn kiểu tóc Tùy Văn kể [1], lại giúp nàng cài lên cây trâm thược được, rồi còn cài thêm kim quan bạc lộng lẫy.

[1] *Tùy Văn kể: một kiểu búi tóc nữ thời xưa.*

Phục sức xong cả, Nhạc Hy diễm lệ tuyệt vời, đẹp hơn bao giờ hết. Nhạc Hy cười rất vui vẻ, lại hỏi đùa: "Trông bản cung có giống một giai nhân tuyệt sắc không?"

Nhữ Phần và Phương Hà cũng cười, đồng thanh "vâng" một tiếng rất dài. Phương Hà chỉnh lại một chút trên đầu tóc và y phục của Nhạc Hy rồi nói: "Xong rồi! Nương nương mau ra đi, loan kiều đã chuẩn bị rồi ạ."

Loan kiều bốn người khiêng đã được chuẩn bị sẵn trong sân của Trường Nhạc cung, chỉ chờ Nhạc Hy bước ra. Kiểu được làm bằng gỗ, bên ngoài phủ gấm quý, lại được trang trí cực kỳ đẹp để những châu ngọc trân quý. Cửa kiều làm theo kiểu kéo lên, xuống, vô cùng kín đáo. Hai bên mạn kiều có cửa để nhìn ra bên ngoài, được che bằng một tấm gấm dày, lại có những sợi châu rũ xuống thật hoa mỹ.

Nhạc Hy vịn tay Nhữ Phần bước ra loan kiều, lại nói: "Phương Hà đi cùng bản cung thôi là được rồi. Hôm nay tết trung thu, điện Thượng Ninh nằm ở biệt cung, nhiều người đến quá sẽ không hay."

Nhữ Phần "vâng" một tiếng rồi đi vào trong đại điện.

"Khởi kiệu!" Phương Hà vừa nói, loan kiều đã được nâng lên, bốn người rước kiệu bước đi đều nhau, thoát cái đã ra khỏi Trường Nhạc cung.

Phương Hà đi bên ngoài loan kiều của Nhạc Hy, vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ với nàng. Nhạc Hy liền vén rèm, nói với Phương Hà: "Ngoài này khó quá, hay người vào đây ngồi chung với bản cung?"

Phương Hà lắc đầu: "Không được đâu nương nương. Đám tằm phi hay bàn xét, nô tỳ không muốn nương nương khó xử đâu."

Nhạc Hy hôm nay tự nhiên lại hưng phấn hơn ngày thường, bỏ qua mọi tiểu tiết, nàng cười nói: "Người cứ lên đi. Trước khi đến điện Thượng Ninh, người xuống kiệu là được, bọn họ sẽ không biết đâu." Chưa đợi Phương Hà nói gì, Nhạc Hy đã hô: "Hạ kiệu!"

Hạ nhân dừng kiệu lại cho Phương Hà bước lên. So với Nhữ Phần và những tỷ nữ khác trong Trường Nhạc cung, Phương Hà được Nhạc Hy ưu ái hơn hẳn. Chỉ bởi Phương Hà là người thân tín nhất với Nhạc Hy. Thị đội với Nhạc Hy không đơn giản chỉ là một đầy tớ. Chủ tớ hai người họ ngồi trong loan kiều, trò chuyện vui vẻ.

Bỗng Nhạc Hy nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, lại có tiếng người huyền nào, liền hỏi: "Bên ngoài có chuyện gì thế?"

Phương Hà đáp: "Chắc là quân đội bảo an đấy ạ. Trường Nhạc cung của chúng ta nằm gần nhất với con đường mà quân lính thường đi qua, vì vậy chỗ này thường xuyên ồn ào."

Nhạc Hy "à" một tiếng. Thảo nào loan kiều lại dừng một chút rồi mới đi tiếp. Nàng lại hiếu kỳ hé cửa nhìn ra bên ngoài, quả có quân lính cầm đuốc, vũ khí vừa đi qua. Hôm nay là tết trung thu, chắc quân đội bảo an được huy động bảo vệ quanh Thượng Ninh điện trong biệt cung.

Bỗng Nhạc Hy thấy hơi nóng, không biết đã có chuyện gì xảy ra rồi. Bỗng bên ngoài có kẻ kêu lên: "Cháy! Cháy rồi!"

Nhạc Hy giật bản mình, nàng vẫn ngồi trên loan kiều, vội hỏi Phương Hà: "Phương Hà, hình như có đám cháy!" Vừa mới ra khỏi Trường Nhạc cung, nàng cũng không biết có phải cháy tấm cung của nàng không?

Phương Hà tần ngần rồi mới trả lời: "Chỗ này gần chỗ đi lại của cung nữ, thái giám nên cũng thường xuyên xảy ra hỏa hoạn. Chắc là hỏa hoạn ở Vĩ Ương cung rồi, chứ không phải Trường Nhạc cung chúng ta đâu ạ."

Nhạc Hy yên tâm được phần nào sau khi nghe Phương Hà nói vậy. Nàng vốn không định để ý gì thì lại nghe kẻ ở ngoài kêu: "Nương nương, cháy rồi, nương nương mau ra khỏi loan kiều đi."

Nhạc Hy và Phương Hà vô cùng hoảng sợ, vội vàng định mở cửa ra. Cửa kiều được thiết kế bằng gỗ trắc, mở theo kiểu kéo từ dưới lên. Gỗ trắc cứng lại khó cháy, vì vậy khi Nhạc Hy chạm vào định mở ra thì bỗng vô cùng. Nàng vội bảo Phương Hà: "Phương Nhi, bản cung không mở được cửa." Tay nàng vẫn cố hết sức chạm vào nhưng đều phải rút lại vì sức nóng đang dần lớn hơn của lửa.

Phương Hà vội giơ tay, mở cửa, quả nhiên rất bỏng. Loan kiều bằng gỗ, lại có rèm bằng lụa, do đó bén lửa rất nhanh. Nhanh chóng, lửa lan vào trong loan kiều, bén tận vào y phục của Nhạc Hy và Phương Hà. Phương Hà sợ hãi, vội vàng lấy gối kê lưng đập vào ngọn lửa bén vào y phục để lửa không lan đến người Nhạc Hy.

Phương Hà lót tay xuống dưới chiếc khăn tay bằng lụa, dùng hết sức, chịu bỏng để mở cửa ra. Chủ tớ hai người vội nhảy ra ngoài, nhìn loan kiều đang bốc cháy rừng rực. Nhạc Hy không kim được mà run người sợ hãi. Nếu như nàng biết cháy muộn hơn một chút, không biết lúc này...

Bốn người khiêng kiệu giờ chỉ còn một người. Phương Hà phẫn nộ hỏi kẻ đó: "Sao lại chỉ còn mình người? Những người kia đâu?"

Kẻ kia cúi thấp đầu sợ hãi: "Hai... hai người đang đi lấy nước dập lửa chưa về. Một người đi báo với Hoàng thượng. Chi..."

Phương Hà quát: "Ngu xuẩn! Người phải biết loan kiều bén lửa rất nhanh, không đợi được các người mang nước về? Các người coi tính mạng Hy tần nương nương là gì?"

Nhạc Hy vốn đã đoán được chuyện này là do người nào đó bày kế. Bốn kẻ này cũng là người được sắp đặt sẵn, vốn sẽ không cứu nàng trong tình huống chí mạng này. Nhạc Hy đi tới,

hỏi kẻ kia bằng giọng nói vô cùng trầm tĩnh, không hề có ý dọa nạt: "Nói bần cung nghe, ai sai người làm việc này?"

Kẻ kia sợ hãi đến toát hết cả mồ hôi, chưa biết đáp sao thì Nhạc Hy lại nghi hoặc hỏi: "Là Lệ tần? Tương tần? Hay Cung tần?" Thấy kẻ kia im lặng, nàng nói gắt: "Nói!"

Chu Hậu Thông cùng đám tùy tùng đi tới, theo sau còn có mấy tần phi đi theo. Nhìn họ thì Nhạc Hy mới nhớ ra hôm nay là tết trung thu, yến tiệc còn đang tổ chức.

Chu Hậu Thông vội chạy tới chỗ nàng, cầm tay nàng, nhìn Nhạc Hy từ đầu tới chân, sốt sắng hỏi thăm nàng: "Trẫm nghe loan khiếu của nàng bị cháy, nàng có làm sao không?"

Nhạc Hy lắc đầu: "Thần thiếp không sao, chỉ có y phục hơi bị cháy một chút." Nhạc Hy nhìn y phục mới thêu hoa thược dược, vậy mà lại cháy mất một góc thì hơi có chút tiếc nuối. Cũng bởi đây là bộ y phục Chu Hậu Thông đích thân sai người may riêng cho nàng. Lần đầu nàng mặc lên, chiếc áo đã trở thành như vậy rồi.

Hoàng hậu đi bên cạnh Chu Hậu Thông, vội nắm tay Nhạc Hy, nói: "Muội không sao là tốt rồi. Đám hạ nhân cũng quá sơ ý." Ánh mắt Hoàng hậu lướt qua Phương Hà và đám khiêng khiếu đang hốt hải chạy tới.

Đám tần phi phía sau để hậu cũng không ngừng bàn tán, bày tỏ sự hoang mang tột độ.

Đột nhiên, một giọng nói cứng rắn vang lên khiến ai nấy đều chú ý: "Vấn đề là tại sao đang yên đang lành, khiếu của Hy tần lại bốc cháy?" Đó chính là lời của Khang tần – người mà hòa nhả nhưng luôn thẳng thắn trong mọi tình huống.

Câu hỏi của Khang tần chặn lại sự hoang mang của đám tần phi, để họ chuyển sang bàn một chủ đề mới: nguyên nhân loan khiếu của Hy tần cháy.

Có người bàn rằng đây nhất định là một âm mưu, lại có kẻ nói đó chỉ là tai nạn nhất thời, lại có kẻ báo đó là trời đất hiển linh... Để hậu nghe đám tần phi nói chuyện cũng chỉ biết thờ dài. Chu Hậu Thông đứng ở bên cạnh Nhạc Hy, chốc chốc lại rỉ tai Nhạc Hy nói lời an ủi.

"Không phải tai nạn!" Túc tần đang đứng gần loan khiếu đã cháy thành than của Nhạc Hy lên tiếng làm mọi người đều sững sờ. Nàng ta nói tiếp: "Đây rõ ràng là một âm mưu mà người chủ mưu đã tính toán từ trước." Lời Túc tần rất thẳng thắn.

Chu Hậu Thông nãy giờ chỉ chú ý vào xem Nhạc Hy có bị thương tổn gì không, hẳn chưa kịp nghĩ xem chuyện này do kẻ nào rắp tâm hãm hại. Nghe Túc tần nói vậy, hẳn liền hỏi lại ngay: "Vì sao lại như vậy?"

Túc tần giọng chắc nịch, nói với mọi người: "Ở trên nóc loan khiếu này có dấu vết của bột lân tinh. Bột này bắt lửa, chỉ cần một chút lửa nóng là bốc cháy. Con đường này là nơi quân lính thường hay đi qua, họ thường thấp đuốc. Chỉ đi gần khiếu của Hy tần một chút, bột bắt lửa sẽ cháy. Mà loan khiếu vốn làm từ gỗ, lại được phủ vải lụa, lửa lan nhanh, vì thế gây ra tai nạn thế này."

Đám tần phi đều im lặng lắng nghe, không ai dám lên tiếng. Bọn họ đương nhiên đều sợ tai bay vạ gió vào mình.

Chu Hậu Thông nghe Túc tần nói, thấy cũng có nhiều phần hợp lý. Hắn quay sang Tường Mục Anh: "Chuyện này liên quan đến tính mạng con người, không thể lơ là được. Trẫm quyết định giao chuyện này cho nội nhân phủ [2] điều tra rõ ràng."

Tường Mục Anh vâng lời, nhanh chóng đi ngay.

[2] Nội nhân phủ: là cơ quan điều tra những chuyện xảy ra trong hậu cung. Chỉ là một đại phủ do tác giả hư cấu nhằm tạo tính hợp lý cho các tình tiết truyện, không có thật trong lịch sử triều Minh.

Nhạc Hy đưa mắt nhìn Hoàng hậu và đám tần phi phía sau, gương mặt đều đang hoang mang, lại có phần sợ hãi. Nhạc Hy đoán chắc, trong số những người này đứng đằng sau chuyện loan khiếu bốc cháy ngày hôm nay. Nàng cũng sớm biết sẽ có những chuyện như thế này xảy ra với mình. Ai cũng vậy, khi đã đắc sủng, sẽ khó tránh được sự đố kỵ của kẻ khác. Mà sự đố kỵ đó chính là động cơ chủ yếu của những âm mưu trong hậu cung này.

"Hy tần muội muội chắc cũng đã sợ hãi rồi. Để thần thiếp sai người đưa muội ấy về." Hoàng hậu khẽ nói với Hoàng thượng như thế, ánh mắt lo lắng từ ban đầu vẫn không thay đổi.

Nhạc Hy không nghĩ chuyện này do Hoàng hậu làm, có thể lời nói của nàng ta là giả nhưng ánh mắt là thật. Tuy Nhạc Hy không tin Hoàng hậu luôn đứng về phía nàng, nhưng có lẽ tình thân máu mủ khiến cho linh tính mạch báo nàng, chuyện này chắc chắn do đám tần phi kia chứ không phải Hoàng hậu làm.

Chu Hậu Thông nghe Hoàng hậu nói vậy cũng nói với Nhạc Hy: "Nàng cũng về cung nghỉ ngơi đi. Đừng sợ, trẫm nhất định điều tra kỹ chuyện này." Phải, hẳn đã hứa sẽ luôn bảo vệ nàng. Chuyện này ảnh hưởng đến tính mạng của nàng, hẳn không thể nào nhắm mắt cho qua. Hắn cũng đã hứa sẽ bảo vệ nàng.

Hoàng hậu liền sai Phương Hà và Thường Tháo đưa Nhạc Hy về cung. Nhạc Hy vịn tay Phương Hà, đi về phía Trường Nhạc cung. Nếu nói hôm nay nàng không sợ thì chính là nói dối. Chết, ai mà không sợ chứ? Nhưng nàng có chút không tin, người trong hậu cung lại ra tay tuyệt tình như vậy. Là ai? Cung tần, Tương tần hay Lệ tần? Thủ hân với nàng trong hậu cung này chắc chỉ có Cung tần. Lệ tần thì hay ghen ghét nàng thấy rõ. Còn Tương tần, nàng chưa quên khi trước nàng ta từng có ý chia rẽ quan hệ của nàng và Văn thị. Là bọn họ, hay là kẻ nào đó còn ẩn nấp phía sau kia còn chưa lộ mặt?

"Vì một chút chuyện mà tết trung thu năm nay không được diễn ra suôn sẻ lắm, thần thiếp thay các tần phi xin lỗi Hoàng thượng." Hoàng hậu khẽ nói với Chu Hậu Thông.

Chu Hậu Thông lắc đầu bảo: "Không phải lỗi do nàng." Hắn nói rồi liếc nhìn các phi tần phía sau Hoàng hậu: "Các nàng cũng về đi. Chuyện xảy đến thế này, chắc các nàng cũng bị hoảng sợ một phen rồi." Giọng hắn lạnh lùng, khác hẳn với khi nói chuyện với Hoàng hậu. Trong lòng hắn phần nào đoán được, chuyện này do một trong các tần phi gây ra.

Đám tần phi nghiêng mình kính cẩn rồi nhanh chóng trở về cung điện của mình.

"Hoàng hậu, nàng cũng về đi." Chu Hậu Thông nhẹ nhàng nói với Hoàng hậu, ngừng một lát lại nói: "Trẫm biết chuyện này không phải do nàng làm. Trẫm tin nàng, có điều đám tần phi kia..."

Hoàng hậu phần nào hiểu được những nỗi âu lo trong lòng Hoàng thượng lúc này. Nàng cũng chỉ trầm giọng an ủi hắn: "Hoàng thượng, thần thiếp biết trong lúc này người đang cảm thấy khó xử. Chuyện này sau khi điều tra ra, dù kết quả như thế nào đi chăng nữa, Hoàng thượng vẫn sẽ cảm thấy không vui."

Chu Hậu Thông chỉ khẽ gật đầu, không nói gì thêm. Hắn thờ dài một tiếng thở dài. Là một Hoàng đế, là người chồng của rất nhiều người vợ, hẳn không biết phải làm sao để dung hòa tất cả mọi mối quan hệ trong hậu cung.

Hoàng hậu cũng không nán lại lâu. Có vẻ nàng hiểu được hắn muốn yên tĩnh nên cũng nhanh chóng trở về. Hắn nhìn con đường dài hun hút giờ chỉ còn mình hắn. Cuộc sống này quả là đáng sợ. Hắn tự cảm thấy bất lực vô cùng. Ở nơi mà âm mưu trùng trùng này, hẳn không thể dùng cả trái tim để thương yêu một người, dùng hết tâm tư để quan tâm nàng ấy, chỉ vì khi hắn quan tâm nàng ấy quá, yêu thương nàng ấy quá, sẽ đẩy nàng ấy vào những toan tính của những kẻ khác.

Chốn cung đình, muốn yêu một người hết lòng thật là khó khăn như vậy!

Ngay sáng hôm sau, phủ nội nhân bắt đầu điều tra chuyện loạn kiêu của Hy tần bị bốc cháy trên đường do bột lân tinh được rắc lên kiệu. Thượng nghị chủ quản nội nhân phủ là Trác Linh Nhân đi đến Trường Nhạc cung của Nhạc Hy để lấy thêm chứng cứ của vụ việc xảy ra ngày hôm qua.

"Tỳ nữ đã suy nghĩ kỹ chuyện này. Theo như chúng tỳ nữ biết, loạn kiêu của các vị nương nương đều được đặt trong nội vụ phủ. Nếu có người động tay động chân vào loạn kiêu thì chỉ có thể là người trong nội vụ phủ hoặc người từng đến nội vụ phủ trong mấy ngày này." Trác Linh Nhân nói với Nhạc Hy.

Nhạc Hy chau mày suy nghĩ, hỏi lại: "Vậy có tìm hiểu được những ai đã đến không?" Nàng không nghĩ là mình có thù oán gì với người trong nội vụ phủ.

Trác thượng nghị kia nói với nàng: "Theo sổ sách nội vụ phủ đã ghi lại thì chỉ có cung tỳ của Trang tần, Đức tần, Tương tần và Cung tần từng đến nội vụ phủ thôi. Thực ra chúng ta có thể tính đến trường hợp người trong nội vụ phủ được mua chuộc nhưng nó tỳ cũng đã thử điều tra, không có người nào gần đây được nhận khoản tiền đặc biệt nào. Có lẽ không có trường hợp bị mua chuộc xảy ra đâu."

Nhạc Hy ngẫm kỹ lời của Trác thượng nghị, cũng hợp lý. Trong cung này, mua chuộc một người là vô cùng khó khăn. Nó đòi hỏi một khoản tiền khổng lồ, mà nếu có khoản tiền đó thật, chắc chắn sẽ không khó để biết.

Nhạc Hy nghi hoặc hỏi: "Nhưng mà cũng có thể từ trước đây, hần đã là người của một thế lực nào đó. Như thế không cần tiền bạc mua chuộc thì cũng có thể bắt hần làm?"

"Chuyện này rất ít gì xảy ra thôi ạ. Khi trước Hoàng thượng đăng cơ, người đã thay thế toàn bộ vị trí trong nội vụ phủ thành người của Thiệu gia và Tương gia. Hai dòng họ này hầu như không có bất cứ quan hệ gì với các tần phi trừ Phương Đức tần vì Đức tần là biểu muội của Hoàng thượng. Mà theo tỳ nữ nghĩ, chuyện có sắp đặt nội gián trong nội vụ phủ là chuyện không thể trừ tính từ nhiều năm về trước. Cho nên giờ chúng ta có thể thu về một khả năng duy nhất thôi ạ."

"Bản cung hiểu. Chỉ có thể là một trong các tỳ nữ của các tần phi từng đi đến nội vụ phủ." Nhạc Hy nhìn Trác thượng nghị, nói một cách chắc chắn.

Mà trong số đó, người khiến nàng hoài nghi chỉ có người của Cung tần. Tuy chưa có bằng chứng và chưa điều tra cụ thể nhưng theo nàng nghĩ, chỉ có Văn Ngọc Hiểu thù hận đậm sâu nàng và có động cơ rõ rệt.

Văn Ngọc Hiểu, là người sao?

Bạn đang đọc truyện *Mình Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Lệ ngân bắt học quân ân đoạn (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 40:

LỆ NGÂN BẮT HỌC QUÂN ÂN ĐOẠN

(Chàng đã hết yêu từ khi ta chưa biết khóc)

**Câu thơ đề trích Trường Môn oán của Lưu Tào.*

Trác thượng nghị sai các cung nữ trong nội nhân phủ lục soát các cung Vị Ương, Vạn An [1], Hàm Dương [2] và Thọ An cung [3] của những tần phi có dính dáng đến chuyện loạn kiêu cháy.

[1] Vạn An cung: là một cung trong Tử Cấm Thành, nằm trong tây lục cung, sau đổi thành Dục Khôn cung. Là nơi Đức tần Phương Từ Huyền trong truyện sống hiện tại.

[2] Hàm Dương cung: là một cung trong Tử Cấm Thành, nằm trong đông lục cung, sau đổi thành Chung Tụy cung. Là nơi Tương tần trong truyện sống hiện tại. Xin lỗi vì ở chương 29, mình ghi nhầm thành Trường Dương cung.

[3] Thọ An cung: là một cung trong Tử Cấm Thành, nằm trong tây lục cung, sau đổi thành Hàm Phúc cung. Là nơi Trang tần và Hòa tần sống.

Ba đại cung Vạn An, Thành Dương và Thọ An đều đã được các cung nữ nội nhân phủ lục soát kỹ lưỡng, song không tìm thấy chi tiết gì khả nghi cả. Trác thượng nghị đưa các tỳ nữ đến Vị Ương cung lục soát.

Khi các cung nữ đi tới Vị Ương cung, Văn Ngọc Hiểu gương mặt vẫn thản nhiên. Thúy Nhi – nữ tỳ của nàng ta khẽ thủ thỉ: "Nương nương, chuyện này có vẻ không nhỏ đâu."

Ngọc Hiểu nhếch môi cười: "Chuyện này trách được ai cả. Đó chính là quả báo của ả Thẩm thị kia. Chỉ là không ngờ nàng ta cao số thế. Loạn kiêu cháy mà không thiêu chín nàng ta luôn." Thủ hận trong lòng Văn Cung tần từ lâu đã hóa thành sự bất mãn. Đối với nàng, Nhạc Hy chính là kẻ thù tước đoạt đi niềm ân sủng mà nàng vốn cho rằng nó sẽ là vĩnh viễn.

Không biết đã đứng được bao lâu, Văn Cung tần nghe thấy tiếng cung nữ: "Thượng nghị nương nương, tìm thấy gói nhỏ đặt dưới tấm sàng của Cung tần nương nương."

Văn Cung tần dường như đứng không vững, phải nhanh chóng vịn tay Thúy Nhi đi tới xem thứ mà nội nhân phủ tìm được. Khi cung nữ kia mở gói giấy kia ra, Văn Cung tần cực kỳ bất ngờ: là gói bột lân tinh. Nếu như không có Thúy Nhi đỡ, có lẽ Văn Ngọc Hiểu đã ngã ngửa ra phía sau rồi.

Thúy Nhi vội vàng hỏi nàng ta: "Nương nương, Sao... sao lại như vậy?"

Trác thượng nghị cũng bất ngờ về gói bột lân tinh. Liếc nhìn Văn Ngọc Hiểu đang thất kinh, nàng liền bảo cung nữ kia: "Mau báo chuyện này đến Hy tần và Hoàng thượng."

Văn Cung tần nghe đến hai chữ "Hoàng thượng", liền vội kéo tay Trác Linh Nhân: "Thượng nghị, không phải bản cung. Không phải bản cung. Bản cung bị hãm oan, là oan. Oan uổng quá! Có kẻ... có kẻ hãm hại bản cung!"

Trác thượng nghị lạnh lùng nhìn nàng ta. Xưa nay Trác thượng nghị vẫn luôn là người giữ đúng kỷ cương của phủ nội nhân này. Nàng rất trầm tĩnh, nói: "Nương nương xin yên lặng để

phủ nội nhân xử lý các chuyện còn lại. Những lời này, nương nương nên để dành mà giải thích cho Hy tần nương nương và Hoàng thượng." Trác thượng nghị gỡ tay Văn Cung tần ra một cách dứt khoát khiến nàng ta ngã nhào trên đất.

Thúy Nhi khóc sụt sùi, vội tới đỡ nàng ta dậy.

Nhưng Trác Linh Nhân lớn giọng nói đám cung nữ nội nhân phủ: "Người đâu! Giải tất cả cung nhân trên dưới Vị Ương cung về nội nhân phủ tra khảo."

Bọn họ kêu khóc òi ối, gào lớn: "Nương nương! Nương nương! Cứu nô tỳ!"

Nhìn thấy từng cung nhân của cung đưa đi, Văn Ngọc Hiểu tuyệt vọng hơn bao giờ hết. Nàng ta ngược nhìn lên tấm biển thép vàng, đề chữ Vị Ương cung trên đại điện, tự cười gấu: còn bao lâu ở chốn này cho nàng nữa?

Hơn một khắc giờ sau, Hoàng thượng và Nhạc Hy đến Vị Ương cung. Sống trong cung này hơn một tháng, giờ trở lại, Nhạc Hy chỉ cảm thấy chán ghét vô cùng. Kê trong Vị Ương cung này chính là kẻ sắp tâm hại nàng hôm qua sao?

Trông thấy Chu Hậu Thông, Văn Ngọc Hiểu vội vàng bò tới, ôm lấy chân hắn, kêu khóc thiết tha: "Hoàng thượng, Hoàng thượng. Xin người... hãy giải cho thần thiếp nỗi oan tình này. Thần thiếp thực sự bị oan. Thần thiếp... không hề hại Hy tần. Đúng là thần thiếp có hận nàng ta, thần thiếp cũng đã từng có tà tâm với nàng ta, nhưng chuyện này, thần thiếp không làm, thần thiếp không làm. Hoàng thượng!" Văn Ngọc Hiểu khóc rữa trên nền đá hoa xanh ngọc của Vị Ương cung. Nhìn nàng ta tựa như một cánh hoa rơi trên nền đất lạnh, đáng thương vô cùng.

Đáng về nàng ta phần nào khiến Chu Hậu Thông nhớ đến Trần Thái Uyên năm xưa – dù đáng trách nhưng cũng khiến cho người ta đau lòng tội độ.

"Nàng bảo, trầm nên tin thế nào?" Chu Hậu Thông chỉ nói một câu ngắn gọn mà rõ nghĩa như thế. Hắn từ từ nói tiếp: "Xưa nay trầm luôn cho rằng, nàng là người đơn thuần, ôn nhu."

Chỉ hai câu như vậy đã bày tỏ rõ sự thất vọng của hắn đối với Văn Ngọc Hiểu. Nàng ta lắc đầu, tiếp tục khóc nức nở: "Thần thiếp không làm... Hoàng thượng, người bị yêu hờ mị hoặc, người đã không còn tỉnh táo nữa rồi."

Nhạc Hy không biểu lộ tức giận trước mấy lời của Văn Cung tần. Trước nay nàng luôn không đánh giá cao trí tuệ của nàng ta, thế nhưng có vẻ nàng ta chuẩn bị tâm lý rất tốt. Có thể kêu gào mà không để lộ gì, thật không giống Văn Ngọc Hiểu chút nào.

Chu Hậu Thông cau gợn, quả quyết nói: "Nàng nên cho trầm một lời giải thích thật rõ ràng. Nếu không phải do nàng làm, tại sao bột lân tinh lại được tìm thấy trong đại điện, lại là ở trên giường của nàng chứ?"

Văn Cung tần liên tục lắc đầu, nàng ta nói: "Thần thiếp không hề biết. Nếu là thần thiếp làm, thần thiếp đã không để lại bột lân tinh trong đại điện, bởi sớm muộn gì nó cũng sẽ được tìm thấy."

Nhạc Hy nghi hoặc nhìn Văn thị. Nàng ta nói không phải không đúng nhưng không loại trừ khả năng nàng ta chưa kịp hủy bỏ vật chứng.

"Ý người là có người đồ tội cho người sao?" Nhạc Hy lạnh lùng nói với Văn thị.

Văn Cung tần nói: "Đúng thế. Chắc chắn là như vậy."

"Thế nhưng tấm điện của người đâu phải ai cũng vào được ngoài những tâm phúc của người? Người nghĩ là do tâm phúc của người hãm hại người sao?" Nhạc Hy lại hỏi.

Hầu hạ trong các cung của hậu cung cũng có năm bảy loại nô tài: tâm phúc sẽ được hầu hạ trong tấm điện, một số kẻ được tin tưởng nhiều năm sẽ được quét dọn trong tấm điện của chủ nhân, số khác làm những việc vặt ở ngoại điện. Nếu có thể giấu bột lân tinh ở trong giường của Văn thị, chỉ có thể là tâm phúc của nàng ta thôi.

Văn Ngọc Hiểu không đáp lại lời nàng.

"Người vào cung ngót đã mười năm. Bản cung nghe Trác thượng nghị nói, thị nữ trong Vị Ương cung đều là người mang từ gia phủ hoặc do đích thân người chọn lựa. Chuyện họ phản bội người, thật là ít xảy ra." Nhạc Hy thẳng thắn nói như thế với Văn thị.

Văn Ngọc Hiểu biết không thể thanh minh, chỉ biết khóc tí tí: "Không phải do thần thiếp làm. Hoàng thượng... người sao không tin thần thiếp."

Chu Hậu Thông cũng chỉ biết thờ dài một tiếng: "Thế nhưng vật chứng đã có rồi. Nàng không thể cho trầm một lời giải thích hợp lý cho chuyện này, làm sao trầm có thể tin nàng chứ?" Hắn thực không muốn tin là do Văn Ngọc Hiểu làm, thế nhưng hắn lại không thể không tin vào vật chứng.

"Hoàng thượng, nương nương!" Trác thượng nghị của nội nhân phủ trở lại, khẽ nói: "Có cung tỳ của Vị Ương cung, tên là Bảo Nhi, sau khi bị thẩm tra đã khai rằng được chủ nhân sai rắc bột lân tinh lên nóc loan kiệu của Hy tần nương nương. Tỳ nữ đã tới nội vụ phủ đối chứng. Chính tỳ nữ đó là người từng đến nội vụ phủ gần đây."

Văn Ngọc Hiểu ngã quỵ trên mặt đất. Đầu óc nàng ta ong ong những lời của Trác Linh Nhân. Nàng ta giờ bất lực vô hạn, không biết nên làm gì ngoài khóc lóc thê lương: "Hoàng thượng... Thần thiếp không làm. Thực không phải thần thiếp. Bảo Nhi, Bảo Nhi, con tiện tỳ đó khai man ra thần thiếp. Chính nó phản bội thần thiếp. Thần thiếp sai nó đi chuẩn bị loan kiệu chứ không hề sai nó đi rắc bột lân tinh lên loan kiệu."

Nhạc Hy thờ dài nhìn Văn Ngọc Hiểu đang nằm trên nền đá lạnh. Giờ vật chứng và nhân chứng đều đã rõ ràng, đều hướng đến nàng ta. Nàng ta đã không thể làm gì thêm để biện minh nữa cả.

Chu Hậu Thông cũng thờ dài ngao ngán. Hắn thực muốn tin Văn Ngọc Hiểu – một nữ tử hắn vốn tin là dịu dàng như nước, ôn nhu như mây – thế nhưng khi vật chứng và nhân chứng đều có, hắn thực cũng không có cách nào ép mình tin nàng cả. Hắn nói: "Tội danh mưu hại tần phi của nàng vốn nên phế truất. Thế nhưng trầm không muốn làm to mọi chuyện lên. Hơn nữa niệm tình nàng hơn mười năm hầu hạ trầm, trầm phế nàng xuống Quý nhân, suốt đời ở Vị Ương cung, không được ra ngoài nữa." Ngừng một lát, hắn thờ dài mà nói: "Đó là chút tình nghĩa cuối cùng trầm dành cho nàng." Giọng hắn trầm ổn.

Văn Ngọc Hiểu vẫn khóc sụt sùi, khóc òi cho tới tận lúc cả Hoàng thượng và Hy tần cùng đám người nội nhân phủ rời khỏi Vị Ương cung của nàng.

Đã là chiều tà, mặt trời dần chệch về phía tây. Ánh tà dương nhạt nhẽo tới cung Vị Ương thật thê lương, buồn bã. Vị Ương cung giờ chỉ còn mình nàng, cô độc và quạnh hiu. Nàng ngược nhìn mái ngói lưu ly lấp lánh trong nắng tàn. Chữ "Hiếu" trong tên của nàng vốn là buổi sớm; nó còn có nghĩa là ánh nắng ban mai. Thế nhưng, cuộc đời của nàng, có khác chi nắng chiều tà cơ chứ?

Người ban cho nàng cung Vị Ương rộng lớn. Vị Ương [4], Vị Ương, vốn là chưa hết. Nàng cứ nghĩ ân sủng của người vốn là không hết. Thế nhưng giống như lời Nhạc Hy nói khi lần đầu gặp nàng: hậu cung thì làm gì có chuyện chuyển sủng đâu? Hóa ra, ơn vua không thể nào vô tận.

[4] Vị Ương: chưa hết. Trường Nhạc Vị Ương là niềm vui chưa hết.

Nàng nhớ năm xưa bước vào Tử Cấm Thành trắng lẽ, lúc ấy trong hậu cung chỉ có mấy người là nàng, Thuận Quý phi, Hoàng hậu, Tương tần và Túc tần. Trong số đó chỉ có nàng và Thuận Quý phi được sủng ái hơn cả. Hoàng thượng thường đến cung của nàng, nghe nàng hát bài "Nhạn khâu". Tháng ngày trôi qua, nàng cứ ngỡ đó là tình yêu đẹp đẽ, hóa ra tất cả chỉ là sủng ái nhất thời. Hắn không yêu nàng, vốn cũng không tin nàng; hắn chỉ sủng ái nàng thôi.

Hoàng thượng, người vốn không yêu Ngọc Nhi, sao còn cứ khiến Ngọc Nhi nhớ thương mà sinh ra ảo mộng!

Trời dần tối hẳn, nàng lại nghe người cung nhân ngoài trường nhai gần Vị Ương cung cất lên tiếng hát thiết tha:

"Phong lộ thê thê thu cánh phồn,

Khả liên vinh lạc tại triều hôn.

Vị Ương cung lý tam thiên nữ,

Đần bảo hồng nhan mạc bảo ân.

Dịch là:

Mưa thu râm bụi trước gió sương

Sớm nở tối tàn, thật đáng thương

Vị Ương ba ngàn nàng cung nữ

Cứ giữ hồng nhan, chẳng giữ vương (vua)." [4]

[4] Bài thơ Cận hoa của Lý Thương Ẩn. Lấy chuyện hoa râm bụi sớm nở tối tàn để nói người cung nữ mệnh bạc. Bản dịch thơ do Phương Nghiên – tác giả - dịch.

Trường Nhạc cung, Nhữ Phần ngồi xoa bóp chân và vai cho Nhạc Hy. Nhạc Hy vẫn trầm trở suy nghĩ về chuyện cháy loan kiệu hôm trước. Chuyện này do Văn Ngọc Hiểu làm thật sao? Hay có kẻ nào rắp tâm bày kế đồ tội cho Văn Ngọc Hiểu? Nhưng tại sao gói bột lân tinh lại xuất hiện trong đại diện của nàng ta? Đại diện của nàng ta là nơi chỉ có tâm phúc của nàng ta lui tới.

Nhạc Hy lớn giọng gọi: "Phương Hà!"

Phương Hà từ bên ngoài đi vào, lắng tai nghe phân phó của chủ nhân.

"Người giúp bản cung điều tra xem, thị nữ Bảo Nhi khai ra việc Văn Quý nhân làm hôm trước què ở đâu, gia đình thế nào." Nhạc Hy nói. Khả năng cao Bảo Nhi đã bị kẻ nào đó mua chuộc để nhắm đồ lỗi cho Văn Quý nhân.

Nhưng nếu là kẻ khác làm nhắm đồ tội thì người đó là ai đây? Người muốn loại bỏ Văn Quý nhân chắc chỉ có Hoàng hậu nhỉ? Hay muốn đồ tội cho Văn Quý nhân vì nàng ta có động cơ rõ ràng hơn ai hết? Nếu như vậy thì ai trong số các phi tần đều có khả năng gây ra chuyện này. Thế thì thật quá khó khăn rồi.

Hôm sau, Phương Hà trở lại nói với Nhạc Hy: "Nương nương, theo giấy tờ ở nội nhân phủ, Bảo Nhi là người Giang Ninh, cha mẹ đều đã mất từ lâu. Thị vào cung hầu hạ Văn Quý nhân từ lúc Văn Quý nhân mới trở thành cung tần, tính đến nay cũng ngót mười năm."

"Giang Ninh?" Nhạc Hy nghi hoặc hỏi lại. "Đó chẳng phải quê gốc của Phương Từ Huyền và Vương Yên Diệu sao?" Bảo Nhi hầu hạ đã mười năm, thế mà lại phản bội Văn Quý nhân nhanh như vậy, như thế thật vô lý. Chỉ có thể, nàng ta thực sự là tội tử của kẻ khác.

Nhạc Hy chợt nghĩ tới một khả năng. Nhà họ Vương của Vương Yên Diệu hoặc nhà họ Phương của Phương Từ Huyền từ mười năm trước đã mua một số tỳ nữ, gài họ bên cạnh các tần phi mới nhập cung năm đó. Và Bảo Nhi chính là người của Phương gia hoặc Vương gia. Khả năng này cũng có thể xảy ra. Chắc gia đình một trong hai kẻ này đã tính đến chuyện sau này gả nữ nhi vào cung, cho nên gài sẵn tâm phúc bên cạnh phi tần nhập cung khi xưa để sau này bày mưu tính kế được dễ hơn. Mà nếu có dính líu đến... Hai người bọn họ bên ngoài một người yêu kiều, đáng vẻ trẻ con; một người thì hiền thực ôn nhu, khéo ăn khéo nói. Nếu một trong hai là người gây ra chuyện này thì người ấy quả là đáng sợ vô cùng. Trước mắt, nàng sẽ cố gắng theo dõi biểu hiện của Phương Từ Huyền và Vương Yên Diệu.

Nhưng thực chất thì quê gốc của á tỳ nữ kia cũng không thể khẳng định chắc chắn được rằng thị có dính líu tới hai nhà Phương – Vương. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy mọi chuyện rối rắm hơn, việc điều tra dường như càng ngày càng khó khăn với nàng, nhất là khi nội nhân phủ đã chỉ rõ đích xác kẻ đã hại nàng, cho nên muốn lật lại bản án để kiểm tìm chứng cứ là một chuyện vô cùng khó khăn.

Bây giờ, có lẽ cứ tạm tin rằng Văn Ngọc Hiểu là thủ phạm chuyện loan kiệu bị đốt cháy hôm qua vậy. Mong tất cả là do nàng đã quá đa nghi.

Tháng mười một năm Gia Tĩnh thứ mười. Đại tuyết.

Vũ lạc lạc mẫn địa

Tuyết phi phi mẫn thiên.

Thê thê tự ngã tâm

Tư niệm quân bất kiến.

(Mưa rơi rơi đầy đất

Tuyết bay bay đầy trời

Buồn đau tựa lòng ta

Nhớ chàng mà chẳng thấy...

Bài thơ Tuyết vũ do tác giả Phương Nghiên tự sáng tác.)

Cũng đã vài năm rồi đại Minh mới có đợt tuyết lớn đến vậy. Các cung phi vì thế nên hầu như đều ở trong cung, không đi ra ngoài. Nhạc Hy cũng vậy. Nàng ở trong Trường Nhạc cung không tiếp xúc với ai khác trừ Chu Hậu Thông vẫn thường xuyên đến thăm.

Tuyết trắng xóa đất trời. Nhạc Hy nhớ lại năm xưa, khi Trương Trích Hoa mới vào cung, trời cũng có gió tuyết vô cùng lớn. Tuyết lớn, không biết là điềm dữ hay điềm lành với nàng. Nàng chỉ nhớ năm xưa, chỉ sau trận đại tuyết vài tháng, Trần Thái Uyên thất sủng, chết trong Khôn Ninh cung cô độc, lẻ loi.

Trận đại tuyết lần này, có lẽ người ra đi là Văn Ngọc Hiểu.

Nhạc Hy đang nghĩ vẩn vơ, bỗng Nhữ Phần đi vào đại điện, nói khẽ với nàng: "Nương nương, Văn Quý nhân muốn gặp nương nương. Nếu nương nương không muốn gặp, để nô tỳ nói với Ngân Nhi, cận tỳ của Quý nhân."

Nhạc Hy cười thầm trong lòng. Cũng trùng hợp thật, vừa nghĩ tới thì đã... Nhạc Hy lắc đầu cười: "Không, bản cung phải đến chứ!" Nàng rất muốn biết vì sao Văn Ngọc Hiểu lại muốn gặp nàng.

Vị Ương cung cũng bị bao trùm bởi một tầng tuyết trắng. Lúc Nhạc Hy bước xuống loan kiệu, nàng phải bám chắc vào tay Nhữ Phần và Phụng Hằng để không bị trượt chân. Chiếc áo choàng màu đỏ có viền lông cáo của nàng lướt trên mặt đất, bị bám vào sỏi băng tuyết trắng ngần. Vị Ương cung vốn không có nhiều người lui tới, vốn đã hiu hắt nay tuyết xuống trắng xóa một màu thì lại càng quanh quẽ, thê lương. Trong khoảnh sân trước cửa đại điện, mấy chậu cây thạch lựu, hoa quỳnh khi trước đều đã tàn úa, bị tuyết phủ đầy.

Nhạc Hy nhớ lần đầu bước chân vào Vị Ương cung, nó thật bề thế và rộng rãi biết nhường nào. Vậy mà bây giờ khi nhớ lại, nàng không nghĩ nơi xơ xác này từng là một cung điện nguy nga mình bước vào khi ấy.

Văn Ngọc Hiểu ngồi trong đại điện, nghe Ngân Nhi báo Hy tần đến thì có chút sững người. Hóa ra, Hy tần lại đến.

Nhạc Hy bước vào gian thứ của đại điện, Văn Ngọc Hiểu chỉ mặc một chiếc áo không dây lấm, tóc dài xõa sau lưng, gương mặt không chút son phấn nào, thậm chí lông mày còn không vẽ.. Nhạc Hy thờ dãi, phải, có điểm trang thêm thì có ai trông đâu? Tàn phi trong hậu cung này là vậy, điểm tô cũng chỉ mong có người nhìn ngắm.

Trông nàng ta thực sự tiều tụy quá, khiến Nhạc Hy suýt chút nữa không nhận ra Văn Ngọc Hiểu kiều ngạo, vẻ vang ngày nào.Nàng ta phần nào khiến nàng nhớ đến Trần Thái Uyên của năm nào khi gặp nàng. Cũng là một giai nhân tiều tụy, khô héo, xác xơ, tựa như bông hoa lữ thi, vì buồn rầu mà tàn úa.

"Người đến rồi sao?" Người trước gương kia giọng thều thào mệt mỏi. "Ta đã nghĩ là người không đến." Văn Ngọc Hiểu đã thất thế, đương nhiên không ai muốn đến Vị Ương cung xui xẻo của nàng ta.

Nhạc Hy không biểu lộ gì, chỉ nói: "Bản cung hiểu kỳ muốn biết người muốn gặp bản cung để làm gì."

Văn Ngọc Hiểu không soi gương nữa, quay người lại nhìn Nhạc Hy. Nàng ta nhìn từ đầu đến chân Nhạc Hy, đầu cũng là đồ thượng phẩm. Dù nàng ta không được rời khỏi Vị Ương cung, nàng ta cũng đoán được là Nhạc Hy trong hậu cung vô cùng đặc sủng. Nàng ta cười khổ: "Người có vẻ sống rất tốt nhỉ?"

Nhạc Hy không nói điều gì, đó là điều ai cũng biết trong hậu cung này. Nàng lại nghe Văn Ngọc Hiểu nghiêng rằng mà nói: "Người chắc chắn biết ta bị oan, nhưng vẫn không minh oan cho ta..." Lời nàng ta nói mang theo cả nước mắt.

Dáng vẻ của nàng ta lúc này phần nào khiến Nhạc Hy có chút thương tâm mà động lòng trắc ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Chỉ sếp kinh thoa giá thất phu (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 41:

TẢO TRI VŨ LỘ PHIÊN TƯƠNG NGỌ. CHỈ SÁP KINH THOA GIÁ THẤT PHU

(Nếu biết chờ ơn vua là sai lầm. Thì thà cài trâm cỏ lấy một kẻ thường dân)

**Câu thơ đề trích Trường Môn oán – Lưu Đắc Nhân.*

Nhạc Hy nhếch môi cười: "Phải, bản cung đã đoán được. Thế nhưng điều gì khiến người nghĩ bản cung sẽ đi giúp người minh oan?" Văn Ngọc Hiểu thất thế là một cục diện tốt, chẳng có lý gì nàng phải đi giúp nàng ta. Hơn nữa nàng cũng chỉ biết mà thôi, không có gì để nàng chứng minh Ngọc Hiểu vô tội cả.

Văn Ngọc Hiểu cũng đoán được Nhạc Hy nói như vậy. Nàng ta cười khổ: "Quan trọng là Hoàng thượng cũng không tin ta." Khi nói đến câu này, nước mắt của nàng ta tuôn là chảy. Nàng ta đã từng kỳ vọng vào tình yêu của đế vương. Nàng ta nức nở nói: "Thậm chí, Thúy Nhi đã lấy cái chết để chứng minh ta vô tội, vậy mà người..." Gương mặt Văn Ngọc Hiểu tràn ngập vẻ tuyệt vọng, đáng thương vô cùng.

Thảo nào, giờ người hầu hạ nàng ta không phải Thúy Nhi nữa mà là Ngân Nhi. Nhạc Hy thờ dãi nói: "Người vẫn quá non nớt... Hoàng thượng dù có yêu người, người cũng phải tin chứng cứ bày ra trước mắt, đầu thế vì cái chết của một cung nữ mà tin người được." Bởi vì người là Hoàng thượng, người phải đánh giá mọi chuyện thật rõ ràng.

Văn Ngọc Hiểu vẫn khóc tựa như một cánh hoa thấm đẫm sương, đáng thương tới cùng: "Không, là vì người yêu ta chưa đủ. Nếu thực sự yêu ta, không cần nhân chứng, không cần vật chứng, người cũng sẽ tin ta..." Trước đây, nàng nghiêm túc Hoàng đế thực sự yêu nàng..

Nhạc Hy khẽ thờ dãi. Hóa ra, Văn Ngọc Hiểu lại kỳ vọng nhiều vào tình yêu đến vậy. Nàng ta tin tình yêu sẽ hóa giải mọi nghi ngờ. Nhưng nàng ta không biết, Hoàng thượng vốn không hề yêu nàng ta. Đối với Hoàng thượng, nàng ta không phải một thế tử, mà là một phi tử.

"Người nghĩ Hoàng thượng yêu người sao?" Nàng ta cười mĩa mai. Nhạc Hy cũng đề nghị cho nàng ta nói tiếp: "Người rất thông minh mà, sao không thử nghĩ xem vì sao Hoàng thượng lại ảm tượng với người như thế. Vì sao Hoàng thượng sủng ái Trương Trích Hoa. Vì người và Trương Trích Hoa đều giống người thực sự ngự trị trong lòng Hoàng thượng."

Nhạc Hy cười, nhưng nụ cười đó không hề tự nhiên, cũng không phải nụ cười của một kẻ thắng cuộc: "Người hiểu Hoàng thượng được bao nhiêu phần?"

Vân Ngọc Hiểu nhếch môi chế giễu. Đó cũng là lần đầu Nhạc Hy thấy nàng ta tự tin đến vậy. Nàng ta nói rõ ràng: "Câu này ta cũng muốn hỏi người. Người vốn không hiểu người. Điều này Trần Hoàng hậu biết rõ. Người có thể về hỏi Nhữ Phần – kẻ từng hầu hạ Trần Thái Uyên – sẽ biết. Người Hoàng thượng yêu thật sự, vĩnh viễn chỉ có mình Thường Tích Nguyệt thôi. Cả ta, người, và Trần Thái Uyên đều là những kẻ khát khao chân tình. Người là kẻ thông minh, nhưng người quá tin vào tình yêu của Hoàng thượng. Nhưng người nhớ lấy, hậu cung này, không có chỗ cho chân tình đâu."

"Hầm hờ!" Nhạc Hy quát. Chưa bao giờ nàng lại nóng giận đến vậy. Nhạc Hy định rời khỏi đại điện cung Vị Ương – nơi đáng ghét vô cùng - thì nghe Vân Ngọc Hiểu nói: "Người có thể rất thông minh, nhưng người mới chỉ ở trong hậu cung vài tháng thôi. Tin vào tình yêu của Hoàng thượng, người đã sai rồi đấy. Rồi người sẽ hiểu ra những lời ta nói hôm nay. Người ở trên cao ấy sẽ không vĩnh viễn có thể yêu và bảo vệ người đâu."

Nhạc Hy không nói gì, dứt khoát bước ra khỏi đại điện Vị Ương cung. Đứng sau nàng, tiếng cười của Vân Ngọc Hiểu khiến cho nàng nhức óc, phải vội bảo Nhữ Phần và Phương Hà: "Chúng ta hồi cung Trường Nhạc!"

Nàng không dám để mấy lời mà nàng ta nói trong đầu, chỉ nhanh chóng lên loan kiệu mà rời đi. Cảm xúc lúc ấy của nàng vô cùng lẫn lộn: có hoang mang, sợ hãi, còn có cả thiếu tự tin.

Cuối tháng mười hai, khi chỉ còn cách tết nguyên đán một tuần ngắn ngủi, tin Vân Ngọc Hiểu tự sát trong Vị Ương cung truyền đến tai Nhạc Hy. Nàng không mấy bất ngờ. Chuyện này đã được nàng đoán từ trước. Và cái hậu cung ba ngàn giai lệ này, lại thêm một nữ nhân nữa tự kết liễu đời mình.

Lúc nghe tin, Nhạc Hy cũng không khỏi ngậm ngùi. Vân Ngọc Hiểu và Trần Thái Uyên, hai kẻ xuất thân cách biệt, cuộc đời bắt đầu khác nhau, một kẻ đã từng đắc sủng, một kẻ vô sủng nhưng lại cùng chung kết cục bi ai. Nàng dám chắc, tình yêu và sự chờ mong trong lòng hai người họ là rất lớn. Thế nhưng, phu quân của họ không phải chỉ là của mình họ. Hắn có rất nhiều phi tử và đâu thể dành tình yêu cho hai người bọn họ chứ?

Cái chết của Trần Thái Uyên và Vân Ngọc Hiểu có lẽ sẽ khiến nhiều phi tử trong thâm cung Minh triều giác ngộ ra: khi đã vào tới hậu cung, đừng nên tin rằng có tình yêu chân thành. Trong cung có thể có tình yêu chân thành, nhưng những ai là nữ tử vào cung, xin đừng mong cầu và kỳ vọng vào nó. Bởi đế vương mấy ai chung tình.

Cũng vì cái chết của Ngọc Hiểu mà mấy ngày này, Nhạc Hy cứ miên man suy nghĩ những lời mà Vân Ngọc Hiểu nói với nàng.

Chu lang, chàng yêu thiếp... thực sự là vì thiếp giống Thường Tích Nguyệt, người mà chàng yêu năm xưa sao? Nàng bây giờ mới bắt đầu lục lại những ký ức từ ngày trước, khi mới gặp nhau, hắn thường đọc ngược [1] tên nàng, nhưng hóa ra không phải. Đó không phải Hy Nhạc mà là Tích Nguyệt. Cả lần đầu khi hắn đọc câu thơ nàng viết, thứ hắn chú ý, chính là hai chữ "Tích nguyệt" ở đầu câu. Có quá nhiều điểm mơ hồ, chỉ là nàng không nhận ra.

[1] Chữ Nguyệt, đồng âm với chữ Nhạc; chữ Tích đồng âm với chữ Hy.

Chu lang, trong lòng chàng, thiếp chỉ là một cái bóng ư?

Thiếp cũng chỉ giống Vân Ngọc Hiểu và Trương Trích Hoa?

"Nương nương, Hoàng thượng đến thăm người." Nhữ Phần đi vào điện, khẽ nói.

Nàng vừa ngẩng đầu lên thì Chu Hậu Thông đã bước vào đại điện rồi. Nàng hơi run sợ nhưng vẫn cứ cố gắng giữ vẻ bình thường như mọi ngày, hành lễ với hắn chín chú: "Tham kiến Hoàng thượng."

Hắn đưa tay đỡ nàng dậy, rồi lại ra hiệu cho đám hạ nhân lui ra. Nhạc Hy để ý từng cử chỉ của hắn với nàng. Hắn là thực sự quan tâm nàng, thế nhưng sau hôm trước gặp Vân Ngọc Hiểu, đối diện với hắn, nàng luôn cảm thấy buồn bã đến mức xót đau.

"Đại điện Trường Nhạc cung có đủ ấm không? Nàng không bị lạnh chứ?" Hắn hỏi khẽ. Hôm nào tới đây, đây cũng là câu đầu tiên mà hắn hỏi nàng.

Nàng cười gượng gạo, khẽ lắc đầu mà không nói gì cả. Hình như sự bất thường của nàng không thể giấu được hắn. Gần đây, hắn cũng dần chú ý và phát hiện ra những biểu hiện lạ của nàng. Hắn hiểu kỳ hỏi: "Nàng có chuyện gì không được vui sao? Hay là trẫm có điều gì khiến nàng giận?"

Nàng lắc đầu: "Thần thiếp không sao ạ." Chần chừ một chút, nàng mới hỏi: "Thần thiếp có thể hỏi người một câu không?"

Hắn gật đầu, yên lặng như đang chờ câu hỏi đó của nàng. Nàng nói: "Người thật lòng yêu thần thiếp chứ?" Giọng nàng lúc ấy rất trầm. Dù gương mặt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh nhưng lúc này trái tim của nàng như có ngàn vạn mũi tên xuyên qua, đau đớn không tả được.

Hắn cười, hắn cũng không hiểu vì sao đột nhiên nàng lại hỏi mình như thế. Hắn đáp: "Đương nhiên là trẫm yêu nàng thật lòng." Đối với hắn nàng là một người quan trọng, là một người tri kỷ. Hậu cung nhiều nữ tử như thế, hắn cũng chỉ coi mình nàng là thế tử của mình.

Trái tim đón đau của nàng như dần được xoa dịu. Nàng không biết lời này của hắn có mấy phần thật, mấy phần giả nhưng nàng cứ xem tất thấy là thật. Cứ coi như nó là một lời an ủi nàng lúc này vậy!

Khôn Ninh cung. Hoàng hậu đang ngồi luyện chữ. Bao lâu nay, nàng vẫn luôn tìm đến thư tịch như một niềm vui nhàn nhã ở chốn hậu cung này. Thường Thao đứng bên cạnh hầu nàng mài mực, không khỏi ngợi ca: "Nương nương, chữ của người thật là đẹp quá."

Hoàng hậu mỉm cười. Xưa kia, nàng từng là đệ nhất tài nữ, tài năng vượt xa đám nữ nhi quan lại bình thường. Bây giờ xem ra phong độ vẫn không thua gì hồi còn mười lăm, mười sáu.

"Bản cung vẫn cho rằng ở hậu cung, phải được Hoàng đế sủng ái thì mới có cuộc sống vui vẻ, tràn đầy sức sống. Nhưng giờ đây cảm thấy cuộc sống nhàn nhã, làm bạn với thơ ca cũng không phải là không hay." Hoàng hậu vừa viết, vừa nói. Phải, đôi khi đôi người không phải cứ đầy huyền ảo, ồn ào mới là hoan lạc. Nhàn nhã, thực ra cũng là một thú vui ở đời.

Thường Thao lại cười nói: "Như nương nương, dù trong hậu cung này không được sủng thì vẫn vượt xa đám tần phi kia. Như Hy tần và Lệ tần đấy, dù có đắc sủng vẫn đâu thể so sánh với nương nương được."

Hoàng hậu vô ý làm chệch chữ khiến cho mực hơi dấy lên cổ tay nàng. Nàng nghĩ đến Nhạc Hy, đột nhiên lại thấy hơi lạnh người: "Nhắc đến Thầm Nhạc Hy, bản cung lại nhớ tới chuyện cũ. Không biết Hoàng thượng đã biết nàng ta chính là Tích Nguyệt năm xưa hay chưa? Cũng không biết Thầm Nhạc Hy đã biết Hoàng thượng là người năm xưa nàng ta đợi hay chưa?"

Thường Thao nghe chủ nhân nói, cũng sức nhớ đến câu chuyện về tẩm ngọc bội năm xưa. Câu chuyện ấy quả là trở trêu nhường nào. Thị chưa quên khi xưa Hoàng hậu, lúc đó còn là Thuận Quý phi, từng nói dối Nhạc Hy về chuyện mảnh ngọc của Hoàng thượng, khiến cho Nhạc Hy không biết Hoàng thượng chính là người mình hằng chờ mong.

Thường Tháo lại nghe Hoàng hậu nói: "Nếu Hoàng thượng đã biết, vậy thì thật là không ổn rồi. Khi đó, sẽ có hai khả năng. Thứ nhất, Hoàng thượng cực kỳ yêu thương Nhạc Hy, nhiều khả năng sẽ đe dọa tới hậu vị của bản cung." Điều đó chính là điều Hoàng hậu lo lắng nhất. Bởi lẽ ngôi hậu hôm nay nàng ta có được là vì nàng ta có gương mặt khá giống với Trương Trích Nguyệt. "Thứ hai, Hoàng thượng có khi sẽ biết thân phận thực sự của Nhạc Hy – nhị tiểu thư Trương gia. Khi ấy, Trương gia phạm tội khi quân, ắt gặp họa diệt tộc. Dù là khả năng nào cũng sẽ ảnh hưởng xấu cho Trương gia. Vì thế bản cung không thể để lộ chuyện Nhạc Hy là người trong lòng Hoàng thượng bấy lâu nay được." Hoàng hậu là người của Trương gia, đương nhiên phải đặt lợi ích của Trương gia lên trên hết.

Nữ tỳ ở ngoại điện chạy vào bẩm báo rằng bên ngoài có Hy tần nương nương đến thỉnh an Hoàng hậu.

Hoàng hậu đương nhiên có hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của Nhạc Hy vào lúc này. Nhạc Hy chưa bao giờ một mình đến Khôn Ninh cung của Hoàng hậu. Hôm nay nàng ta đến là có chuyện gì đây chứ?

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an." Nhạc Hy cúi đầu.

Hoàng hậu biết Nhạc Hy một mình đến Khôn Ninh cung, không chỉ vì muốn đến thỉnh an nàng. Nàng phát tay cho Nhạc Hy đứng dậy, nói với Nhạc Hy: "Hôm nay muội một mình đến Khôn Ninh cung, chắc chắn không thể là chuyện nhỏ rồi."

Nhạc Hy thần sắc có vẻ không được tốt như ngày thường, nàng ngược nhìn Hoàng hậu, khẽ nói: "Thần thiếp hôm nay tới đây là có chuyện muốn hỏi nương nương."

Hoàng hậu tự nhiên có hơi lo lắng. Nàng ta nói: "Muội cứ hỏi đi."

Nhạc Hy giọng yếu yếu như thể sắp khóc: "Trước đây, nương nương từng nói, Hoàng thượng yêu một nữ tử tên là Thường Tích Nguyệt, có phải không?" Khi trước Hoàng hậu từng nhắc tới nữ tử ấy với nàng. Người từng nói, trong mắt Hoàng đế, Trương Trích Hoa chỉ là một thể thân của Thường Tích Nguyệt kia. Nhưng khi ấy, nàng không từng nhớ đến chuyện này. Nàng cũng đã trần trụi nhiều khi tìm đến Hoàng hậu để hỏi lại chuyện ấy.

Hoàng hậu khẽ gật đầu. Lo lắng trong lòng nàng ta càng tăng thêm: Có phải Nhạc Hy đã biết thêm điều gì rồi không? Nhưng nàng cũng không hỏi gì, chỉ nghe Nhạc Hy hỏi tiếp.

"Có phải trước kia, Hoàng thượng yêu nương nương và Văn Ngọc Hiểu là vì hai người có vài điểm tương đồng nàng ta?" Nhạc Hy lại hỏi. Nhưng câu hỏi này, nàng sớm đã biết câu trả lời rồi.

Hoàng hậu lại gật đầu, gánh lo trong lòng dường như nhẹ bớt. Có vẻ Nhạc Hy chưa biết mình chính là nữ tử năm xưa, người luôn ngự trị trong lòng Hoàng thượng. Ngày trước, Nhạc Hy hỏi về nam tử tên Thiên Quang, nàng đã nói dối nàng ấy chỉ vì không muốn Hoàng đế để mắt đến Nhạc Hy. Và bây giờ, khi đã chín chắn hơn lúc ấy, nàng vẫn phải nói dối Nhạc Hy. Đó là vì bản thân nàng, vì Nhạc Hy, vì Trương gia của họ.

"Vậy nương nương có nghĩ, Hoàng thượng sủng ái thần thiếp chính là vì thần thiếp có nét giống cô nương đó?" Nhạc Hy hỏi, giọng nàng giấu không nổi sự tủi thân và buồn bã.

Hoàng hậu lần này nói với nàng: "Bản cung nghĩ chắc là như vậy. Bởi muội và bản cung có nét giống nhau. Hoàng thượng lại thấy bản cung giống với cô nương Thường thị kia. Vậy nhiều khả năng, muội còn giống cô nương kia nhiều hơn bản cung. Hoàng thượng vốn yêu nữ tử kia nhiều lắm, có lẽ dung nhan của muội đã gây ấn tượng cho người ngay từ lần đầu tiên." Hoàng hậu nói, lại thêm mím dậm môi để Nhạc Hy dễ dàng tin, Hoàng thượng yêu Nhạc Hy là vì Nhạc Hy giống người đó.

Nhạc Hy cười khổ một tiếng, nhanh chóng cáo lui. Đợi nàng ta đi hẳn, Hoàng hậu mới thở phào một tiếng. Hoàng hậu ngira về phía sau khiến Thường Tháo giật mình lo lắng. May thay ghế có tựa, cho nên nàng không ngã. Về thần thờ hiện rõ lên trên gương mặt Trương Trích Hoa. Nàng đưa mắt nhìn một lượt quanh đại điện Khôn Ninh cung. Cuộc đời nàng có thể nói là may mắn. Nếu không có Nhạc Hy, nếu không vì nàng có bốn năm phần dung mạo giống nàng ấy, nếu chỉ nhờ vào trí tuệ và bản thân, có lẽ nàng sẽ không bao giờ vào được Khôn Ninh cung này.

Nhạc Hy, tỷ tỷ xin lỗi muội. Trước khi trở thành mẫu nghi thiên hạ, ta là tỷ tỷ của muội. Nhưng hậu cung vốn là nơi ác liệt, ta tin muội hiểu điều đó. Vì thế, ta chỉ có thể làm vậy, vừa là vì chút ích kỷ của lòng ta, vừa là vì tương lai của gia tộc Trương thị.

Nhạc Hy bước ra khỏi cung Khôn Ninh một cách vô thức. Đầu óc nàng chỉ nghĩ đến một người – Chu Hậu Thông. Chẳng thực lòng yêu thiếp, thật không? Nàng nhớ, khi nàng quyết định trao cả trái tim mình cho hắn, nàng đã từ bỏ đi Thiên Quang – người nam tử đầu tiên trong trái tim mình. Nàng không hề yêu hắn vì hắn có gương mặt giống Thiên Quang, nàng cũng đã sớm quên đi chuyện khi trước.

Nhưng hắn? Hắn vẫn thương nhớ Tích Nguyệt à?

Có những đêm khi nằm bên hắn, nàng cũng không biết rốt cục hắn đang gọi Nhạc Hy hay gọi Tích Nguyệt.

Không biết đi được bao lâu, nàng đâm sầm vào hắn khiến nàng ngã trên mặt đất. Tay chạm xuống nền tuyết lạnh khiến nàng vừa tê vừa rát.

Chu Hậu Thông vội đỡ nàng dậy, hắn cầm tay dính tuyết của nàng, nhẹ nhàng nói: "Nàng sao thế? Có bị thương ở đâu không? Sao lại không mặc áo choàng?"

Nàng nhìn gương mặt lo lắng của hắn. Nàng rất muốn hỏi hắn, có phải nếu nàng trông không giống Tích Nguyệt, hẳn nhất định sẽ không yêu nàng, không quan tâm nàng như bây giờ đúng không? Nếu nàng không giống Tích Nguyệt, nàng chỉ có thể làm thị kỹ chứ không thể làm thê tử của hắn, đúng không?

Thấy nàng không đáp, hắn lại hỏi: "Nàng đau lắm phải không? Sao lại khóc rồi?" Lần đầu tiên, hắn cảm thấy nàng giống như một đứa trẻ. Trước nay, hắn luôn nghĩ nàng chín chắn hơn người.

Nàng dứt khoát rút tay ra khỏi tay hắn. Nàng nói: "Thần thiếp muốn ở một mình, xin Hoàng thượng đừng làm phiền thiếp." Nàng chạy về phía trước, cũng không biết là mình định đi đến đâu.

Tường Mục Anh hơi bất mãn với hành động của Hy tần, vội vàng nói: "Hoàng thượng..."

Chu Hậu Thông ra hiệu cho y không nói gì cả: "Đừng, có lẽ nàng ấy giận lắm điều gì thật. Chưa bao giờ thấy nàng ấy như vậy cả. Mong là một mình suy nghĩ, nàng ấy sẽ bình tĩnh lại."

Mùa đông, nước dưới Thái Dịch bốc lên từng đợt trắng xóa như sương. Mấy ngọn núi xa xa cũng chìm trong một màn sương mờ mờ, hư ảo. Nhạc Hy đứng trên bờ, cảm nhận rõ được cái lạnh của nước hồ Thái Dịch lúc này.

"Chàng biết không, chàng rất dễ chạm tới, mà cũng rất khó chạm tới. Thiếp chạm được tới tâm hồn chàng nhưng không chạm được tới trái tim của chàng." Nàng tự mình nói với mình như thế. Mỗi câu mỗi chữ mang theo nước mắt tràn đầy.

E là chẳng nữ tử nào trên đời này ngoài Thường Tích Nguyệt đó có thể chạm tới và ngự trị trái tim chàng đâu nhỉ? Thiếp thông minh hơn Văn thị, thế nhưng kết quả, thiếp chẳng khác gì nàng ta, đều là những kẻ ảo tưởng vào tình yêu của chàng.

Nàng bước từng bước nặng nề tới đình nghi chân giữa Thái Dịch trì. Đứng từ đây, nàng càng cảm nhận rõ hơn cái lạnh lẽo của hồ Thái Dịch. Nước hồ Thái Dịch có lạnh bao nhiêu cũng nào lạnh lẽo bằng cuộc sống trong thâm cung. Người ta nói: đã vào đến hậu cung, đừng mong cầu chân tình, quả là không sai.

Chu Hậu Thông, hẳn không phải không có chân tình, nhưng chân tình của hắn, sớm đã trao cho người khác rồi.

Nàng tựa vào lan can, bỗng lan can lỏng lẻo, bật ra, nàng theo đà mà ngã xuống hồ Thái Dịch.

Lời tác giả: kỳ thực là chương này không thích Nhạc Hy chút nào luôn. Nhưng vẫn phải viết. Thật là... Nhạc Hy kiểu hơi ịch kỳ. Bản thân nàng trước khi gặp Chu Hậu Thông cũng đã yêu người khác, vậy mà đi so đo nhiều quá. Đọc lại chương 41 mà thấy bức hết cả mình luôn. Nhưng vẫn phải viết tiếp chuyện nàng ý giận Chu Hậu Thông để tạo độ hợp lý cho các tình tiết phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chân tình chích ký quân tâm (Đã sửa)

ĐOẠN 6 – QUÂN TÂM (LÒNG CHÀNG)

MINH CUNG TRUYỆN - CHƯƠNG 42:

CHÂN TÌNH CHÍCH KÝ QUÂN TÂM

(Chân tình chỉ gửi nơi chàng)

**Câu thơ đề do tác giả Phương Nghiên tự sáng tác.*

Hoàng đế ngồi trong Càn Thanh cung phê duyệt tấu chương, bỗng thấy cổ tay giật mạnh một cái, bắt giác thấy đau nhói vô cùng. Cây bút thân ngà lông sói chệch hẳn ra, mực chu sa thấm đỏ bị loang dãi ra một mảng như máu chảy trên tờ giấy Tuyên Thành trắng phau. Hắn chợt thất kinh.

Tường Mục Anh đứng bên cạnh Chu Hậu Thông thấy chuyện lạ, y giật mình hoảng hốt: "Hoàng thượng..."

Chu Hậu Thông sớm đã hiểu đây là điềm báo cho chuyện chẳng lành. Rốt cục...

Thái giám bên ngoài vào bẩm báo hắn, có Phương cô nương ở Trường Nhạc cung cầu kiến. Hắn chợt thót tim, chợt dạ: lẽ nào, lại có chuyện gì với Nhạc Hy rồi? Nhớ đến chuyện răn ở Thái Dịch trì lần trước và chuyện phóng hỏa hôm trung thu, lòng hắn lại cuộn trào lên những mối lo về an nguy của nàng. Nhớ khi bất ngờ gặp nàng lúc này, ánh mắt nàng nhìn hắn đầy ưu tư và phiền muộn. Nàng...

Phương Hà đi vào, thị hành lễ qua loa rồi khấn thiết nói: "Hoàng thượng, có chuyện không hay rồi ạ. Nương nương..." Thị gấp rút nói.

Chu Hậu Thông nghe đến, toàn thân hắn như mềm nhũn. Hắn ngồi thụp xuống long tọa phía sau khiến Tường Mục Anh không khỏi lo lắng: "Hoàng thượng..."

Nhưng hắn không nghe thấy những gì Tường Mục Anh nói, không giữ được bình tĩnh mà hỏi Phương Hà thật gấp gáp: "Nàng ấy làm sao? Có chuyện gì xảy ra rồi?" Nàng có chuyện gì lúc này, hắn không biết phải sống sao cho tận quãng đời phía sau nữa.

"Nương nương đi đã hơn một canh giờ rồi chưa trở về cung Trường Nhạc. Nô tỳ..." Gương mặt Phương Hà lộ rõ vẻ sợ hãi: "Nô tỳ đã sai cung nhân tìm kỹ trong Trường Nhạc cung mà vẫn không thấy người..."

Chu Hậu Thông thất thần như thể bị trúng huyết. Tường Mục Anh nói với hắn, không giấu được âu lo: "Hoàng thượng, lúc chúng ta gặp nương nương, có lẽ người vừa từ chỗ Hoàng hậu về. Bấy giờ nếu nương nương còn chưa về, chắc chỉ là đi dạo ngự hoa viên hoặc Yên viên thôi ạ."

Chu Hậu Thông lấy lại tinh thần, vội vàng đứng dậy. Vào lúc thế này, hắn hoàn toàn cần giữ bình tĩnh. Có như thế Nhạc Hy mới an toàn. Quay sang Tường Mục Anh đứng bên cạnh, hắn nói thật gấp rút: "Điều một nửa quân lính của nội cấm phủ đi tìm. Nhất định phải tìm bằng được Hy tần và chắc chắn nàng an toàn."

Tường Mục Anh nhanh chóng đi ngay. Chu Hậu Thông cũng không thể ngồi im để hạ thần đi tìm. Hắn vội nhanh lấy chiếc áo choàng lông, nói với Phương Hà: "Người đi cùng trầm..."

Phương Hà nhanh nhẹn "vâng" một tiếng rồi theo sau Chu Hậu Thông. Nhưng khi ra khỏi Càn Thanh cung, hắn cũng mơ hồ không biết nên tìm ở đây trước. Phương Hà nói nhỏ: "Hoàng thượng, ngày thường, khi buồn, nương nương hay đến Yên hoa viên gần Nhân Thọ cung. Hay chúng ta đến đó tìm trước."

Như bắt được một tia hy vọng, hắn vội vàng chạy theo hướng Yên viên. Hắn chạy quá nhanh, làm tung lên vô số bông tuyết. Trên đường chạy, hắn va vào không biết bao nhiêu cung nhân quét tuyết trên đường, khiến họ còn không kịp nhận ra mà hành lễ.

Yên viên rộng vậy nhưng không có người, có lẽ bởi mùa đông lạnh lẽo, cũng chẳng ai có tâm hứng đi ra ngoài ngắm cảnh. Có lẽ cấm quân đã có mặt ở đây. Thoang thoảng, Chu Hậu Thông trông thấy vài kẻ mặc phục trang nội cấm chạy về hướng hắn. Mấy người kia nhận ra hắn, vội vàng chạy tới hành lễ rồi bẩm: "Hoàng thượng, đã tìm thấy nương nương ở đình nghi chân ven hồ Thái Dịch. Có điều nương nương... đang được đưa về Trường Nhạc cung..." Người kia không biết phải nói tiếp thế nào.

Chu Hậu Thông không đợi nội cấm sau của y, vội đẩy y sang một bên, chạy tít tót tới đình nghi chân. Phương Hà cũng gấp gáp theo sau hắn. Gần đến đình nghi, hắn thấy một người – có lẽ là thống lĩnh nội cấm quân – cũng Nhạc Hy người ướt sũng. Trong thấy hắn, người kia hơi khó xử, chỉ hành sơ lễ rồi nói: "Hoàng thượng, nương nương..."

Hắn vội đỡ lấy nàng từ lưng người kia, lại bảo bọn họ: "Mau triệu thái y đến Trường Nhạc cung, nhanh lên!" Hắn như thể mất đi thần hồn khi thấy nàng hôn mê bất tỉnh. Nhìn qua có thể nhanh chóng phát hiện ra nàng bị đuối nước. Nhạc Hy, nàng sao lại ngã xuống hồ Thái Dịch chứ? Hắn vội cố áo choàng lông dày, phủ lên người nàng rồi mới bế nàng lên.

Phương Hà nói: "Hoàng thượng, xem ra cấm quân đã sơ cứu cho nương nương rồi. Chỗ này gần với Nhân Thọ cung của Thái hậu nương nương nhất. Chi bằng vào đó tạm để thái y

cứ chữa trước." Giọng Phương Hà rất gấp gáp.

Hắn gật đầu, lại ra lệnh cho cấm quân triệu thái y đến Nhân Thọ cung. Hắn khẩn trương bế nàng đến Nhân Thọ cung của Thái hậu – nơi gần nhất với Yến hoa viên này. Lần thứ hai, nàng trong trạng thái bất tỉnh khiến hắn không tránh khỏi những lo sợ mong lung. Hắn e nàng sẽ rời xa hắn... Nàng, rốt cục là vì sao, nàng cứ để trầm phôi lo lắng vậy? Trước khi gặp nàng, chưa một nữ tử nào cho hắn cảm giác lúc nào cũng phải sợ hãi vì lo nàng sẽ rời xa...

Nhân Thọ cung vốn vắng vẻ.

"Thương Đài cô cô, mau báo với thánh mẫu, trầm đến. Nhanh lên!" Hắn nói rất vội với Thương Đài.

Thương Đài thoáng trông thấy Nhạc Hy trên tay hắn, có chút không hiểu nhưng vẫn nhanh chóng chạy vào đại điện của Thái hậu. Thái hậu đang nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, bên cạnh có lò sưởi bằng đồng. Thương Đài vội vàng thưa: "Thánh mẫu nương nương, Hoàng thượng cầu kiến..." Thái hậu nghe Thương Đài nói, có hơi bất ngờ. Xưa nay, Hoàng thượng không đến Nhân Thọ cung vào giờ này. Sao bây giờ... Người lại nghe Thương Đài nói: "Hình như... còn đưa theo cả Hy tần nương nương..."

Thái hậu thất kinh, vội ngồi thẳng dậy, bảo: "Truyền, nhanh!"

Nhưng Thương Đài chưa kịp đi ra thì Chu Hậu Thông đã nhanh chóng bế Nhạc Hy vào đại điện của Thái hậu. Thái hậu vừa mới đứng lên thì giật mình khi thấy Hoàng đế đã bước vào rồi. Hắn xem ra đã chạy mệt, theo sau còn có Phương Hà.

Hoàng đế vội nói với Thái hậu: "Thánh mẫu, Hy tần không may rơi xuống nước Thái Dịch trì. Có cung Nhân Thọ gần nhất nên nhi thần đưa nàng về đây chờ thái y tới chữa trị."

"Vào đi!" Thái hậu ra hiệu cho mấy cung nhân sắp xếp lại giường trong thứ thất cho Nhạc Hy nằm tạm ở đó.

Người có hơi ngạc nhiên về sự xuất hiện của Hoàng đế và Nhạc Hy ở đây. Chuyện Nhạc Hy được sủng ái trong hậu cung, Thái hậu đều đã nghe đến. Thật không uổng việc bà nhọc công sắp đặt nàng ở Thâm gia bấy lâu. Bà hiểu rõ, với tài năng của Nhạc Hy và sự dạy dỗ của Vương Bích Thu, khi nhập cung, Nhạc Hy nhất định sẽ vượt trội hơn hẳn những người khác. Những kế hoạch sắp tới của bà cũng đã sắp có thể dùng rồi. Truong gia của bà nhất định phải trở thành thế gia đứng đầu thiên hạ.

Thương Đài nhỏ giọng rỉ tai Thái hậu: "Thánh mẫu nương nương, Hoàng thượng..." Ánh mắt Thương Đài tràn ngập vẻ lo lắng.

Thái hậu lắc đầu nói: "Không cần phải lo, cứ để Hoàng thượng và Hy tần ở thứ thất đi." Ghé mắt qua bình phong chắn đại điện và thứ thất, Thái hậu trông thấy Chu Hậu Thông nắm tay Nhạc Hy, ánh mắt lộ rõ sự lo lắng, còn có cả sợ hãi.

Nhiều năm như vậy rồi, Thái hậu chưa từng thấy Chu Hậu Thông đối với một nữ tử nào chân thành đến vậy. Vị Hoàng đế ấy khiến người đột nhiên nhớ tới phu quân của người – Hoàng Trị [1]. Ngày xưa, Hoàng Trị cũng từng yêu thương người như thế, quan tâm đến người như thế. Bởi vì có Hoàng Trị, Thái hậu mới tin rằng, trong chốn hậu cung có chỗ dành cho tình yêu chân thành.

Nữ nhân càng sống lâu trong cung sẽ càng nhận ra rằng, tình yêu chân thành của đế vương mạnh hơn bất kỳ thứ quyền lực nào trên đời.

[1] Hoàng Trị đế: tức Minh Hiếu Tông Chu Hậu Đường, phu quân của Trương Thái hậu. Ông được biết đến là vị Hoàng đế duy nhất của Trung Quốc sống theo chế độ một vợ một chồng.

Rất nhanh, thái y và các y nữ có mặt ở Nhân Thọ cung được Thương Đài dẫn vào thứ thất để khám cho Hy tần.

Thái y nhanh chóng đến bên giường bệnh để bắt mạch, lại quan sát sắc mặt, môi và nhịp thở. Hy tần phát sốt nóng, người ra mồ hôi, nhịp thở dốc. "Hoàng thượng, nương nương thân thể vốn dĩ yếu ớt, lại bị ngâm trong nước lạnh, bị nhiễm phong hàn nặng. Bây giờ hạ thân có thể tạm thời chữa được, thế nhưng thân chi e để lại di chứng về sau... Tuy là phong hàn nặng nhưng người nương nương yếu, không thể dùng những vị thuốc quá mạnh như ma hoàng, hạnh nhân." Thái y nói rất rõ ràng, lại sai y nữ cận hầu lấy giấy bút, ghi đơn thuốc kỹ càng: quế chi, thược dược, cam thảo, sinh khương,... rồi nói thêm: "Ngoài ra, nên để nương nương ở trong phòng ấm, kín, không lọt gió rồi từ từ trị liệu bằng huyệt vị."

Chu Hậu Thông gương mặt thất thần, nói với thái y: "Trẫm không cần biết dùng cách gì, nhất định phải cứu được Hy tần nương nương."

Thái y cúi đầu: "Vâng, Hoàng thượng. Hạ thân sẽ cố hết sức."

Y nữ bên cạnh thái y nhanh chóng đi chuẩn bị các vị thuốc theo đơn của thái y kê.

Phương Hà ngồi bên giường Nhạc Hy, chốc chốc lại lấy khăn ẩm lau những mồ hôi đỏ lấm tẩm trên gương mặt và trên cổ của nàng. Thị không kìm được mà khóc tí te khiến Chu Hậu Thông không thể nào ngừng lo cho được.

Chu Hậu Thông lo lắng nhìn Nhạc Hy vẫn đang nằm trên giường bệnh vẫn mê man bất tỉnh, chỉ có thỉnh thoảng lại ho lên liên vài đợt. Chu Hậu Thông nhìn nàng mà nhói lòng: rốt cục nàng sao lại rơi xuống Thái Dịch trì để đau ốm đến thế này cơ chứ? Ngộ nàng có mệnh hệ gì, hắn biết phải làm sao đây? Nhạc Hy, người con gái ấy, luôn khiến hắn phải sầu tâm như thế.

Thái hậu bước vào thứ thất, thấy Chu Hậu Thông gương mặt sầu muộn, liền nói: "Ai gia đã sai người mang nhân sâm Triều Tiên tiến cống đến thái y viện để làm thuốc bồi bổ cho Hy tần. Đợi Hy tần tỉnh lại và uống thuốc sẽ sớm hồi phục thôi. Hoàng thượng đừng quá lo lắng."

Chu Hậu Thông gật đầu cảm kích nhưng trên gương mặt hắn vẫn không tháo được nét lo âu: "Thánh mẫu thật là có lòng. Nhi thần và Hy tần đã làm phiền thánh mẫu nhiều." Hắn là Hoàng đế nhưng ở lại Nhân Thọ cung của Thái hậu lâu như thế, kể có nhiều điều không phải.

Thái hậu lắc đầu, gương mặt thể hiện rõ thiện ý, liền từ nói: "Ai gia là bậc trưởng bối trong hoàng thất, đương nhiên phải có trách nhiệm. Trông Hoàng thượng cũng mệt rồi, hay là hồi Càn Thanh cung đi, ở đây ai gia sẽ chăm sóc Hy tần. Nếu nàng tỉnh lại, ai gia sẽ cho người báo đến Càn Thanh cung."

Chu Hậu Thông nhìn Nhạc Hy vẫn đang nằm trên giường, thật không nỡ lòng nào quay về bên cung Càn Thanh, liền đáp: "Tạ thánh mẫu quan tâm. Có điều nhi thần muốn chăm sóc nàng đến khi nàng hồi tỉnh."

Thái hậu hơi sững người. Lại có cả nữ tử khiến Hoàng đế bất chấp cả sức khỏe để được chăm sóc? Trương Trích Hoa hay Văn Ngọc Hiểu được Hoàng đế sủng ái, thế nhưng nữ tử trước mắt Thái hậu đây mới chính là người nắm được trái tim của Hoàng thượng.

"Vậy để ai gia dời về đông điện ở tạm để Hy tần nghỉ ngơi." Nói xong, bà sai Thương Đài sắp xếp lại phòng ở đông điện.

Hoàng thượng nhìn Thái hậu hơi áy náy, nói với người: "Thật là làm khó cho thánh mẫu quá."

Thái hậu đi khuất, Chu Hậu Thông lại nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Nhạc Hy. Hắn đặt tay vào trong lòng bàn tay của hắn, lại khẽ dùng hơi thổi ấm bàn tay nàng. Hắn khẽ thì thào: "Nhạc

Hy, nàng thấy không? Mọi người ai cũng lo lắng cho nàng. Trẫm, Thái hậu, còn có người trong Trường Nhạc cung. Nàng phải tỉnh lại đây..." Lời vừa dứt, nước mắt của hắn tuôn rơi, rơi xuống mu bàn tay của nàng. Đôi khi hắn cũng thấy kỳ lạ thay: hắn là đế vương, nhưng nụ cười hay nước mắt cũng đều do nàng cả. Nhạc Hy giống như toàn bộ cuộc sống, chi phối toàn bộ xúc cảm của hắn. Nếu nàng rời khỏi dương thế, hắn không biết hắn sẽ trở thành cái xác như thế nào...

Phương Hà nhìn Chu Hậu Thông, thấy sắc mặt hắn dường như không được tốt. Thị vội khuyên: "Hoàng thượng, hay người trở về Càn Thanh cung đi. Ở đây lát nữa Nhữ Phần sẽ tới chăm sóc nương nương. Người cứ yên tâm."

Chẳng nào Nhạc Hy chưa tỉnh, hắn sẽ chưa thể yên tâm được. Chu Hậu Thông làm như không nghe thấy những gì Phương Hà nói, hắn cứ ngồi bên giường, giữ tay Nhạc Hy trong tay của hắn.

Quang cảnh Thái Dịch trì đắm sương mờ hồ hiện lên trong tâm trí Nhạc Hy. Nàng chỉ nhớ rằng, lúc ấy, khi tựa vào lan can ở đình nghỉ chân bên Thái Dịch trì, lan can ấy bất ngờ bị văng ra, nàng theo đó mà ngã xuống nước hồ lạnh lẽo. Lúc ấy, nước hồ tựa như một con quỷ lớn, hút sạch toàn bộ mọi sức lực của nàng, khiến nàng không cách nào ngoi lên. Tay nàng liên tục cố gắng vói lên trong vô vọng...

Nhưng rồi nàng chạm được vào phần mép của đình nghỉ chân, theo đó mà dùng hết sức để lên bờ. Lúc ấy, đầu óc nàng dường như không còn tỉnh táo nữa, toàn thân như kiệt sức. Nàng nằm ở đình nghỉ chân ấy, người cứ mỗi lúc một lạnh hơn. Nàng muốn nhắc người lên thế nhưng không thể nào dùng sức được. Nếu không ai phát hiện ra, nàng có thể sẽ chết ở đây. Quang cảnh trước mắt nàng dần trở nên mơ hồ.

Nàng sẽ chết như thế sao?

Nàng cố đưa mắt nhìn về xa xa, mong cầu một sự giúp đỡ. Phía cây hồng hạnh trợ trụ bị tuyết đông bao phủ lấy cành cây xác xơ, có một nam tử thân mặc áo choàng dày đang từ từ đi tới.

Thiên Quang? Là huynh sao? Hay là chàng, Chu lang?

Cuối cùng nàng không thể nhìn ra. Trước mắt nàng rồi chỉ còn một màn đen u tối.

Không biết bao lâu sau đó, nàng có cảm giác có người bế mình lên, sau đó đi thật nhanh. Người ấy bọc nàng trong một thứ vải dày khiến nàng mơ hồ cảm thấy ấm áp lạ thường. Người là...

Qua một giấc ngủ sâu miên man, nàng từ từ mở mắt, không gian trước mắt hơi mờ mờ ảo ảo. Lúc ấy, nàng mới giác ngộ được rằng: hóa ra, nàng chưa chết. Nơi đây... không phải Trường Nhạc cung của nàng, cũng không phải Càn Thanh cung. Là ở đâu nhỉ? Đầu óc nàng hơi ong, nhức nhức. Có vẻ nàng đã ngủ rất dài. Phải rồi, nàng rơi xuống nước, chắc đã nhiễm phong hàn, cho nên chìm vào hôn mê lâu.

Từ từ ngồi dậy một cách mệt mỏi, mắt nhìn vừa rõ, nàng đã trông thấy một nam tử ngồi dưới đất. Người ấy dựa vào mép giường mà ngủ, gương mặt lộ rõ những phiền muộn và âu lo. Quanh viên mặt người ấy có một quảng thâm rỗ nét, có lẽ do đêm qua hắn đã không ngủ được. Cả đôi lông mày chau lại, không giấu được những nỗi ưu tư.

Nếu không tận mắt thấy, nàng cũng không tin người ấy chính là Hoàng đế của đại Minh thiên triều.

Chu lang, có phải thiếp đã khiến chàng lo lắng không?

"Nương..."

Nhạc Hy ra hiệu cho người bước vào kia im lặng. Phương Hà đột ngột bước vào thứ thất, nhìn thấy Nhạc Hy đã ngồi dậy thì mừng đến rơi nước mắt. Nhưng tiếng động ấy không giấu được Chu Hậu Thông. Nghe tiếng người, hắn choàng tỉnh dậy. Phương Hà thấy vậy cũng biết ý để lui ra ngoài, để lại Chu Hậu Thông và Nhạc Hy trong thứ thất.

Thời khắc nhìn thấy Nhạc Hy ngồi đó, hắn sung sướng tới độ không nói được nên lời. Nhạc Hy không kim được, nhìn hắn mà rơi lệ: "Chu lang..."

Hắn lắc đầu lia lịa, vội choàng tay ôm lấy nàng một cách ngây ngốc. Hắn cũng không nén được những giọt nước mắt hạnh phúc tuôn ra: "Không, Nhạc Hy, trẫm cảm ơn nàng. Cảm ơn vì nàng đã tỉnh lại."

Hắn làm Hoàng đế, đến nay chốc đã mười năm, nhưng sao đến nay, hắn mới cảm thấy mình như thể có được tất thảy mọi thứ trân quý nhất trên cõi đời.

Hạnh phúc biết mấy, vui sướng bao nhiêu cũng chỉ dồn lại vào một câu giản đơn đến vậy.

Cảm ơn nàng, chỉ vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 43: Vấn quân năng hữu kỷ đa sâu (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 43:

VẤN QUÂN NĂNG HỮU KỶ ĐA SÂU?

(Hỏi lòng chàng chứa bao nhiêu sâu?)

**Câu thơ để trích Ngu mỹ nhân của Lý Dục. Câu thơ sau đó là "Táp tị nhất giang xuân thủy hướng đông lưu" (Đáp rằng đầy như một con sông xuân chảy về phía đông).*

Một câu của hắn như vậy thôi cũng đủ sưởi ấm trái tim của nàng.

Câu nói ấy không dài, cũng không hề lãng mạn nhưng dường như nó khiến trái tim của nàng run lên. Hóa ra, chàng cũng yêu mình nhiều đến vậy.

"Có phải..." Giọng nàng hơi ngập ngừng, cơ hồ sắp khóc: "Có phải... thần thiếp rất phiền phức không?" Lúc ấy, chính nàng cũng không biết vì sao nàng lại hỏi hần như thế. Một câu hỏi thật ngốc biết bao!

Hần ôm nàng vào lòng, ôm rất chặt. Nước mắt hần rơi trên má nàng khiến nàng cảm nhận được rất rõ ràng.

Hần đang khóc... Người ấy đang khóc vì nàng.

"Nàng đúng là rất phiền phức. Lúc nào cũng ở trong trái tim trẫm, đuổi không ra. Như thế, thật quá là phiền còn gì?" Chu Hậu Thông nói một câu bông đùa, khẽ nở nụ cười mãn nguyện.

Trong khoảnh khắc ấy, Nhạc Hy dường như cảm nhận được tất cả những gì đẹp đẽ nhất trên đời. Tình yêu, hóa ra cũng chỉ đơn giản đến vậy thôi.

Nhạc Hy không kìm được mà cười một tiếng. Hần, thực ra còn ngốc hơn nàng!

Nhạc Hy đặt bàn tay nhỏ nhắn, xương xương của nàng vào trong lòng bàn tay to lớn của hần, lại khẽ dựa vào lồng ngực hần, nghe trái tim hần đập từng nhịp đều đều.

"Chu lang, thiếp cảm ơn chàng!" Nàng không dùng kính ngữ với hần, chỉ xưng hô rất giản đơn như thế. Hần nhìn nàng rất nhu tình, lại nghe nàng nói: "Cảm ơn chàng vì đã đến bên thiếp." Có hần, nàng mới thấu hiểu được hết vẻ đẹp của tình yêu chân thực. Dù nàng vẫn chưa hề biết, hần yêu nàng hơn hay Tích Nguyệt kia hơn. Thế nhưng tất cả những gì hần làm hôm nay, tất cả đã đủ để khiến nàng không ngần ngại mà trao cả trái tim mình cho hần.

Thậm chí, nàng sẵn sàng làm một kẻ thế thân của Thường Tích Nguyệt kia vì hần. Nàng có thể quên đi tất cả mọi thứ đã qua để yêu hần lại từ đầu, dành tất thảy cho hần.

Hần vẫn ôm nàng trong lòng, tay khẽ đưa qua tóc mai hơi ướt ướt, nhấp nháy những mồ hôi của nàng. Mặc dù đôi môi nở nụ cười nhưng nụ cười không giấu đi được sự tiều tụy và xanh xao vì đau ốm của nàng. Hần vì thế mà không nén được đau lòng, nhẹ giọng hỏi nàng: "Nhạc Hy, trước đó, có phải nàng đã giận trẫm điều gì không?" Hần nhớ lúc gặp nàng ở trường nhai gần Khôn Ninh cung, nàng dường như vừa mới khóc.

Nhạc Hy lúc ấy thực chất là ghen với Tích Nguyệt trong lòng chàng, thế nhưng cho đến bây giờ, Nhạc Hy thấy nàng ta đã không còn quan trọng. Đáp lại Chu Hậu Thông, Nhạc Hy chỉ nói: "Là lúc ấy thần thiếp ghen một chút thôi, không có gì đâu."

Chu Hậu Thông cười nhẹ, hần bảo: "Về chuyện trầm truy phong phi vị cho Văn Quý nhân à?" Nhạc Hy hơi sững người khi hần nói vậy. Hần lại nói: "Trẫm biết nàng ấy hại tẩn phi là tội lớn nhưng nàng ấy đã theo trẫm mười năm, trẫm cũng không nên để nàng ấy chịu thiệt thòi." Văn Ngọc Hiểu đối với hần, thực ra chỉ là một thế thân của người hần từng yêu thương. Nhưng Ngọc Hiểu là tẩn phi của hần, hần cũng cần trân trọng nàng.

Nhạc Hy không biết tại sao Chu Hậu Thông lại nghĩ tới chuyện này. Nàng thực ra là ghen với Thường Tích Nguyệt chứ không phải ghen với Văn Ngọc Hiểu. Nhưng nghe hần nói vậy, nàng cũng chỉ gật đầu: "Hoàng thượng nói đúng. Nàng ta tuy rằng hại thần thiếp, nhưng kỳ thực nàng ta cũng đáng thương." Nghĩ đến những lời Văn thị nói với nàng hôm ấy, nàng cũng không thể không cảm thương. Nàng ta thực sự là bị oan; Nhạc Hy biết vậy nhưng không minh oan cho Văn thị. Có thể nói, mười năm sống trong Tử Cẩm Thành, nàng ta đã chịu đủ những ủy khuất. Phong hiệu Diệu Ân Cung phi [1] chắc cũng là sự an ủi Hoàng thượng dành cho nàng ta rồi, chỉ mong nàng ta sẽ an nghỉ. Văn Ngọc Hiểu, Tử Cẩm Thành lại có thêm một oan hồn...

[1] Diệu Ân Cung phi: thụy hiệu Văn Cung phi của Gia Tĩnh Hoàng đế.

"Vậy điều gì khiến nàng giận trẫm như thế?" Chu Hậu Thông hỏi nàng. Nếu không phải chuyện của Văn Quý nhân thì chuyện gì khiến nàng hành xử như vậy? Hần vẫn chưa hề biết.

Nhạc Hy cũng chỉ khẽ cười: "Sau này khi chúng ta đều đã già rồi, thiếp sẽ kể cho chàng." Chuyện này kể ra thì cũng mất mặt nàng thật. Giờ nàng đã biết hần thật sự yêu nàng, cũng không cần kể cho hần chuyện đó nữa.

Hần không nhịn được mà bật cười: "Có chuyện gì khiến nàng không nói được vậy?" Như thế một đứa trẻ, ánh mắt hần tràn ngập sự tò mò. Nhạc Hy càng giấu, hần lại càng hiếu kỳ muốn biết.

"Nương nương..." Nhạc Hy đang không biết phải nói sao thì Phương Hà bước vào, hóa giải mọi lo lắng của nàng. Thị nhìn thấy Nhạc Hy nằm trong lòng Chu Hậu Thông, không kìm được mà cúi đầu xấu hổ.

Nhạc Hy hơi bất ngờ, đôi má nàng hây hây ửng đỏ lên. Nàng khẽ đẩy Chu Hậu Thông ra rồi mới ngồi thẳng dậy hỏi Phương Hà: "Có chuyện gì?"

Phương Hà thưa: "Lúc này nương nương tỉnh lại, nô tỳ đã đến thái y viện mời thái y đến. Ông ấy cùng Thái hậu nương nương đang ở bên ngoài ạ."

"Thái hậu nương nương?" Nhạc Hy nghi hoặc hỏi. Sao Thái hậu lại ở đây?

Phương Hà cười. Thị dễ đoán được Nhạc Hy mãi nói chuyện với Chu Hậu Thông mà quên mất hỏi mình đang ở cung điện nào. Thị nhẹ nhàng tâu: "Nương nương, đây là thứ thất trong đại điện của Nhân Thọ cung."

Nhạc Hy sững người, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Chu Hậu Thông. Đáp lại ánh mắt ấy, Chu Hậu Thông từ từ giải thích: "Lúc đưa nàng về từ hoa viên, Nhân Thọ cung là cung gần nhất. Vì trẫm sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên tạm đưa nàng vào đây luôn."

Trái tim nặng trĩu của Nhạc Hy bấy giờ mới được thả lỏng. Hóa ra là vì thế mà Thái hậu mới xuất hiện ở đây. Từ khi nhập cung, mỗi lần nghe Chu Hậu Thông nhắc đến Trương Thái hậu, nàng chỉ chột dạ, sợ ngộ nhớ hần đã biết chuyện gì. Nàng giấu hần thân phận nhị tiểu thư của Trương thị, nhưng sẽ có ngày nàng nói với hần tất thảy những gì nàng giấu hần; bao gồm cả chuyện xưa kia nàng từng gặp và yêu một người con trai tên là Thiên Quang.

"Vậy à?" Nhạc Hy ung dung hỏi, cố gắng không để lộ ra chút lo lắng trong lòng nàng lúc này. Quay sang Phương Hà, nàng lại dặn: "Vậy mau ra mời thái y và Thái hậu nương nương vào."

Phương Hà "vâng" nhẹ một tiếng rồi nhanh chóng đi ra.

Nhạc Hy liền nói với Chu Hậu Thông: "Chu lang đã mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi." Gương mặt hần không giấu được sự mệt mỏi do thiếu ngủ suốt đêm dài.

Hần gật đầu rồi nói: "Vậy nàng ở đây uống thuốc, nghỉ ngơi một lát. Một canh giờ nữa, trẫm sai người mang loan kiệu đến đưa nàng trở về Trường Nhạc cung."

Chu Hậu Thông vừa đứng lên thì Thái hậu và thái y cùng các y nữ cũng bước vào thứ thất. Thái y kia hơi cúi người hành lễ với hần: "Hạ thần tham kiến Hoàng thượng."

Chu Hậu Thông cũng đứng dậy, cúi người cung kính với Thái hậu: "Thánh mẫu vạn phúc!"

Thái hậu cũng chỉ gật đầu. Y nữ theo sau thái y định mang bát thuốc trong khay tới cho Nhạc Hy. Thái hậu đưa tay cầm lấy khay đựng thuốc, khẽ nói với y nữ: "Đề ai gia!"

Thái hậu mang khay thuốc đến bên giường của Nhạc Hy. Nhạc Hy vốn bị ốm, không thể xuống giường nhưng vẫn không quên lễ nghi. Nàng khẽ cúi đầu: "Thần thiếp tham kiến Thánh mẫu nương nương! Thử tội thần thiếp thần mang bệnh, không thể chu toàn lễ nghi với người." Nàng hành lễ, dùng lời lẽ như thể đây mới là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với Thái hậu. Mỗi cử chỉ đều thể hiện sự xa lạ, khách sáo.

Chu Hậu Thông đương nhiên không nhận ra quan hệ đặc biệt giữa Thái hậu và Nhạc Hy, chỉ cười nói với Thái hậu: "Thánh mẫu, đây là Hy tần. Chắc hôm qua, khi nhi thần đưa nàng đến đây, thánh mẫu cũng chưa được gặp nàng." Rồi quay sang, nói với Nhạc Hy: "Nàng ở đây nói chuyện với thánh mẫu. Trẫm trở về cung Càn Thanh, giờ Dậu lại tới thăm nàng."

"Thần thiếp đã khiến Hoàng thượng lo lắng rồi ạ." Nhạc Hy nhẹ nhàng nói.

Nhưng hần không trở về ngay, bởi muốn đợi thái y bắt mạch xong cho nàng. Hần nhìn nàng, sắc mặt nàng vẫn hơi nhợt nhạt vì lạnh, đôi khi nàng vẫn ho lên vài tiếng khe khẽ. Thái y tới chẩn mạch, nói nàng đã đỡ hơn lúc trước, cũng không còn sốt cao. Trong lòng hần nhẹ nhõm được phần nào. Nhớ lúc nhìn nàng hôn mê bất tỉnh, hần chỉ sợ sẽ mất nàng.

Nhạc Hy uống xong bát thuốc trên tay Thái hậu, cũng thấy đỡ hơn phần nào. Nàng thấy Chu Hậu Thông vẫn đứng ở cửa vào thứ thất, không khỏi chau mày: "Hoàng thượng sao vẫn chưa về ạ?"

Hần không khỏi lúng túng, chỉ nói: "Trẫm... trẫm cũng đang định về mà." Thực ra, hần phải nhìn nàng uống xong thuốc mới có thể yên tâm trở về.

Nói xong, hần mới đi ra. Phương Hà không khỏi bật cười nói với Nhạc Hy: "Hoàng thượng cũng là lo cho nương nương đấy."

Nhạc Hy cũng chỉ cười.

Thái y chẩn mạch xong cho Nhạc Hy, lại nói với Phương Hà: "Phiền Phương cô nương ba canh giờ nữa lấy thuốc tiếp cho nương nương. Uống thuốc đều đặn hai, ba ngày, nương nương sẽ đỡ hơn thôi."

Phương Hà cúi đầu: "Đa tạ đại nhân!"

Xong xuôi, Phương Hà tiễn thái y và các y nữ về. Thứ thất chỉ còn lại Nhạc Hy và Thái hậu. Thái hậu vẫn như ngày xưa, gần như ngoại hình không thay đổi chút nào, gương mặt người cũng không có nhiều vết nhăn – dấu tích của thời gian. Người vẫn kiêu tốn liền hoa, đầu đội phượng quan liên hoa đơn giản; mặc bộ y phục màu tím thẫm thêu hoa phù dung. Bên trong chiếc áo choàng nhung dày trắng như tuyết, thấp thoáng hờ hững [2] màu đỏ thắm, lại có kim tuyến đính lên thành những hình bông hoa mai nhỏ nhỏ, hai bên hà bá viền một đường hồng châu vô cùng bóng bẩy. Nhìn Thái hậu, Nhạc Hy có thể đoán ra, những năm nay bà sống trong cung không hề bị thiệt. Bởi trong hậu cung, để hậu đều là cháu của bà, tôn kính bà như một bậc trưởng bối, cho nên địa vị của Thái hậu trong hậu cung trước nay vẫn không hề suy chuyển.

[2] Hà bá: dải áo ngoài không có tay của phụ nữ thời Minh.

Đội họ đi cả, Nhạc Hy mới mỉm cười nói với Thái hậu: "Thánh mẫu, đã lâu không gặp người." Cũng đã lâu kể từ lần cuối nàng nói chuyện với Thái hậu và mấy năm về trước trong vụ án tử hươu của Trương Trích Hoa. Lúc này, trong thứ thất cũng chỉ có người của Thái hậu, Nhạc Hy không ngại mà gọi người là "thánh mẫu". Thái hậu cũng nhíu mày: "Phải, khi trước gặp, cháu còn là đại tiểu thư Thẩm gia, nay đã trở thành Hy tần đắc sủng hậu cung rồi. Ai gia không sai khi đề cháu tới Thẩm gia." Bà vẫn luôn tự tin về quyết định của mình. Ở Trương gia, không ai có khả năng dạy dỗ Nhạc Hy thành một tài nữ, không có ai có khả năng phát triển những năng lực sẵn có của nàng cả.

"Thánh mẫu nói đúng." Nàng cũng chỉ nói một câu ngắn gọn như vậy. Nếu không tới Thẩm gia, e rằng không có nàng ngày hôm nay.

Thái hậu nắm lấy tay nàng, khẽ nói: "Gần đây cháu liên tiếp gặp nạn, trong hậu cung có chuyện gì sao?" Thái hậu vốn dĩ không phải mẫu thân Hoàng đế, cho nên người có địa vị nhưng lại không có thực quyền. Những chuyện trong hậu cung, bà vốn không can dự vào. Thế nhưng chuyện kiện của Nhạc Hy bị cháy đêm trung thu gây rối loạn hậu cung mấy ngày sau đó, Thái hậu đương nhiên cũng được biết.

Nhắc đến mấy chuyện gần đây, Nhạc Hy cũng luôn thấy kỳ lạ. Nàng nói: "Đôi khi, cháu cũng cảm giác những chuyện này do một kẻ nào đó sắp tâm bày kế. Chuyện lần trước vốn không phải do Văn Quý nhân làm. Cả chuyện lần này, lan can của đình nghỉ chân bị lỏng, nhất định do có kẻ động tay động chân." Nàng là một trong rất ít những người thường xuyên đến vãng cảnh ở Yên hoa viên. Những ngày trước đó, lan can ở đình nghỉ chân vẫn rất bình thường. Tuy nhiên chuyện này nàng không định nói cho Chu Hậu Thông. Hần vốn là người bảo thủ, lại quá quan tâm đến nàng. Hần sẽ lại làm lớn chuyện này lên. Nàng muốn tự bí mật điều tra để cho kẻ kia tự phải lộ mặt. Làm lớn chuyện lên sẽ khiến kẻ kia lo lắng mà nghĩ cách che giấu, việc tìm kiếm càng trở nên bất khả thi.

Thái hậu tỏ ra lo âu, người cau mày, nói: "Cháu mới đến hậu cung vài tháng đã xảy ra những việc như vậy, chỉ e ngày sau ở đây sẽ càng khó khăn." Bà rất hiểu, được sủng ái đồng nghĩa với bị trăm kẻ ganh ghét, đố kỵ. Khi trước, khi Trương Trích Hoa nhập cung, được độc sủng cũng đã trở thành cái gai trong mắt Trần Hoàng hậu và các phi tần trong hậu cung.

Nhạc Hy gật đầu: "Điều này cháu đã liệu được từ trước. Nhưng lúc này, dường như có một sát nhân bóng tối luôn nhắm vào cháu. Rốt cục là kẻ nào lại muốn loại bỏ cháu đến như vậy chứ?" Ngoài chuyện đắc sủng, chẳng có động cơ nào khiến kẻ trong tối kia năm lần bảy lượt muốn hại nàng. Nàng không gây thù chuốc oán với bất kỳ ai trong hậu cung, sao chỉ vì vậy mà muốn giết nàng một cách trắng trợn như thế? Nàng nói tiếp: "Lần trước, kẻ đó còn bày kế đồ tội danh lên đầu Văn thị, khiến nàng ta chịu oan, không để lại một chút dấu vết gì cho chúng ta thấy tội danh của ả. Có thể thấy kẻ này vô cùng cao mưu, lại sắp xếp được tay chân ở khắp hậu cung này." Từ chuyện của Bảo Nhi, không khó để đoán kẻ này hẳn phải có gia thế không tầm thường. Phương gia, Vương gia, Dương gia, đều có khả năng sắp đặt.

Thái hậu nghe từng lời Nhạc Hy nói, có thể hiểu được sự nguy hiểm của Nhạc Hy lúc này. Nếu không sớm tìm ra kẻ đó, e rằng Nhạc Hy sẽ lần nữa gặp nạn. Hai lần trước, Nhạc Hy đã may mắn thoát được; lần tiếp, chỉ e là lần ít ỏi nữa. Cái bẫy của kẻ này dường như được sắp xếp ở mọi nơi trong hậu cung, chỉ chờ nàng đi qua rồi vô tình giẫm phải.

"Thánh mẫu nương nương, Hoàng hậu nương nương tới vấn an người." Thương Đài đi từ ngoài vào bẩm báo. Khi trước tiết trời bình thường, việc vấn an của Hoàng hậu diễn ra vẫn thường xuyên. Song vào những ngày lạnh giá này, lại còn có tuyết dày bao phủ, khó lắm mới có lần Hoàng hậu đến Nhân Thọ cung vấn an.

Nhạc Hy cũng không quá bất ngờ. Nàng có thể đoán vì sao Hoàng hậu đến.

"Cho Hoàng hậu vào!" Thái hậu ra lệnh. Giống như Nhạc Hy, người đoán được Hoàng hậu sẽ đến lúc này. Chuyện Hy tần bị nạn, Hoàng đế đưa tạm về Nhân Thọ cung đã không còn là bí mật trong hậu cung. Chắc hẳn Hoàng hậu đã nghe tin này, vì vậy mới tranh thủ đến đây. Thật khó có cơ hội nào mà cả Hoàng hậu, Thái hậu và Nhạc Hy có thể gặp mặt như thế này.

Hoàng hậu bước vào, trên áo choàng lông còn vương đầy tuyết trắng. Nàng cúi người cung kính: "Thánh mẫu!"

Thái hậu hơi phát tay để Hoàng hậu đứng dậy. Nhạc Hy ngồi trên giường cũng hơi cúi đầu: "Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an!" Nàng đã không quen gọi Trương Trích Hoa là "ty ty" nữa, kể từ khi Trương Trích Hoa trở thành Thuận phi.

Thương Đài ở ngoài thứ thất nhanh nhẹn mang ghế vào để Hoàng hậu ngồi bên cạnh Thái hậu, lại sai thị nữ mang trà nóng vào cho Hoàng hậu và Thái hậu dùng tránh lạnh.

Trà nước xong cả, Thái hậu mới cười nói: "Ai gia đoán trước được cháu sẽ sang đây mà." Phải, kiếm đâu ra cơ hội này chứ? Nếu gặp gỡ bí mật Nhạc Hy, nhất định cả Hoàng hậu và Thái hậu đều sẽ bị kẻ khác nghi ngờ. May thay có lúc này, Nhạc Hy có thể gặp cả Thái hậu và Hoàng hậu.

Hoàng hậu gương mặt không nặn ra lấy nổi một nụ cười, có vẻ nàng tới đây để thông báo về một chuyện không hay.

Nhạc Hy nhận sớm nhận ra sự thất thường trên gương mặt vốn luôn vui vẻ của Hoàng hậu, nàng liền hỏi: "Nương nương, có chuyện gì sao?" Trong lòng Nhạc Hy hơi ngờ ngợ, đây có lẽ chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Hoàng hậu thờ dài một tiếng, lại hơi chần chừ như không muốn nói. Ánh mắt Nhạc Hy và Thái hậu, nửa lo lắng, nửa hiếu kỳ, chờ đợi một câu nói của Hoàng hậu. Mãi một hồi nán nã, Hoàng hậu mới nói: "Có lẽ... có lẽ bản cung đã biết được ai là người đứng sau hai chuyện xảy ra với Nhạc Hy."

Thái hậu thất kinh nhìn Hoàng hậu, Nhạc Hy đương nhiên cũng hơi bất ngờ. Nghe giọng Hoàng hậu, có lẽ nàng chưa đảm bảo suy nghĩ của mình là đúng. Nhưng chắc hẳn có chuyện gì đó bí mật mà Hoàng hậu đã biết chưa từng kể cho nàng và Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: San hô chằm thương thiên hàng lệ (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 44:

SAN HÔ CHÀM THƯƠNG THIÊN HÀNG LỆ

(Ngàn hàng lệ rơi trên gổ san hô)

**Câu thơ trích Trường Môn oán của Tề Cán.*

"Trước tiên, bản cung muốn hỏi muội một câu trước."

Nhạc Hy gật đầu. Lúc nào nàng cũng sẵn sàng nghe câu hỏi của Hoàng hậu. Nàng cũng muốn tìm ra người đứng sau hai sự việc gần đây.

Hoàng hậu nghiêm túc nói: "Sau chuyện loạn kiêu cháy, muội cũng nghĩ do Văn Quý nhân làm?"

Nhạc Hy cực kỳ bình tĩnh. Có vẻ Hoàng hậu suy nghĩ rất giống nàng. Hoàng hậu ở trong cung cùng Văn Quý nhân rất lâu, là người hiểu rõ con người Văn Quý nhân hơn ai hết. Chắc Hoàng hậu cũng nhìn ra chuyện này. Nhạc Hy nói: "Ban đầu đúng là thần thiếp đã nghi Văn Quý nhân. Nhưng tới lúc gặp nàng ta ở Vị Ương cung, thần thiếp đã linh cảm không phải do nàng ta làm chuyện đó. Hôm trước, khi đến chỗ nàng ta lần cuối cùng, nàng ta cũng hỏi thần thiếp rằng thần thiếp biết nàng ta bị oan, sao không nói với mọi người. Hơn nữa, trong chuyện này có một chi tiết khiến thần thiếp nghi hoặc. Đó là việc tâm phúc Bảo Nhi của Văn Quý nhân phản bội nàng ta. Từ điều này khiến thần thiếp càng nghĩ có kẻ ác tâm muốn đem chuyện này đổ lên đầu Văn Ngọc Hiểu." Nhạc Hy đem đầu đuôi mọi chuyện cùng những gì nàng suy đoán kể cho Hoàng hậu nghe.

Chuyện loạn kiêu của Nhạc Hy bị cháy, Thái hậu cũng mới nghe qua đôi chút. Người liền nói: "Ý của cháu là Bảo Nhi bị người ta mua chuộc?" Mới có vậy đã phản bội chủ tử, chỉ có thể là bị người khác mua chuộc mà thôi.

"Đúng thế! Ban đầu, cháu cho Thường Thảo đi điều tra, biết được Bảo Nhi là người Giang Ninh, sau đó có kẻ mua nàng ta về kinh thành, đưa về cung từ hơn mười năm trước." Hoàng hậu kể. "Mà hai người này cùng quê với Đức tần và Trang tần."

Chuyện này Phương Hà cũng đã giúp Nhạc Hy điều tra, cho kết quả tương tự. Tuy nhiên, việc điều tra cũng chỉ dừng lại ở đó, không tiến triển thêm được gì. Nhạc Hy nói: "Chuyện này thực ra thần thiếp cũng đã điều tra đến rồi. Nhưng bấy nhiêu không thể khẳng định Đức tần hay Trang tần là thủ phạm được."

Hoàng hậu cười nhẹ nhàng: "Đúng, ban đầu theo tâm lý mỗi chúng ta đều hoài nghi Đức tần hoặc Trang tần. Thế nhưng đây cũng chỉ là cái kế của kẻ thực sự đứng sau chuyện này."

Nhạc Hy nghe mà thất kinh, lại nghe Hoàng hậu nói tiếp: "Có thể muội đã suy nghĩ rất nhiều điểm vô lý trong cả hai chuyện xảy ra gần đây rồi. Nếu Đức tần hoặc Trang tần là thủ phạm, nàng ta ắt phải gọi nội gián bên ngoài thì mới biết rõ thói quen của muội là thường hay tới Thái Dịch trì. Tuy nhiên, trong Trường Nhạc cung có rất ít người hầu, đa số đều là Thẩm gia đưa đến cho muội, đều là những người muội đã biết. Đã là người muội biết, sao có thể là nội gián được? Trừ một người duy nhất, người mà muội không biết từ trước, người mà khi muội nhập cung thì mới hầu hạ muội."

Nói đến đó, Nhạc Hy không thể không bất ngờ thốt lên: "Nhữ Phần?"

Thái hậu đương nhiên cũng biết người này. Bà cũng không khỏi kinh ngạc mà nói: "Đó chẳng phải là cận tỷ của tiên hậu Trần thị sao?"

Nhắc đến Nhữ Phần là không khó để Nhạc Hy và Thái hậu đoán ra người thực sự đứng sau chuyện này – Trần Thái Quyên.

Động cơ của nàng ta, chắc Nhạc Hy và Hoàng hậu đều đoán được rõ. Nhạc Hy lại hỏi: "Vì sao nương nương tra ra được là Hiền tần Trần thị gây ra những chuyện này?" Bởi chỉ một chi tiết nhỏ đó, cũng chẳng thể xác thực được việc Trần Thái Quyên có là thủ phạm hay không.

Hoàng hậu đáp, trong ánh mắt nàng có một tia sợ hãi: "Năm xưa, khi lần cuối cùng gặp Trần Thái Uyển, nàng ta đã nói cho bản cung rằng nàng ta biết thân phận thực sự của muội và những chuyện bản cung cùng muội làm. Xét những lời nàng ta nói khi trước, bản cung đoán nàng ta chưa từng nói cho Thái Quyên và Trần gia biết thân phận của muội. Tuy nhiên có thể nàng ta hoặc là Nhữ Phần đã nói cho muội muội mình về sự nguy hiểm của muội cùng những chuyện khi trước muội bày kế hại nàng ta. Cũng vì thế mà Trần Thái Quyên vào cung mới muốn trừ khử muội đầu tiên. Bản cung đã sai Thường Thảo điều tra kỹ lưỡng. Mười năm trước, tức là khi Thái Uyển nhập cung, Trần gia đã mua mấy tỷ nữ đưa vào cung, trong đó có Bảo Nhi, người Giang Ninh. Việc Bảo Nhi được Trần gia đưa vào cung cũng được phủ nội nhân ghi lại."

Nhạc Hy ngẫm lại kỹ các tình tiết. Năm xưa Nhữ Phần ở trong cung bên cạnh Trần Hoàng hậu, thị có thể đã biết rất nhiều chuyện xảy ra. Thị rất có thể đã truyền đạt lại cho Hiền tần và Trần gia để lên kế hoạch. Và Nhữ Phần đã biết những gì? Thân phận của nàng? Những chuyện nàng làm? Hay là nhiều hơn thế? Nhạc Hy cũng không hay. Nhưng thị biết rồi, chắc chắn là chưa tìm ra chứng cứ, vì vậy lâu nay Trần gia vẫn án binh bất động. Chuyện năm xưa nàng hại Trần Thái Uyển, chắc chắn không lưu lại chứng cứ nào có giá trị, nàng có thể yên tâm. Nhưng chuyện thân phận nhị tiểu thư của nàng, nàng chỉ lo vạ nhất bọn họ biết rồi, điều tra sâu vào và tìm ra cũng không phải chuyện gì khó.

Còn về chuyện xảy ra gần đây, có lẽ chính là Nhữ Phần đã nói cho Trần Thái Quyền biết rằng nàng thường đến Thái Dịch trị. Cho nên Trần Thái Quyền mới dễ dàng bày kế đến vậy. Nàng ta sai người nói lòng lan can ở đình nghỉ chân bên Thái Dịch trị, chỉ để nàng đến vắng cảnh thì sẽ sảy chân xuống hồ. Mặc dù sớm đã biết Nhữ Phần không phải một tỷ nữ tâm thường nhưng xảy ra chuyện thế này, Nhạc Hy cũng không vẫn khó tin thị được nàng cứu mà vẫn bán đứng nàng.

Thâm cung, vốn là nơi lòng người khó đoán.

Là người sống trong cung, chẳng ai có lương tâm, chẳng ai nghĩ đến nghĩa tình, ân huệ.

Trần Thái Quyền kia hai nàng, ắt do muốn báo thù cho tỷ tỷ quá cố của nàng ta. Suy cho cùng, nàng chính là người hại Trần Thái Uyển năm đó, giờ Thái Quyền muốn báo thù, nàng cũng không lấy làm khó hiểu.

Thái hậu điềm tĩnh nói: "Như vậy có thể hiểu, việc này xuất phát từ những ân oán với tiên hậu từ năm xưa. Vì cái chết của tiên hậu mà thị tỷ và muội muội của tiên hậu liên kết lại để trừ khử Nhạc Hy. Chuyện này chúng ta chỉ đoán được chứ không có bằng chứng cụ thể. Hơn nữa chuyện loan kiệu chấy đã qua lâu rồi, không còn lại bằng chứng gì để lật lại cả."

Hoàng hậu nhanh chóng ngắt lời: "Không! Không còn vật chứng nhưng còn nhân chứng. Trong tay cháu đang có nhân chứng quan trọng có thể xác định chính xác người ra lệnh là Trần gia." Hoàng hậu nói vô cùng chắc chắn.

Nhạc Hy không quá bất ngờ. Bởi lẽ trong lòng nàng mơ hồ cũng đoán được người này là ai. Nàng nhẹ giọng nói: "Nương nương muốn nói đến người khiêng kiệu ngày hôm đó?" Đó chẳng phải nhân chứng hoàn hảo nhất hay sao? Có thể Trần thị sẽ phản bác bằng cách nói rằng Hoàng hậu tìm đại một người khai man để hại Trần thị. Thế nhưng chỉ cần đối chứng với sổ sách của nội vụ phủ qua tên những người hôm ấy đã khiêng kiệu là có thể khẳng định người này thực sự đã khiêng kiệu và bị Trần gia mua chuộc để hãm hại nàng trong đêm trung thu.

Cũng vì vậy nên Hoàng hậu mới tự tin khẳng định người ra tay chính là Trần Thái Quyền.

"Việc muội cần làm bây giờ là tìm cách đưa Nhữ Phần ra khỏi Trường Nhạc cung. Thị chính là nội gián của Trần gia." Hoàng hậu nói với Nhạc Hy.

Thái hậu đương nhiên cũng đã nghĩ nhưng người vẫn chờ đợi câu trả lời của Nhạc Hy. Nàng đáp: "Chuyện này không thể được! Nếu như để Nhữ Phần đi, Trần gia sẽ nhận ra chúng ta đã nghỉ ngơi bên đó. Từ đó bọn họ sẽ càng có sự phòng bị tốt hơn."

Thái hậu sớm đã đoán được Nhạc Hy nghĩ được như thế. Bà gật đầu, nói: "Giờ việc chúng ta cần làm là cảnh giác với những chuyện tiếp theo, sau đó bí mật theo dõi hành tung của Nhữ Phần. Chúng ta cần tìm hiểu bọn họ đã biết những chuyện gì liên quan đến Trương gia. Mà hiện giờ thì chỉ có thể điều tra thông qua Nhữ Phần." Nhữ Phần hầu cận trong Trường Nhạc cung, không dễ gì ra ngoài trao đổi tin tức với Trần gia. Có lẽ thị dùng cách bí ẩn gì đó để truyền tin từ nội cung ra bên ngoài.

Nhạc Hy trầm ngâm trong chốc lát rồi mới nói: "Bà mẫu nói phải. Lúc này chúng ta cũng chỉ có thể làm vậy thôi. Một chuyện đêm trung thu quả thực chưa đủ làm lung lay địa vị của Trần gia trong triều." Bọn họ có trăm cách che đậy, lấp liếm chuyện này để thoát tội. Vì thế, trong lúc như thế này, Nhạc Hy vẫn nghĩ nên chờ thời cơ. Giống như chuyện năm xưa của Trần Thái Uyển. Dù nàng phát hiện ra diêm bất thường trong túi hương nhưng vẫn không ngay lập tức đưa nó ra ánh sáng. Chuyện này cũng thế. Không phải nàng không muốn phản kích Trần gia, nàng, Hoàng hậu và cả Thái hậu chỉ đang chờ cơ hội để đánh bọn họ một nhát chí mạng mà thôi.

Hoàng hậu đột nhiên "à" lên một tiếng: "À, còn chuyện Trần gia biết thân phận thật của Nhạc Hy..." Lúc nói câu này, Hoàng hậu đưa ánh mắt có lỗi nhìn Thái hậu. Nàng thực đã giấu Thái hậu chuyện này trong một thời gian khá dài. Cả chuyện Thanh Tiệp dư Tô Ngọc Thấu, nàng cũng giấu Thái hậu và Nhạc Hy để bí mật điều tra.

Chuyện này khi này Hoàng hậu cũng đã nhắc sơ với Thái hậu và Nhạc Hy. Hai người không mấy bất ngờ. Nàng ta biết được gì chứ? Căn bản chỉ là suy đoán tầm thường. Tất cả những lý lịch năm xưa của Nhạc Hy, Thái hậu đã cho người sửa đổi, có lẽ là không để lại một chút dấu vết gì. Giờ đã qua nhiều năm như thế, chẳng ai nói được Nhạc Hy là nhị tiểu thư Trương thị. Nhưng sợ là Trần gia đã biết chuyện mà vẫn âm binh bất động để từ từ tìm kiếm chứng cứ.

"Nương nương muốn sớm tiêu diệt Trần gia để trừ hậu họa về sau sao?" Nhạc Hy thẳng thắn hỏi.

Thái hậu trầm tĩnh nói: "Diệt Trần gia là việc trước sau chúng ta phải làm. Vạn nhất họ biết được thân phận của Nhạc Hy cùng những chuyện năm xưa Trương gia làm, như thế sẽ thật bất lợi cho Trương gia chúng ta. Nếu Hoàng hậu đã có tâm tư lo lắng, chắc chắn chúng ta thực phải ra tay vào họ Trần rồi."

Trần gia từ sau khi Trần Thái Uyển thất thế rồi qua đời đã không còn vững chắc như trước. Thế nhưng Trần gia lại để Trần Thái Quyền vào cung, mở ra một tương lai dài rộng phía sau của bọn họ. Và đó là điều mà Thái hậu và Hoàng hậu đều không muốn thấy.

Điều quan trọng, nếu diệt được họ Trần này, Dương Đình Hòa cũng mất đi một trợ thủ. Nói chung, việc loại đi Trần thị là chuyện Thái hậu nhất định phải làm. Việc ấy cần thiết đối với hậu vận của Trương gia.

Nhạc Hy nghe Thái hậu nói, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi bối rối. Nàng không hiểu vì sao, từ lúc thất lòng yêu Chu Hậu Thông, nàng lại trở nên mềm yếu đến vậy. Nghe đến việc hại Trần gia, nàng bỗng dưng thấy sợ hãi đến lạ thường. Nàng nhớ lại khi trước từng hại Trần Thái Uyển, khiến nàng ta mất con, tuyệt vọng rồi dẫn tới cái chết thương tâm...

Nếu Chu Hậu Thông biết tất thấy những khổ đau của Thái Uyển đều là nàng sắp đặt, hẳn chắc chắn sẽ thất vọng và huyệt hăng tột cùng. Hẳn có lẽ không yêu Trần Thái Uyển nhưng đối với nàng ta, hẳn cũng có sự day dứt và thương hại của một trượng phu đối với nguyên phối thế tử của mình. Nàng thực không muốn gây thêm nghiệp chướng trong đời nữa, càng không muốn tự tay xóa đi bóng hình đẹp đẽ của mình trong lòng chàng.

Nàng vô số lần từng nghĩ đến lúc Chu Hậu Thông biết được những chuyện xấu xa nàng làm. Hẳn không biết sẽ hận nàng tới cỡ nào nữa. Và đó là điều nàng chưa bao giờ muốn thấy.

Nhưng nàng cũng có gia tộc. Nàng phải hy sinh vì lợi ích của gia tộc. Nếu không được Thái hậu đưa đến Thâm gia, nàng có thể gặp lại Chu Hậu Thông sao?

Nàng không thể bỏ Trương gia, nhưng cũng không thể bỏ Chu Hậu Thông được...

Ánh mắt nàng không giấu được sự sợ hãi và khổ tâm của một kẻ từng hại người và sẽ tiếp tục hại người. Và ánh mắt nàng lúc này lại không giấu được Thái hậu nữa. Người hỏi: "Trích Nguyệt? Cháu làm sao thế?"

Nàng cố gắng giấu đi những bản loạn trong lòng, đáp lại: "Chỉ là vẫn còn hơi đau đầu và chóng mặt thôi ạ. Xin Thái hậu yên tâm..." Giọng nàng cố ý tỏ ra sự mệt mỏi của một người vừa ngã bệnh.

"Thái hậu nương nương!" Thương Đài bước vào bẩm báo. "Hoàng thượng sai người mang loan kiệu đến đưa Hy tần nương nương về Trường Nhạc cung. Phụng công nương và Nhữ cô nương đang ở bên ngoài ạ."

Thái hậu khẽ nắm tay Nhạc Hy mà ân cần vỗ về: "Cháu vốn không có lý do gì để ở lại Nhân Thọ cung cả. Để kẻ khác không ngờ vực, nên sớm rời cung đi."

Nhạc Hy khẽ gật đầu, một mồi bước xuống giường. Vì vừa bệnh dậy, nàng vẫn hơi loạn chạng và cử động còn hơi gượng ép, chậm chạp. Hoàng hậu đứng bên cạnh cũng đưa tay ra, dịu dàng. Nàng nhún người hành lễ với Thái hậu rồi nhanh chóng rời khỏi thứ thất.

Thái hậu đợi nàng đi rồi mới buông một câu buồn bã: "Không ngờ, người ấy cũng đã ngã vào biển tình mà mê muội mất rồi."

Người không nói rõ là ai, khiến Hoàng hậu cũng hơi khó hiểu. Nhạc Hy? Sao Thái hậu lại nghĩ vậy, nàng thực sự cũng không hay.

Phuong Hà và Nhữ Phần đứng bên ngoài đại điện của Thái hậu. Vừa thấy Nhạc Hy bước ra, Phuong Hà vội vàng chạy tới, khoác lên mình nàng chiếc áo lông cáo dày. Nhìn đáng vẻ mồi mết, tiêu tụy, gương mặt tái xanh của chủ nhân, thị không khỏi sụt sùi, nức nở mà thở than: "Nương nương thật khổ quá! Hết sự nỗ đến biến kia đổ cả vào người."

Nhữ Phần kia cũng không kìm được nước mắt: "Đều là tại chúng nô tỳ không tốt, khiến nương nương phải chịu khổ."

Nhạc Hy đưa mắt nhìn thị. Nàng không biết lời nói kia của thị có mấy phần thật, mấy phần giả. Đối diện với Nhữ Phần lúc này, Nhạc Hy cũng không biết đó là cảm giác gì. Không phải thất vọng, vì chưa từng kỳ vọng. Không phải phẫn nộ, vì những chuyện thế này nàng sớm đoán biết được rồi. Cũng không phải chán ghét vì khi nàng giữ thị lại, nàng đã coi thị là một tỳ nữ gần gũi bên cạnh mình. Nếu thực sự là Nhữ Phần giúp đỡ Trần thị, nàng cũng không lấy làm khó hiểu. Năm xưa khi nàng giúp Trích Hoa – lúc đó còn là Thuận Quý phi – hại Trần Hoàng hậu, nàng cũng không nghĩ đến tình cảm con người. Vì vậy nàng cũng không mong Nhữ Phần niệm tình chủ tớ mà không hại nàng.

Giờ đây, nàng thấu cảm cái gọi là báo ứng.

Nàng không nói thêm điều gì, dứt khoát khoác chiếc áo lông cáo trắng rồi bước thẳng lên loan kiệu. Kiệu được nâng lên và di chuyển, nàng một mồi nhào người ra phía sau, nhắm chặt đôi mắt. Lúc này nàng thực sự cảm thấy trống trải và tuyệt vọng – khi mà bản thân đứng giữa tình yêu và vinh quang gia tộc... Đôi khi nàng muốn rũ bỏ đi hết thảy, làm một người bình thường: không tranh đấu, không bày mưu. Chôn tử thần [1] chính là chỗ chết.

Giá có thứ thần được khiến con người quên đi tất cả, chỉ sống bình yên qua ngày.

[1] Tử thần: nơi vua sống. Bài thơ "Đề Mai Phi họa chân": Ước tích kiêu phi tại tử thần (Tư ngàn xưa tảo phi nơi vua ngự). Đồng âm với "Tử thần" – Thần chết.

Nàng về đến Trường Nhạc cung. Mấy gốc hạnh hoa, dương liễu trong vườn bị một mảng tuyết phủ lên, nhìn mà cô đơn heo hút. Mối có một hai ngày cách xa mà nàng cảm giác như đã qua cả nửa đời người. Bị bệnh có hai hôm, nàng cảm giác mọi thứ dường như khác lạ. Hoặc có thể tâm trạng nàng không chút vui vẻ nên nhìn cảnh cũng cảm thấy cô quạnh đìu hiu.

Hạ nhân trong cung Trường Nhạc đều dập đầu cung kính: "Hy tần nương nương vạn phúc kim an!"

Nhạc Hy uể oải khoát tay cho họ đứng dậy, lại khẽ khàng nói: "Các người ai nấy đều đi làm việc đi!" Sau đó quay sang Nhữ Phần và Phuong Hà phân phó: "Nhữ Phần cùng Như Dung đến thay y viện lấy thuốc của bản cung về đây. Còn Phuong Hà ở lại tắm cung." Như Dung là một nô tỳ từ Thẩm phủ. Ít nhiều gì để thị đi cùng Nhữ Phần, nàng sẽ yên tâm hơn.

Hạ nhân y lời mà nhanh chóng đi làm việc. Nhữ Phần cũng không nói gì thêm, chỉ theo lời nàng mà đi khỏi. Phuong Hà dịu dàng vào trong giường nghỉ. Thị khẽ đỡ nàng nằm xuống, cảm nhận rõ được cơ thể nàng đang nóng lên. Thị thất kinh: "Nương nương, người lại sốt rồi. Để nô tỳ đi mời thái y tới."

Nhạc Hy nằm trên giường, mắt trống rỗng nhìn vô định. Nghe thị nói vậy, nàng nắm tay thị ngăn thị đi. Nàng nói với thị: "Phuong Hà, người đừng đi. Ta ở đây một mình sợ lắm." Đó là lần đầu tiên Phuong Hà nghe những lời như thế từ chủ nhân của mình. Nàng không xưng "bản cung" mà chủ động xưng "ta" với thị.

Lúc ấy, thị cảm giác quanh chủ nhân thị là cả một vùng cô độc. Thị chứng kiến chủ nhân trưởng thành, lớn lên, thị rất hiểu con người chủ nhân mình. Nàng vô cùng trầm tĩnh, sống nội tâm. Có những điều nàng làm nhưng không hề muốn làm. Có những câu nàng nói nhưng không phải nàng nghĩ.

Thị nắm chặt bàn tay bông rạt của nàng khẽ an ủi: "Nương nương, người hãy gắng sức. Hoàng thượng..."

Thị chưa nói hết, nước mắt nàng đã tuôn trào hết ra. Nàng ít khi khóc, mà khóc chỉ khi nàng chẳng thể kìm nén được. Nàng nức nở: "Ta cảm thấy bất lực vô cùng khi phải đứng giữa nhiều thứ như thế. Ta mệt mỏi quá rồi, ta muốn sống như một nữ nhân bình thường... Ta muốn dành cả trái tim và tấm lòng cho người ta yêu thương. Thế nhưng bên cạnh ta lại có quá nhiều ràng buộc. Ta sợ chàng... chàng sẽ thất vọng về ta. Nhiều lúc, ta thấy mình nhần tâm quá!"

Phuong Hà càng nắm chặt tay nàng. Thị hiểu nàng, hiểu nỗi lòng nàng: "Nương nương, Hoàng thượng sẽ không thể đâu. Nô tỳ tin người yêu nương nương thật lòng thật ý! Người sẽ hiểu cho nương nương mà."

Nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, ướt đẫm chiếc gối gấm ngọc. Nàng cứ khóc thế cho đến khi chìm hẳn vào sâu trong giấc ngủ.

Chữ thật lòng thật ý, chẳng biết nàng sẽ giữ được bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 45: Nhất nhật tâm kỳ thiên kiếp tại (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 45:

NHẤT NHẬT TÂM KỲ THIÊN KIẾP TẠI

(Một lời hẹn ước hôm nay còn mãi đến ngàn kiếp sau đó)

**Câu thơ đề trích Kim lữ khúc của Nạp Lan Dung Nhược thời Thanh.*

Không biết bao lâu sau, khi mơ hồ tỉnh lại, nàng mờ mờ trông thấy hạ nhân đi đi lại lại nhiều đến chóng mặt trong đại điện Trường Nhạc cung. Nàng mồi mết nhưng gắng sức ngồi dậy, đầu vẫn hơi ong ong. Nàng đã bất tỉnh bao lâu rồi? Nàng cứ ngỡ mình mới ngủ một giấc thật là dài...

Không biết Chu Hậu Thông có lo lắng không...

Một cung nữ trông thấy nàng ngồi dậy mừng rỡ mà vội hô lên: "Phương tỷ tỷ, nương nương tỉnh lại rồi. Nương nương tỉnh lại rồi." Cả đám hạ nhân xung quanh cũng mừng vui như tết, kẻ nọ kẻ kia kháo: "Nương nương tỉnh lại rồi! Nương nương tỉnh lại rồi."

Nàng hơi kinh ngạc. Xem ra nàng đã khiến bọn họ phát sợ rồi. Chắc nàng đã hôn mê khá lâu. Phương Hà chạy xộc vào phòng, bỏ qua tiểu tiết lễ nghi, chạy xò đến bên nàng, nắm lấy tay nàng, mắt hơi rom rớm: "Nương nương... người tỉnh rồi. Hoàng thượng... người..." Thị đầu lòng nói không thành tiếng.

Nhạc Hy sốt sắng hỏi: "Hoàng thượng làm sao?" Nàng như sắp muốn khóc.

Phương Hà nhẹ giọng nói: "Hai ngày đều là người chăm sóc nương nương, cho nên người đồ bệnh. Các thái y đều đang ở Càn Thanh cung."

"Người nói gì?" Nhạc Hy không thể giữ được bình tĩnh. Người nàng run lên bần bật. Dứt khoát, nàng bước xuống giường, quên đi những mối mệt của nàng, nói: "Chuẩn bị đi, bản cung đến Càn Thanh cung."

Thảo nào khi mở mắt, nàng không trông thấy hán bên mình. Thì ra hán cũng đã bị ốm rồi. Trong lòng nàng lúc này ngổn ngang nhiều mối. Chu lang, chàng không sao chứ?

Phương Hà lắc đầu lia lịa, chau mày: "Nhưng nương nương, người..."

Nhạc Hy gắt: "Đến Hoàng thượng còn có thể đến thăm bản cung, chẳng lẽ bản cung không thể tới chăm sóc cho người được sao?"

Nàng không dây dưa với Phương Hà lâu nữa, vội vận lại y phục, đầu tóc, lại lấy chiếc áo choàng trên đầu giường khoác lên mình, nhanh chóng bước ra khỏi đại điện. Nàng chờ không nổi loan kiệu tới, tự mình đi bộ ra khỏi Trường Nhạc cung.

Phương Hà vội chạy theo nàng, i ôi: "Nương nương, người vẫn đang bệnh, không thể đi đến Càn Thanh cung được."

Nàng bước rất nhanh. Mấy cung nhân quét tuyết trên trường nhai trông thấy nàng bước dứt khoát như thế, không khỏi sợ hãi mà nép vào bên tường, lại khẽ ghé đầu vào tai nhau thủ thi điều gì đó.

Thoáng cái, nàng đã đến Càn Thanh cung. Nàng bỏ qua mấy bước thông lệ mà đi thẳng tới đại điện.

Bên ngoài đại điện, nàng trông thấy đám bảy người trong đám tần phi đứng đó. Ai nấy gương mặt đầy lo lắng, hình như có người còn vừa khóc. Nỗi sợ hãi của nàng càng lúc càng tăng lên. Đầu óc nàng mơ mơ hồ hồ, quay quay cuồng cuồng, tưởng chừng như đất trời sắp đổ sụp xuống.

Khang tần nhận ra nàng, vội vàng chạy đến: "Hy tần! Sao Hy tần lại ở đây?" Đương nhiên bọn họ lấy làm lạ vì sự xuất hiện của nàng. Bọn họ chắc đều biết Hoàng thượng vì chăm sóc nàng nên mới đồ ốm như thế.

Nàng không trông thấy Hoàng hậu và cả một số gương mặt nữa. Nàng có thể đoán rằng bọn họ ở trong chăm sóc cho Chu Hậu Thông.

Hòa tần cũng tới bên cạnh nàng thủ thi: "Hy tần, sao Hy tần chưa khỏi bệnh đã tới đây vậy? Ở đây đã có bọn phi tần chúng ta rồi."

Lệ tần đứng phía sau kia không khỏi buông lời cạnh khoe: "Nàng ta đương nhiên phải đến đây rồi. Vì ai mà Hoàng thượng phải nằm trong kia cơ chứ?"

Con người Diêm Mạn Cơ, Nhạc Hy rất hiểu. Nàng ta luôn tìm cách chọc ngoáy những người nàng ta cảm thấy không vừa mắt. Nhạc Hy cũng chẳng muốn nói gì với người như nàng ta, chỉ ráng ngậm bồ hòn làm ngọt.

Quả nhiên nàng không làm thì cũng có người giúp nàng ra tay. Túc tần nhếch môi lên tiếng: "Vậy chẳng biết bao giờ Lệ tần mới có cái phúc được Hoàng thượng chăm sóc tận tình như Hy tần nhỉ? Nói như Lệ tần, chẳng biết Lệ tần lo cho sức khỏe của Hoàng thượng hay là đồ kỵ vì Hoàng thượng quan tâm Hy tần đây?" Giọng Túc tần rất đỗi véo von, lộ rõ ngữ khí của kẻ muốn châm chọc, mỉa mai. Trương tần đứng bên cạnh nàng ta cũng không khỏi nhếch môi cười nhạo.

Túc tần với Lệ tần từ trước đã luôn luôn xung đột. Lệ tần nghe mà tức đến méo mặt: "Đương nhiên... bản cung lo lắng cho Hoàng thượng rồi. Bản cung nhận được hoàng ân mệnh mông, sao phải so đo với Hy tần chứ?"

Nhạc Hy thầm chế giễu trong lòng. Nữ nhân trong cung mà nói là không đồ kỵ thì quả là kỳ quái. Nàng cũng dám chắc gần hết số người ở đây đồ kỵ nhiều hơn là lo lắng, quan tâm.

Trang tần lại là người phân bua: "Lệ tần rốt cục đến đây là vì lo cho Hoàng thượng hay là vì muốn tranh cãi đây? Trước điện thánh, đừng nói năng hồ đồ."

Mọi lần luôn là Đức tần hoặc Trang tần đứng ra giảng hòa trong mấy vụ cãi vã linh tinh của tần phi. Nhưng hôm nay Nhạc Hy không trông thấy Đức tần, cả người đã hại nàng, cũng là gián tiếp hại Chu Hậu Thông – Hiền tần Trần Thái Quyền cũng không trông thấy. Hai người đó đứng đầu cửu tần, chắc hiện thời đang ở trong cung Hoàng hậu chăm sóc Hoàng thượng.

Nàng đánh bạo định đi vào bên trong thì Trương Mục Anh cũng vừa khéo đi từ trong đại điện ra ngoài. Y không khỏi gắt gồng: "Các vị nương nương xin yên lặng để Hoàng thượng nghỉ ngơi." Y bỗng nhìn thấy Nhạc Hy, không khỏi bàng hoàng: "Hy tần nương nương? Sao người lại đến đây?" Đối với vị Hy tần này, Trương Mục Anh vì quen biết từ trước nên cũng có phần kính mến nàng hơn đám tần phi của Hoàng thượng.

Nhạc Hy sốt sắng: "Tiểu Anh Tử, Hoàng thượng người sao rồi?" Trên mặt nàng đã rớm nước mắt.

Trương Mục Anh nhìn bộ dạng tiểu tụy của Hy tần, không kìm được mà bảo: "Nương nương, mời đi vào trong đại điện."

Lệ tần không giấu được cái nhìn đầy ghen ghét với Nhạc Hy, lại phải nghe Túc tần phía sau phụ họa: "Người ta là sủng phi, là bóng hình, là hồng nhan tri kỷ của Hoàng thượng!" Nói xong lại khẽ cười khiến Lệ tần càng thêm tức tối.

Nhạc Hy bước vào bên trong, quả nhiên thấy Hoàng hậu cùng hai tần phi đang ở trong đó. Kẻ bưng nước, người lau mặt cho hán; từng động tác đều cẩn thận, ôn nhu. Nhạc Hy bước vào, khẽ cúi người: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu! Đức tần, Hiền tần vạn an!" Dù hành lễ, ánh mắt nàng vẫn lướt qua chỗ Chu Hậu Thông. Hán đang nằm trên tấm sàng, cách một tấm rèm rất mỏng bằng kim tam ti.

Hai vị tần kia cũng đáp lễ: "Hy tần vạn an!"

Hoàng hậu biết ý, liền bảo Đức tần và Hiền tần: "Chúng ta ra ngoài, để Hy tần ở với Hoàng thượng một lát đi."

Đức tần và Hiền tần nhìn nhau theo phản xạ rồi nhanh chóng để lại những việc đang làm, theo Hoàng hậu đi ra. Cả Trương Mục Anh cũng không lưu lại đó nữa. Lúc đi qua, Hiền tần còn khẽ liếc nhìn Nhạc Hy. Cái ánh mắt ấy càng giúp Nhạc Hy khẳng định, Trần Thái Quyền chính là người hại nàng.

Nhưng nàng cũng không muốn quan tâm đến nàng ta lúc này. Nàng chỉ nhanh chóng tới chỗ Chu Hậu Thông nằm. Rèm rèm ti vừa vén lên, lộ ra một gương mặt trắng bệch và tiều tụy. Nhạc Hy không khỏi thương tâm mà rơi lệ. Nàng hơi nằm xuống, ôm lấy thân hình to lớn của Chu Hậu Thông. Nàng nghe rõ từng nhịp tim đập chậm chậm của chàng, cảm nhận rõ được sự ấm nóng từ lồng ngực chàng.

"Chu lang, chàng sao phải làm thế?" Nàng không khỏi nức nở. Nàng càng tự trách chuyện mình ghen tuông mà lỡ chân xuống Thái Dịch trì, hại bản thân bị bệnh triền miên, hại cả hán cũng vì mình mà sinh bệnh.

"Nước... Nước..." Hán vẫn mê man. Tiếng rên ấy rất nhỏ, đủ để nàng nghe thấy.

Nàng vội vàng đứng lên, tìm xung quanh. Trên chiếc bàn tứ long hán thường ngồi phê duyệt tấu chương, quả có bình trà và chén nước ở đó. Nàng vội tới, rót lấy một chén. Thoáng qua, nàng trông thấy bức hình treo trên góc tường bên trái, ngay đối diện bàn tứ long. Không kìm được tò mò, nàng định bước tới đó xem thử.

"Nước, nước..." Chu Hậu Thông vẫn không ngừng rên rỉ khiến nàng lại phải trở lại giường, mớm từng chút nước vào miệng hán. Hán uống được từng giọt nước như thể uống được nước tiên. Gương mặt cũng đỡ đi một nỗi phiền não, yên bình chìm vào giấc ngủ sâu. Đợi hán ngủ say, Nhạc Hy mới đi tới chỗ treo bức họa kia.

Đó là bức họa một nữ tử tầm mười hai, mười ba tuổi có gương mặt tú lệ, mặc tiểu lễ phục màu hồng nhạt, thêu những búp hoa thược dược sắp hé nở, trên hà bí cũng thêu một dải hoa thược dược được cách điệu trang nhã. Búi tóc thùy hoàn phần tiều của nàng ta cài đóa thược dược hồng hồng thắm tươi, tay cầm khăn lụa thêu hoa. Có thể thấy đó là bức vẽ vô cùng chân thực và tỉ mỉ.

Dưới bức họa có dòng chữ thật tú lệ, đẹp đẽ:

"Khử niên kiến nhĩ tại hạnh viên

Gắm y hoa thược hữu diễm nghiên.

Ngã tâm bất thức sinh tư niệm

Chích vọng tái kiến mỗ nhất thiên."

Dịch nghĩa sát:

"Năm đó gặp nàng ở vườn hoa hạnh

(Nàng mặc) áo gắn hoa thược dược, thật đẹp dễ diễm lệ

Lòng ta vô tình sinh niềm nhung nhớ

Chỉ mong được gặp lại nàng vào một ngày nào đó.

Dịch thơ:

"Năm xưa gặp nàng tại vườn hồng

Áo gắn thược dược thật dễ trông

Lòng ta bất giác sinh nhung nhớ

Ngày kia gặp lại, thỏa nhớ mong."

Bài thơ do tác giả Phương Nghiên tự viết, không nằm trong bất kỳ nguồn tài liệu nào.

Nhạc Hy nhìn bức chân dung và lời thơ đề phía dưới, chỉ thấy sững sờ đến mức đứng hình. Sao... sao có thể có nhiều sự trùng hợp đến vậy chứ? Lòng nàng chợt rung động. Không thể nào! Vì sao người con gái trong tranh lại giống nàng hời hợt đến vậy chứ?

Nàng chợt nhớ lại năm xưa, khi gặp người con trai có gương mặt khôi ngô tuấn tú trong Yến hoa viên, nàng từng mặc một bộ phục trang hồng nhạt, thêu hoa thược dược. Thược dược là loài hoa nàng yêu thích nhất, cho nên tóc cài thược dược, khăn thêu thược dược. Người con gái trong tranh là nàng sao? Có thể bức tranh ấy là trùng hợp, nhưng còn lời thơ ấy?

Nàng cố lần mò trong ký ức. Vào hôm tết đoàn ngo, khi hán cái chiếc trâm thược dược lên đầu nàng, nàng từng hỏi vì sao hán biết nàng thích hoa thược dược. Lúc ấy ánh mắt hán thực sự bất ngờ. Nàng còn nhớ khi trước hán tháo khăn che mặt của nàng xuống, khi nhìn thấy nàng, hán cứ bảo giống ai đó. Sau này khi vào cung rồi, nàng biết người hán nói đến là hồng nhan tri kỷ trong lòng hán, nhưng nàng không ngờ được đó lại chính là mình.

Ban đầu khi trông thấy hán, nàng cũng phải bật khóc lên vì trông giống người ấy biết bao. Nàng cũng từng nghĩ hán là người mình tìm năm xưa. Thế nhưng năm ấy hán nói mình tên là Thiên Quang. Hơn nữa Hoàng hậu từng bảo với nàng, kẻ đó đã chết rồi, cho nên nàng không truy cứu, càng không nghĩ người mình yêu bấy giờ lại chính là người năm xưa ấy.

Nhiều năm như vậy, hóa ra hán luôn nhớ tới nàng, nhớ đến mức khổ đau, yêu biết bao nhiêu người chỉ vì dáng hình giống nàng năm đó. Nàng biết Văn Cung phi đắc sủng vì có giọng hát hay; giờ nàng cũng có thể đoán, bài ca "Yến yến" nàng ta hát đã chiếm được niềm yêu thích tạm thời của hán. Nàng cũng đoán được năm đó Trương Trích Hoa được phong Thuận phi cũng là vì dung nhan giống nàng được bốn, năm phần.

Nàng cũng suy nghĩ vì sao Trương Trích Nguyệt lại biến thành Thường Tích Nguyệt. Lúc này thực là không khó để đoán ra. Hán là năm đó hán nghe nhầm tên nàng. Sau khi già biệt ở yến thọ, hán đã điều tra thân thế của nàng thông qua một số thông tin hán biết. Nhưng mấy ngày sau đó, nàng lại đổi tên thành Nhạc Hy, trở thành đại tiểu thư Thẩm gia một cách mờ ám. Có lẽ vì vậy mà hán điều tra không ra được, lại cứ ngỡ Thường Tích Nguyệt là người mình tìm.

Giữa hán và nàng, đã từng có nhiều cách trở đến vậy.

Nàng lên đến bàn tứ long của hán. Chiếc tráp bằng gỗ mun trạm trổ tinh tế thu hút ánh mắt của nàng. Nàng tới gần, hiếu kỳ mở nó ra. Trong chiếc hộp, có một chiếc khăn tay thêu hoa thược dược một cách thật vụng về, gấp làm tư thật vuông vức. Nàng bất ngờ không kìm được nước mắt mà cầm nó lên, giờ mảnh khăn ra. Mảnh ngọc bội thật thân quen đập vào mắt. Đó là mảnh ngọc hình mặt trăng khuyết được tạc từ trần bạch tử ngọc, hai đầu có màu tím rất nhạt, dưới ngọc còn có tua rủ xuống. Mảnh ngọc ấy giống hệt mảnh ngọc nàng đang giữ. Người giữ mảnh ngọc thứ hai giống với mảnh của nàng có thể là ai ngoài người ấy – Thiên Quang.

Nàng áp mảnh ngọc và chiếc khăn tay trắng ngà vào lồng ngực. Nàng từng thắc mắc vì sao Thiên Quang và Chu Trường Nguyên lại nhiều điểm chung như thế, thì ra họ chính là một người.

Bên giường hơi có tiếng động. Nàng vội vàng cất lại mảnh ngọc và chiếc khăn lại chỗ cũ rồi mới đi tới bên long sàng của Chu Hậu Thông. Lúc này, nàng thấy hạnh phúc và vui tươi đến lạ, như thể quên đi mọi bệnh tật trong người. Có phải chỉ vì nàng biết mình chính là người trong lòng hần bấy lâu, ngự trị trong trái tim hần trong thời gian dài đến vậy.

"Chu lang..." Nàng chẳng kim được lòng mà gọi hai tiếng thân thương ấy. "Thiếp yêu chàng, thật lòng!"

"Nương nương..." Bên ngoài có tiếng gọi se sẽ của nam tử. "Thái y đến thăm bệnh cho Hoàng thượng, nương nương nên hồi cung đi ạ."

Nhạc Hy định đứng dậy, nhưng người trên giường bất ngờ nắm lấy bàn tay của nàng khiến nàng giật mình. Hần kéo nàng ngồi xuống giường còn mình thì dùng hết sức để ngồi dậy ôm lấy nàng.

"Nhạc Hy!"

Nàng có thật nhiều điều muốn nói với hần ngay sau khi hần khỏe lại. Nàng đang định nói điều gì thì hần nói: "Nếu không phải bị bệnh, trẫm cũng không nghe được mấy câu này từ nàng."

Nàng không khỏi bật cười. Hần thật giống trẻ con, luôn thích nghe những lời đường mật. Nàng cười bảo: "Hoàng thượng đã thấy khỏe hơn chưa?"

Hần nhăn mặt: "Câu này trẫm lại muốn hỏi nàng. Sao nàng bệnh lại chạy xộc đến Càn Thanh cung của trẫm?"

Nàng cười nhạt, chắc đó là phản xạ tự nhiên. Lúc nghe Phương Hà nói hần bị ốm, nàng không nghĩ được gì, vội phải chạy tới đây.

"Còn cười nữa? Trẫm bị bệnh, nàng vui lắm sao?" Hần chau mày hỏi đùa nhưng cố ý thể hiện sự nghiêm túc. "Trẫm thế này là do ai hả?"

Nàng bĩu môi: "Hoàng thượng chủ động chăm sóc thần thiếp, giờ lại kể tội thần thiếp sao?" Lắc lắc đầu, nàng thẳng thắn: "Thần thiếp không phục!"

Hần đưa tay véo má nàng, lại khéo mắng: "Chỉ có cái miệng của nàng là dám cạnh khỏe trẫm thôi!" Phi từ cả cung này, cũng chỉ mình nàng tát hần, quát hần, mắng hần, cạnh khỏe hần, kể tội hần.

Bỗng bên ngoài có tiếng Tường Mục Anh vang lên khe khẽ: "Hy tần nương nương, Thái y đến khám bệnh cho Hoàng thượng ạ."

"Hoàng thượng tỉnh lại rồi, cho ông ấy vào đi!" Nhạc Hy nói to.

Nhạc Hy nghe thấy bên ngoài rộn ràng tiếng của những nữ tử. Chắc bọn họ mừng vui khi nghe Hoàng đế tỉnh lại.

Hần bĩu môi: "Lại kiểm soát để không ở cùng trẫm đây mà!"

Nàng lại cười khe khẽ, nói với hần: "Hoàng thượng yên tâm dưỡng bệnh nhé. Thần thiếp ra ngoài để Thái y chẩn mạch."

"Nàng về luôn đi!" Hần gắt. "Trẫm cũng không muốn thấy nàng ở Càn Thanh cung."

Nàng vẫn cười. Dù hần gắt gỏng, nhưng nàng biết thực chất hần lo cho sức khỏe của nàng. Biết ý, nàng đi ra ngoài để Vương thái y vào khám.

Ngoài ấy, đám tần phi như hoa giữa tuyết kia vẫn không ngừng huyên náo. Nàng vừa bước ra thì đã thấy ánh mắt sắc lẹm của Lệ tần lướt qua mình. Nàng làm như không trông thấy, cố tình bước qua trước mặt nàng ta, đến đứng cạnh đám Khang tần, Trang tần, Hòa tần.

Cái lướt qua đó của nàng như thể một sự chọc tức đối với Lệ tần. Nàng ta không kim được mà nói bằng giọng đanh thép, lộ rõ sự đố kỵ: "Rõ ràng là Hoàng hậu nương nương cùng hai vị Đức tần, Hiền tần chăm sóc bấy lâu, Hoàng thượng mới khỏe lại như vậy. Thế mà có người lại cố ý đến sau để nhận công. Ha, thật là..." Nàng ta nói bóng nói gió vậy nhưng tất cả mọi người đều biết nàng ta nhắm vào Nhạc Hy.

Trước giờ Nhạc Hy chưa bao giờ trực tiếp đấu khẩu với nàng ta, đơn giản chỉ vì nàng ta quá vô lý, nàng không thèm chấp nhặt. Nhưng hôm nay, nàng rất thẳng thắn nói: "Lệ tần nói vậy phải chăng là không muốn Hoàng thượng tỉnh lại sao?"

Trong đôi mắt Lệ tần lộ rõ những tia lửa nhưng nàng ta vẫn cười như gió xuân thoang thoảng, lại khẽ đưa tay vuốt lên những sợi lông trắng ngần trên viền y phục, nhẹ nhàng nói: "Bản cung nào có ác tâm đến vậy? Chỉ là bản cung thấy Hy tần cũng gặp may thật đấy. Vừa vào thì Hoàng thượng đã hồi tỉnh, tự nhiên không làm gì mà được hết thấy công lao."

Nhạc Hy cũng cười khẽ, mĩa mai: "À, ra là Lệ tần sợ Hoàng thượng tỉnh lại thì sẽ càng sủng ái bản cung hơn trước. Cái tắc lòng này của Lệ tần, bản cung rất hiểu."

Đám Khang tần, Hòa tần không kim được mà che miệng cười khúc khích. Túc tần và Trương tần cũng không giấu được ánh nhìn khinh bỉ với Lệ tần kia.

Lệ tần kia lúc này không giấu được cái giận: "Hy tần người đừng suy từ bụng ta ra bụng người." Nói rồi không kim được giờ tay định tát.

Các tần phi ai nấy đều sững sờ.

Nhạc Hy người vẫn còn mặt nhưng nàng vẫn dùng hết lực giữ được tay Lệ tần lại. Nàng không bao giờ để kẻ khác lăng nhục mình. Nàng nói rất kiên định: "Lệ tần giờ tay đánh bản cung thế này, chắc bản cung không thấy sao đâu. Nhưng Hoàng thượng thì thấy có sao đấy. Hơn nữa trong bậc tần vị, bản cung đứng trên Lệ tần một bậc. Nếu Hoàng thượng bỏ qua thì nội nhân phủ cũng không để Lệ tần yên đâu. Lành cung hình như đang quanh hiu lắm đấy."

Lệ tần bực bội hạ tay xuống. Thế nhưng nàng ta không bỏ qua: "Hy tần người ý sùng nên kiêu căng. Người lấy Hoàng thượng và Hoàng hậu ra dọa bản cung sao?"

"Người thì được sủng ái bằng, không thể kiêu căng được nên ở đó cạnh khỏe sao?" Đằng sau vang lên một tiếng mồm nhưng vẫn đanh thép. Câu nói đó khiến Lệ tần sợ hãi đến tái xanh cả gương mặt.

Các tần phi đều cúi đầu im lặng, không dám nói thêm những lời vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 46: Cung tiền điệp lạc uyên ương ngổa (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 46:

CUNG TIỀN DIỆP LẠC UYÊN ƯƠNG NGỔA

(*Trước cung lá rụng trên mái ngói uyên ương*)

**Câu thơ đề trích Thiếp bạc mệnh của Hồ Tằng.*

Bên ngoài kia, tuyết vẫn rơi trắng trời trắng đất, phủ lên cỏ lên hoa, phủ lên những mái ngói lưu ly trong các điện lớn nhỏ trong Càn Thanh cung khiến tâm tình con người theo cảnh mà cũng trở nên đượm buồn man mác

Hoàng thượng chỉ choàng sơ chiếc áo dày bên ngoài. Đứng giữa đám tần phi như mây như hoa, hắn vẫn không kim được tức giận mà nói với Lệ tần: "Nàng... thật là giống với Diệu Ân Cung phi trước đây!"

Kỷ thực thì điều này các tần phi đều thấy vậy. Lệ tần đối với người khác luôn luôn là không vừa mắt. Có điều Cung phi ngày trước ý vào sủng ái, địa vị và thời gian ở trong cung; còn Lệ tần này ý vào gia thế kếch sù của mình. Cha là thị lang bộ Lễ cũng không phải cái gì to tát nhưng họ Diêm của nàng ta lại có quan hệ thân thiết với các dòng họ nắm quyền lực lớn như Dương gia, Trương gia. Nàng ta cũng là người được thủ phụ nội các tiền cử, cho nên luôn nhìn người khác với ánh mắt coi thường.

Lệ tần nghe Hoàng thượng nói vậy, không kim được sợ hãi mà nói: "Hoàng thượng, thần thiếp... là Hy tần xúc phạm thần thiếp trước?"

"Nàng ấy vào thăm thăm là sợ xúc phạm đến nàng sao?" Giọng Chu Hậu Thông không giấu được căm giận. Hắn xem ra cũng mệt mỏi với đám tần phi này. "Thăm thấy ngói vị Lệ tần và ân sủng trước nay quá hời cho nàng rồi đấy."

Ý tứ của hắn thật rõ ràng. Hắn muốn phế nàng ta xuống, có thể là xuống Chiêu nghi hoặc Tiệp dư, thậm chí là Quý nhân như Văn thị ngày trước.

Lệ tần tái mặt, ngã thụp xuống nền đá lạnh lẽo dưới chân. Hiền tần đứng bên cạnh nàng ta vội ra mặt cầu xin: "Hoàng thượng, xin người giơ cao đánh khẽ, hiểu cho nỗi lòng của Lệ tần. Nàng ấy cũng chỉ lo lắng cho người nên mới nói năng hồ đồ. Kể cả có hơi ghen tị với Hy tần cũng chỉ là vì quá yêu thương Hoàng thượng mà thôi."

Phượng Từ Huyền thân là người đứng đầu cửu tần cũng ra mặt: "Hoàng thượng, trước kia Văn nương nương mắc trọng tội liên quan đến tính mạng, người mới phế nàng ấy. Nay Lệ tần cũng chỉ vài câu lời, nếu phế xuống, kẻ cũng hơi quá đáng."

Hai người đứng đầu cửu tần mở miệng cầu xin, Hoàng đế đương nhiên cũng nể mặt. Trên gương mặt hắn cũng dịu đi sự tức giận trước đó, nói quả quyết: "Trẫm không phế, nhưng cũng không thể nhắm mắt cho qua chuyện nàng ta không biết phép tắc trên dưới trong hậu cung. Trẫm phạt cấm túc Lệ tần nửa tháng trong Trường Xuân cung."

Nhạc Hy cười nhạt. Cảm xúc, thực chẳng khác gì bỏ vào lãnh cung cả.

Nhạc Hy liếc cúi người nói: "Hoàng thượng, Trường Xuân cung không thể ngày vắng chủ. Chi bằng, người để Khang tần quản lý Trường Xuân cung thay Lệ tần."

Chu Hậu Thông nhìn Lệ tần, nói: "Phải, Trường Xuân cung không thể giao cho người ác khẩu như nàng ta chủ quản. Từ nay, việc trong Trường Xuân cung, trẫm giao cả cho Khang tần quản lý."

Nghe đến đó, Lệ tần càng thêm thần thờ. Nàng ta vẫn ngồi trên đá lạnh như thể bóng hoa rụng cánh đến tàn phai. Nàng ta luôn không để người khác trong mắt một phần là vì cái chức vị chủ quản cung Trường Xuân. Nay chức vị đó bị giao qua cho kẻ khác, nàng ta đương nhiên không giấu được huyệt hẫng và thất vọng.

Chu Hậu Thông dùng ánh mắt ám áp nhìn Nhạc Hy rồi mới quay vào trong điện. Tần phi ngoài điện đều đồng thanh: "Hoàng thượng anh minh!"

Hoàng thượng đi hẳn, Hiền tần mới tới đỡ Lệ tần dậy, lại khê ri vào tai Lệ tần: "Thua keo này ta bày keo khác. Tỷ tỷ đừng lo!"

Lệ tần dường như lấy lại được dũng khí sau khi thua trận, ánh mắt lại sắc bén trở lại nhìn Nhạc Hy. Nhạc Hy không hề nao núng, vẫn trực tiếp nhìn nàng ta bằng ánh mắt mỉa mai chế nhạo.

Hiền tần dịu Lệ tần đi qua đám phi tần, chẳng chào hỏi gì mà đi khỏi đại điện Càn Thanh cung như thể sự ra đi của những kẻ bại trận. Khang tần cũng khéo đưa mắt nhìn Nhạc Hy thật cảm kích. Nhạc Hy cũng mỉm cười đáp lễ nàng ta. Khang tần và Hòa tần với nàng có duyên tri ngộ, nàng cũng muốn giúp nàng ta một chút. Nàng không biết nàng ta ân mình bấy lâu thì nàng ta là người hiền lương hay ác độc. Nàng cũng không chắc hôm nay nàng giúp đỡ nàng ta, ngày sau nàng ta có hại nàng hay không. Thế nhưng nàng cứ cho nàng ta một cơ hội trở mình, biết đâu sau này nàng ta có thể làm nên đại sự.

Nhiều năm về sau, Nhạc Hy nghĩ lại chuyện bấy giờ. Nàng cho Khang tần một cơ hội, quả thực là đúng đắn.

Nhạc Hy vịn tay Phượng Hà trở về Trường Nhạc cung. Hai bên trường nhai nàng đi vẫn phủ một lớp tuyết dày chưa quét. Tuyết bám trên mép những mái cung điện như một lớp lông trắng xóa trên tầng áo choàng dày cộm. Đại tuyết, vốn là cảnh nàng luôn thấy đượm buồn. Nhưng lúc này đây, trong mỗi bước đi, nàng luôn thấy vui tươi lạ thường. Nào phải cảnh tuyết kia vui? Là lòng nàng lúc này đang hoan lạc.

Từ lúc biết Hoàng thượng chính là Thiên Quang năm xưa, nàng vui không thể kìm nén. Nhất thời nàng không nghĩ gì cả, chỉ đi thẳng về tẩm cung của mình.

Nhữ Phần ở cung Trường Nhạc. Nàng vừa về, thị đã vội vàng ra bẩm báo: "Nương nương, Hoàng hậu nương nương giá đáo!"

Nhạc Hy lấy làm lạ. Hoàng hậu từ Càn Thanh cung trở về, lại tới Trường Nhạc cung đầu tiên. Nhạc Hy không thể hiện sự bất ngờ, chỉ nói với Nhữ Phần: "Người cùng Phượng Hà đến thái y viện lấy thuốc cho bản cung, sau đó qua ngự thiện phòng, mang mấy món bản cung hay ăn về Trường Nhạc cung."

Nhạc Hy muốn Nhữ Phần tránh khỏi Trường Nhạc cung khi Hoàng hậu xuất hiện nhưng nàng không muốn thị đi một mình, tránh việc thị lại tìm cách trao đổi tin tức với bên Trần Thái Quyên.

Hai tỷ nữ của nàng không hỏi gì nữa, nhanh nhẹn đi ngay.

Hoàng hậu thân mặc y phục màu cánh trả, thêu họa tiết phượng xuyên mẫu đơn. Hà bi thêu chi vàng, viền châu ngọc thấp thoáng phía sau áo choàng dày màu tím thẫm. Hoàng hậu không đội phượng quan như ngày thường, chỉ trang điểm và vấn tóc rất đồi giản dị.

Nhạc Hy cung kính: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương vạn phúc kim an!"

Hoàng hậu thân nhiên hỏi nàng: "Trở về rồi sao?"

Nhạc Hy cười đáp: "Nương nương sao không ở cung Càn Thanh chăm sóc Hoàng thượng mà lại tới Trường Nhạc cung của thần thiếp thế này?"

Hoàng hậu dùng ánh mắt sắc bén nhìn nàng, nói: "Muội biết chuyện rồi?" Lần trước Nhạc Hy đến cung Càn Thanh khi bị răn cấm, Hoàng hậu cứ nghĩ Nhạc Hy đã trông thấy bức tranh và phát hiện ra sự thật. Nhưng gần đây khi Nhạc Hy tới Khôn Ninh cung, Hoàng hậu mới biết mình đã sai. Hôm nay Nhạc Hy lại lần nữa đến Càn Thanh cung, Hoàng hậu có thể đảm chắc Nhạc Hy đã biết chuyện rồi. Điều mà nàng không muốn nhất đã xảy ra.

Nhạc Hy nghĩ một chút rồi hiểu ra Hoàng hậu nhắc tới chuyện gì. Nàng nghĩ lại những chuyện ngày trước. Có lẽ Hoàng hậu đã biết chuyện này từ rất lâu về trước. Thế nhưng nàng ta đã giấu nàng. Nàng cũng không tỏ ra bất ngờ hay phẫn nộ gì, chỉ nói: "Nương nương đã biết từ mấy năm về trước rồi, sao lại giấu thần thiếp?" Ánh mắt nàng có sự thất vọng đáng trào. Nàng không thần thiết với Trương Trích Hoa nhưng rất mực trân trọng nàng ta. Nàng ta giấu nàng, nàng không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

Trương Trích Hoa chỉ nói với nàng: "Phải, là bản cung đã lừa muội!" Khi nói câu ấy, nàng không dám nhìn thẳng vào mắt Nhạc Hy.

Nhạc Hy thở dài một tiếng, không nói thêm gì, lại nghe Trương Trích Hoa nói: "Nhưng bản cung làm vậy là vì nghĩ cho muội, cho bản cung, cho Trương gia?" Giọng nàng vô cùng tha thiết như thể cầu xin từ Nhạc Hy sự thấu hiểu. "Bản cung không phủ nhận, bản cung làm vậy cũng là vì tư lợi. Khi Thường Thảo nói với bản cung về ngọc bội, bản cung đã vô cùng sợ hãi. Lúc ấy bản cung đã sợ khi muội vào cung sẽ đe dọa đến địa vị của bản cung." Lời nàng nói rất chân thành. Nàng vốn cũng chỉ là một người phụ nữ trần tục, nàng cũng có chút lòng đồ kỵ riêng của mình.

Nhạc Hy hoàn toàn hiểu được lời Hoàng hậu. Không chỉ Hoàng hậu mà nàng, Lệ tần, tiên hậu, Văn Quý nhân ngày trước, cả bất kỳ tần phi nào trong hậu cung rộng lớn này đều có lòng đồ kỵ. Nếu không đã không gây ra đủ rắc rối trong hậu cung từ trước tới nay. Nàng nói: "Thần thiếp hiểu được."

Hoàng hậu bình tĩnh nói tiếp: "Nhưng đó cũng chỉ là một phần lý do. Lúc biết chuyện, muội chắc là rất vui. Thế nhưng khi ấy, muội có từng nghĩ nếu muội nói với Hoàng thượng biết chuyện này thì sẽ thế nào không?"

Nhạc Hy sững người. Quả là nàng chưa kịp nghĩ tới.

"Tình yêu với hần đã khiến muội bị mê muội rồi. Muội sẽ giải thích với Hoàng thượng thế nào về chuyện tên muội là "Trích Nguyệt", sẽ giải thích thế nào khi lai lịch của Thẩm Nhạc Hy bây giờ khác hẳn với lai lịch của Trích Nguyệt hần biết năm xưa?"

Nguy hiểm biết bao, thế nhưng Nhạc Hy lại chưa từng nghĩ đến. Nàng chỉ rất vui khi biết bấy lâu hóa ra mình là người trong lòng hần. Những vui vẻ khi giác ngộ ra điều ấy đã che mắt nàng, khiến nàng trở nên hồ đồ. Thật may mắn vì nàng chưa từng nói với hần điều ấy.

"Đến lúc ấy, không chỉ bản cung, Thái hậu mà cả Trương gia, cả Thẩm gia đều sẽ bị liên lụy. Muội cũng đừng quên, là Trương gia chúng ta giết hại phụ thân Hoàng thượng. Bấy nhiêu tội danh đủ để Trương gia bị tru di tam tộc." Hoàng hậu càng nói rõ tính nghiêm trọng của vấn đề với Nhạc Hy. "Hôm nay bản cung nói vậy thôi, mong muội hiểu được lòng bản cung và Thái hậu. Muội nên nhớ, nếu muội nói với hần, muội được hần yêu thương nhưng đổi lại cả gia tộc chúng ta bị liên lụy. Hần lúc ấy muốn tha cho muội thì triều đình cũng không bỏ qua. Nhạc Hy, hãy trở lại làm Trích Nguyệt thông minh, lý trí như ngày trước bản cung từng biết. Rồi muội sẽ nhận ra tình yêu không phải lý tưởng đúng đắn mà muội nên hướng đến đâu." Hoàng hậu dùng những lời lẽ cứng rắn nhất để nói với nàng. Một người vốn thông minh và có tâm cơ như Nhạc Hy, cả Thái hậu và nàng đều không muốn vì vậy mà uống phí.

Nói xong, Hoàng hậu không đợi Nhạc Hy nói lời cung tiễn đã rời đi luôn.

Nhạc Hy đứng đó thần thờ, cảm giác bây giờ như thể vừa mất đi mọi thứ đẹp nhất. Ngoài kia tuyết bắt đầu bay mịn mờ, tựa như ngàn vạn sợi bông rơi thật hỗn loạn trong nhân thế.

Hóa ra, nàng phải dùng cả đời để sống dưới cái bóng của chính mình. Nực cười biết bao!

Nàng bắt đầu ngẫm lại những chuyện khi trước. Gặp hần, sau đó đột ngột cách xa. Sau khi lên ngôi, chắc chắn hần đã đi tìm nàng. Ngất nổi nàng lại trở thành Thẩm Nhạc Hy – đại tiểu thư Thẩm gia – một con người khác, một thân phận khác. Rồi Hoàng hậu nói dối nàng, hần điều tra nhầm lẫn, gây ra một loạt bi kịch phía sau này.

Những chuyện đã xảy ra như thể tạo hóa sắp đặt, xảy ra tuần tự, ăn khớp, khiến những người trong cuộc đều phải chịu đau thương.

Nàng muốn dành cả trái tim yêu thương người ấy, nhưng nàng biết làm sao đây? Cuộc sống của nàng có thật là nhiều điều ràng buộc: gia tộc, người thân,... mà nàng không thể nào gỡ bỏ ra khỏi mình.

Nhưng nếu nàng đứng về phía gia tộc, giúp đỡ gia tộc mình, nàng sẽ phải làm nhiều điều khiến hần tổn thương vô hạn. Đó là điều nàng không hề muốn thấy. Hoàng hậu nói đúng, tình yêu đã khiến nàng lu mờ lý trí rồi. Khi trước, nàng bày kế hại kẻ khác thực sự rất êm xuôi. Nhưng lúc này đây, nàng lúc nào cũng có một mối sợ quanh mình. Sợ hần thất vọng, hụt hẫng, sợ hần ghét nàng, lánh xa nàng.

Nàng quẩn quanh trong một vòng luân hồi, không biết nên làm sao cho phải vào lúc này...

Nàng không muốn phụ chàng, cũng không muốn bỏ lại gia tộc nàng. Nhớ khi xưa, bá mẫu đưa nàng đến Thẩm gia để hy vọng nàng có thể thay bá mẫu mang về vinh quang cho gia tộc. Mà nếu không tới Thẩm gia, nàng cũng không được gặp lại Chu Hậu Thông. Vẫn biết Trương gia đối với nàng chẳng tốt đẹp được như với Hoàng hậu, nhưng là máu mủ tình thân, thực là không thể rũ bỏ được.

"Nương nương!" Giọng tỷ nữ trông điện phía ngoài vang lên. "Hiền tần nương nương tới ạ."

Đang hỗn loạn trong những suy nghĩ, nàng lại phải đau đầu nhức óc về mấy chuyện của hậu cung. Nàng chau mày. Hiền tần tới để làm gì vào lúc này? Hay vì Lệ tần vừa thất thế nên tới đây tìm cách lật kèo?

Nàng lạnh lùng nói vọng ra bên ngoài: "Gặp!"

Lát sau, cửa điện được mở. Nữ tử kia vận y phục hồng tươi rực rỡ, tựa như một cảnh đào tươi giữa trời đông tuyết lạnh.

Nhạc Hy cười hỏi: "Con tuyết nào đưa Hiền tần tới Trường Nhạc cung thăm bản cung vậy?" Nàng ta tới đây lúc này, quả thực khiến Nhạc Hy hiểu kỳ nguyên nhân.

Nàng ta có vẻ rất thân nhiên: "Bản cung cũng chỉ là thuận đường trở về Trữ Tú cung thì qua thăm Hy tần thôi. Hy tần không vui khi bản cung tới à?"

Nhạc Hy ung dung nói cười: "Sao có thể? Bản cung đương nhiên luôn chào đón Hiền tần rồi!" Nói rồi hắng giọng gọi tỷ nữ bên ngoài: "Nhu Dung, mang trà Giang Nam tới mời Hiền tần."

Trần Thái Quyên vẫn giữ nụ cười trên môi từ lúc bước vào. Nàng nói: "Hy tần quả là sùng phi nên được ưu ái hơn cả. Trà Giang Nam mùa đông này được đưa vào cung có hơn năm cân, vậy mà chỗ Hy tần đã có rồi." Mùa đông, cho nên trong cung hơi ít trà quý. Có được một cân trà Giang Nam lúc này như thể có được nghìn vàng.

Nhạc Hy nhếch môi cười. Hiền tần này quả là người thích bói móc kẻ khác. "Chỗ bản cung cũng may mắn được hơn một cân. Nếu mà Hiền tần thích thì mang một ít về dùng thử, kéo lại trách bản cung đặc sủng mà keo kiệt." Nếu nàng ta đã thích bói móc, vậy nàng cũng sẽ dùng câu chữ đầy khiêu khích đả kích với nàng ta.

Hiền tần kia đương nhiên không giống Lệ tần; một chút là đã tức giận. Người này vẫn giữ bình tĩnh, nói với Nhạc Hy: "Biết Hy tần cũng bấy nhiêu tháng ngày, giờ tiếp xúc gần mới biết Hy tần là người miệng lưỡi giáo hoạt. Không trách vì sao Lệ tần lại bị Hy tần cho ngã dài dễ dàng tới vậy. Miệng lưỡi giáo hoạt vậy, cũng chẳng khó hiểu khi Hy tần đặc sủng hậu cung lâu như thế." Nàng ta nói chuyện vô cùng thân nhiên, nhưng lời nói lại như gai nhọn; vừa nói còn vừa đưa móng sắc gõ lên chiếc vòng cứu trần trên cổ tay.

Nhạc Hy đột nhiên thấy Hiền tần khá giống mình, đều không phải người động một chút lại gắt lên như Lệ tần, nói năng đều thích châm biếm chế nhạo, lời nói ung dung lạ thường. Khó mà tưởng người trước mắt đây là muội muội của Trần Thái Uyên – một nữ tử tâm tư tầm thường.

Nhạc Hy lại cười: "Phải rồi, bản cung nghĩ vì bản cung miệng lưỡi giáo hoạt nên được thánh sủng đấy. Bản cung cũng hơi thắc mắc, Hiền tần miệng lưỡi cũng chẳng kém bản cung, đâu khẩu với bản cung không kém cạnh gì, mà sao không đặc sủng được như bản cung nhỉ?"

Hiền tần lúc này có chút không kim chế được, hơi gắt: "Người..." Nhưng nàng ta nhanh chóng giữ được bình tĩnh, nói với Nhạc Hy: "Người có đủ chiêu trò, đủ quý kẻ, bản cung sao so được với người? Cũng dễ hiểu tại sao khi trước tỷ tỷ bản cung lại bị người và Hoàng hậu hợp mưu hãm hại."

Nhạc Hy không tỏ ra bất ngờ. Xem ra Hiền tần cũng đã biết chuyện này rồi. Nàng chỉ rất bình tĩnh để nghĩ cách qua mặt nàng ta: "Tỷ tỷ của Hiền tần bị bản cung hãm hại? Hiền tần đang kể chuyện cười sao?"

Hiền tần nhếch khóe môi lên chút ít nói: "Ngay sau khi người nhập cung đàn ca cho Trương Trích Hoa thì tỷ tỷ bản cung bị nàng ta hại. Người lại nói đây là chuyện trùng hợp đi." Trần Thái Quyên gọi thẳng tên tục của đương kim Hoàng hậu, không một chút kính trọng, nề nang.

Nhạc Hy hơi chột dạ trong lòng. Quả nhiên nếu đã có lòng tìm hiểu thì nhất định sẽ tìm ra. Nàng vẫn giữ lý trí để nói chuyện với Hiền tần như thể mọi chuyện chẳng liên quan đến mình: "Bản cung không hiểu Hiền tần đang nói gì cả. Bản cung năm xưa được Hoàng hậu bảo vệ, lúc đó là Thuận phi truyền vào để đàn ca. Bản cung chỉ làm đúng bổn phận, chẳng biết hậu cung lúc ấy có chuyện gì và bản cung cũng chẳng có lý do hay quan hệ gì để giúp Thuận phi cả. Như Hiền tần biết, bản cung là đại tiểu thư Thẩm gia, Thuận phi xuất thân từ Trương gia, hai bên đều là không liên quan." Lời Nhạc Hy có ý thăm dò. Nàng muốn thăm dò xem Hiền tần đã biết thân phận thật của mình hay chưa.

Đôi mắt Hiền tần mênh mang như nước gợn, quả thực không khiến người ta nhìn ra được điểm gì khác thường. Nhạc Hy cũng không thể đoán biết nàng ta đã biết chuyện về thân phận của mình hay chưa.

Thực mong Trần Thái Uyên không nói điều này với gia quyến của mình. Cái nàng sợ là Nhữ Phần biết chuyện rồi truyền đạt cho Thái Quyên, và Trần Thái Quyên lại cố ý không để Nhạc Hy biết nàng ta đã phát hiện còn đằng sau thì bí mật thu thập chứng cứ.

Đáng sợ nhất không phải kẻ thù biết điểm yếu của mình, mà là biết rồi làm như không biết, sau đó bí mật bày kế khiến mình không đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nhãn tướng tâm tư nhất mộng kinh (Đã sửa)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 47:

NHÂN TƯỚNG TÂM TƯ NHẤT MỘNG KINH

(Những gì mắt thấy khiến lòng xúc động, trong mộng còn cảm thấy kinh hoàng)

**Câu đề trích Tạp thi kỳ 5 – Khuyết danh Trung Quốc.*

Dần dần, trong đôi mắt Trần Thái Quyên xuất hiện những tia mơ hồ rồi hóa thành nghi hoặc. Trần Thái Quyên có thể nói năng sắc sảo nhưng không thể che giấu ánh mắt của mình. Nhạc Hy vẫn theo dõi từng ánh mắt, từng biểu cảm của nàng ta.

Trái tim đang treo lơ lửng của nàng rốt cục lúc này mới được hạ xuống. Nàng không thể hiện ra mình đang lo sợ, chỉ điểm đạm nói: "Hiền tần hôm nay đến vốn là để hỏi xem bản cung có hại tỷ tỷ của người không. Đáp án bản cung đã cho Hiền tần rồi. Tin hay không là tùy Hiền tần. Nhưng chắc hẳn trong những ngày này, Hiền tần có thể quan sát và theo dõi, bản cung không hề qua lại chỗ Hoàng hậu nương nương. Ngày trước, không biết đã ai kể cho Hiền tần nghe hay chưa; chính bản cung là người chỉ cho tiên hậu cách đàn bài "Trường Môn phi" trong đêm trung thu để thu hút ánh mắt Hoàng thượng. Bản cung đã giúp tiên hậu đến vậy, không lẽ lại hại tiên hậu? Bản cung xưa nay chưa ghét việc bị vu oan, mong những lời này của bản cung Hiền tần có thể hiểu. Trước là để tiên hậu nương nương ra đi thanh thản, bản cung cũng không bị hãm oan; sau là để tần phi chúng ta còn qua lại về sau được dễ chịu. Hôm nay trời cũng đã muộn, Hiền tần hồi cung, bản cung không tiễn nữa." Lời nói của Nhạc Hy vô cùng dứt khoát, mở ra một câu chuyện sinh động như thật.

Trong mắt Hiền tần kia đột nhiên dâng lên sự thất vọng, còn có hững hờ, hoài nghi. Nàng ta cũng nhìn Nhạc Hy rất kỹ để quan sát ánh mắt Nhạc Hy. Cuối cùng nàng ta chỉ nói: "Hôm nay đã làm phiền Hy tần rồi, xin thứ lỗi. Bản cung xin cáo từ." Giọng nàng ta hơi trầm và nhẹ.

Nàng ta bước rất chậm và nhẹ nhàng. Bên ngoài kia, tỷ nữ của nàng ta đã cầm sẵn chiếc ô màu tím nhạt bằng giấy dầu, che tuyết cho nàng ta. Nàng ta vịn tay tỷ nữ, lại ngoái đầu nhìn Nhạc Hy bên trong điện lần nữa rồi mới cất bước rời đi. Cái nhìn đó thật mơ hồ, khiến Nhạc Hy cũng không biết được ý vị.

Nàng cũng chỉ cầu mong biểu cảm đó, ánh mắt đó của nàng ta là thật. Nàng đã nói dối nàng ta nhiều đến vậy, không biết nàng ta tin được mấy phần.

Vừa khéo lúc ấy Phương Hà và Nhữ Phần cũng về tới, còn mang theo một hộp com lớn bằng gỗ, bên trong đựng đủ loại thức ăn, còn đựng luôn bát thuốc được phòng sắc.

Phương Hà lấy bát thuốc ra đưa cho Nhạc Hy, nói nhỏ nhẹ: "Nương nương dùng thuốc đi. Ngự dược phòng đã sắc thuốc, chúng nô tỳ đến chỉ việc mang về cho nương nương. Nhưng sợ bát thuốc lạnh mất, cho nên nô tỳ mới đựng vào hộp com để đỡ nguội. Cũng khổ thân Nhữ tỷ tỷ phải giữ cho bát thuốc không bị sánh ra ngoài." Phương Hà hào hứng kể.

Nhạc Hy cũng chỉ cười nhẹ một tiếng, cầm bát thuốc lên uống cạn. Đầu nàng từ lúc trở về đã hơi đau nhức, lại thêm việc Trần Thái Quyên bất ngờ tới, khiến cho nàng càng thêm căng thẳng. Uống một hơi thuốc, nàng thấy cũng nhẹ nhõm hơn, liền nói với Phương Hà: "Chỗ đồ ăn này bản cung ăn không nổi đâu. Người và Như Phần ăn đi." Nàng lúc này cảm thấy hơi mệt mỏi, chẳng có tâm hứng nào mà ăn uống.

Phương Hà vội khuyên: "Nương nương, thiện phòng đặc biệt làm đồ ăn cho người, chúng nô tỳ nào dám... Hay là nương nương người cứ ngủ một giấc đi, khi nào dậy, nô tỳ sẽ sai người hâm nóng đồ ăn."

Nhạc Hy cũng chỉ "ừ" một tiếng rồi lên giường ngã lưng cho đỡ mệt. Ngày hôm nay quả thực đã có quá nhiều chuyện mệt mỏi rồi. Nhưng vừa nhắm nghiền mắt lại, gương mặt đáng thương và tiêu tụy của Trần Thái Uyển khi gặp nàng ngày ấy lại ngay lập tức hiện ra. Ánh mắt của nàng ta chứa đựng đủ mọi loại xúc cảm: thù hận, khinh miệt, chế nhạo. Những chuyện khi trước lại ùa về trong tâm trí nàng. Nàng từng hại đứa con trong bụng nàng ta, từng tố tội nàng ta khiến nàng ta mất đi địa vị rồi từ từ đi đến cái chết. Nàng sợ hãi, vội vàng mờ mắt, không dám tưởng tượng, không dám nghĩ ngợi gì thêm nữa. Và thực sự là nhiều đêm sau đó, chuyện ấy cứ mãi quẩn quanh trong tâm trí khiến nàng ngủ không được ngon, nghĩ không được xuôi. Làm chuyện độc ác hóa ra lại khó khăn đến thế. Thắng được tất cả mọi người, qua mặt được tất cả mọi người, cuối cùng lại không thể chiến thắng lương tâm.

Nhưng đã đâm lao rồi phải theo lao. Nàng không có lựa chọn khác, càng không thể quay đầu lại.

"Phương Hà có ngoài đó không?" Nhạc Hy cất tiếng gọi. Giọng nàng tuy đã cố tỏ ra bình tĩnh nhưng vẫn không giấu được sự sợ hãi.

Phương Hà nhanh nhẹn chạy vào, khẽ cúi đầu: "Nương nương!"

Nhạc Hy ra hiệu cho Phương Hà ghé sát tai rồi mới nói nhỏ: "Từ nay, người giúp bản cung theo dõi Như Phần. Không cần kèm chặt chẽ nhưng thị đi đâu, làm gì, đều phải báo lại cho bản cung biết. Trường Nhạc cung đều là người của Thẩm gia chúng ta, nhất định phải theo sát người này đến cùng. Đã hiểu chưa?"

Phương Hà nghe chủ nhân nói mà toát mồ hôi gáy. Thị nghe vậy đã hiểu rõ Nhạc Hy đang nghi ngờ Như Phần. Thị liền đáp: "Vâng, nương nương! Nô tỳ và Như Dung sẽ giúp nương nương theo dõi thị."

Nhạc Hy yên lòng mà gật đầu, phát phát tay cho Phương Hà lui. Sau cùng, nhớ ra điều gì, nàng "à" lên một tiếng rồi bảo Phương Hà: "Như Phần có ngoài đó không?"

Phương Hà đáp: "Thưa, thị đang cùng Như Dung hâm lại thức ăn cho nương nương."

Nhạc Hy nhẹ giọng phân phó: "Người thay Như Phần làm cùng Như Dung đi. Gọi Như Phần tới, nói bản cung muốn gặp thị."

Phương Hà dường như có chút bối rối. Nhưng rồi thị y lời Nhạc Hy mà đi gọi Như Phần tới.

Như Phần nhanh chóng tới bên giường Nhạc Hy nằm, nhẹ giọng hỏi thật tha thiết: "Nương nương có gì phân phó Như Phần?"

Nhạc Hy nhìn Như Phần một lượt, ánh mắt không thể hiện bất kỳ thái độ gì, chỉ yên lặng quan sát. Như Phần mặc chiếc áo ngoài bằng vải bông dày màu lam nhạt, đôi chỗ thêu họa tiết hình cò xước; mấy bên viền áo lại có một đường lông trắng rất mỏng. Tà váy mã diện màu tím đậm dành riêng cho mùa đông may theo kiểu lục xếp, cách chân váy mấy tấc còn thêu một đường họa tiết hoa trắng thật tinh tế. Có thể nói, từ y phục đến ăn uống của Như Phần thực không kém gì so với Phương Hà. Người ngoài nhìn vào có lẽ cũng nhận ra địa vị ít ai bì được của Như Phần trong cung Trường Nhạc.

Vậy cũng không nhiều người biết chủ nhân cung Trường Nhạc lúc nào cũng cảnh giác và đề phòng trước nữ tử vốn dĩ là được coi trọng ấy.

Nhạc Hy cười dịu dàng một cái rồi mới nói: "Khi này Hiền tần đến Trường Nhạc cung, người biết chứ?" Nhạc Hy chỉ nói ngắn gọn một câu như thế.

Như Phần giật nảy một cái như thể vừa bị ai đánh trúng. Nhạc Hy nhìn thị, trong lòng đồ đoán được rằng Như Phần cũng không biết trước chuyện này. Lúc này khi Hiền tần đến, thị đang cùng Phương Hà tới Thái y viện, chắc cũng không gặp Hiền tần được.

Trần Như Phần đỏ mặt hơi lấm tấm, thị nói: "Lúc ấy nô tỳ đang cùng Phương Hà ra ngoài, quả không biết việc này."

Nhạc Hy nhìn ra sự lo lắng của Như Phần lúc này. Thực như nàng đoán, chắc chắn Như Phần và Hiền tần có qua lại lâu nay.

Nhạc Hy vẫn giữ nụ cười rất mực ôn hòa, hỏi nhẹ thị: "Có điều này bản cung không hiểu lắm. Hiền tần là muội muội của tiên hậu. Người trung thành với tiên hậu như thế, sao lại không hầu hạ Hiền tần mà lại muốn hầu hạ bản cung?" Điều này trước đây Nhạc Hy đã hỏi Như Phần. Song thị lại cho nàng một đáp án quá khiên cưỡng.

Như Phần dường như bị đụng đến chỗ yếu. Giọng thị hơi run run đáp: "Trước đây, nô tỳ đã nói cho nương nương rồi. Tiên hậu nương nương muốn trả ơn nương nương. Là kẻ tôi tớ, nô tỳ chỉ thuận lệnh tiên hậu mà làm theo." Nhắc đến tiên hậu, Như Phần lại hơi rơm rớm nước mắt.

Nhạc Hy cười nhạt trong lòng. Vẫn là đáp án như trước, nhưng đó không phải câu trả lời nàng muốn nghe từ thị. "Bản cung muốn nghe xem tiên hậu đã nói gì với người mà khiến người ở lại trong cung lâu đến vậy, chỉ để chờ bản cung nhập rồi tới hầu hạ. Người dốc lòng đợi bản cung tới, ắt hẳn tiên hậu đã tính toán chuyện gì đó." Tiên hậu đối tốt với Như Phần như tỷ muội, chắc chắn không để thị chịu khổ lâu năm như thế trong cung. Điều này khiến Nhạc Hy luôn hoài nghi thị bấy lâu nay.

Như Phần vẫn liên tục lắc đầu. Thị nhẹ giọng thưa: "Nương nương cả nghĩ. Tiên hậu thực cảm kích nương nương nên mới nhờ nô tỳ trả ân này. Ban đầu, nô tỳ đến Vị Ương cung xin hầu hạ, nương nương có thể đuổi nô tỳ đi từ ngày ấy, chẳng phải sao?"

Nhạc Hy cười nhếch môi. Phải, nàng có thể từ chối việc Như Phần tới hầu hạ. Nhưng không vào hang cọp, sao bắt được cọp con? Từ đầu nàng biết Như Phần đến cung của nàng là chuyện không hề đơn giản. Thế nhưng đã là chuyện không đơn giản, nàng phải để thị hầu hạ mình thì mới biết được thị cùng Trần gia đã biết được những chuyện gì trong quá khứ và mưu tính những chuyện gì nữa trong tương lai.

"Nếu bản cung đuổi người đi từ ngày ấy, làm sao ngày hôm nay bản cung nhận ra được ác tâm của Trần gia các người?" Nhạc Hy nói rất điềm tĩnh. Nàng nói vậy chỉ là để Như Phần rõ rằng: nàng sớm đã biết Như Phần không hề đến chỉ vì lý do muốn trả ơn thay tiên hậu.

Như Phần rùng mình một cái, hai bàn tay và hai bên thái dương đều là mồ hôi lấm tấm. Thị hơi cúi đầu, mắt chỉ nhìn xuống đôi giày thêu hoa dưới chân. Nhạc Hy nhìn thị bằng ánh mắt phóng túng, ung dung. Thị vẫn là người không giỏi che giấu nội tâm của mình. Hoặc có lẽ chỉ là vì Nhạc Hy nhắc tới Trần gia và tiên hậu – chủ nhân cũ của thị - cho nên thị không kìm được mà yếu lòng.

Nhạc Hy chậm rãi nói tiếp: "Bản cung thật hiểu kỳ. Vì sao người không hỏi bản cung xem Hiền tần đã nói gì với bản cung nhỉ?" Nàng đưa mắt nhìn biểu hiện của Như Phần rồi cười dò hỏi: "Hay là người sớm đã biết Hiền tần nói gì với bản cung?"

Câu hỏi của nàng tuy rằng gián tiếp nhưng ý tứ thực sự rõ ràng. Đó là lời khẳng định cho việc Như Phần có qua lại với Trần Thái Quyên.

Nhữ Phần vội vàng quỳ xuống, khóc nức nở: "Nương nương! Nô tỳ không phải cố ý lấy oán báo ân. Nô tỳ thực mang ơn cứu mạng của nương nương; từ trước tiên hậu cũng không hề yêu cầu nô tỳ làm hại nương nương. Từ sau lần nương nương cứu nô tỳ ở Thái Dịch trì, nô tỳ cũng đã muốn một lòng hầu hạ nương nương để báo đáp ân tình. Thế nhưng nhị tiểu thư... cả Trần gia, luôn mang gia đình nô tỳ và tiên hậu ra để gây áp lực khiến nô tỳ không thể... không thể..."

Nói đến đây, thị lặng thinh. Nhạc Hy cũng chỉ nghe thấy những tiếng nấc đến nghẹn lòng của Nhữ Phần. Nàng cũng không biết những lời kia thật được bao nhiêu phần, nhưng đột nhiên trong lòng nàng cũng nảy sinh lòng đồng cảm. Có lẽ người nàng ta trung thành không phải Trần gia, mà là Trần Hoàng hậu. Nàng đưa tay đỡ Nhữ Phần dậy, nhẹ giọng nói với thị: "Bản cung hiểu tâm lòng của ngươi với bản cung."

Những tiếng nức nở thưa dần, Nhữ Phần ngừng đầu nhìn Nhạc Hy: "Nương nương, người chấp nhận tha thứ cho nô tỳ?" Ánh mắt thị tràn ngập sự kỳ vọng.

Nhạc Hy nở nụ cười dịu dàng, thanh nhã, lại khẽ gật đầu: "Có câu đánh kẻ chạy đi, không ai đánh kẻ chạy lại. Bản cung muốn cho ngươi một cơ hội để chuộc lỗi. Nếu ngươi dám thề với linh hồn của tiên hậu, từ nay về sau sẽ trung thành tuyệt đối với bản cung, bản cung sẽ bỏ qua những chuyện của Hiền tần; coi tất cả chỉ như hiểu lầm."

Nhữ Phần hơi rùng mình. Mỗi lần nhắc đến tiên hậu, trong lòng thị luôn trào dâng lên những cảm giác buồn bã, thê lương vô cùng. Nhạc Hy cảm nhận rõ được sự căng thẳng của Nhữ Phần. Nàng cười nhạt. Điều này cũng phải thôi. Có lẽ ít nhiều thị cũng hoài nghi nàng có liên quan đến việc của tiên hậu năm xưa.

Cuối cùng, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, thị hít một hơi thật sâu rồi trịnh trọng giơ bàn tay lên, nghiêm túc nói: "Nô tỳ Nhữ Phần, xin thề trước linh hồn của tiên hậu nương nương; từ nay về sau nô tỳ xin một lòng một dạ trung thành tuyệt đối với Hy tần nương nương. Bằng không, nô tỳ và gia tộc Nhữ thị chết không toàn thây, mồ mã không được an ổn."

Nhạc Hy gật đầu vừa ý: "Bản cung bỏ qua những chuyện trước đây của Hiền tần và ngươi. Tuy nhiên, bản cung cũng cần biết, Hiền tần đã hiểu lầm bản cung chuyện gì?" Nàng bắt đầu thăm dò thị.

Nhữ Phần chau mày đáp: "Thực ra, Trần gia cho rằng tiên hậu sai nô tỳ đến hầu hạ nương nương là chuyện bất thường. Lão gia nghĩ tiên hậu yêu cầu như vậy vì tiên hậu nghi ngờ nương nương có dính líu đến đương kim Hoàng hậu. Tuy lão gia chưa có chứng cứ nhưng ông ấy và nhị tiểu thư muốn nô tỳ theo sát nương nương để tìm hiểu cho kỹ." Thị trình bày cặn kẽ câu chuyện với Nhạc Hy. Câu chuyện lọt vào tai Nhạc Hy sống động y như sự thật. Có điều nàng cũng không tin được mấy phần.

Nhạc Hy lại hỏi: "Dính líu đến đương kim Hoàng hậu? Sao lại như vậy?"

Nhữ Phần nhìn có vẻ hơi khó xử, thị đáp hơi ngập ngừng: "Vì... ngày trước nương nương vừa vào cung thì Hoàng hậu – lúc đó còn là Thuận phi – ngay lập tức lại loại bỏ được tiên hậu. Do đó Trần gia luôn hoài nghi nương nương có dính dáng tới đương kim Hoàng hậu."

Nhạc Hy bắt giác rùng mình. Chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, Trần gia cũng chú ý. Vậy thì khó gì để họ điều tra ra những chuyện kinh hoàng hơn?

Nhạc Hy nở nụ cười giả lả, nói: "Bản cung với đương kim Hoàng hậu không thân không thích. Thẩm thị và Trương thị cũng không dính dáng gì tới nhau, chẳng có cơ gì để bản cung đi giúp đỡ Hoàng hậu cả."

Nhữ Phần lại nói: "Chuyện là năm xưa trước khi qua đời, tiên hậu nương nương từng gặp đương kim Hoàng hậu. Lúc đó nô tỳ không có mặt ở đó, không biết bọn họ nói chuyện gì; chỉ biết họ nói rất lâu. Nhưng nô tỳ nghe được phong thanh, tiên hậu nhắc đến tên nương nương, lại nhắc về cả Vũ Tông Hoàng đế [1], còn có Tiệp dư gì đó. Nô tỳ gắng hỏi tiên hậu nhưng người không nói với nô tỳ." Khi nhắc đến Vũ Tông, thị hơi sợ hãi. Mãi sau thị mới gắng nói tiếp: "Sau này nô tỳ kể lại cho Trần lão gia cùng nhị tiểu thư, lão gia chỉ nói: "Uyển Nhi làm Dương gia lâm đại họa rồi!". Nô tỳ cũng không biết tại sao lão gia nói vậy, chỉ thấy họ bảo, phải trừ khử Hoàng hậu, còn cả nương nương."

[1] Vũ Tông Hoàng đế: miếu hiệu của vua Chính Đức.

Nhạc Hy bắt giác rùng mình một cái. Nếu những lời Nhữ Phần nói là sự thật thì có lẽ Hoàng hậu đã biết một sự thật gì đó của Dương gia và Trần gia mà giấu nàng và Thái hậu. Giả sử thật là như vậy, chuyện đó chắc là rất kinh thiên động địa.

Nhữ Phần đột nhiên lại quỳ rạp xuống khiến Nhạc Hy hơi giật mình. Giọng thị khàn thiết vô cùng: "Nương nương, những điều hôm nay nô tỳ nói với nương nương... Đó không phải là vì nô tỳ muốn bán đứng Trần gia, mà bởi vì... bởi nô tỳ muốn thành toàn cho tâm nguyện của tiên hậu nương nương. Nô tỳ biết nương nương không hại tiên hậu. Mà tiên hậu chưa bao giờ có ác tâm với nương nương, cho nên nô tỳ cũng không muốn nương nương bị Trần thị hãm hại..."

Nghe đến mấy chữ "không hại tiên hậu", Nhạc Hy thấy đau lòng thay cho Nhữ Phần. Đôi khi nàng nghĩ, giả thị đừng tin nàng, có lẽ lòng nàng cũng sẽ nhẹ nhõm hơn. Cuối cùng, Nhạc Hy không nói là tin hay không tin, chỉ khẽ đưa tay đỡ Nhữ Phần dậy, nói: "Bản cung cũng hiểu được. Giờ bản cung cũng mệt rồi, ngươi ra ngoài đi."

Nhạc Hy tự nhiên cũng thấy khổ tâm vô hạn... Nàng đã lừa dối nhiều người như thế. Nhữ Phần, Chu Hậu Thông, cả chính bản thân mình nữa...

Nhữ Phần cung kính rời đi. Vừa khéo lúc ấy Phương Hà cũng bước vào. Nhạc Hy cũng đoán được thị đã nghe hết câu chuyện vừa rồi.

Phương Hà khép cửa đại điện. Nhìn gương mặt thản nhiên của chủ nhân, thị nghi hoặc hỏi: "Nương nương tin vào Nhữ Phần?"

Nhạc Hy nhếch môi cười, nói: "Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dạy thừng. Nếu là ngươi, ngươi có hoàn toàn tin tưởng một kẻ đã từng gián tiếp hại mình không?" Nhạc Hy nói với vẻ rất bình tĩnh. "Người thị trung thành và coi như chủ nhân chỉ có mình tiên hậu, chứ không phải bản cung. Kể cả những lời thị nói có là thật, bản cung cũng không tin sau này, thị không bị tình cảm với tiên hậu chi phối hành vi. Trần gia sẽ lấy tiên hậu ra để khiến thị phải hại bản cung thêm vài lần nữa."

Những điều này, nàng sớm đã nhìn ra. Nhữ Phần gọi Trần Thái Quyên một tiếng "nhị tiểu thư", chứ không gọi là "Hiền tần". Điều đó có thể cho nàng thấy quan hệ giữa Nhữ Phần và Thái Quyên cũng không quá tệ. Tâm lý Nhữ Phần vốn không vững, dễ bị lay động tình cảm; Trần gia hẳn là biết điều này. Nếu bọn họ đã cố đã tâm làm hại Trương gia, nhất định sẽ đánh từ điểm yếu nhất này của Nhữ Phần.

Lặng người hồi lâu, Nhạc Hy khẽ trút một tiếng thở dài.

Trận chiến của Trương gia, bây giờ mới bắt đầu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Gia thụy thiên giao cập tuế trừ (Đã sửa)

GIA THỤY THIÊN GIAO CẬP TUẾ TRỪ

(Trời báo rằng năm sắp hết rồi, đêm tốt đến)

**Câu thơ đề trích Trừ dạ tuyết (Đêm tuyết cuối năm) của Lục Du.*

Tối hai mươi tám tháng Chạp. Cũng chỉ còn cách tết nguyên đán hai, ba ngày nữa. Cung nhân các cung trong Tử Cấm thành ai nấy đều nô nức chuẩn bị đón giao thừa. Tiết trời giá lạnh từ trận đại tuyết không làm giảm đi sự huyền ảo, nhộn nhịp của những ngày cận tết. Nào giấy cắt, rượu ủ, nào y trang mới, nào phục sức mới, nào đào nào mai, tạo nên không khí rạo rực trên dưới cung đình Tử Cấm.

Năm nay, Hoàng đế bệnh nặng, trong cung còn có phi tần tự vẫn. Đó là chuyện không tốt của hoàng thất. Năm xưa khi đại tang Trần Hoàng hậu, tiệc nguyên đán đầu năm cũng không được tổ chức. Năm nay Cung phi tự vẫn, cả cung đều biết. Do đó bữa tiệc tân niên đầu năm chỉ làm nhỏ, như một buổi gia yến – bữa tiệc đoàn viên của Hoàng thượng, các bậc cao niên và các tần phi.

Không khí áp tết cũng bao trùm lên cả Trường Nhạc cung. Nhạc Hy thân là chủ nhân cung điện dù còn mệt trong người, nàng cũng không để bệnh tình của mình ảnh hưởng đến niềm vui năm mới của hạ nhân trong cung. Nhạc Hy vẫn cố gắng rời giường bệnh, cùng các tỷ nữ chuẩn bị đón năm mới.

Sáng sớm ngày hai tám, Nhạc Hy vừa mới thức dậy, Phương Hà đã tới thông báo có Khang tần đến thăm nàng. Nàng cũng hơi bất ngờ, bởi trước nay quan hệ của nàng và Khang tần cũng không tình là thân thiết.

"Hy tần vạn an!" Hòa tần khẽ cúi người vấn an tần phi đồng bậc theo đúng quy củ.

Nhạc Hy cũng cúi người đáp lễ: "Khang tần vạn an!" Nàng mỉm cười nhẹ như gió, hỏi: "Khang tần tỷ tỷ sao lại có nhã hứng tới thăm bản cung thế này?" Nhìn chiếc khay phủ vải nhung đỏ thắm mà thị tỷ phía sau Khang tần bung, Nhạc Hy đề đoán được hôm nay Khang tần đến là để tặng lễ vật.

Không chần chờ lâu, Nhạc Hy liền tươi cười đưa tay làm dáng mời, nhẹ nhàng nói với Khang tần: "Mời Khang tần ngồi!" Nói xong, lại quay sang phía Như Phần, phân phó: "Mau pha trà Thanh Tương hương tới mời Khang tần. Nhớ mang cả bánh mật hạt kê cùng kẹo mơ của cung chúng ta nữa."

Như Phần nhanh chóng y lời chủ nhân mà thực hiện.

Khang tần có vẻ hơi e dè, nói: "Hy tần không cần cầu kỳ vậy đâu. Ta... à bản... bản cung cũng chỉ tới một chút thôi mà." Dáng vẻ nàng ta luôn rụt rè, ngăn ngại. Từ "bản cung" nàng ta nói không thuận lắm, dường như không quen dùng với phi tần đồng cấp.

Nhạc Hy cười nói: "Khang tần tỷ tỷ tới thăm vậy, sao bản cung dám làm xuê xoa được." Rất nhanh Như Phần mang trà nước, bánh kẹo tới mời Khang tần.

Khang tần chỉ hơi đưa mắt qua những thứ bánh kẹo hấp dẫn trước mắt, rồi mỉm cười khẽ nói: "Hôm nay bản cung đến, trước là để thăm hỏi Hy tần. Nghe nói muội ốm cũng đã tuần nay. Sau là để cảm ơn muội đã giúp bản cung hôm trước." Khang tần nói rất từ tốn, trầm ổn.

Nhạc Hy cười nhạt. Nếu Khang tần không nhắc, chắc nàng cũng sớm đã quên mất chuyện này rồi. Nàng không tỏ ra bất ngờ, chỉ nói: "Ra là thế! Khang tần tỷ tỷ dùng trà đi. Cả thứ kẹo này cũng rất ngon, là bản cung cùng các tỷ nữ làm để đón tết. Tỷ tỷ mau dùng thử."

Khang tần vì câu nói đó của nàng mới khẽ đưa tay lấy một viên kẹo mơ tẩm đường đưa lên miệng, vừa ăn vừa tán tụng: "Tay nghề của Hy tần, quả không chê được vào đâu!"

"Nếu tỷ tỷ thích, tỷ cứ mang một ít về ăn dần. Kẹo này ướp đường, cho nên để được lâu. Cả bánh mật hạt kê này cũng rất ngon. Lát bản cung sai nha hoàn gói một ít về cho tỷ tỷ."

Khang tần có vẻ rất phấn khích: "Được Hy tần đối tốt vậy, bản cung thật may mắn. Bản cung vốn đến đây, vừa là để thăm muội, vừa là để cảm ơn chuyện hôm trước." Nàng nói bằng giọng đầy khách sáo.

Nhạc Hy trầm tĩnh nói: "Chuyện tỷ tỷ được chủ quản cung Trường Xuân, tỷ không cần cảm ơn bản cung. Chuyện đó vốn không phải do bản cung mà là tỷ tỷ xứng đáng với vị trí đó. Lệ tần kênh kiệu khoa trương, cần bản không thích hợp để đứng đầu một cung."

Khang tần vẫn rất nhỏ nhẹ: "Nhưng phải có Hy tần ra mặt, bản cung mới may mắn lấy được vị trí này. Bản cung vẫn là mang ơn muội."

Nhạc Hy mỉm cười trong lòng. Nàng cũng muốn trừ bỏ Lệ tần, bởi Lệ tần vốn là người phe Dương Đình Hòa. Cũng tiện tay là giúp đỡ Khang tần thôi.

Khang tần quay sang tỷ nữ nàng mang theo, nhẹ giọng nói: "Hong Anh, mang tới đây!"

Nô tỷ Hồng Anh kia đặt khay ấy lên bàn, lại khẽ lật tấm vải nhung phủ bên trên ra. Khang tần nói: "Đây là chút quà nhỏ để tỏ lòng cảm ơn của bản cung đến muội, cũng là quà để chúc mừng năm mới cung Trường Nhạc."

Nhạc Hy nhìn qua, khay lễ vật. Quà là hơi nhiều so với nàng tưởng tượng: một đôi ngọc như ý, một viên lam bảo trân châu lớn, một bộ điều bằng vàng, nạm đầy hồng ngọc; một dải hà bí màu xanh đậm, thêu họa tiết uyển ương bằng những sợi tơ vàng; một xấp gấm đỏ mới tinh thêu chìm những đường vân tứ hợp như ý; hai hộp yến chí; một đôi vòng tay bằng phi thủy. Đẹp nhất chắc phải nói đến bộ điều bằng vàng kia. Một bộ điều bằng vàng nguyên chất, ánh kim đẹp vô cùng, chạm trổ hình chim trĩ. Phía đuôi trĩ, khảm chục viên hồng ngọc màu đỏ tươi, sáng loáng. Dưới ánh sáng mờ mờ của ngày tuyết tháng chạp, bộ điều kia vẫn lấp lánh ánh kim, ánh ngọc, tựa như tỏa ra hào quang, xuân huy giữa mùa đông lạnh giá. Cả viên lam bảo trân châu kia cũng thực là vật phẩm quý giá. Viên trân châu tròn to và bóng bảy, chỉ nguyên một màu xanh như nước biển, hết như bảo vật vô song trong các câu chuyện truyền thuyết bất thực. Nhạc Hy thừa biết gia đình Khang tần là nhà quan tư phẩm, cũng là có chút của cải dư thừa. Chỉ là nàng không ngờ, lễ vật để cảm tạ thôi cũng lớn đến vậy.

Nhạc Hy hơi áy náy. Nàng cũng chẳng giúp được gì nhiều mà lại nhận lễ vật trịnh trọng vậy, kể cũng không phải phép. Nàng nói: "Cũng chỉ là thăm hỏi thông thường thôi, sao tỷ tỷ phải mang lễ vật lớn thế? Bản cung thực không dám nhận."

Khang tần cười bảo: "Là chút quà mọn gia phụ và bản cung gửi tới muội, hy vọng muội có thể nở nang đến duyên gặp gỡ của chúng ta mà nhận lấy." Chưa đợi Nhạc Hy từ chối, Khang tần đã bung cả khay lễ vật, đưa cho nữ tỷ Như Dung đang đứng hầu bên cạnh: "Mau cất cho Hy tần nướng nướng!"

Như Dung đưa mắt nhìn chủ nhân, thị hơi khó xử nhưng cũng đành đem số lễ vật kia đi cất. Nhạc Hy thở dài: "Tỷ tỷ đến tận nơi thăm thế này, bản cung đã cảm kích bất tận rồi. Sao còn phải đưa lễ vật tới? Tỷ vậy là coi bản cung là người không thân thiết rồi."

"Sao thế được? Bản cung quý nên mới tặng nàng những lễ vật ấy. Hy tần không nhận mới là không nể mặt bản cung." Khang tần nói.

Nhạc Hy không còn cách nào khước từ, đành phải nhận lấy chỗ lễ vật đó.

Khang tần lại nói thêm: "À, Hy tần biết chưa? Mấy hôm nay, Hoàng thượng qua Trữ Tú cung thăm Hiền tần. Không biết Hiền tần làm gì khiến Hoàng thượng dù không qua đêm ở đó, nhưng ban ngày ở lại đó rất lâu. Bản cung lại nghe nói tài về tranh của Hiền tần rất khá. Cũng chẳng biết có phải vì thế mà Hoàng thượng thường lưu lại Trữ Tú cung không nữa."

Nhạc Hy cười nhẹ. Chuyện này có lẽ lại có Dương Đình Hòa lời ra tiếng vào rồi. Ông ta là thủ phụ nội các, thường xuyên được diện thánh, có vô số cơ hội để nói tốt về Trần Thái Quyên trước mặt Hoàng thượng. Giờ Lê tần tạm thời thất thế, ông ta phải vội vàng bồi ngay quân cờ thứ hai của mình. Hoàng thượng thì chắc cũng một phần vì áy náy với tỷ tỷ Thái Quyên, cho nên cũng quan tâm nàng ta một chút để bù đắp. Nhạc Hy mờ mờ đoán được, có vẻ Dương Đình Hòa cũng không thực sự tin tưởng Trần gia như Diêm gia của Lê tần. Ông ta nâng đỡ để Diêm Mạn Cơ đắc sủng trước, chứng tỏ Diêm Mạn Cơ mới là lựa chọn số một của ông ta, dù nàng ta chẳng hề thông minh bằng Thái Quyên. Có thể ông ta nghĩ Diêm gia dễ thao túng hơn, hoặc là nghĩ Trần gia có thể quay lưng lại với mình. Dù là trường hợp nào, cũng có thể thấy địa vị của Trần gia trong lòng Dương Đình Hòa vẫn thấp hơn Diêm gia một bậc.

Đáp lại gương mặt nghi hoặc của Khang tần, Nhạc Hy cũng chỉ nói: "Có kẻ thất sủng thì tất lại có kẻ đắc sủng, đó cũng chỉ là một vòng luân hồi của cuộc sống trong hậu cung này, chẳng phải sao?"

Khang tần mỉm cười cảm khái: "Cũng phải!"

Nắn nã chút ít, nàng ta nói: "Bản cung không làm phiền Hy tần nữa, bản cung cũng lui về Trường Xuân cung đây."

Nhạc Hy đứng lên tiễn nàng ta, không quên nói với Như Dung: "Như Dung, lấy bánh hạt kê và kẹo mơ, gói để Khang tần mang về."

Như Dung thuận lời đi ngay. Khang tần cười khách sáo: "Bản cung về nhé!"

Nhạc Hy cũng chỉ cúi người đáp lễ rất nhẹ nhàng: "Tỷ tỷ đi thong thả."

Nhạc Hy đưa mắt ra cửa, nhìn theo bóng hình gầy gầy tựa như nhành cỏ nhược của Khang tần Đỗ Nhược Phân đang dần dần khuất xa kia. Rất lâu sau này, nàng cũng không thể ngờ nhánh cỏ nhược yếu đuối ấy có thể không bị gió mưa quật ngã trong hậu cung đầy rẫy thăng trầm này.

Lại buổi chiều, cả Hòa tần, Trương tần với Túc tần đều đến tặng lễ vật. Nói là lễ vật để thăm bệnh tình của nàng, nhưng khi đến ai cũng nhắc đến sự thất bại dễ dàng của Lê tần với vẻ hân hoan. Những lúc vậy, Nhạc Hy cũng chỉ muốn bật cười. Xem chừng thất bại của Lê tần là niềm vui của không ít người trong hậu cung này.

Đến lúc trời xẩm tối, Phương Hà mới mang đồ lễ vật tới cho nàng xem qua. Lễ vật của Khang tần nàng đã xem rồi, còn của ba người kia thì chưa kịp nhìn tới. Quả cũng nhiều kỳ trân dị bảo thật! Đầu chỉ là những lụa là gấm vóc, gốm sứ thông thường, bọn họ mang đến toàn những thứ thượng phẩm, người thường khó có cơ hội được trông thấy. Quả nếu không có dịp này, Nhạc Hy cũng không biết tân phi trong cung lại giàu có như thế.

Phương Hà nhìn đồ lễ vật, lẩm nhẩm: "Đôi ngọc Như ý, đôi vòng ngọc bích, đôi khuyên tai hạt xoàn, vòng tay phi thủy, bộ điêu vàng, phượng thoa bạc, hoa quan, gấm ba xếp, lụa hai cuộn, còn cả chuỗi vòng hạt bằng Hòa điền lam ngọc,... Thật nhiều quá nương nương!"

Nhạc Hy nghe qua vậy cũng biết lễ vật bốn người họ dâng lên nhiều tới cỡ nào, giá cũng phải trên dưới mấy trăm lạng vàng chứ không hề ít ỏi. Nhạc Hy thờ dài. Nơi nơi đang gặp nạn vì đại tuyết; bách tính khổ nạn, lễ dân lam than; ấy vậy nàng ở đây nhận lễ vật ngàn vàng, quả thực không phải!

Nhạc Hy liền nói với Phương Hà: "Người chọn ra một số thứ để lại ở Trường Nhạc cung, còn lại để riêng ra. Ngày mai, bản cung mang tới quốc khố để góp chút sức lực giúp đỡ bách tính sau đại tuyết vừa rồi."

Phương Hà nghe tới "giúp đỡ", tự dưng trong lòng có chút không vui. Thị liền bảo: "Nương nương, nhiều thứ thế này, đều mang đến quốc khố... có phải uống phí quá không? Hơn nữa đạo trước, Hoàng thượng đã cho phát lương thực cứu tế dân sinh rồi mà..." Phương Hà liếc mắt nhìn qua đồ lễ vật các nương nương tặng, ánh mắt không giấu được sự tiếc nuối.

Nhạc Hy nhẹ giọng nói: "Đã là giúp đỡ bách tính thì bao nhiêu cũng là không đủ. Hơn nữa, bản cung làm vậy là để làm thiện, tích phúc đầu năm. Và lại, lòng dân là chân tâm. Có được lòng dân quý hơn bất cứ quyền lực nào."

Phương Hà cười nham hiểm: "Hi hi! Hóa ra nương nương cũng không chỉ đơn giản là tích phúc."

Nhạc Hy cười nhạt. Nàng làm chuyện gì đương nhiên cũng đã tính toán đến thiệt hơn cho mình. Chuyện này mười phần có lợi, không một phần hại, là chuyện tốt cho cả nàng và Hoàng thượng, dĩ nhiên phải làm rồi.

Nhạc Hy lấy chiếc áo choàng mới tinh màu tím nhạt mà Ti chức phòng vừa đưa đến hôm qua khoác lên người. Phương Hà ngạc nhiên hỏi: "Nương nương định đi đâu vào lúc muộn thế này ạ?" Vừa nói, thị vừa chỉ tay ra ngoài trời đã nhá nhem tối.

Nhạc Hy nói: "Bản cung đến Càn Thanh cung thăm Hoàng thượng." Mấy hôm nay hẳn không tới Trường Nhạc cung, chắc cũng là vì bận việc chuẩn bị gia yến. Nàng lại quay sang dặn Phương Hà: "Người chuẩn bị một ít canh xương bò hầm khoai sọ để bản cung mang tới cho Hoàng thượng. À đừng quên gói thêm cả kẹo mơ, bánh hạt kê, bánh dẻo hải đường,... mà chúng ta làm nữa nhé."

Phương Hà cười khúc khích: "Vâng, nô tỳ nhất định sẽ chuẩn bị đủ." Nói rồi thị nhanh chóng đi ra để giúp Nhạc Hy chuẩn bị.

Xong xuôi, Nhạc Hy chỉnh trang lại y phục, lại lấy chiếc mũ lông cừu lớn đội lên đầu. Ngoài trời vẫn còn tuyết, dù không quá dữ dội như mấy ngày giữa đông. Phương Hà theo sau Nhạc Hy, cảm hấp thụ thức ăn, lại cố gắng bước đi nhẹ nhàng, tay cầm thật cẩn thận để canh trong hộp không bị sánh ra ngoài.

Trên trường nhai, các cung nhân đi lại đông hơn những ngày thường, ai nấy dù chủ nhân hay kẻ hầu đều bận y phục, trang sức mới. Tay họ cầm những cành hoa hồng mai hái từ hoa viên, thoảng trên những cánh hoa còn vương những bông tuyết trắng trắng, tựa như những hạt bạch ngọc long lanh đậu trên viền chiếc áo choàng đỏ thắm. Không khí nào mức của tết càng được cảm nhận rõ ràng hơn trên mỗi nẻo đường, mỗi cung điện trong Tử Cấm thành lộng lẫy xa hoa.

Không biết đi khỏi Trường Nhạc cung được bao nhiêu bước, Nhạc Hy nghe thấy tiếng huyền nào lạ thường. Phía sau, Như Dung chạy hốt hời: "Nương nương! Có chuyện lớn rồi!"

Nhạc Hy bắt giác rung mình một cái, vội vàng hỏi: "Có chuyện gì?"

Như Dung vừa thở hổn hển vừa nói với nàng: "Lê tần nương nương... Lê tần nương nương ăn kẹo mơ của cung chúng ta làm, vừa mới bắt tỉnh rồi. Lúc này Hoàng thượng đang chuẩn bị đi tới Trường Xuân cung..."

Nhạc Hy lạnh hết sống lưng. Kẹo mơ nàng đưa cho Khang tần, có lẽ vô tình Lê tần cũng đã nếm thử. Thế nhưng điều đó lúc này không quan trọng, quan trọng là Lê tần đang bắt tỉnh nhân sự, nguyên nhân rất có thể là do nàng.

Không kịp suy nghĩ gì nhiều, Nhạc Hy đã vội vàng chạy theo hướng Trường Xuân cung. Cùng với Trường Nhạc cung, Thọ An cung, Vạn An cung, Trữ Tú cung, Vị Ương cung, Trường Xuân cung nằm ở phía tây của lục cung. Tây lục cung cũng là nơi mà đa số các tần phi hiện tại đang cư ngụ. Chỉ trừ Tương tần và Túc tần sống ở hai cung điện phía đông lục cung.

Vĩ cung nằm ở một mé tây của lục cung, kiến trúc của Trường Xuân cung cũng có nhiều điểm tương đồng với Vị Ương cung và Trường Nhạc cung mà Nhạc Hy từng sống. Khi Nhạc Hy vừa bước qua cánh cổng lớn để thăm biển Trường Xuân cung, nàng đã trông thấy vô số cung nhân đi lại nhộn nhịp trong sân điện. Kẻ bung chậu nước, kẻ mang y phục, ai nấy đều vội vã, khẩn trương; xung quanh hình như còn có những tiếng khóc thút thanh nghe mà tê tái. Nhạc Hy sẵn trong người mang bệnh, lại nhìn thấy cảnh tượng không vui thì sốc đến chóng mặt, dường như không đứng vững nổi.

Phuong Hà vội vã đặt hạp đựng thức ăn xuống, đỡ lấy Nhạc Hy để nàng không ngã ra phía sau, rồi trấn an nàng: "Nương nương, người yên tâm đi. Nhất định không phải do cung của chúng ta đâu."

Nhạc Hy hít một hơi thật sâu để lấy lại sinh khí. Phuong Hà nói đúng, nàng không làm điều xấu, chẳng phải hổ thẹn với lương tâm.

Nhắc thấy có ả cung tỳ mang đi qua, Nhạc Hy liền giữ thị lại hỏi: "Tiểu cô nương!"

Ả cung tỳ kia có dung mạo tú lệ, công bằng mà nói thì xinh đẹp không kém gì chủ nhân của thị. Thị mặc y phục đẹp đẽ hơn những hạ nhân khác trong cung Trường Xuân, không khó để nhận ra thị là một trong những nha hoàn hầu cận Lệ tần. Thị cúi người cung kính: "Hy tần nương nương vạn phúc kim an!"

Nhạc Hy không đợi được lâu, liền hỏi: "Tình hình Lệ tần thế nào rồi?"

Cung tỳ kia hơi lo lắng, nói với nàng: "Thái y vừa mới tới thôi ạ, cũng chưa biết được gì ạ."

Nhạc Hy thờ dãi một tiếng, chau mày âu lo. Lúc này không biết mới thực là nguy hiểm. Nhạc Hy không nghĩ gì nữa, đi thẳng vào chính điện Trường Nhạc cung.

Lúc bấy giờ mới chỉ có Hiền tần – là người khá thân thiết với Lệ tần, cùng Khang tần – là chủ quân cung Trường Xuân hiện tại – đang ở đó. Có vẻ chuyện mới xảy ra gần đây, tin mới được truyền đi nên chưa nhiều người tới.

Nhạc Hy bước vào, ngay lập tức gặp Khang tần. Không chần chừ lâu, nàng hỏi: "Tỷ tỷ, mọi chuyện là thế nào?"

Về lo lắng cũng hiện hữu trên gương mặt Khang tần lúc này. Thấy Nhạc Hy bước vào chính điện, nàng vội vàng tới vãn an rồi đáp: "Lúc bản cung đang định mang kẹo mơ và bánh mật hạt kê của nàng tới cung của Hòa tần để nàng ấy ném thư thì gặp Lệ tần. Lệ tần nói là muốn ném thư kẹo mơ này. Nàng ta thấy ngon nên xin tất số kẹo mơ đó. Bản cung không muốn gây ra xích mích nên cho cả nàng ta. Cuối cùng nàng ta ăn hết kẹo mơ thì thành ra thế này. Hy tần, liệu..."

Nhạc Hy giữ vẻ mặt bình tĩnh, nói với Khang tần: "Tỷ tỷ đừng lo, nhất định không phải do chúng ta mà."

Khang tần có vẻ yên tâm hơn được ít nhiều, thờ dãi nói: "Bản cung cũng mong không có dính líu gì đến chúng ta."

Hiền tần khẽ đưa mắt hạnh sắc bên nhìn nàng và Khang tần, nói với giọng khinh rẻ: "Có phải do Hy tần và Khang tần hay không thì còn chưa biết mà."

Nhạc Hy nhìn nàng ta bằng ánh mắt ung dung, không chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Noãn huân hoa khẩu cảm sơ khai

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 49:

NOÃN HUÂN HOA KHẨU CẢM SƠ KHAI

(Hoa theo hơi ẩm nở im bên cạnh)

**Trích Lạc Dương tảo xuân – Bạch Cư Dị.*

Nhạc Hy vẫn giữ dáng vẻ ung dung không đổi, lạnh lùng nói với Hiền tần: "Bản cung là hung thủ thì cũng không bắt ngờ lắm đâu. Sẽ thật bất ngờ nếu như kết thúc, người hại Lệ tần là Hiền tần nhỉ?" Nói xong nàng còn nở nụ cười nửa miệng trên tức nàng ta.

Nhưng quả nhiên giới hạn chịu đựng của Hiền tần lớn hơn mọi tần phi trong hậu cung này. Nàng ta vẫn hồn nhiên cười nói: "Hy tần mồm miệng đưa đẩy, đôi trắng thay đen dễ như trở bàn tay. Bảo sao kẻ trên người dưới đền thân phục Hy tần một phép."

Nhạc Hy cười nhạt. Có lẽ Hiền tần đang nhắc đến Hòa tần, Khang tần, có lẽ cả Nhữ Phần nữa. Thế nhưng nàng cũng chẳng thiết để tâm mấy lời vô nghĩa của nàng ta. Nàng chỉ bảo: "Bản cung thiết nghĩ với quan hệ tốt đẹp của Hiền tần và Lệ tần, thấy Lệ tần bị thế này, Hiền tần nên lo lắng xem Lệ tần bị sao chứ? Sao lại ráo riết lên đồ lỗi vậy? Hay là Hiền tần sớm đã biết Lệ tần vì sao như vậy rồi?"

"Hy tần nói gì vậy? Lệ tần bị thế không phải do kẹo mơ của Hy tần sao? Bản cung thấy Hy tần mới là người đang hồ đồ đồ lỗi!" Hiền tần tự tin nói, gương mặt không có chút sợ hãi nào.

Nhạc Hy lại cười nhẹ. Nàng ta trong mắt Nhạc Hy luôn là người có lý trí vững nhất trong số các tần phi trong cung. Nhiều khi Nhạc Hy lại thấy nàng ta giống chính mình. Càng giống nàng thì nàng càng muốn trừ bỏ nàng ta.

"Mấy hôm không gặp, miệng của Hiền tần lại dè dặt hơn ít nhiều rồi đấy." Nhạc Hy nói với thái độ giễu cợt.

Vừa khéo lúc đó, bên ngoài có tiếng hô quen thuộc của thái giám: "Hoàng thượng giá đáo! Hoàng hậu nương nương giá đáo!"

Nhạc Hy và Hiền tần kia đều không nói gì thêm điều gì, đồng thanh hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng, nương nương vạn phúc kim an."

Chu Hậu Thông đưa mắt nhìn Nhạc Hy nhưng không nói gì. Hoàng hậu liền nói với thái y theo sau: "Thái y, mau xem cho Lệ tần."

Thái y và các y nữ đi cùng vội đến bên cạnh Lệ tần. Thái y đưa tay qua tấm rèm mỏng che bên giường để bắt mạch cho Lệ tần. Thái y hơi chau mày căng thẳng. Nhưng căng thẳng và bồn chồn nhất có lẽ là những người đứng xung quanh, đặc biệt là Nhạc Hy và Khang tần. Nhạc Hy lên trút một tiếng thở dài. Không biết Lệ tần ngất thế này sẽ là tai bay vạ gió cho biết bao nhiêu người trong hậu cung nữa đây.

Chu Hậu Thông có chút sốt ruột, liền hỏi thái y: "Vương thái y, Lệ tần thế nào rồi." Hắn cũng không giấu được lo lắng.

Thái y vẫn chau mày, dường như hơi khó nói. Nắn nã hồi lâu, lão mới nói: "Hoàng thượng, thật không may. Lệ tần nương nương sảy thai rồi." Thái y kia chấp tay, cúi thấp đầu như một lời tạ tội.

Nhạc Hy, Khang tần rung mình, sợ hãi nhìn nhau. Cả Hoàng hậu lẫn Hiền tần cũng không khỏi có chút sững sờ.

Chu Hậu Thông cũng bất ngờ không kém gì các tần phi có mặt, vội hỏi lại: "Lệ tần có thai sao?"

Vương thái y nhìn hần thật có lỗi, cúi đầu cung kính nói: "Cái thai mới gần hai tháng. Vì thần không trực tiếp thường xuyên bắt mạch, cho nên không đoán ra nguyên nhân sảy thai. Suy đoán ban đầu là do nương nương ăn uống không đầy đủ, không bồi bổ trong giai đoạn mang thai dẫn đến yếu thai mà sảy thai."

Nhạc Hy và Khang tần thờ phào một tiếng nhẹ nhõm, lại đưa ánh mắt thật yên tâm nhìn nhau. Không cần biết nàng ta sảy thai vì lý do gì, chỉ cần là không phải do kẻo mợ thì đương nhiên các nàng có thể yên tâm.

Nhạc Hy nghĩ đến lời Vương thái y, đột nhiên trầm tư suy nghĩ. Thực ra thì nguyên nhân này cũng có thể xảy ra. Có thể Lệ tần hai ba hôm nay bị cấm túc, do đó buồn bã không thiết gì ăn uống mới dẫn đến chuyện này.

Hoàng hậu đưa mắt nhìn hai cung tỷ hầu cận của Lệ tần, nghiêm giọng nói: "Các người chăm sóc nương nương thế nào mà lại để nàng ấy ăn uống không đầy đủ chứ? Thật là tắc trách!"

Chu Hậu Thông cũng không khỏi nhìn hai cung tỷ bằng ánh mắt căm giận, hần chất vấn: "Kể cả các người không biết Lệ tần có thai thì cũng phải để nàng ấy đầy đủ chứ. Sao lại để mọi chuyện thành ra thế này?"

Hai cung tỷ kia chỉ biết cúi đầu, nhìn nhau, không dám hé răng nói đến nửa lời.

Nhạc Hy nhẹ nhàng lên tiếng: "Hoàng thượng, thần thiếp cho rằng nếu chỉ đơn giản là ăn uống không đầy đủ thì rất khó có thể xảy ra chuyện nghiêm trọng này. E là bên trong còn có nội tình gì đó."

Hiền tần lại đưa mắt sắc nhìn Nhạc Hy: "Hy tần đang muốn nói tới kẻo mợ của mình à? Vậy là chính Hy tần cũng muốn cho rằng kẻo mợ có vấn đề đấy."

Nhạc Hy cũng hơi khó chịu trong lòng. Hiền tần mở miệng ra, một câu kẻo mợ, hai câu cũng kẻo mợ, hần là đang muốn gán cái tội danh này cho nàng đây mà.

Khang tần không kìm được mà nói: "Hiền tần chớ ăn nói hồ đồ."

Nhạc Hy không hề nao núng nói: "Bản cung chỉ là đang giúp thái y và Hoàng thượng tìm ra chân tướng thực sự mà thôi. Hiền tần sao lại ráo riết muốn đổ lỗi đến vậy chứ? Bản cung có trong sạch thì mới dám nói cho Hoàng hậu và Hoàng thượng biết Lệ tần đã ăn đồ do bản cung làm. Chẳng ngờ cái lòng trung thành với Hoàng hậu và Hoàng thượng của bản cung bị Hiền tần làm cho vấy bẩn."

Hiền tần tức mình nhưng không dám nói thêm điều gì. Chu Hậu Thông liền nhẹ nhàng phân trần: "Trẫm tin Hy tần không làm chuyện này. Trước nay, nàng ấy là người thế nào, trẫm biết rõ." Nói rồi hần lại quay sang Hiền tần, trách nhẹ: "Quyên Nhi, nàng cũng lo cho Lệ tần mà quá nóng vội rồi."

Hiền tần khẽ cúi đầu.

Nhạc Hy hơi thất kinh. Trước nay, trong đám phi tần mới tiến cung, nàng chưa nghe hần gọi ai bằng khuê danh cả. Thậm chí, cũng chưa bao giờ gọi nàng là Hy Nhi như đại huynh của nàng. Bất giác trong lòng nàng cảm thấy tủi thân và trống vắng. Hoàng hậu dường như đã nhận ra sự bất thường của nàng, khẽ nói với nàng để nàng chú ý vào câu chuyện hiện tại: "Bản cung cũng cho rằng Hy tần không làm chuyện nguy hiểm như thế. Nếu Lệ tần ngất đi, chẳng phải kẻo mợ của Hy tần sẽ bị điều tra đầu tiên sao?"

Thái y lúc này cũng mới lên tiếng: "Trước khi bất tỉnh, Lệ tần đã dùng kẻo mợ sao?" Giọng thái y đầy vẻ nghi hoặc. "Vi thần dám hỏi Hy tần nương nương, trong kẻo mợ có những thành phần gì?"

Nhạc Hy đạm nhiên đáp: "Mơ cả quả, ngâm trong nước dứa để lấy độ chua thích hợp, sau đó ướp qua với đường đun. Cách này có lẽ chỉ có mình bản cung dùng thôi. Khi trước ở Thẩm phủ, bản cung cũng từng làm kẻo mợ như thế."

Thái y chau mày đáp: "Thực ra thì nước dứa có thể khiến nhau thai mềm, dẫn đến sảy thai... Hơn nữa thứ chua như vậy lại ăn lúc đói..." Lời thái y khiến Hoàng thượng, Hoàng hậu đều hơi hoảng sợ.

Hiền tần gắt: "Hy tần, người nghĩ sao?"

Nhạc Hy cười thản nhiên, không một chút sợ hãi trước Hiền tần: "Bản cung vốn không biết Lệ tần có thai. Hôm nay thái y bắt mạch nói là sảy thai, bản cung cũng bất ngờ. Quan trọng nhất là kẻo mợ này bản cung cho Khang tần chứ không cho Lệ tần. Bản cung nào biết Lệ tần sẽ ăn kẻo của bản cung chứ? Dựa vào quan hệ chẳng mấy tốt đẹp của bản cung và Lệ tần, có chết bản cung cũng chẳng muốn mang kẻo đến cho nàng ta."

Hiền tần vẫn chưa muốn dừng lại, liền nói tiếp: "Khang tần và Hy tần quan hệ tốt đẹp, hậu cung ai cũng biết. Ai biết được hai người có cấu kết lại, bỏ thêm thứ gì vào kẻo hay không? Mà có khi Khang tần ở Trường Xuân cung cùng với Lệ tần, sớm đã nhận ra Lệ tần mang thai, cho nên mới cùng Hy tần bày ra kế."

Khang tần chau mày, nói: "Hiền tần quá suy diễn rồi đây. Thần thiết với Lệ tần nhất chẳng phải Hiền tần nàng sao? Và lại việc Lệ tần ăn kẻo mợ là nàng ta chủ động chứ bản cung nào có mời nàng ta chứ?" Với quan hệ khó chịu của mình và Lệ tần, có cho vàng Khang tần cũng không chủ động mời nàng ta ăn kẻo.

Hiền tần chưa bỏ cuộc, lại tiếp tục đưa thêm các khả năng: "Hoặc có thể Hy tần hạ độc, vốn muốn diệt trừ Khang tần, nhưng lại vì lấy tới Lệ tần thì sao?"

Nhạc Hy cười. Hiền tần này quả là lợi hại, điều gì cũng có thể nghĩ ra để hất gáo nước này vào người nàng. Nàng nhẹ giọng nói: "Chẳng phải Hiền tần vừa nói Khang tần cùng bản cung quan hệ tốt đẹp sao?"

Hiền tần nhếch môi cười, nói: "Hy tần nguoi xảo quyết vô cùng, ai biết nguoi muốn hại ai thân ai chứ?"

Khang tần vội nói: "Lúc đứng cùng Lệ tần, chính bản cung cũng ăn kẹo mơ Hy tần đưa, có các cung nữ làm chứng, và bản cung có thể nào đầu." Quay sang phía hai cung nữ của Lệ tần, Khang tần hỏi: "Các nguoi cũng đã nhìn thấy, phải không?"

Hai cung nữ kia nhìn nhau rồi gật đầu. Một trong hai nguoi lên tiếng: "Phải, là Khang tần cũng ăn kẹo đó."

Điều đó đủ chứng minh kẹo này không có độc gì.

Hiền tần nói đậm nhiên: "Có những thứ độc mà người thường ăn phải sẽ không sao, nhưng sẽ ảnh hưởng không tốt tới thai phụ, không phải sao?"

Hiền tần trở mặt quá nhanh khiến cả Nhạc Hy và Khang tần đều thấy không vui. Khang tần đang định đáp trả thì Chu Hậu Thông ngăn nằng. Chu Hậu Thông cũng hơi khó chịu trước cuộc cãi vã của đám tần phi. Hắn hơi nặng lời: "Thôi đi! Có bỏ thêm thứ gì không, chẳng phải kiểm tra là xong ngay sao?" Nói rồi, hắn quay sang Khang tần, hơi lạnh lùng: "Kẹo mơ chiều nay Lệ tần ăn đầu?"

Một trong hai tỳ nữ của Lệ tần nhỏ giọng đáp: "Đã hết rồi ạ!"

Nhạc Hy và Khang tần đều không giấu được sợ hãi. Có nghĩa là không còn bằng chứng nữa. Không có bằng chứng thì không ai tin được, Nhạc Hy từng trải qua chuyện Văn thị, nằng rất hiểu chuyện này.

Phuong Hà nhớ ra, vội nói: "A, vẫn còn. Nô tỳ còn mang kẹo mơ của cung Trường Nhạc đến đây!"

Thị định mở hộp đựng đồ ăn ra thì Khang tần thần thờ nói với thị: "À nha hoàn ngốc nghếch. Thứ này sao khiến bọn họ tin được chứ?" Nói rồi lại quay sang Hoàng thượng và Hoàng hậu, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương. Chuyện Lệ tần chủ động xin kẹo mơ từ chỗ thần thiếp, rất nhiều cung tỳ có thể làm chứng được. Nếu sự thực là Lệ tần bị hôn mê do kẹo mơ từ thần thiếp, thần thiếp cũng dám gánh chịu mọi trách nhiệm. Quả không liên quan gì đến Hy tần hết."

Nhạc Hy gạt Khang tần sang một bên, nói thẳng thắn với đế hậu cùng Hiền tần: "Kể cả lúc này không còn bằng chứng nữa, thần thiếp cũng có thể tự tin nói kẹo mơ của thần thiếp không có độc. Chỉ một chút nước dứa để ngâm mơ cũng không khiến Lệ tần sảy thai được? Hoàng thượng và Hoàng hậu có thể không tin thần thiếp thế nhưng kẹo mơ do Lệ tần tự lấy ăn, không lẽ là Lệ tần tự hạ độc mình?"

Hoàng hậu gật đầu, nói: "Hy tần nói rất phải. Thứ nhất, Hy tần không hề biết Lệ tần có thai mà cho nước dứa vào. Thứ hai, cũng là lý do quan trọng nhất, Hy tần không hề biết rằng Lệ tần sẽ ăn kẹo mơ của Hy tần để cho độc vào. Không có bằng chứng nhưng chỉ qua hai điều này, có thể thấy Hy tần và Khang tần vô tội."

Chu Hậu Thông trầm giọng nói: "Trẫm tin Hy tần." Hắn nói một câu ngắn gọn như thế, một lần nữa khẳng định niềm tin hắn dành cho Nhạc Hy.

Nhạc Hy cúi đầu: "Tạ ơn Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đã tin tưởng thần thiếp."

Hiền tần nhìn Nhạc Hy với ánh mắt chán ghét nhưng không để lộ rõ sự căm giận. Nằng ta càng nhìn vậy, Nhạc Hy càng nghi ngờ nằng ta có dính tới việc này. Nằng ta quá nóng lòng muốn đổ tội cho nằng và Đỗ Nhục Phấn.

Hoàng hậu nói rất ôn nhu: "Vậy lúc này, chúng ta cần phải tìm ra nguyên nhân thực sự khiến cho Lệ tần bất ngờ sảy thai thế. Khi nấy thái y đã đoán rằng do Lệ tần không bồi bổ. Nếu là thế này thì chúng ta phải hỏi cung tỳ hầu hạ Lệ tần thôi."

Chu Hậu Thông gật gù, nói: "Hoàng hậu nói có lý. Thay vì đổ lỗi cho Hy tần thì nên tìm hiểu lý do theo phỏng đoán của thái y."

Nhạc Hy không ngần ngại, chủ động hỏi cung tỳ của Lệ tần: "Dạo này nguoi thấy Lệ tần ăn uống thế nào? Tâm trạng nằng ta không tốt sao?"

Hai cung tỳ của Lệ tần nhìn nhau, một trong hai nguoi nhỏ nhẹ lên tiếng: "Lệ tần nương nương dạo này ăn ít hơn hẳn so với khi trước. Cho đến mấy ngày nay, khi bị cấm túc thì ăn càng ít hơn. Nghe nói dạo này nương nương muốn học múa, cho nên muốn có thân hình nhỏ hơn, do đó mới..."

Thái y cũng nhỏ giọng: "Thảo nào lại xảy ra chuyện như vậy. Nhịn ăn là cái nên tránh nhất trong khi có thai. Lệ tần nương nương vậy mà lại..."

Hoàng hậu cũng trút một tiếng thở dài, nhìn Lệ tần yếu ớt nằm trên giường, nói: "Thật là đáng tiếc thay cho Lệ tần. Quả thực lâu lắm rồi, hậu cung mới lại có người mang thai, vậy mà..." Kể từ sau lần Trần Thái Uyên sảy thai, hậu cung cũng không ai hoài phụng long thai được nữa. Lệ tần sảy thai phải nói là niềm nuối tiếc của cả hoàng thất, tiền triều. Thế nhưng, có lẽ đó là niềm vui của vô số tần phi thầm nhìn hạn hẹp trong cung.

Không hiểu vì sao, trong lúc ấy Nhạc Hy dường như thấy Chu Hậu Thông nhìn sang Hiền tần.

Nhạc Hy liếc mắt nhìn Hiền tần. Gương mặt nằng ta hơi tái xám. Nằng cũng không đoán được biểu hiện đó là do nằng ta không đổ được lỗi này lên đầu nằng hay là vì Lệ tần – đồng minh của nằng ta – sảy thai nữa. Có lẽ là cả hai.

Thái y sai y nữ lấy giấy mực, viết một đơn thuốc dài rồi đưa cho cung tỳ của Lệ tần: "Các nguoi theo đơn thuốc này sắc cho nương nương uống ngày ba lần. Nương nương vừa sảy thai xong, trước đó sức khỏe đã không tốt, cần được bồi bổ nhiều hơn nữa."

Cung tỳ nhận lấy đơn thuốc từ thái y rồi nhanh nhẹn đi tới ngư dược phòng. Thái y cẩn thận nói với đế hậu và mấy tần phi: "Lúc này nên để Lệ tần nương nương yên lặng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng."

Hoàng hậu quay sang Chu Hậu Thông, nói rất nhỏ: "Hoàng thượng, thần thiếp thấy thái y nói đúng đấy. Hoàng thượng nên hỏi cung Càn Thanh đi."

Chu Hậu Thông trầm giọng nói với Hoàng hậu: "Cũng được. Trẫm cũng hơi mệt rồi."

Nhạc Hy và Khang tần cũng nhìn nhau, Khang tần nắm lấy tay trái Nhạc Hy, lại nói với đế hậu: "Chúng thần thiếp cũng xin cáo lui trước." Nói xong, nằng định cùng Nhạc Hy đi. Nhạc Hy sớm cũng có ý định này, liền bước theo lực kéo của tay Khang tần.

Nằng bước qua Chu Hậu Thông, không dám đưa mắt nhìn hắn. Không ngờ hắn nắm lấy tay phải của nằng, nhỏ giọng nói: "Nằng đi cùng trẫm!"

Nhạc Hy hơi bất ngờ, lại quay sang nhìn Khang tần bằng ánh mắt lưỡng lự. Khang tần chủ động bỏ tay Nhạc Hy ra, lại đưa mắt ra hiệu cho Nhạc Hy đi theo Chu Hậu Thông. Nhạc Hy đành nhỏ nhẹ "vâng" một tiếng rồi bước đi theo hắn. Phuong Hà không quên đưa cho nằng hộp đựng thức ăn đã chuẩn bị.

Hiền tần lại quay sang nói với Hoàng hậu: "Xin nương nương yên tâm hỏi cung. Ở đây thần thiếp sẽ chăm sóc cho Lệ tần."

Hoàng hậu gật đầu: "Có Hiền tần ở đây, mọi người cũng yên tâm hơn phần nào." Nói rồi Hoàng hậu nhanh chóng rời đi. Cả Khang tần cũng không lưu lại tầm diện của Lệ tần nữa.

Chu Hậu Thông ra hiệu cho Trường Mộc Anh không đi theo mình. Phương Hà cũng đã sớm trở về Trường Nhạc cung trước. Chỉ còn Chu Hậu Thông đi cùng Nhạc Hy trên trường nhai dài của Tử Cẩm Thành. Biết bao cung nhân đi qua đưa ánh mắt thêm khát, ngưỡng mộ nhìn nàng.

Hắn nắm tay dắt nàng đi, nhưng lại không nói với nàng lời nào trên suốt quãng đường khiến cho lòng Nhạc Hy có chút nao nao lo sợ. Vài ngày này, hắn cũng không đến cung Trường Nhạc của nàng khiến nàng có chút bất an. Không phải hắn lại giận gì nàng chứ?

Hắn cứ thế, dắt tay nàng đến Yến hoa viên. Nàng hơi khó hiểu, không biết vì sao hắn lại đưa nàng đến chỗ này. Tuyết phủ trên cỏ hoa trong Yến hoa viên tạo thành một màu trắng mịn mờ, lạnh lẽo. Hắn dừng lại dưới gốc một cây liễu, tay vẫn không buông tay nàng nhưng vẫn chẳng nói điều gì với nàng cả.

Đánh bạo, nàng gọi: "Hoàng thượng..."

Hắn đột ngột ôm lấy nàng khiến nàng hơi sững người, nhất thời chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn nói khẽ: "Mấy hôm không gặp, nhớ nàng quá."

Nàng cười nhẹ nói: "Hoàng thượng có thời gian đến Trữ Tú cung thăm Hiền tần mà không đến thăm thần thiếp, còn nói nhớ nhưng gì chứ?" Nếu Khang tần không kể thì nàng cũng không biết đạo này hắn lại thường xuyên đến Trữ Tú cung của Hiền tần.

Hắn vẫn ôm chặt nàng, giọng nói hậm hực: "Đấy chẳng phải do nàng không đến Càn Thanh cung thăm thăm sao? Trẫm đã đến tận Trữ Tú cung để thể hiện thái độ mà nàng vẫn không chút động lòng còn gì?"

Nhạc Hy cười nhạt nhẽo. Kỳ thực là mấy hôm nàng bận rộn với việc chuẩn bị tết nguyên đán trong cung Trường Nhạc cho nên không có thời gian đến thăm hắn. Chứ nàng có chết cũng không ngờ hắn tới thăm Hiền tần là để chọc tức nàng. Hơn nữa chiều nay nàng mới biết việc hắn thường xuyên lui tới Trữ Tú cung.

Hắn dường như nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của nàng, nói: "Giờ vẫn còn cười? Nàng quả nhiên là nữ nhân thân nhiên, vô tình." Ngữ khí của hắn có chút đùa giỡn. Thực ra thì điều này hắn đã nhận thấy từ lâu. Nhạc Hy trong mắt hắn luôn là một nữ tử bình tĩnh và lý trí hơn cả nam tử. Thế nhưng những thứ ẩn sâu trong con người nàng, hắn chưa bao giờ hiểu được.

Nàng khẽ đẩy nhẹ hắn ra, dùng lời lẽ thật chân thành mà nói: "Nếu Khang tần tỷ tỷ không nói, thần thiếp cũng không biết chuyện Hoàng thượng dạo này thường xuyên tới thăm người ở Trữ Tú cung. Thực ra thì chiều nay thần thiếp cũng định tới Càn Thanh cung thăm Hoàng thượng, còn là để hỏi rõ chuyện ấy." Nàng giờ hộp com trên tay lên khoe với hắn, cười tủm tỉm: "Đấy, hạp đựng thức ăn, thần thiếp vẫn mang theo. Chỉ là không ngờ trên đường đi thì xảy ra chuyện của Lệ tần, thần thiếp mới không tới được." Nàng diễn giải một loạt những lý do với hắn.

Nàng lại kéo hắn ngồi xuống bên gốc liễu trơ trụi, mở hạp đựng thức ăn ra, động tác rất nhẹ nhàng. Nàng bày các món ăn trong hạp ra cho hắn, lại nói: "Đấy, toàn là thần thiếp tự chuẩn bị để mang tới cho Hoàng thượng. Ai ngờ có chuyện giữa chúng, nay Hoàng thượng cũng đã ở đây rồi, chỉ bằng dùng thử một chút đi kéo phụ tấm lòng của thần thiếp." Nàng cười khó, lắc đầu tiếc nuối. Canh hãm nàng chuẩn bị chắc cũng đã nguội mất, kẹo bánh tự làm kia chắc cũng không còn ngon nữa rồi.

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt nhu tình, lại cảm thấy thứ bánh kẹo kia lên nếm thử, tấm tắc: "Này, nếu không có chuyện lần này, trẫm cũng không biết nàng làm đồ ăn ngon đến thế đâu đấy."

Nhạc Hy cười. Khi trước người dạy nàng cảm kỳ thi họa, nữ công gia chánh đều là những người tài hoa nhất trong thiên hạ, do đó phàm là nữ công hay tài lệ thì nàng đều xuất sắc hơn người. Nàng nói đùa: "Giá mấy hôm trước Hoàng thượng đến cung của thần thiếp thì có phải đã sớm được ăn rồi không? Ai bảo thích tới Trữ Tú cung làm gì?"

Hắn cười đón đầu một tiếng nói: "Đồ ăn nàng làm thật khiến trẫm nhớ đến mẫu thân của trẫm ngày trước." Hắn nghẹn ngào kể: "Nhớ ngày trước cứ giáp tết mẫu thân lại làm rất nhiều bánh kẹo ngon cho trẫm ăn. Có lần, trẫm giận mẫu thân, và rồi không nói chuyện với người mấy hôm liền. Sau đấy người mang kẹo bánh người làm tới cho trẫm, trẫm liền không giận người nữa. Người cũng nói giống nàng, "Giá con đừng giận mẫu phi thì có phải sớm được ăn kẹo ngon rồi không?" Nghĩ lại, hồi đó trẫm cũng thật trẻ con." Hắn không kim được mà có chút xúc động.

Nhạc Hy cũng phần nào hiểu được lòng hắn. Nàng còn nhớ lần đầu gặp hắn cũng ở Yến hoa viên này, hắn từng rất đau lòng sau sự ra đi của Trường phi – mẫu thân của hắn. Nàng cũng là người sớm mất mẹ, nàng rất hiểu sự thiếu thốn tình thương của mẫu thân. Mắt hơi rom rớm lệ, nàng nói: "Thần thiếp cũng hiểu được tình yêu của Hoàng thượng dành cho mẫu thân của người."

Hắn ngậm ngút lắc đầu, lại có nặn ra một nụ cười khiên cưỡng: "Thôi, không nhắc tới mẫu thân nữa." Hắn ngẩng đầu, nhìn lên cây liễu đang buông rũ những dải lá xác xơ, chợt hỏi nàng: "Nàng có từng thắc mắc vì sao chúng ta lại quen nhau hay không?"

Nhạc Hy hơi bất ngờ. Có lẽ hắn lại nhớ tới chuyện hồi nhỏ.

Cuộc gặp gỡ mùa thu năm ấy khiến cả hắn và nàng đều vô tình nhớ mãi không quên nhau. Về sau gặp lại, quen nhau, kỳ thực cũng là do ấn tượng từ lần đầu gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Nhất sinh nhan sắc phó tây phong

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 50:

NHẤT SINH NHAN SẮC PHÓ TÂY PHONG

(Nhan sắc một đời tàn theo gió tây)

**Trích Hoàng Hoa thi – Đường Dần. Cụ thể hai câu cuối có nghĩa là "Tổn hết tiền vàng mua sơn phấn. Nhan sắc một đời lại tàn theo gió tây"*

Ngày hoàn thành: 29/6/2018

"Thần thiếp không biết." Giọng Nhạc Hy rất nhẹ. Thực ra nàng biết rõ hơn hẳn tại sao họ quen nhau.

Hắn cười mỉm rất thân nhiên, lại kể: "Mười mấy năm về trước, trẫm từng gặp một nữ tử, cũng ở chính Yển hoa viên này..." Giọng hắn trầm trầm tựa như sương, lại nhẹ tựa như mây, mở ra một câu chuyện thật đẹp đẽ. "Một lần gặp gỡ ấy khiến trẫm nhớ mãi không quên nàng, ánh mắt, nụ cười, cả giọng hát trong trẻo của nàng ấy."

Nhạc Hy hơi cúi đầu. Những chuyện ngày trước lại như hiện về trước mắt qua lời kể của hắn. Nàng chợt cảm thấy buồn thương vô hạn. Mười hai năm trước, nàng từng là người trong câu chuyện hắn kể. Mười hai năm sau, nàng lại ngồi đây, dưới một thân phận khác, để nghe hắn kể lại câu chuyện đó với giọng điệu duyên tiếc đến độ bi ai. Quả thực là một giai thoại để hậu thế chê cười.

Nàng chỉ khẽ hỏi: "Người đó hẳn là Tích Nguyệt cô nương? Khi trước thần thiếp vào cung dâng cho Hoàng hậu và tiên hậu, cũng đã từng nghe họ nói về nàng ấy."

Hắn khẽ gật đầu bảo: "Phải, chính là nàng ấy." Ngờ kìa của hắn mơ hồ có sự tiếc nuối, lại có chút bi ai thống thiết. "Trẫm và nàng quen nhau, cũng một phần là vì nàng ấy."

Nhạc Hy cười nhạt, nói với hắn: "Vi câu thơ thần thiếp viết trong tết Nguyên tiêu năm ngoái sao?" Nàng biết, vì câu thơ đó có chữ "tích nguyệt" và "thiên quang". Cũng thật trùng hợp biết bao, dường như là do ông trời sắp đặt.

Hắn lại gật đầu, nhưng không nói vì sao câu thơ đó khiến mình ấn tượng, chỉ nói một câu ngắn ngủi: "Nàng rất giống nàng ấy."

Nàng đột nhiên cảm thấy buồn man mác. Giờ đây, nàng rất muốn nói với hắn, nàng chính là người hắn luôn nhớ nhưng bấy lâu. Thế nhưng, vì cục diện, nàng lại không bao giờ nói ra được. Bí mật này, có lẽ mãi về sau, hắn cũng không bao giờ biết. Hắn chắc không thể ngờ được, thực ra mình đã yêu nàng từ rất lâu về trước.

Nàng cố gắng không để lộ chút yếu lòng, vẫn bình tĩnh hỏi theo câu chuyện hắn nói: "Giống ở điểm gì? Dung mạo hay là tính cách?"

Hắn nói: "Nàng rất giống nàng ấy, cũng phải đến bảy tám phần, nhưng tính cách thì hoàn toàn trái ngược."

Nhạc Hy cười khò. Cùng là một người, nào có thể là tính cách trái ngược chứ? Sự khác nhau duy nhất đó chính là người ngày đó là Trương Trích Nguyệt, người ngày hôm nay là Thẩm Nhạc Hy. Trương Trích Nguyệt – người đã gặp chàng ngày đó - là người luôn chất chứa một ưu tư phiền muộn, và chàng là người vô tình thấy được tâm sự u sầu của nàng lúc đó. Còn người hôm nay là Thẩm Nhạc Hy – một người dùng lý trí để che giấu đi mọi buồn đau trong lòng.

Ngậm đắng, nàng cười nói: "Trái ngược? Vậy Hoàng thượng thích người tính cách thế nào?"

Hắn nhẹ nhàng nói rất dối chân thành: "Khi trước trẫm nghĩ trẫm rất yêu Tích Nguyệt, nhưng mãi về sau trẫm mới nhận ra, yêu thì có yêu, nhưng giữa trẫm và nàng ấy, đa phần là sự đồng cảm của những người cùng khổ. Bây giờ nếu nói là trẫm không còn lưu luyến nàng ấy thì chính là nói dối." Hắn nói rất thật lòng với nàng, không một chút giả tạo. Hắn vẫn còn nhớ người con gái năm xưa.

Nhiều năm trước Nhạc Hy cũng nhận ra điều này. Phải, giữa hắn và nàng khi đó, chỉ một lần gặp đã nhớ mãi không quên, đó là bởi vì hai người họ có nỗi buồn giống nhau, tâm tư đều ủ dột. Chợt gặp nhau trong lúc buồn bã thê lương, giống như kẻ lữ khách lạc đường, đang trong tâm trạng hoảng loạn đột nhiên gặp được một người bạn đồng hành, tự dưng động lòng cảm khái.

"Vậy còn thần thiếp?" Nàng biết hắn sẽ nói gì nhưng vẫn hỏi.

"Nàng giống như một người tri kỷ, một thê tử mà trẫm dành cả đời để tìm kiếm." Giọng hắn nhẹ nhàng.

Nàng chợt cảm thấy ấm áp tận đáy lòng. Nàng cũng tin là như vậy. Nàng không hỏi địa vị của nàng trong lòng hắn so với người trong lòng hắn còn kém bao nhiêu, hắn yêu Trích Nguyệt năm xưa hơn nàng bao nhiêu. Chỉ một câu "thê tử mà trẫm dành cả đời để tìm kiếm", nàng cũng đủ cảm thấy mãn nguyện rồi.

Chuyện nàng là Trích Nguyệt, nàng vẫn sẽ giấu hắn. Đó vừa là vì Trương gia, vừa là vì tương lai của nàng và hắn. Bấy nhiêu lời của hắn đủ để nàng cất giữ chuyện xưa sự cũ vào chỗ sâu nhất trong trái tim, để lại một chút hồi ức cho riêng mình.

Trên bầu trời xám xịt toàn những mây đen, có một đôi chim nhạn ráo riết chao lượn. Trong không gian tối tăm đến đáng sợ, đôi chim nhạn ấy vẫn bình yên sóng đôi, cùng nhau bay qua những cõi âm u nhất. Nàng cũng mong nàng và hắn được như đôi nhạn trên trời, vĩnh viễn không phải lần nữa hiểu lầm rồi chia cắt.

Sáng sớm ngày hôm sau là ngày cuối cùng của năm Gia Tĩnh thứ mười. Khi Nhạc Hy thức dậy thì tuyết đã không còn rơi. Tuyết cũng không còn vương trên sân cung Trường Nhạc, chỉ còn lác đác trên những cành hải đường gầy guộc trước cửa tiền điện và những khóm hoa chưa nở trong hoa viên.

Cũng là những ngày cuối năm, cho nên Chu Hậu Thông cũng bận rộn, không tới Trường Nhạc cung được. Nhạc Hy lại trải qua nửa ngày dài ngao ngán trong cung. Đi qua đi lại làm mấy việc, lại cùng hạ nhân chuẩn bị mấy thứ cho giao thừa, thoát cái đã nghe thấy chuông đồng ở am tự xa xa điểm canh Ngọ.

Qua giờ Ngọ hai khắc, Khang tần đã đến thăm nàng. Cũng vừa khéo Nhạc Hy định tới Trường Xuân cung thăm Khang tần để nói chuyện giết thời gian. Có chút tâm ý tương thông là Khang tần lại đã có mặt tại cung Trường Nhạc rồi. Mà Nhạc Hy cũng đoán được tại sao nàng ta lại xuất hiện lúc này. Hắn là ở Trường Xuân cung ngày hôm nay, Lệ tần lại làm um xiêm một mẻ lên sau khi tỉnh lại đây mà. Với tính cách đanh đá của nàng ta, không bói loạn lên mới là chuyện lạ.

Giương mắt Khang tần vẫn râu rĩ, không khác gì ngày hôm trước, khi mà Lệ tần hôn mê, nàng ta và Nhạc Hy suýt thì bị liên lụy.

Giống như lần trước Khang tần tới, Nhạc Hy vẫn sai hạ nhân mang trà nước, điểm tâm lên tiếp đãi từ tế. Đối lập với Khang tần, Nhạc Hy vẫn luôn giữ vẻ mặt và thái độ ung dung: "Tỷ tỷ đến thật vừa lúc. Bận cung cũng đang buồn chán, muốn tới Trường Xuân cung của tỷ tỷ đây." Vừa nói, nàng vừa đưa những ngón tay thon dài, trắng nõn qua những đường chạm khắc tinh xảo trên chiếc lò sưởi cầm tay.

Khang tần nghe mà càng thêm ủ rũ, than thở: "Hy tần lại nói đùa rồi. Xem lúc này xem, chẳng biết bản cung được chủ quản Trường Xuân cung được thêm mấy ngày nữa đây."

Ngón tay Nhạc Hy bất chợt bị hẫng một nhịp, liền hỏi lại nàng: "Sao tỷ tỷ lại nói vậy? Ở Trường Xuân cung lại có chuyện gì rồi?" Trong đầu nàng mường tượng được ra tại sao Khang tần nói vậy.

Trước nay, Nhạc Hy không hay ra khỏi tầm cung như Khang tần. Khang tần có người bạn "đồng bệnh tương lân" là Hòa tần, cho nên thường xuyên đi dạo, thăm hỏi Hòa tần. Cũng vì hay ra ngoài, tin tức Khang tần nắm bắt được hẳn nhiều hơn nàng.

Khang tần nói: "Hy tần muội chưa biết sao? Sáng nay trên triều, thủ phụ nội các cùng với phụ thân Lệ tần tố thái độ cực kỳ bất mãn sau chuyện Lệ tần sảy thai. Gắt nhất phải là thủ phụ nội các, nghe bảo ông ta còn nói, đã lâu lắm hậu cung mới có hy, vậy mà lại để mất như thế, phải điều tra kỹ và nghiêm trị để răn đe."

Nhạc Hy nghe mà chỉ muốn cười khò. Thực ra thì đó là tâm lý chung của tất cả mọi người. Long thai là đại hỷ, vậy mà giờ đã mất rồi. Diêm Mạn Cơ là người do Dương Đình Hòa tiến cử, đương nhiên ông ta là người ghét hơn tất cả. Nhạc Hy cũng chỉ hiểu kỳ muốn biết Dương Đình Hòa muốn ném tội danh này cho ai? Cho nàng và Thẩm gia sao? Hay là cho Khang

tần? Chỉ tiếc là đã không thành mất rồi.

Nàng nói mỉa mai: "Vậy bảo ông ta tự đi mà điều tra chứ!"

Khang tần lại kể: "Hoàng thượng có vẻ khá cáu giận. Trên triều hôm nay có vẻ đã xảy ra một trận phong ba. Hoàng thượng dù không thể hiện nhiều nhưng chỉ câu nói "Vậy thủ phủ nội các định gán tội này cho ai?" với Dương đại nhân là đủ hiểu người khó chịu thế nào rồi."

Nhạc Hy nghi hoặc hỏi: "Những chuyện ấy ai kể cho tỷ tỷ?"

"Do con nha hoàn Hồng Anh có đồng hương hầu hạ ở tiền điện, nghe ngóng được mấy chuyện vặt vãnh thôi." Khang tần hát hàm về phía thị tỷ Hồng Anh đang đứng khom người bên cạnh, miệng lại không ngừng thở than: "Và rồi Dương đại nhân cùng phụ thân Lệ tần đã yêu cầu gì? Đường nhiên là yêu cầu Hoàng thượng bù đắp tinh thần cho Lệ tần rồi. Mà với họ thì cái gì là bù đắp? Chính là vị trí chủ quân cung Trường Xuân và phi vị." Khang tần cứ nói rồi tự trả lời, thái độ khó chịu và bức bối lộ rõ.

Nhạc Hy giật mình, nói: "Bọn họ yêu cầu thế và Hoàng thượng đã đồng ý à?"

Khang tần lắc đầu bảo: "Hình như chưa, nhưng cũng là chuyện sớm muộn thôi. Hoàng thượng đem lụa là trân bảo thưởng cho Lệ tần cùng gia quyến, lại còn cho phép Dương phu nhân – thân mẫu Lệ tần – vào cung chăm sóc con gái. Nhưng chuyện tấn phong phi chắc sẽ không xảy ra đâu. Bởi vì Lệ tần vừa phạm lỗi phải cảm tước, kể cả có mang long thai cũng không thể phá lệ tấn phong. Không tấn phong thì không tấn phong, được đại vị chủ quân vốn là đủ rồi." Ngừng lại một lát như để nén giận, nàng hậm hực: "Muội nói xem, Lệ tần kia trong họa gặp phúc, có may mắn không chứ?"

Nhạc Hy cười khỏ. Mẫu thân Lệ tần mang họ Dương, vậy thì chắc có quan hệ gì với Dương Đình Hòa kia rồi. Ban thường cho gia quyến, lại còn cho mẫu thân vào chăm nom, Lệ tần này quả cũng quá hời cho một người ở tần vị như nàng ta. Nhạc Hy vẫn thản nhiên: "Vậy thì trách sao được? Nói gì thì nói, đứa bé này của nàng ta dù mất rồi nhưng cũng đến thật đúng lúc. Đến vừa khi nàng ta thất sủng, tự đứng giúp nàng ta, không những trở lại vị trí ban đầu mà còn được ưu ái hơn xưa ấy."

Khang tần lại tỏ thái độ khinh thường, kể lể: "Sáng nay tỉnh dậy, nàng ta làm bung bét cả Trường Xuân cung lên, chửi bần cung, rồi chửi cả muội, than trời, than đất, kêu gào gọi Hoàng thượng rồi Hoàng hậu. Bần cung khó chịu quá mới phải chạy qua đây với muội đây."

Nhạc Hy không nhịn được mà cười phá lên. Nàng đã đoán gì? Quả đúng như vậy. Người thiện cận như Lệ tần ngoài vậy còn làm được gì nữa? Nhếch môi cười, nàng nói: "Kẹo mơ là tự nàng ta lấy ăn, nàng ta đồ lỗi cho ai nữa chứ!"

Khang tần cũng cười: "Có trách thì trách nàng ta bạc phúc thôi." Xua xua tay, Khang tần lại bảo: "Thôi, không nói về nàng ta nữa. Đúng rồi, hộp phấn yến chi hôm trước bần cung để trong sổ lễ vật, muội mang ra dùng thử chưa?"

Nhạc Hy kể cũng không để ý. Lễ vật Khang tần mang đến nàng còn chưa ngó qua thử. Nàng còn định mang sổ đồ tội quốc khố để cứu tế nạn dân nữa kia. Nàng hiểu kỳ hỏi: "Bản cung chưa dùng. Yến chi ấy có gì hay?" Thật sự thì nàng cũng không thích mấy thứ đó lắm. Khi trước ở Thẩm phủ, Tịch Thành có học được cách làm yến chi, sau đó y dạy lại cho Phương Hà. Cung cấm lắm âm mưu, nàng cũng không dám dùng yến chi Nội vụ phủ mang tới.

Khang tần dường như hào hứng lắm, kể: "Yến chi ấy vốn là do Hiền tần tặng Lệ tần, vốn chỉ có hai hộp. Hiền tần mang tặng bần cung một hộp, còn một hộp tặng cho Lệ tần. Hôm nàng ta tặng, bần cung cũng thấy hơi kỳ quặc, hỏi thì nàng ta bảo rằng nàng ta thường xuyên tới Trường Xuân cung chơi, cho nên muốn tặng bần cung thứ gì đó. Nhưng mà bần cung dùng thử thì thấy ngứa, thái y bảo bản cung bị dị ứng không dùng được, cho nên đành mang qua tặng muội vậy. Muội nhìn Lệ tần đi, trang điểm bằng loại yến chi đó cho nên lúc nào mặt cũng sáng ngời, đẹp đẽ. Đầu như bản cung, đến phần còn không thoa được lên mặt?"

Nhạc Hy chau mày, hồ nghi: "Tỷ tỷ nói... phần đó là Hiền tần tặng cho tỷ và Lệ tần à?"

Khang tần gật đầu, hỏi: "Phải, có chuyện gì sao?"

Nhạc Hy lắc lắc đầu, lại vội nói: "Tỷ tỷ, giờ bần cung có việc một chút, tỷ sang tạm cung Thọ An với Trang tần và Hòa tần được không?" Lúc này Khang tần không thể hỏi cung, cho nên chỉ có thể sang bầu bạn với Hòa tần.

Khang tần có chút không hiểu, nhưng rồi cũng đành nghe lời nàng mà về trước. Đợi nàng ta đi rồi, Nhạc Hy mới gọi: "Phương Hà có ngoài đó không?"

Phương Hà nhanh nhẹn từ tiền điện đi vào nghe Nhạc Hy phân phó. Nàng hỏi: "Sổ lễ vật hôm qua người để đâu rồi? Đã mang đến quốc khố chưa?"

Phương Hà chau mày đáp: "Chưa ạ. Hiện vẫn đang ở trong kho phòng. Sao thế nương nương?"

Nhạc Hy vội nói: "Đưa bản cung đến đó!"

Nhạc Hy không đợi được nữa, vội đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Nhữ Phần và Như Dung đứng ở mé hiên cũng hơi bất ngờ khi thấy chủ nhân vội vã vậy. Phương Hà nhanh chóng đưa nàng tới kho phòng để xem xét.

Chỗ lễ vật hôm qua Khang tần đưa tới vẫn còn nguyên khay, vài nhưng đồ phủ trên vẫn còn chưa mở ra. Nhạc Hy lật tấm nhung lên, xem xét sổ lễ vật trong đó, quả nhiên có một hộp nhỏ bằng đồng, nắp hộp được trang trí tỉ mỉ công phu. Nhạc Hy vội mở ra – chính là hộp yến chi mà Khang tần nhắc tới. Nếu như cảm tính của nàng không sai, vấn đề chính nằm trong hộp yến chi này.

Nàng dặn khế Phương Hà đang đứng bên cạnh mình: "Người mang hộp yến chi này đến ngự được phòng hoặc thái y viện, sai bọn họ ghi lại tất cả thành phần của yến chi này ra. Cứ nói là người muốn chế một hộp giống vậy chi bản cung."

Phương Hà nhanh nhẹn đi ngay. Nhạc Hy một mình ngồi trong kho phòng ngắm nghĩ. Nếu quả thực yến chi này có vấn đề liên quan đến cái thai trong bụng Lệ tần thì có nhiều trường hợp xảy ra. Thứ nhất, có thể Hiền tần đoán được Lệ tần đang mang thai, cho nên cố tình tặng hộp yến chi để nàng ta sảy thai. Thứ hai, Hiền tần chỉ vô tình tặng hộp yến chi mà không biết Lệ tần có thai từ trước. Thứ ba, cũng là trường hợp nguy hiểm nhất, Khang tần tỏ vẻ ra câu chuyện hộp yến chi để đổ tội cho Hiền tần. Nếu vậy thì kẹo mơ hôm qua Khang tần đưa cho Lệ tần cũng là để đổ tội cho nàng. Nhưng với những gì Khang tần làm hôm qua, thêm trực giác mách bảo nàng, khả năng thứ ba khó xảy ra.

Phương Hà trở về, mang theo lọ yến chi với mảnh giấy Tuyên Thành nhỏ, thoáng trông có vài nét mực. Nhạc Hy biết Phương Hà đã mang được giấy ghi các thành phần về. Nàng liền giờ ngay ra đọc. Tờ giấy trắng tinh ghi một vài chữ nguệch ngoạc: cánh hoa rum, phấn hoa mẫu đơn, nhụy hoa lan, cánh hoa hồng, dầu thơm, bột phụ tử,...

Nhạc Hy rất bình tĩnh, cho đến khi đọc tới chữ "bột phụ tử". Tay nàng khẽ run lên, mảnh giấy đang cầm trên tay rơi xuống đất như một cánh bướm lơ lửng. Nàng cũng biết rõ bột phụ tử có công dụng gì. Đó là thứ bột giúp trắng da, thế nhưng khi dùng với phụ nữ mang thai sẽ khiến thai nhi yếu, dễ gây ra sảy thai. Yến chi này quả nhiên có vấn đề không nhỏ.

Đã có vấn đề, thế thì thường khả năng nàng đoán đều có thể xảy ra. Hoặc do Hiền tần, mà cũng có thể do Khang tần. Để hoàn toàn chắc chắn, nàng cần làm rõ xem Hiền tần có thực sự tặng hộp yến chi đó cho Lệ tần hay không và hộp yến chi của Lệ tần có vấn đề thực sự hay không. Bởi lẽ có ai biết được Khang tần có lợi dụng lọ yến chi Hiền tần tặng cho mình để đổ tội cho nàng ta hay không. Biết đâu Hiền tần vốn dĩ tặng hai hộp yến chi rất bình thường nhưng Khang tần lại cố ý đưa hộp yến chi có vấn đề ra để nàng nghi ngờ Hiền tần.

Chung quy là chuyện gì cũng có thể xảy ra được. Bây giờ nàng chỉ sợ Lệ tần đã dùng hết yên chi kia thì việc kiểm tra sẽ trở nên bất khả thi. Nếu yên chi của Lệ tần cũng có bột phụ tử thì có thể khẳng định tám phần là do Hiền tần gây ra. Như vậy thì không khó hiểu cho việc nàng ta cứ tìm cách đổ lỗi cho kẻo mợ của nàng như thế.

Nàng đang căng thẳng, đột nhiên Như Dung bước vào, nhẹ giọng nói: "Nurong nurong, Hoàng hậu nurong nurong nói với các tần phi, chiều nay giờ Thân tất cả đến Trường Xuân cung thăm Lệ tần nurong nurong ạ."

Giương mặt Nhạc Hy dẫn ra được phần nào. Quả nhiên là trời giúp đỡ nàng. Vậy là nàng sẽ có cơ hội để lấy hộp yên chi ở chỗ Lệ tần để kiểm tra thử rồi. Làm rõ được hộp yên chi này là chuyện quan trọng. Đến lúc đó sẽ biết rõ là Khang tần giả nai hay Hiền tần bày kế.

Nàng đợi mãi mới tới được giờ Thân, không chần chừ mà đi tới Trường Xuân cung ngay lập tức. Giống như ở Trường Nhạc cung, trên trường nhai dài đặc hầu như cũng chẳng còn bông tuyết nào. Nhạc Hy thờ dài một tiếng ngân ngấm. Mưa đông và trận đại tuyết nữa lại qua đi rồi. Chỉ trong có mấy ngày cuối năm, tiết trời đổi thay đến mấy lần, hậu cung cũng xảy ra đến không ít chuyện. Năm nay, quả là một năm không tốt. Đến tận hôm nay là ngày cuối cùng của năm, các cung hân vẫn chưa ai có thể hoàn toàn yên tâm đón một cái tết nguyên đán hoan lạc.

Khi Nhạc Hy đến đại điện của cung Trường Xuân thì các tần phi đã tề tựu cả, chẳng còn thiếu một ai. Lệ tần nằm nghiêng trên tấm sàng, cách một tấm màn sa mỏng. Các tần phi đều đứng cả ở bên ngoài màn che, không tiếp xúc trực tiếp với Lệ tần, kể cả Hoàng hậu.

Nhạc Hy thật muốn cười lớn. Nằm trong giường, lại che màn, thật khiến người ta hình dung ra đáng vẻ yếu đuối tốt cùng. Thế mà cái người mòng manh kia vừa buổi sáng thôi còn đủ sức là ó, chửi bới, làm loạn một trận ở Trường Xuân cung cơ đấy. Không khó cho Nhạc Hy đoán được lát nữa Hoàng thượng sẽ tới, cho nên Lệ tần mới tự nhiên "đổ bệnh" thế này. Quả là chỉ có người gần nhất là Khang tần mới biết rõ nhất sự hèn hạ của nàng ta thôi. Chắc chuyện nàng ta làm loạn, đâm Tương tần, Túc tần cũng đã được nghe Khang tần kể rồi. Nhạc Hy lướt mắt qua, trên gương mặt họ đều là vẻ khinh thường.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nurong nurong!" Nhạc Hy cẩn trọng cúi thấp người, lại cố ý chọn một chỗ đứng gần với bàn trang điểm của Lệ tần để dễ bề hành động.

Lệ tần xem ra cũng "đánh hơi" thấy Hy tần, liền ngồi bật dậy, gắt: "Ngươi còn có mặt mũi tới đây?"

Nhạc Hy sớm sẽ biết với đầu óc giản đơn của Lệ tần, hẳn nhiên sẽ đổ mọi sai lầm lên kẻo mợ của Khang tần đưa. Lại thêm nàng ta vừa say thai, tâm trạng không tốt nên thần trí cũng chẳng được thông thái. Nàng không tỏ ra phẫn nộ trước hành vi của Lệ tần kia, chỉ nói khá điềm tĩnh: "Lệ tần nói thế có ý gì?"

Qua tấm rèm mỏng, Nhạc Hy vẫn nhìn được ánh mắt của Lệ tần. Ánh mắt đó chứa đầy căm phẫn, từ thù, giống hệt như ánh mắt của loài sói chúa trên hoang mạc bị đói lâu ngày, muốn ăn tươi nuốt sống nàng trong tức khắc.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Niên niên hoa lạc vô nhân kiến

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 51:

NIÊN NIÊN HOA LẠC VÔ NHÂN KIẾN

(Năm năm hoa rụng người chẳng biết)

**Câu thơ trích Cung oán của Tư Mã Trát.*

Hoàn thành: ngày 2/7

"Chính ngươi mưu hại bản cung, còn ra vẻ thanh cao thuần khiết?"

Đối lập với ánh mắt như loài thú hung hãn của Lệ tần, Nhạc Hy vẫn rất điềm tĩnh. Nàng không nói thêm điều gì vì nghĩa cả. Lúc này tâm trạng Lệ tần đang không tốt, thần trí vốn cũng không tỉnh táo, giải thích cho nàng ta hiểu lúc này cũng chẳng có tích sự gì.

Trang tần chau mày, nhẹ nhàng nói với Lệ tần: "Lệ tần đừng kích động, tổn hại đến thân thể. Hôm qua, Hoàng thượng đã làm rõ mọi chuyện rồi. Lệ tần say thai vốn không phải do Hy tần làm."

Lệ tần dường như vẫn rất căm phẫn, trong tiếng nói còn lẫn với những tiếng nức nở: "Kẻo mợ của nàng ta đã không còn nữa, có ai kiểm chứng được có phải Khang tần cùng nàng ta giả trò hay không? Bản cung quả là đạo này ăn ít thật, nhưng cũng không yếu đến mức dễ say thai được. Nếu không phải nàng ta, các người nói xem, còn ai hại bản cung nữa? Tưởng rằng mấy câu lật lọng của ngươi mị hoặc Hoàng thượng thì có thể cho qua chuyện hay sao?"

Nhạc Hy có thể thấy rõ sự ảm ức trong lòng Lệ tần lúc này. Chung quy thì nàng ta cũng là một người đơn giản. Một người mẹ mới mất con, nàng ta cũng chỉ muốn làm rõ nguyên do mà thôi. Nàng không hề ghét Lệ tần, thậm chí còn thấy cảm thương cho nàng ta. Bởi lẽ không cần biết là ai làm, Lệ tần cũng là người bị hại. Lúc này lại chẳng có ai có thể cho nàng ta một lời giải thích hợp lý, nàng ta càng thêm đau thương.

Túc tần đứng bên cạnh Khang tần, thể hiện rõ thái độ khó chịu: "Lệ tần chớ có ăn nói hàm hồ!"

Hòa tần đứng bên cạnh Khang tần, xem ra cũng ảm ức thay cho người bạn của mình. Trước giờ nàng ta ít khi mở miệng khi có nhiều tần phi thế này, nhưng hôm nay, dường như bị động vào chỗ yếu lòng, nàng ta mở miệng nói một câu thật lạnh lùng: "Kẻo mợ đó đầu phải Khang tần tự đưa cho Lệ tần? Là Lệ tần tự mình chủ động cho kẻo vào mồm đấy chứ? Sao giờ ở đây đổ lỗi vu vơ cho Khang tần và Hy tần? Nếu có độc trong kẻo thì chỉ có thể là Lệ tần tự bỏ độc vào thôi."

Khang tần đứng ngay cạnh nàng ta, khẽ cau mày không vui, nói: "Minh Nhi!"

Nhạc Hy cũng không ngờ một Hòa tần xưa nay yếu mềm lại có thể nói ra những lời như thế. Cũng có thể thấy nàng ấy cùng với Khang tần tình nghĩa khá là sâu đậm. Nhạc Hy nhìn Khang tần đứng bên cạnh Hòa tần mà thờ dài. Nàng không biết Khang tần là người hiền hay ác nhưng trong cung có một người bằng hữu để mình tin tưởng, tin tưởng mình, quả thực là

tốt biết nhường nào. Mà đó là thứ xa xỉ mà một người đa nghi như nàng khó lòng mà có được.

Lệ tần dường như bị dội cho gáo nước lạnh, gất lên: "Hòa tần, nguoi..."

Hoàng hậu chủ động nghiêm giọng nói: "Mọi người đều yên lặng cả đi!" Lời không lớn, không gay gắt nhưng đủ thể hiện uy quyền.

Không gian đột nhiên yên tĩnh đến lạ thường. Thế để tất cả thấy hậu cung vẫn còn Hoàng hậu, đám tần phi dưới cấp không thể nào làm càn được. Dội cho tất cả đều trật tự, Hoàng hậu mới hạ giọng, nói bằng ngữ khí thật trầm ổn: "Các muội đều hầu hạ Hoàng thượng, đều là người một nhà, sao có thể làm loạn như thế?" Ánh mắt Hoàng hậu lướt qua chỗ Hòa tần, nói: "Hòa tần muội bảo vệ Khang tần và Hy tần là có lý. Chuyện này Hoàng thượng cũng sớm phán xét là không liên quan tới Khang tần và Hy tần rồi. Thế nhưng muội cũng nên nghĩ cho Lệ tần. Nàng ấy vừa mới mất con. Bản cung nghĩ chắc hẳn Lệ tần đang đau lòng lắm. Không có nỗi đau nào đáng sợ hơn là mất đi máu mủ ruột rà..." Hoàng hậu càng nói càng trầm giọng. Trong đầu nàng lại hiện lên chuyện xưa kia khi Trần Thái Uyên ngã xuống ngay trước mặt nàng. Máu tươi chảy xuống thấm lên y phục nàng ta như thể những mảng màu loang lổ trên một bức tranh đẹp đẽ. Nàng đã nhiều đêm mộng thấy một đứa trẻ toàn thân đầy máu, khóc ai oán thất thanh khiến cho nàng ám ảnh đến tận bây giờ.

Hòa tần hơi cúi đầu, nhẹ giọng: "Thần thiếp biết sai."

Hoàng hậu rất công minh, trách Hòa tần nhưng cũng không dung túng cho Lệ tần. Nàng cũng quay sang Lệ tần, nói rất chân thành: "Hòa tần sai nhưng Lệ tần cũng không đúng. Tuy rằng có thể bỏ qua do muội đang đau lòng nhưng thân là phi tử, muội ăn nói với kẻ trên người dưới đều phải thận trọng, không làm mất đi sự trang trọng của hoàng thất."

Lệ tần cũng chỉ nói: "Vâng, nương nương!"

Đám tần phi còn lại đều cúi người, đồng thanh: "Hoàng hậu anh minh!"

Đã nhiều lần khi Nhạc Hy quan sát cách Hoàng hậu xử lý việc trong nội đình, cảm thấy nàng ta đúng là xứng đáng với ngôi vị này hơn ai hết. Nàng ta tuy rằng cũng có lòng riêng, nhưng ngoài mặt đối xử với mọi người đều rất công tâm, ngang bằng, hẳn là trong cung trừ một số kẻ tư thù từ trước như Trần Thái Quyên, ai ai cũng tâm phục khẩu phục Hoàng hậu.

Sau khi mọi chuyện đâu vào đấy, trong lúc chờ Hoàng thượng đến, Hoàng hậu cùng mấy tần phi nói ít chuyện vặt trong cung. Khi này thì gặt gong với nhau, nhưng có mặt Hoàng đế, ai nấy giọng nói đều trong như tiếng chim hót mùa xuân, nói chuyện thật thân thiết che giấu đi những mâu thuẫn vốn có trong hậu cung này. Lệ tần đã ngã lưng xuống giường sau một cơn tức giận điên cuồng, giống như một con mãnh thú vừa được thuần phục, nằm ngoan ngoãn như một con mèo nhà.

Nhạc Hy lướt mắt qua bàn trang điểm của Lệ tần, quả nhiên thấy một chiếc hộp đồng nhỏ nhắn rất đẹp đặt trên đó, chạm khắc hình hoa mai gần giống chiếc hộp của nàng. Nàng lên đưa tay lên bàn lấy chiếc hộp đó. Tay vừa thu về, nàng dường như cảm giác cùi chỏ của ai đó chạm vào cánh tay mình khiến nàng đau nhói, kêu "Á!" lên một tiếng. Tay kia theo phản xạ tự nhiên mà buông ra, đánh rơi chiếc hộp đẹp đẽ kia xuống đất. Chiếc hộp đồng bị tác ra, nắp bị bật, phần yên chi đỏ thắm trong đó rơi hết ra ngoài, thu hút ánh nhìn của đám tần phi.

Nhạc Hy vội vàng cúi xuống, thu dọn đồng tạt nham, lại nói với đám tần phi: "Xin lỗi mọi người, bản cung có hơi vô ý."

Trang tần cũng cúi xuống cùng nàng, lại nói nhỏ: "Để bản cung giúp Hy tần."

Động tác của nàng ta rất tỉ mỉ, dịu dàng, dọn dẹp mọi thứ đâu ra đấy. Nhưng cũng chính vì vậy mà Nhạc Hy không thể lấy được thứ này về để kiểm tra. Nàng chỉ dám chăm một chút bột yến chi lên đầu ngón tay, những thứ vụn vặt còn lại thì để mặc cho Trang tần dọn dẹp nốt. Trang tần thu lại những thứ tạt nham mang ra ngoài điện cho cung tỷ đi vứt bỏ. Nhìn theo hộp yên chi nàng ta mang đi, Nhạc Hy tiếc ngẩn ngơ. Bằng chứng này nếu giá trị thì cũng mất rồi...

Nàng cũng không rõ khi này kẻ đứng bên đây cúi chỏ vào tay nàng là cố tình hay vô ý nữa. Dù sao thì chứng cứ cũng đã không còn nữa.

Lệ tần nhếch môi, sau đó lại hất hàm mỉa mai: "Đó là yến chi Hiền tần tặng bản cung. Là loại yến chi quý giá được làm từ hai mươi loại nguyên liệu. Nguoi đừng nói là lại cố ý làm đổ nó đấy nhé." Lời nào lời nấy của Lệ tần đều cay nghiệt như muốn xoáy vào tâm can người nghe.

Nhưng câu nói của Lệ tần vô tình để lộ thông tin mà Nhạc Hy cần: Hiền tần chính xác là người đã tặng yến chi này cho Lệ tần. Khang tần quả nhiên không hề nói dối. Nếu như kiểm chứng được trong yến chi của Lệ tần cũng có bột phụ tử thì hẳn nhiên có thể khẳng định Hiền tần là đầu mối của vụ này rồi.

Nhạc Hy cũng chỉ nói: "Đầu óc của Lệ tần lúc này cái gì mà chẳng có thể suy diễn ra chuyện khác?"

Sau tấm rèm kia, Nhạc Hy lại nghe giọng nữ tử kia thánh thót như ca, đầy châm biếm: "Ai biết có phải nguoi đang bỏ cái gì có độc vào yến chi của bản cung mà thất bại hay không?"

Đức tần vội vàng đứng ra đàn xấp: "Lệ tần tỷ tỷ sao có thể nói vậy chứ? Hy tần chỉ là vô tình thôi."

Túc tần sẵn thế nhếch môi: "Người như Lệ tần, chuyện quái gì chẳng suy từ bụng ta ra bụng người được? Hoàng hậu nương nương ban này vừa mới nhắc nhở, xem ra trí nhớ nàng ấy không tốt rồi. Hay cậy mình vừa say thai nên không đặt ai vào tâm mắt?"

Hoàng hậu cũng nghiêm mặt nhìn Lệ tần nói: "Bản cung vừa nói gì với muội? Cần trọng trong lời nói mới là phong thái một tần phi nên có."

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Túc tần rán đe khiến nàng ta phải hơi cúi đầu xuống. Lệ tần cũng nhìn nàng ta căm tức. Nếu không phải vừa rồi Hoàng hậu đứng ra thì có lẽ Lệ tần và Túc tần lại có một trận cãi lộn căng thẳng nữa. Hoàng hậu thì có lẽ ít khi thấy nhưng việc Túc tần và Lệ tần cãi vã thì đã quá quen thuộc ở hậu cung rồi.

Nhạc Hy cười trong bụng, hóa ra Lệ tần phán bừa vài câu nhưng có khi cũng đúng nguyên nhân đấy. Nàng lại đưa mắt nhìn đám tần phi xung quanh, quan sát kỹ bọn họ, nhất là Khang tần và Hiền tần. Thế nhưng nàng lại chẳng tìm ra điểm bất thường nào từ trên gương mặt bọn họ. Vào lúc này, khi chắc chắn yến chi do Hiền tần tặng thì có thể chắc đến bảy phần là do Hiền tần bày mưu rồi.

Lát sau Hoàng thượng có đến, nhưng vì việc triều chính, hẳn cũng không nán lại Trường Xuân cung quá lâu, chỉ tới an ủi vỗ về Lệ tần, nói chuyện vài câu với các tần phi rồi cũng rời đi.

Nấn nã ở Trường Xuân cung gần một canh giờ, đám tần phi mới được trở về cung điện của mình. Giống như Nhạc Hy, chắc cũng chẳng ai muốn tới Trường Xuân cung thăm Lệ tần. Nàng ta vốn không được lòng mọi người trong hậu cung, cũng không có một người bạn để tin tưởng. Nghĩ đến tình cảnh lúc này của nàng ta, Nhạc Hy cũng động lòng trắc ẩn. Xét về hoàn cảnh đơn độc, nàng ta với nàng, cũng chẳng khác nhau là mấy.

Về tới Trường Nhạc cung, Nhạc Hy nhìn ít bột yến chi hồng thắm còn sót lại trên đầu ngón tay đỏ của nàng. Nàng nhìn yên chi đó hồi lâu, lại đưa lên miệng nếm thử vị của nó. Vừa đưa lên miệng, nàng giật mình: vị cay ngọt, lại rất nóng – chính là phụ tử. Phụ tử là vị thuốc khá phổ biến, không khó để nhận ra tính vị của loại thảo dược này. Để hoàn toàn chắc chắn, nàng cầm tờ giấy thái y viện viết đọc lại một lượt: cánh hoa hồng, cánh hoa rum, nhụy hoa lan, phấn hoa mẫu đơn,... đều không có tính cay ngọt, nhiệt. Vậy từ đó, nàng có thể đưa ra kết luận cuối cùng: trong yến chi của Lệ tần có chứa bột phụ tử. Mà yến chi đó là do Hiền tần tặng.

[1] Bột phụ tử: vị thuốc Đông y được làm từ bạch phụ tử, có nhiều công dụng. Trong đó giúp trắng da. Tuy nhiên bột phụ tử là loại thuốc cấm kỵ với phụ nữ mang thai (thông tin sưu tầm từ Bản Thảo Cương Mục của danh y Lý Thời Trân – thời Minh).

Nhạc Hy nắm chặt bàn tay. Quả nhiên Hiền tần là đồng minh với Lệ tần nhưng vẫn có tâm tư riêng của nàng ta. Nàng ta không muốn Lệ tần mang thai con của Hoàng thượng. Vừa buồn lại vừa căm hận, Nhạc Hy thầm nguyện rủa Trần Thái Uyên. Nàng ta rốt cục là vì cái gì? Vì Thái Uyên tỷ tỷ nàng ta, hay là vì đồ kỷ?

Cuộc sống trong cung giống như một vòng luân hồi. Kẻ đắc sủng, kẻ ưu thế nhất định là kẻ đương đầu với phong ba. Như năm xưa, Trương Trích Hoa và Trần Thái Uyên tương kế tựu kế chỉ vì ngôi vị Hoàng hậu. Hậu cung mặc dù mỗi thời mỗi khác, có đổi có thay, nhưng âm mưu hại người thì thời nào cũng không thiếu. Cả nàng năm xưa cũng góp phần vào việc giúp Trương Trích Hoa hại cái thai trong bụng Trần Thái Uyên. Giờ đây Trần Thái Uyên – muội muội của vị Hoàng hậu đáng thương năm xưa – bước chân vào hậu cung và đang dần cho Nhạc Hy thấy nàng ta cũng không phải kẻ thấp nư như Thái Uyên.

Nàng đã nắm được cái thóp của Trần Thái Uyên, chỉ tiếc là chứng cứ đã không còn nữa. Nhạc Hy chợt nhớ lại khoảnh khắc cùi chỏ kẻ nào đó đập thẳng vào tay nàng rất mạnh khiến nàng đau điếng. Cũng chỉ vì vậy mà chứng cứ rõ ràng nhất lại bị hủy đi. Nàng cố nhớ lại, lúc đó đứng gần với nàng cũng chỉ có Túc tần, Trang tần với Tương tần, chẳng ai có động cơ gì rõ ràng để phá hoại chuyện nàng làm cả. Nếu có chắc chỉ có Túc tần, vì ghét Lệ tần nên cố tình làm hỏng đồ của Lệ tần thôi.

Bên ngoài, Phương Hà bước vào, thưa nhỏ: "Nuơng nuơng, Hoàng thượng giá đáo."

Nhạc Hy vừa ngẩng đầu thì đã thấy Chu Hậu Thông bước vào. Hắn mặc thường phục mùa thu màu lam nhạt, theo cách điệu tranh sơn thủy, có hoa. Tâm trạng hắn không được tốt đẹp cho lắm, dường như vừa cãi giằng chuyện gì.

Nàng vội bước ra khỏi bàn uống trà, hành lễ thật cung kính: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Chu Hậu Thông không nói gì, chỉ phất phất tay cho nàng bình thân, đi thẳng đến bàn trà, tùy tiện rót một chén rồi uống cạn như thể muốn làm trôi đi một cục tức đang nghẹn trong cổ họng.

Không khó để Nhạc Hy nhận ra cảm xúc của Chu Hậu Thông lúc này. Nàng chỉ nhẹ nhàng sai Phương Hà cùng Nhữ Phần mang bánh kẹo lên cho Hoàng thượng. Phán phó xong mới ngồi vào bàn trà nhỏ cùng Chu Hậu Thông rồi khẽ hỏi: "Hoàng thượng có chuyện gì không vui sao?"

Dường như Nhạc Hy nói đúng vào tâm tư của hắn. Hắn chỉ bảo: "Ừ. Trẫm hơi tức giận nên đành đến cung của nàng cho vui bớt." Hắn nói rất thành thật.

Nhạc Hy cười dịu dàng, nói như bông đùa: "Ai lại dám chọc giận Hoàng đế của đại Minh vậy? Ngày trước thần thiếp chọc giận nhiều như thế mà chưa thấy người giận đến thế này."

Chu Hậu Thông lúc này mới nở được một nụ cười khó khăn. Hắn nói: "Quả nhiên đến cung của nàng, trẫm mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút." Ngừng một lát, hắn kéo ghế ra ngồi gần nàng hơn, thủ thỉ: "Hay là cho trẫm sang ở đây luôn nhé."

Nhạc Hy bật cười, bảo: "Thần thiếp chịu thôi. Bên Trữ Tú cung với Trường Xuân cung rộng rãi, Hoàng thượng sang đó kẻ cũng không tệ đâu."

Nghe Nhạc Hy nói đến đó, hắn "hừ" một tiếng, nói: "Trẫm cũng đang điên đầu vì hai nơi ấy đây." Sắc mặt hắn bỗng tối lại, không còn vui vẻ gì nữa.

Hắn chỉ nói vậy Nhạc Hy đã hiểu ra vấn đề. Chắc vì việc của Lệ tần nên hắn mới tức giận thế. Nàng cũng không nói gì cả. Khéo lúc Phương Hà với Nhữ Phần mang kẹo mớ bánh lên mời, hắn ăn một miếng ngon lành, gương mặt trông cũng dễ chịu hơn.

Hắn vừa ăn vừa kẻ kẻ, than vãn: "Nàng không biết hôm nay trên triều Diêm Khắc Thịnh đã ăn nói hỗn xược thế nào đâu. Y muốn trẫm bù đắp và nhất định phải tìm ra kẻ đứng sau chuyện Lệ tần bị sảy thai. Không những thế lại thêm Trần Vạn Ngôn. Đường đường là phụ thân của tiên hậu, của tần phi, y dám chất vấn những chuyện năm xưa của trẫm. Y nói: "Hoàng thượng định bỏ qua chuyện của Lệ tần như bỏ qua chuyện Uyển Nhi sảy thai năm xưa sao?" Trẫm nghe mà bực cả mình. Không chỉ vậy đâu, cả thù phụ nội các đến thượng thư bộ Lại cũng bênh vực và dung túng cho sự vô lại của Trần Vạn Ngôn và Diêm Khắc Thịnh. Nàng nói xem, làm Hoàng đế như vậy thì có khó chịu không chứ?" Nói xong, hắn uống một chén trà một cách thật tùy ý, rồi đặt chén đến "coong" một cái xuống bàn, thể hiện thái độ bực tức ra mặt.

Nhạc Hy giật mình trước cơn thịnh nộ của hắn, liền tìm cách vỗ vè: "Hoàng thượng chớ nên nổi cáu, ảnh hưởng tới long thể. Chẳng phải Hoàng thượng đã ban thưởng hậu hĩnh cho cung Trường Xuân rồi hay sao? Vậy là cũng coi như có bù đắp cho Lệ tần rồi. Thêm nữa thì sang thăm nàng ta, động viên ít hôm, Diêm gia cũng không dám nói gì. Rồi thì bảo với họ, đợi lần sau Diêm Mạn Cơ hoài thai thì thăng chức vị cho nàng ta. Đơn giản vậy thôi, có gì phải cáu giận chứ?"

Hắn khẽ thờ dài: "Thì trẫm đã làm vậy rồi đấy thôi. Ban thưởng cũng đã ban rồi, thăm hỏi cũng đã thăm hỏi rồi. Nhưng nàng không biết đám người đó đòi hỏi ở trẫm thế nào đâu. Bọn họ nói lâu lắm rồi hậu cung mới có phi tần mang thai vậy mà lại sảy mất. Vì thế bọn họ muốn nếu lần kẻ tiếp hậu cung bình an sinh hoàng nam thì đứa trẻ đó phải được sắc phong Thái tử." Càng nói về cuối, hắn càng lộ rõ sự phẫn nộ, tay nắm thành nắm. "Một Diêm Khắc Thịnh hồ đồ, đằng này Trần Vạn Ngôn cũng hồ đồ theo hắn. Trẫm thật không hiểu nổi."

Nhạc Hy cố gắng trấn tĩnh, hỏi: "Vậy Hoàng thượng trả lời thế nào?" Nàng thực ra đã biết trước hắn sẽ nói thế nào với Diêm Khắc Thịnh.

Hắn lại "hừ" một tiếng nói: "Đương nhiên là trẫm không chấp thuận rồi. Trẫm nói, chọn Thái tử phải chọn người có tài. Trong cung cấm cũng không phải không có tiền lệ phong Thái tử cho con thứ."

Dù hắn đang giận nhưng Nhạc Hy cũng chỉ muốn cười. Diêm Khắc Thịnh này cũng thật ngu ngốc quá chừng, dám ra điều kiện với của một người bảo thủ như Chu Hậu Thông. Nhạc Hy chỉ muốn xem nếu phi tử khác, không phải Hiền tần hay Lệ tần sinh con trai trước thì phe Dương Đình Hòa định sẽ làm gì. Sắc phong Thái tử cho đứa trẻ đó? Hắn là bọn họ sẽ không làm như vậy. Vậy thì chỉ có hại dần dần những tần phi mang thai trong hậu cung thôi.

Nhạc Hy đột nhiên thấy mồ hôi chảy ra từ sau lưng như tắm. Máu tanh lúc ấy nhuộm kín Từ Cầm Thành.

Giờ nàng cũng hiểu vì sao khi trước biểu ca nàng qua đời lại không có đến một Hoàng tử để kế vị. Hậu cung tranh đấu, ai cũng đồ kỵ, không muốn kẻ khác được phần hơn. Cuối cùng kẻ khổ chỉ có Hoàng thất không. Nàng cũng không dám tưởng tượng nếu như Chu Hậu Thông đột ngột qua đời thì trên dưới triều chính sẽ đại loạn thế nào.

Hậu cung này không biết sẽ còn có thêm bao nhiêu oan hồn như Trần Thái Uyên, Văn Ngọc Hiểu, có cả đứa con chưa ra đời của nàng ta nữa...

Mặc Chu Hậu Thông ngồi ăn những thứ kẹo nàng làm, nàng trầm lặng nhìn ra khung trời bên ngoài cửa sổ, vẫn là mây mưa, âm u mù mịt.

Ở dưới khung trời này, chẳng có nơi nào là bình yên thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Mình Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Ngoại Truyện: Vị thủy linh lạc, vị thủy khai

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 52:

NGOẠI TRUYỆN: VỊ THỦY LINH LẠC, VỊ THỦY KHAI?

(Vị ai mà hoa rơi, vị ai mà hoa nở?)

**Lời tác giả: người Trung Quốc vốn lễ nghĩa trong cách cư xử và coi trọng nhiều mối quan hệ. Một trong số đó có quan hệ chủ tớ. Ngoại truyện này dành riêng cho nhân vật Nhữ Phần – người hầu của Trần Hoàng hậu Trần Thái Uyên, sau hầu hạ Thẩm Nhạc Hy.*

Một đêm tuyết lạnh lẽo cuối năm, trong vườn mai của ngự hoa viên, một nữ tử mặc áo choàng dày cộm, còn có cả mũ lông lớn đội đầu, che đi gần như một nửa gương mặt yêu kiều. Nàng đứng dưới trời tuyết, như thể đang ngóng chờ ai đó. Lát sau trong hoa viên tối mịt mới xuất hiện một bóng người áo trắng, tay cầm lục giác phát ra những ánh sáng lấp lờ, tiến lại gần chỗ người đứng dưới gốc mai kia.

Kê đứng dưới gốc mai vang lên tiếng nói lạnh lùng: "Ta cứ nghĩ, người đã quên người chủ này rồi chứ?"

Nhữ Phần không mất bình tĩnh, chỉ lặng yên cời mũ ngoài, treo chiếc đèn lồng lên cánh mai đỏ, thản nhiên đáp: "Nhị tiểu thư phải chăng đã nhầm rồi? Phần Nhi là nô tỳ của đại tiểu thư."

Câu nói của Nhữ Phần với lời lẽ cứng rắn, khiến cho Trần Thái Uyên hơi cáu gắt. Nàng ta "hử" một tiếng nặng nề rồi nói: "Người còn nói người là người hầu của tỷ tỷ? Người xem người đã làm được gì cho chủ nhân mình rồi? Chuyện tỷ tỷ năm xưa, lẽ nào người đã quên rồi?" Nàng ta chất vấn Nhữ Phần một cách mạnh mẽ.

Nhữ Phần không hề nhu nhược, yếu mềm. Thị cương liệt như lửa, đáp lại: "Ban đầu tiên hậu chỉ sai nô tỳ đến hầu hạ Hy tần, không có ý gì khác. Nhưng tiểu thư và lão gia luôn nói tiên hậu có tâm tư riêng, nhất mực muốn nô tỳ truyền tin từ Trường Nhạc cung ra để phục vụ cho những toan tính của Trần gia. Tiểu thư và lão gia, hai người chỉ đang cố gắng tìm một lý do áp đặt cho sự thất thế của tiên hậu năm xưa thôi." Mặc dù Nhữ Phần thực sự tôn trọng Trần gia, kính trọng tiên hậu, nhưng những việc Trần gia lợi dụng Nhữ Phần để hãm hại Hy tần, hại Điều Ân Cung phi, thực sự khiến người khác phải phẫn nộ. "Tiểu thư luôn lấy tiên hậu ra để ép nô tỳ làm những việc hại người, từ việc rắc bột lân tinh lên kiệu của Văn thị, sau đó là việc nói lan can ở Thái Dịch trì. Nghĩ đến việc Hy tần đã từng cứu nô tỳ một mạng, nô tỳ càng thấy những việc mình làm đáng khinh bỉ, coi thường." Thị quá mệt mỏi khi bị xoay đi chuyển lại trong thế cục lúc này. Thị rất muốn giúp Thái Uyên, chỉ bởi nàng ta là muội muội của chủ nhân thị, nhưng những lời Hy tần nói với thị hôm trước, thị thấy mọi việc đã đi quá giới hạn.

Nhắc đến Thái Uyên, Thái Uyên dường như bị chạm tới chỗ yếu lòng nhất. Nàng gắt lên: "Người mới là hồ đồ. Nhất định năm xưa tỷ tỷ đã nhận ra điều bất thường ở Thẩm Nhạc Hy, cho nên mới sai người tới hầu hạ nàng ta. Tỷ tỷ vốn tốt với người, sao lại chỉ vì muốn trả chút ân huệ cho Thẩm Nhạc Hy mà để người tổn công mấy năm liền chứ? Để người ra khỏi cung không phải tốt hơn sao?"

"Tiểu thư, người quá cố chấp." Nhữ Phần thở dài: "Tiên hậu nương nương vốn đơn giản chỉ muốn trả ân. Vậy mà tiểu thư và lão gia luôn vấy bẩn tâm lòng của tiên hậu. Các người nói năm xưa Hy tần hại tiên hậu sảy thai, sau đó buồn rầu mà mất mạng, các người có chứng cứ gì chứ? Lão gia và tiểu thư chẳng qua chỉ là đang lợi dụng tiên hậu mà loại bỏ Hy tần thôi. Nếu Hy tần thực sự ác độc, tại sao không nghĩ ngờ gì mà giữ nô tỳ lại hầu hạ? Đuổi nô tỳ đi, chẳng phải tốt hơn sao?"

Trần Thái Uyên lần đầu không nén được, giáng bạt tai vào má Nhữ Phần khiến thị ngã xuống đất, bung mặt nước nở. Thái Uyên gần từng tiếng: "Chính vì nàng ta năm xưa hại tỷ tỷ nên mới muốn giữ người lại bên mình. Bởi vì như thế bọn ta mới không nghĩ ngờ sự bất thường của nàng ta." Chậm rãi, Thái Uyên nhếch môi: "Người mang tiếng trung thành với tỷ tỷ ta bấy lâu, vậy mà lại dễ dàng tin à thế sao?"

Nhữ Phần bung mặt khóc, lại bị Thái Uyên kéo lên một cách thô bạo, gấp gáp chất vấn thị: "Người đã tiết lộ điều gì cho nàng ta chưa? Đã nói với nàng ta chúng ta nghi ngờ nàng ta cấu kết với Hoàng hậu và Trương gia chưa? Hà!"

Nhữ Phần khóc nước nở mà lắc đầu. Thị mới kể chuyện nguyên nhân Trần gia nghi ngờ Thẩm Nhạc Hy hại Hoàng hậu năm xưa, chưa nói nhiều đến việc Trần gia hoài nghi quan hệ của Nhạc Hy và đương kim Hoàng hậu.

Trong không gian tịch mịch, Nhữ Phần nghe thấy tiếng Thái Uyên thở phào. Lấy lại bình tĩnh, nàng ta nhẹ giọng nói với thị: "Phần Nhi, ta biết xưa nay người trung thành với tỷ tỷ. Người chó có tin Thẩm Nhạc Hy. Nàng ta miệng lưỡi khéo hoạt, hôm trước khi ta đến, nàng ta suýt nữa thì mị hoặc cả ta. Nhưng bản thân ta, chẳng có lý do gì để không nghĩ ngờ nàng ta dính dáng đến chuyện năm xưa. Đáng tiếc ta không thể giữ chiếc khăn tay đó, chỉ lấy được từ chủ quán mảnh giấy này..." Nghiến răng, nàng ta nói: "Hầu hạ kẻ đó cũng khá lâu rồi, khăn tay có thù hoa thực được, còn cả chữ viết này nữa, người nghĩ sao?"

Từ từ, nàng ta rút từ trong tay áo ra một tờ giấy Tuyên Thành khổ nhỏ, màu đã hơi ngả vàng nhưng mực vẫn còn rõ nét, đưa cho Nhữ Phần tự xem. Nhữ Phần theo phản xạ tự nhiên, mở tờ giấy ra, soi xuống dưới đèn lục giác. Ba chữ "Trần Thái Uyên" đập mắt thị khiến thị hơi sững sờ nhìn Thái Uyên.

Thái Uyên trầm giọng kể: "Năm ngoái, khi ta đi hội Nguyên tiêu ở thành Bắc Kinh, ta tình cờ đi dạo đến một sạp hàng lồng đèn cầu siêu cho người quá cố. Lúc thoáng trông thấy mảnh giấy này, ta cũng không kim được sự ngạc nhiên. Vừa khéo lúc đó có một nữ tử cầm quạt hợp hoan, đeo khăn che mặt quay lại sạp hàng đó nhặt chiếc khăn tay thêu bông hoa thực được đẹp để rồi nhanh chóng rời đi. Đáng tiếc ta không thể giữ chiếc khăn tay đó, chỉ lấy được từ chủ quán mảnh giấy này..." Nghiến răng, nàng ta nói: "Hầu hạ kẻ đó cũng khá lâu rồi, khăn tay có thù hoa thực được, còn cả chữ viết này nữa, người nghĩ sao?"

Nhữ Phần bàng hoàng chốc lát. Nhiều lần lắm rồi, vào những sáng sớm mùa thu, thị được sai tới cung viên hái hoa thực được cắm vào bình gốm vân xanh trên trện. Mảnh hình thêu trên khăn tay của Hy tần, thị đã vô số lần nhìn thấy; nó với thị sớm đã trở thành quen thuộc. Những chữ trên giấy cũng giống chữ của Hy tần đến bảy phần.

Thị cũng có vẻ không tin được: "Chữ viết này..."

Trần Thái Uyên nói với giọng dứt khoát: "Tất nhiên tờ giấy này là lý do lớn nhất ta và phụ thân nghi ngờ nàng ta. Người luôn không tin nàng ta hại tỷ tỷ sảy thai, sau đó thất sủng, cho nên ta buộc phải cho người xem vật chứng lớn nhất này." Nhếch môi cười, Thái Uyên nói: "Viết ra tên Uyên tỷ lên giấy cầu siêu, hẳn nàng ta ăn năn chuyện mình hãm hại tỷ tỷ ta năm xưa."

Nhữ Phần bình tĩnh, nghĩ ngợi chốc lát rồi nói: "Năm xưa Hy tần có duyên tri ngộ với tiên hậu. Sau đó tiên hậu đột ngột qua đời. Có khi ít nhiều Hy tần thấy cảm thương, cho nên mới..."

"Ha ha!" Trần Thái Uyên cười lớn tiếng: "Người ở trong cung bấy nhiêu năm, há lại vẫn đơn thuần như thế? Nàng ta há lại nhớ tới một người nàng ta mới chỉ gặp một lần? Ta chẳng nghĩ ra lý do nào hợp lý hơn việc nàng ta động lòng vì mình có dính dáng tới chuyện của tỷ tỷ ta. Còn người, chỉ vì á cứu người một mạng mà người sẵn lòng tin vào ngôn của à."

Nhữ Phần cười khổ. Chỉ vì cứu một mạng? Trong mắt Trần Thái Uyên hay bất cứ kẻ quyền quý nào, mạng sống của a hoàn bọn thị đều rẻ rúng vậy sao? Thị luôn kính trọng Hy tần hơn Thái Uyên một phần, âu cũng vì Hy tần không coi thường cái mạng rẻ này của thị. Bởi thế, không phải tự dưng thị lập lời thề sẽ không phản bội Nhạc Hy. Đương nhiên, nếu Nhạc Hy thực sự có dính líu đến tiên chủ của thị, thị cũng sẽ không dung thứ nàng.

Nhữ Phần chỉ nói: "Đó là suy đoán của tiểu thư. Chỉ một tờ giấy cầu siêu chưa đủ thuyết phục để khẳng định Hy tần có dính líu đến chuyện năm xưa. Nó tỳ cũng chưa tìm được mảnh ngọc bội trên tay Thuận Quý phi năm đó. Chưa có nó thì không thể khẳng định Hy tần có dính líu đến chuyện năm xưa được." Ngừng một lát, Nhữ Phần nói: "Tiểu thư hãy yên tâm. Khi có ngọc và khẳng định được chắc chắn, nó tỳ sẽ tự mình trả cái mạng này lại cho Hy tần. Nhưng nó tỳ cũng mong tiểu thư trong thời gian nó tỳ tìm mảnh ngọc, tiểu thư có thể dễ yên cho Hy tần và các tần phi trong hậu cung. Nó tỳ không thể lần nữa giúp tiểu thư hại Hy tần hay bất kỳ ai." Nhữ Phần tỏ thái độ rất rõ ràng, thị chỉ giúp Thái Quyên khi chắc chắn Hy tần là người dính dáng đến việc tiên hậu năm xưa. Với thị, tiên hậu là chủ nhân duy nhất. Một tờ không thờ hai chủ. Thị cảm tạ Hy tần vì nàng đã cứu thị một mạng, lại thể một lòng tận tụy, nhưng nàng sẽ không tha thứ nếu Hy tần là người hại tiên hậu.

Trần Thái Quyên không tỏ ra phần nộ, trầm giọng nói: "Được, ta chỉ mong người sẽ nhớ kỹ lời nói của mình hôm nay. Ta chỉ nói đến đó thôi, và ta tôn trọng quyết định của người. Ta chỉ hy vọng dầu rằng người không giúp đỡ nhưng cũng sẽ không bán đứng Trần gia ta."

Nói xong Thái Quyên mở chiếc ô giấy dầu, che lên rồi đi khuất. Nhữ Phần vẫn đứng chôn chân như một cái cây bất di bất động giữa trời tuyết. Một bên chủ nhân, một bên ân nhân, thật khó khăn nếu cuối cùng ân nhân của thị lại là người hại chủ nhân của thị. Ngày kia nếu sự thật thị không mong muốn được phơi bày, thị không chắc mình sẽ đủ lý trí để giết Hy tần và đứng cùng một phía với Trần thị.

Thị vừa đi về cung vừa nghiêm túc nghĩ lại những chuyện về Hy tần xảy ra từ trước tới nay. Thật ra thì khá tin con người của Hy tần. Nếu không phải nghe những lời không đẹp về từ nhĩ tiểu thư thì ấn tượng của thị về Hy tần hầu như là tốt đẹp. Bề ngoài nàng ấy thật dịu dàng, thanh cao, đối xử với mọi người cũng không phải là hà khắc. Thị nhớ hôm trước khi mà Khang tần và mấy vị nương nương dâng lễ vật, Hy tần còn chủ động sai Phương Hà mang hầu hết đến quốc khố quyên góp cứu tế nạn dân trong đại tuyết. Năm xưa cũng chính nàng ấy hiến kế cho tiên hậu đàn Trường Môn phú để thu hút ánh nhìn của Hoàng thượng. Cách nàng ấy đối đãi với người trong cung cũng không thể bắt bẻ vào đâu được. Dù thị là người đến hầu hạ nàng ấy sau, nhưng nàng đối xử với thị không kém gì với Phương Hà, Như Dung. Những hạ nhân khác cũng vô cùng nể trọng, không bao giờ nặng lời hay tỏ ý khinh ghét. Ban đầu khi thị tới hầu hạ, nàng cũng có đề phòng song vẫn để thị ở lại, tiếp đãi tử tế. Ngay cả khi biết rõ Hiền tần là người hại mình, nàng ấy cũng không hề đuổi thị ra khỏi Trường Nhạc cung. Quan trọng nhất là nàng từng cứu thị một mạng.

Một người tốt như thế, sao lại có thể hại đứa con trong bụng tiên hậu chứ?

Và lại hại tiên hậu đâu có lợi ích gì cho nàng ta?

Trần gia từng ngờ vực quan hệ giữa Hy tần và đương kim Hoàng hậu, thế nhưng bao lâu nay thị mấy khi thấy Hy tần tiếp xúc với Hoàng hậu đâu?

Nói chung là bảo Hy tần hay tiên hậu khi chưa có mảnh ngọc trên tay Thuận phi năm xưa thì kết luận này chính thị là người thấy vô lý.

Tiên hậu nương nương đi rồi. Gia quyến tiên hậu thì thù hận Trương Hoàng hậu không nguôi, lại một mực cho rằng Hy tần có dính dáng. Là kẻ đầy tớ, Nhữ Phần cũng không biết hành xử sao cho phải. Thị không thể rời khỏi Hy tần, bởi lẽ chủ nhân thị trước khi lâm chung đã phó thác thị đến đây. Hy tần tốt hay xấu, thị cũng tuân lời tiên hậu. Nhưng thị cũng không thể coi bỏ sự ràng buộc với Trần gia.

Thần thờ bước từng bước nặng nề, cuối cùng thị cũng về được đến cung Trường Nhạc. Chỉ còn vài canh giờ nữa là tới giao thừa. Nơi nơi quanh các cung điện trong Tử Cấm thành đều rộn ràng, nhộn nhịp những tiếng hát ca, nói cười nhưng thị chỉ thấy rất đối quạnh hiu.

Chẳng ai còn nhớ ngày này những năm về trước, tiên hậu từng khổ đau thế nào.

Thị còn nhớ nửa đêm giao thừa ngày ấy, khi khắp nơi rạo rực tiếng pháo, chỉ có mình Khôn Ninh cung tịch liêu lạ thường. Tiên hậu tỉnh lại sau hai canh giờ mê man bất tỉnh. Thái y nói với tiên hậu... người vừa say thai.

"Không, không thể nào." Lúc đó người cầm chặt tay thị, nói một cách gay gắt, bắt giác sờ vào bụng mình. "Con... con của ta chưa chết."

Thị lúc ấy chỉ biết bắt lực nắm tay người mà rơi lệ.

Tiên hậu bỏ tay thị ra, cứ chân trần mà chạy ra sân, điên cuồng mà gào thét: "Con ơi! Về với mẹ..."

Người chạy khắp nơi trong Khôn Ninh cung, chân đường như tím đi vì tuyết lạnh, không ngừng tìm kiếm, không ngừng kêu gào trong khổ đau và ưu thương vô hạn. Thị vội sai cung nữ giữ người lại nhưng người vẫn quần quai trên sân tuyết, hết như một con ngựa hoang bị đánh.

Sau cùng, người ngất lạng đi.

Khôn Ninh cung đã có một đêm giao thừa kinh hoàng đến thế. Hoàng đế không biết. Không ai còn nhớ.

Giờ đây chỉ còn mình thị nhớ tới mà thôi.

Sau khi Hoàng hậu mất, thị làm việc ở Hoán y cục, bị thượng cung ở đó đối xử chẳng khác gì con chó, con mèo. May mắn thay, sau này Trần lão gia biết được, liền cứu thị ra khỏi nơi đó, đưa thị đến Ti chức phòng làm việc vật, rồi sau đó thị được đưa đến Vị Ương cung của Văn Cung phi, hầu hạ Hy tần.

Lúc này đây, thị đang đứng ở một cung điện lộng lẫy chẳng kém gì Khôn Ninh cung năm nào. Trước điện treo rực rỡ những đèn lồng đỏ nhiều cạnh, nhìn như thể những bông hoa sen thân kỳ tỏa sáng trong màn đêm. Quanh những cây trong cung viên cũng treo những chiếc đèn lồng nhỏ nhỏ. Gió thổi qua làm chúng hơi đong đưa, hết như những con đom đóm lập lòe bay bay đùa giỡn.

Thị nghe Như Dung kể, sáng hôm nay, Hoàng thượng sai Anh tổng quản đưa đến gần trăm chiếc đèn lồng lớn nhỏ khác nhau do các nghệ nhân trong kinh thành làm, chiếc nào chiếc nấy màu sắc đường vẽ trang trí đều tinh xảo. Không khó để thấy sự ưu ái của Hoàng đế dành cho vị Hy tần này. Thị ở Khôn Ninh cung bao lâu, ở Trường Nhạc cung bao lâu, thị thấy rõ cách đối đãi khác biệt của Hoàng đế với hai người thị từng hầu hạ.

Bao lâu nay Hoàng đế luôn vậy. Hẳn bảo thủ và nhẫn tâm vô cùng. Người hán thích thì cực kỳ quan tâm, người không thích thì đến cái liếc mắt cũng không thèm nhìn. Tiên hậu đối với hán thực cũng là hết lòng hết ý, yêu hán hơn những Trương Trích Hoa, Văn Ngọc Hiểu kia nhiều. Yêu sâu sắc, yêu đến điên dại, yêu đến không màng tất cả để theo đuổi tình yêu của hán. Nhưng hán không bao giờ để tâm đến, vô tình quên lãng thế từ kết tóc của mình giữa đám tần phi hậu cung như hoa như ngọc.

"Nhữ Phần, sao bây giờ cô mới về?" Như Dung từ trong đại điện hân hoan chạy ra, kéo kéo tay thị vào trong, bảo: "Mau vào đi, nương nương bảo đợi cô về rồi mọi người mới được ăn uống."

Thị dường như người trong mộng vừa bước ra, giọng gao đáp: "Nương nương và mọi người đều ở bên trong rồi à?"

Hôm nay là giao thừa, các cung đều tổ chức ăn bữa tất niên cùng nhau. Sau việc Lệ tần sảy thai, yến tiệc toàn hậu cung chính thức bị bác bỏ. Có vẻ là do hoàng thất liên tiếp xảy ra những chuyện không may mắn.

Thị bước vào điện, hạ nhân trong cung Trường Nhạc đều đã ngồi cả quanh chiếc bàn tròn rộng, phủ lụa đỏ viền kim ti. Trên bàn bày những món ăn giản dị trang trí đẹp mắt do chính các cung nhân trong cung Trường Nhạc làm. Vừa thấy Nhữ Phần, mấy ả cung tỷ xón xác đơn đả: "Nhữ tỷ tỷ mau ngồi vào đi, nướng nướng đang đợi tỷ đấy."

Thị hành lễ với Hy tần rồi nở nụ cười, ngồi vào bàn tiệc, nói: "Nô tỳ đến nội vụ phủ trả lại chiếc thang, cho nên quay về muộn. Thật là làm hồng nhả hứng của mọi người."

Hy tần nói niềm nở: "Về là tốt rồi!" Rồi lại quay sang Phương Hà, bảo: "Phương Hà, còn không mau rót rượu cho mọi người?"

Phương Hà cười, mang bình rượu ra rót cho đám hạ nhân. Nói là hạ nhân song được ngồi chung bàn cùng chủ nhân thế này, bọn họ cũng nào bị coi như hạ nhân nữa. Ngoài Như Dung, Phương Hà, còn bốn, năm cung tỷ quét tước ngoài đại điện đều được ngồi trong mâm cỗ tất niên này.

Mấy kẻ hạ nhân hình như đều có y phục mới, chắc là Hy tần ban thưởng. Nhìn gương mặt kẻ nào kẻ nấy đều hoan hỷ.

Hy tần nở nụ cười như có như không, lại thêm một câu: "Các người đừng ngại, cứ tự nhiên ăn uống nhé." Vừa nói, nàng ta lại khéo lấy đĩa, gắp cho mấy ả thị nữ ít đồ ăn."

"Nướng nướng, người thật tốt." Mấy kẻ thị nữ được chủ nhân quan tâm, gương mặt đều hớn hở.

Lại có ả khác cũng lên tiếng: "Đúng đấy ạ. Như Quan âm vậy... Trước đây hầu hạ ở Bắc cung, Hạ Hoàng hậu cũng không tốt với nô tỳ như vậy."

Nhạc Hy cười. Vị Bắc cung Hạ Hoàng hậu, nàng biết. Đó là Hoàng hậu của biểu ca nàng. Nàng ta tuy khá hiền lành hiểu chuyện nhưng không biết lấy lòng kẻ dưới.

Như Dung giọng chua loét huênh hoang. Trước nay trong cung Trường Nhạc, thị là luôn là người thích màu mè trong lời nói: "Các người nhìn đi. Những món này đều là ta cùng nướng nướng làm đấy." Thị chỉ các món trên bàn lại hân hoan giới thiệu: "Diệp áp bạch liên, mẩu tử tương kê, phượng hoàng vu phi, mai ảnh chiếu hà, Nhị Kiều mẩu đơn,..."

Nhữ Phần và Phương Hà không kìm được bật cười. Phương Hà mĩa: "Toàn những cái tên đầu đầu. ả nha đầu này càng ngày càng diêm dúa giống chủ nhân rồi."

"Hử!" Như Dung bĩu môi. "Muội phải đọc mãi mới tìm được mấy cái tên tuyệt diệu này đấy."

Hy tần không câu giện, lại nói: "Lá sen áp hoa, mẹ con kẻ sát, phượng hoàng cùng bay, bóng mai chiếu nước, rồi lại Nhị Kiều mẩu đơn. Toàn những thứ có đôi có cặp. Xem ra Như Dung của chúng ta có người trong lòng rồi." Nói xong lại bật cười nham hiểm

Nhữ Phần và Phương Hà lại không ngừng được cười, bật cười, thêm vài câu chọc ghẹo Như Dung khiến thị đỏ mặt như đoá mẩu đơn nhị kiều.

Tiếng nói cười của cung nhân trong cung Trường Nhạc càng lúc càng một âm vang, hòa vào tiếng pháo giao thừa nhộn nhịp và rạo rức. Niềm vui tràn ngập trên dưới đại điện lộng lẫy. Chủ tớ bọn họ ăn uống, nói chuyện rôm rả đến tận khuya.

Đôi khi Nhữ Phần chỉ mong cuộc sống mãi mãi được vui vẻ thế này.

Đêm khuya, Nhữ Phần nhìn ra ngoài sân. Tuyết vẫn rơi nhẹ nhẹ. Lại sắp sang năm mới rồi..

**Lời dưới: Có thể nói chương này khá nhạt. Đó chỉ là những dòng mình dành riêng cho nhân vật mà mình khá yêu thích – Nhữ Phần. Con người nàng ta chung quy khá đơn giản và mộc mạc, hầu như là không có tâm. Tuy nhiên là xung quanh nàng ta có hai thể lực khá là cân sức hack não, giống như hai lực cân bằng, một là Trần Thái Quyên, hai là Thẩm Nhạc Hy. Điều đó khiến cho nàng ta bị động khi rơi vào mâu thuẫn giữa một bên là gia quyến tiên chủ, một bên là "ân nhân". Kết thúc của Nhữ Phần có lẽ sẽ khiến càng thêm nhiều người yêu thích nhân vật này, một người hầu trung thành, trước sau như một, nhưng cũng rất thiện lương.*

Cảm ơn nếu ai đã dành thời gian quan tâm cái ngoại truyện nhạt thếch này.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52-2: [THÔNG BÁO] Lỗi sai khó chấp nhận trong Minh Cung Truyện

Điều quan trọng nhất đây: Đó là mình vừa tìm được một cục sai to đảnh trong Minh Cung Truyện. Cũng cảm ơn các bạn đã góp ý để sửa chữa.

- Cha của Trích Nguyệt là em trai (đệ đệ) của Thái hậu trong truyện, do đó Trích Nguyệt và Trích Hoa phải gọi Thái hậu là "**cô mẫu**" thay vì "**bá mẫu**" như phần đầu mình thể hiện. Trong Phần 1 (từ chương 1 đến chương 8), có cả thấy 93 lỗi sai liên quan đến chữ "bá mẫu" này. (Quá nghiêm trọng?!). Mình sẽ từ từ chỉnh sửa và nếu ai, khi đọc đến chương 53 mà thấy đột nhiên Trích Hoa gọi Thái hậu là "cô mẫu" hoặc là "cô cô" thì cũng đừng thắc mắc vì sao nhé. Lý do duy nhất là vì trước đó tác giả bị ngu thôi...

- Cha của Chu Hậu Thông xét theo vai vế trong Hoàng thất thì là em chồng của Thái hậu, do đó Chu Hậu Thông tôn gọi Thái hậu là "bá mẫu". Trong lịch sử, ban đầu Chu Hậu Thông có chút mâu thuẫn với Trương Thái hậu, do đó gọi bà là "thánh mẫu", về sau đổi gọi là "bá mẫu". Điều này truyện đã viết đúng. May quá là không sai.

- **Lỗi chính tả, type trong quá trình:** Rất nhiều, nhiều không đếm xuể, nhất là sau vụ đại trùng tu thì lỗi sai còn nhiều hơn. Sau này tác giả sẽ cố gắng khắc phục và sửa chữa. Nếu trong quá trình đọc truyện, các bạn tìm được sạn thì cmt giúp, vừa để tác giả vui hơn, vừa để truyện được hoàn thiện nhất nhé.

- **Lỗi sai về lịch sử:** Có nhiều điều truyện làm sai. Xin đừng đối chiếu với lịch sử vì hiểu biết của mình còn hạn hẹp. Những điều mình viết trong truyện là dựa trên những gì mình biết thôi.. (Mà kể cả biết rồi có khi vẫn sai ấy...). Từ chương 53+ thì có thể số lỗi liên quan đến lịch sử có thể chất cao như núi. Nếu ai có tinh thông sử sách thì đừng trách mình nhé, Minh Cung Truyện chỉ là một tiểu thuyết thôi..

[Lịch đăng truyện]

Kỳ thực là dạo này mình viết được khá nhiều, và cũng muốn up dần lên. Tại tác giả thích fame nên thường tự huân bản thân là >= 100views mới tiếp tục up chương kế >.< Sau đó thấy có lỗi quá nên thôi, giờ mới up một lèo luôn. Lịch đăng tiếp như sau:

Chương 53: Đăng ngày 27/7/2018

Chương 54: Đăng ngày 3/8/2018

Chương 55: Đăng ngày 8/8/2018

Chương 56: Đăng ngày 15/8/2018

Có thể mình sẽ đăng sớm hơn (tùy hứng) hoặc đăng vài chương liền một lúc. Nói chung là xem trời mưa nắng thế nào nữa.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện của mình...

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Hoa mấn liêm lung dục độ xuân

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 53:

HOA MẤN LIÊM LUNG DỤC ĐỘ XUÂN

(Ngoài rèm bên cửa sổ, hoa đã nở đầy, báo hiệu mùa xuân tới)

**Câu thơ đề trích Xuân oán – Dương Ngưng.*

Thời gian cứ thắm lặng trôi đi. Mỗi ngày nào những cây hạnh trong các cung viên còn khẳng khiu trơ trụi, tuyết phủ trắng cảnh; dường như trong nháy mắt, vừa ngoảnh đầu nhìn lại thì hạnh hoa đã nở hồng thắm khắp nơi, tựa như phủ gấm lên đất trời.

Ở cái thời điểm này, người ta cảm nhận rõ những gì đẹp nhất của mùa xuân: nơi nơi ong bướm rập rờn, trăm hoa khoe sắc, cỏ cây ngát xanh, vạn vật tràn đầy sức sống, đẹp không gì sánh được. Con người dường như cũng theo sự sinh sôi nảy nở của muôn vật trong đất trời mà trở nên trẻ trung, tăng thêm sinh khí.

Tháng ba quả là khoảng thời gian đẹp nhất trong một năm.

Những ngày qua Nhạc Hy vẫn sống tĩnh lặng trong cung Trường Nhạc. Sau những câu chuyện đáng buồn dịp cuối năm, hết chuyện nàng bị rơi xuống hồ, rồi chuyện Lệ tần say thai, Điều Ân Cung phi tự vẫn, hậu cung đột nhiên trở nên yên ắng lạ thường. Khi trước Lệ tần hầu như luôn là đầu mối của những xích mích trong hậu cung. Có lẽ bởi sau khi mất con, sự đau lòng khiến bản thân nàng ta cũng trở nên trầm tĩnh hơn, cho nên hậu cung cũng giữ được một chút bình yên giả tạo.

Nói đến Lệ tần, đôi khi Nhạc Hy cũng cảm thấy nàng ta đã đổi khác nhiều so với lúc vào cung. Từ sau biến cố, nàng ta dường như trở nên đổi khác. Mỗi lần đến thỉnh an, nàng ta cũng nghe nhiều hơn là nói, từng câu nói cũng bớt đi vẻ khinh thường kẻ dưới, lại có phần sắc sảo hơn. Có vẻ nàng ta đã vượt qua được nỗi đau ngày trước để tự rèn giũa bản thân. Chỗn hậu cung là vậy, con người dù là kẻ xuất thân cao quý hay thấp hèn, nhất định phải trải qua những đau đớn khổ cực tình thân thì mới có thể trưởng thành và đứng vững được.

Đối với tần phi trong cung, Nhạc Hy vẫn đặc biệt thân với đám Khang tần, Hòa tần. Chỗ Tương tần và Túc tần cũng có chút qua lại. Phương Từ Huyền là biểu muội của Chu Hậu Thông, gia thế lại đồ sộ, Nhạc Hy thỉnh thoảng cũng ngó ý hỏi thăm. Trần Thái Quyên từ sau những chuyện cuối năm, với Nhạc Hy lại vốn có tư thù, cho nên nàng cũng ít tiếp xúc với nàng ta hơn cả. Ngoài ra, trong hậu cung, vẫn còn một người mà Nhạc Hy không có qua lại thân thiết – Trang tần Vương thị.

Trang tần này vốn sống cùng với Hòa tần, qua lại với Khang tần cũng có chút gần gũi nhưng lại ít khi ra khỏi cửa. Nghe Hòa tần kể qua thì Trang tần là người khá khéo léo trong cách cư xử với kẻ trên người dưới, lời nói cũng êm dịu dễ nghe, có thể nói là đoan thực, hiền lành nhưng lại sống khá khép mình. Nàng ta đối với đám tần phi, đối với cả Hoàng thượng cũng chẳng có chút mặn mà.

Nàng từng nghe có lần Hoàng thượng đến thăm, Trang tần cũng hần chí nói được đôi câu qua lại. Lúc nghe chuyện này, Nhạc Hy cũng có chút khó hiểu. Là người khéo ăn khéo nói, Trang tần thừa khả năng lấy lòng Chu Hậu Thông, thế nhưng nàng ta lại không làm vậy. Cũng có thể nàng ta không có cảm tình gì với hân. Nhiều khi nghĩ đến, chính nàng cũng bật cười. Không có cảm tình thì cũng là điều dễ hiểu. Trên dưới triều đình Gia Tĩnh có tiếng là bạo quân, tính đã bảo thủ lại vô tình, nghe qua thì khá là không hợp với người có vẻ ngoài thực nữ thuyền quyền như Trang tần kia.

Thế nhưng đó là việc của Trang tần, nàng được nghe kể thì cũng có chút suy nghĩ chứ thực chất là cũng chẳng mấy quan tâm.

Ngày xuân nắng ấm, Nhạc Hy mặc bộ xuân y màu xanh nhạt, thêu họa tiết mẫu đơn hồ điệp không cầu kỳ, lại phối thêm quạt hợp hoan, càng tăng thêm vẻ trang nhã, tự nhiên. Nàng đi dạo trong cung viên, thưởng thức hương vị mùa xuân đọng trên từng nhành hoa, cảnh lá.

"Nương nương!" Phương Hà nhẹ giọng gọi, theo sau thị còn có Nhữ Phần. "Đại thiếu gia nhập cung nhậm chức, giờ đang tới Trường Nhạc cung vấn an nương nương."

Nhạc Hy có chút bất ngờ trước câu nói "đại thiếu gia nhập cung nhậm chức". Xưa nay Thẩm Tịch Thành luôn mong muốn được giao du son thủy, tránh xa chốn quan trường, bình yên trở về chốn thôn dã hành y, sao nay y lại nhập cung...?

Nhạc Hy không dám nghĩ gì thêm, chỉ thấy lòng buồn man mác, quay sang nói với Phương Hà: "Người cùng Nhữ Phần và Như Dung chuẩn bị chút trà nước, đợi đại huynh tới thì mang lên."

Nhữ Phần và Phương Hà vâng dạ đi ngay, để lại Nhạc Hy một mình trong cung viên rộng lớn. Nhạc Hy bắt gặp ngược nhìn lên bầu trời xanh xanh, có những đám mây trắng trôi lững lờ. Đôi én chao liệng giữa trời, con lượn con bay, thật vui vẻ. Nàng chợt thở dài: đại huynh, sao huynh không chọn cuộc sống tự do chứ? Huynh từng nói: vào cửa công hầu sâu tựa biển [1], có sao huynh lại chọn dần thân vào chốn quan trường?

[1] Vào cửa công hầu sâu tựa biển: nguyên văn "Hầu môn nhất nhập thâm tựa hải" – trích Tạng tỳ của Thôi Giao.

"Hy tần nương nương!" Giọng nói quen thuộc của nam tử ngày nào vang lên bên tai khiến nàng giật mình quay lại. Giọng nói gần gũi thế đấy, nhưng cách xưng hô, nói chuyện, khiến nàng cảm giác như có bàn tay vô hình nào đó kéo dài khoảng cách giữa nàng và y.

Thẩm Tịch Thành mặc vấn quan phục màu xanh nước biển, hung bối có thêu hình lộ tư kết hợp với cảnh thiên nhiên cây cỏ, cỏ tròn, đầu đội mũ ô sa, chân đi giày lụa đen dành cho quan lục phẩm. [2] Đợi Nhạc Hy quay đầu, y mới trịnh trọng hành lễ: "Vi thần tham kiến nương nương. Nương nương vạn phúc kim an!"

[2] *Hung bối, vấn quan, mũ ô sa: Xem thêm bài viết Minh Triều Quan Phục.*

Nhìn dáng vẻ chín chu khác lạ trong quan phục của y, Nhạc Hy xót xa từ tận đáy lòng, nuốt nổi chua chát, gượng nói một câu: "Miễn lễ." Cố gắng giữ vẻ mặt bình thường, nàng lại nói với y: "Bản cung vừa nghe đại huynh nhập cung nhậm chức, không ngờ huynh đã tới đây rồi. Huynh mau vào trong điện."

Thẩm Tịch Thành điềm nhiên cúi đầu, y không nói gì mà theo nàng vào trong đại điện. Như Dung và Phương Hà sớm đã chuẩn bị trà nước đầy đủ, chỉ đợi y tới rồi mang lên mời. Thẩm Tịch Thành cũng bỏ ngõ chung trà, chỉ lặng thinh như bức tượng. Từ lúc bước vào, y không nhìn Nhạc Hy, chỉ cúi đầu. Đường như y có nhiều lời muốn nói, nhưng lại không thể nói được với nàng.

Bầu không khí giữa hai người dần trở nên nhạt nhẽo. Nhạc Hy không đoán được y nghĩ gì, chỉ đành lên tiếng hỏi trước: "Đại ca tiến cung nhậm chức vị gì vậy? Là Hàn lâm viện thị thư, lang trung, viên ngoại lang, hay là giám trường Tư thiên giám?" Nhìn cách y mặc quan phục có hung bối thêu lộ tư, Nhạc Hy cũng đoán được y nhậm chức lục phẩm, thế nhưng nàng không đoán được y nhậm chức quan gì.

Thấy nàng chủ động hỏi, Thẩm Tịch Thành dường như cũng bớt e ngại hơn. Y từ tốn nói với nàng: "Vi thần thi tuyển chức được y trong Huệ Dân được cục, nhưng may mắn được cất nhắc lên chức thái y trong Thái y viện."

Nàng cũng không mấy bất ngờ. Y thuật của Thẩm Tịch Thành cũng là bậc thượng thừa, ắt hẳn trong kỳ thi tuyển đã xuất chúng hơn người, cho nên một bước đã nắm đến chức thái y lục phẩm trong Thái y viện.

Nàng cười khẽ: "Nắm đến chức lục phẩm, đại huynh thực là niềm tự hào của Thẩm gia." Thẩm gia có Thẩm Luyện là quan võ nhất phẩm, lại có con trai là quan văn, Thẩm gia thực sự nở mày nở mặt.

Thẩm Tịch Thành vẫn giữ vẻ mặt trầm ổn, ôn nhu, y nói: "Hạnh lâm [3] trong trăm nghề vẫn luôn là nghề quý. Dù là chức nào trong thái y viện, y sinh, thái y hay ngự y thì đều có công việc như nhau là cứu người, chăm sóc sức khỏe. Phân vị cao thấp thực ra cũng không quan trọng."

[3] *Hạnh lâm: nghề y.*

Nhạc Hy biết Thẩm Tịch Thành luôn là người biết nghĩ sâu xa. Nàng chỉ nói: "Đại huynh nói phải! Gia đình ta có một người hành y như huynh, thật là tốt biết bao nhiêu." Trong cung âm mưu nhiều vô kể, có một người thân như y ở trong cung, nàng cũng bớt lo được hơn phần nào.

Lúc này, y mới nở được một nụ cười nhẹ như mây khói: "Một phần vì thân vào cung cũng là vì muốn giúp nương nương san sẻ gánh lo." Lời y rất thẳng thắn, ý tứ rất rõ ràng.

Nhạc Hy lúc này thực hiểu rõ, y vào cung cũng vì nàng. Nàng chỉ biết yên lặng, không biết nói gì với y cho phải. Nàng chưa từng khiến y vui vẻ, nhưng y vẫn hy sinh vì nàng quá nhiều. Lý tưởng mà y hướng tới nào phải công danh? Y vốn là thích cuộc sống tự tại. Kể cả yêu thích y thuật, y có thể chọn làm một đại phu, mở một y quán bình thường, không nhất thiết phải nhập cung. Nhưng chỉ vì nàng, y phải đi ngược lại với ý nguyện của chính mình. Kiếp này, ân tình của y với nàng, nàng dùng kiếp sau trả cũng không sao hết được.

Y dường như nhận ra sự khó xử của nàng, liền cố ý cười vui vẻ rồi nói sang chuyện khác: "Thôi, nói về vi thần nhiều rồi. Giờ nói về nương nương đi." Y cố gắng thể hiện rằng mình vẫn vui vẻ bình thường qua thái độ và ngữ khí, không muốn để nàng nhận ra y buồn khi nhắc đến việc nàng nhập cung.

Nhạc Hy cũng chỉ cười khẽ, nàng nói: "Bản cung mọi sự đều tốt cả, đại ca xin cứ yên lòng."

Thực chất thì không cứ gì Thẩm Tịch Thành, bất cứ ai bước vào Trường Nhạc cung đều có thể nhận ra Hy tần là một vị nương nương đặc sủng. Từng viên gạch, từng đường son, từng đóa hoa, từng vật dụng trong tòa điện rộng lớn này đều có thể chứng tỏ điều ấy.

Thẩm Tịch Thành lại hỏi: "Hoàng hậu cùng tần phi trong hậu cung có làm khó nương nương không?" Đặc sủng đồng nghĩa với việc sẽ trở thành mục tiêu công kích của rất nhiều kẻ xung quanh.

Nhạc Hy đáp: "Cũng không quá khó khăn." Nàng tuyệt nhiên không kể đến chuyện mình bị roi xuống hồ rồi thì cháy loan kiệu cho Thẩm Tịch Thành. Có vẻ y chưa biết, và nàng cũng không có ý định nhắc lại.

"Nương nương có thân với Trang tần không?" Y buột miệng hỏi.

Nghe y nhắc tới Trang tần, Nhạc Hy cũng hơi bất ngờ, ngay lập tức hỏi lại: "Đại ca biết còn Trang tần sao?" Nhạc Hy vốn không làm thân được với Trang tần này, nhưng lại cũng không ngờ Thẩm Tịch Thành lại biết về nàng ấy.

Nghe qua cũng đủ biết là Nhạc Hy và Trang tần không thân thiết, Tịch Thành cười bảo: "Nàng ấy là biểu muội của nương nương, khuê danh là Vương Yên Điều, là chất nữ của mẫu thân. Nhiều lần hộ tống mẫu thân về gia mẫu, vi thần cũng được gặp Trang tần. Cũng có khi Trang tần đến Thẩm phủ, nhưng nương nương lúc ấy luôn ở Đông các nên không có dịp gặp mặt."

Nhạc Hy cười khỏ. Hóa ra Trang tần lại chính là biểu muội bên ngoại của nàng. Khó trách tại sao khi trước, nàng ta lại biết đại phu nhân là cháu gái của Thái hoàng Thái hậu. Thì ra nàng ta chính là cháu bên ngoại của đại phu nhân, hậu duệ của danh gia Vương thị cao quý. Vậy mà nàng cũng không đoán ra, quả cũng hơi thiếu tinh tế.

"Vậy... nàng ta là người như thế nào?" Nhạc Hy hỏi thẳng. Cùng với Phương Từ Huyền thì Trang tần là người nàng ít tiếp xúc nhất, cũng là người nàng không hiểu rõ nhất.

Thẩm Tịch Thành trầm lặng suy nghĩ rồi đáp: "Có thể nói là phẩm hạnh đoan chính, thực hiện ôn nhu, ăn nói khéo léo, là mẫu khuê nữ thế gia điển hình. Nhưng mà khá là ít thể hiện, khá khép mình."

Nhìn nhận của y giống hệt như những gì nàng thấy ở Trang tần, một nữ nhân có vẻ ngoài đẹp đẽ, đài các đoan trang, tựa như một đóa hoa sen thơm, ẩn ứ trong mình những gì tinh túy nhất trong đất trời.

"Nếu là qua lại thông thường, vi thần nghĩ cũng nên có chút thân thiết với Trang tần. Thế nhưng để kết nghĩa kim lan, coi như người tri kỷ, nương nương không nên chọn người như nàng ấy." Y nói khá thẳng thắn.

Nhạc Hy hiểu điều này. Trang tần khá trầm lặng, kẻ khác không nhìn ra, nhưng nàng cũng có thể đoán được nàng ta là người khá khôn khéo. Không ai đoán được trong lòng nàng ấy

chứa chất những tâm tư gì. "Đạm nhiên như vân, khinh điều như yên" [4], nàng ấy tựa làn khói mơ hồ, khiến người khác khó lòng nắm bắt... Người có thể gần gũi với nàng ấy chỉ có thể là người nàng ấy chủ động tiếp xúc.

[4] Đạm nhiên tự vân, khinh điều như yên: trầm lắng tựa mây, nhẹ nhàng như khói. Là câu thơ giải thích cho tên gọi Vương Yên Diêu. Câu thơ do tác giả tự biên soạn.

Thẩm Tịch Thành hạ giọng, nói: "Hôm nay vì thần nhập cung, cũng chỉ nói với nương nương đôi câu được vậy. Chỉ mong nương nương ở trong cung vạn điều cân trọng. Nếu có việc gì, vì thần sẵn lòng giúp đỡ người." Thẩm Tịch Thành đứng lên rồi cúi người, chấp tay thật trịnh trọng.

Nhạc Hy nghe y nói, đột nhiên lại thấy mình mang ơn y vô hạn. Nàng cuối cùng chỉ nói một câu: "Cảm ơn huynh, Thành đại ca."

Lúc nàng thốt lên câu nói này, những kỷ niệm khi trước chợt ùa về trong tâm trí, khi y dạy nàng học chữ trong Đông các, lại dạy nàng vẽ tranh,... Thời gian ở cạnh y, nàng hiểu được thế nào là tình thân. Y là người duy nhất trong cuộc đời này, nàng coi như ruột thịt. Đó là thứ tình cảm đặc biệt mà Trương Trích Hoa đâu có là máu mủ ruột rà cũng không thể nào thay thế địa vị của y trong lòng của nàng.

Y dần khuất xa, nàng cũng chìm vào buồn bã.

Nếu như ngày trước nàng không từng gặp Chu Hậu Thông trong hoa viên, liệu nàng có động lòng với y không?

Đó là câu hỏi mà có lẽ cả đời nàng cũng không thể trả lời.

Bên ngoài, Nhữ Phần tiến vào đại điện. Thị gọi hai chữ "Nương nương" mấy lần nhưng dường như nàng không để tâm, ánh mắt vẫn thất thần nhìn chiếc vòng bạc trên tay mình. Nhữ Phần liền đánh bạo gọi to hơn, nàng mới giật mình như vừa tỉnh mộng: "Có chuyện gì?"

Nhữ Phần thờ phào, lúc này mới nói: "Nương nương, Trang tần nương nương cầu kiến."

Nhạc Hy hơi nhíu mày. Trang tần? Đó là người mà từ trước đến nay, nàng ít qua lại nhất trong hậu cung. Nàng ấy giờ lại tự tìm đến nàng? Nàng lắc đầu cười ngầy ngốc, lại cảm thấy khó hiểu. Nhưng Nhạc Hy đương nhiên muốn gặp và tiếp xúc với nữ tử này - người mà theo Thẩm Tịch Thành, là người chỉ nên qua lại chứ không nên kết nghĩa.

Nhạc Hy nói nhẹ nhàng: "Mời Trang tần vào. Nói Như Dung và Phương Hà chuẩn bị trà nước, thêm cả bánh kẹo mang lên."

Trang tần bước vào tấm điện Trường Nhạc cung. Cung tỷ theo sau nàng còn bụng vài chậu hoa còn hơi ướt nước. Trang tần vô cùng chu toàn lễ nghi, cúi đầu chào: "Hy tần vạn an."

Nhạc Hy cũng đứng lên, cúi đầu đáp lễ: "Trang tần vạn an."

Nhạc Hy đưa tay làm dáng mời, giọng đầy thiện ý, nói: "Mời Trang tần."

Trang tần nhẹ nhàng cười ớn nhu rồi mới ngồi vào bàn trà. Nhạc Hy nhìn nàng ấy, thực không đoán được chút ý tứ gì. Hóa ra trong hậu cung này, không chỉ Hiền tần, mà cả Trang tần cũng khiến người ta cảm thấy mơ hồ, khó đoán. Thậm chí cho tới ngày hôm nay, nàng đã nhìn thấu tâm tư của Hiền tần, nhưng Trang tần thì nàng vẫn chưa thể thấy rõ được.

Phương Hà và Như Dung cùng mang những thứ bánh kẹo cầu kỳ lạ mắt tới, lại chuẩn bị trà nước đầu ra đầy. Trang tần liếc qua rồi cười mỉm: "Hy tần chu đáo quá."

Nhạc Hy cũng cười giọng gao, nói: "Mấy khi Trang tần đến Trường Nhạc cung đâu? Sao có thể qua loa hỏi hột được chứ?" Giọng nói của Nhạc Hy rất điềm tĩnh, lại xen lẫn ý đùa.

"Hôm nay bản cung tới vốn là để thăm Hy tần, vừa là để chúc mừng biểu ca nhậm chức lục phẩm thái y trong Thái y viện." Trang tần nói rất trịnh trọng, gương mặt hân hoan lộ rõ.

Nhạc Hy cười khỏ. Hóa ra nàng ấy đến vì muốn hỏi thăm Thẩm Tịch Thành chứ cũng không phải vì muốn tới làm thân với nàng.

Nhạc Hy đưa tay rót trà, đặt tới trước mặt Trang tần rồi mới mở lời: "Hóa ra là vì lệnh huynh! Thật không được trùng hợp, khi này lệnh huynh vừa mới tới. Giá mà nán ná thêm một chút thì vừa khéo có huynh ấy ở đây rồi."

Về mặt Trang tần dường như không đổi thay qua từng câu nói của Nhạc Hy. Nàng ấy chỉ nói: "Vâng, cũng thật là tiếc. Biểu ca trước nay qua lại với bên Vương thị cũng tính là thân thiết. Khi trước biết được Hy tần là muội muội của huynh ấy, bản cung bất ngờ không nhỏ. Thực không ngờ nhà họ Thẩm thật là có phúc, nhà có nam có nữ, người thì đệ nhất tài tử, người đệ nhất cầm nữ, quả thực là đại phúc mãn đường, không đâu sánh nổi. Thật đáng nể trọng." Trang tần còn có tình dân ý câu thơ đề trước cổng phủ Thẩm gia để nói về con cháu họ Thẩm, "*hậu sinh khả úy phúc mãn đường*" [5], khiến người ta không có hứng cũng phải thấy hay.

[5] Hậu sinh khả úy phúc mãn đường: hậu duệ của gia đình ai nấy đều tài giỏi, phúc đầy nhà. Xem lại chương 6.

Từng lời nói của Trang tần càng khơi gợi những hiếu kỳ trong lòng Nhạc Hy về người con gái này. Câu nào câu nấy quả thực đưa đầy khéo léo, nghe tựa oanh ca sáo hót, chữ chữ đều mỹ lệ, câu câu đều dễ nghe. Nhạc Hy chăm chú đánh giá người trước mặt: quả là một nữ tử dễ lấy được lòng người. Nhưng cũng chính vì vậy mà khiến người đa nghi như nàng thêm phần đề phòng nàng ấy.

Trang tần cười nhẹ nhàng, lại nói: "Hôm trước bản cung nhận thư của gia phụ ở Giang Ninh xa xôi, người cũng không ngừng khen Hy tần giống với cô mẫu, từ phong thái đến tài năng. Người còn nói bản cung phải qua lại nhiều với Hy tần nhiều hơn nữa, vừa là vì quan hệ thân thích, cũng vừa là để bản cung được lĩnh hội những thứ tốt đẹp của Hy tần."

Nhạc Hy cũng chỉ cười khiêm tốn: "Vương thúc cũng đã quá lời rồi. Bản cung nào có được tốt đẹp như lời Vương thúc. Nói về phẩm chất đoan trang, bản cung còn kém Trang tần nhiều lắm."

Trang tần đưa khăn, che miệng cười e ấp: "Hy tần lại khiêm nhường rồi. Nếu Hy tần không chê, xin để bản cung gọi người một tiếng biểu tỷ. Ở trong cùng một hậu cung, có một người thân thích, giống như điểm phúc ngàn năm có được." Lời nói của Trang tần vẫn đưa đầy, mỹ miều.

Nhạc Hy cũng không khước từ, chỉ nói: "Phải rồi, chúng ta là họ hàng xa, mà khuê các kín cổng cao tường, đến nay lại mới được nhận mặt. Trang tần sớm đã gọi lệnh huynh Tịch Thành một tiếng biểu ca, vậy gọi bản cung một tiếng biểu tỷ cũng là hợp tình hợp lý."

Trang tần rất nhỏ nhẹ, thưa: "Vâng, biểu tỷ. Người đừng câu nệ tiểu tiết trong cung, cứ gọi muội đây một tiếng Diêu Nhi là được."

Nhạc Hy hơi bất ngờ trước đề nghị dường đột của Trang tần. Mà nàng ấy nói nhanh và gọn đến mức không cho nàng chút cơ hội từ chối nào, đành thuận nước đẩy thuyền, cười nói giả là: "Được, Diêu Nhi!" Gọi ra hai chữ Diêu Nhi, chính nàng cũng thấy hơi ngượng miệng. Nhưng rồi nàng bình tĩnh mà nói thêm cho vẹn ý: "Sau này ở trong cung, nếu Diêu Nhi có khó khăn gì, cứ nói với biểu tỷ một câu, biểu tỷ sẵn lòng giúp đỡ."

Trang tần lại nở nụ cười tươi tắn, khẽ "vâng" một tiếng rồi mới mở lời: "Nay tới đây thăm tỷ tỷ, Diêu Nhi có chút quà nhỏ này tặng tỷ tỷ. Đây cũng chẳng phải lễ vật vàng ngọc gì, chỉ coi như là chút thú vui tiêu khiển trong ngày dài."

Nhạc Hy hứng thú nhìn vào vật trên tay cung tỳ của Trang tần.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 54: Nhật nhật nhân không lão. Niên niên xuân cánh quy

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 54:

NHẬT NHẬT NHÂN KHÔNG LÃO. NIÊN NIÊN XUÂN CÁNH QUY

(Ngày ngày người già đi. Năm năm lại xuân về)

**Trích Tổng xuân từ - Vương Nhai.*

"Ninh Nguyên, mang tới đây!" Trang tần ra hiệu cho cung tỳ thân cận của mình đang đứng ngoài hiên đi vào.

Cung tỳ ấy khẽ nhe bụng mấy khóm hoa bước vào, đặt cả chúng lên bàn. Rễ hoa được bọc kín trong những bao vải nâu, cho nên đất vụn bên không bị dây ra mặt bàn. Trang tần liền cất lời: "Ngày dài nhàn rồi, Diêu Nhi uơm được mấy khóm hoa thực được này, muốn mang sang đây cho tỷ tỷ trồng ngắm chơi. Không biết biểu tỷ có thích không?" Lời nàng ấy tỏ rõ thiện ý.

Nhạc Hy ngạc nhiên ngắm nhìn những bông hoa thực được màu hồng nhạt, nhị màu vàng bị những phấn, to gấp rưỡi hoa thực được thông thường, cánh nhon nở ra để lộ ít nhị, dáng dấp yêu kiều tựa mẫu đơn, lại khum khum kín đáo thanh cao như hoàng cúc. Nàng vốn đã thích thực được, nay nhìn thấy loài thực được này lại càng thêm mê mẩn, không khỏi cất lời tán tụng: "Không giống cúc, chẳng giống mẫu đơn nhưng lại mang vẻ đẹp của cả hai loài kia, thật độc đáo vô cùng. Đây thực là loài thực được quý."

Trang tần che miệng cười duyên rử: "Biểu tỷ tinh mắt. Đây là loại thực được hiếm có, nó có mỹ danh là Hoàng Quan Phân Hồng Y [1]. Diêu Nhi kiếm được loài quý này ở vùng quê nhà, nay uơm được vài đoá, mang tặng Khang tần cùng biểu tỷ. Loài này ưa nước, nên trồng gần giếng, thỉnh thoảng vào bình minh, tưới cho nó thường xuyên. Hoa này nở đẹp nhất vào mùa thu. Phải đợi vài tháng nữa, tỷ tỷ mới được thấy hết vẻ đẹp tinh diệu của nó."

[1] Hoàng Quan Phân Hồng Y: mũ vàng váy hồng, lấy ý từ nhị vàng cánh hồng của bông hoa thực được. Đừng hỏi về nó, cũng đừng search gg, vì tác giả chỉ... bịa ra thôi. Tác giả còn chưa nhìn thấy bông hoa thực được bao giờ nữa.

Nhạc Hy càng nghe càng thấy hiếu kỳ về loài Hoàng Quan Phân Hồng Y vô song này. Nàng ngắm nghía không rời khóm hoa rực rỡ đặt trên bàn, nói: "Cảm ơn Diêu Nhi, biểu tỷ rất thích." Rồi lại quay sang nói với Như Dung đứng hầu bên: "Như Dung, ghi nhớ lại rồi từ sau chăm sóc đúng như lời của Trang tần."

Như Dung vui vẻ đáp: "Vâng, nương nương!" Nói rồi, thị cùng Phương Hà mang cả số hoa của Trang tần đi.

Nhạc Hy cười nói: "Diêu Nhi có lòng quá, còn đem tặng tỷ tỷ loài hoa quý như vậy. Biểu tỷ lại không có gì cho muội cả."

Trang tần lắc đầu: "Biểu tỷ khách sáo quá. Là tỷ muội đâu cần lễ vật qua lại chứ?"

Nhạc Hy cười trừ, đứng dậy đi vào gian trong, lấy hộp trang sức lớn bằng gỗ mun, chạm trổ những hình phụng hoàng đẹp đẽ rồi mang tới. Mở hộp ra, nàng nói: "Đây là số trang sức của tỷ tỷ, đều là thứ hiếm có. Diêu Nhi thích thứ gì cứ lựa lấy vài món, coi như là quà của tỷ tỷ cho muội trong lần đầu gặp mặt."

Trang tần cũng hơi bất ngờ khi hộp trang sức được mở ra. Vàng, bạc, Hòa Điền ngọc tuyến, Dương Chi ngọc, ngọc trai, san hô, phi thủy,... quả thực không thiếu thứ gì. Trước nay Hy tần được sủng ái, Trang tần hiểu rõ nàng ấy được ban thưởng và hiển lễ nhiều thế nào. Chỉ là hậu hĩnh thế này...

Ánh mắt Trang tần bất chợt lướt qua chiếc ngân xuyên trên tay Nhạc Hy, dường rằng bất chợt này sinh hiếu kỳ. Nàng lên tiếng: "Chiếc ngân xuyên này... biểu tỷ có thể tặng cho Diêu Nhi không?"

Nhạc Hy hơi sững người, hơi xấu hổ bảo: "Thật tiếc, chiếc ngân xuyên này là quà của lệnh huynh trước khi tỷ tỷ nhập cung.. Cho nên tặng đi cũng có chút hơi tiếc. Xin lỗi Diêu Nhi nhé."

Trang tần dường như cũng hơi tiếc nuối, nhưng rồi cũng tươi cười bảo: "Không sao đâu ạ, chỉ là chiếc vòng thôi." Gương mặt Trang tần vẫn vui vẻ và trầm ổn. Nàng nhìn vào chiếc hộp đầy thứ trang sức trân quý, dường như nghĩ ngợi hồi lâu rồi chọn lấy một chiếc thoa vàng, trên có đính vài viên ngọc, thiết kế cũng không có gì nổi bật.

Đó là cây thoa mà Hoàng đế tùy tiện sai Tường Mục Anh ban cho Nhạc Hy lúc mới chuyển cung. Thứ này Nội vụ phủ không ghi chép lại, chính nàng cũng không nhớ mình từng có nó.

Nhạc Hy hào phóng nói: "Muội cứ lấy thêm vài thứ nữa, không cần ngại."

Trang tần cười, thưa: "Thôi ạ, muội ấn tượng với cái này hơn cả, cho nên lấy một chiếc này thôi. Đa tạ biểu tỷ."

Nhạc Hy đóng lại hộp nữ trang rồi bảo: "Muội cũng đơn giản quá rồi."

Trang tần chỉ cười nhẹ nhàng: "Thôi, cũng đã ở đây lâu rồi. Diêu Nhi xin phép cáo lui. Khi khác nhàn rồi, muội lại đến đây thăm biểu tỷ." Nói xong nàng đứng dậy, vịn tay thị tỳ Ninh Nguyên, cúi đầu rồi cất bước rời đi.

Nhạc Hy cũng không tiễn nàng ấy. Buổi gặp mặt hôm nay, kỳ thực nàng cũng chẳng nhận ra được điều gì khác thường ở Trang tần.

Nhạc Hy đang thần thơ suy nghĩ thì Như Dung bước vào, nhẹ nhàng hỏi: "Nương nương, hoa mà Trang tần nương nương tặng nên xử trí thế nào ạ?"

Nhạc Hy tùy ý nói: "Thì cứ làm theo những gì nàng ta nói là được."

Như Dung chau mày thưa: "Nhưng gần giếng của chúng ta đã trồng hoa đỗ nhuộc rồi ạ. Giờ nhỏ cả đi sao ạ?"

Đỗ nhuộc vốn là hoa mà mẫu thân Nhạc Hy thích, nàng cũng không nỡ lòng nhỏ bỏ đi, đành nói: "Thôi, người trồng thực được vào gốc cây hái đường trước cửa điện chúng ta đi. Sáng sáng nhớ tưới nước cho nó là được."

Như Dung vâng dạ vài tiếng rồi đi ngay.

Thoảng cái lại đến buổi chiều, Chu Hậu Thông đi giá tới Trường Nhạc cung. Lúc nghe Như Dung báo hán tới, Nhạc Hy cũng bật cười. Nguyên ngày hôm nay, Trường Nhạc cung thật là ấm khách.

Chu Hậu Thông đến Trường Nhạc cung nhưng không mang theo tùy tùng. Hắn bước vào, chưa đợi Nhạc Hy thỉnh an đã tùy tiện nói: "Miễn lễ, miễn lễ." Nói rồi liền ngồi luôn vào bàn uống trà.

Nhạc Hy cười nhẹ, song vẫn không bỏ qua một chút lễ nghi. Xong xuôi nàng mới rót trà mời hán, rồi hỏi: "Hoàng thượng lại có chuyện gì sao?"

Hán đầu môi, chau mày nói: "Có chuyện thì mới tới cung Trường Nhạc của nàng à?"

Nhạc Hy cũng chỉ cười nhẹ mà không đáp. Vừa khéo Như Dung cùng Nhữ Phần mang kẹo mơ lên, hán chẳng đợi gì thêm, nhón tay ngay lấy một miếng, bỏ vào miệng một cách thô tục. Hán vừa ăn vừa bảo: "Thành đại ca của nàng đến, nàng có chất vấn y như thế không?" Thái độ hăm dọa của hán lộ rõ.

Nhạc Hy lại không kim được mà bật cười. Lại chỉ cười mà im lặng. Từ trước khi nàng vào cung, Chu Hậu Thông đã thường hay ghen với Thẩm Tịch Thành. Điều này, nàng đã quá quen thuộc.

"Này, trầm giận mà sao nàng vẫn bình thân như thế chứ? Nhất định lại nghĩ đến Thẩm Tịch Thành, đúng không?" Ánh mắt hán đầy ý dò xét.

Nàng nhìn hán cười dè dặt, đáp: "Thần thiếp không dám."

Hán giả bộ không thèm nhìn nàng, lại lấy một miếng kẹo mơ cho vào miệng, nói: "Tất trầm, cho trầm giẫm vào phân chó nàng còn dám nữa. Có điều gì nàng không dám đâu?"

Như Dung và Nhữ Phần đứng hầu bên cạnh đều vô ý che miệng cười. Nhạc Hy nhìn hai à mà phát cáu, chỉ không dám để lộ ra ngoài, chỉ nhỏ nhẹ: "Thần thiếp... lúc đó không biết, cũng đã thỉnh tội Hoàng thượng. Người không biết thì không có tội." Lời nàng thanh minh không có chút thành tâm nào, khiến người ta không thể không ức chế. Lại thêm cái dáng điệu thân nhiên phẩy quạt như không có chuyện gì, như thể cố ý chọc tức đối phương.

Chu Hậu Thông hơi mất hứng, nhăn mặt nói: "Nàng toàn cãi được thôi." Từ trước tới giờ, hán đầu tài hay đầu khẩu với nàng thì cũng chưa từng giành được phần thắng.

Nhạc Hy tay phẩy quạt, miệng cười dịu dàng, thưa: "Thần thiếp chỉ thanh minh, nào dám cãi."

Chu Hậu Thông đưa mắt nhìn Nhạc Hy, lại đưa tay búng má nàng khiến nàng theo phản xạ đưa tay lên che má. Chưa đợi nàng lên tiếng, hán đã cắt lời: "Trầm chợt phát hiện ra, hôm nay nàng cười rất nhiều nhé. Gặp Thành đại ca khiến nàng vui đến thế à?" Câu nào câu nấy hán cũng nhắc tới Thẩm Tịch Thành, lại cố ý nhấn mạnh thật rõ ba chữ "Thành đại ca" như gửi một lời nhắc nhở vui về đến nàng.

Nàng muốn cười lắm nhưng nghe hán nói vậy đành phải nín cười, chỉ nhẹ giọng nói: "Thần thiếp là vui vì Hoàng thượng đến..." Nhớ lại, lâu lắm rồi nàng mới nói được một câu có ý lấy lòng.

Hán "hừ" một tiếng, nói thẳng thắn: "Nghe không giống nàng chút nào, quá giả tạo."

Nhạc Hy đã nhịn cười từ nãy tới giờ, giờ cứ muốn phun ra hết nhưng ngồi đối diện với hán, nàng chỉ dám giữ phần cười trong miệng. Nàng nói: "Đúng là... thần thiếp có vui vì gặp lại đại ca. Nhưng chỉ là một phần thôi ạ."

Hán nhếch môi cười gian xảo, nói với nàng: "Xem ra trầm phải nhờ Thành đại ca giữ giúp mình nụ cười của hồng nhan rồi. Trầm bắt đầu thấy sai lầm khi để hán vào cung rồi đấy. Biết vậy tổng quát hán sang Huê Dân được cục làm cho lành." Hán một câu Thành đại ca, hai câu cũng Thành đại ca, khiến nàng cũng phải khó xử.

Nhạc Hy không khỏi bất ngờ. Hóa ra việc Thẩm Tịch Thành vào được Thái y viện là có sự can thiệp của Chu Hậu Thông. Nàng liền hỏi: "Hoàng thượng là người cất nhắc đại ca vào Thái y viện sao?"

Hán "hừ" một tiếng kiêu ngạo rồi mới nói: "Chỉ nàng nghĩ với năng lực quen của hán mà vào được Thái y viện ư? Đều do trầm đây nâng đỡ cả đấy."

Nàng cũng chỉ mỉm cười rồi nhẹ nhàng nói: "Vậy thần thiếp thay mặt đại huynh cảm ơn Hoàng thượng."

Chu Hậu Thông không để tâm, đưa mắt nhìn hai tỷ nữ của Nhạc Hy đang đứng hầu, ra hiệu cho bọn họ lui đi. Cửa điện đóng lại, hán mới trở về gương mặt nghiêm túc, nói với nàng thật trịnh trọng: "Không đùa giỡn nữa." Hán bắt đầu nói vào chuyện chính, giọng hạ xuống thật trầm: "Thực ra thì trầm biết y thuật của Thẩm Tịch Thành cao minh. Trong cung thủ đoạn thâm sâu, có y bên cạnh nàng, trầm cũng thấy đỡ lo hơn phần nào." Hán nhớ đến những chuyện xảy ra với nàng hồi cuối năm, bất giác lại thấy đau lòng. Chuyện nàng ngã xuống hồ, bị phong hán, thái y nói rất có thể về sau sẽ để lại những di chứng.

Nhạc Hy chợt thấy rung động trong lòng. Hóa ra đều là do hán sắp đặt cả. Đưa Thẩm Tịch Thành vào cung, để nàng có thêm một đồng minh, để nàng được an toàn. Thẩm Tịch Thành vừa biết võ thuật, vừa giỏi y thuật, đương nhiên có thể thay hán bảo vệ tốt hơn. Nhưng hán không hề biết, nàng vốn chỉ cần hán ở bên là đủ...

Giọng hơi run run như sắp khóc, nàng nói: "Hoàng thượng không ghen với huynh ấy sao?"

Hán xem chừng tâm lý rất vững, dường như chẳng chút mùi lông, vẫn còn cố ý nói đùa: "Thẩm Tịch Thành là ai mà dám đụng đến tẩn phi của trầm chứ? Cho y mười lá gan y cũng không dám, có gì trầm phải ghen? Trầm là thiên tử, y dám dòm ngó nàng, đừng nói chức quan, đến mạng y trầm cũng dám lấy."

Hán gạt mình ngược lên, thấy gương mặt nàng đầy nước mắt, lòng lại có chút nhói đau. Hán vội lấy tay áo, lau cho nàng một cách vụng về. Vội ôm lấy nàng, hán trách: "Trầm biết ngay nàng không nỡ để y chết mà." Hán biết rõ vì sao nàng khóc, nhưng lại vẫn cố ý trêu ngươi.

Hán thờ dài một tiếng, lại cười khổ: "Sao khi này nàng còn cười, giờ đã lại khóc rồi? Thẩm Tịch Thành luôn khiến nàng cười, còn trầm thì luôn làm nàng rơi lệ. Trầm tệ quá nhỉ? Đúng là chỉ có Thẩm Tịch Thành mới giúp trầm giữ lại nụ cười của nàng thôi."

Đã lâu rồi Nhạc Hy chưa khóc. Những điều Chu Hậu Thông đã làm vì nàng nhiều vô kể. Hán không ngại vì nàng mà sắp xếp Thẩm Tịch Thành làm thái y trong cung, chỉ để y bảo vệ nàng. Ai nói hán không ghen? Nhưng vì an toàn của nàng trong cung, hán không còn để ý đến cảm nhận của chính hán.

Bảy nhiều thời cũng đủ để nàng cảm động đến rơi nước mắt.

Sau đấy, hẳn ra chỉ thị Thẩm Tịch Thành là thái y đặc biệt chuyên chẩn mạch định kỳ cho nàng. Mấy độ cuối xuân Nhạc Hy cũng thường xuyên đau ốm, sức khỏe không được tốt. Cũng nhờ có Thẩm Tịch Thành mà Nhạc Hy giấu được Chu Hậu Thông tình trạng không mấy khả quan, lại được y điều trị từ từ biến chứng của phong hàn ngày trước.

Mùa xuân đầu tiên trong Từ Cẩm Thành của Nhạc Hy trôi qua một cách yên bình và chóng vánh. Cảm giác chưa kịp thương thức những gì đẹp đẽ nhất thì xuân đã lại qua đi, mang tới mùa hạ nóng nực khiến người ta phải khó chịu vô cùng.

Năm Gia Tĩnh thứ mười hai, càng về cuối hạ trời càng đổ nóng, cho đến cuối tháng sáu thì Từ Cẩm thành không khác gì lò lửa. Thân thể Hoàng thượng không chịu được oi bức, liền sai cung nhân thái giám đưa ra biệt cung giữa Thái Dịch trì để tránh nóng. Hoàng hậu cùng các tần phi cũng được hưởng đặc ân này. Ngày hai mươi tháng sáu, Hoàng thượng ra chỉ dụ cho hậu phi được cùng tới biệt cung trên hồ Thái Dịch hai ngày.

Buổi chiều ngày hai mươi, theo chỉ thị, các tần phi tập trung tại Khôn Ninh cung để cùng nhau đi tới hồ Thái Dịch.

Lúc Nhạc Hy đến thì mới chỉ có mấy tần phi có tiếng "ngoaan hiền" ở đó: Hòa tần, Trang tần, Khang tần. Mấy người bọn họ vốn nhàn rỗi, có sự vụ gì cũng xuất hiện đầu tiên, thậm chí đi vắng an Hoàng hậu vào buổi sáng cũng đều đến trước nhất.

Nhạc Hy một tay phẩy quạt, tay kia vịn tay Phương Hà bước vào. Trông thấy nàng, ba người bọn họ cất tiếng chào: "Hy tần vạn an!"

Nhạc Hy mỉm cười nhã nhặn đáp lễ: "Các vị tỷ muội vạn an." Rồi lại bồi thêm một câu cảm thán: "Mọi người đến sớm quá."

Khang tần ung dung nói: "Phải thôi. Ở trong tây điện của Trường Xuân cung, nóng chẳng kém gì cái lò lửa. Bản cung chỉ mong né đi đâu đó cho mát." Khang tần vừa nói vừa cảm đoàn phiến, ra sức quạt lấy quạt đề. Nha hoàn Hồng Anh bên cạnh nàng ấy cũng cầm một chiếc quạt giấy, cùng quạt đề chủ nhân được mát mẻ.

Nhạc Hy vốn cũng không sợ nóng, cho nên cũng không tới mức như Khang tần. Nhưng cũng không trách được, bởi lẽ Khang tần ở tây điện của Trường Xuân cung, mà Trường Xuân cung nằm ở hướng tây hậu cung, nhìn địa thế đã biết là nơi nóng nực. Chỗ đó lại ít cây, chỉ có vài bồn hoa nho nhỏ, cho nên lại không tránh được nắng.

Vì là mùa hè nên y phục của Nhạc Hy và các tần phi đều mỏng nhẹ, đa phần là đại sam y viền lĩnh bên trong, lại thêm một lớp áo ngoài bằng sa mỏng bên ngoài, đường thêu giản dị, màu sắc cũng hài hòa. Váy mã diện mà tần phi mặc mùa nóng hầu như đều rộng hơn so với mùa lạnh.

Lát sau các tần phi đều đông đủ. Cho đến hiện thời thì là hơn một năm các nàng nhập cung. Qua một năm, cho đến bây giờ thì mấy tần phi bọn họ cũng đã có sự phân hóa rõ ràng. Một bên là tần phi đắc sủng gồm Đức – Hiền – Lệ – Hy. Một bên không sủng gồm Tương – Túc – Trang – Hòa – Khang.

Nói là đắc sủng nhưng Nhạc Hy lại thân thiết hơn với đám tần phi vô sủng. Tâm lý của nàng là không dây dưa với đám đắc sủng, tránh hậu họa. Bởi tần phi từng đắc sủng thì thường có mong cầu và tham vọng cao hơn tần phi vô sủng; đương nhiên sự đố kỵ của tần phi đắc sủng với những người cũng đắc sủng như mình là rất lớn.

Kể đến sự thân thiết trong hậu cung thì có thể kể tới Hiền tần và Lệ tần. Quan hệ gần gũi của họ xuất phát từ việc có cùng nguồn gốc là thủ phụ nội các tiền cử. Tuy nói là thân thiết, thế nhưng Hiền tần tính kẻ với Lệ tần những gì, chỉ có Nhạc Hy biết rõ. Hai chữ thân thiết cũng chỉ là vẻ ngoài. Tình nghĩa kim lan sâu sắc chắc phải nói Tương tần và Túc tần. Không có cơ hội tìm hiểu nhiều, nhưng mười năm bầu bạn, lại đồng bệnh tương lân, Nhạc Hy cũng thấy hai người họ coi nhau như máu mủ ruột rà. Nhưng về sau có bán đứng nhau không thì cũng chẳng ai biết được. Trang tần, Hòa tần, Khang tần, cùng nàng qua lại cũng khá là thường xuyên, nhưng khó mà được tính là thân mật. Nếu có chắc chỉ có hai vị Hòa – Khang thôi.

Nếu nói Đức tần thân với ai nhất thì chắc người đó là Hoàng hậu và Thái tôn Thái phi. Nàng ấy vốn nhỏ tuổi hơn cả, nói chuyện không hợp với đám tần phi, cho nên lại thân thiết với Hoàng hậu hơn. Cùng với Nhạc Hy, hầu như trong những cuộc nói chuyện thì Đức tần với Trang tần là những người im lặng hơn cả, nghe nhiều hơn nói. Ba người họ chẳng đặc biệt thân với ai, cũng chẳng thích gây họa với ai. Và điều này thường khiến Nhạc Hy lo sợ. Cái nàng sợ là hai người họ quá kín đáo, nhất là Trang tần. Không biết ngoài mặt hiền lành, sau lưng nàng ta có thể làm ra những chuyện gì. Chỉ e khi có biến cố nổi lên sẽ khiến người khác phòng ngừa không kịp.

Các nhóm tần phi thân mật đi đâu cũng nói chuyện với nhau và hầu như không thêm đề tâm, càng không thêm nói chuyện với những người trong nhóm khác, giống như chia hẳn thành hai thế lực đối lập. Có tiếp xúc với nhau thì cũng chỉ là mấy câu hỏi thăm qua loa, mấy câu nói giả tạo hoặc châm biếm kín đáo để duy trì mối quan hệ quen biết.

Lúc này cũng là tình trạng như vậy. Mỗi nhóm một chỗ, nói chuyện ngay trên đại sảnh cung Khôn Ninh để giết thời gian.

"Á!" Tiếng thét chói tai của cung tỷ khiến các tần phi đều hướng tới phía xa kia. Cung tỷ quét sân trong Khôn Ninh cung gương mặt trắng bệch, không còn một tia huyết sắc, vừa chạy về phía đại điện, vừa hô to: "Nương nương! Hoàng hậu nương nương!"

Khi nhìn thấy điều vừa xảy ra thì tần phi ai nấy đều thất kinh, hoảng sợ vô cùng. Có người phải xiết chặt tay cung tỷ của mình mới có thể đứng vững. Có người lạnh toát sống lưng, toàn thân run cầm cập ngay giữa mùa hạ nắng chói chang. Gương mặt Nhạc Hy vẫn giữ được sự bình tĩnh đến lạ lùng, thế nhưng trán cũng đã hơi lấm tấm mồ hôi vì trải qua một phen kinh hãi.

Sự yên bình dài ngày của hậu cung sắp chấm dứt.

Lại sắp có đại họa ập tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Lãnh tỷ tuyết sương cam tỷ mật

LÃNH TỶ TUYẾT SƯƠNG CAM TỶ MẬT

(Lạnh tựa tuyết sương, ngọt tựa cam mật)

*Câu thơ đề trích "Cô ý" - Hàn Dũ. Câu thơ này viết về hoa sen trong giếng ngọc trên núi Thái Hóa.

Hoàng hậu một thân y phục vàng tươi, thêu lác đác những bông hoàng cúc, tóc vấn đơn giản, đầu không đội phượng quan, chỉ cài vài cây trâm thông thường.

Nàng bước ra từ Khôn Ninh điện một cách vội vã, không đợi đám tần phi thỉnh an, đã gấp gáp hỏi: "Có chuyện gì?"

Xung quanh nàng, đám tần phi gương mặt ai nấy hoang mang khiến cho nàng bất giác hoảng sợ. Tỷ nữ kia quỳ dưới đất, cúi thấp đầu, giọng run run: "Nương nương... Hoàng hạc, hoàng hạc chết..." Vừa nói, tay thị vừa chỉ về phía xa.

Hoàng hậu cùng các tần phi vội vàng đi tới xem. Đó đích thị là loài hoàng hạc hiếm có. Ở trong cung mấy năm như vậy nhưng Hoàng hậu cũng chưa từng trông thấy chim hoàng hạc bao giờ. Nay lần đầu thấy thì... chỉ là cái xác của nó.

Chim hoàng hạc lông vàng óng ả, đẹp đẽ hết như trong truyền thuyết. Theo quan niệm thì hoàng hạc là loài chim quý chỉ sau phượng hoàng, là tượng trưng cho điềm lành và may mắn. Mấy năm trước, Hoàng đế mời dâng cơ, khi có chim hoàng hạc bay tới hoàng cung, các vị học sĩ trong Hàn lâm viện đều thi nhau làm thơ phú, câu chữ mỹ miều, lời lẽ bay bổng đề dâng lên Hoàng đế. Kể từ đó đến nay, hoàng hạc rất ít xuất hiện, và lần xuất hiện này thì nó đã chết.

Hoàng hạc chết. Đồng nghĩa với điềm xấu.

Nhưng điều quan trọng nhất mọi người đều đang nghĩ tới: hoàng hạc chết trong Khôn Ninh cung.

"Chuyện này rốt cục là sao?" Hoàng hậu trầm giọng hỏi cung tỷ.

Thị sợ hãi, thành khẩn thưa: "Nô tỳ... nô tỳ đang quét sân, tự nhiên... tự nhiên hoàng hạc... hạc rơi từ trên trời xuống." Thị hoảng loạn đến độ nói không rõ từng chữ nữa.

Hoàng hậu đã vượt qua những nỗi thất kinh ban đầu, trở về bình tĩnh để suy nghĩ. Chuyện xấu này xảy ra trong cung của nàng, nhất định chính nàng phải đứng ra giải quyết. Mà trong khi giải quyết thì nàng sẽ phải giữ được lý trí.

Túc tần lên tiếng: "Hoàng hạc đang bay trên trời, há lại tự nhiên rơi được xuống đây? Nhất định là có kẻ giở trò rồi." Lời nàng từ trước đến nay luôn bộc trực, nói thẳng vào mồm nghi ngờ của Hoàng hậu lúc này.

Điều này Nhạc Hy sớm đã nghĩ tới. Nhất định có kẻ giở trò, bằng không sao có thể căn cơ chuẩn xác như vậy? Nói chung, đây là âm mưu nhắm vào một người: Hoàng hậu.

Khang tần cũng bị dọa một phen, mồ hôi chảy ra ròng ròng. Nàng cố trấn tĩnh, nói: "Nếu vậy chắc có kẻ bắn rơi hoàng hạc xuống đây."

Thực sự thì ngoài việc bắn rơi, không có lý do nào khác khiến hoàng hạc vừa khéo rơi xuống nơi này. Nói là trùng hợp thì thực sự là quá khiên cưỡng.

Hoàng hậu lấy hết can đảm đi tới gần xác chim hoàng hạc, lật người nó lên. Các tần phi phía sau nàng ai nấy đều khiếp đảm, theo bản năng mà lùi lại phía sau. Trừ có mấy người tâm lý vững vàng như Túc tần, Hiền tần, Nhạc Hy thì vẫn giữ bình tĩnh. Túc tần liếc mắt nhìn đám sợ hãi kia, bảo: "Hoàng hậu nương nương thì đang xem xét tình hình, không ngại ra tận nơi kiểm tra, các người sợ hãi cái gì cơ chứ?"

Lệ tần đứng đằng sau mặt cắt không còn giọt máu, nhưng thấy Túc tần nói vậy, giọng nàng ta vẫn gầy gợn: "Túc tần có vẻ không sợ nhì? Hay vì Túc tần muốn hại Hoàng hậu nên mới không sợ hãi như thế?"

Túc tần cười nhếch môi, không thèm chấp nhặt, chỉ ung dung lại gần cùng Hoàng hậu kiểm tra. Không chỉ Hoàng hậu mà chính Túc tần cũng thấy rõ, ngoài những vết bầm dập do bị rơi từ trên cao xuống, không có vết thương nào đặc biệt cho thấy hoàng hạc bị bắn rơi.

Nếu vậy thì nhiều khả năng, đây chỉ là một sự tình cờ.

Chính lo lắng chỉ là sự tình cờ, cho nên Hoàng hậu trong lòng mới thăm sợ hãi. Việc xấu này, ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến hậu vị của nàng.

"Hoàng thượng giá đáo!" Tiếng nói vang vang từ phía Khôn Ninh môn khiến Hoàng hậu và đám tần phi đều giật mình, lại có chút kinh sợ.

Tất thấy không kịp nghĩ gì, chỉ vội quỳ xuống: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!"

Chu Hậu Thông tùy ý khoát tay cho tần phi đứng dậy, hỏi: "Thuyền đã chuẩn bị cả, sao các nàng vẫn ở đây?"

Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn hấn, sau đó đưa mắt sang xác chim hoàng hạc. Không chỉ những người theo hầu Hoàng đế mà chính hấn cũng có hoảng sợ.

"Sao lại có chuyện này?" Hấn nghiêm giọng hỏi.

Hoàng hậu nhẹ nhàng đứng ra, thưa: "Lúc thần thiếp và các muội muội chuẩn bị đi thì đột nhiên hoàng hạc này rơi từ trên không xuống đây, khi xem qua thì nó đã chết."

Chu Hậu Thông nhếch môi cười: "Lại có chuyện tình cờ thế à?" Hấn kỳ thực đã nghĩ giống Hoàng hậu ban đầu, cho rằng chuyện này có kẻ cố ý.

Hoàng hậu trầm giọng lên tiếng: "Thần thiếp ban đầu nghĩ có kẻ đã bày trò, thế nhưng xem trên xác chim hoàng hạc, thần thiếp và cả Túc tần nữa, đều không tìm thấy dấu hiệu cho thấy hoàng hạc bị bắn rơi." Mặc dù chuyện hoàng hạc vô tình rơi xuống cung Khôn Ninh gây bất lợi cho Hoàng hậu, thế nhưng nàng vẫn không chút giấu giếm, đem sự thật đầu đuôi kể hết cho Hoàng thượng.

Chu Hậu Thông dĩ nhiên hiểu rõ, hoàng hạc chết trong cung, lại chính trong trung điện của Hoàng hậu là hiện tượng xấu thế nào.

Túc tần liền lên tiếng: "Không bị bắn, nhưng ai biết hoàng hạc này có bị đầu độc không? Nếu như độc được ngấm từ từ và căn cứ vào tốc độ bay của hoàng hạc, việc tính toán để hoàng hạc chết khi bay qua cung Khôn Ninh không hẳn là không thể."

Gương mặt Chu Hậu Thông cùng tần phi ai nấy đều hoang mang vô cùng. Đúng, theo lời Túc tần thì đầu độc không phải là không thể.

"Chuyện này không phải chuyện nhỏ, đương nhiên không thể xử lý qua loa. Để các nàng ở đây đoán, không bằng để Đại lý tự phối hợp với Nội nhân phủ điều tra làm rõ." Chu Hậu Thông nói, lại quay sang ra hiệu cho đám thị vệ tùy tùng dọn dẹp xác hoàng hạc, mang tới Đại lý tự xem xét.

Tần phi và Hoàng hậu gương mặt dần ra được phần nào. Hoàng hậu liền nhẹ giọng thưa: "Hoàng hạc chết, đầu là lý do gì thì cũng là điều chẳng lành. Thần thiếp xin phép Hoàng thượng cho miễn việc đi thuyền tới biệt cung Thái Dịch trì."

Chu Hậu Thông lắc đầu, lại đặt tay lên vai Hoàng hậu, nói: "Nàng đừng căng thẳng quá về chuyện chim hoàng hạc. Thuyền cũng đã chuẩn bị, giờ nàng cùng hậu cung đến biệt cung cùng thăm đi."

Nói xong hần quay người cất bước. Hoàng hậu và tần phi đi thành hai hàng ngay ngắn phía sau hần. Trong lòng Hoàng hậu quả vẫn hơi lấn tẩn chuyện chim hoàng hạc rơi xuống Khôn Ninh cung. Nếu đây là một âm mưu thì kẻ nhắm tới nàng là ai? Còn nếu chỉ là một chuyện ngẫu nhiên thì địa vị của nàng về sau thế nào, nàng cũng đã lường tới. Hoàng hậu thờ dài một tiếng. Lúc này, chỉ có đợi chờ thôi.

Cúi đầu bước đi, Khang tần khẽ nói nhỏ với Nhạc Hy đi song song với mình: "Muội muội nghĩ chuyện này thế nào?"

Nhạc Hy sớm đã nghĩ kỹ mọi trường hợp và nàng biết Hoàng hậu cũng đã liệu trước tình hình dễ đối mặt với những biến cố có thể xảy ra tiếp theo. Đáp lại lời Khang tần, nàng chỉ nói: "Hoàng hạc chết trong cung vốn là chuyện lớn, bản cung không dám nói can." Ở đây có nhiều tần phi, nàng cũng không thể nói tùy tiện. Trong cung cấm, họa từ cái miệng là cái họa lớn nhất.

Trang tần đi phía sau Khang tần và Nhạc Hy, cũng nhỏ giọng báo: "Biểu tỳ nói đúng đấy. Chúng ta phận hậu cung, đừng nên nói nhiều vào thì hơn."

Khang tần chỉ khẽ thờ dài, cúi đầu bước đi, không nói thêm lời gì vô nghĩa.

Một góc Thái Dịch trì, hoa sen nở trắng ngần, hương thơm thoang thoảng. Đình nghỉ chân ở bờ hồ cũng được trang trí cực kỳ đẹp đẽ, phong tình. Gần đó, ba, bốn chiếc thuyền nhỏ được chuẩn bị sẵn để phi tần và Hoàng thượng đi tới biệt cung giữa hồ.

Dừng lại nơi bờ hồ, Trương Mục Anh quay người, cúi đầu với Hoàng hậu và các tần phi: "Hồi bẩm các vị nương nương. Ở đây có bốn chiếc thuyền. Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương sẽ đi một chiếc, ba chiếc thuyền còn lại dành cho các vị cửu tần, ba người dùng một chiếc."

Hạ nhân điu để hậu lên chiếc thuyền gỗ thứ nhất. Sẵn trên thuyền có hai, ba thị vệ đi theo để bảo vệ sự an toàn cho đế hậu. Thuyền này thiết kế đẹp đẽ hơn cả so với những chiếc còn lại, được làm từ gỗ trắc, hai mũi thuyền chạm khắc hình đầu rồng. Tuy rằng so với du thuyền thì còn thua kém mấy phần, nhưng đây cũng là thứ kiệt tác hiếm có.

Thuyền dành cho tần phi so với thuyền của đế hậu thì có phần mộc mạc và đơn sơ hơn nhiều. Mạn thuyền không cao lắm, nếu ngồi xuống chắc cũng chỉ gần đến sườn.

Các tần phi theo phẩm vị mà lên thuyền. Thuyền thứ nhất là Đức tần, Hiền tần cùng Hy tần. Thuyền thứ hai gồm Lệ tần, Trang tần, Túc tần. Thuyền còn lại là Trương tần, Khang tần và Hòa tần. Mỗi thuyền do một vị cung nữ cầm máy chèo.

Phượng Hà đỡ Nhạc Hy lên thuyền, lại khẽ rí tai nàng thủ thi: "Nương nương, nhớ cẩn thận!"

Nhạc Hy chỉ gật đầu để thị an tâm quay về.

Để cân bằng cho chiếc thuyền thì mỗi bên đầu thuyền phải ngồi hai người. Nhạc Hy vì thế mà phải ngồi cạnh Trần Thái Quyên. Song hai bên coi nhau như những kẻ vô hình, không thèm chào hỏi, cũng chẳng nói đến một câu. Đức tần ngồi cạnh vị cung nữ chèo thuyền, cũng không nói với Nhạc Hy câu nào. Nếu hai chiếc thuyền kia vẫn có lời nói qua lại của phi tần thì thuyền của Nhạc Hy yên ắng lạ thường. Thế nhưng thực sự thì nàng cũng không mấy để tâm.

Càng xa bờ thì càng nhìn rõ những bông hoa sen e ấp sau kẽ lá. Sen trồng trong hồ Thái Dịch được trồng ở đây từ thời Thành Hóa, đều là sen quý, bông nào bông nấy trắng đẹp tình khiết, tựa như được tạc từ bạch ngọc, được xưng mỹ danh là "Bạch Ngọc Trần Hà" [1].

[1] Bạch Ngọc Trần Hà: trong trắng như ngọc.

Nếu báo Nhạc Hy nói hoa sen ứng với tần phi nào trong cung lúc này thì chắc hẳn nàng không ngại mà chọn Trang tần. Về đẹp ngoại hình và khí chất trang nhã của nàng ấy thực khiến người ta phải liên tưởng tới một đóa sen mặt mà, thanh cao, đài các.

Trang tần đi ở thuyền ngay phía trước Nhạc Hy. Nhạc Hy vừa nghĩ đến hoa sen, lại nhìn nàng ấy, quả thực càng thấy loài hoa này hợp với Trang tần. Miên man chìm trong dòng tưởng tượng, Nhạc Hy bất ngờ giật mình vì tiếng nước bắn lên. Thuyền nàng ngồi trở nên chòng chành qua lại. Tay áo bên phải của nàng cũng dính những giọt nước lấm tấm. Cả Hiền tần ngồi cạnh nàng cũng không khỏi thảng thốt.

"Tùm!"

Tất cả mấy chục con mắt đều hướng về chỗ thuyền của Nhạc Hy. Hoàng đế và Hoàng hậu đương nhiên cũng bị hoảng loạn.

"Từ Huyền!" Chu Hậu Thông bám vào mạn thuyền, gọi theo với giọng lo sợ.

Hoàng hậu gương mặt không còn một chút sinh khí, đầu óc nàng choáng váng đến suýt nữa thì ngã quỵ. Hậu cung, lại tiếp tục có chuyện?

"Còn đứng đó? Không mau cứu người?" Hoàng hậu vội vàng ra lệnh cho thị vệ trên thuyền của mình, giọng nghiêm túc, khẩn trương.

Ba thị vệ không chần chừ, vội nhảy ngay xuống nước.

Phi tần ai nấy đều phải giơ tay che miệng thất kinh. Phượng Từ Huyền giống như một cành hoa chìm nổi giữa dòng, cố gắng ngoi lên, kêu thảm thương: "Hoàng... Cứu... cứu..."

Cung nữ trên thuyền vội vàng đưa mái chèo ra, nói lớn: "Nương nương, mau bám vào đây."

Phượng Từ Huyền gắng với tay, chạm vào mái chèo, nhưng rồi nàng đột nhiên đuối sức, tuột tay khỏi mái chèo của cung nữ kia, chìm dần xuống.

May mắn thay, ngay sau đó, thị vệ phòng thân của Chu Hậu Thông cứu được Đức tần từ dưới hồ lên. Cung nữ chèo thuyền giúp Đức tần sơ cứu nhưng nàng ấy vẫn hôn mê bất tỉnh, buộc phải được đưa về cung. Và đương nhiên, chuyện đi tới biệt cung không thể nào tiếp tục sau câu chuyện đáng buồn ấy.

Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng tất thảy tần phi trên thuyền đi đó đều tập trung ở Vạn An cung – cung điện mà Đức tần cư ngụ. Cung điện của tần phi mà Nhạc Hy từng ghé qua rất nhiều: Trường Nhạc cung, Trường Xuân cung, Vị Ương cung; nhưng đẹp đẽ nhất chắc phải là Vạn An cung này. Phượng Từ Huyền là cháu họ của Trương phi, biểu muội của Chu Hậu Thông, khi còn là tiểu thư khuê các đã được Chu Hậu Thông cung chiều hết mức. Từ Huyền so với hoàng muội ruột của Chu Hậu Thông là Vĩnh Thuận công chúa, hiện đang sống ngoài cung, thì còn được ưu ái hơn vài phần. Cũng không khó hiểu vì sao cung điện mà Phượng Từ Huyền sống lại rộng rãi hơn cả.

Thái y rất nhanh đã xuất hiện. Sau khi qua loa hành lễ, ông cùng các nữ y khẩn trương xem mạch cho Phượng Từ Huyền. Không khí trong đại điện có phần căng thẳng.

"Xin Hoàng thượng và các vị nương nương hãy yên tâm. Đức tần nương nương không sao cả. May là đã sơ cứu kịp thời, cho nên nương nương đã qua cơn nguy hiểm ạ." Thái y cúi thấp đầu, nói cung kính.

Hoàng hậu đứng ra thay mặt tần phi và Hoàng đế, thấp giọng nói: "Đa tạ thái y!"

Thái y lại chấp tay: "Đó là bốn phận của vi thần, nương nương đã quá lời ạ."

Sau khi thái y cùng các vị nữ y đi rồi, Hoàng đế mới đi vào chất vấn. Mở đầu con phong ba, hần nói rất nghiêm túc: "Đức tần là tự rơi xuống hồ sao?"

Ánh mắt hần lướt qua Hiền tần cùng cung nữ chèo thuyền kia. Cả hai người đều biết Hoàng đế đang ám chỉ điều gì.

Cung nữ kia sợ hãi đến tái mét mặt, vội vàng quỳ sụp xuống, thanh minh: "Hoàng hậu, Hoàng thượng, nô tỳ... hai tay đều cầm mái chèo, kỳ thực... không hề chạm tới Đức tần nương nương." Gương mặt thị tở ra cực kỳ thành khẩn.

Mấy tần phi xung quanh cũng gật gù đồng tình. Nếu đây Đức tần xuống nước, tất cả mọi người đều cuống cuống tập trung vào, mọi chuyện diễn ra chỉ trong chớp mắt, chẳng ai nhớ rõ được từng tình tiết lúc đó.

Sau khi bằng chứng vô cùng thuyết phục của cung nữ kia, mọi hoài nghi đều dồn vào Hiền tần. Hiền tần hiểu điều đó. Nàng vẫn giữ bình tĩnh, quỳ xuống rồi từ từ thưa: "Hoàng hậu, Hoàng thượng, chiếc thuyền dù hẹp nhưng thần thiếp cũng không thể nào đẩy Đức tần xuống được. Nếu là thần thiếp đẩy, cung nữ này cũng nhìn thấy." Tay Hiền tần chỉ vào cung nữ đang cùng quỳ ở dưới đất.

Cung nữ kia lắp bắp thưa: "Nô tỳ... Nô tỳ hình như không thấy Hiền tần nương nương đưa tay ra. Chỉ là... lúc đó mọi chuyện xảy ra rất nhanh, chính nô tỳ cũng hoảng loạn, không rõ mình nhớ có chính xác hay không."

Điều này cũng khá dễ hiểu. Khi mà Đức tần rơi xuống nước, tất cả mọi người đều cuống cuống tập trung vào, mọi chuyện diễn ra chỉ trong chớp mắt, chẳng ai nhớ rõ được từng tình tiết lúc đó.

"Người..." Hiền tần dường như khá cáu gắt. Lúc này mọi bất lợi đang dồn về nàng ta. Uất ức, nàng ta nói: "Nói như vậy, Hy tần ngồi cạnh thần thiếp cũng phải bị nghi ngờ chứ?" Không chối được tội ngay, Thái Quyên liền tìm cách đẩy mối họa này sang người Nhạc Hy.

Nhạc Hy thấy Thái Quyên nhắc đến mình, song gương mặt nàng thần nhiên đến vô tình, thề như không để ý tới lời Thái Quyên nói. Nàng biết không cần nàng ra mặt thì cũng có thể chứng minh bản thân vô tội.

Khang tần bèn đứng ra bảo: "Hy tần ngồi chéo với Đức tần, nếu thực sự đẩy Đức tần thì lúc đưa tay ra qua trước mặt Hiền tần, không lẽ Hiền tần lại không cảm nhận được? Mà nếu Hy tần thực sự đưa tay qua trước mặt Hiền tần, lẽ nào Hiền tần lại bỏ qua một tiểu tiết quan trọng như vậy sao?" Lý lẽ Khang tần đưa ra rất dứt khoát.

Điều này thì người trong hậu cung, đặc biệt là Hoàng hậu và Hoàng thượng có thể hiểu rõ. Trần Thái Quyên vốn không thích Nhạc Hy. Lần trước Lệ tần bị sảy thai, chỉ một chi tiết kẻo mơ nhỏ đến vậy mà Hiền tần đã không bỏ qua cho Nhạc Hy. Có sao lần này, nếu Nhạc Hy đưa tay đẩy Phương Từ Huyền ngay trước mặt Hiền tần, Hiền tần lại cho qua được?

"Quyên Nhi, nàng nói thế nào?" Hoàng đế trầm giọng hỏi.

Hiền tần gương mặt xám ngoét. Khi bị đẩy đến thế bất lợi, gương mặt không còn vẻ bình tĩnh ban đầu, nàng vội vàng dập đầu thưa: "Hoàng thượng, thần thiếp vô tội. Điều này đợi Phương muội muội tỉnh lại, không phải sẽ làm rõ được sao?" Lúc này, bùa cứu Hiền tần chỉ còn lại Phương Từ Huyền đang mê man.

"Hoàng thượng... Biểu ca..." Giọng nói yếu đuối của nữ tử vang lên từ sau tấm màn hồng bằng tơ mỏng. Tay nàng run run đưa ra bên ngoài màn che.

Chu Hậu Thông vội vàng ngồi bên tấm sàng của Từ Huyền, nắm lấy tay nàng, giọng rất nhẹ: "Trầm ở đây!"

Phương Từ Huyền giọng hơi run, nói hệt hơi, khó thành tiếng: "Hoàng thượng đừng trách Hiền tần... Lúc đó thần thiếp với tay chạm vào hoa sen, cho nên mới nghiêng người ngã xuống. Dù bấy giờ hoảng sợ, nay không nhớ được những gì đã xảy ra, thề nhưng thần thiếp tin Hiền tần không hại thần thiếp..."

Câu nói của Phương Từ Huyền mặc dù cảm giác là có lợi cho Hiền tần, thế nhưng nó hóa ra lại là bất lợi. Bởi lẽ một chữ "tin" của Từ Huyền không thể khẳng định Hiền tần vô tội.

Chu Hậu Thông thuận ý nàng, nói: "Được, trầm nghe nàng mà không truy cứu ai hại ai nữa. Nàng hãy nghỉ ngơi đi, sẽ sớm bình phục thôi."

Sau tấm màn che, Nhạc Hy thấy Phương Từ Huyền gật khẽ đầu, lại nở nụ cười xinh đẹp. Lần đầu gặp, Phương Từ Huyền đã để lại ấn tượng sâu đậm với Nhạc Hy về gương mặt yêu kiều như mai; dáng vẻ hoạt bát, lanh lợi. Nay nàng ấy gặp chuyện như thế, ít nhiều Nhạc Hy cũng có động lòng thương cảm.

"Hôm nay hoàng hạc rơi xuống cung Khôn Ninh, hậu cung liền có người gặp họa. Chẳng biết đây có phải là khởi đầu của chuỗi điềm xấu hay không nữa?" Lệ tần nói với giọng trầm ổn, lời thốt ra sắc nhọn như dao găm.

Đại họa mà vốn trước đó suýt đổ vào đầu Hiền tần, chỉ vì một câu nói của Lệ tần mà bay sang tất phía Hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chỉ sầu phong điệp ám thâm hương

CHỈ SẦU PHONG ĐIỆP ÁM THÂM HƯƠNG

(Chỉ buồn ong bướm dập vùi hương)

*Câu thơ đề trích Mẩu đơn – Lư Mai Pha.

Hoàng hậu ít nhiều tâm lý cũng bị chấn động sau lời nói của Lệ tần. Mặt nàng hơi xám lại, lặng im không nói được gì.

Túc tần vốn không ưa gì Lệ tần, xưa nay lại kính trọng Hoàng hậu. Không kìm được, nàng liền lên tiếng: "Lệ tần là đang muốn thêm dầu vào lửa sao? Đức tần còn đang ốm yếu thể này, Hoàng thượng cũng đã nói là không truy cứu, Lệ tần nhảy vào làm gì chứ?"

Vò quạt dầy có móng tay nhọn, Lệ tần quả nhiên phần nộ. Nàng ta liếc nhìn Túc tần, nở nụ cười sắc sảo: "Túc tần lại hiểu lầm rồi. Bản cung chỉ đang thấy hai chuyện xảy ra hôm nay quá trùng hợp thôi." Vừa nói, nàng ta vừa nhìn sang phía Hoàng hậu. Chắc chỉ có kẻ ngốc mới không nhận ra được ý tứ rõ ràng của nàng ta.

"Thôi đi!" Chu Hậu Thông gắt gỏng. "Trẫm đã nói hiện không muốn nhắc đến, nàng không nghe thấy sao? Hay không thêm đề trẫm vào mắt luôn rồi?" Thái độ phần nộ của hán bộc lộ rất rõ, gương mặt đầy hỏa khí.

Lệ tần chỉ lẳng lặng bước xuống, cúi đầu lặng yên, không thanh minh cũng không cãi cố.

Nhạc Hy đưa mắt nhìn Lệ tần. Nàng ta hẳn đã thay đổi nhiều so với ngày trước. Lần này dù bị quở trách nhưng nàng ta dường như không hề kích động, ngược lại còn rất thỏa mãn. Phải, dù bị trách cứ, nhưng nàng ta đã đạt được mục tiêu công kích trực tiếp Hoàng hậu, đưa Hoàng hậu lên gánh chịu mọi trách nhiệm của cả hai việc xảy ra cùng ngày hôm nay.

Hoàng hậu rất biết ý tứ, liền cố tình quỳ xuống, nhỏ giọng phân trần: "Hoàng thượng, Lệ tần muội muội trẻ người non dạ, Hoàng thượng đừng trách muội ấy. Nói gì thì nói, việc hôm nay... thân thiếp cũng là người có lỗi."

Vào lúc này đây, Hoàng hậu đang là người bất lợi, và việc thể hiện đức tính hiền lương thực đức trước mặt Hoàng đế ắt là một chiêu không thể thiếu nàng cần làm để chứng minh, mình xứng đáng ngồi trên phượng tọa hơn bất cứ ai.

Hoàng thượng chột mũi lông, đỡ Hoàng hậu dậy, nhẹ nhàng vỗ về: "Nàng thì có lỗi gì chứ? Mấy năm nay, nàng làm chủ lục cung khiến trẫm luôn an tâm. Kể cả kẻ khác có nói gì thì cũng không thay đổi được địa vị của nàng trong lòng trẫm."

Lời hán nói khiến Trương Trích Hoa phần nào yên tâm, liền từ từ đứng dậy. Từ ngày đội lên đầu phượng quan nặng trĩu, mặc lên mình triều phục Hoàng hậu, nàng đã xác định rõ, mình chẳng còn là một phi tử bình thường. Khi trước là sủng phi, nàng nhận ra thật khó để giữ được ân sủng. Đến khi đã trở thành Hoàng hậu, nàng lại giác ngộ được, giữ ngôi vị Hoàng hậu còn khó hơn vạn phần.

Muốn giữ địa vị sủng phi, nàng chỉ phải đấu tranh với những nữ nhân. Nhưng muốn giữ ngôi vị Hoàng hậu, nàng phải đấu tranh cả với gia tộc của bọn họ. Phượng tọa là thứ vinh quang mà nàng luôn hướng đến. Bước đến ngôi Hoàng hậu không phải đơn giản chỉ để giúp đỡ gia tộc, mà còn là để nàng hoàn thành giấc mộng cả đời của chính nàng. Ngày hôm nay có được phượng vị, nàng không bao giờ muốn bước xuống, thậm chí có thể đánh đổi tất cả để bảo vệ nó.

Từ trong màn mỏng, Phượng Từ Huyền cũng nói vọng ra từng tiếng: "Hoàng thượng nói đúng đấy ạ. Hoàng hậu nương nương xin đừng bận tâm lo lắng."

Hoàng thượng quay sang phía Hoàng hậu, lại nói: "Hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi. Giờ quay về cung Khôn Ninh nghỉ ngơi đi cho thoải mái, đừng lo nghĩ gì nhiều."

Hoàng hậu cũng không nán ná, nghiêng người cung kính: "Vây thân thiếp xin cáo lui trước."

Hoàng hậu còn chưa bước qua cửa, Chu Hậu Thông đã nói với đám tần phi: "Các nàng cũng giải tán đi. Những chuyện xảy ra hôm nay khiến các nàng hoảng sợ một phen rồi."

Mấy phi tần đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh: "Vâng, Hoàng thượng. Thân thiếp cáo lui!" Dứt lời, bọn họ theo hàng lối, rời khỏi Vạn An cung.

Phượng Hà đã chờ sẵn Nhạc Hy ở ngoài cổng Vạn An cung. Vừa trông thấy nàng bước từ trong ra, thị đã vội đi tới, đỡ tay nàng. Thấy nàng mệt mỏi, thị dường như hiểu được, liền nói nhỏ: "Nương nương, người... đừng lo nghĩ nhiều chuyện đó nữa."

Nhạc Hy có thể không lo sao? Vịn tay Phượng Hà, nàng vừa đi vừa nhỏ giọng nói: "Người bảo... bản cung không lo sao được? Lúc này Hoàng hậu rơi vào thế bị động, bản cung thì không có cách nào trao đổi tin tức với tỷ ấy để cùng nghĩ đối sách." Nhạc Hy thở dài một tiếng bất lực.

Phượng Hà biết Nhạc Hy lo cho Hoàng hậu và Trương thị, thị chỉ đành nhỏ giọng an ủi nàng: "Nương nương, Hoàng thượng đã cho Đại lý tự điều tra chuyện hoàng hạc rồi. Hoàng hậu nương nương sẽ không có chuyện gì đâu. Vả lại trên triều, ủng hộ Trương gia vẫn còn có Thẩm gia nữa. Phụ thân nương nương là thượng thư binh bộ, có tiếng nói trong triều, lại thêm Trương tướng quân, ắt không để Trương gia lâm vào thế khốn cùng. Nương nương hãy yên tâm."

Nghe lời Phượng Hà nói, Nhạc Hy nhẹ lòng hơn phần nào. Dựa vào Thẩm gia tuy không phải cách lâu dài của Trương gia, nhưng muốn tính đến những tháng ngày về sau, trước hết Hoàng hậu cùng Trương gia phải vượt qua được cửa ải này trước.

Trời chiều mùa hạ, cuối trời những rặng mây tia vàng như thể một bức tranh đa sắc, đẹp đẽ nhưng cũng có phần thê lương. Nhạc Hy bước chậm, bóng nàng cùng Phượng Hà đổ thành hai vệt dài trên con đường dài dặc, tựa như hai khúc gỗ dày trôi trên dòng sông phẳng lặng.

Đêm đó là một đêm thật dài. Nhạc Hy trần trọc không tài nào ngủ được. Nàng miễn man nghĩ đến hậu vận của Trương gia. Nếu chuyện chim hoàng hạc chết là một chuyện tình cờ thì Hoàng hậu sẽ bị ảnh hưởng không nhiều, bởi lẽ sau đó, Đức tần đã gặp nạn. Sáng mai trên triều đình, không chỉ phe cánh Dương gia, mà cả Phượng gia cũng sẽ không bỏ qua cho Hoàng hậu.

Ngược lại nếu đó là một âm mưu thì Hoàng hậu cũng không thể vui vẻ gì. Nếu vậy thì đây sẽ chỉ là một trong cả chuỗi âm mưu để Hoàng hậu bị mang tiếng là "đại họa" của hoàng thất.

Hoàng hậu gặp bất lợi. Giả định đây là một âm mưu thì những nghi phạm Nhạc Hy nghĩ đến đầu tiên có lẽ là đám tần phi. Muốn kéo Hoàng hậu xuống thì đáng nghi hơn cả là Trần Thái Quyên và Diêm Mạn Cơ. Hai người họ có động cơ rõ ràng nhất, đặc biệt là Trần Thái Quyên. Trần Thái Quyên vốn hận Hoàng hậu thấu xương. Trước đây khi vào cung Trường Nhạc, nàng ta không ngại gọi thẳng tên tục của Hoàng hậu. Hơn nữa hôm qua, nàng ta ngồi cùng thuyền với Phượng Từ Huyền. Thật khó để bảo người ta không hoài nghi nàng ta dính líu đến vụ này được. Diêm Mạn Cơ thì cũng có thể bởi lẽ: cùng với Trần Thái Quyên, nàng ta cũng là người do Dương gia đề bạt. Nói là nàng ta làm hay Trần Thái Uyên làm thì cũng như nhau. Mà Dương gia thì đứng đầu là Dương Đình Hòa – thù phụ nội các. Ông ta dù gần đây bệnh tật tuổi già, có thể chết bất cứ lúc nào, thế nhưng ai biết được ông ta có nhân thời gian ngắn ngủi còn lại của chính mình, cố gắng làm nốt điều gì đó cho Dương gia hay không? Giống như một con chim mẹ sắp chết, nó sẽ dùng hết sức mình để che chở và bồi đắp cho những đứa con của mình. Mà cái sức cạn lúc sắp chết chính làm nên cái quyết tâm lớn nhất của con người.

Đầu óc Nhạc Hy lúc này đau nhức vô cùng. Nàng bắt đầu nghĩ tới những kẻ khác: Vương Yên Diệu. Vương thị giống Trương thị, ban đầu lớn mạnh nhưng giờ đang trong thời tàn. Và Vương Yên Diệu là niềm hy vọng của Vương thị. Dù ít nhưng nàng ta vẫn có động cơ. Quan trọng là sắp xếp được chuyện hoàng hạc, Vương Yên Diệu không thể sắp xếp được chuyện Phượng Từ Huyền rơi xuống hồ. Nàng ta vốn dĩ không có cơ hội hại Phượng Từ Huyền rõ ràng như Trần Thái Quyên.

Nghĩ lại, nàng thấy mình thật tức trách. Lúc ấy nếu nàng đề ý kỹ Trần Thái Quyên, có phải nắm chắc được việc này do nàng ta gây ra hay không? Giờ hối cũng không kịp. Chung quy thì ngoài Trần Thái Quyên, khó có người nào có gan động đến cả danh dự Hoàng hậu như thế.

Nàng chột giật mình đến mức bật dậy.

Không!

Ngoài Thái Quyên, vẫn còn một người có khả năng sắp xếp toàn vẹn cả hai chuyện này.

Một đêm mất ngủ, khi Nhạc Hy nghĩ xong hết thảy thì trời đã hừng sáng. Tiếng chuông đồng ở am tự xa xa điểm canh Mão. Theo như thông lệ thì đây chính là giờ mà Hoàng đế thượng triều. Buổi triều này sẽ có bao nhiêu biến cố, nàng không thể nào rõ được. Trong lòng vô cùng nôn nao, nàng liền cất tiếng gọi: "Phương Hà có ngoài đó không?"

Phương Hà nhanh nhẹn đi vào, cúi người thưa: "Nương nương có dặn dò gì ạ?"

Nhạc Hy ra hiệu cho thị ghé sát tai vào, nói thì thầm: "Người tìm cách tới đại điện, giúp bản cung nghe ngóng chuyện trên tiền triều." Thấy còn thiếu sót, nàng liền dặn thêm: "Mang theo một ít kẹo mớ của cung chúng ta. Nếu có ai nghi vấn, cứ bảo là người đến mang kẹo mớ cho Hoàng thượng, muốn đứng ngoài chờ bãi triều rồi mới vào. Đã rõ chưa?"

Phương Hà trịnh trọng đáp: "Nô tỳ hiểu rồi."

Nhạc Hy không quên nói thêm: "Không được để bất kỳ ai biết, kể cả Như Dung và Nhữ Phần." Phương Hà là người duy nhất nàng tin tưởng. Nàng chỉ có thể phó thác cho thị chuyện này thôi.

Nghe ngóng ở tiền điện, có lẽ không phải chuyện gì quá khó. Nha hoàn Hồng Anh của Khang tần thường xuyên qua lại với cung nữ ở đại điện mà không bị phát hiện, người như Phương Hà, nghe được một chút chuyện cũng không quá khó. Mà người trong cung Càn Thanh sớm cũng đã biết mặt Phương Hà, thị đi nghe ngóng, nhất định sẽ có hiệu quả.

Việc này thực sự là nguy hiểm, thế nhưng nàng không thể làm khác được. Lúc này điều trước nhất là phải nghĩ đến cục diện trước mắt: đó là làm sao giải quyết chuyện của Trương gia, rồi mới tính đến những nước tiếp theo.

Một canh giờ trôi qua, lòng Nhạc Hy rối rắm tơ vò. Phương Hà đi lâu vậy vẫn chưa trở lại, nàng thì ngao ngán chờ tin tức từ đại điện về buổi triều sớm ngày hôm nay.

"Nương nương, Phương Hà tỷ tỷ về rồi ạ." Như Dung bước vào thông báo.

Nhạc Hy đẩy Như Dung sang, nhanh chóng chạy ra tận ngoài sân đón Phương Hà. Nàng vội vàng hỏi nhỏ: "Mọi chuyện thế nào rồi?"

Gương mặt Phương Hà không vui cũng không buồn, chỉ từ từ nói với nàng: "Nương nương, vào tẩm điện rồi nói."

Nhạc Hy theo ý thị mà đi vào tẩm điện, lại sai hết đám Như Dung, Nhữ Phần đi chuẩn bị ngọc thiện. Trong điện chỉ còn Nhạc Hy cùng Phương Hà.

"Ồ đại điện thế nào rồi?" Nhạc Hy gấp gáp.

Phương Hà kéo nàng ngồi xuống ghế rồi mới bình tĩnh nói: "Nương nương yên tâm, Hoàng thượng ở trên triều hôm nay đã xử lý mọi chuyện êm xuôi."

Nhạc Hy bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, gương mặt mới dần ra được ít chút. Nàng lại hỏi: "Cụ thể như thế nào?"

Phương Hà chậm chậm kể: "Đầu tiên, lấy ý thủ phụ nội các tuổi đã cao, sức khỏe đã yếu, trong những năm qua đã phò trợ Hoàng thượng, nay Hoàng thượng thăng Dương đại nhân thành Thọ quốc công, ban cho phủ đệ nguy nga ở quê nhà ở Giang Tây để dưỡng lão."

Nhạc Hy bật cười. Chu Hậu Thông hẳn đã nghi ngờ Hiền tần dính tới chuyện Phương Tử Huyền gặp nạn ngày hôm qua rồi. Hẳn lấy cớ Dương đại nhân tuổi già sức yếu, cho hồi hương, lại phong Quốc công. Nhìn ngoài như một sự trọng thưởng, nhưng chính là để đuổi Dương Đình Hòa khỏi triều chính. Mang tiếng là trọng thần thời Minh, vậy mà Dương Đình Hòa lại phải ngậm đắng rồi khỏi triều như thế. Nhiều năm qua, phe cánh của Dương Đình Hòa càng ngày càng lớn mạnh. Đẹp đi Dương Đình Hòa một cách khéo léo, Chu Hậu Thông còn có thể thu lại được phần lớn quyền lực cho chính mình.

Phương Hà lại nói tiếp: "Nhưng đó không phải điều duy nhất xảy ra trên triều. Nay Hoàng thượng nói Đức tần gặp nạn, để an ủi, tấn phong Đức tần thành Đức phi, lại ban thưởng thêm nhiều vàng ngọc. Xem chừng thì sự ban thưởng này còn cao hơn cả hồi Lệ tần sảy thai nữa."

Điều này Nhạc Hy cũng đoán được từ trước. Trừ bỏ dĩ thế lực của Dương gia, Chu Hậu Thông nâng đỡ một phe khác lên để cân bằng cục diện quyền lực. Phương gia là họ hàng xa của Chu Hậu Thông, hẳn đương nhiên sẽ có ưu tiên hơn so với những thế lực khác. Mặt khác Phương Thái bảo – cha của Phương Tử Huyền – đã cáo lão hồi hương từ nửa năm nay, Phương gia vì thế không phải một thế lực ngoại thích đáng lo ngại với hoàng quyền của hắn. Nhạc Hy chỉ thật không ngờ, sự kiện lần này lại khiến hậu cung xuất hiện một Đức phi.

"Hoàng hậu thì sao?" Đó là vấn đề mà Nhạc Hy để tâm nhất, cũng là chuyện khiến nàng một đêm mất ngủ.

Phương Hà mỉm cười nói: "Việc này thì nương nương cứ yên tâm. Hôm nay trên triều, sau khi ý chỉ phong Quốc công cho Dương đại nhân được tuyên bố, Diêm đại nhân và vài đại thần khác cũng đã nhắc đến chuyện hoàng hạc rơi xuống Khôn Ninh cung. Họ bảo đây là điều trăm năm từ khi lập quốc mới xảy ra, là điềm báo họa đến với hoàng thất Chu thị. Đặc biệt nhất là Trần đại nhân, còn nói Hoàng hậu là yêu hậu, lời lẽ vô cùng khó nghe. Ông ta nói hoàng hạc rơi xuống cung Khôn Ninh, Phương Đức phi ngay lập tức gặp nạn, đây nhất định là mối đại họa."

Phản ứng của Trần Vạn Ngôn, Nhạc Hy có thể hiểu. Chuyện Trần Thái Uyển, bốn năm qua, ông ta vẫn ôm hận Hoàng hậu. Mà nay Dương Đình Hòa đã không thể che chở cho ông ta nữa, vì thế ông ta buộc phải tự thân tìm cách hạ Trương gia và Hoàng hậu.

Phương Hà nhẹ giọng: "Hoàng thượng đương nhiên cực kỳ phần nộ với phát ngôn của Trần đại nhân rồi. Nhưng trên triều vẫn có một số vị học sĩ đứng về phía Hoàng hậu. Họ nói, Hoàng hậu là nguyên phối với Hoàng thượng, là mẫu nghi thiên hạ, không thể chỉ vì một chuyện hoàng hạc mà đem tất cả vấy bẩn thanh danh của Hoàng hậu được. Còn chưa kể việc hoàng hạc rơi xuống chưa rõ thực hư ra sao."

"Thế Hoàng thượng phản ứng thế nào?" Đây mới là điều quyết định.

Phương Hà bình tĩnh nói: "Hoàng thượng dĩ nhiên là bảo vệ Hoàng hậu nương nương. Người nói việc này phải đợi Đại lý tự xem xét nữa. Và kể cả đó có là một chuyện ngẫu nhiên thì Hoàng hậu cũng không thể là người chịu trách nhiệm cho hiện tượng này. Trần đại nhân và Hoàng thượng tranh cãi quyết liệt lắm. Trần đại nhân thì không đồng tình với việc Hoàng thượng dung túng cho Hoàng hậu. Hoàng thượng thì nói rằng, Hoàng hậu là thê tử kết tóc của Hoàng đế, đó không phải dung túng mà là thể hiện rõ cái nghĩa phu thê. Còn nói những năm vừa rồi, Hoàng hậu luôn hiền lương thực đức, làm tốt vai trò là người lãnh đạo hậu cung, không ai phải chê trách điều gì. Chẳng thể chỉ vì một chuyện ngẫu nhiên như thế mà phê xuống." Phương Hà kể rất sinh động. Buổi triều vốn ở đại điện mà như đang hiện ngay ra trước mắt Nhạc Hy.

Nhạc Hy bật cười. Phụ thân của tiên hậu cãi nhau với Hoàng đế về đường kim Hoàng hậu, dù biết đây là một cuộc tranh luận phức tạp và căng thẳng thế nào rồi. Chu Hậu Thông nói đường kim Hoàng hậu hiền lương thực đức, còn là ý ám chỉ tiên hậu thiếu đi phẩm chất của bậc mẫu nghi. Như thế bảo sao Trần Vạn Ngôn không cáu giận mà cãi cớ cho được? Không nghe nhưng Nhạc Hy cũng biết phần thắng thuộc về phía Chu Hậu Thông. Hẳn vốn là kẻ bảo thủ, sao có thể bị một đại thần làm cho nao núng chứ? Chưa kể là Trần Vạn Ngôn cũng chẳng phải người có tiếng nói trong triều đình.

Nhạc Hy cuối cùng đã trút được đi nửa gánh nặng. Trong việc này, có may mắn là Chu Hậu Thông đã đứng về phía Hoàng hậu, cho nên mọi thứ mới được êm xuôi. Một nửa gánh nặng vẫn canh cánh trong lòng Nhạc Hy chính là việc tra xét từ thi hoàng hạc của Đại lý tự.

Khi điều tra ra đây thực sự là một chuyện tình cờ, nhất định đám đại thần phe Trần Vạn Ngôn sẽ vẫn tiếp tục không buông tha cho Hoàng hậu. Và trong thời gian này, nếu trong hậu

đình xảy ra bất cứ việc xấu nào, bất kể là ngẫu nhiên hay cố ý, mọi tội lỗi hầu như sẽ bị gán cho Hoàng hậu, giống như sự việc của Phuong Tử Huyền ngày hôm qua. Chu Hậu Thông sẽ bảo vệ Hoàng hậu, nhưng hẳn không thể bảo vệ nàng ấy được mãi trước sức ép từ đại thần triều đình. Chưa kể nếu việc này lan truyền tới bách tính, danh tiếng Hoàng hậu sẽ càng bị ảnh hưởng nặng nề.

Dù buổi triều sớm đã qua, Hoàng hậu tạm thời yên ổn, thế nhưng đó mới chỉ là trước mắt. Xét trên lâu dài, Hoàng hậu vẫn còn nhiều bất lợi về sau.

Nhạc Hy lại đưa tay day nhẹ hai bên thái dương. Phuong Hà liền tới bên cạnh, giúp nàng bôi một ít cao rồi xoa nhẹ thái dương giúp nàng. Suốt đêm qua Nhạc Hy mất ngủ, cho nên lúc này day, đầu hơi đau nhức.

Bên ngoài điện có tiếng của Như Dung: "Nương nương, Như Dung xin cầu kiến."

Nhạc Hy đứng dậy, nói vọng ra: "Vào đi!"

Như Dung bước vào điện, gương mặt thị hơi âu lo, đôi mày cong hơi chau lại, cánh môi lại hơi mím. Nhạc Hy đoán được thị có điều muốn bẩm báo nhưng lại e dè, liền bảo: "Người có chuyện gì, cứ nói đi!"

Như Dung đáp ứng thưa: "Nương nương... trong cung có chuyện rồi!"

Đầu óc Nhạc Hy bất ngờ choáng váng, chân tay dường như vô lực. Nàng đưa tay ôm đầu thật chặt, suýt chút nữa thì ngã ra phía sau. Tay phải nàng vội vịn lấy bàn uống trà, tay trái nắm vào tay Phuong Hà thì mới có thể đứng vững được. Linh tính mách bảo nàng, đây là chuyện không tốt liên quan đến Hoàng hậu.

Khép mi thờ dãi, có lẽ lại thêm một biến cố nữa đến với Trương gia rồi...

*Cho đến chương này, tác giả đặc biệt phải chú thích. Trong lịch sử, Dương Đình Hòa quy tiên vào năm 1529, hiện tại, truyện đang ở năm 1532, tức là 3 năm sau khi Dương Đình Hòa chết đó. Tuy nhiên nói thẳng ra thì tác giả đã làm sai lịch sử. Ngoài ra thì Dương Đình Hòa vốn là một văn quan trọng thần, một trí sĩ thời Minh. Ấc thế nhưng vào truyện tui ông hóa thành một lão "hồ ly" trên triều. Như đã nói ban đầu thì Minh Cung Truyện trọng cung đấu hơn triều đấu, cho nên nhiều chi tiết trên tiền triều sẽ sai so với lịch sử.

Và Dương đại nhân đây chính là một ví dụ điển hình.

Đừng thắc mắc vì sao chỉ vì hoàng hạc rơi xuống cung Khôn Ninh mà trách nhiệm lại thuộc về Hoàng hậu nương nương nhé. Người xưa chung quy là khá mê tín, cho nên thường vì một số hiện tượng mà hay đoán ra điềm may điềm rủi các kiểu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Trùng trùng điệp điệp thượng dao đài

TRÙNG TRÙNG ĐIỆP ĐIỆP THƯỢNG DAO ĐÀI

(Trùng trùng điệp điệp trên thềm ngọc)

*Câu thơ đề trích Họa ảnh của Tô Đông Pha.

"Sự tình cụ thể thế nào?" Nhạc Hy cố gắng nén lại lo sợ, bình tĩnh hỏi Như Dung.

Như Dung thấy chủ nhân vừa bị sốc tinh thần, do đó thị có hơi ngập ngừng, mãi lúc sau mới bập bẹ nói: "Là... Đại lý tự điều tra chuyện chim hoàng hạc, kết luận hoàng hạc tự rơi xuống, không có ai tác động."

Mặc dù sớm đã lường tới nhưng Nhạc Hy vẫn cảm thấy hơi thất vọng. Giá đây là một âm mưu... Nếu là âm mưu, Hoàng hậu vẫn gặp nguy hiểm, nhưng có thể nàng sẽ thấy đỡ lo cho Hoàng hậu hơn. Nàng thờ dãi một tiếng một nhọc, lại hỏi Như Dung: "Tại sao họ kết luận như vậy?"

Như Dung nhỏ giọng đáp lại: "Nô tỳ thấy bảo... sau khi khám nghiệm tử thi, thấy không có dấu hiệu bị đầu độc, cũng không có dấu hiệu bị hạ thương. Mà nô tỳ nghĩ kết quả như vậy thì cũng đúng. Bởi lẽ nô tỳ nghe nói hoàng hạc là loài chim rất tinh tường, sẽ không ăn thức ăn do người ta đưa đâu..."

Nhạc Hy chau mày ngẫm nghĩ. Đại lý tự điều tra, chắc hẳn không sai được. Mà lời Như Dung nói cũng hợp lý. Nhưng nếu như vậy, thì cả hai chuyện xảy ra ngày hôm qua, từ chuyện Phuong Tử Huyền rơi xuống hồ đến chuyện hoàng hạc chết đều là ngẫu nhiên sao? Bảo một người đa nghi như nàng tin vào sự trùng hợp, thật là khó. Nếu không phải trùng hợp thì ai là kẻ đã sắp đặt những chuyện này?

Có thực... là người nàng đang nghĩ đến hay không?

Ngày hôm qua, lo nghĩ chuyện này nàng đã không ngủ được, lúc này toàn thân nàng dường như không còn chút sức lực, nửa sau đầu và hai bên thái dương không ngừng giật mạnh.

"Bản cung mệt rồi. Người lui ra đi!" Nhạc Hy ra lệnh cho Như Dung, lại định vịn tay Phuong Hà đi về phía giường nghỉ.

Như Dung không lùi ngay, lại đáp ứng gọi: "Nương nương..."

Nhạc Hy giọng lộ rõ sự mệt mỏi: "Có chuyện gì?"

Phuong Hà đứng phía sau Nhạc Hy, hơi hơi hắt hăm tỏ ý cho Như Dung lui ra. Như Dung hiểu được liền khôn khéo đáp lại: "Nô tỳ chỉ muốn hỏi khi nào nương nương muốn dùng ngọc thiện..."

Nhạc Hy nhẹ giọng nói: "Bản cung muốn nghỉ ngơi. Khi nào tỉnh dậy bản cung ăn sau cũng được."

Như Dung "vâng" một tiếng rồi lui ra, không nói thêm gì nữa.

Phuong Hà đỡ Nhạc Hy vào gian trong nghỉ ngơi, vừa đi vừa trách nhẹ: "Nương nương vốn trong người đã không khỏe, mấy bận cuối xuân đầu ồm liên tục, vậy mà cứ phải lo toàn những chuyện trong cung. Thật là khổ cho người."

Nhạc Hy cười khổ: "Cái thứ gọi là bôn phận, vốn dĩ buộc vào con người, không thể nào gỡ ra được." Giống như bôn phận của nàng là phải hỗ trợ Thái hậu và Trương gia.

Nhạc Hy uể oải ngã lưng xuống. Nàng gắng không nghĩ đến những chuyện xảy ra hai hôm nay, khép chặt mắt lại. Rất nhanh, nàng chìm vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, nàng tỉnh giấc. Mở mắt ra, bên ngoài cánh cửa khép hờ, nàng thấy ánh trăng chiếu qua giống như dải lụa kim ti vắt vào khe cửa. Trời đã tối rồi, lúc ấy nàng mới nhận ra: hóa ra mình đã ngủ lâu đến thế.

Ở gian giữa có tiếng người nói, nàng theo bản năng liền xuống giường, chỉnh trang lại y phục rồi bước ra.

Đứng nép ở một bên cửa của gian trong, nàng trông thấy Phuong Hà đang sắp xếp vài thứ đồ đạc, bên cạnh thị còn có Như Dung và Nhữ Phần. Phuong Hà quay sang nói với Nhữ Phần: "Nhữ Phần, cô mau đi chuẩn bị đồ ăn tối, để nương nương dậy chỉ việc ăn."

Nhữ Phần không hỏi thêm gì, chỉ "ừm" khẽ một tiếng rồi đi ngay. Như Dung thấy Nhữ Phần đi liền quay sang bảo Phuong Hà: "Hà tỷ tỷ, để muội đi cùng Nhữ tỷ tỷ!" Nói xong thị định chạy theo Nhữ Phần.

Phuong Hà kéo tay thị lại, khẽ lắc đầu. Đường như đợi Nhữ Phần đi khỏi đó hẳn, Phuong Hà mới nói với Như Dung: "Muội ở lại đây!" Thị thờ dãi, bảo: "Nương nương hai ngày nay lo nghĩ quá nhiều, tinh thần suy sụp. Lát nữa người tỉnh lại, muội chớ có nói những chuyện xảy ra ngày hôm nay cho nương nương, hiểu chưa?"

Như Dung hơi lo lắng, lại chau mày hỏi: "Hà tỷ tỷ... Nhưng mà nương nương... Nếu nương nương biết chúng ta giấu người..."

Phuong Hà chép miệng buồn rầu. Sự thực là thị đã nghĩ đến chuyện nương nương biết sẽ giận thị. Thế nhưng sáng nay, nương nương vừa nghe xong chuyện thì choáng váng đầu óc, thị kỳ thực không nỡ lòng nào nói ra cho người. Thị vỗ vai Như Dung, nói: "Ngày mai đợi đại thiếu gia mang thuốc bổ tới, nương nương khỏe rồi, nói với nương nương cũng không muộn."

Như Dung thờ dãi một tiếng rồi chỉ gật đầu.

"Rốt cục có chuyện gì mà các người phải giấu bản cung?" Giọng Nhạc Hy rất nhẹ nhàng, trầm ổn. Là chất vấn nhưng lại không có ý răn đe; là hỏi thông thường nhưng hơi có ý trách cứ.

Phuong Hà và Như Dung giật mình quay người, cúi đầu cung kính. Tay Phuong Hà hơi run lên, hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Thị lên tiếng đầu nhìn Nhạc Hy, đánh giá kỹ biểu cảm của nàng, cuối cùng chỉ dám thốt lên hai tiếng: "Nương nương..."

Nhạc Hy bước ra từ gian phòng phía đông, lại đưa ánh mắt thản nhiên nhìn Phuong Hà như đang đợi câu trả lời của thị. Sự thản nhiên đến độ lạnh lùng của Nhạc Hy từ lâu đã vô tình khiến Phuong Hà phải sợ hãi, dù thị là thị nữ thân cận nhất với nàng.

"Nương nương, nô tỳ... chỉ là lo cho sức khỏe của nương nương."

Nhạc Hy điềm điềm đi tới, ngồi bên chiếc bàn tròn, gần ngay cạnh Phuong Hà. Ngồi từ đây, nàng có thể nhìn thấy rõ trên trán và chóp mũi của thị đang lấm tấm mồ hôi. Nàng thuận tay rót một chén trà lạnh trên bàn, cười nói: "Bản cung chỉ là muốn biết chuyện gì, người có gì phải lo sợ chứ?"

Phuong Hà hình như đã sợ đến mức không nói được ra lời nào. Nhạc Hy bèn quét mắt sang bên cạnh, mỉm cười hỏi: "Như Dung?"

Như Dung nhìn sang Phuong Hà, chần chờ hồi lâu rồi mới nói: "Nương nương... Sáng nay... hoa ở ngự hoa viên đột nhiên đều tàn hết. Chỉ còn hoa mẫu đơn vẫn nở rục rờ. Nô tỳ... trên đường đi tới thiện phòng, nghe các cung nữ kháo nhau rằng đó là điềm báo của chuyện Hoàng hậu sẽ gây hại không chỉ cho cả tiền triều mà cho cả hậu cung."

Nhạc Hy cố gắng trấn tĩnh lại để suy xét vấn đề. Nếu chỉ có hai việc hoàng hạc và Phuong Từ Huyền gặp nạn, có lẽ nàng cũng sẽ tin có sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng đến lúc này, lại xảy ra thêm một chuyện bất thường nữa... Nó càng khiến nàng nghĩ có kẻ cố ý giở trò với Hoàng hậu. Nàng đã nghi ngờ một người, và sẽ tiếp tục theo dõi hành vi của người đó để tìm hiểu.

Chỉ có một điều nàng chắc chắn, những chuyện bất lợi với Hoàng hậu sẽ chưa dừng lại ở đó.

"Nội nhân phủ không điều tra nguyên nhân hoa đột nhiên tàn à?" Nhạc Hy chau mày hỏi. Nhưng bản thân nàng cũng đã đoán được, kẻ kia chắc phải rất tinh tế sắp xếp, không dễ chút sơ hở nào.

Như Dung thưa: "Trác thượng nghi đã sai các cung nữ trong nội nhân phủ điều tra. Tuy nhiên kết luận nội nhân phủ đưa ra là do đạo này trời nắng khiến hoa tàn, không có bất cứ ai tác động cả."

Y như Nhạc Hy đoán, chẳng để lại chút dấu vết nào. Có muốn vãn cách khiến cho hoa tàn mà nội nhân phủ không tra ra được bằng chứng. Sau việc kiêu của nàng bị cháy, nàng cũng hiểu được phần nào con người và phong cách làm việc của Trác Linh Nhân. Cũng không chỉ vậy, nàng ta nổi tiếng là người công bằng trong nội nhân phủ, xử lý mọi việc vô cùng nghiêm minh. Cùng với Đại lý tự thì nội nhân phủ do Trác Linh Nhân đứng đầu giống như "công đường" của hoàng cung. Nhưng tất nhiên, đó cũng chỉ là mặt ngoài, giống như da hổ, là thứ ai cũng thấy.

Nhạc Hy mệt mỏi trút một tiếng thờ dãi, phát tay: "Thôi được rồi. Các người ra ngoài cả đi."

Phuong Hà lúc này mới cất lời: "Nương nương... còn... còn bữa tối của người..." Bữa trưa Nhạc Hy đã không ăn gì, thị không muốn bữa tối nàng cũng thế.

Nhạc Hy cũng biết Phuong Hà lo lắng cho mình, chỉ bảo: "Cứ dọn lên đi, bản cung tắm rồi sẽ ăn."

Như Dung và Phuong Hà đồng thanh "vâng" một tiếng rồi lui xuống.

Nhạc Hy ăn xoàng cho xong bữa rồi nhốt mình trong tây sao gian. Gian này vốn được thiết kế như một thư phòng của Thái hoàng Thái hậu khi trước. Trên kệ sách cao lớn có vô số những cổ thư quý giá. Nhạc Hy thấp đèn lên rồi lấy vài quyển sách xuống xem qua giết thời gian.

Vừa khéo xem được một cuốn sách cũ nát đã mất cả bìa, giấy cũng đã hơi mục, nàng đọc được mấy dòng.

"Vô Chiêu nghi vào năm Vĩnh Huy thứ năm, hạ sinh công chúa An Định, lòng âm ức không vui. Cao Tông ngược lại yêu thương công chúa lắm. Vô Chiêu nghi liền tính kế đóng hết cửa rèm, bịt mũi công chúa cho tắt thở. Khi Vương Hoàng hậu đến thăm thì công chúa đã chết rồi. Vô Chiêu nghi diễn trò khóc thương ai oán, vì thế mà Cao Tông tin Vương Hoàng hậu là

hung thù."

Nhạc Hy cười, gấp lại cuốn sách. Nhưng bất chợt trong đầu nàng có một ý tưởng lóe lên, Nhạc Hy vội lấy tờ giấy Tuyên Thành, lại đọc lấy một mảnh nhỏ, tự mài mực. Chấm bút lông sói, nàng viết lên trên chỉ ba chữ. Ngẫm lại, giúp Hoàng hậu giải quyết mọi chuyện thật đơn giản nhưng cũng thật là khó khăn.

Giấu mảnh giấy kia vào tay áo, nàng trở về phòng nghỉ ở đông sao gian, lấy ra hòm trang sức Hoàng thượng ban tặng. Quả thực là nếu không có chuyện hôm nay và việc Vương Yên Diêu đến chơi hôm trước, nàng cũng không biết mình lại có một "gia tài" kếp sù thế này. Bới vài món đồ lên, nàng tìm được một cây trâm chế tác khá tinh xảo. Đó là chiếc trâm vàng, trên đầu trâm có gắn đóa hoa mẫu đơn được làm từ những mảnh vàng lá dát mỏng, được cắt rất tinh tế. Cánh nào cánh nấy của bông hoa mẫu đơn đều bóng bẩy; nhị hoa là một viên hồng ngọc to bằng đầu ngón tay cái, trên mặt ngọc có đính những hạt kim tuyến nhỏ óng ánh như hạt phấn. Cạnh bông hoa còn có cành và lá được tạc từ vàng, hết như một bông mẫu đơn thật thu nhỏ.

Nhạc Hy gấp mảnh giấy lại rồi khéo léo cất nó phía sau một chiếc lá mẫu đơn trên cây trâm quý kia. Nàng chỉ hy vọng rằng cây trâm này có thể cứu lấy Hoàng hậu, ít nhất là qua khỏi giai đoạn khó khăn này.

Lại thêm một đêm không ngủ, nàng trở mình liên tục, nghĩ đi nghĩ lại không biết bao nhiêu chuyện. Chầy chắt mãi trời mới sáng, Nhạc Hy chợt nhớ ra hôm nay đúng ngày hai mươi hai tháng sáu, là ngày các tần phi tới vấn an Hoàng hậu.

Nàng trang điểm qua loa, mặc bộ y phục màu xanh nhạt chẳng mấy nổi bật, lại không quên cất cây trâm đã chuẩn bị vào một chiếc hộp đồng đẹp đẽ, sau đó mới vịn tay Phương Hà để sang bên cung Khôn Ninh.

Vừa tới cổng cung Khôn Ninh, nàng đã gặp Trương tần cùng Túc tần đi đến. Hai người họ cúi chào thân mật: "Hy tần vạn an!" So với Hiền tần, Lệ tần thì Trương, Túc tần có qua lại gần gũi với nàng hơn một chút, cho nên trong lời nói thì vẫn có phần thân ái, khách sáo.

Nhạc Hy cũng đáp lễ: "Hai vị tỷ tỷ vạn an!"

P phía sau nàng có tiếng nói véo von như oanh ca sáng sủa: "Hậu cung vào lúc này, bảo ai vạn an được chứ?" Người kia nhún nhả từng chữ một, như thể đang cố tình xoáy sâu vào tâm can kẻ khác.

Nhạc Hy thuận thế quay người lại. Lời lẽ cay đắng, quả nhiên không ai khác được ngoài Lệ tần. Nàng ta mặc bộ y phục kiểu phương linh màu đỏ son, thêu nổi những đóa hoa tử đằng màu tím nhạt. Đọc đường nếp áo lại có những họa tiết cách điệu thù bằng chỉ ngũ sắc. Lệ tần luôn ăn mặc phô trương cầu kỳ, chọn phục sức cá nhân luôn thích thú bắt mắt, trước nay chưa hề thay đổi. Có điều lời lẽ và khí chất của nàng ta cũng đã có phần sắc sảo hơn xưa.

Nhạc Hy phe phẩy quạt hợp hoan, vẫn giữ thần thái điềm đạm, phong cách ung dung, mỉm cười thanh nhã nói: "Không biết trong hậu cung, ai dám động chạm tới Lệ tần để nàng bắt an vậy?"

Lệ tần khẽ nở nụ cười nửa miệng, giả bộ làm đáng sợ sở hãi, giọng nói run run: "Còn không phải vô số những chuyện xảy ra trong hậu cung dạo này sao?" Vừa nói nàng ta còn cố ý đưa ánh mắt lo lắng giả tạo nhìn Nhạc Hy, cố nhún nhả ngữ khí sở hãi: "Hoa trong ngự hoa viên tàn hết cả, xem có giống điềm báo cho việc hậu phi trong cung đều sẽ chết dần chết mòn sao? Lệ nào... Hy tần không sợ mình sẽ là người gặp nạn tiếp theo trong hậu cung này sao?"

Nhạc Hy vốn không bị những lời mĩa mai của Diễm Mạn Cơ làm cho xao động. Nàng vẫn trầm giọng, nói: "Vậy Lệ tần nói xem, trong hoa viên chỉ còn lại mỗi hoa mẫu đơn nở rộ, đó là điềm báo cho cái gì?"

Diễm Mạn Cơ theo đà, nói: "Chẳng phải đó là..." Trong khoảnh khắc, nàng ta chợt nhận ra mình đang đứng ngay trước cửa Khôn Ninh cung, liền cố tình cười giả lả: "Là điềm báo cho cái gì, bản cung là phận tần phi, nào dám đoán mò."

Trương tần và Túc tần phía sau đều che môi cười khế. Hai người họ đều nhận ra sự bất nhất trong câu nói của Lệ tần. Trước thì thần nhiên nói về điềm báo hoa tàn, sau thì nói không dám đoán mò, thật sự nực cười.

Nhạc Hy cũng bật cười, nói rất nhẹ nhàng: "Lệ tần xem ra cũng biết rằng mình là phận tần phi, không nên ngờ vực, đoán mò những chuyện như thế. Vậy thì Lệ tần cũng không cần đoán mò rồi lo sợ chuyện hoa tàn, có phải không?" Nhạc Hy phe phẩy quạt, nói như đùa như không: "Xem ra hôm nay bản cung lại làm việc tốt, còn giúp Lệ tần trừ bỏ một mối lo sợ trong lòng. Nhưng mà thực sự ra mà nói, Lệ tần coi bỏ nổi lo, bản cung và mọi người trong hậu cung cũng yên tâm hơn, cho nên về chuyện này, Lệ tần không cần cảm ơn bản cung nhé."

Lệ tần cứng họng, mà Nhạc Hy cũng không muốn để cho nàng ta bị mất mặt, liền cố ý đi vào trong sân của Khôn Ninh cung, không tranh cãi gì thêm với nàng ta nữa. Trương tần và Túc tần cũng theo sau nàng, không quên ném cho Lệ tần cái nhìn khinh bỉ.

Vừa khéo Trần Thái Quyên đi tới bên cạnh Lệ tần, cũng chỉ khẽ cười nói với nàng ta: "Hy tần mồm mép giao hoạt, Lệ tần muội muội chọc vào nàng ta là như chạm vào tổ ong mật rồi." Lời nói của Trần Thái Quyên như có ý làm xấu thêm cho quan hệ giữa Diễm Mạn Cơ và Thẩm Nhạc Hy.

Diễm Mạn Cơ dường như cảm thấy bị thua kém, tay nắm chặt, nghiêng răng nói: "Bản cung kiếp trước chắc có thù với nàng ta." Nói rồi Diễm Mạn Cơ phẩy tay áo rộng như phải đi sự xúi quẩy quanh mình, thần nhiên vịn tay cung nữ tiến vào trong nội đình Khôn Ninh cung. Trần Thái Quyên cũng chỉ lắc đầu cười nham hiểm rồi bước theo Diễm Mạn Cơ.

Các tần phi đều ngồi vào chỗ của mình. Chỗ ngồi thực sự là không có gì thay đổi, cái thay đổi chỉ là hậu cung có thêm một vị Phi nữa mà thôi. Kể từ khi Hoàng thượng đăng cơ, hậu cung mới ba lần lập Phi vị, một lần là sơ phong Thuận phi cho đương kim Hoàng hậu bây giờ, lần thứ hai là tấn phong Cung phi cho Văn Ngọc Hiểu. Và lần thứ ba chính là tấn phong Đức phi cho Phương Từ Huyền.

Phương Từ Huyền vừa được tấn phong phi, cho nên phục sức của nàng cũng khác so với tần vị, dễ nhìn ra sự lộ liễu và cầu kỳ hơn.

Nhạc Hy ngồi ngay sát Phương Từ Huyền, dễ nhìn thấy thần thái uy nghi, tuệ mẫn khác lạ của Từ Huyền khi khoác lên mình phục sức của phi vị. Chẳng hiểu vì sao trực giác lại mách bảo nàng, Phương Từ Huyền không chỉ dừng lại ở mỗi tước phi.

Trần Thái Quyên hiện đang là người đứng đầu cửu tần, ngồi đối diện Phương Từ Huyền và bên cạnh Diễm Mạn Cơ. Ngồi đối diện Diễm Mạn Cơ, Nhạc Hy chỉ thấy nàng ta hơi ghé sát vào Thái Quyên, thủ thế điều gì đó. Những người khác thì chỉ ngồi yên mải mê nắn nắn thứ trang sức ngoài thân, tuyệt nhiên không nói một câu nào.

"Hoàng hậu nương nương giá đáo!"

Sau tiếng hô lớn, Hoàng hậu vịn tay Thượng Thảo bước vào trong điện. Không ai nhắc ai, tất cả tần phi đồng loạt đứng lên hành lễ: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an!"

Ngồi vào phượng tọa, Hoàng hậu giọng gao mỉm cười phát tay: "Các muội muội miễn lễ." Trên gương mặt Trương Trích Hoa tuyệt nhiên không có một tia vui vẻ thực sự. Trải qua những chuyện vừa rồi, giả là nói cười đã là một cực hình đối với nàng rồi. Mới hai ngày trôi qua kể từ lần cuối nàng gặp đám tần phi này, vậy mà nàng cứ ngỡ đã trôi qua nửa kiếp. Hai ngày, hai ngày với bao nhiêu rắc rối một lúc đổ lên đầu nàng khiến cho nàng mệt mỏi, người gầy rộc hẳn đi, gương mặt xanh xao và thần sắc u ám.

Không khó để các tần phi nhận ra sự tiều tụy của nàng. Túc tần Giang Tầm Phương hơi lo lắng, liền cất lời hỏi thăm: "Hoàng hậu nương nương, người có vẻ như không được khỏe cho lắm... Hay là người trở về thăm điện nghị ngơi đi ạ?"

Hoàng hậu mệt mỏi nặn ra một nụ cười khó coi, nói nhẹ nhàng: "Cảm ơn Túc tần muội muội. Bản cung dạo này hay bị đau đầu. Bệnh từ xưa ấy mà, sẽ khỏi nhanh thôi!"

Giang Tầm Phương cũng chỉ nhỏ nhẹ: "Nương nương nên giữ gìn sức khỏe, bảo trọng phượng thể. Gần đây thời tiết nóng nực, thần thiếp thỉnh thoảng cũng hay thấy choáng váng đầu óc."

Lệ tần cười tươi tắn, nói với Hoàng hậu: "Thần thiếp thấy Túc tần nói phải đấy ạ. Dạo này trong hậu cung xảy ra vô số chuyện không vui, Hoàng hậu nương nương phải giữ sức khỏe để còn xử lý nữa." Lời nói nàng ta tuy vòng vèo vo vo, bóng bóng gió gió nhưng không khó để biết nàng ta đang ám chỉ điều gì.

Hoàng hậu tuy bị động chạm tới, nhưng vì là bậc mẫu nghi, nàng không muốn so đo với Lệ tần, chỉ thần nhiên nói: "Cảm ơn lòng tốt của muội muội."

Tương tần ngồi ngay cạnh Lệ tần, nghe nàng ta nói vậy liền "Hả" một tiếng tỏ vẻ ngạc nhiên, cười bảo: "Lệ tần nói gì vậy? Vô số chuyện không vui? Dạo này trong hậu cung ngoài chuyện Đức phi không vô tình ngã xuống nước thì còn chuyện gì nữa? Lệ tần không thấy các tỷ muội chúng ta vẫn thuận hòa thế này sao? Làm gì có chuyện không vui gì chứ?" Lời lẽ Triệu Tương nói ra, câu nào câu đấy như dao nhọn đâm vào Lệ tần.

Lệ tần nhếch môi cười: "Phải chăng Tương tỷ tỷ cố tình không để tâm đến chuyện hoa trong hoa viên tàn hết thảy sao?"

Tương tần bật cười, lại nói như đùa như bông: "Hoa là chuyện hoa, người là chuyện người. Nội nhân phủ cũng đã điều tra hoa tàn do thời tiết rồi mà?" Ngừng lát, Tương tần đổi giọng thành nghi hoặc: "À, mà chẳng phải khi này chính Lệ tần cũng bảo không muốn đoán mò chuyện hoa nở hoa tàn mà? Có vẻ trí nhớ nàng không được tốt lắm nhỉ?"

Nhạc Hy rất giỏi kìm nén cảm xúc, vậy mà nghe Triệu Tương nói thế cũng phải gờ tay che miệng cười. Đám Trang tần, Hòa tần, Khang tần, Túc tần cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Lệ tần mất hứng, hậm hực ngồi cảm lạnh, không thèm nói thêm một lời thừa thãi. Hậu cung này, chừng nào Hy tần và Tương tần còn ở đó, Lệ tần sẽ không cãi thắng được ai.

Vừa khéo lúc đó, Nhạc Hy lên tiếng: "Hoàng hậu nương nương, thần thiếp nghe nói hoa tàn hết thảy, chỉ còn lại mình mẫu đơn nở rộ. Hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, chưa kể trên phượng nhan lại có một vết bớt đỏ giống hình mẫu đơn. Thần thiếp trộm nghĩ, phải chăng nương nương chính là hiện thân của loài mẫu đơn? Cũng vì thế thần thiếp có cây trầm này, muốn dâng tặng nương nương để tỏ chút tâm lòng."

Hoàng hậu tỏ ra hiếu kỳ: "Thứ trầm gì mà lạ vậy?"

Hiền tần và Lệ tần ngồi cạnh nhau, lại cứ ngỡ Nhạc Hy nhắc tới hoa mẫu đơn để châm chọc Hoàng hậu, cho nên chỉ che miệng cười. Hiền tần biết Lệ tần không muốn lên tiếng liền thay nàng ta cất lời: "Hy tần quả là tâm tư sâu sắc, thấu cảm lòng người."

Nhạc Hy vốn đã cầm sẵn hộp đồng trong tay, liền tiến tới trước mặt Hoàng hậu, quỳ thấp người, đặt hộp đồng kia đặt ngang mày, kính cẩn: "Thần thiếp kính dâng nương nương."

Hộp đồng của Nhạc Hy được khắc hình Dương Quý phi yếu điệu đứng bên hoa mẫu đơn, tình tế lạ thường. Hoàng hậu đưa tay nhận lấy chiếc hộp, lại khẽ mở nắp của nó ra, nhìn vào tuyệt phẩm bên trong chiếc hộp.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đồng nhụy ngưng hương sắc diễm tân

Hương động lại nơi đầu nhụy hoa, sắc hoa tươi đẹp)

*Câu thơ đề trích Mai hoa ô - Lục Hy Thanh.

"Thật đẹp quá!" Hoàng hậu cất lời, lại đưa tay nhắc cây trầm vàng từ trong hộp ra ngắm nghía.

Nhạc Hy mỉm cười nói: "Mẫu đơn cao quý, thanh nhã, là "hoa trung chi hậu", thật chỉ xứng với người có thân phận tôn quý nhất hậu cung."

Ở cự ly gần, Hoàng hậu nhìn được kỹ cánh hoa mẫu đơn bằng vàng, nhận ra điều bất thường. Nàng đưa mắt qua Nhạc Hy cười bảo: "Hy tần quả nhiên tâm ý sâu sắc. Bản cung xin nhận món quà này."

Nhạc Hy mỉm cười thưa: "Nương nương thích là được rồi ạ." Nói xong liền trở về vị trí của mình.

Khỏe mới Hiền tần khẽ con lên: "Hy tần thật quá có lòng. Lại còn "hoa trung chi hậu", quả thực là đáng nể."

Túc tần đưa ánh mắt sắc bén nhìn Nhạc Hy, lại nghi hoặc: "Hoa mẫu đơn bằng vàng, không biết Hy tần có thâm ý gì với Hoàng hậu chăng?"

Có lẽ chính bản thân Túc tần cũng không hiểu vì sao lúc ở ngoài cổng, Nhạc Hy lên tiếng bảo vệ Hoàng hậu ngay trước mặt Lệ tần mà nay lại tặng trầm mẫu đơn để châm biếm Hoàng hậu ở đây.

Hoàng hậu cười khò nói với Tương tần: "Nàng ấy không có ý gì đâu. Giang muội muội cũng đừng nhạy cảm quá. Bản cung rất thích món quà này của Hy tần." Vừa nói, Hoàng hậu vừa sai Thường Tháo đứng hầu bên cạnh cải giúp người cây trầm lên búi tóc.

Khi cây trầm được cài ngay ngắn trên búi tóc kiểu Đào tâm kế của Hoàng hậu, Nhạc Hy nhìn mà chợt nhận ra, hóa ra không phải ai cũng có thể làm mẫu nghi thiên hạ. Khí chất uy nghi, đường bệ của Trương Trích Hoa là thứ mà tần phi trong hậu cung này không một ai có được.

Phượng Từ Huyền – vị Đức phi vừa mới được tấn phong – không kim được mà tán tưng: "Mẫu đơn đẹp đề kiêu kỳ, quả thực chỉ hợp với nương nương!"

Hoàng hậu cười già là: "Đức phi lại đùa bỡn cung rồi." Nhớ ra chuyện gì, nàng nói: "À, từ này tới giờ lại cứ nói vào những chuyện đầu xa, bỡn cung lỡ quên không hỏi thăm Đức phi muội muội. Muội muội đã khỏe hẳn chưa?"

Từ Huyền cười e lệ: "Thần thiếp đã nghỉ ngơi và khỏe lại rồi ạ. Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Hoàng hậu mân mê chiếc vòng kim trân trên cổ tay, lại trầm giọng: "Muội muội là tần phi nhỏ tuổi nhất trong hậu cung, giờ cũng là Đức phi rồi, hành vi cử chỉ càng phải chú ý. Đã hiểu chưa?"

Đức phi cúi đầu nhỏ nhẹ đáp: "Thần thiếp hiểu ạ."

Hoàng hậu lại gương gao cười, tay hơi phất lên: "Thôi, hôm nay trò chuyện, vẫn an cũng đã muộn. Các muội hồi cung nghỉ ngơi đi. Ngày hè nóng nực, cũng không để các muội ở đây chịu khổ làm gì." Nói xong, nàng đứng lên, vịn tay Thường Tháo rời khỏi tiền điện.

"Cung tiền Hoàng hậu nương nương!" Đám tần phi đồng thanh nói. Xong xuôi mới trở về các cung của mình.

Nhạc Hy vịn tay Phụng Hà, đang định trở về Trường Nhạc cung thì Trang tần từ phía sau tiến lên, đi gần lại nàng, nói khẽ: "Biểu tỷ hôm nay trong tiền điện tặng trăm mẫu đơn... Tỷ không sợ Hoàng hậu nương nương cho rằng tỷ có ý châm chọc sao?" Nàng ấy nói trầm giọng.

Nhạc Hy chỉ thản nhiên bảo: "Bỡn cung tặng trăm mẫu đơn vàng là ý ngợi ca Hoàng hậu nương nương có khí chất mẫu nghi thiên hạ. Hoàng hậu nương nương sao có thể giận được chứ? Điều Nhi cũng hơi nhạy cảm rồi."

Vương Yên Điều dừng chân lại, nắm lấy tay Nhạc Hy khiến Nhạc Hy cũng hơi dừng lại theo. Yên Điều khẽ nói: "Biểu tỷ cũng nên cẩn thận một chút thì hơn. Nơi này âm mưu trùng trùng, một lời nói sai cũng có thể đáng tội chết. Trong cung lại chỉ có biểu tỷ là thân thích với muội, vạn nhất biểu tỷ có chuyện gì... Điều Nhi sau này ở đây biết trông cậy vào ai?"

Lời Vương Yên Điều nghe khá chân thành, nhưng Nhạc Hy bắt gặp hơi rợn người. Có lẽ bởi tự đứng trong hậu cung, nàng lại đột nhiên có thêm một vị "biểu muội" tình thâm như thế. Đương nhiên là người vừa đa nghi, vừa cẩn trọng, nàng cũng không hoàn toàn tin vào những lời Vương Yên Điều nói. Thế rồi nàng cũng chỉ nói: "Điều Nhi yên tâm. Biểu tỷ sẽ biết chừng mực." Dứt lời, nàng hơi vỗ nhẹ lên mu bàn tay Yên Điều rồi rời đi.

Nói thật, dựa vào trực giác sau khi tiếp xúc, Đỗ Nhược Phân dù đối xử với nàng không khác mấy so với Yên Điều, thế nhưng nàng ấy vẫn khiến Nhạc Hy yên tâm nhiều hơn là Vương Yên Điều này.

Việc nàng tặng trăm mẫu đơn vàng cho Hoàng hậu ngày hôm nay, vừa là để giúp Hoàng hậu một phen, vừa là để khiến cho mọi người nghĩ rằng nàng đang cố ý châm chọc Hoàng hậu. Như vậy thì quan hệ giữa nàng và Hoàng hậu cũng sẽ ít bị nghi ngờ hơn.

"Nương nương, người thấy chưa, xem ra Hy tần kia có ý muốn trở mặt với Trượng gia đây. Nương nương gặp nạn, nàng ta không giúp đỡ gì thì thôi, còn cố ý tặng cây trăm mẫu đơn để chọc tức nương nương." Thường Tháo đang đứng cấm và chỉnh lại bình hoa mẫu đơn trên bàn, vừa làm vừa nói với thái độ tức giận, bất mãn.

Trương Trích Hoa ngồi lặng yên bên bàn trang điểm, đưa tay tháo cây trăm vàng Nhạc Hy tặng xuống. "Hoa trung", "chi hậu" - ở trong bông hoa, sau cánh hoa. Đó chính là ý Nhạc Hy muốn gửi gắm vào cây trăm này. Hoàng hậu khẽ đưa móng tay vào, hơi tách cánh hoa ra xa khỏi hoa, lại quan sát kỹ lưỡng các cánh hoa ngoài cùng, quả nhiên tìm thấy một mảnh giấy rất nhỏ.

Nhạc Hy dùng cách này để trao đổi với nàng. Nhạc Hy biết rõ khi mình tặng quà ở chỗ ấy nhất định theo lẽ thường Trích Hoa nhất định sẽ mở chiếc hộp ra. Nếu để mảnh giấy trong chiếc hộp, khi mở hộp ra trước mặt đông đảo tần phi sẽ rất dễ bị phát hiện, vì thế nàng ấy trực tiếp giấu mảnh giấy ở trong cánh hoa rồi tặng cây trăm cho Hoàng hậu, lại nói thêm một cụm từ "hoa trung chi hậu", tựa như là châm chọc nhưng thực chất chính là chìa khóa để tìm ra lối thoát cho Trương Trích Hoa.

Hoàng hậu mở tờ giấy ra. Chỉ có ba chữ.

Ngẫm nghĩ một cách tỉ mỉ và nghiêm túc hồi lâu, Trương Trích Hoa hơi cong môi lên, nở nụ cười đẹp đẽ như mẫu đơn Ngụy Từ. Nhạc Hy hiển kế đúng lúc đúng thời, quả nhiên là cao thâm

Buổi tối, Hoàng hậu thay bộ thường y màu xanh biếc, thêu hình hồ điệp vờn hoa rất bắt mắt, búi kiêu tóc phi tiên kể, chỉ cài nghiêng một cây trăm bạc. Nàng nghiêng đầu ngồi bên chiếc đèn hoa sen chế tác tinh xảo, đọc vài trang sách.

"Hoàng hậu nương nương!" Thường Tháo bước vào khiến nàng ngẩng đầu lên nghe thị bẩm báo: "Nương nương, Hoàng thượng giá đáo!"

Trương Trích Hoa vội vàng rời khỏi bàn đọc, tới bên gương chỉnh trang y phục, lại cài thêm vài cây trăm lên tóc để búi tóc không bị quá đơn điệu. Xong xuôi, nàng mới ra nghênh tiếp thánh giá.

Vừa khéo lúc đó, Chu Hậu Thông cũng bước vào đại điện. Trương Trích Hoa vội vàng cúi người hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng. Thần thiếp nghênh tiếp thánh giá chậm chạp, thật đáng tội!"

Chu Hậu Thông cười nhẹ, phất tay cho nàng đứng dậy, lại ngồi vào bên bàn trà. Hắn nói: "Hoàng hậu quá câu nệ rồi. Giữa trăm và nàng không cần chú ý tiểu tiết như thế đâu."

Trích Hoa chỉ cười không đáp, lại quay sang sai Thường Tháo và các cung nữ mang trà bánh tới. Nàng cũng ngồi vào ghế bên cạnh Chu Hậu Thông, buột miệng hỏi: "Hoàng thượng, đã muộn rồi, sao người còn tới Khôn Ninh cung?"

Hắn nhấp một ngụm trà rồi cười nói: "Trẫm đến thăm Hoàng hậu, không được sao?"

Trương Trích Hoa biết hắn đùa, chỉ cúi đầu rồi khẽ nói: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng quan tâm!"

Chu Hậu Thông dường như nhận ra được thái độ hơi gương gao cùng sắc mặt không mấy tốt của Trương Trích Hoa. Hắn chau mày hỏi: "Dạo này nàng không được khỏe sao?" Hỏi xong hắn mới phát hiện ra mình đã hỏi một câu thừa thãi. Gần đây trong cung xảy ra không ít chuyện, lại một lúc đổ cả lên đầu Hoàng hậu, nàng còn khỏe mạnh được mới là chuyện thần kỳ.

Trương Trích Hoa trầm giọng nói: "Thần thiếp... thần thiếp cũng vẫn khỏe ạ. Hoàng thượng, xin người hãy cứ yên tâm."

Chu Hậu Thông chép miệng, lắc đầu quở trách: "Thần sắc nàng u ám thế kia, lại nói là vẫn khỏe." Ngừng lại chốc lát, hắn hỏi thật nghiêm túc: "Có phải... đám tần phi có kẻ nói không tốt về nàng hay bàn tán linh tinh không?"

Trích Hoa tỏ ra hơi căng thẳng, giọng hơi run run, đáp: "Thần... thần thiếp... Nào có chuyện đấy được ạ? Các tỷ muội... ở hậu cung vẫn rất thuận hòa trên dưới... Hoàng thượng, người

đừng để tâm đến chuyện vật ở hậu cung."

"Nghĩa là có chuyện?" Không khó để Chu Hậu Thông nhận ra ý tứ trong lời nói của Trương Trích Hoa. Hắn hỏi ngược lại với vẻ hồ nghi.

Trương Trích Hoa vội vàng quỳ rạp xuống, cúi thấp đầu nói với giọng tha thiết và thành khẩn như thể van lơn: "Hoàng thượng, quân hậu cung không tốt là tội của thần thiếp. Xin Hoàng thượng hãy nể mặt thần thiếp mà bỏ qua cho các muội muội. Huống chi..." Hoàng hậu hỏi ngừng lại.

"Huống chi thế nào?" Chu Hậu Thông nhấp ngụm trà, vẫn chú ý lắng nghe nàng.

Hoàng hậu từ từ nói tiếp: "Huống chi... mọi chuyện vốn là do thần thiếp." Nói tới đây, nàng hơi nức nở: "Thần thiếp vốn là họa của hoàng thất, là yêu hậu. Hoàng hạc chết trong Khôn Ninh cung của thần thiếp, sau đó thì Đức phi suất đuổi nước, hoa trong ngự hoa viên đều tàn... Và có thể còn chưa dừng ở đó. Thần thiếp biết, trên triều ngày hôm nay chắc chắn đã có rất nhiều đại thần xin Hoàng thượng phế truất thần thiếp. Thần thiếp... bản thân thần thiếp cũng thấy hổ thẹn khi mình trở thành vết nhơ của hoàng thất."

Chu Hậu Thông hơi mỉm cười. Hắn đưa tay đỡ nàng dậy, lại thở dài một tiếng, nói với nàng: "Trích Hoa, trẫm đã để nàng chịu ủy khuất rồi. Bao lâu nàng làm Hoàng hậu, trẫm cũng chưa từng hỏi nàng xem nàng quản lý hậu cung có tốt không, hậu cung có xảy ra chuyện gì không. Còn nàng, nàng luôn làm tốt cương vị của một Hoàng hậu. Với trẫm, không có ai ngoài nàng phù hợp với ngôi Hoàng hậu cả." Hắn nhìn nàng thâm tình, hỏi: "Nói cho trẫm biết, là ai dám bàn tán Hoàng hậu?"

Trương Trích Hoa vẫn chưa hết căng thẳng. Nàng hơi sợ hãi, nói: "Thần thiếp không dám nói thẳng. Chỉ là Thường Tháo nghe được chút chuyện các muội muội bàn tán bên ngoài Khôn Ninh cung... Hình như... Lệ tần muội muội nói rằng hoa trong hoa viên tàn hết là điềm báo cho tần phi hậu cung sắp gặp đại họa... Rồi cả hoa mẫu đơn vẫn còn tươi chính là dấu hiệu của việc Hoàng hậu là người gây họa cho tần phi... Thần thiếp thực sự..." Nói đến đây, hai hàng nước mắt Trương Trích Hoa lại tự dưng chảy dài. Nàng hơi cúi đầu, đáng vẻ tủi hổ.

Chu Hậu Thông đưa tay lau nước mắt cho nàng, không giấu được phần nộ: "Lệ tần này cũng phụ thân nàng ta quả thực càng ngày càng vô pháp vô thiên. Sáng sớm nay chính phụ thân nàng ta là một trong số những người đòi trẫm phế hậu." Hắn lại quay sang phía nàng vỗ về: "Nàng đừng quá buồn. Trẫm nhất định sẽ nghiêm trị. Đây không phải lần đầu Lệ tần nói năng thiếu chừng mực."

Hoàng hậu vội vàng can ngăn: "Hoàng thượng bớt giận. Lệ tần muội muội tuổi trẻ còn nông nổi, ngôn từ còn thiếu cẩn trọng. Xin Hoàng thượng khoan dung."

Chu Hậu Thông vốn hay cá giận, lại bảo thủ. Hắn cho qua, phẩy tay nói: "Ý trẫm quyết rồi. Phế nàng ta xuống Tiệp dư để nàng ta tự biết lỗi."

Trương Trích Hoa cố gắng nén lại hết sức để khỏi cười. Chiều nghi là bậc chính tam phẩm, thuộc hạng tần ngự, không có quyền làm chủ một cung, lại không được đi thỉnh an Hoàng hậu. Xem ra lần này Hoàng thượng có giận dữ trên hậu cung tiền triều gì đều đã trút cả lên đầu Diêm Mạn Cơ.

Thần là người đứng đầu hậu cung, Trương Trích Hoa cũng không dám để vậy, liền cố ý nói thêm vài câu để nghe: "Hoàng thượng, ít nhiều thì Lệ muội muội cũng là con của tâu thị lang Công bộ, trước đây còn từng hoài long thai..."

Hoàng hậu chưa nói hết câu đã bị hắn chen ngang khước từ: "Nàng lúc nào cũng thế. Bản thân nàng không lo, lại cứ đi lo lắng cho người khác."

Trương Trích Hoa mỉm cười ý nhị: "Thần thiếp cũng không hẳn là không lo cho bản thân. Lệ tần mạo phạm đến thần thiếp, nhưng chuyện đó cũng chỉ có mấy vị Trương, Túc, Hy, Hiền biết; thần thiếp chỉ là vô tình nghe qua. Hôm nay Hoàng thượng đến Khôn Ninh cung, ngay sau đó Lệ tần đột nhiên bị phế, nàng ấy chắc chắn sẽ hiểu lầm thần thiếp. Nếu vậy ngày sau, ở trong hậu cung, thần thiếp với muội ấy khó mà tránh được mâu thuẫn qua lại. Chỉ bằng Hoàng thượng phạt muội ấy nhẹ thôi. Có bất mãn gì muội ấy cũng không bất mãn được dài lâu."

Hoàng đế hơi gật gù, nói: "Vẫn là nàng suy nghĩ kỹ càng. Vậy trẫm sai nàng ta chép phạt, không phế nữa."

Trương Trích Hoa nói tiếp: "Hoàng thượng... thần thiếp có chuyện muốn thỉnh cầu."

Chu Hậu Thông nhắc chén trà lên uống cạn, thần nhiên nói: "Nàng cứ nói đi."

Hoàng hậu từ tốn nói: "Cô mẫu thần thiếp đang hành hương ở Ninh Vũ am. Sẵn trong hoàng thất lại xảy ra nhiều chuyện không may, thần thiếp ngày mai muốn tới Ninh Vũ am cùng cô mẫu."

Chu Hậu Thông cười bảo: "Hoàng hậu cũng thật có lòng." Không nghĩ ngợi nhiều, hắn dứt khoát đáp ngay: "Được thôi!"

Trích Hoa đứng dậy, cúi đầu: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng."

"Cũng đã muộn rồi, trẫm ở lại Khôn Ninh cung của nàng nghỉ luôn..."

Ngày hai mươi lăm tháng sáu năm Gia Tĩnh thứ mười hai. Trời không nắng quá gay gắt như những ngày trước đó nhưng vẫn còn hơi oi bức và ngột ngạt. Trong cung Trường Nhạc, Nhạc Hy ngồi bên bàn, một tay lật từng trang sách, một tay cầm quạt hợp hoan phe phẩy qua lại.

"Nương nương, nương nương!" Tiếng hét chói tai của Như Dung từ xa khiến Nhạc Hy định cả đầu.

Thị chạy như bị ma đuổi, xông thẳng vào đại điện, không giữ chút phép tắc. Không đợi Nhạc Hy hỏi, thị vừa thở hổn hển vừa nói: "Hoàng hậu nương nương... Nghe nói Hoàng hậu ở Ninh Vũ am bị sảy chân ngã, có vẻ rất nghiêm trọng. Giờ người vừa được đưa trở về cung Khôn Ninh."

Nhạc Hy chỉ nhếch môi cười khê, mắt vẫn nhìn sách, tay vẫn cầm quạt, dường như chẳng hề để tâm đến lời Như Dung. Trầm ngâm chốc lát, nàng mới lạnh giọng nói: "Không ảnh hưởng tới tính mạng là được."

Như Dung ái ngại hỏi nàng: "Nương nương... người có đến Khôn Ninh cung thăm Hoàng hậu nương nương không? Hình như các vị nương nương khác đều sẽ tới."

Nhạc Hy chỉ thần nhiên: "Nếu tất cả đến thì bản cung cũng không dám trốn." Nói xong nàng mới từ từ đứng dậy, ra hiệu cho Như Dung tới giúp nàng thay y phục và trang điểm.

Mặc một bộ đơn giản, chải kiểu tóc gọn gàng đầu đuôi, Nhạc Hy mới đi tới Khôn Ninh cung. Hôm nay Nhạc Hy là người đến muộn nhất. Khi nàng xuất hiện thì không chỉ đám tần phi mà cả Hoàng thượng cũng đã có mặt ở đó. Nhạc Hy chẳng chút lo sợ, cứ điềm đạm bước vào tâm điện của Hoàng hậu rồi cúi đầu cung kính: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương."

Chu Hậu Thông đang ngồi bên tấm sàng của Hoàng hậu, tay nắm chặt lấy bàn tay trắng nõn của nàng ấy. Nghe thấy tiếng Nhạc Hy, hắn chỉ thuận miệng bảo: "Miễn lễ."

Nhạc Hy đứng bên cạnh Trang tần và Khang tần, gương mặt chẳng biểu lộ một chút hy vọng nào, lạnh tanh như tờ giấy trắng.

Hoàng hậu nằm nghiêng trên giường, gương mặt không giấu được sự đau đớn, mày nguyệt nàng hơi chau lại, trên chóp mũi lại lấm tấm những mồ hôi. Nhạc Hy không đến sớm, cho nên

cũng chẳng nghe được cụ thể sự tình, nhưng nhìn dáng vẻ lúc này, hẳn Hoàng hậu bị thương không hề nhẹ.

Đứng cách Hoàng hậu một tấm màn che, đám tần phi lại thoảng nghe thấy Hoàng hậu nói rất khê: "Đề Hoàng thượng cùng các muội muội phải mất công tới tận đây thăm hỏi, thần thiếp thật cảm thấy ái ngại." Giọng Hoàng hậu rất yếu, tưởng như đã dùng hết sức lực để thốt được ra.

Chu Hậu Thông ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng nói với nàng: "Hoàng hậu nói gì vậy? Nàng đứng đầu hậu cung, lý gì nàng đau yếu mà trẫm và hậu phi không đến thăm nàng được?"

Đức phi tỏ ra rất thương tâm, xót xa nói: "Hoàng hậu nương nương vì đi cầu phúc cho hoàng thất nên mới gặp nạn, chúng thần thiếp thật lấy làm hổ thẹn."

Hoàng hậu nở nụ cười gượng gạo như có như không, nói: "Đức phi quá lời rồi. Là người đứng đầu hậu cung, cầu may cho hoàng thất chính là bổn phận của bản cung. Mà sẵn đây, bản cung cũng muốn tạm thời giao quyền quản lý hậu cung cho Đức phi. Hoàng thượng và Đức phi thấy thế nào?"

Chu Hậu Thông vẫn nắm lấy tay Hoàng hậu không buông, nói: "Nàng sức khỏe không tốt, việc hậu cung giao cho người khác xử lý thay một thời gian cũng không vấn đề gì. Trẫm tôn trọng ý kiến của nàng." Hẳn chỉ nói "người khác" chứ không chỉ đích danh Phương Từ Huyền.

Hoàng hậu khẽ gật đầu, nhỏ nhẹ thưa: "Vâng, Đức phi địa vị trong hậu cung cũng chỉ sau thần thiếp, cho nên thần thiếp muốn muội ấy thay thần thiếp một thời gian."

Chu Hậu Thông hơi ậm ừ, nhưng rồi hẳn cũng gật đầu bảo: "Vẫn là Hoàng hậu suy nghĩ chu toàn. Vậy trong một tháng tới, để Đức phi thay Hoàng hậu quản lý hậu cung vậy."

Phương Từ Huyền vội vàng lắc đầu, giọng hơi run run như sợ hãi, nói: "Hoàng... Hoàng thượng, Hoàng hậu, thần thiếp... tuổi vẫn còn trẻ, e rằng không thể đảm đương được trách nhiệm này. Chỉ bằng... để các vị tỷ tỷ khác..."

Hoàng thượng đang định nói điều gì nhưng Hoàng hậu lại cố ý nói trước: "Không sao, nếu có gì khó khăn cứ tìm bản cung."

Từ Huyền đành gật đầu: "Vậy... vậy thần thiếp cảm tạ Hoàng hậu nương nương đã tin nhiệm thần thiếp."

Lệ tần đứng bên cạnh dường như hơi cười nhếch môi: "Đức phi cũng thật là khiêm tốn rồi. Hoàng hậu đã giao phó thế, muội cố gắng làm tốt nhé." Câu nào câu nấy của Lệ tần đều có ý mỉa mai.

Nhạc Hy cũng muốn cười song trước mặt để hậu lại phải kìm lại. Lệ tần từ hồi vào cung cũng khá là tăng bốc Phương Từ Huyền, chỉ vì Phương Từ Huyền có cha là Thái bảo. Thế nhưng giờ đây lại cố ý nói lời cạnh khốc, hẳn vừa vì đố kỵ Từ Huyền được thăng làm Đức phi, vừa vì Diêm thị mới bị hạ thấp mà nguyên nhân chính vì Hoàng thượng nghi ngờ Dương gia – thế lực nâng đỡ Diêm thị lên – có dính dáng đến chuyện chìm hoàng hạc và chuyện Phương Từ Huyền ngã xuống Thái Dịch trì.

Tương tần đứng bên cạnh Lệ tần, lại cố ý tỏ vẻ hoang mang lo sợ: "Hôm trước thì Đức phi gặp nạn, giờ lại tới Hoàng hậu nương nương. Mùa hạ năm nay quả là có nhiều tai ương rơi xuống hậu cung này."

Chu Hậu Thông dường như hơi trầm tư, tựa hồ đang suy nghĩ về lời nói vừa thốt ra của Tương tần. Lời này về ngoài dường như chẳng có gì đặc biệt, nhưng thực chất lại cho Chu Hậu Thông một phương thức để đối phó với đám đại thần nhất mực đòi phế hậu.

Túc tần thấy Tương tần nói vậy cũng không quên phụ họa, chêm thêm vào: "Tương tần tỷ tỷ nói đúng. Nhưng mà cũng là để cho ai kia chớ có đặt điều lên Hoàng hậu nương nương." Túc tần cố ý nói bóng gió để chọc tức Lệ tần.

Lệ tần chỉ dám nghiêng răng chịu đựng. Lúc này nếu nàng ta lên tiếng hẳn nhiên sẽ bị cho là có tật gậy mình, cố ý bôi nhọ danh dự của Hoàng hậu.

"Ai dám đặt điều Hoàng hậu?" Chu Hậu Thông hỏi với giọng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn qua chỗ Tương tần, Túc tần, Lệ tần.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Định định trú thiên nhai. Y y hướng vật hoa

(Sống đẳng đẳng nơi chân trời. Luôn hướng hướng về chốn phồn hoa)

*Trích Ưc mai – Lý Thương Ân.

"Làm gì có ai chứ?" Hoàng hậu giả là nói cười như thể đùa giỡn để làm nguôi sự giận dữ nhất thời của Chu Hậu Thông. Nàng cũng không muốn giữa nơi đông người thẳng thắn chỉ ra Lệ tần là người hôm trước đã bóng bóng gió gió nói nàng là mối họa.

Ánh mắt sắc lạnh của Chu Hậu Thông vẫn dừng ở Lệ tần. Nàng ta sợ hãi đến mức cúi thấp đầu, mồ hôi tay đổ ra như đắp nước. Nghe Hoàng hậu nói vậy, Chu Hậu Thông cười bảo: "Hoàng hậu nói phải."

Nhìn thấy vẻ mặt nói cười của Hoàng đế, Lệ tần mới được thở phào. Hôm trước vừa "được ngự ban" cuốn "Nữ huấn" và "Nữ tắc" để chép, Lệ tần hẳn nhiên hiểu rõ tại sao. Chắc chắn chuyện nàng ta ngoài Khôn Ninh cung lỡ nói lời bất kính đã đến tai Hoàng thượng. Vì thế mà hôm nay Túc tần chẳng cần nói thẳng, Hoàng thượng cũng sớm đã biết lời Túc tần đang ám chỉ nàng ta.

Hoàng hậu nhận ra sự căng thẳng ở chỗ Lệ tần, liền cố tình giúp nàng ta giải vây. Nàng khẽ nói: "Cũng không còn sớm nữa, Hoàng thượng cùng các vị muội muội mau hồi cung đi ạ. Thần thiếp không sao đâu ạ."

Chu Hậu Thông có hơi chần chừ chốc lát, sau đó mới nói: "Vậy... nàng nghỉ ngơi nhé. Mai trẫm lại tới thăm nàng."

Đức phi cũng bồi thêm một câu quan tâm: "Nương nương cố gắng giữ gìn phượng thể. Chúng thần thiếp cũng xin cáo lui."

"Chúng thần thiếp cáo lui!" Các tần phi còn lại cũng đồng thanh rồi theo hàng lối rời khỏi tấm điện cung Khôn Ninh.

Nhạc Hy hơi khựng lại, hình như nàng đang đợi đám tàn phi ra hết. Ở sau rèm kim tí, Hoàng hậu còn nhìn thấy ánh mắt ung dung, thần nhiên của Nhạc Hy. Nàng ấy nhìn nàng như thể đọc được tất thảy mọi suy nghĩ lúc này của nàng vậy. Hoàng hậu theo bản năng trở mình, quay người vào trong, làm như đang không để ý đến Nhạc Hy.

Nhạc Hy đi ra sau cùng. Nhìn bóng lưng nàng ấy, Hoàng hậu chợt thở dài, lòng khắc khoải. Lần này, nàng qua được một kiếp nạn, cũng chính nhờ Nhạc Hy hiền kế. Bằng không Thái hậu hành hương ở Ninh Vũ am, một mình nàng ở hậu cung xoay sở là chuyện cực kỳ khó khăn.

Ngày mai, nàng chưa thể đoán được trên triều sẽ xảy ra những chuyện gì, thế nhưng sau chuyện nàng bị ngã này, Hoàng đế nhất định có một lý do hoàn hảo để bảo vệ nàng. Dùng một vết thương để đảm bảo sự an toàn cho phượng tọa, đối với nàng đó là sự đánh đổi đáng giá. Nằm trên giường, nàng khẽ đưa tay xuống gối ngọc, lấy ra một mảnh giấy, lại kéo mở nó ra. Trên mảnh giấy, đề ba chữ rất thanh thoát và tú lệ: khổ nhục kế. Mặt sau của mảnh giấy cũng có mấy chữ rất bé: không chờ người khác hại mình, cũng đừng dại đi hại người, tất thảy chẳng tốt bằng tự hại mình.

Trong lúc bị dồn đến chân tường, đúng là nàng chỉ có thể dùng duy nhất cách này mới có thể hóa giải những khó khăn. Bao nhiêu lời lẽ giải thích của Hoàng đế thực ra mà nói cũng không giá trị bằng một lần nàng bị ngã này.

"Nurong nurong, Hoàng hậu nurong nurong có vẻ bị thương không nhẹ đâu." Phurong Hà đi bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói.

Nhạc Hy chỉ khẽ cười bảo: "Vẫn nhẹ hơn so với việc lo lắng phượng tọa lung lay."

Nhạc Hy rất hiểu con người Trương Trích Hoa. Đối với nàng ta, ngôi vị Hoàng hậu như một giấc mộng cả đời, một lý tưởng nàng ta luôn hướng tới. Đến giờ nó đã nằm trong tay nàng ta, nàng ta hẳn nhiên không muốn tuột mất. Thậm chí có khi nàng ta có chết đi cũng muốn được chết dưới danh phận chính cung Hoàng hậu.

Phurong Hà không nói gì thêm, chỉ đi bên cạnh đỡ tay chủ nhân. Đi ngay bên cạnh, thị dường như nghe thấy chủ nhân hơi thở dài một tiếng rồi nói: "Bản cung, Hoàng thượng, Thái hậu, cả bản thân Hoàng hậu nữa, trong chuyện này đã tổn nhiều tâm sức giúp Hoàng hậu bảo vệ phượng tọa. Bản cung chỉ hy vọng tỷ ấy về sau sẽ biết cách tự bảo vệ ngôi hậu của mình."

Nhạc Hy có hơi thần thờ. Trong đầu nàng đột nhiên hiện lại những ký ức khi xưa, trong yến tiệc của Thái hậu, ai nấy đều ca ngợi tỷ tỷ nàng không ngớt. Nào đệ nhất tài nữ, nào nữ tử có mệnh phượng hoàng, cái gì tốt nhất cũng thuộc về tỷ tỷ. Phải, Trương Trích Hoa là hy vọng của cả Trương gia. Còn nàng vĩnh viễn chỉ là một quân cờ để giúp Trương Trích Hoa và Trương gia đạt được ý nguyện mà thôi.

Một đêm ngon giấc hiếm hoi gần đây của Nhạc Hy. Khi nàng tỉnh dậy thì đã qua giờ Mão ba khắc, vừa dậy lại nhận được tin vui từ Phurong Hà. Trên triều, quan lại không ai dám nhắc lại chuyện chim hạc rơi xuống cung Khôn Ninh, chuyện Đức phi ngã xuống hồ Thái Dịch, cũng chẳng ai dám hể mũi dị nghị chuyện hoa trong hoa viên đều tàn. Kể cả trong lòng mỗi đại thần đều biết Hoàng hậu cố tình bị ngã ở Ninh Vũ am, nhưng bọn họ ai dám nói ra? Nói ra thì có căn cứ nào để khẳng định? Dù là cố tình hay là ngẫu nhiên thì chuyện đó cũng đủ để Hoàng hậu vin vào mà nói bản thân Hoàng hậu cũng gặp họa, sao có thể bảo Hoàng hậu là đại họa của hoàng thất?

Hoàng hậu cố ý trao quyền quản lý hậu cung cho Đức phi, thực chất chính là để mọi chuyện trước đây tạm thời lắng xuống. Vì trong thời gian Đức phi quản lý hậu cung, vạn nhất hậu phi xảy ra chuyện gì thì người gánh chịu sẽ không phải Hoàng hậu, mà là Đức phi.

Chung quy, chuyện này Hoàng hậu vẫn là người có lợi.

Trương gia, coi như tạm qua được một cửa ải gian nan.

Mưa phùn rả rích...

Buổi tối ngày mừng bảy tháng bảy, sau một chuỗi ngày dài, Chu Hậu Thông mới đến Trường Nhạc cung. Nhạc Hy trong lòng có hơi buồn bực nhưng cũng không trách hấn. Nửa tháng nay, hậu cung tiền triều xảy ra vô số rắc rối, khiến hấn phải khổ tâm không ít. Nhạc Hy là người gián tiếp giúp đỡ Hoàng hậu mà đã thấy rất mệt mỏi rồi; thế mà Chu Hậu Thông là người trực tiếp đứng ra giải quyết mọi việc, không ai có thể hiểu hấn căng thẳng và áp lực đến thế nào.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!"

Hắn mỉm cười, đỡ tay nàng dậy, lại ra hiệu cho các cung nữ đều lui ra cả, để trong điện chỉ còn hấn và nàng.

Hắn chẳng nói gì, đột ngột ôm lấy nàng thật chặt khiến nàng hơi giật mình: "Hoàng thượng..."

Hình như hấn hơi giận, nhưng tay vẫn không buông ra, chỉ hậm hực bảo: "Lâu rồi trẫm không gặp nàng, nàng lại không gọi trẫm là Chu lang rồi."

Nhạc Hy chỉ cười không thành tiếng, cố ý tỏ vẻ trách cứ: "Hoàng thượng còn biết lâu rồi không gặp thần thiếp sao?" Dù nàng hiểu cho sự căng thẳng về chính sự gần đây của hấn, thế nhưng nàng cũng không thể không đề bụng việc hấn không thèm ngó ngang đến nàng. Đơn giản vì nàng cũng chỉ là nữ nhân.

Hấn cười khẽ bảo: "Thì nàng cũng đâu có chủ động tìm trẫm?" Ngoài mấy lần để Phurong Hà mang kẹo mơ đến Võ Anh điện thì Nhạc Hy cũng tuyệt nhiên không thèm để tâm.

Nhạc Hy cười cười rồi thở dài cho qua: "Vâng, vâng, là thần thiếp sai." Hấn giống như một đứa trẻ, cho nên nàng không chấp trẻ con.

"Hôm nay là thất tịch." Hấn nói rất ngắn gọn.

Nhạc Hy bật cười. Nếu hấn không nói chắc nàng cũng không để ý. Năm ngoái, hấn bày đặt lạnh nhạt với nàng trong suốt cả một tháng đầu tiên nàng nhập cung, cho nên hai người không được cùng nhau trải qua ngày thất tịch. Sang tới năm nay hấn nhớ, còn nàng lại quên. Nghĩ lại, nàng lại thấy cả hấn và mình đều thật đáng chê cười.

"Thì sao?" Nàng làm bộ lạnh lùng như thể không quan tâm.

Hấn "hừ" một tiếng khó chịu, cố tình đẩy nàng ra: "Thế trẫm sang Trường Xuân cung vậy."

Chu Hậu Thông bước ra mở cửa. Nhạc Hy vẫn ngồi ung dung uống trà, tựa hồ chẳng chút để ý tới. Thái độ đó khiến hấn càng thêm bất mãn, mở cửa định đi luôn. Khi bước một chân ra, hấn lại nghe nàng trầm giọng: "Hoàng thượng có cả thập nhị cung điện, vô số tàn phi khuynh quốc khuynh thành. Ngày thất tịch trải qua cùng nữ nhân nào, đối với Hoàng thượng cũng đều như nhau, có đúng không?"

Bước chân Chu Hậu Thông hơi khựng lại nhưng hấn không quay đầu. Hấn hơi cười nhưng cố nhịn lại, cố ý nói lạnh nhạt: "Chính nàng không để tâm trước, còn trách trẫm sao?"

"Thần thiếp nào dám trách Hoàng thượng? Thần thiếp đang mừng thay người đấy chứ?" Nhạc Hy nói. "Nếu thần thiếp không cố tình nói vậy, làm sao thần thiếp nhớ ra Hoàng thượng vẫn còn biết bao tàn phi quốc sắc thiên hương có thể cùng người trải qua thất tịch?"

Chu Hậu Thông muốn cười thành tiếng lắm mà phải nén lại. Hấn cố gắng nghiêm giọng nói: "Vậy nghĩa là nàng còn muốn thử trẫm?"

Nhạc Hy cười khổ: "Bằng không thần thiếp làm sao biết được tâm ý của Hoàng thượng? Trời cũng đã muộn, Hoàng thượng mau sang Trường Xuân cung đi kéo người ta dơi." Nhạc Hy làm dáng vẻ không quan tâm, định quay vào gian trong của đại điện.

Chu Hậu Thông khép lại cánh cửa đại điện, lạnh lùng bảo: "Trẫm không biết nàng lại vô tình thế đấy."

Nhạc Hy chợt dừng bước lại, lại bị Chu Hậu Thông kéo tay, ôm lấy từ phía sau thật chặt. Nàng cười khổ: "Cổ nhân nói đế vương vô tình, có ai nói hồng nhan vô tình đâu?"

Hắn bật cười: "Nàng đúng là lúc nào cũng có thể nghĩ ra cái đề chất vấn. Thế trẫm nhường ngôi vị đế vương này cho nàng nhé?"

"Thần thiếp chẳng dám làm yêu phi."

Hắn đẩy nàng ra, nhìn nàng mà cười vui vẻ. Thế nhưng nụ cười ấy bỗng chốc tan biến...

Nhạc Hy hơi sợ hãi, lấy làm lạ, hỏi: "Hoàng thượng làm sao vậy?"

Hắn hơi chau mày suy nghĩ, mãi lúc sau mới nói: "Đột nhiên giờ trẫm mới thấy nàng trông khá giống Hoàng hậu. Nếu như không nói, trẫm còn tưởng hai nàng là tỷ muội."

Nhạc Hy hơi rùng mình một cái. Ban ngày, nàng và Hoàng hậu luôn cố ý dùng những cách trang điểm khác nhau để che mắt Chu Hậu Thông và đám tần phi trong cung. Nhưng quả thực điều này không giấu nổi hắn, bởi lẽ vào những buổi tối, hắn vẫn thường nhìn thấy nàng và Hoàng hậu không dùng phấn trang điểm. Vì thế lâu ngày, dĩ nhiên bản thân cũng sinh nghi.

"Thần thiếp xuất thân từ Thấm gia, Hoàng hậu là nữ nhi Trương thị, sao có thể có quan hệ huyết thống được. Người giống người, chuyện đó đâu phải là hiếm gặp?" Nàng cố gắng giữ bình tĩnh mà cười nói với hắn nhưng vẫn không giấu được sự căng thẳng trong lòng. Tay nàng đã chầy hết mồ hôi...

Hắn nở nụ cười tự nhiên, nói: "Trẫm chỉ bảo là tưởng thôi, nào có nói các nàng có huyết thống." Lắc đầu, hắn nói: "Mà cũng đã muộn rồi, trẫm nghỉ lại ở cung của nàng luôn."

Nhạc Hy vẫn hơi sợ trước thái độ của hắn nhưng cũng đành nín nhịn mà cười giả lả, đưa hắn vào trong phòng nghỉ ngơi.

Lại thêm một đêm mất ngủ.

Hai người Nhạc Hy nghĩ tới là Trương Trích Hoa và Chu Hậu Thông. Từ ban đầu, mưu kế của Thái hậu cảm giác đã rất hoàn mỹ nhưng cho đến nay, nàng càng ngày càng thấy kể này bọc lộ những sơ suất mà năm xưa chính nàng và Thái hậu cũng không thể nào nghĩ tới được. Nàng và Hoàng hậu có dung mạo quá giống nhau. Điều này che giấu được đám tần phi bằng trăm ngàn cách nhưng đúng là khó che giấu được một người luôn gần gũi với nàng và Hoàng hậu, đó chính là Chu Hậu Thông. Từ mấy câu hắn nói ngày hôm nay, không khó để thấy hắn đã có chút nghi ngờ.

Tuy giai đoạn khó khăn của Hoàng hậu đã qua đi, thế nhưng nguy hiểm vẫn chưa phải là đã hết, nhất là ở chỗ Chu Hậu Thông.

Phương Từ Huyền thay Hoàng hậu quản lý hậu cung cũng đã được gần nửa tháng. Nếu nói là ngưỡng mộ Phương Từ Huyền thì trong hậu cung không kiếm được mấy người, có lẽ đa số họ là đồ kỵ thì đúng hơn. Qua một vài câu nói của đám Lệ tần, Trương tần, Túc tần khi đến vấn an Hoàng hậu, không khó để nhận ra sự băng mặt không bằng lòng của các nàng với Phương Từ Huyền. Có thể nói những ngày qua, Đức phi với sự hiệp trợ của Trác thượng nghi, xử lý mọi chuyện cũng khá ổn. Thế nhưng chính vì một chữ "ổn" mà Đức phi vô tình bị ghét bỏ. Thực ra cái ghét này vốn bắt nguồn từ sự ganh ghét với vận khí hơn người của Phương Từ Huyền. Cung nữ, thái giám, tần phi, không ai là không từng chế giễu rằng Đức phi quả thực may mắn. Chỉ một lần xảy ra được thăng Phi vị, một lần Hoàng hậu gặp nạn lại được nhận quyền quản lý hậu cung.

Mỗi ngày Như Dung đều nhắc với Nhạc Hy về những câu chuyện thái giám, cung nữ trong cung truyền miệng nhau về vị "Hoàng hậu tạm thời" này. Lần nào được nghe cũng chỉ là những lời mỉa mai. Nhạc Hy mới đầu thì chỉ cười, sau thì thấy những chuyện này đều là tẻ nhạt, liền bảo Như Dung đừng nhắc tới. Chẳng qua là đám tần phi vô công rồi nghề, ngày dài nhàn rỗi, đi đồ kỵ vô có với Phương Từ Huyền, không khiến Nhạc Hy bận tâm đến.

"Nương nương!" Nhạc Hy đang mài mề ngắm bức tranh chữ, chợt nghe thấy Phương Hà gọi mình.

Nàng theo phản xạ ngẩng đầu lên: "Có chuyện gì?"

Phương Hà ghé sát tai nàng, nói khẽ: "Nương nương, Thái tôn Thái phi và Thái hậu nương nương trở về rồi."

Nhạc Hy không tỏ ra bất ngờ, chỉ khẽ gật đầu tỏ ý đã biết. Phương Hà lại nói: "Nương nương, Thái hậu trở về rồi. Bên phía Hoàng hậu nương nương..."

Nhạc Hy biết Phương Hà đang định nói đến điều gì. Nàng chỉ nói lạnh nhạt: "Khi trước Hoàng hậu gặp nguy, Thái hậu rời đi cũng là kể trước mắt nhằm tránh sự dị nghị của triều thần với Trương gia. Nếu lúc đó Thái hậu ra sức bảo vệ Hoàng hậu, hẳn là sẽ khiến Hoàng thượng thấy Trương gia quá coi trọng ngôi vị Hoàng hậu, từ đó dễ nhận ra tham vọng của Trương gia. Thái hậu quay về, bên cạnh Hoàng hậu nương nương có một người hỗ trợ, chúng ta cũng không cần lo nhiều nữa."

Nói xong, Nhạc Hy dường như không muốn nhắc tới nữa, chỉ thán nhiên vung bút, chấm mực, viết ra vài dòng thơ lên bức tranh. Phương Hà liền giúp nàng mài mực, lại nhỏ giọng thưa: "Nô tỳ cũng là lo Hoàng thượng nhận ra quan hệ của nương nương và Hoàng hậu nương nương... Bấy giờ nô tỳ nghĩ lại, chỉ bằng nương nương cứ sống yên ổn một chút, đừng dính dáng nhiều đến Trương gia nữa..."

Nhạc Hy hơi dừng động tác lại, nàng cười khổ nói: "Bản cung lẽ nào muốn Hoàng thượng biết sự thật? Thế nhưng, bản cung không thể tách mình khỏi Trương gia được..."

Khi nói câu này, bản thân nàng thậm thía hơn hai từ "nguồn cội". Ngày hôm nay nàng là Hy tần cao quý, nhưng thực chất vẫn là con cháu của Trương thị mà thôi. Nguồn cội của nàng, lương tâm không cho phép nàng vứt bỏ nó.

Phương Hà dường như hiểu lòng nàng. Thị cũng hiểu Nhạc Hy sẽ chín chắn khi quyết định lúc nào an phận nhìn thế nhân, khi nào thì gián tiếp ra mặt bảo vệ Hoàng hậu.

Nhạc Hy đang viết thêm vài chữ, nàng lại chợt nghĩ ra một điều, liền bảo với Phương Hà: "Phương Hà, người bảo... lần này Thái tôn Thái phi cũng trở về cùng Thái hậu?"

Phương Hà đáp: "Vâng, nương nương..." Rất nhanh, thị đã hiểu ý tứ của Nhạc Hy: "Ý nương nương là... Thái tôn Thái phi nương nương sẽ nắm quyền quản lý lục cung thay Đức phi nương nương?"

Nhạc Hy gật đầu: "Hoàng hậu bị như vậy, Đức phi còn quá trẻ. Trên dưới những ngày qua cũng không ít lời qua lại về nàng ấy. Thái tôn Thái phi trở về hẳn sẽ là người nắm quyền lục cung thay Hoàng hậu."

Phương Hà nghi hoặc nói: "Nói tới Đức phi, nô tỳ cũng cảm thấy nàng ấy thật may mắn. Trong họa gặp phúc, ai biết được đột nhiên người ta trở thành Đức phi, rồi được quản lý lục cung thay Hoàng hậu."

Nhạc Hy chỉ cười nhẹ nhàng, nói với Phương Hà: "Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai. Phúc lại đến với nàng ta những hai lần liền, người không cảm thấy quá vô lý sao? Trên đời này,

vốn không có gì là may mắn đâu."

Phương Hà không hiểu lắm ý tứ của Nhạc Hy, chỉ nói theo lời trước đó của chính mình: "Nhưng nói đi nói lại, Đức phi nương nương cũng không thể tính là sung sướng. Được quản lý lục cung mà lại phải chịu biết bao điều tiếng."

Nhạc Hy thở dài, lại vịn tay Phương Hà đứng dậy tới bên bàn trang điểm. Nàng nhìn dáng vẻ mình trong gương, nhớ lại lần đầu tiên gặp Phương Tử Huyền ở Thành Nam cung. Nàng vẫn chưa quên thần thái sắc diễm tân, yêu kiều trẻ trung ấy, cả bộ dạng có phần tinh nghịch, trẻ con của Phương Tử Huyền.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng không khỏi có chút hụt hẫng...

Quả thực những ngày sau đó, phong ba trong hậu cung sớm được lắng xuống bởi sự trở về từ Ninh Vũ am của hai vị trưởng bối là Thái hậu và Thái tôn Thái phi. Như trước đó, quyền quản lý hậu cung được trao lại cho Thái tôn Thái phi. Và cũng nhờ thế thì những lời miệt thị quanh Phương Tử Huyền mới được tạm thời gỡ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Nguyệt trung sương lý đầu thiên quyền

(Trăng sáng sương sa độ về nông)

*Trích Sương nguyệt – Lý Thương Ân.

Đến tháng chín, hai vị trưởng bối của hoàng thất lần nữa đi dâng hương ở Ninh Vũ am, cũng khéo là lúc mà chân của Hoàng hậu dần dần bình phục, có thể trở lại quản lý lục cung. Thời điểm này cũng gần với một dịp tương đối quan trọng trong năm – tết Vạn thọ. [1]

[1] Tết Vạn thọ: là sinh nhật của Hoàng đế. Về tết này, mình không tìm được nhiều tư liệu, cho nên trong truyện, sự việc trong tết đều do mình tưởng tượng ra, không trong nguyên mẫu sử sách.

Tết vạn thọ là đại lễ trong năm, được bộ Lễ phối hợp cùng Hoàng hậu và các vị trưởng bối chuẩn bị trong vòng suốt hơn bốn tháng. Năm ngoái, do vướng mắc chuyện Văn Cung phạm tội, cho nên tết vạn thọ không được tổ chức quá long trọng.

Ngày mười lăm tháng tám âm lịch. Tết trung thu, đồng thời cũng là tết vạn thọ.

Tết vạn thọ năm nay được Hoàng hậu có ý sắp xếp vào buổi tối ở ngự hoa viên, thay vì tổ chức vào buổi sáng như mọi năm bởi lẽ năm nay, tết trung thu khéo trùng với tết vạn thọ. Tổ chức lễ mừng tết vạn thọ vào buổi tối vừa có thể ngắm trăng tròn đêm rằm, lại vừa tạo ra không khí ấm cúng, giảm bớt sự xa cách giữa mọi người.

Tần phi ai nấy đều mặc lễ phục lộng lẫy, đầu đội địch quan gắn những trâm chim trĩ bằng vàng cùng thoa hoa điểm thụy gắn ngọc châu. Giò thân, họ đều đã tề tựu gần như đầy đủ ở ngự hoa viên. Tại đây, lễ bộ đã cho dựng một đình viện lớn để tổ chức lễ vạn thọ, được ban mỹ danh là "Vạn Thọ đình". Vạn Thọ đình nằm chính giữa hoa viên, được thiết kế đặc biệt, khác xa với những kiến trúc khác trong Tử Cấm thành. Vào buổi tối, Vạn Thọ đình được treo lên một vạn chiếc đèn hoa cúc lung linh nhỏ xíu, đủ sáng mà không át mất đi ánh trăng rằm. Vạn Thọ đình mang vẻ đẹp tráng lệ của hoàng thất, lại có cái lãng mạn phong tình đậm chất Giang Nam, là một đình viện kỳ mỹ độc nhất vô nhị.

Lệ tần tay phe phẩy quạt, đứng ngắm nghía Vạn Thọ đình hồi lâu rồi cười nói với Hiền tần: "Hoàng hậu nương nương đúng là hao tổn tâm tư vào tết vạn thọ lần này. Bản cung lớn lên ở kinh kỳ lâu đến vậy, đúng là chưa thấy có nơi nào đẹp như Vạn Thọ đình này."

Hiền tần đứng bên cạnh nàng ta cũng góp lời: "Còn không phải sao? Trong vòng chưa đầy một tháng, dựng được Vạn Thọ đình đẹp thế này, lễ bộ cùng Hoàng hậu nương nương đã mất không ít công sức đấy." Giọng Trần Thái Quyên tròn trịa như nước, lại mang theo ý tứ châm chọc khiến người ta thực sự cảm thấy khó chịu vô cùng.

Túc tần làm như không để ý đến Hiền tần, quay qua nói với Tương tần và mấy người đứng bên cạnh: "Tương tần tỷ tỷ, các vị muội muội nhìn xem, bản cung vừa đếm qua, để có đến vạn ngọn đèn. Đình Vạn Thọ này ngự ý chúc Hoàng thượng vạn thọ, lại có vạn ngọn nến, Hoàng hậu nương nương của chúng ta thật có tâm ý sâu sắc vô cùng."

Mấy người đứng bên cạnh Túc tần đều gật gù tán thưởng. Tương tần bảo: "Hoàng hậu nương nương tâm tư tinh tế, Hoàng thượng nhất định sẽ rất cảm động."

Khang tần cũng nói: "Tương tỷ tỷ nói rất phải."

Lệ tần nhìn Khang tần với Túc tần lờm ngớt, gương mặt có chút không vui vẻ. Lệ tần vốn không để ai vào tầm mắt, tâm cao khí ngạo, hậu cung ai ai cũng biết.

"Đức phi nương nương đến!" Phía xa có tiếng hô lớn của thái giám.

Đức phi một thân lễ phục phi vị màu hồng thắm, đầu đội địch quan có chim trĩ ngũ sắc, nổi bật hơn hẳn so với tất cả đám tần vị. Tùy tùng theo nàng có bốn cung nữ, hai thái giám, nhiều gấp mười tước tần.

Các nàng tước tần trông thấy Phương Tử Huyền tới, vội vàng đứng thành hàng lối chỉnh tề, nhún người kính cẩn: "Tần thiếp tham kiến Đức phi nương nương. Đức phi nương nương vạn phúc kim an."

Tận sâu trong lòng đám nữ nhân đang khom lưng uốn gối kia không khỏi vương một mối ám ức và đố kỵ với vị Đức phi mười bốn tuổi. Vào cung cùng nhau, luận gia thế, Đức phi cũng không hơn mấy người như Lệ tần, Hiền tần là mấy; tài mạo cũng chẳng thể tính ngang hàng với Nhạc Hy hay Vương Yên Diệu, thế nhưng ngày hôm nay lại đứng trên tất cả số còn lại, thật sự khiến những người kia cảm thấy ghen ghét.

"Các vị tỷ tỷ miễn lễ." Một chữ "tỷ tỷ" như thế khiến đám người kia càng thêm phần tủi nhục vì đứng dưới một người được cho là không chín chắn bằng mình.

Túc tần vốn dĩ đứng về phía Hoàng hậu, cho nên khi Phương Tử Huyền được quản lý hậu cung, nàng ấy cũng thấy Tử Huyền không thuận mắt. Sẵn tiện, nàng buông một câu như đùa như bỡn: "Đức phi nương nương đến thật là đúng lúc. Chúng tần thiếp đang bàn về Vạn Thọ đình mà đích thân Hoàng hậu nương nương chỉ đạo dựng nên. Vạn Thọ đình này thực sự chứa đựng nỗ ý vô song, tâm tư tinh tế của người. Quả đúng là trong hậu cung, không ai có thể thay thế được Hoàng hậu nương nương trong việc tổ chức những dịp thế này."

Nghe là đủ thấy, Túc tần có ý châm biếm Phương Từ Huyền không thể nào bị được với Trương Hoàng hậu. Phương Từ Huyền tuổi nhỏ nhưng đương nhiên vẫn hiểu ý, nàng dĩ nhiên không dám cho mình ngang tầm với Hoàng hậu, cho nên chỉ nói: "Túc tần tỷ tỷ nói rất phải. Hậu cung quả thực không ai thay thế được Hoàng hậu nương nương. Thời gian bản cung thay Hoàng hậu nương nương quản lý đã khiến các vị tỷ tỷ phiền lòng rồi."

Vương Yên Diêu cười nhẹ nhàng như mây, nói dịu dàng: "Đức phi nương nương thật khiêm tốn. Dù Hoàng hậu nương nương quản lý lục cung rất tốt, nhưng Đức phi nương nương tuổi nhỏ lại đã giúp Hoàng hậu xử trí mọi việc êm xuôi, thực sự cũng khiến người ta phải động lòng ngưỡng mộ. Tán thiệp lớn hơn nương nương vài tuổi nhưng nếu để tán thiệp quản lý lục cung, ắt chính là làm khó tán thiệp rồi."

Trước nay Vương Yên Diêu luôn hòa nhã như vậy, nàng chẳng bao giờ công khai đối đầu, cũng chẳng gây thù với ai. Lời lẽ nói ra thì như thể là rót mật, khiến người ta cảm thấy thật êm tai.

"Trang tán tỷ tỷ quá lời. Bản cung cũng chỉ là phụng mệnh Hoàng hậu nương nương quản lý thôi, không tránh được có sai sót." Đức phi nói rất từ tốn, không để lộ một chút cảm xúc khó chịu nào.

"Hoàng hậu nương nương giá đáo!" Sau lưng các nàng vang lên giọng hô quen thuộc.

Hoàng hậu bước từ phía xa tới, một thân lễ phục điểm lệ vô song, tựa như phượng hoàng bay xuống nhân thế, lộng lẫy không ai sánh được. Nàng vận triều phục với đại sam y màu mình hoàng, lấp ló bên trong là áo lụa đỏ thắm. Hai bên vai nàng vắt dọc dải hà bì xanh như màu nước biển, thêu lên những họa tiết rồng phượng bay múa. Tóc Hoàng hậu được búi kiểu tiên kê - kiểu tóc thiết kế để đội lên phượng quan. Phượng quan của Hoàng hậu cao năm tấc, gồm bốn rồng sáu phượng bằng vàng, xung quanh có những trâm hoa mẫu đơn điểm thụy cầu kỳ, hai bên còn có dải lưu tô kết thành hình hoa mẫu đơn, lại có những giồng dải rủ xuống.

Có kẻ từng nói, chất nữ của Trương Thái hậu có mệnh phượng hoàng, sinh ra vốn để làm Hoàng hậu. Nhìn khí chất này của nàng, càng thấy câu nói đó không sai.

Đức phi bước xuống hai bước, đứng cùng với các vị tước tần, tất cả cùng cúi đầu cung kính: "Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an."

Chân dù đã bình phục song ít nhiều vẫn còn đi chứng nên Trương Trích Hoa đi lại vẫn có chút khó khăn. Nàng từ từ bước tới, phát tay khe khẽ, nói: "Các muội muội bình thân."

"Thần thiếp tạ ơn nương nương."

Lời còn chưa dứt, phía sau lại có tiếng hô âm vang, uy vũ: "Hoàng thượng giá đáo!"

Xa xa có ngự kiệu đi tới, trên ngự kiệu, Hoàng đế ngồi oai nghiêm. Hắn mặc lễ phục vàng chói, từ xa vẫn nhìn thấy rõ những hình thêu rồng cầu kỳ trên y phục.; thậm chí nếu nhìn kỹ còn thấy những đường vải như có ánh kim lấp lánh; đầu đội mũ ô sa khảm những viên kỳ bảo trên châu mang khí phách vô song của bậc thiên tử.

Hoàng hậu cùng đám tần phi khom người cung kính: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn phúc kim an."

Ngự kiệu mỗi lúc một gần rồi dừng lại cách các tần phi vài bước chân. Chu Hậu Thông bước xuống, lại khoát tay nói: "Bình thân."

Đám tần phi lại đồng thanh: "Tạ ơn Hoàng thượng."

Nhìn qua một lượt phi tần, ai nấy đều đẹp như hoa nở, Chu Hậu Thông cười nói: "Ái phi, ái hậu của trẫm hôm nay đều đẹp lạ thường."

Mấy người bọn họ nhìn nhau ngượng ngùng, e lệ, má đỏ hồng như cánh hoa. Hoàng hậu cười nhỏ, thưa: "Hoàng thượng lại đùa chúng thần thiếp."

Hắn dễ cũng biết lời nói của mình hơi quá, chỉ bật cười lớn, nói: "Hôm nay là sinh nhật của trẫm, cho trẫm làm hôn quân một hôm vậy." Nói rồi hắn liền bước luôn vào trong Vạn Thọ đình.

Hoàng hậu thấy hắn tiến vào, cũng ra hiệu cho các phi tần cùng đi vào trong đình Vạn Thọ. Giữa đình Vạn Thọ là long tọa của Hoàng đế, được thiết kế cầu kỳ không kém gì long tọa trong Võ An điện; gần kề hai bên là hai chiếc ghế đơn, chạm khắc những hình mẫu đơn cách điệu. Ghế bên trái long tọa dành cho Hoàng hậu, hai ghế bên phải dành cho Đức phi. Ở dưới cũng bố trí hai hàng ghế đơn đối xứng nhau, là chỗ ngồi của các tần phi và khách dự yến tiệc.

Hoàng đế đưa mắt một lượt quanh Vạn Thọ đình, liền cất lời cảm khái: "Vạn Thọ đình thiết kế thật sự đẹp mắt. Hoàng hậu cũng đã nhọc công rồi."

Trích Hoa đứng lên, cúi người, cười nhẹ nhàng đáp: "Thần thiếp cũng chỉ có chút tâm ý, mong Hoàng thượng đừng chê cười."

Tường Mục Anh đứng hầu cạnh Chu Hậu Thông, lại cố ý thêu hoa trên gấm: "Hoàng thượng, Vạn Thọ đình này được thắp sáng bằng một vạn ngọn đèn hoa cúc. Vạn bông hoa cúc, chính là ý chúc Hoàng thượng vạn tuế a."

"Hay, hay lắm!" Chu Hậu Thông cười tán thưởng: "Đúng là chỉ có Hoàng hậu mới nghĩ ra được mỹ ý này. Lễ vật sinh thần hôm trước hậu phi dâng tặng cho trẫm, trẫm cũng ưng nhất lễ vật của Hoàng hậu. Không quá phô trương mà lại mang ý nghĩa sâu sắc."

Hoàng hậu cười tươi như hoa, dáng vẻ làm như xấu hổ: "Hoàng thượng thích, thần thiếp cũng rất vui."

Chu Hậu Thông cười vui vẻ. Từ bên ngoài, có gã thái giám tiến vào bẩm báo: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, các vị đại nhân và phu nhân đã đến đủ cả rồi ạ."

Chu Hậu Thông ra hiệu cho thái giám truyền những người mới tới cùng vào, lại nói với chúng tần phi: "Hôm nay sinh nhật trẫm, lại khéo trùng với tết trung thu. Trẫm muốn đây giống như một bữa tiệc đoàn viên, cho nên sớm đã cho người mời phụ mẫu các nàng cùng tới tham dự."

Sự vui mừng lộ rõ trên gương mặt từng nữ tử trong hậu cung. Vốn dĩ, phụ mẫu chỉ có thể nhập cung thăm nữ nhi khi phi tần mang thai đến tháng thứ tám. Ngoại trừ lần đặc cách này của Hoàng đế, cũng chỉ có lần Diêm Mạn Cơ sảy thai là có cơ hội được gặp lại phụ mẫu của mình.

Hoàng hậu cũng hoan hi ra mặt, vội cúi người: "Thần thiếp thay mặt các vị tần phi tạ ân điển của Hoàng thượng."

Vừa dứt lời, các vị đại nhân bước vào Vạn Thọ đình, phía sau là các vị phu nhân. Ai nấy đều mặc quan phục theo phẩm vị, nghiêm túc hành lễ: "Chúng thần tham kiến Hoàng thượng. Hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế. Tham kiến các vị nương nương."

Chu Hậu Thông trầm giọng: "Bình thân!"

Đội bọn họ đều đứng lên, Chu Hậu Thông liền phân phó Tường Mục Anh sắp xếp chỗ ngồi cho họ. Một số tần phi trông thấy cha mẹ, trong lòng xúc động trào dâng, Khang tần và Trương tần thậm chí còn rơi nước mắt... Chỉ có Túc tần là ngăn người như thể không bận tâm, chỉ điềm nhiên uống chén trà hoa cúc.

Các vị phụ mẫu tần phi đều an tọa, Chu Hậu Thông mới từ từ nói: "Hôm nay là sinh nhật của trẫm, cho nên trẫm mời các vị tới cùng dùng bữa tiệc đoàn viên, cũng là để các tần phi của trẫm có cơ hội được gặp phụ mẫu của mình."

Trương Quốc trưởng mỉm cười, đứng dậy cúi người, trịnh trọng nói: "Thần cảm tạ hoàng ân mệnh mông."

Các phu nhân, triều thần là phụ mẫu của phi tần cũng đồng loạt đứng dậy, cung kính: "Thần cảm tạ hoàng ân mệnh mông."

Yến tiệc diễn ra sôi nổi và vui vẻ. Cung nhân đi lại quanh Vạn Thọ đình đông không đếm xuể, hết mang những thứ cao lương mỹ vị dâng lên, lại mang những bình rượu vàng theo hàng lối rót mời tần phi và khách dự tiệc. Tiếng nói cười của tần phi và khách mời mỗi lúc một rôm rả.

"Quạ... quạ..." Bên ngoài trời, bỗng có tiếng kêu chói tai.

Không ai trong số những người ở Vạn Thọ đình là không máy may run sợ trước tiếng quạ kêu bên ngoài. Họ theo bản năng phóng tầm mắt ra ngoài đình viện, quả nhiên nhìn thấy trên cây hồng hạnh bên ngoài có một đàn quạ đen đậu trên đó. Chúng cứ kêu đều đều những tiếng ai oán như xé lòng người.

"Người đâu, còn không mau đuổi chúng đi." Hoàng hậu vốn biết, quạ không phải loài chim may mắn gì, liền vội sai người đuổi đánh, lại không quên nhắc thêm: "Hôm nay tết Vạn thọ, hãy bắt sống chúng, không được để có dấu máu."

Mấy thị vệ và thái giám đứng bên ngoài liền nhanh chóng tìm mấy cái cây, xua xua những con quạ trên cây đi. Lại thay, chúng chẳng bay đi ngay, ngược lại còn rất bạo, chúng bay qua đầu cả những thái giám đang cầm sào kia, khiến cho họ bị một phen luống cuống. Phải mất đến hai khắc giờ vất vả, đàn quạ mới bay đi, tâm trạng của những người trong đình viện mới được trấn tĩnh lại.

"Sao lại xảy ra chuyện thế này?" Hoàng đế quay sang chất vấn Trương Mục Anh.

Trương Mục Anh cúi người có lỗi, nói: "Nô tài cũng không rõ tại sao lại có đàn quạ ở đó..."

Các tần phi ai nấy đều hoảng sợ đến tái xám mặt mũi, nép sâu vào trong đài, không dám nhìn ra bên ngoài.

Về lo sợ hiện rõ trên gương mặt Hoàng hậu, nàng vội đứng lên, nói khẽ: "Đều là thần thiếp chuẩn bị thiếu chín chu, đã làm ảnh hưởng đến nhã hứng của mọi người."

Vì chân vẫn còn chút đi chứng, Hoàng hậu đứng có vẻ không vững. Chu Hậu Thông đứng ngay bên cạnh, vội vàng đưa tay đỡ nàng, bảo: "Chút chuyện này do hạ nhân xử lý không tốt, sao lại là do nàng chứ?"

Lệ tần ở phía dưới thân nhiên phe phẩy quạt mỹ nhân, lời nói bóng gió đưa đẩy: "Lúc Đức phi và Thái tôn Thái phi quản lý lục cung, những chuyện như thế này nào có xảy ra?"

Dương phu nhân, thân mẫu của Lệ tần lườm nguyệt nàng ta một cái, khiến nàng ta thận trọng cúi đầu. Nhưng câu nói ấy không qua mặt được Chu Hậu Thông. Hắn đập tay xuống bàn ngọc, vang lên một tiếng "rầm" rất mạnh, làm cả hậu cung và các vị khách đều giật mình kinh sợ.

"Hoàng hậu là người nàng có thể dị nghị sao?"

Lệ tần thoáng sợ hãi, vội vàng đứng dậy, cúi người nói: "Hoàng thượng, thần thiếp không có ý..."

Hoàng hậu vội vàng tìm cách xoa dịu tình hình: "Hoàng thượng, thần thiếp tin Lệ tần muội muội không có ý xấu đâu. Hôm nay là tết vạn thọ, cũng là tết trung thu, thần thiếp hy vọng Hoàng thượng đừng giận dữ, ảnh hưởng đến phúc phần..."

Con giận trong mắt Hoàng đế được hạ đi phần nào. Hắn "ừ" mạnh một tiếng như tìm cách trừ đi con giận, lạnh giọng nói với Lệ tần: "Trẫm sùng ái nàng chỉ vì nàng có cá tính mạnh mẽ, lại thẳng miệng hơn người. Thế nhưng nàng năm lần bảy lượt không biết điều, trẫm lần trước đã bắt nàng chép phạt mà vẫn không sửa đổi, thật sự khiến người ta phải chán ghét."

Mồ hôi lấm tấm trên trán Diêm Mạn Cơ. Nàng ta gấp gấp thỉnh tội: "Thần thiếp lỡ miệng, không hề có ý xấu, xin Hoàng thượng bớt giận."

Diêm Khắc Thịnh vội đứng ra đỡ lời cho con gái: "Hoàng thượng, Lệ tần so với các nương nương trong hậu cung, tuổi vẫn còn rất trẻ. Là phụ thân Lệ tần, thần kính mong Hoàng thượng bớt giận, tha tội cho Lệ tần lần này." Câu từ lão nói đều rất tha thiết và thành khẩn.

Đức phi cũng ra mặt, thưa: "Hoàng thượng, hôm nay vốn dĩ là ngày vui, Hoàng thượng đừng trách mắng Lệ tần tý tý."

Có Hoàng hậu, Đức phi, lại thêm cả phụ thân Lệ tần đích thân đứng ra xin cho, Hoàng đế cũng không trách tội nàng ta. Chỉ là đối với nàng ta càng thêm phần khó chịu. Và cuối cùng, tiệc tết Vạn thọ, tết trung thu vốn là chuyện đáng mừng, lại kết thúc trong sự buồn bã.

Ngày hôm sau, tin tức có quạ đen bay đến Vạn Thọ đình lại được truyền khắp hậu cung tiền triều. Và đương nhiên người đứng lên đầu đao lưỡi sòng chẳng ai khác ngoài Hoàng hậu. Đột nhiên những câu chuyện của hai tháng trước lại được nhắc lại với những lời lẽ có phần tiêu cực. Những rắc rối vẫn chưa dừng lại ở đó.

Sáng sớm mùa thu, trời không nắng, không gió. Khi các cung nhân vừa thức dậy, trên nền đá cẩm thạch của ngự hoa viên, lông của những con quạ ngày hôm qua xếp đứng thành hình dòng chữ: Vô từ - Vũ Tông chi nguyên (Không con cái, lời nguyện của Chính Đức Hoàng đế). Chỉ qua nửa ngày, câu chuyện ấy đã chấn động cả hậu cung tiền triều, khiến cho người người đều bất bình và hoảng sợ.

Đại họa của hoàng thất liên tiếp ập tới. Và hai chữ "vô từ" mới là nỗi lo của tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Sương tiền hồng lan bắt đãi thu

SƯƠNG TIỀN HỒNG LAN BẮT ĐÃI THU

(Sương tiền lan hồng chẳng chờ thu)

Trong vài ngày, Nhạc Hy cũng đã được biết tin đồn về lời nguyên kỳ lạ đó cùng vô số câu chuyện như giả như thật phía sau. Lúc được nghe kể, nàng cũng chỉ cười nhẹ. Phương Hà thấy nàng cười liền chau mày hỏi: "Nương nương, sao người lại cười?"

"Thực ra thì lòng quạ xếp thành hình chữ, cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì. Có phải là kẻ nào đó sắp đặt không, thực khó nói. Cái bản cung sợ nhất là..." Nhạc Hy trầm giọng, lộ rõ tư tư.

Phương Hà dùng ánh mắt thấu hiểu nhìn nàng, lắng tai nghe. Nhạc Hy nói: "Sợ nhất chính là Hoàng thượng không đứng về phía Hoàng hậu nữa..."

Phương Hà nhỏ giọng nói: "Nương nương xin đừng quá lo lắng. Hoàng thượng lúc trước bảo vệ Hoàng hậu ra sao, chúng ta đều biết mà."

Nhạc Hy không hề bớt lo, ngược lại về sợ hãi càng rõ ràng: "Hoàng thượng lần nữa cho người điều tra xem những kẻ nào đã qua lại ngự hoa viên đêm qua, kết quả lại không tra ra điều gì. Mấy chuyện xảy ra bất lợi cho Hoàng hậu đều không lưu lại chút dấu vết nào, Hoàng thượng đã không tin một lần nhưng bản cung sợ, lần này người sẽ tin... Bởi Hoàng thượng đã nhiều năm không có con, chuyện xảy ra này đánh trúng vào chỗ yếu lòng của người..."

Phương Hà nghe Nhạc Hy nói, tự dung lại lo sợ theo nàng. Thị vội hỏi: "Nương nương, vậy thì... rốt cục ai đã bày ra những quỷ kế này? Liệu rằng kẻ đó sẽ tiếp tục bày trò nữa? Hoàng hậu nương nương lúc đó sẽ gặp nguy hiểm..."

Nhạc Hy trầm giọng: "Người này bản cung đã biết, Hoàng hậu chắc chắn cũng biết. Biết là một cách để đề phòng. Từ chuyện hôm qua, bản cung càng phải tìm cách theo dõi người đó. Có thể bố trí được quạ bay vào Vạn Thọ đình, hoàng hạc rơi xuống cung Khôn Ninh, hẳn người này có rất nhiều tai mắt giúp đỡ trong khắp hậu cung. Hoàng thượng lâu năm không có con. Hai chữ "vô tử" như động đến đúng chỗ yếu lòng của người. Nếu nói Hoàng thượng không mấy may quan tâm thì đúng là không thể."

Phương Hà run giọng nói: "Như thế... Hoàng hậu nương nương..."

Nhạc Hy trầm ngâm chốc lát rồi bảo: "Sáng nay trên tiền triều không quá chấn động. Có lẽ vì sự gay gắt của Hoàng thượng sau việc lần trước mà lần này bọn họ cũng chỉ dám bóng gió nhắc tới chuyện này, không dám làm um lên. Thế cũng coi như Hoàng hậu chưa bị thiệt cả đôi đường. Bản cung sớm biết kẻ nấp trong bóng tối, chỉ chưa có cách để kéo kẻ đó ra ngoài..."

"Bản cung mang chút điểm tâm đến cho Hoàng thượng, mau vào thông báo." Nhạc Hy vịn tay Phương Hà, nói với Tướng Mục Anh.

Tướng Mục Anh khom người, nhanh chóng lui vào thông cáo. Lát sau, y đi ra, cúi thấp nói với nàng: "Nương nương xin chờ chốc lát. Hứa thái y đang hầu hạ Hoàng thượng dùng thuốc."

Nhạc Hy giật mình, hỏi ngay lại: "Dùng thuốc? Hoàng thượng sao thế?"

Tướng Mục Anh ái ngại nhìn xung quanh một lượt rồi mới dám ghé sát tai nàng nói: "Là thuốc nhuận dương. Hoàng thượng đã uống vài ngày nay rồi ạ. Mấy ngày nữa, có khi các cung đều được ban thuốc quý để thúc đẩy việc hoài thai."

Nhạc Hy không kìm được mà chau mày. Quả nhiên nàng đoán đúng. Chu Hậu Thông là đế vương, hẳn có tâm tư của đế vương. Chuyện tôn tự hoàng thất, hẳn đương nhiên xem trọng vô cùng, huống gì hơn chục năm đăng cơ, hẳn chưa có lấy một công chúa. Hẳn ít hay nhiều cũng có sợ hãi, sợ hai chữ "vô tử".

"Bản cung vậy là không đến đúng lúc rồi. Để chiều bản cung tới vậy."

Nhạc Hy xoay người định vịn tay Phương Hà rồi đi. Nhưng rồi nàng nghe Tướng Mục Anh nói: "Hy tần nương nương dừng bước!"

Theo phản xạ, nàng quay đầu lại. Y nói: "Tối chiều Hoàng thượng sẽ tới Đông lăng thăm lăng tẩm của Vũ Tông hoàng đế, chỉ e nương nương sẽ không gặp được."

Nhạc Hy lần nữa bất ngờ. Nay chẳng phải dịp gì đặc biệt, nhưng Hoàng đế lại đi thăm Đông lăng, có lẽ vì... vì sợ có lời nguyên của Vũ Tông Hoàng đế. Vậy vì sao? Vì sao Hoàng đế lại sợ như thế? Không lẽ hẳn... hẳn làm chuyện gì có lỗi với tiên đế, cũng chính là biểu ca của nàng, cho nên lúc này hẳn mới lo sợ trong lòng sao?

Nàng tự loại bỏ suy nghĩ đó. Thực sự nàng không muốn nghĩ xấu cho hẳn...

Dùng dằng ít lâu, Nhạc Hy lấy hạp đựng thức ăn từ tay Phương Hà, đưa cho Tướng Mục Anh rồi khẽ dặn dò: "Vậy người giúp bản cung đưa chỗ điểm tâm này cho Hoàng thượng. Bản cung tới Khôn Ninh cung thăm Hoàng hậu nương nương." Nói xong nàng quay người cất bước.

Tướng Mục Anh cúi người kính: "Nương nương đi thông thả."

Phương Hà vừa đỡ tay nàng, vừa nghi hoặc nói: "Nương nương nói không sai. Hoàng thượng dù ngoài mặt không quan tâm nhưng ít nhiều đã để chuyện hôm trước trong lòng."

Nhạc Hy trầm tư ngẫm nghĩ. Chu Hậu Thông ngày trước không để tâm nhưng lần này lại tỏ ra nghiêm trọng. Trường hợp xấu nhất Nhạc Hy đoán được, có lẽ chính là trong quá khứ, hẳn từng làm điều gì đó không hay có liên quan tới Vũ Tông hoàng đế, cho nên khi biết tới lời nguyên, hẳn mới lo sợ. Hẳn không sợ lời nguyên, hẳn sợ người đã bày ra chuyện lời nguyên này. Bởi kẻ đó biết những chuyện trước đây hẳn đã làm.

Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán.

Thấy Nhạc Hy hồi lâu không nói, Phương Hà buột miệng hỏi: "Nương nương, chúng ta có đến Khôn Ninh cung nữa không ạ?"

Câu hỏi của thị cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. Nàng nghĩ ngợi qua loa rồi bảo: "Đã lỡ nói với Tướng Mục Anh là chúng ta tới Khôn Ninh cung rồi, vậy thì đành tới đó thôi."

Lời vừa dứt, phía sau nàng chợt có tiếng thánh thót như chim kêu: "Hy tần tỷ tỷ cũng tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương sao?"

Nhạc Hy xoay người lại, người kia chính là Phương Từ Huyền. Nàng ta thân vận thường phục điểm lệ, tóc vấn đẹp đẽ nhưng không quá phô trương. Theo đúng quy củ, Nhạc Hy liền nhún người hành lễ: "Tần thiếp tham kiến Đức phi nương nương. Nương nương vạn phúc kim an."

Phương Từ Huyền buông tay thị tỷ bên cạnh, đi đến gần Nhạc Hy, mỉm cười nói: "Lâu lắm rồi chưa gặp Hy tần tỷ tỷ, tỷ tỷ đã gầy đi không ít rồi. Tỷ tỷ có tâm sự gì sao?"

Nhạc Hy vốn tính đa nghi, nghe Phương Từ Huyền nói thì hơi chột dạ nhưng vẫn phải giả là mỉm cười, đáp: "Tần thiếp thì có tâm sự gì chứ? Chỉ là vì chuyện hôm trung thu, đã qua nhiều

ngày mà Hoàng hậu nương nương và Hoàng thượng vẫn còn phiền muộn, tần thiếp sao có thể vui vẻ chứ?"

Phương Từ Huyền cười khổ nói: "Đó là chuyện của người đứng trên, tỷ muội chúng ta chỉ là phận phi tần, quan tâm nhiều quá sẽ khiến nhiều kẻ không vừa mắt."

Nhạc Hy cười như có như không hỏi rất tự nhiên: "Kẻ không vừa mắt mà nương nương nói đến là ai vậy?"

Phương Từ Huyền không bị hẫng lòi, cười nói: "Hy tần nghi ngờ gì bản cung sao? Bản cung chỉ có ý khuyên tỷ tỷ không nên quan nhiều chuyện thôi mà."

"Tần thiếp cũng chỉ có ý đùa thôi, nương nương đã nghĩ nhiều rồi."

Phương Từ Huyền lại khẽ cười rồi khéo đưa đẩy câu chuyện: "Hy tần tỷ tỷ đang định tới Khôn Ninh cung?" Đi con đường này, không khó để Phương Từ Huyền đoán được Nhạc Hy định tới đâu.

Nhạc Hy gật đầu thưa: "Vâng, tần thiếp thấy hai lần gần đây, Hoàng hậu nương nương không triệu kiến tần phi thỉnh an, trong lòng có nảy sinh lo lắng, cho nên tới Khôn Ninh cung thăm hỏi một phen. Sẵn cùng đường đây, nương nương có muốn tới thăm Hoàng hậu nương nương không?"

Phương Từ Huyền cười tựa mây tựa nắng: "Hy tần có vẻ quan tâm tới Hoàng hậu nương nương thật. Thật vô ý quá, bản cung vừa từ Khôn Ninh cung trở về."

Nhạc Hy lại nói: "Nương nương chẳng phải cũng quan tâm Hoàng hậu nương nương như tần thiếp sao?" Nói đến đây, nàng nhướn mày nhìn Phương Từ Huyền. Trong chốc lát, nàng thấy nàng ấy hình như hơi nhủn mày. Không bản xét lâu la, Nhạc Hy lại cười bảo: "Cũng không còn sớm nữa, tần thiếp xin lui trước." Nói xong, nàng nhún người rồi đi ngay, không nán nã.

Phương Hà đỡ tay Nhạc Hy, vừa đi vừa nói với nàng: "Đức phi với nương nương khi trước tuyền tú được phân cùng một phòng, tính ra cũng có chút giao tình so với đám tần phi kia. Sao nương nương không cố gắng làm thân hơn với Đức phi? Gia thế của Đức phi to lớn, biết đâu sẽ có lợi cho mai sau."

Nhạc Hy phe phẩy cây quạt hợp hoan trong tay. Chiếc quạt tỏa ra một mùi trầm hương ngát ngào, dễ chịu. Nhạc Hy nhẹ nhàng nói với thị: "Có thể cho người một chỗ dựa thì cũng có thể đẩy người ra bất cứ lúc nào. Giống như cây quạt hợp hoan bản cung đang cầm; mùa hè có thể mang gió, làm mát, nhưng không có nghĩa nó sẽ là thứ có lợi. Đến mùa đông, ai bảo thứ này còn có ích?"

Phương Hà gật gù thưa: "Nương nương nói phải."

Nhạc Hy vịn tay thị, bước đi qua biết bao cung điện hoa lệ của Tử Cấm Thành. Đảo mắt một lượt, nàng chỉ trông thấy những bức tường đỏ thắm bao quanh những mái ngói lưu ly rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Máu của những ai đã nhuộm lên bức tường ấy, nàng thực sự không hay.

Và có thể tương lai, bức hồng tường ấy cũng sẽ trở nên đỏ dần..

Cảnh trí trong Khôn Ninh cung cũng không có gì thay đổi. Dù rằng Hoàng hậu lâm vào cảnh khó nhưng dường như không khí trong cung vẫn còn nguyên vẹn, không hề u ám. Nhạc Hy cười, phải chăng Hoàng hậu giờ đã quen thuộc với những phong ba?

Lúc nàng tới, vừa khéo Hoàng hậu đang ngắm những bông hoa mẫu đơn Triều Hồng nở lộng lẫy, bông nào bông nấy tươi tắn lạ thường, như thể má đào của nàng thiếu nữ. Bên cạnh chúng là những đoá Diêu Hoàng kiều kỳ, cao ngạo.

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an."

Trương Trích Hoa ngẩng đầu, cười nói: "Miễn lễ."

"Tạ ơn nương nương."

Nhạc Hy nhìn qua sắc mặt Trương Trích Hoa, quả nhiên cũng không tệ. Nàng ta cẩn thận ngắm nghía những đoá mẫu đơn, khiến Nhạc Hy cứ ngỡ nàng ta không để ý. Mãi lúc sau, nàng mới nghe Hoàng hậu nói: "Triều Hồng và Nhị Kiều là mẫu đơn đẹp nhất, nhưng Diêu Hoàng mới là thứ hoa mẫu đơn quý nhất. Hy tần thấy sao?"

Nhạc Hy mỉm cười, tựa như đã hiểu ý, chỉ bảo: "Thứ đẹp chỉ khiến người ta mê mẩn trước mắt, thứ quý mới khiến người ta trân trọng dài lâu."

Hoàng hậu vừa ý vô cùng. Nàng ra hiệu cho đám tùy tùng lui xuống cả. Khi chỉ còn lại nàng và Nhạc Hy thì mới cười vui vẻ đáp: "Phải. Trong hậu cung này, tình yêu của đế vương là thứ đẹp dễ nhất thời chứ không phải thứ khiến bản cung trân trọng dài lâu." Nói đến câu cuối, Hoàng hậu cười khổ.

Nhạc Hy như hiểu được những gì Hoàng hậu nghĩ. Không khó để nàng đoán được việc Hoàng hậu sớm đã nhận ra sự bất thường của Hoàng đế lần này. Nhạc Hy thản nhiên nói với Hoàng hậu: "Nương nương chắc đang nghĩ về kết cục của Diêu Linh Hoàng hậu và Diêu Ân Cung phi ngày trước?" Chuyện về Diêu Linh Hoàng hậu và Diêu Ân Cung phi, Nhạc Hy đều không còn lạ gì. Thậm chí nàng còn từng gặp cả hai người họ trước khi họ ra đi. Đó là hai người phụ nữ điển hình cho sự thất bại vì đặt niềm tin mù quáng vào thứ tình yêu của đế vương. Là người đến sau, Hoàng hậu đương nhiên không muốn đi vào vết xe đổ của bọn họ. Tâm lý này của Hoàng hậu, Nhạc Hy hoàn toàn hiểu được.

Nhưng đó có thực sự là lựa chọn đúng đắn của Trương Trích Hoa?

Trương Trích Hoa thờ dãi, lại nói: "Những ngày này, bản cung thường mộng thấy Diêu Linh Hoàng hậu. Bản cung nhớ lại những lời nàng ta nói với bản cung lúc sắp ra đi... Chợt nghĩ tới mình, bản cung thấy may mắn vì mình đã không dành tình yêu cho Hoàng đế..."

Nhạc Hy cúi đầu. Lời phủ phàng này, người nói ra chắc cũng chỉ có mình Trương Trích Hoa. Với Trương Trích Hoa, Chu Hậu Thông bất quá chỉ là một người đàn ông để nàng ta tựa vào. Kính trọng có kính trọng, cần tuân có cần tuân, chỉ có thương yêu là chưa từng có. Có thì cũng chỉ được tính là thăm trải đường để nàng ta bước lên hậu vị mà thôi. Hoàng đế đối với nàng ta cũng chỉ là sự trân trọng, tương kính giữa đế hậu. Vì trân trọng mà bảo vệ, vì trân trọng mà dốc sức.

"Nương nương thật sự thấy không lựa chọn là đúng đắn sao?" Nhạc Hy mơ hồ hỏi, trong lòng thầm cảm thương cho Chu Hậu Thông.

Hoàng hậu lạnh nhạt nói: "Muội là người chứng kiến rõ nhất tất cả mọi thứ của Diêu Ân Cung phi. Nàng ta đã héo mòn mà chết thế nào, ngày đó muội tới Vị Ương cung, hẳn là đều đã trông thấy. Bản cung từng tin Hoàng thượng có thể bảo vệ mình, cho đến ngày hôm nay, người không còn bảo vệ bản cung được nữa... Bản cung nhận ra, chỉ có bản cung mới bảo vệ được chính mình mà thôi."

Nhạc Hy cúi người lặng lẽ. Quả thực phong ba trong chốn hậu cung cũng đã khiến Hoàng hậu mất niềm tin vào tất thảy rồi...

"Thần thiếp cũng chỉ mong, Hoàng hậu lựa chọn không sai." Khi nghe Hoàng hậu nói, nàng không khỏi lo lắng cho nàng ta. Suy nghĩ của Hoàng hậu nghe có vẻ hợp lý nhưng quá đổi

cực đoan.

Hoàng hậu trầm ngâm không nói. Dường như Nhạc Hy biết nàng ấy nghĩ điều gì, cho nên bản thân nàng cũng không dám có lời gì thêm. Mãi một lúc lâu sau, Hoàng hậu cất lời, giọng nàng ấy có phần trầm ẩn: "Muội có thực lòng yêu Hoàng thượng không?"

Nhạc Hy lặng người. Nàng yêu chàng chứ? Người con trai mười mấy năm về trước đứng dưới cây hồng hạnh ấy, nàng chưa từng quên. Nhưng người ấy giờ đã là Hoàng đế, ở trên vạn người. Nàng yêu hắn, nhưng yêu có thật lòng không? Nếu yêu thật lòng, sao nàng còn giấu hắn nhiều điều đến thế? Nàng cũng tính kế với hắn. Như thế có thể gọi là yêu thương chân thành hay không.

Có lẽ là có. Chỉ là tình yêu của nàng với hắn bị ràng buộc bởi nhiều thứ, trong đó có Trương gia và Trương Trích Hoa.

Trương Trích Hoa biết nàng ngại nói, liền cười qua quýt, bảo: "Bản cung biết hôm nay muội đến đây để xem bản cung có suy sụp không. Nhưng muội yên tâm đi. Một người đã một lần ngã đau, nhất định sẽ càng thêm cẩn trọng."

Trước nay Trương Trích Hoa trong mắt Nhạc Hy luôn là người tôn quý, cho nên chuyện gì cũng không do nàng ấy trực tiếp làm. Ngồi Hoàng hậu của Trích Hoa vốn là nàng và Thái hậu đưa đến, khó khăn gì của Trích Hoa cũng là nàng với Thái hậu hóa giải. Kể từ khi Trích Hoa lên ngôi hậu, cuộc sống của nàng đã quá hoàn mỹ, không chút gian truân. Biến cố lần trước có lẽ chính là một đòn đánh thức tỉnh Trương Trích Hoa, để nàng không ngủ quên trong hào nhoáng.

"Nương nương biết được như vậy, Thái hậu nương nương hẳn cũng sẽ rất yên lòng." Nhạc Hy nói.

Hoàng hậu thờ dài một tiếng: "Phải, người rất kỳ vọng bản cung có thể tự mình vươn lên. Lần trước khi bản cung gặp nạn, cô mẫu dời đến Ninh Vũ am, chính là để bản cung tự lực cánh sinh, tự nỗ lực."

Cái tâm của Thái hậu, Nhạc Hy vô cùng hiểu. Bà nghĩ mọi thứ cho Trương Trích Hoa, cho hậu vận của Trương gia.

"Vậy chuyện này nương nương tính sao?" Nhạc Hy bình tĩnh hỏi.

"Coi như không có chuyện gì. Bản cung không thể để người khác thấy rằng mình đang lo lắng. Như vậy chỉ khiến kẻ hãm hại bản cung càng thêm đắc ý. Hoàng thượng tin thì sao chứ? Người cũng không thể nói ra rằng người tin vào lời nguyện đó được."

Nhạc Hy hiểu ý Hoàng hậu. Hoàng thượng là cứu ngũ chí tôn, há lại tự nhận rằng mình tin lời đồn thất thiệt về hoàng gia? Như vậy khác nào bôi nhọ chính mình?

Dừng một lát Hoàng hậu nói tiếp: "Chung quy bản cung nhận ra kẻ kia chẳng qua chỉ muốn tâm lý bản cung trở nên yếu đi. Ả hẳn sẽ tiếp tục những mưu kế khác. Nếu lúc này bản cung đã mất bình tĩnh, làm sao có thể đương đầu với sóng gió phía sau?"

Nhạc Hy càng ngày càng nhận ra sự mạnh mẽ của Hoàng hậu sau những chuyện xảy ra liên tiếp nhau. Hoàng hậu hẳn đã có những tính toán nhất định cho riêng mình.

"Nương nương nghĩ được như vậy, thần thiếp cũng lấy làm yên lòng."

Nàng nhớ khi Trương Trích Hoa mới được sắc phong Thuận phi, ngoài mặt ương ngạnh, tâm tính cao ngạo, kiêu kỳ, đúng chất một quý nữ. Cho đến lúc này, qua vài năm, Thuận phi năm ấy đã là một Hoàng hậu đường bệ uy nghiêm, vạn người nể trọng, thủy mị ôn hòa, cẩn trọng hành ngôn.

Con người, ai rồi cũng phải đổi thay.

Thu qua đông tới. Cảm giác vừa ngoạn đầu nhìn lại, những chiếc lá ngân hạnh vàng thắm vừa tàn mác bay trong không trung, bỗng chốc đều hóa thành những bông tuyết trắng muốt, lạnh lẽo đến không tưởng.

Thời gian quả thực chẳng đợi chờ ai. Thoát cái lại đã sắp hết thêm một năm nữa.

Nhạc Hy tựa mình vào bậc cửa nhìn tuyết rơi khắp không trung. Nàng cũng chẳng biết đã là lần thứ bao nhiêu, nàng tựa vào bậc cửa này, ngắm nhìn cảnh tuyết này. Bao lâu nay, cảnh tuyết trong Tử Cấm Thành mang vẻ quanh quẩn đều hiu khó tả. Trong tâm mắt nàng, nàng thấy bức tường đỏ thắm tựa như máu, bên trên được phủ bởi một lớp tuyết không dày. Thoáng qua, có cành mai khẳng khiu bị tuyết sương phủ cho trắng muốt, nhìn còn chẳng ra dáng vẻ. Đón cô đến thế, quanh hiu đến thế, tiêu điều đến thế, thê lương đến thế, cũng chỉ có tuyết trong Tử Cấm Thành.

Còn hai chục ngày nữa là lại đến giao thừa. Ở bên ngoài, hạ nhân đã treo vài chiếc đèn lồng màu sắc tươi mới, dán vài hình cắt đẹp để lên những cột trụ, cả những chữ may mắn ngụ ý cát tường. Thế nhưng chúng dường như bị tuyết lạnh nhấn chìm, cho dù rực rỡ phong quang, cũng không thể nào địch lại được sự lạnh lẽo của mưa tuyết đều hiu trong cung đình đại Minh.

Mấy ngày cuối năm, Chu Hậu Thông bận càng nhiều việc, càng ít đến Trường Nhạc cung hơn trước đó. Nhạc Hy vài lần cảm thấy tủi thân, thế nhưng cũng chẳng có cách nào. Phu quân nàng vốn không phải của chỉ mình nàng.

"Nương nương, uống trà đi." Phương Hà châm chút trà cho nàng uống cho đỡ lạnh, lại mang một chiếc lò sưởi cầm tay mới cho nàng cầm cho ấm.

Nhạc Hy bụng chén lên, thấy tay hơi rát mới biết hóa ra ban đầu tay nàng buốt lạnh đến chừng nào. Phương Hà nhận ra, liền quờ nhẹ: "Nương nương vốn sợ lạnh, lại cứ ngồi cửa ngắm tuyết, có khi rét công đấy."

Như Dung bưng nước chậu nước rửa chân tới, cũng thêm lời: "Phải đấy. Nương nương nên giữ gìn sức khỏe. Thảm thái y gần đây cũng kê thuốc liên tục, nương nương phải uống thuốc kết hợp với giữ gìn thân thể tốt thì thuốc mới thực có tác dụng."

Nhạc Hy nhấp một ngụm trà, trách nhỏ: "Hai con a đầu các người, kẻ xướng người họa, chỉ biết làm le xia xói bản cung."

Phương Hà lấy một chiếc áo bông lớn trắng phau phủ lên người Nhạc Hy, che khuất cả hai tai lẫn hai gò má, cười bảo: "Nương nương ngày thường chẳng hay xia xói chúng nô tỳ sao? Ngày dài nhân rồi, người không châm vài câu mỉa mai nô tỳ với Dung Nhi thì lại không chịu được..." Vừa coi giây tăt cho Nhạc Hy, thị vừa nói chuyện: "Nói đến ngày dài nhân rồi, nô tỳ lại thấy gần đây Hoàng thượng thật ít đến cung Trường Nhạc..."

Nhạc Hy bị động đến đúng chỗ yếu lòng, chỉ biết lảng tránh: "Đang dịp cuối năm, ở Hàng Châu lại có tuyết lớn, Hoàng thượng cũng bận rộn. Người là hạ nhân, ăn nói nên có chừng mực."

Phương Hà có chút bất mãn nhưng nghe nàng nói vậy, chỉ dám cúi đầu. Như Dung không hiểu ý lại nói thêm: "Hàng Châu tuyết lớn, Diêm đại nhân có công chạy nạn, khiến cho Hoàng thượng rất mực hài lòng. Đến cả Lệ tần gần đây cũng được ân sủng nhiều hơn trước." Như Dung vừa xúc một ít dầu thơm vào chậu nước, vừa kể rất tự nhiên, không cá để tâm đến sắc mặt chủ nhân của thị.

Những điều Như Dung nói, Nhạc Hy đều đã biết. Dương Đình Hòa tạ thế, Diêm thị không có chỗ dựa vững chắc, buộc phải lấy lòng quân vương. Diêm Khắc Thịnh lần này có công, Chu Hậu Thông đối với y và Lệ tần thì lại thêm vài phần nể trọng. Điều này cũng không có gì khó hiểu.

Có kẻ đắc sủng tốt cùng, hậu cung ắt sẽ có một phen dậy sóng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hoa thoái tàn hồng thanh hạnh tiểu

HOA THOÁI TÀN HỒNG THANH HẠNH TIỂU

(Hoa đã tàn hồng, hạnh nhú nụ)

-Trích Xuân tình – Lý Thanh Chiêu.

Lệ tần vốn tính nóng nảy, lại kiêu căng, dù rằng sau lần sảy thai trước có trầm tĩnh đi vài phần, nhưng đang trong giai đoạn đắc sủng, nàng ta cũng không tránh được đụng độ với vài người, tự dung trở thành cái gai trong mắt bọn họ. Cho đến lúc chỉ còn cách tết nguyên đán một tuần trăng, Lệ tần vì lỡ nói lời bất kính với Hoàng hậu ngay trước mặt Hoàng đế, nghiêm nhiên bị phạt cấm túc nửa tháng, chỉ sợ bữa tiệc tất niên cũng không thể nào tham dự được. Diêm Khắc Thịnh nhiều lần bóng gió nhắc với Chu Hậu Thông, hấn tỏ ra không biết và vẫn không có ý miễn tội cho Lệ tần.

Thất bại của Lệ tần tự nhiên trở thành niềm vui cho vài người thiên cận trong hậu cung lúc đó. Ngay buổi chiều sau khi Lệ tần bị phạt, Túc tần đã tới Trường Nhạc cung thăm hỏi. Trước nay Túc tần cùng Nhạc Hy cũng có chút giao hảo, dù không tính là thân thiết nhưng vẫn gần gũi hơn so với một số người khác.

Khi Nhữ Phần báo với nàng rằng Giang Tầm Phương tới thăm, nàng cũng không bất ngờ. Mỗi lần Lệ tần bị phen muối mặt, Túc tần, Tương tần và Khang tần nhất định sẽ đến cung Trường Nhạc. Thế nhưng lúc trông thấy nàng ấy, Nhạc Hy cũng không khỏi bất ngờ. Nàng từng nghĩ nếu Túc tần tới đây, nhất định gương mặt sẽ vui vẻ vô cùng.

"Hy tần vạn phúc." Túc tần vịn tay nha hoàn Thanh Linh bước vào tẩm điện.

Nhạc Hy cũng nhún người đáp lễ: "Tỷ tỷ vạn phúc." Lễ nghi xong xuôi, nàng mới bảo Như Dung cùng Nhữ Phần chuẩn bị trà nước mời Túc tần.

Nhạc Hy liếc nhìn Túc tần. Ở cự ly gần nhất, nàng thấy rõ sự phiền ưu trên gương mặt nàng ấy, không khỏi lấy làm lạ lùng. Nàng cười hỏi: "Tỷ tỷ có chuyện gì không vui sao?"

Túc tần cười gượng gạo: "Lệ tần đột nhiên thất sủng, bản cung sao có thể không vui được chứ?"

Nhạc Hy cầm chung trà, một hơi uống cạn rồi mới nhẹ nhàng nói: "Gương mặt tỷ tỷ đâu có thể hiện sự mừng vui?"

Túc tần trầm mặc giây lát rồi nói: "Hy tần, trong hậu cung này, ngoài muội và Tương tần tỷ tỷ, bản cung cũng chẳng có người nào bầu bạn. Tương tỷ tỷ tính cách nóng nảy, lại thẳng miệng, có nhiều chuyện nếu bản cung nói với tỷ ấy, bản cung chỉ e tỷ ấy sẽ không kiềm chế được?"

"Vì thế tỷ tỷ mới tìm đến bản cung sao?" Nhạc Hy trầm giọng nói.

Túc tần gật đầu bảo: "Hy tần muội là người trầm tĩnh, lại biết kiềm chế. Nếu không nói với muội, bản cung thực sự cũng chẳng biết tâm sự với ai..."

Nhạc Hy hiểu nỗi khổ của Túc tần. Túc tần khác với những tần phi khác. Nàng ấy có xuất thân không cao quý, vì thế trong cung không nhiều người muốn làm thân với nàng ấy. Ngoài Tương tần với nàng ra, cũng chẳng ai thường xuyên nói chuyện với nàng ấy cả.

"Tỷ tỷ có điều gì cứ nói. Bản cung sẽ lắng nghe, biết đâu còn giúp đỡ được tỷ tỷ..." Đối với nàng, Túc tần bất quá chỉ là một người quen trong hậu cung; thế nhưng đối với nàng ấy, nàng là một trong số những người hiếm hoi nàng ấy có thể dựa vào.

Viên mất Túc tần lặng lẽ như có nước mắt. Dường như cảm nhận được, Túc tần cầm khăn lụa khẽ lau đi. Nhạc Hy phần nào đoán được chuyện Túc tần nói đến thực không mấy vui vẻ. Nén lại sự xúc động, Túc tần khẽ: "Hy tần hay bất cứ ai trong hậu cung cũng không thể biết được quan hệ giữa bản cung và Lệ tần."

Nhạc Hy khá ngạc nhiên. Khi trước nàng thấy Túc tần và Lệ tần giống như nước với lửa, gặp là đầu đá đầu. Đạo đó nàng đã cho Phương Hà đi điều tra về Túc tần nhưng không thấy có điểm gì liên quan đến Lệ tần. Lệ tần xuất thân từ gia tộc Diêm thị ở Sơn Tây còn Túc tần xuất thân từ một gia đình nhỏ họ Giang ở vùng Giang Nam, phụ thân mất sớm, từ nhỏ sống với mẫu thân và cậu phụ. Giang Nam và Sơn Tây xa xôi cách trở; Diêm thị và Giang thị cũng không phải họ hàng gì, khả năng quen biết của họ thực sự khá thấp, trừ phi giữa hai người từng xảy ra biến cố lớn lao trong quá khứ.

"Tỷ tỷ và Lệ tần quen biết nhau từ trước sao?" Nhạc Hy dò hỏi. Nàng biết Túc tần vào cung khá sớm, từ lúc mười ba, mười bốn tuổi. Nếu quen được Lệ tần thì chắc là câu chuyện từ thuở ấu niên. Bởi khi nhập cung Túc tần có phần vị Quý nhân. Cho dù Lệ tần lúc còn là khuê nữ thường nhập cung thì cũng không thể nào có cơ hội gặp được Túc tần.

Túc tần cười khổ mà khẽ lễ: "Bản cung và Diêm thị nào phải quen biết thông thường. Có điều muội và Hoàng hậu không biết, bản cung và nàng ta chính là tỷ muội cùng cha. Diêm Khắc Thịnh phụ thân của Diêm Mạn Cơ, cũng chính là người sinh ra bản cung."

Lời Túc tần chua chát khiến Nhạc Hy không thể ngờ được đến chuyện kỳ lạ đến thế. Túc tần và Lệ tần hóa ra chính là tỷ muội cùng cha? Điều này có nằm mơ nàng cũng chưa từng nghĩ đến.

"Vậy... tại sao tỷ tỷ lại mang họ Giang?" Nhạc Hy dù đã đoán được phần nào lý do nhưng vẫn phải hỏi rõ Giang Tầm Phương.

Túc tần nghiêng răng thật chặt rồi nói: "Còn do ai ngoài Diêm Khắc Thịnh cùng với Dương thị - thân mẫu của Diêm Mạn Cơ chứ? Muội muội làm sao biết được, khi bản cung còn nhỏ, Dương thị đã đối xử với mẫu thân ta thế nào?"

Nỗi phần uất của Túc tần đã lên tới đỉnh điểm. Nàng bỏ qua hết thảy lễ nghi, thậm chí còn không thèm dùng tiếng tự xưng mà tần vị nên có.

Nhạc Hy không để tâm tiểu tiết, vội hỏi: "Mẫu thân của tỷ tỷ là thứ thiếp sao?"

Giang Tầm Phương cười ha ha một cách ngây dại như thể bị trúng tà, nàng nói: "Mẫu thân của ta làm sao dám xứng với hai chữ thứ thiếp của Diêm thị bọn họ chứ? Ta nhớ lúc ta lên năm tuổi, mẫu thân đưa ta tới phủ Diêm thị và nói với ta rằng: Đây chính là nơi cha sống. Lúc ấy ta hào hứng lắm. Bấy giờ ta khao khát có một người cha, người để ta hằng ngày nũng nịu, người ngày ngày có thể bông bẽ ta, còn có thể giúp mẫu thân ta không phải ngày ngày sống trong đói khổ. Lúc đó ta đương nhiên chỉ nghĩ như vậy, chứ nào có biết được mọi chuyện sau đó sẽ rối loạn thế nào. Dương thị, bà ta vừa trông thấy mẫu thân, liền sai hạ nhân đuổi đánh, còn nói mẫu thân ta là tiện nhân, nói ta là tiểu tiện nhân. Lúc đó Diêm thị kia cũng đứng ngay bên cạnh mẫu thân ả. ả nở nụ cười đắc ý, gọi ta là "tiểu tiện nhân" theo mẫu thân của ả. Lần đầu tiên mà ả nhập cung, ả trông thấy ta mặc lễ phục tần vị. ả còn bảo, ta dấu có khoác lên mình cánh phượng hoàng thì cũng không thể trút bỏ dòng máu đệ tiện trong người. Ta chưa bao giờ có ý định tranh giành phụ thân của ả. Ta cũng không cần ông ta rộng lòng. Ông ta ngày đó đã nói với Dương thị rằng ta chẳng qua chỉ là một phút lâm lỗi của ông ta, không đáng phải nhận. Lệ tần và ta như thế, muội nói thử xem ta sao có thể không hận nàng ta?"

Túc tần kể chuyện không một chút kiêng nể, gọi thẳng thừng những từ nên tránh như "Dương thị", "Diêm thị" bằng ngữ khí gắt gỏng. Như vậy cũng đủ để Nhạc Hy thấy sự hận thù của Túc tần với Diêm Mạn Cơ.

"Mạn Cơ, cái tên đẹp biết bao, mỹ miều biết bao... Cùng một phụ thân sinh ra, nàng ta có thể có những thứ đẹp đẽ nhất. Còn ta... ta cả đời đi tìm những thứ thơm tho, tốt đẹp, [1] nhưng chúng sẽ chẳng bao giờ thuộc về ta." Túc tần cười khổ mà thở than.

[1] Tên của Túc tần là Giang Tầm Phương. Tầm Phương, nghĩa là tìm kiếm những thứ tốt đẹp.

Nhạc Hy cúi đầu buồn bã. Hoàn cảnh của Túc tần thực còn đáng thương hơn nàng vạn lần. Phụ thân ruồng bỏ, mẫu thân nghèo đói. Nếu không phải dựa một chút vào người cậu làm quan, có lẽ giờ này, nàng ấy cũng đang bơ vơ trang trại... Cuộc đời vốn dĩ vô thường. Nàng từng nghĩ mình là người đáng thương nhất: gia tộc lãng quên, tộc nhân máu lạnh vô tình. Thế nhưng nàng ít nhất còn có được một cái hư danh. Đẳng này Túc tần thậm chí còn không được hưởng một chút hạnh phúc nào. Nàng đến sự chấp nhận của gia tộc còn không có... Nhập cung, nàng ít nhất giúp được mẫu thân và cứu phụ ở bên ngoài chút ít, có điều nàng thất sủng đã lâu, không thể trở mình. Cuộc đời như thể đi vào đường cùn, nàng ấy chẳng có điều gì hoan hỷ ngoài việc lấy những chuyện không may của Lệ tần để gượng cười mà vui vẻ.

Như thể hiện một sự cảm thông chân thành, Nhạc Hy nắm lấy bàn tay gầy gò của Túc tần mà nói khẽ: "Tỷ tỷ đừng buồn. Muội... cũng hiểu những gì mà tỷ chịu đựng. Tỷ khó khăn vất vả cũng không ít trong chục năm qua, tỷ muốn trả thù thì bản thân tỷ phải thật mạnh mẽ trước..."

Túc tần lau không hết những giọt nước mắt lăn dài trên má. Nàng cười đón đau mà nói: "Muội nói xem, ta có thể làm gì hơn chứ? Ta thất sủng, ả đắc sủng. Bên cạnh ả còn có gia tộc, có Hiền tần, còn có giao hảo với Đức phi. ả còn trẻ, con đường phía sau còn dài rộng. Còn ta, ta bất quá chỉ là một kẻ hèn mọn trong mắt ả và mọi người."

Nhạc Hy giúp Tầm Phương lau nước mắt, tự nhiên cõi lòng cũng có chút xót xa thay nàng ấy. Nàng nhẹ nhàng an ủi: "Tỷ tỷ nói gì vậy? Nàng ta có giao hảo Đức phi, Hiền tần, nhưng tỷ tỷ cũng có muội, có Tương tần, cả Khang tần, Hòa tần nữa. Muội nhất định sẽ nghĩ cách giúp tỷ tỷ."

Gương mặt Túc tần biến đổi, ánh mắt nàng ấy sáng lên, giấu không được chờ mong và hy vọng, vội hỏi: "Thật chứ?"

Tương tần miệng lưỡi sắc bén nhưng không phải kẻ lắm kế mưu, cũng chưa từng trực tiếp bày mưu hại người. Túc tần mười năm qua lại, cũng chưa từng được cậy nhờ Tương tần. Nay có Nhạc Hy sẵn lòng giúp đỡ, Túc tần giống như mảnh đất cằn khô lâu ngày lại được trồng lên một cây dương liễu rờn xanh.

Nhạc Hy hít một hơi thật sâu rồi nói: "Phải. Muội nhất định sẽ giúp đỡ tỷ tỷ."

Túc tần kỳ vọng nghe Nhạc Hy nói một hồi rồi mới trở về.

Phương Hà giúp Nhạc Hy tiễn Giang Tầm Phương. Khi trở lại, thị rót cho Nhạc Hy một chén trà nóng rồi nói: "Nương nương sao lại muốn giúp Túc tần. Nàng ta thân thiết với Tương tần. Chính nương nương cũng hoài nghi Tương tần có gì đó mà..."

Nhạc Hy hơi cúi đầu uống trà rồi nói: "Trên đời, không ai hà tiện lương tâm. Cảm thấy nên giúp và giúp được thì giúp vậy. Huống chi, trông thấy Túc tần, bản cung như được trông thấy chính mình khi trước... Và lại, chúng ta mượn tay nàng ta loại bỏ Lệ tần cũng không phải không thể."

Phương Hà chau mày rồi nói: "Nương nương cũng từng giúp đỡ Khang tần như thế. Nương nương chấp cho họ đôi cánh, họ nuôi dưỡng đôi cánh khỏe khoắn, chỉ e là sau này họ sẽ đập lại đôi cánh đó vào nương nương."

Nhạc Hy cũng đã từng nghĩ đến điều đó. Nàng giúp Túc tần vốn là hành động mang theo sự cảm tính. Nàng chỉ nói: "Bản cung đều hiểu được. Nhưng trăm cái lý không bằng một tí cái tình; đối với Giang thị, bản cung thực sự có chút không nỡ. Gặp một người đồng khổ, động chút lòng trắc ẩn cũng là thường tình."

Phương Hà lấy một chút nước thơm xoa lên mu bàn tay của Nhạc Hy rồi nói với giọng tương đối ngạc nhiên: "Nương nương... trước đây, người không giống như vậy..."

Nhạc Hy hơi giật mình, bàn tay nàng hơi run lên khe khẽ. Từ bao giờ nàng trở nên mềm yếu và rộng lượng đến thế? Vì người ấy sao? Trước đây nàng từng lạnh lùng và nhẫn tâm đến thế nào...

"Bản cung... phải làm sao để quay về như trước kia...?" Nàng run giọng, ánh mắt thể lương nhìn vào móng tay tô vẽ đẹp đẽ.

Trước kia, nàng hành sự đều lạnh lùng và quyết đoán, sao giờ lại trở nên cảm tính đến thế... Chính nàng cũng không hay.

Phương Hà lấy nước sạch lau qua tay Nhạc Hy một lần nữa rồi nói: "Nô tỳ cũng không biết. Nhưng nương nương, Thái hậu cần người của trước đây. Chỉ có nương nương mạnh mẽ và quyết đoán của ngày xưa mới có thể giúp đỡ được Hoàng hậu và Thái hậu nương nương."

Nhạc Hy thờ dãi nói: "Bản cung hiểu được."

Phải, đó mới là con người thực sự của nàng.

Quyết đoán, lý trí, nhẫn tâm. Nàng phải trở về nàng của ngày trước...

Nhưng nếu như vậy, hẳn sẽ nghĩ sao về nàng? Hẳn sẽ thù hận nàng, sẽ ghét bỏ nàng.

"Người lui ra trước đi." Nhạc Hy mặt mũi nói với Phương Hà.

Phương Hà cúi đầu đành lui xuống, không dám khuyên thêm lời gì. Bấy lâu ở cạnh Nhạc Hy, thị cũng hiểu con người nàng. Cửa điện được đóng, bên trong tối tăm và mờ mịt vô cùng, chỉ có vài tia sáng rất mảnh xuyên qua những khe cửa nhỏ xíu. Nhạc Hy gục đầu xuống bàn mà khóc nức nở. Cuộc đời nàng bế tắc hết như tù nhân, bị giam cầm trong bốn bức tường bí bách, không thể thoát ra, càng không thể chọn lựa.

Những bông hoa hồng mai trong ngư hoa viên hé nở, lấp ló sau những bông tuyết trắng trong, mỹ lệ và thanh nhã vô cùng.

"Năm cũ đi qua, năm mới lại về, trăm chúc hai vị trưởng bối phúc thọ an khang, chúc Hoàng hậu cùng hậu cung bình an như ý." Chu Hậu Thông vô cùng vui vẻ, nâng chén chúc mừng.

Hoàng hậu cũng cảm chén rượu vàng, thay hậu cung đứng dậy đáp: "Thần thiếp cũng kính chúc Hoàng thượng vạn thọ vô cương, an lạc cát tường. Chúc Thái hậu cùng Thái tôn Thái phi nương nung bách niên giai lão. Chúc các vị muội muội trên dưới thuận hòa, sớm giúp hoàng gia khai chi tán diệt."

Các tần phi phía dưới đứng dậy đồng thanh: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng. Tạ ơn Hoàng hậu nương nung. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế. Nương nung thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Gia yến hôm nay có đủ mặt tần phi, bao gồm cả Lệ tần đang bị cấm túc. Nàng ta nhờ phụ thân hết lời cầu xin mới được Hoàng đế nể mặt cho tham dự gia yến cùng hậu cung. Dù đi ra từ một cái lồng giam không hơn không kém, thể nhưng trên gương mặt của nàng ta cực kỳ ngạo nghễ và oai phong, không có một chút sợ hãi nào.

Ngồi bên cạnh nàng ta là Đức phi, thần thái đoan trang và thanh tú. Ngay sau khi được đế hậu chúc tụng, nàng ta liền đứng lên nói khéo: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nung, hai vị trưởng bối, thần thiếp nghĩ trước đêm gia yến, chắc hẳn các vị tỷ muội trong hậu cung cũng đã cất công chuẩn bị không ít tài nghệ để Hoàng thượng cùng các vị thưởng thức. Chỉ bằng lúc này, để các tỷ muội vừa trở tài, mọi người cùng ăn uống, không khí vui càng thêm vui."

Thái hậu mỉm cười rạng rỡ, nói: "Đúng là Đức phi người ý tứ khéo léo. Thảo nào Hoàng thượng yêu thích người như vậy."

Hoàng đế uống hết ly này đến ly khác, hoan hỷ: "Ý nàng cũng như ý trăm. Các nàng ai muốn thể hiện trước?"

Nhạc Hy đưa mắt qua nhìn Túc tần, chưa kịp nói gì thì bị Lệ tần giành lời: "Chẳng phải Hy tần tinh thông cảm nghệ sao? Nếu bản cung nhớ không nhầm, Hy tần từ lúc nhập cung luôn thoái thác không muốn thể hiện với mọi người. Chỉ bằng..." Chưa nói hết câu, nàng ta quay sang phía Hoàng đế, mỉm cười đơn đả: "Hoàng thượng, có phải người cũng muốn nghe tiếng đàn của muội ấy không?"

Chu Hậu Thông chợt nhớ, từ lâu cũng đã không thấy Nhạc Hy đánh đàn, thuận ý nói: "Phải, trăm cũng muốn nghe Hy tần đàn."

Nhạc Hy thấy cả Lệ tần và Hoàng đế đều nhắc đến mình, thoái thác không được nữa liền đứng lên chống ché: "Thần thiếp... vì chúng phong hàn, tay chân đều run và lạnh, cho nên đàn không được mượt mà... Chỉ bằng để thần thiếp tiến cử một người."

Hoàng hậu có phần hiếu kỳ, liền hỏi: "Ai vậy?"

Nhạc Hy nhìn về phía Túc tần thưa: "Là Túc tần ạ."

Túc tần ngày hôm nay vận một bộ lễ phục màu hồng phấn thiết kế đơn giản, không màu mè, không họa tiết, không kiểu cách cầu kỳ, tóc vấn đơn giản, cài cây trâm bạch ngọc thực được không quá phô trương. Nàng bước lên hai bước rồi cúi người: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nung, Thái hậu nương nung, Thái tôn Thái phi cát tường."

Túc tần ngồi khá xa, cho nên khi nàng bước lên phía trước, tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về phía nàng, trong đó có Lệ tần. Ánh mắt nàng ta nửa khinh thường, nửa giận dữ nhìn Túc tần. Thế nhưng mặc cho ánh mắt nàng ta lướt qua, Túc tần vẫn mạnh mẽ bước lên trước. Cung nhân đã sớm chuẩn bị cho nàng đàn thập lục. Ngồi bên cây đàn và đeo vào bộ móng gảy, nàng thưa khẽ: "Thần thiếp xin đàn bài "Xuân tình – Điệp luyện hoa"."

Hoàng hậu nói: "Là người đệ nhất cảm nữ tiến cử, chắc chắn không hề kém cỏi. Bản cung cũng muốn nghe tiếng đàn của Giang muội muội."

Hoàng đế không nói nhưng cũng lắng tai nghe.

Tiếng đàn vang lên du dương, trầm bổng. Túc tần cất giọng ngân nga:

"Hoa thoát tàn hồng thanh hạnh tiếu,

Yến tử phi thi,

Lục thủy nhân gia nhiều.

Chi thượng liễu miên xuy hựu thiếu,

Thiên nhai hà xứ vô phương thảo.

Tường lý thu thiên, tường ngoại đạo,

Tường ngoại hành nhân,

Tường lý giai nhân tiếu.

Tiểu tiệp bất văn thanh tiệp tiếu,

Đa tình khước bị vô tình nào.

Lệ thấp la y chi phần mẫn,

Tứ điệp Dương Quan,

Xương áo thiên thiên biến.

Nhân đạo son trường son hựu đoạn,

Tiêu tiêu vi vũ văn cô quán.

Tích biệt thương lý phương thốn loạn,

Vong liễu lâm hành,

Từu trần thâm hoà thiên.

Háo bà âm thư bằng quá nhận,

Đông Lai bất tự Bồng Lai viễn." [2]

[2] Lược dịch: Hoa rơi mắt về hồng, hạnh xanh nhú mầm nho nhỏ

Lúc chim yến bay về

Nước biếc chảy qua nhà

Liễu xanh phất phơ bay trước gió

Chân trời đầu chẳng tròn cô thom

Trong tường chơi đu ngoài lối ngõ

Ngoài đường khách lại qua

Chốn trong mỷ nhân cười

Tiếng cười dần lắng, trầm trầm nhẹ

Vô tình lữ khách thấy khổ lòng.

Lệ ướt áo mây hoen má phấn

Dương Quan bốn ngọn

Ngân nga tới muôn nghìn lần

Người nói núi dài rồi cũng tận

Rỉ rào mưa gió, quán nhỏ cô liêu

Khổ thương ly biệt, lòng vẩn vương

Lên đường bỗng chợt quên

Rượu đầy, xin mời cạn

Nhấn gửi muôn lời lên cánh nhận

Đông Lai chẳng xa bằng chốn Bồng Lai."

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Lệ thấp la y chi phấn mẫn

LỆ THẤP LA Y CHI PHẤN MẦN

(Lệ ướt áo mây, hoen má phấn)

_ Trích Xuân tình – Lý Thanh Chiêu

Nhạc Hy cố gắng quan sát từng biểu cảm của Chu Hậu Thông. Hắn ngần ngại nghe Túc tần ngâm mà tựa tình tựa mơ lắm lắm: "Nhấn gửi muôn lời lên cánh nhận. Đông Lai chẳng xa bằng chốn Bồng Lai... Đông Lai chẳng xa bằng chốn Bồng Lai..." Không biết lúc ấy hắn nghĩ tới điều gì, mãi một lúc sau hắn mới định thần được mà nói vài câu tán dương: "Đúng là người mà Hy tán tẩn cử, tay đàn thực không tồi. Trẫm nhớ Túc tần vào cung đã lâu đến vậy mà vẫn giữ vị tần. Sẵn đây tết Nguyên đán, trẫm muốn thăng nàng làm Túc phi. Thái hậu và Hoàng hậu thấy sao?"

Trương Trích Hoa hoan hỷ vô cùng, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Hoàng thượng anh minh. Giang mười mười xưa nay là người hiền lành, an phận, Hoàng thượng tấn phong nàng làm Túc phi cũng thật sự hợp tình hợp lý."

Thái hậu cũng chỉ bảo: "Ai gia và Thái tôn Thái phi không có ý kiến gì thêm"

Thái tôn Thái phi già hơn Thái hậu đến hơn chục tuổi, bà thều thào nói: "Ai gia giờ yếu ớt, lại luôn bệnh tật. Ai gia cũng không còn muốn can dự gì thêm vào chuyện hậu cung nữa. Thôi thì tùy ý Hoàng đế cùng Hoàng hậu xử trí vậy." Nói xong liền quay qua chỗ Túc phi đang quỳ ở dưới: "Túc phi còn không mau tạ ơn Hoàng đế?"

Túc phi nhận được ân sủng nhanh chóng đến mức ngẩn người, bấy giờ mới giật mình mà cúi đầu: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng... Còn có..."

Hoàng đế nhìn Túc phi bằng ánh mắt trù mến, thân thương, nói với nàng: "Nàng nói tiếp đi."

Túc phi ấp úng không biết mở lời, lát sau mới từ từ thưa: "Hoàng thượng, Tương... Tương tỷ tỷ vào cung cùng với thần thiếp. Thần thiếp thỉnh xin Hoàng thượng..."

Nhạc Hy cũng không ngờ Túc phi lại mở lời cầu xin Hoàng đế như vậy. Nàng biết Tương tần là người bạn luôn gắn bó với Túc phi, nhưng nàng không nghĩ đến chuyện Túc phi không ngần ngại xin cho Tương tần một chút sủng ái. Đó là thứ tình cảm mà trong chốn hậu cung khó lòng có được.

Triệu Tương cũng không nén được bất ngờ và xúc động nhìn về phía Giang Tầm Phụng.

Hoàng đế đương nhiên hiểu Túc phi muốn cầu xin điều gì từ người, liền bảo: "Không quên người bạn thuở nhọc nhằn, đó là điều đáng trân trọng. Trẫm sẽ thành toàn cho nàng." Hắn dứt khoát nói: "Tân phong Tương tần Triệu thị thành Tương phi..." Ngừng một chút rồi hắn mới nói lại: "Ý phi."

Chữ "Tương" trong khuê danh của Triệu Tương nghĩa là "hước mất". Hoàng đế hẳn muốn chọn một phong hiệu đẹp để cho Triệu thị, cho nên mới không chọn chữ "Tương" này.

Triệu Tương vừa nghe vội rời khỏi ghế, quỳ xuống cúi lạy, không giấu được mừng vui: "Thần thiếp tạ ân điển của Hoàng thượng."

Ánh mắt như hồ điệp của các tần phi chiếu vào Ý phi và Túc phi vừa được tấn phong. Chỉ sau một buổi gia yến, hậu cung có thêm Ý phi và Túc phi, về sau hậu cung hẳn sẽ không còn như ban đầu nữa. Người khó chịu và phẫn nộ nhất chính là Lệ tần. Nàng ta vốn không ngờ người mà nàng ta từng cho là ti tiện giờ đang ngồi trên vị trí của nàng ta.

Lệ tần nghiêng răng, gượng cười vui vẻ mà nhìn Túc phi nói: "Chúc mừng Túc phi tỷ tỷ, Ý phi tỷ tỷ."

Hiền tần cũng tỏ vẻ hoan hỷ mà rằng: "Muội muội cũng chúc mừng hai vị tỷ tỷ. Chúc mừng hậu cung có thêm người chèo chống, giúp đỡ Hoàng hậu."

Hoàng hậu giả là cười: "Cảm ơn các vị muội muội."

Hiền tần mỉm cười nói tiếp: "Còn có chuyện này, thần thiếp muốn thông báo với Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương."

Nhạc Hy vừa nghe qua, tự nhiên rung mình một cái, đột nhiên linh cảm thấy chuyện chẳng lành. Nàng lại nghe Hoàng đế nói: "Nàng nói đi." Và trên gương mặt của Lệ tần, tự dưng Nhạc Hy lại thấy một niềm vui khôn tả.

Hiền tần từ từ nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng hậu, chúc mừng Thái hậu, Thái tôn Thái phi nương nương. Lệ tần đã có thai được hơn một tháng."

Hoàng đế đương nhiên bất ngờ không tả nổi, vội đứng bật dậy, hỏi lại: "Thật không? Lời nàng nói là thật?"

Hiền tần cười tươi tắn, nói: "Vâng, đúng là thật. Lẽ ra Hoàng hậu nương nương nên được biết trước, thế nhưng hôm thần thiếp đi thăm Lệ tần, nàng ấy không được khỏe. Thần thiếp mạo muội truyền thái y xem thử, mới biết được nàng ấy đã có thai. Vì nàng ấy còn bị phạt cấm túc cho nên thần thiếp không dám làm to lên. Hôm nay nhân tâm trạng Hoàng thượng vui vẻ, thần thiếp mới nói ra, để Hoàng thượng vui càng thêm vui."

Hoàng hậu tỏ ý vui mừng, nói với Hiền tần: "Muội muội chu đáo rồi. Là hy sự của hoàng gia, đương nhiên Hoàng thượng sẽ vui rồi."

Nhạc Hy từ đầu đến cuối không nói ra câu nào, gương mặt vẫn thản nhiên như nước lạnh. Nàng đưa mắt nhìn sang phía Túc phi, thấy sự khó chịu lộ rõ trong ánh mắt nàng ta. Phen này, Túc phi lấy được chút lợi thế nhưng cuối cùng cũng chỉ là trải lựa cho Lệ tần bước lên mà thôi. Nàng cũng ngưỡng mộ Hiền tần biết chọn đúng thời điểm công khai mọi việc, như vậy vừa tạo được lợi thế, vừa phá vỡ bất lợi hiện tại của Diêm Mạn Cơ.

Đám tần phi tất thấy đều đứng sang một bên, quỳ xuống và đồng thanh: "Thần thiếp chúc mừng Hoàng hậu, chúc mừng Hoàng thượng."

Về vui mừng vẫn chưa tan biến trên gương mặt Chu Hậu Thông. Điều này với Nhạc Hy hoàn toàn không khó hiểu. Hắn không chỉ mừng vui vì hoàng thất cuối cùng cũng có được một tia hy vọng mà còn mừng vui vì lời nguyên xuất hiện ngay trung thu dạo nọ cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Thái hậu vừa uống rượu mừng, vừa chêm thêm lời: "Hoàng thượng tính tấn phong Lệ tần ra sao?"

Hoàng đế ngẫm một lát rồi nói: "Lẽ ra theo quy tắc nên tấn phong Lệ tần thành phi vị, thế nhưng Lệ tần vốn đang bị cấm túc. Cho nên trẫm chỉ nâng vị tần của Lệ tần lên cao nhất trong số tần vị."

Cách của hắn tương đối chu toàn, vừa không đi ngược lại quy tắc, vừa là ban thưởng xứng đáng cho Lệ tần. Thái hậu cùng Thái tôn Thái phi ở bên cạnh đều gật đầu ủng hộ. Trương Trích Hoa cũng tán tụng: "Hoàng thượng anh minh. Lệ tần muội muội may mắn, lại được người ưu ái hơn. Hải nhi của muội ấy ắt cũng có phúc khí rất lớn."

Gương mặt Lệ tần cũng chỉ cười thường, không quá vui vẻ. Nàng ta bước tới phía trước, cúi đầu ngay ngắn: "Thần thiếp tạ ân điển của Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương."

Nàng ta tuy được nâng lên vị trí cao nhất trong tần vị nhưng trong hậu cung lại đứng sau đến ba người, trong đó có Giang Tầm Phụng, tỷ muội cùng cha của nàng ta, kẻ mà nàng ta luôn cho rằng là người ti tiện. Lòng nàng ta đương nhiên có phần không thoải mái.

Yến tiệc kết thúc trong vẻ hân hoan giả tạo. Để hậu cung hai vị trường bối lần lượt ra về. Đám tần phi đồng loạt cung tiễn rồi mới rời theo sau. Các tần phi khi đi qua Túc phi và Ý phi, liền nói vài câu chúc tụng hoa mỹ có ý lấy lòng. Ngón từ hoa mỹ, bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả, cũng chẳng ai biết.

Lúc đi lướt qua người Giang Tầm Phụng và Thẩm Nhạc Hy, Lệ tần không kim được mà lườm nguýt. Nhạc Hy cùng Túc phi chẳng mấy lòng để tâm đến Lệ tần và thái độ của nàng ta, chỉ bình tĩnh bước đi.

Triệu Tương – lúc này đã là Ý phi – không khỏi buông một câu quở: "Trường mình mang long thai là có thể điều vô dương oai. Bản cung cũng muốn xem xem, nàng ta có thể kênh kiệu được đến bao giờ."

Nhạc Hy biết Ý phi cùng Túc phi đều là người gở miệng, dễ sinh hiểu lầm. Khi trước cũng vì mấy câu nói của Triệu Tương mà nàng có chút hoài nghi tâm tư của nàng ta. Giờ nàng khá thân với Giang Tầm Phụng, đối với Triệu Tương cũng tính là gần gũi, cho nên không khỏi cất lời nhắc nhở: "Ý phi tỷ tỷ, đừng nói nữa. Để kẻ có tâm tư nghe không tốt đâu."

Ý phi hiểu ý nàng, liền vịn tay cung tỷ bước đi trước.

Nhạc Hy trầm mặc bước đi bên cạnh Túc phi. Lời Ý phi nói, thực ra không sai. Lệ tần không phải mang thai lần đầu. Nàng ta đã từng một lần sảy thai, và nguyên nhân chính là Hiền tần. Đêm dài lắm mộng, nàng ta có bình an sinh hạ hải nhi không, là chuyện không thể nói trước được.

"Chuyện ngày hôm nay, bản cung thật cảm ơn muội." Túc phi nắm lấy tay nàng thủ thi.

Nhạc Hy vỗ nhẹ lên bàn tay nàng ấy, nói khẽ: "Tỷ tỷ sống trong cung đã nhiều năm, phải hết sức cẩn trọng. Thời gian này Lệ tần hoài thai, tỷ tỷ nên tránh đụng độ với nàng ấy. Chuyện

lần trước của Khang tần, xem như là bài học cho chúng ta về sau."

Túc phi hít một hơi thật sâu nói: "Bản cung nhất định sẽ hết sức cẩn thận."

Nhạc Hy gật đầu yên tâm. Sâu trong lòng, nàng thực sự mong đứa trẻ trong bụng Lệ tần – cũng chính là hài nhi của Chu Hậu Thông – chào đời bình an. Chung quy Lệ tần với nàng cũng chỉ có vài xích mích nhỏ ở hậu cung, nàng ta cũng không làm gì quá đáng với nàng, chưa kể đứa con của nàng ta vô tội. Nàng không muốn bàn tay mình lần nữa nhuộm máu của một đứa trẻ còn trong bào thai.

Nhạc Hy vịn tay Phụng Hà bước đi trên trường nhai. Xa xa, nàng thoáng nghe có tiếng pháo tếp nổ lách tách nghe vui tai vô cùng, đầu không trông thấy mà lòng vẫn thập phần hoan hỷ. Chợt nhớ những ngày khi chưa nhập cung, còn là Đại tiểu thư Thẩm thị, mỗi năm, vào tết Nguyên đán, đại huynh nàng luôn cố gắng tìm pháo về cho nàng đốt chơi. Ngoảnh đầu nhìn lại cũng đã lâu đến thế!

Ở dưới bầu trời Tử Cấm Thành, nàng không đếm được có bao nhiêu đêm trọc trần trong cô độc. Đại huynh của nàng gần nàng đến thế, nàng cũng không thể nói chuyện, không thể gặp y. Phu quân của nàng gần nàng đến thế, nhưng hần lại không phải phu quân của một mình nàng. Trước khi trở thành phu quân của nàng, hần đã là Hoàng đế, là người nắm giữ giang sơn vạn dặm. Dẫu nàng có yêu hần đến bao nhiêu, nàng cũng không thể một mình độc chiếm tình yêu của hần.

Chung quy trong Tử Cấm Thành, tần phi chính là một thứ thân phận cô độc và bị thương.

"Nương nương, người trở về rồi." Như Dung vừa nhìn thấy bóng dáng Nhạc Hy đã vội vàng chạy tới, giúp nàng phui đi những bông tuyết dính trên áo và tóc của nàng.

Nhạc Hy có phần không vui, liền nói: "Bản cung hơi mệt rồi, bản cung muốn vào tắm điện nghỉ ngơi."

Phụng Hà lo lắng nói: "Nương nương, ở yến tiệc người vẫn chưa dùng gì cả. Hay là để nô tỳ sai Như Phần nấu canh gà mang lên cho người dùng cho ấm bụng rồi hẵng nghỉ ngơi?"

Nàng chưa kịp suy nghĩ gì thì Như Dung đã vội thưa: "Nương nương, Hoàng thượng tới rồi ạ."

Nhạc Hy hơi có chút bất ngờ. Mọi năm, vào tết Nguyên đán, Chu Hậu Thông cùng Trương Trích Hoa đều phải đứng ở trên đài Thần Vũ để cùng dân chúng Bắc Kinh đón giao thừa. Nay hần xuất hiện ở đây, nàng cũng không khỏi kinh ngạc. Vội vàng cởi áo khoác bên ngoài, nàng bước vào trong điện. Hần ngồi trầm tư bên bàn nhỏ.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

Chu Hậu Thông hơi ngẩng đầu, lại trông thấy nàng mặc một chiếc áo đơn mỏng màu tím nhạt, có viền lông thỏ, liền nói: "Trời lạnh như thế, nàng lại từng bị phong hàn, sao lại mặc phong phanh như vậy chứ?"

Nhạc Hy cũng chỉ khẽ cười, nói qua chuyện khác: "Sao Hoàng thượng lại ở đây vào giờ này?"

Hần dường như không để tâm, liền lấy chiếc áo choàng khi nãy nàng vừa cởi ra trên tay Như Dung, khoác lên người nàng rồi phát tay cho Như Dung cùng Phụng Hà ra ngoài. Cửa điện đóng lại, hần vẫn cẩn thận thắt lại sợi dây lụa ở cổ áo, động tác nhẹ nhàng, ôn nhu.

Nhạc Hy nhìn kỹ hần, lại gọi: "Hoàng thượng..."

Hần chỉnh lại áo choàng cho nàng lần nữa rồi mới nói: "Nay trời tuyết lạnh, trẫm cùng Hoàng hậu không lên đài Thần Vũ, để tới dịp nguyên tiêu."

Nhạc Hy khẽ khàng "vâng" một tiếng, lại nghe thấy hần trách móc: "Nàng xem nàng lúc nào cũng thiếu cẩn thận đến vậy, trẫm làm sao mãi lo cho nàng được đây?"

Nhạc Hy đột nhiên thấy lòng dạt tề tề, hốc mắt cay cay. Mấy tháng này, hần gặp nàng ngày càng ít đi, hần thì lại có nhiều phi tần như thế, chẳng thể nào quan tâm được đến nàng. Nàng biết rõ mình không có tư cách để ghen tuông và đố kỵ, thế nhưng nàng cũng không thể không chạnh lòng.

"Sao không nói gì?" Hần hỏi.

Nhạc Hy gượng gạo cười đáp lại: "Thần thiếp..."

Hần cười cho qua chuyện, rồi bảo nàng: "Hôm nay trẫm đã đợi được nghe tiếng đàn của nàng, kết cục nàng lại đẩy việc ấy sang cho Túc phi. Nàng xem, nếu như hôm nay nàng đàn, có phải phi vị là của nàng không?"

Nhạc Hy cúi đầu nói: "Thần thiếp không quan tâm đến địa vị trong hậu cung."

Trái tim Chu Hậu Thông tự dưng đập hơi mạnh, hần cười: "Trẫm cũng chỉ nói đùa thôi. Trẫm biết nàng không thích gảy đàn nơi đông người. Giờ chỉ có trẫm và nàng, nàng đàn cho trẫm nghe nhé." Gương mặt hần chân thành và tha thiết.

Nhạc Hy gật đầu. Hần nói đúng, nàng không thích gảy đàn nơi đông người. Người nghe được tiếng đàn của nàng, chỉ có thể là người thân thiết hoặc người tri kỷ.

Nàng lấy cây đàn thập lục từ trong tủ ra, lại khẽ lau đi lớp bụi mỏng bám trên nó rồi mới đặt lên bàn.

"Hoàng thượng thích nghe bài nào?"

Hần nhìn nàng triu mến, nói: "Đều được cả. Chỉ cần là nàng đàn, trẫm đều muốn nghe."

Nhạc Hy gật đầu. Giữa nàng và hần, vốn chẳng có chuyện gì xảy ra mà nàng lại cứ thấy buồn vô hạn. Tay nàng chạm vào dây đàn lạnh buốt, gảy đều rồi cất tiếng ngân nga:

"Hoa rơi mất vẻ hồng, hạnh xanh nhú mầm nho nhỏ

Lúc chim yến bay về

Nước biếc chảy qua nhà

Liễu xanh phất phơ bay trước gió

Chân trời đâu chẳng tròn cỏ thơm

Trong tường chơi đu ngoài lối ngõ

Ngoài đường khách lại qua

Chón trong mỹ nhân cười

Tiếng cười dần lắng, trầm trầm nhẹ

Vô tình lữ khách thấy khổ lòng.

Lệ ướt áo mây hoen má phấn

Dương Quan bốn ngọn

Ngân nga tới muôn nghìn lần

Người nói núi dài rồi cũng tận

Rì rào mưa gió, quán nhỏ cô liêu

Khô thương ly biệt, lòng vẫn vương

Lên đường bỗng chợt quên

Rượu đầy, xin mời cạn

Nhấn gửi muôn lời lên cánh nhận

Đồng Lai chẳng xa bằng chốn Bồng Lai."

Nhạc Hy dừng đàn nói: "Trời hơi lạnh, thần thiếp đàn không được hay. Hoàng thượng xin đừng chê cười thần thiếp."

Hắn hơi bất ngờ liền hỏi: "Đây là bài ca Túc phi đàn khi nãy? Có phải chính nàng đã bảo nàng ấy đàn bài này trong yến tiệc không?"

Nhạc Hy nhẹ nhàng: "Là nàng ấy tự đàn. Thần thiếp nhất thời không nghĩ ra nên đàn bài gì nên mới đàn lại bài Túc phi đàn mà thôi."

"Vì sao trầm nghe tiếng đàn của nàng và nàng ấy lại không giống nhau? Rõ ràng tiếng đàn của nàng mang theo tình cảm và sự xót xa, còn Túc phi, nàng ấy chỉ đơn thuần gây một điệu đàn mà thôi." Chu Hậu Thông chất vấn.

Nhạc Hy chợt thấy lòng thê lương vô hạn. Bài ca này, thực ra chính là nàng gợi ý cho Túc phi gảy. Ý nghĩa nó thế nào, nàng vốn hiểu rõ hơn ai hết. Bài đó nàng chọn, nó xuất phát từ đáy lòng nàng, đương nhiên nàng đàn lên sẽ mang theo tâm trạng chân thành hơn so với Túc phi.

Nàng giả là nờ nụ cười tê tái: "Thần thiếp là đệ nhất cầm nữ, được ví von là có tiếng đàn động đến tâm can, như mây mùa xuân, như nước mùa thu, sao có thể giống như Túc phi được chứ?"

Chu Hậu Thông chau mày: "Không đúng, trầm đột nhiên có cảm giác rất lạ. Nàng không phải giấu trầm điều gì đấy chứ?"

Nhạc Hy nờ nụ cười tươi rói, thế nhưng lòng như kim châm: "Thần thiếp nào dám. Hoàng thượng còn biết tất thấy tật xấu của thần thiếp, thần thiếp còn giấu gì được nữa đây?"

Chu Hậu Thông bị lời của nàng làm cho xao nhãng, liền đưa đẩy theo lời nàng: "Phải rồi, nàng đến trầm còn dám chửi mắng, dám động thủ cơ mà?"

Nhớ đến khoảng thời gian quen biết hắn ở Thẩm phủ, Nhạc Hy lại thấy lòng ảm áp hơn mấy phần. Đó có lẽ là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất của nàng và hắn. Sau này nhập cung, dù vẫn là con người đó, nhưng khác biệt một thân phận rồi thì cái gì cũng khác.

"Nhiều khi trầm cứ ngỡ..." Hắn mơ hồ nói thì thầm, nàng nghe cũng không rõ câu chữ. Lắc đầu ngây ngốc, hắn lại bảo: "Giờ đây trầm có nàng, chắc cũng là một may mắn lớn."

Nhạc Hy buột miệng hỏi: "Hoàng thượng nhớ đến nàng ấy sao?"

Hai từ "nàng ấy" thốt ra khỏi miệng, nàng chợt thấy cổ họng mình cay đắng. Rót cục nàng muốn lắm, lại không thể nói cho hắn biết hết thấy sự thật.

Hắn cúi đầu trầm mặc, nhẹ giọng nói: "Trầm luôn muốn quên nàng ấy đi. Thế nhưng cứ mỗi khi có những điều khơi gợi, trầm lại vô thức mà nhớ đến nàng ấy. Hóa ra, nàng ấy vẫn luôn ở trong lòng của trầm."

Nhạc Hy chợt cảm thấy khó xử vô cùng, đành nghiêng răng hỏi: "Hoàng thượng... yêu nàng ấy đến vậy?"

Hắn uống cạn chén rượu trên bàn, lại cúi đầu xuống. Nhạc Hy nhìn hắn, không còn một chút khí chất của bậc quân vương. Lúc này, hắn chỉ là Chu Hậu Thông, là một nam tử rất bình thường. Hắn giọng nói: "Trầm cũng không biết nữa. Cứ thỉnh thoảng, trầm đột nhiên lại thấy ký ức ngán ngái khi xưa tìm về. Có nhiều khi, trầm tìm đến Yến hoa viên vắng vẻ chỉ để nhớ về nàng ấy."

Nhạc Hy không kìm được mà rơi lệ. Nàng không ngờ, bao nhiêu năm như thế, nàng nhớ hắn, hắn cũng thật lòng nhớ thương nàng, nhớ đến mức xưa nay hình bóng nàng nằm đó trong lòng hắn chưa bao giờ phai nhạt. Nàng đã che giấu hắn, để bấy lâu nay, người hắn nhưng nhớ vẫn luôn bên cạnh hắn, mà nàng lại không nói cho hắn nghe.

Nhạc Hy nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng... thật ra thần thiếp..."

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Thiên nhai hà xứ vô phương thảo

THIÊN NHAI HÀ XỨ VÔ PHƯƠNG THẢO

(Chân trời nơi nơi toàn cỏ thơm)

*Trích Xuân tình – Lý Thanh Chiêu.

"Nàng không cần nói gì cả. Trẫm biết... trẫm có lỗi với nàng. Hình như thực sự vì nàng ấy mà mới yêu nàng. Thế nhưng tình ý của trẫm với nàng là thật lòng. Trẫm luôn thích được cùng nàng trò chuyện, nghe đàn của nàng." Hân mơ hồ nói.

"Hoàng thượng, thần thiếp..." Nhạc Hy chau mày nói.

Hân đột ngột đến ôm nàng, khiến cho tim nàng dường như bị hẫng mất một nhịp, thần trí cũng tỉnh táo lại để đánh giá lại thiệt hơn. Cuối cùng, nàng quyết định im lặng.

"Trẫm..." Hân như thể mệt nhọc lắm, gục đầu xuống vai nàng khiến nó hơi trĩu xuống.

"Hoàng thượng, người say rồi, để thần thiếp đưa người vào gian trong nghỉ ngơi." Nhạc Hy vội vàng đỡ lấy hân, dìu hân vào bên trong.

Hân bước đi loạng choạng, miệng thì thầm những chữ rất nhỏ. Nhạc Hy không nghe ra đó là "Nhạc Hy" hay là "Tịch Nguyệt". Có lẽ là Tịch Nguyệt. Thế nhưng, hân không. Chỉ có nàng biết cả hai đều chỉ một người. Như định mệnh sắp đặt, nàng lại chọn một cái tên mới đồng âm với tên mà Chu Hậu Thông nghe thấy ngày đó.

Chu Hậu Thông nằm trên giường, tay vẫn nắm chặt lấy tay nàng. Dường như hân chưa hoàn toàn chìm sâu vào giấc ngủ, vẫn còn hơi tỉnh, vẫn đủ sức kéo lấy tay nàng.

Nhạc Hy nằm bên cạnh hân, ánh mắt nhìn qua khe cửa sổ rất nhỏ. Tuyết rơi dày, và trắng muốt. Quanh quẽ và cô liêu như cõi lòng nàng vậy.

Hai tháng mùa xuân trôi qua nhanh như gió thoảng. Cảnh trí khắp nơi trong Tử Cấm Thành đều như mây như gấm, đẹp đẽ và lộng lẫy không gì sánh được.

Lệ tần lúc này đã mang thai đến tháng thứ tư, long thai được theo dõi và chăm sóc cẩn thận vô cùng. Nàng ta cũng rất khỏe mạnh. Để cho hoàn toàn chắc chắn và không xảy ra sự cố như lần trước, Hoàng hậu chuyển Khang tần vốn đang sống cùng Lệ tần sang Vị Ương cung – nơi ở của Điều Ẩn Cung phi quá cố, để Lệ tần an tâm tĩnh dưỡng, lại bớt đi một vài mâu thuẫn không đáng có trong hậu cung.

Kể từ khi có thai, địa vị của Lệ tần trong hậu cung dường như chỉ sau mỗi mình Hoàng hậu. Đãi ngộ của nàng ta thậm chí vượt qua tam phi – Đức phi, Túc phi, Ý phi. Đến mức Đức phi – biểu muội được cưng chiều của Hoàng đế - cũng phải nhường nhịn nàng ta vài phần, lại phải cho người tới dâng lên lễ vật trang trọng, chưa nói đến hai người không có chỗ dựa là Túc phi và Ý phi. Hiền tần thường xuyên tới Trường Xuân cung chăm sóc, thăm hỏi Lệ tần. Ngoài ra, đám Trang tần, Khang tần, Hòa tần dù không thân thiết vẫn phải đem quà tới cho Lệ tần cho phải phép. Nhạc Hy vì ngại những khúc mắc không đáng có, cho nên cũng sai Như Dung mang trang sức vàng ngọc, lụa là, gốm sứ quý giá, cả cao đường da mà chính Tịch Thành điều chế sang tặng Lệ tần.

Hoàng đế thực sự xem trọng đứa trẻ trong bụng Lệ tần, cứ cách vài hôm lại ban thưởng cho Trường Xuân cung, lại đặc biệt cho Dương thị vào chăm sóc Lệ tần. Nhà họ Diêm nhờ thế mà được mát mặt, Diêm Khắc Thịnh trong triều vô cùng cao ngạo. Về phần Hoàng hậu, nàng biết tâm ý của Hoàng đế. Hân đề tâm đến Lệ tần, cho nên nàng cũng chiều có và nín nhịn Lệ tần nhiều hơn, cũng là để tránh chút tai bay vạ gió. Mặt khác thì trong lòng nàng thực sự sợ rằng, nếu như đứa trẻ của Lệ tần ra đời bình an, ngôi hậu của nàng sẽ bị lung lay hoặc là địa vị của nàng trong hậu cung sẽ không còn như trước. Nàng và chắc chắn cả Chu Hậu Thông nữa, vẫn chưa quên ám ảnh về đàn quạ trong ngự hoa viên ngày đó.

Ngày hai mươi hai tháng ba. Ba tháng mùa xuân dần trôi qua, hoa đào đã tàn gần hết nhưng hoa hạnh lại vừa nhú những nụ trắng hồng bé nhỏ.

Các vị cung phi đều đã tề tựu, huyền não trò chuyện cùng Hoàng hậu ở Khôn Ninh cung. Ai nấy đều tươi tắn như mây, rạng ngời như hoa. Hoàng hậu dù hơn các tần phi đến vài tuổi, thế nhưng nàng vẫn lộng lẫy tựa một đóa hoa mẫu đơn Diêu Hoàng trong nắng sớm, đẹp đẽ không ai sánh được.

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Nương nương vạn phúc kim an." Một bóng dáng thướt tha bước từ cửa vào, mang theo giọng nói đầy ngạo nghễ, kiêu kỳ. Dù đang trong thời kỳ mang thai, nàng ta vẫn trang điểm rất đậm, trang phục cực kỳ lộng lẫy.

Vài tần phi nhìn nhau rồi lại nhìn Hoàng hậu, nhìn kè kia đầy ái ngại. Hoàng hậu phát phát tay nói: "Lệ tần muội muội đang mang long thai, bản cung vài hôm trước đã miễn việc thỉnh an sáng các ngày trong tháng rồi, sao muội lại vẫn tới?"

Lệ tần không cần Hoàng hậu ban tọa, tự động ngồi vào vị trí đối diện Túc phi, lại cố ý đưa ánh mắt cao ngạo nhìn nàng ấy. Bụng Lệ tần đã nhô lên thấy rõ. Nàng ta thì thoảng lại có tình đưa tay xoa bụng, cười tâm đắc ngay trước mặt Hoàng hậu và Túc phi cùng biết bao phi tần không con không cái, đánh động vào sự thèm muốn của tất cả bọn họ.

Lệ tần ngồi xuống mới đáp lại lời Hoàng hậu: "Sao lại không đến thỉnh an nương nương được chứ? Nương nương là đích mẫu của hài nhi trong bụng thần thiếp. Thần thiếp đương nhiên phải tới thỉnh an nương nương rồi."

Hoàng hậu biết Lệ tần đang cố ý châm chọc nàng, bóng gió nói rằng nàng không có đứa con của riêng mình, phải dựa vào cái danh "đích mẫu". Song nàng không giận dữ, chỉ hiền từ đáp lại: "Lệ tần muội muội suy nghĩ cũng thật chu toàn. Hài nhi này là niềm mong chờ của bản cung cùng với Hoàng thượng. Để hài nhi được khỏe mạnh chào đời, muội cũng nên nghỉ ngơi ở Trường Xuân cung nhiều hơn. Bản cung rảnh sẽ ghé thăm muội."

Đức phi cũng dịu dàng bảo: "Hoàng hậu nương nương nói phải. Lệ tần tỷ tỷ nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Hài nhi tỷ mang hiện là báu vật trân quý của hoàng thất." Lời nói của nàng bóng bẩy, vô cùng êm tai.

Cả Hiền tần – người hằng ngày thân nhất với Lệ tần – cũng không quên thêm vài câu thêu hoa trên gấm "Phải đó, tỷ tỷ vẫn là nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Ngày sau, hậu cung sẽ thường xuyên đến thăm tỷ tỷ, vừa để tỷ không phải đi lại bất tiện, lại vừa khiến tỷ đỡ buồn chán tẻ nhạt ở Trường Xuân cung."

Lệ tần cúi đầu mỉm cười, làm ra dáng bộ ngượng ngùng như không cách nào từ chối, đáp khề: "Vậy thần thiếp xin tuân lệnh Hoàng hậu."

Túc phi và Ý phi đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn qua chỗ Nhạc Hy và Khang tần. Không khó để họ đoán được, Lệ tần chỉ muốn mượn những dịp họp mặt này để dương oai với mọi người rằng mình đang mang long thai trong bụng. Ánh mắt và thần thái ngạo nghễ của nàng ta đã chứng minh, nàng ta tự hào và chờ mong long thai này đến cỡ nào.

"Trương tỷ tỷ và Hy tần muội xem thái độ của nàng ta đi. Đúng là cao ngạo không ai sánh kịp mà." Túc phi thể hiện rõ sự bất mãn ra ngoài mặt, nói không một chút nề nang.

Ý phi, Khang tần, Hòa tần cùng Nhạc Hy đi bên cạnh Túc phi. Tính cách thẳng thắn của Túc phi, bọn họ đều đã quen thuộc. Nhạc Hy cũng chỉ đành nói: "Lệ tần trước nay luôn luôn

kiêu căng, hống hách. Thêm việc là nàng ta giờ đang mang long thai, thân phận tôn quý khác thường, đương nhiên không tránh được có vài lời nói khinh thường. Nương nương đừng để tâm tới nàng ta thì hơn, để hạn chế đi một số rắc rối không đáng có."

Nhạc Hy không thân lắm với Túc phi, chỉ là có qua lại gần hơn một chút. Nàng biết rõ tính cách ruột để ngoài da của Túc phi. Bảo nàng ấy không để ý đến sự kiêu ngạo của Lệ tần là một chuyện khá khó khăn, thế nhưng nàng cũng phải luôn khuyên nhủ để Túc phi cố gắng kiềm chế.

Triệu Tương cũng lên tiếng đồng tình: "Phải đấy, lúc này, nàng ta đang được Thái hậu nương nương và Hoàng thượng quan tâm. Giả như có chuyện gì mâu thuẫn với nàng ta, e rằng sẽ có phiền hà lớn. Cứ tránh nàng ta xa một chút sẽ an tâm hơn."

Túc phi thở dài rồi cùng Ý phi sóng bước đi sang bên mé Đông lục cung. Nhạc Hy cùng với Khang tần, Hòa tần cùng nhau đi tiếp vì cả ba cùng về bên Tây lục cung. Hòa tần trở về cung Thọ An, cuối cùng chỉ còn mình Khang tần đi với Nhạc Hy. Nhạc Hy vốn cũng thân thiết với Khang tần hơn đám còn lại, cho nên đi cùng nhau cũng nói được nhiều chuyện hơn.

"Tỷ tỷ có quen sống ở Vị Ương cung không?" Nhạc Hy thân mật hỏi. Khi nói tới ba chữ "Vị Ương cung", nàng không khỏi rung mình một cái.

Khang tần nhẹ nhàng đáp: "Trước đây là nơi ở của sủng phi, cho nên cũng thơm mát và đầy đủ hơn hậu điện bên Trường Xuân cung."

Nhạc Hy cười mím nói: "Vậy thì tốt rồi. Trước muội có nói với Hoàng thượng chuyển tỷ tỷ qua sống bên Trường Nhạc cung với muội, thế nhưng Hoàng thượng nói Vị Ương cung người cũng không muốn để trống quá lâu, cho nên muốn tỷ tỷ ở đó."

Khang tần liền bảo: "Bản cung sống ở Vị Ương cung rất tốt. Chỉ có điều... bản cung rất nhớ những khóm hoa Hoàng Quan Phấn Hồng Y ở Trường Xuân cung mà khi trước Điều muội muội tặng."

Nhạc Hy cười bảo: "Cái đó thì khó gì. Muội có trồng hai khóm ngay trước hiên đại điện cung Trường Nhạc. Nếu tỷ tỷ thích mà ngại không muốn xin Yên Điều, không muốn quay về Trường Xuân cung, muội sẽ sai người mang sang bên đó cho tỷ tỷ."

Khang tần lắc đầu cười khổ, vẻ mặt nàng thể lượng vô hạn: "Thôi, bỏ đi. Bản cung cũng chỉ là một kẻ tầm thường nhỏ bé, đâu đủ tôn quý mà ngắm thứ mẫu đơn trân quý như vậy. Muội xem, đến Hoàng thượng, người còn muốn để bản cung sống ở cung điện của phi tần tự sát."

Nhạc Hy suy nghĩ quán quanh, không biết làm sao để nói tốt về Chu Hậu Thông mà an ủi Khang tần, bản quá chỉ có thể nói một câu vô nghĩa: "Không phải như vậy đâu, Hoàng thượng vốn không nghĩ thế."

Khang tần cố ý bước nhanh hơn về phía trước, bỏ cách Nhạc Hy vài bước chân. Trong mơ hồ, Nhạc Hy nghe thấy nàng ấy nói: "Trong lòng bản cung đều hiểu được."

Nhạc Hy dừng lại, nhìn theo bóng lưng gầy gò của Đỗ Nhược Phân, cho đến khi nàng ấy đi hẳn vào sau cánh cửa hồng đồ sộ của Vị Ương cung. Khoảnh khắc nghe Nhược Phân nói vậy, trái tim Nhạc Hy đột nhiên se se lại. Nàng bỗng cảm nhận được rõ ràng nhất sự lạnh nhạt của chốn hoàng cung. Nàng biết mình chẳng thể oán than điều gì, thế nhưng Chu Hậu Thông, hẳn đối xử với Đỗ Nhược Phân bạc bẽo đến thế. Hẳn là cho Đỗ Nhược Phân sống trong cung điện của tiên phi, còn hơn là để nàng ấy sống cùng sủng phi của hân. Mặc dù nàng biết hẳn nghĩ cho nàng, song thực sự Đỗ Nhược Phân đã quá đáng thương. Tên nàng ta, đỗ nhược, nhược phân, đều là những loài thảo mộc yếu ớt và mỏng manh, cũng thể lượng như cuộc đời nàng ta vậy.

Phương Hà thấy Nhạc Hy đứng lại hồi lâu liền thủ thỉ: "Nương nương... cũng đã muộn rồi. Chúng ta hồi cung thôi."

Ánh mắt Nhạc Hy vẫn đắm đắm nhìn về phía trường nhai dài đặc và hun hút. Cuộc đời và tương lai của nàng, của biết bao tần phi trong hậu cung này, cũng vô định và mơ hồ như cơn đường trước mặt nàng vậy.

Bước đi cùng Phương Hà, Nhạc Hy nói: "Bản cung gần đây cảm thấy trong người hơi khó chịu, ăn uống cũng không ngon miệng. Lát nữa khi hồi cung, người tới thái y viện nói sơ qua triệu chứng, rồi lấy một ít thuốc về cho bản cung." Nhạc Hy nói qua loa với Phương Hà.

"Gần đây nô tỳ cũng thấy nương nương thường mệt mỏi, lại ngủ ít. Hay là để nô tỳ gọi đại thiếu gia đến bắt mạch cho nương nương?"

Nhạc Hy nghĩ ngợi chốc lát rồi lắc lắc đầu bảo: "Thôi, bản cung cũng chỉ là khó ngủ một chút thôi, không cần làm phiền đại huynh."

Phương Hà đành phải gạt đầu, nói: "Nương nương lúc nào cũng nghĩ đến Hoàng hậu, đến Trương gia, Thẩm gia."

Nhạc Hy không nói gì mà bước đi tiếp. Nàng sống trên đời, vốn không có mục tiêu gì cho mình, không có khát vọng gì có khả năng thực hiện. Nàng sống, chẳng qua là để phục vụ cho lợi ích của những người quanh mình mà thôi.

Vừa về Trường Nhạc cung, Nhữ Phần đã ở trước sân tiền điện, cúi đầu rồi nói với nàng: "Nương nương, có Lệ tần nương nương tới."

Biểu hiện của Nhạc Hy không để lộ bất kỳ xúc cảm gì. Mặc dù nàng không ngờ Lệ tần lại tới cung của nàng, thế nhưng vì lý do gì, nàng cũng không mấy bận tâm.

Nhạc Hy vừa bước vào đã trông thấy Lệ tần ngồi sẵn ở đó. Nhạc Hy liền cho Nhữ Phần cùng Phương Hà lui ra rồi mới từ từ hỏi: "Con gió xuân nào đưa Lệ tần tới chỗ của bản cung thế này?"

Lệ tần mím cười nói với Nhạc Hy: "Bản cung vốn tới muốn hỏi Hy tần người một chuyện."

Nhạc Hy không nói gì, đứng yên đợi chờ Lệ tần. Lệ tần lấy chiếc khăn tay lụa trên tay tỷ nữ Hạ Mai, nhẹ nhàng chấm vào chén trà ấm trên bàn, lau nhẹ lớp yên chi trên mặt. Lau đi lau lại vài lần lớp yên chi dày, trên gương mặt nàng ta lộ ra những vết chấm nhỏ màu đỏ, nhìn rất đáng sợ. Nhạc Hy nhìn nàng ta, cũng không khỏi rung mình.

"Trong tất cả lễ vật các tần phi tặng, chỉ có người tặng đồ vật có ảnh hưởng trực tiếp đến làn da. Đột nhiên bản cung bị lên nốt mẩn đỏ này, hẳn là do cao đường da người tặng." Lệ tần nghiêng răng khẳng định.

Nhạc Hy tự dưng thấy mình cũng hơi tức trách. Lần trước xảy ra chuyện yên chi, nàng là người duy nhất tìm ra nguyên nhân, vậy mà lần này nàng vẫn phạm sai lầm. Nếu như lần này thực sự cao đường da hoặc hương liệu có vấn đề, người đầu tiên nàng nghĩ tới có thể bỏ thành phần khác vào chỉ có thể là Hiền tần. Nàng ta thường xuyên tới thăm Lệ tần, đương nhiên hoàn toàn có cơ hội. Chưa kể lần trước cũng là nàng ta.

Nhạc Hy bình tĩnh nói, giọng nàng rất trầm: "Lệ tần liệu đã đi tới thái y viện khám xét chỗ huân hương và cao đường da đó hay chưa mà đã vội khẳng định như thế?"

Lệ tần nhếch môi cười nói: "Đó mới là chỗ tài tình của người. Trong cao không có một chút thành phần gì gây hại, vậy mà vẫn có thể khiến cho bản cung bị lên những nốt đỏ này, kẻ cũng lạ."

Nhạc Hy nói: "Sao Lệ tần cứ nghĩ là do cao và hương của bản cung nhỉ? Hiền tần tiếp xúc với Lệ tần nhiều như thế, nàng ta mang cái gì đến, cho cái gì vào đồ dùng của người, người

chắc gì đã đẻ tâm?"

"Từ lúc mang thai đứa trẻ này, bản cung đã vô cùng cẩn trọng. Từ lúc có dấu hiệu, bản cung đã không hề nói cho nàng ta biết. Đồ ăn, thức uống, trang sức, đồ trang điểm của bản cung, nàng ta không thể tiếp cận được. Người nghĩ xem làm cách nào đây?" Lệ tần tự tin kể.

Nhạc Hy biết Lệ tần cực kỳ xem trọng đứa trẻ này. Nàng ta cẩn thận đến mức Hiền tần cũng đề phòng cả người gần nhất ở đây – Hiền tần. Hoặc phải chăng là nàng ta đã có phản hờ nghi Trần Thái Quyên.

"Vậy thái y nói đây là triệu chứng gì?" Nhạc Hy nói.

"Thảm Nhạc Hy, người đóng kịch tài lắm. Đến lúc này vẫn còn có thể giả bộ như không biết." Lệ tần nói đến đó, đủ để Nhạc Hy hiểu nàng ta mới chỉ đồ đoán, chưa hề tìm thái y bắt mạch. Có lẽ nàng ta sợ rằng sẽ ảnh hưởng phần nào đến long thai, muốn giấu không để người khác biết được.

Nhạc Hy không để tâm đến nàng ta, chỉ mở cửa điện gọi Nhữ Phần tới và bảo: "Người tới thái y viện mời đại huyệt của bản cung đến đây."

Lệ tần ngăn cản không kịp. Nhữ Phần dạ vâng rồi đi ngay. Lát sau, thị quay lại, đưa theo cả Thảm Tịch Thành. Thảm Tịch Thành không biết chuyện hậu cung, không biết Nhạc Hy và Lệ tần nhìn nhau không thuận mắt. Y bước vào đại điện, cúi người hành lễ: "Lệ tần nương nương vạn phúc. Hy tần nương nương vạn phúc. Hy tần nương nương thấy không khỏe sao ạ?"

Nhạc Hy nói: "Miễn lễ. Không phải bản cung, mà là Lệ tần nương nương không khỏe."

Thảm Tịch Thành đứng dậy, nhìn qua gương mặt đầy những nốt đỏ của Lệ tần. Y suy nghĩ hồi lâu rồi lấy ra một chiếc túi hương nhỏ. Lệ tần đặt tay lên túi hương rồi phủ một mảnh vải lụa dày lên cổ tay. Thảm Tịch Thành đưa hai ngón tay, đặt nhẹ lên tấm lụa rồi trầm ngâm.

"Nương nương bị dị ứng. Có lẽ do không hợp với loại hương liệu hoặc đồ ăn nào đó. Thứ cho vi thần hỏi, nương nương gần đây thường dùng thứ đồ ăn gì?"

Lệ tần nghi hoặc nhìn Thảm Tịch Thành rồi đáp: "Bản cung gần đây đều ăn những món khi trước ăn. Lúc trước ăn đều không bị gì hết."

Thảm Tịch Thành mỉm cười nói với Lệ tần: "Vậy thì vi thần biết rồi. Hương liệu của Hy tần vốn là vi thần điều chế. Trong đó có đàn hương, đinh lăng, gây dị ứng cho một số người có da nhạy cảm. Tất nhiên thứ đó không ảnh hưởng tới long thai trong bụng nương nương."

Gương mặt Lệ tần có phần hoang mang. Nhạc Hy liền nói: "Lệ tần rồi rồi chứ? Tốt nhất lần sau, bản cung có tặng cái gì, Lệ tần cũng đừng nên dùng, tránh phải nghi kỵ lẫn nhau. Bản cung cũng không ngu ngốc đến mức hạ độc vào chính đồ mình tặng cho người khác. Lệ tần cũng không nên thiên cận như thế."

Lệ tần không nói gì, lại nghe Nhạc Hy quay sang phía Thảm Tịch Thành hỏi: "Vậy có cách nào khắc phục không?"

Thảm Tịch Thành từ từ bảo: "Bạch ngọc sương hoa cao mà vi thần điều chế cho nương nương chính là cách khắc phục."

Nhạc Hy liền bảo với Lệ tần: "Cao hôm trước bản cung tặng, Lệ tần đừng dùng nữa, bản cung đưa cho người bạch ngọc sương hoa cao, bôi lên. Từ giờ Lệ tần cũng đừng dùng thứ hương liệu của bản cung tặng nữa."

Lệ tần có phản hồi hồ thẹn, liền bảo: "Như... như vậy đa tạ thái y. Làm phiền mọi người rồi."

Nhạc Hy đi vào gian trong, lấy ra một chiếc lọ đẹp đẽ bằng bạc, chiết một nửa ra một chiếc lọ y hệt rồi đưa cho Lệ tần mang về. Thảm Tịch Thành theo đó cũng trở về luôn. Nhạc Hy thở dài một tiếng nặng nề rồi chống một tay vào bàn trà.

Đứng một lúc, hai chân dường như rã rời, đột nhiên ngã xuống đất, bất tỉnh.

Phương Hà thấy có tiếng động lớn, vội vàng chạy vào. Trông thấy Nhạc Hy nằm bất động trên đất lạnh, kinh hãi vô cùng. Thị vội vàng chạy vào, nâng người Nhạc Hy lên rồi kêu lớn: "Nhữ Phần, Nhữ Dung, nương nương ngất rồi. Mau gọi Thảm thái y."

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Xuân phong lãng kính sâu trung ảnh

XUÂN PHONG LÃNG KÍNH SÂU TRUNG ẢNH

(Gió xuân thổi, gương loan hiện một bóng sâu)

_Trích Cung từ - Đối Thúc Luân.

- - - - -

"Nương nương, người tỉnh rồi?" Phương Hà sốt sáng hỏi.

Nhạc Hy chớp chớp mi rồi mở mắt. Nàng chống tay ngồi dậy theo bản năng, lại nhìn quanh, nghi hoặc hỏi: "Bản cung... bị sao vậy?" Nàng dường như không nhớ hết những chuyện đã xảy ra trước khi mình bất tỉnh.

Phương Hà sụt sùi như sắp khóc. Thị nắm lấy tay nàng liền bảo: "Nương nương khiến nô tỳ sợ quá... Khi này..."

Thảm Tịch Thành quý cách giường Nhạc Hy vài bước, y hoan hỷ nói với nàng: "Chúc mừng nương nương, nương nương đã có hỷ sự... Là nương nương đã mang thai hai tháng rồi."

Nhạc Hy vui mừng đến mức không thể nào tin được. Nàng như hóa đá trong chốc lát, hạnh phúc đến quá đột ngột, miệng nàng như nấp máy nhưng lại không thể nói gì. Phương Hà gương mặt cũng vô cùng vui vẻ, tươi cười đứng bên cạnh nói với nàng: "Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương."

Nhạc Hy liền rảo riết hỏi lại: "Lời đại huynh và Phương Hà nói... là thật sao? Bàn cung thật sự đã có thai?" Gương mặt nàng tươi rói, không giấu nổi niềm vui dâng trào.

Thẩm Tịch Thành cười nói: "Là thật nương nương. Thai tượng tương đối ổn định. Trước mắt chuyện này phải trình lên Hoàng thượng và thái y viện trước rồi vì thân sẽ tự mình kê thuốc an thai cho nương nương."

Nhạc Hy lại nghi hoặc hỏi: "Vậy... tại sao bàn cung không thấy mình có những biểu hiện thông thường của người mang thai?"

Thẩm Tịch Thành cười đáp: "Biểu hiện cũng chỉ là của một số người, ví dụ thêm ăn đồ chua, nôn ói. Cũng có người khi mang thai không có chút biểu hiện nào."

Biết chắc chắn sự tình, Nhạc Hy càng thêm xúc động, nhẹ nhàng đáp: "Đa tạ đại huynh."

Thẩm Tịch Thành ra hiệu cho Phương Hà lui xuống trước, rồi từ từ nói chuyện với Nhạc Hy. Nhạc Hy thấy y hơi lạ, liền hỏi: "Đại huynh, có chuyện gì sao?"

Thẩm Tịch Thành trấn trở hồi lâu rồi mới từ từ nói: "Nương nương, vì thân muốn bảo đảm chuyện liên quan đến Lệ tần nương nương."

Trông vào thái độ của Thẩm Tịch Thành, Nhạc Hy biết được chuyện y sắp bảo đảm là chuyện không hề tầm thường. Nàng trịnh trọng nói: "Đại huynh biết được gì, xin cứ nói."

Cần nhắc thêm một chút, y nghiêm giọng bảo: "Lệ tần nương nương vốn không phải bị dị ứng với hương liệu mà là bị trúng độc. Là một mầm độc vốn có trong cơ thể nàng ta."

Nhạc Hy thảng thốt đến mức người nàng vô thức run lên. Nàng vội vàng hỏi lại: "Huynh nói... là độc? Trúng độc?"

"Phải. Tuy triệu chứng nổi mẩn đỏ cảm giác như thế là dị ứng, nhưng thân nhìn kỹ những nốt lạ của nàng ta, đó không phải mẩn dị ứng. Nốt đỏ của nàng ta lại có thêm vết hơi đen, rất kỳ lạ. Thông thường, dị ứng xuất phát từ bị nhiệt trong cơ thể, mạch tượng phải đập mạnh hơn. Thế nhưng mạch tượng của nàng ta vẫn đập rất bình thường. Chưa kể sau khi bắt mạch cho nàng ta, vì thân phát hiện cơ thể nàng ta không hề bị mẩn cảm với thành phần nào trong hương liệu cả. Nếu thực sự là độc, có lẽ xuất phát từ thức ăn, nước uống hoặc mỹ phẩm của nàng ta."

Nhạc Hy chau mày suy nghĩ lời của Thẩm Tịch Thành rồi bảo: "Diêm Mạn Cơ đang mang thai, có rất nhiều thái y chăm sóc và chẩn mạch. Nếu như nàng ta thực sự trúng độc, tại sao không ai biết chứ? Đồ ăn thức uống của nàng ta đều phải qua vô số lần thử trăm bạc, bao nhiêu người nếm qua. Nếu như bỏ độc dù là một chút vào đồ ăn của nàng ta, hẳn là cận tỳ của nàng ta – người cùng nàng ta thử đồ ăn hằng ngày – cũng phải có vài triệu chứng tương tự. Chưa kể cơ thể của Lệ tần trông có vẻ khỏe khoắn hơn thị tỳ Hồng Liễu."

Thẩm Tịch Thành phân tích: "Nếu như vì thân không nhầm, Lệ tần đã dùng yên chi che đi những nốt đỏ trên mặt, thái y không trông thấy những nốt đỏ trên mặt nàng ta. Thêm nữa, nếu như bỏ mỗi lần một lượng nhỏ độc được vào thuốc an thai của nàng ta, trăm bạc không thử ra, Hồng Liễu cũng chỉ thử được một chút, như vậy Hồng Liễu không có triệu chứng như Lệ tần mà Lệ tần cũng trúng độc dần dần."

Nhạc Hy lắc đầu: "Hạ độc vào đồ ăn là không thể. Lệ tần chỉ động đưa mỗi thứ một chút, Hồng Liễu thử độc cũng vậy. Vậy mà chỉ có mình Lệ tần bị dính độc thì quá vô lý. Còn thuốc an thai dù Lệ tần uống nhiều nhưng đó là thuốc do rất nhiều thái y điều chế, được thái y đích thân mang tới Trường Xuân cung hằng ngày, chắc chắn không thể có gì sai sót cả."

Thẩm Tịch Thành nói: "Cũng phải. Chung quy vì thân sẽ cố gắng tới bắt mạch, quan sát thêm. Suy đoán trước mắt bảy phần là nàng ta đã trúng độc. Nếu độc chỉ biểu hiện ra những nốt chấm đỏ nhỏ như thế, chứng tỏ cơ thể nàng ta không bị độc này ảnh hưởng quá nhiều. Chỉ e nhiễm độc này là..."

Nhạc Hy rùng mình một cái bảo: "Là... là đứa trẻ trong bụng nàng ta?"

Thẩm Tịch Thành khổ sở gật đầu. Đứa trẻ trong bụng Lệ tần mất, Hoàng hậu chi e cũng khó mà ngồi vững phượng tọa. Hoàng thượng giao cho Trương Trích Hoa việc chăm sóc và theo dõi thai tượng của Lệ tần. Nếu như Lệ tần xảy ra vấn đề gì, chi e Trương Trích Hoa sẽ không xong. Chuyện tết vạn thọ năm trước đã là một sự bi thảm cho Hoàng hậu, đặt lên vai nàng vô số gánh nặng của hoàng thất.

"Đại huynh... bàn cung muốn cầu xin huynh một chuyện." Nhạc Hy trịnh trọng thưa. "Xin huynh ra sức bảo vệ đứa trẻ của Lệ tần. Huynh... liệu có thể nào điều chế thứ đơn được khắc chế độc được trong người Lệ tần hay không?"

Thẩm Tịch Thành dường như thấy khó xử. Y suy xét hồi lâu rồi mới cân trọng nói: "Vì thân cũng phải chẩn mạch cho nàng ta thêm để theo dõi. Kết quả, vì thân nhất định sẽ báo với nương nương."

Nhạc Hy thở dài một tiếng, bảo: "Được rồi, đại huynh lui trước đi."

Tịch Thành hơi ái ngại, trầm giọng nói: "Vâng, vì thân cáo lui. Nương nương giữ gìn sức khỏe." Nói đến bốn chữ "giữ gìn sức khỏe", y bất giác cảm thấy trái tim mình hơi nhói đau. Y không nói được gì nhiều hơn bốn chữ ấy với nàng. Nói xong, y thu xếp đồ dùng, quay gót rời đi.

Nhạc Hy chưa kịp nghỉ ngơi điều gì thì Phương Hà từ ngoài đi vào trong tấm điện. Gương mặt thị lộ rõ vui tươi và phấn chấn, thưa chuyện: "Nương nương, Như Dung vừa trở về từ Càn Thanh cung, hồi bẩm là Hoàng thượng đã biết chuyện nương nương có thai. Người đang đi giả tới Trường Nhạc cung."

Nhạc Hy không tỏ ra quá vui vẻ. Chu Hậu Thông cũng đã biết chuyện rồi, như vậy người trong hậu cung biết chuyện này cũng chỉ còn là việc thời gian. Trong thời điểm này, khi mọi người vẫn chưa quên được chuyện lời nguyện của tiên đế Chính Đức, thế nên nàng có thai, ắt là một chuyện tốt cho hoàng gia, cho Chu Hậu Thông, cho Hoàng hậu, xoa dịu tâm tư của cung nhân trong Tử Cấm Thành.

"Người chuẩn bị thay y phục cho bàn cung để bàn cung đón tiếp Hoàng thượng."

Nhạc Hy vốn đang vận tiện phục màu vàng đất, trông thần sắc không có một chút sức sống. Nàng thuận tay lấy từ trong rương ra bộ tiện phục màu xanh dương viền hoa cúc cùng váy mĩ diện màu đỏ thắm, thêu hình hồ điệp song phi. Nàng cố ý dặn Phương Hà trang điểm đậm thêm so với ngày thường, cài thêm một ít trâm hoa lên tóc để trông gương mặt bớt đi vẻ tụy tiếu.

Không lâu sau, Chu Hậu Thông đến. Hắn bước thẳng vào phòng, khí sắc vô cùng phấn khởi và tươi vui, đến độ không nói nên lời: "Nhạc Hy, trầm... trầm đã nghe... tin nàng có thai rồi. Trầm thực sự rất vui. Cuối cùng thì chúng ta cũng có đứa con của riêng mình rồi." Hắn vừa tới đã đi thẳng tới giường nghỉ của nàng, nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của nàng.

Nhạc Hy cười ním: "Hoàng thượng ngồi ở bàn đi. Thân thiếp sai Như Dung mang trà..."

Chưa hết câu, hắn đã ngăn lại: "Không cần, trầm ở đây với nàng."

Nhạc Hy hơi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, lại khẽ hỏi: "Sao bên ngoài không ồn ào lắm nhỉ? Hoàng thượng qua đây mà không có ai theo sao?"

Hắn dường như vừa nhớ ra điều gì đó, rồi bật cười bảo: "Khi này trầm mừng quá mà quên mất, vội vàng chạy tới đây."

Nàng bữu môi nói đùa: "Như vậy hạ nhân sẽ nói người vì nữ sắc mà đánh mất khí chất quân vương."

Hắn ngồi xuống giường, khoát tay ôm lấy vai nàng thân thiết, bảo: "Thứ nhất, trẫm vì con của chúng ta nên mới chạy tới, sao có thể nói là vì nữ sắc? Thứ hai, giới luật hay quy tắc cũng là do trẫm đề ra. Trẫm tự cho phép mình làm hôn quân một ngày vậy."

Nhạc Hy vui vẻ nói: "Nói như vậy thì không biết thần thiếp và đứa con trong bụng mình là có phúc khí hay mang tội đây?"

Chu Hậu Thông lại nắm lấy đôi tay nàng, tha thiết nói: "Tất nhiên là có phúc khí rồi. Hải nhi của chúng ta nhất định là một quý tử."

Nhạc Hy biết Chu Hậu Thông trong cương vị một Hoàng đế, hẳn ước ao mình có thật nhiều con trai nối dõi. Tiên đế Chính Đức vì không có con, cho nên ngôi vị Hoàng đế mới đến được tay hắn. Hắn đương nhiên không muốn giam vào vết xe đổ của người đi trước.

Hắn nhìn nàng hiểu kỳ hỏi: "Vậy nàng muốn có quý tử hay nhi nữ?"

Nàng tần ngần hồi lâu. Nàng mới biết mình mang thai được chưa lâu, nàng cũng chẳng kịp suy nghĩ mình muốn sinh nam hay nữ. Có lẽ trong thâm tâm, nàng thực sự muốn sinh một đứa con gái. Cảm thuật và vũ đạo của nàng, nàng muốn truyền lại cho nữ nhi của mình. Thế nhưng nếu như nàng sinh con gái, nó sẽ lại là một nữ nhi có dòng máu của thứ xuất. Nàng từng trong cả hai thân phận đích xuất và thứ xuất, nàng rất hiểu sự khác biệt. Chưa kể nếu như nàng sinh con gái, Trương gia sao có thể có được lợi thế? Hoàng hậu vốn đã qua tuổi thuận lợi sinh nở.

Băn khoăn một hồi, cuối cùng nàng trả lời bằng một câu sáo rỗng: "Thần thiếp cũng không biết."

Hắn hơi cụt hứng, thế nhưng rồi vẫn bảo: "Dù nàng sinh nam hay nữ, trẫm cũng đều thích cả."

Nhạc Hy cảm động. Cuối cùng nàng và người nàng thương cũng đã có với nhau một hải nhi. Nó tựa như một sợi dây liên kết bền chặt giữa nàng và người ấy. Mặc dù nàng cũng biết rõ, hai người sống cùng dưới bầu trời của Tử Cẩm Thành, đâu có chuyện gì cũng không rời xa nhau, thế nhưng có với hắn một đứa con, nàng thực sự cảm thấy thiêng liêng và kỳ diệu.

"Thần thiếp biết điều đó. Thần thiếp cũng tin, con của chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc." Nàng ghen ngào nói.

Chu Hậu Thông nói: "Lần Lệ tần mang thai, trẫm không thăng chức cho nàng ta. Lúc này nếu đột ngột tấn phong cho nàng, chỉ e họ Diêm sẽ coi nàng là cái gai trong mắt. Trẫm định sau khi nàng sinh hạ sẽ tấn phong nàng làm Thần phi."

Thần phi – "Thần" trong chữ "Tử thần", tức là nơi vua ở, là những thứ thuộc về Hoàng đế. Hắn tấn phong nàng làm Thần phi không chỉ đơn giản là một danh vị, mà còn muốn nói với nàng, nàng là của riêng Hoàng đế, của riêng hắn, của Chu Hậu Thông. Từ lúc Đại Minh khai quốc, Thần phi, Thuận phi và Hiền phi đều là danh vị được ban cho những phi tử cao quý nhất trong hậu cung. Có thể kể đến người gần nhất là Thiệu Thần phi, tức Thái tôn Thái phi; rồi Vạn Thần phi của Anh Tông.

Nàng cũng chỉ cúi đầu thưa: "Thần thiếp không quan tâm đến những danh vị ấy. Chỉ mong Hoàng thượng sẽ luôn ở bên thần thiếp và hải nhi của chúng ta sẽ ra đời bình an."

Chẳng cần chờ đến ngày hôm sau, qua một buổi, tất cả hậu cung đã biết chuyện Nhạc Hy mang thai. Người đến thăm nàng đầu tiên không ai khác là Túc phi, ngay sau đó là Khang tần và Ý phi cùng đến. Túc phi đến, Nhạc Hy không lấy làm bất ngờ. Nàng ấy vốn là người ghét Lệ tần nhất. Khi đến, nàng ấy mang theo một đôi ngọc như ý sáng loáng, trong veo. Gia cảnh của Túc phi, Nhạc Hy hiểu rõ hơn ai hết. Đôi ngọc như ý này chắc hẳn cũng là thứ đồ Túc phi trân trọng. Đem tặng cho nàng, ắt hẳn Túc phi muốn thể hiện rõ nhất niềm vui mừng và sự cảm kích.

Đến buổi sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng hậu tự tới Trường Nhạc cung thăm Nhạc Hy. Đó là chuyện rất ít xảy ra trong hậu cung. Thông thường, Hoàng hậu sẽ chủ động yêu cầu cả hậu cung cùng đến thăm nếu như tần phi mắc bệnh hoặc bị ốm. Thế nhưng vài ngày khi biết Nhạc Hy có thai, Hoàng hậu một mình tới Trường Nhạc cung thăm nàng. Lần trước, Hoàng hậu cũng hai lần tự mình đến thăm Lệ tần. Điều đó cho thấy Hoàng hậu thực sự quan tâm đến hậu duệ của hoàng thất, và sâu xa hơn, Hoàng hậu còn muốn đảm bảo sự an toàn của phượng tọa.

"Bản cung hôm nay nhân rồi, nhân tiện đến thăm Hy tần." Hoàng hậu ngồi vào bàn uống trà, lời nói khách sáo.

Nhạc Hy cũng chỉ mỉm cười lương thiện, kính cẩn đáp: "Được Hoàng hậu nương nương đích thân đến thăm là phúc khí của thần thiếp và hải nhi trong bụng."

Như Dung mang trà Thuận Hương lên mời Hoàng hậu. Trương Trích Hoa yêu điệu cảm chén trà lên vừa thỏi vừa nhâm nhi, từ từ nói: "Hôm trước muội tự mình đến Khôn Ninh cung báo hỷ với bản cung, bản cung cũng chưa hỏi thăm được nhiều. Nay bản cung đích thân đến đây thăm muội, ngoài ra còn mang tới một số đồ quý để muội tắm bổ. Bản cung sai Thường Thảo đưa cho Phương Hà cất đi cho muội."

Nhạc Hy phát phát tay cho Như Dung và Nhữ Phần đang hầu trong điện lui ra ngoài, lại gọi Phương Hà lại, nói thầm điều gì đó. Xong xuôi, nàng mới an tâm cười khê bảo: "Thần thiếp mang thai đến tháng thứ ba, cũng hơi kén ăn một chút."

Hoàng hậu cười rất tự nị, bảo: "Muội cần gì cứ nói với bản cung và Hoàng thượng. Lúc này, cả hoàng thất đang trông mong vào muội và Lệ tần. Hãy nhớ luôn bồi dưỡng thân thể, chăm sóc tốt cho bản thân cùng đứa con trong bụng. Bản cung sẽ thường xuyên đưa đồ tắm bổ đến chỗ muội và bảo các tần phi thường xuyên đến thăm muội hơn." Dù là tỷ muội có chung huyết thống, thế nhưng Hoàng hậu vẫn nói chuyện với Nhạc Hy cực kỳ khách sáo, như nói chuyện với một tần phi rất bình thường trong hậu cung.

Nhạc Hy cung kính cúi đầu, lại nói: "Thần thiếp đa tạ ân điển của Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu dường như rất vừa ý trà Thuận Hương do An Nam tiến cống hồi đầu mùa xuân, lại nhấp thêm một chén. Nhâm nhi xong chén trà, nàng dường như thở ra một tiếng nhẹ nhàng khoan khoái hơn hẳn. Trầm giọng, Hoàng hậu nói: "Cuối cùng thì cô mẫu cũng có thể an tâm rồi. Trương gia cuối cùng cũng có một chỗ để cậy nhờ rồi."

Nhạc Hy cũng không tỏ ra bất ngờ khi Hoàng hậu nói như vậy. Đưa theo lời Trương Trích Hoa, Nhạc Hy chỉ hỏi: "Thái hậu nương nương đã nói gì ạ?"

Những dài lâu tô đôi bên mũ phượng của Trích Hoa hơi đọng đọng, cong cong đôi môi hồng thắm lên, nàng nói: "Thái tôn Thái phi nương nương sinh bệnh, ngày càng già yếu. Cô mẫu luôn phải tới Thọ Khang cung thăm bà ấy. Từ hôm biết muội mang thai, bản cung mới đến thăm người một lần. Cô mẫu vẫn rất khỏe. Biết muội mang thai, cô mẫu vô cùng vui vẻ. Người còn nhờ bản cung chuyển một chiếc hộp bằng bạc, nói là muội xem xong liền hiểu được tâm lòng của cô mẫu."

Nhạc Hy không đề cập tới Thái hậu nữa, chỉ bảo với Hoàng hậu: "Lúc này thần thiếp hoài được long thai, âu cũng là may mắn. Vừa là để kim hãm sự kiêu ngạo của Diêm thị, vừa là để cân bằng cục diện hậu cung lúc này. Thần thiếp cũng chỉ mong đứa trẻ của Diêm Mạn Cơ ra đời bình an. Ra đời bình an thì nương nương và Trương gia mới được bình an."

Hoàng hậu có hơi xúc động. Nhạc Hy dù rằng không thường xuyên gặp được Thái hậu nhưng nàng biết kể từ khi vào cung, tâm tư của Nhạc Hy hầu như đều đặt vào Trương thị. Nàng nói: "Bản cung hiểu rõ. Đó cũng là lý do bản cung phải sắp xếp người của mình vào cung của Lệ tần, cũng là để hạn chế tần phi tiếp xúc với nàng ta. Bản cung cũng là để phòng nhờ may tai bay vạ gió, cho nên không cho Lệ tần hay ai biết rằng mình đã có an bài."

Nhạc Hy biết từ lúc xảy ra những chuyện không may, Hoàng hậu hành sự ngày càng thận trọng, nàng cũng chỉ nói thêm "Thần thiếp cũng sẽ nhờ Thành đại ca bảo vệ Diêm Mạn Cơ

cùng đứa trẻ. Tất nhiên, chỉ là đến lúc đứa trẻ chào đời..."

Hoàng hậu trầm ngâm: "Muội có suy tính gì chẳng?"

Nhạc Hy giữ bình tĩnh, nói rõ ràng với Hoàng hậu: "Nương nương giờ vẫn chưa có một đứa con, đó chính là chỗ yếu khiến phượng vị của người không vững chắc. Người nghĩ sao nếu đứa con của Lệ tần..."

Hoàng hậu hơi sùng sốt, nói rất khẽ và ngắt nhịp: "Ý... ý muội là muốn giết mẹ đoạt con."

Nhạc Hy nói: "Như vậy quá cực đoan. Những chuyện đó về sau có thể tính toán từ từ. Theo như thần thiếp biết, Lệ tần vốn đang trúng độc. Độc này có lẽ không mạnh, nhưng chỉ e cũng ảnh hưởng ít nhiều đến thai nhi và chính thân thể nàng ta. Đợi nàng ta sinh xong, có vô vàn cách để đứa trẻ thuộc về nương nương mà." Đến đây, nàng hơi ngừng lại, nói: "Còn nếu như... Lệ tần sinh ra một công chúa, thần thiếp sinh ra một hoàng tử, thần thiếp sẽ để nó làm con thừa tự của nương nương."

Hoàng hậu ngạc nhiên vô cùng, hỏi lại: "Muội... đồng ý để con mình làm con thừa tự của bản cung ư?"

Trong đôi mắt Nhạc Hy, Hoàng hậu nhận ra có chút nuối tiếc, buồn thương. Hoàng hậu càng biết, Nhạc Hy làm vậy là vì bản phận của chính nàng. Cho nên Trương Trích Hoa cũng nhẹ giọng nói: "Vậy khi đứa trẻ này sinh ra, bản cung sẽ cùng muội nuôi nấng nó."

Nhạc Hy biết rõ, đây là cách an toàn và lâu dài nhất mà Trương gia có thể vin vào. Không có một chỗ dựa nào của hậu phi Từ Cẩm Thành vững chắc và bền lâu hơn là một hoàng tử. Nhất là Hoàng hậu – người còn đang trong tình thế không dễ dàng. Nhạc Hy để giúp Trương gia, cũng chỉ có thể trao đứa con của mình cho nàng ta. Chung quy, nàng vẫn được nuôi dưỡng nó, đơn giản mà nói chỉ là để con nàng có thêm một người bảo vệ, thương yêu.

"Trước mắt, nương nương cứ bảo vệ long thai của Lệ tần. Kẻ muốn hại nương nương luôn muốn làm hại Lệ tần, để đồ mọi thứ lên đầu nương nương. Từ nay về sau, mỗi ngày, mỗi bước đi của nương nương sẽ không hề dễ chịu. Nhưng chỉ cần thần thiếp và Lệ tần bình an sinh hạ đứa trẻ, hậu vận của Trương gia sẽ vô cùng tốt đẹp." Nhạc Hy trầm giọng nói.

Nhạc Hy biết nàng sinh ra đã chỉ là một kẻ không được coi trọng. Nhưng Trương gia là chỗ dựa của nàng, nàng cũng là chỗ dựa của Trương gia. Dẫu những năm tháng tuổi thơ nơi phi đệ ấy, nàng luôn muốn lãng quên và xóa bỏ, thế nhưng đối với Thái hậu, với Hoàng hậu, Nhạc Hy không thể bỏ mặc họ.

Mở chiếc hộp bằng bạc Thái hậu tặng ra, bên trong có một dây xích nhỏ nhỏ bằng bạc, trên có một miếng hồng ngọc dạng tròn, trên khắc hình rồng phượng đẹp đẽ, Nhạc Hy cũng dễ đoán là Thái hậu muốn tặng nó cho đứa trẻ mà nàng sinh ra.

Vì trong người Hoàng hậu, trong người Thái hậu, cả Nhạc Hy, cả đứa trẻ sau này của nàng nữa, chảy trong mình dòng máu của họ Trương.

Nàng có muốn bỏ lại tuổi thơ, lãng quên ký ức, cũng không thể gột sạch đi dòng máu trong mình, càng không thể nào bỏ lại những người thân, cắt đi máu mủ ruột rà. Dòng họ của mẫu thân nàng đã chẳng còn ai, trên đời này, nàng chỉ có họ Trương người thân mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nhân đạo sơn trường sơn hựu đoạn

NHÂN ĐẠO SƠN TRƯỜNG SƠN HỰU ĐOẠN

(Người nói núi dài rồi cũng tận)

- Trích Xuân tình – Lý Thanh Chiêu.

- -----

Hoàng hậu nắm lấy tay Nhạc Hy, nói: "Muội yên tâm, bản cung sẽ cùng với muội bảo vệ đứa trẻ, không để xảy ra bất cứ sơ suất gì."

Nhạc Hy cũng chỉ gật đầu. Một mình nàng ở trong hậu cung khó lòng có thể tự bảo vệ chính đứa con của mình. Nếu có Hoàng hậu bên cạnh, dựa vào địa vị, thân phận, sẽ không có ai có thể làm hại nàng cùng con nàng sau này. Điều quan trọng là nàng phải bình an sinh ra nó, sau đó thì mọi chuyện đều sẽ ổn.

Bên ngoài có tiếng của Như Dung: "Nương nương, Hoàng thượng cho mời nương nương cùng Hoàng hậu nương nương qua Càn Thanh cung dùng bữa cùng người."

Hoàng hậu nghe thấy, liền nói với Nhạc Hy: "Hôm nay bản cung qua đây cũng chỉ định nói với muội như vậy thôi. Giờ chúng ta qua Càn Thanh cung. Có lẽ Lệ tần cũng ở bên đó đấy."

Nhạc Hy không nói thêm điều gì, cũng chẳng dùng dằng, sai Như Dung mở cửa điện rồi cùng Hoàng hậu đi thẳng tới Càn Thanh cung.

Khi Nhạc Hy cùng Trương Trích Hoa đến Càn Thanh cung, Lệ tần đã có mặt ở đó, đang cười nói hoan hỷ cùng Chu Hậu Thông. Nhạc Hy nhìn thoáng qua Lệ tần, nàng ta trang điểm khá nhạt, lại không có nốt đỏ trên mặt. Nàng cũng đoán được Lệ tần đã dùng bạch ngọc cao của Thẩm Tịch Thành, cho nên mới hết nốt đỏ nhanh đến vậy. Chỉ là thứ cao đó chỉ có thể làm mất đi nốt đỏ, chứ không thể trừ bỏ độc tố trong người của Diễm Mạn Cơ.

Trông thấy Nhạc Hy cùng Hoàng hậu, Hoàng đế liền gọi: "Hoàng hậu, Nhạc Hy, mau lại đây."

Hoàng hậu cùng Nhạc Hy đi tới bàn ăn bày đủ những món ăn kỳ lạ và trân quý. Hai người đồng loạt hành lễ: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn phúc kim an."

Chu Hậu Thông liền rời khỏi chỗ, đích thân đi tới đưa tay đỡ Nhạc Hy và Hoàng hậu: "Ái hậu, ái phi của trẫm mau đứng lên đi."

Lệ tần chỉ đứng lên, không nghiêng người hành lễ, nói: "Thần thiếp mang thai đến tháng thứ năm, không tiện hành lễ, mong Hoàng hậu nương nương thứ tội cho thần thiếp." Đôi mắt hạnh của nàng ta liếc xéo, tỏ rõ sự cao ngạo.

Nhạc Hy cùng Hoàng hậu từ từ đứng dậy. Hoàng hậu biết rõ nàng ta đang cố ý chọc tức nàng, thế nhưng thân là Hoàng hậu, nàng vốn không để ý tới điều ấy, chỉ tỏ ra hiền từ cười như không có chuyện gì rồi nói: "Đương nhiên rồi, lý đầu mà bản cung lại bắt tần phi đang mang thai tháng thứ năm hành lễ chứ?"

Chu Hậu Thông liền ra hiệu cho Hoàng hậu cùng Nhạc Hy ngồi vào bàn ăn rồi bảo: "Nói như vậy, Nhạc Hy cũng không nên lúc nào cũng thỉnh an thế này."

Nhạc Hy cười nhẹ, lại cố ý nói tốt cho Hoàng hậu: "Vâng, Hoàng hậu nương nương hiền lương, cũng không bắt buộc thần thiếp phải hành lễ. Nhưng là phận tần phi, thần thiếp tự thấy mình không thể bỏ qua lễ nghi."

Lệ tần "hử" một tiếng coi thường rồi bảo: "Hy tần cũng đã mang thai đến tháng thứ ba rồi, sao bụng lại không to lắm nhỉ? Xem ra Hoàng thượng sắp có trường công chúa rồi."

Nhạc Hy biết hôm trước Ngự y đích thân chẩn mạch, nói Lệ tần chắc chắn sẽ sinh quý tử, cho nên Lệ tần càng thêm cao ngạo thế này. Nghe Lệ tần nói vậy, Nhạc Hy cũng chỉ bảo: "Con cái là của trời cho, dù là công chúa hay hoàng tử, bản cung cũng đều trân trọng cả. Tin rằng Hoàng thượng cũng thế." Khi nói đến câu cuối, Nhạc Hy nhìn sang phía Chu Hậu Thông, ánh mắt thâm tình, thâm thiết. Chu Hậu Thông cũng cười âm ỉ nhìn nàng.

Lệ tần cười kiêu kiễm, cầm đĩa bạc gấp một miếng cá đuôi phượng có vị cay nhẹ đặt vào bát ngọc của Nhạc Hy, lại nói: "Như vậy thì cố Hy tần càng phải cố gắng bồi bổ, để hài nhi khỏe mạnh. Thế thì mới không phụ sự kỳ vọng và yêu thương của Hoàng thượng và Hoàng hậu."

Nhạc Hy biết Lệ tần gấp cá cay đặt vào bát nàng cố ý nghĩa gì. Dân gian cũng có câu "ăn chua sinh trai, ăn cay sinh gái", Lệ tần là muốn nói, đứa con của nàng nhất định là con gái. Dù vậy, nàng cũng không để tâm tới lời Lệ tần. Thật như câu nàng đã nói với nàng ta, đứa con này cả nàng và Chu Hậu Thông đều trân trọng, đâu nó là trai hay gái.

Hoàng đế vừa uống rượu từ ngọc, vừa nói với Lệ tần: "Chẳng phải nàng nói hôm nay có việc cần xin ý trẫm và Hoàng hậu sao? Trẫm cũng hiếu kỳ muốn biết nàng muốn xin trẫm thứ gì đây?" Chu Hậu Thông vừa nói vừa cười, không có chút ý gì khác.

Diêm Mạn Cơ ngồi chỉnh tề, nói với Hoàng đế: "Thần thiếp tính sơ sơ, thấy ngày thần thiếp lâm bồn gần dịp mừng tết Vạn Thọ của Hoàng thượng. Đó là ngày sinh thần của thiên tử, trong cung không được phép có máu. Thần thiếp ở trong cung sinh nở không được sạch sẽ, chỉ e làm ảnh hưởng đến phúc phần của hoàng thất. Nghe nói ngày Hy tần sinh cũng vậy. Thần thiếp muốn xin Hoàng thượng cho phép thần thiếp cùng với Hy tần tới Ninh Vũ am để sinh nở. Hy vọng Hoàng thượng và Hoàng hậu cho phép."

Nhạc Hy cũng hơi bất ngờ trước đề nghị đường đột của Diêm Mạn Cơ. Diêm Mạn Cơ mà nàng biết dường như không phải người suy nghĩ chu toàn như vậy. Linh tính mách bảo nàng, Diêm Mạn Cơ cùng với đồng minh của nàng ta – Trần Thái Quyên – đang mưu tính một chuyện gì đó không hay ho gì. Hay bọn họ cần che giấu điều gì mà không thể sinh nở trong hoàng cung?

Hoàng hậu cũng hơi ngạc nhiên. Nàng khẽ đưa mắt nhìn Nhạc Hy suy nghĩ. Ánh mắt Nhạc Hy cũng băn khoăn, mà nàng không thể đoán được chút ý tứ nào từ ánh mắt sâu hút của Nhạc Hy.

Hoàng đế đương nhiên cũng mất một khoảng thời gian để suy nghĩ. Trầm tư chốc lát, người nói: "Điều này khá là có lý. Trẫm trước đó cũng chưa tính đến chuyện này. Như vậy thì cách ngày sinh tầm mười ngày, nàng cùng Hy tần sẽ đến Ninh Vũ am sinh hạ. Vừa là để tích phúc cho hoàng thất và hài tử, vừa là để ngày tết Vạn Thọ hoàng cung không thấy máu."

Trên trán của Hoàng hậu có vài giọt mồ hôi nhỏ lấm tấm. Nàng không tránh được có chút nghi kỵ lời Lệ tần, song Hoàng hậu thấy Hoàng đế nói vậy chỉ nhẹ nhàng đáp: "Hoàng thượng anh minh. Thần thiếp không có ý kiến gì thêm."

Nhạc Hy cúi đầu thưa: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn nương nương đã sắp xếp."

Hoàng hậu nhìn qua phần bụng đã hơi nhô ra của Lệ tần và Nhạc Hy, ánh mắt có chờ mong, lại dường như có cả ưu phiền và nuối tiếc: "Hậu cung lâu lắm mới có đại hỷ, bản cung hy vọng hai vị muội muội có thể bình an sinh hạ hài nhi."

Dùng xong ngọc thiện, Hoàng hậu nán lại nói chuyện cùng Hoàng thượng thêm chốc lát. Nhạc Hy và Lệ tần cùng nhau rời khỏi Càn Thanh cung. Nhạc Hy vịn tay Phương Hà bước đi trên trường nhai, song song với chủ tớ Diêm Mạn Cơ. Dù đi cùng một con đường, hai cung cũng không xa nhau là mấy, thế nhưng Nhạc Hy cùng nàng ta vẫn không nói với nhau một câu nào.

Không rõ do cố ý hay đã dự tính từ trước, Lệ tần cắt lời trước với Nhạc Hy: "Thành thái y là người giúp người chẩn thai sao? Y có nói hài nhi của người là nam hay nữ không?"

Nhạc Hy đến cái nhếch môi cũng không thèm, gương mặt không một biểu cảm gì, chỉ đáp: "Bản cung không hỏi, huynh ấy cũng không nói. Với bản cung, con cái là lộc trời cho, nam nữ đều được cả."

Lệ tần cười chum chim như thể coi thường: "Sống ở hậu cung cùng nhau dễ cũng được hai năm, bản cung vẫn cho rằng người là kẻ giả tạo và thờ ơ nhất. Ở người, bản cung thật sự không đoán được điều gì."

Nhạc Hy lần này không kim được mà bật cười. Nàng nói: "Đến người gần nhất với người, người còn không hiểu rõ, lại còn muốn đoán được ở bản cung điều gì?"

Lệ tần vốn là người nóng tính, có chút không kiềm chế được, phần nộ hiện rõ lên mặt. Nhạc Hy công nhận lời nàng ta, nàng là người giả tạo và thờ ơ.

"Nhắc đến Thành thái y, bản cung chợt nhớ ra huynh ấy là người giúp người trị nốt đỏ trên gương mặt. Không biết giờ tình hình của người thế nào rồi?" Nhạc Hy cố ý hỏi han, mục đích là để thăm dò.

Lệ tần dường như bốt giận, đáp: "Bạch ngọc cao đó công hiệu rất tốt, vừa bôi lên vài ngày thì đã mất hẳn những chấm đỏ đó. Ngoài ra còn kê vài phương thuốc bổ, cao bôi để bản cung chữa dứt điểm. Xem ra lần đó bản cung đã quá nóng vội rồi. Nốt đỏ của bản cung chỉ là do dị ứng mà thành."

Nhạc Hy không cười, không đáp, chỉ tự chế nhạo nàng ta trong lòng. Lệ tần nóng vội hồ đồ, đây cũng không phải lần đầu nàng thấy.

"Thành thái y hôm trước qua trị nốt đỏ cho bản cung, tiện thể cũng nói thai nhi trong bụng bản cung là hoàng tử." Lệ tần xoa vùng bụng nhô cao, tự hào nói.

Nhạc Hy vốn không để tâm tới, Lệ tần lại đã cố ý nói ra, Nhạc Hy cũng đành nói với nàng ta thật chân thành: "Bản cung cùng người không thân không thiết, trước sau có vài mâu thuẫn nhỏ, thế nhưng nay tiện đường, bản cung cũng có lời này muốn nói với người. Mẹ quý nhờ con là đạo lý từ cổ chí kim. Thế nhưng muốn quý nhờ con, trước hết cứ bình an sinh hài tử đã. Muốn sinh hài tử bình an, tốt nhất người đừng nên tin tưởng ai. Bản cung hy vọng mình và Thành đại ca là những người đầu tiên và cũng là cuối cùng biết chuyện này."

Lệ tần ngạc nhiên nhiều hơn tức giận. Nàng ta im lặng không nói gì, lại nghe Nhạc Hy nói thêm: "Những người thân thiết nhất với người cũng có thể đâm sau lưng người bất cứ lúc nào. Lần trước người cũng đã sảy thai, sao không tự xem xét xem đó có thật sự là một sự cố ngẫu nhiên hay không? Làm sao người có thể chắc chắn lần này mang thai không như lần trước? Bản cung nói vậy thôi. Chúng ta đều là những người đang mang thai trong hậu cung, hoài thai đã khó, giữ thai còn khó hơn."

Nhạc Hy nói vậy rồi vịn tay Phương Hà bước đi trước, để lại mình Lệ tần ngẩn ngơ cùng tỷ nữ Hạ Mai của nàng ta, đứng giữa trường nhai dài rộng.

"Hạ Mai, người bảo lời của Thẩm Nhạc Hy nghĩa là sao? Nàng ta có ý gì? Nàng ta nói... bản cung có thể mất đứa trẻ này bất cứ lúc nào... Bản cung đã rất thận trọng rồi, lẽ nào còn kẻ nào có thù oán muốn hãm hại bản cung sao?" Lệ tần run sợ đến tái người, xiết tay Hạ Mai.

Hạ Mai chau mày chốc lát rồi kéo tay Lê tần bước đi, vừa đi vừa từ từ thưa: "Nương nương xin đừng quá lo lắng. Nô tỳ cho rằng Hy tần muốn ly gián quan hệ giữa nương nương và những người thân thiết với nương nương."

Lê tần bước đi theo lực kéo của Hạ Mai nhưng vẫn lo sợ không thôi: "Không! Lời nàng ta không phải hoàn toàn không có lý. Bản cung cũng đã từng hoài nghi một người hại bản cung lần trước, không phải Khang tần, cũng không phải Hy tần. Gần đây bản cung cũng đã cẩn thận người đó hơn trước rồi. Xem ra Hy tần cũng đã biết điều gì đó hoặc nghĩ giống bản cung. Về sau hẳn là bản cung càng ngày càng phải đề phòng người đó hơn."

Hạ Mai dường như không hiểu, liền hỏi: "Nương nương, người muốn nói là... Đức phi? Hiền tần? Hay là Trang tần..."

Lê tần chỉ nói: "Không có đồng minh, tốt nhất trong lúc này, không biết ai bạn ai thù, cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình thôi." Ánh mắt Lê tần sắc bén, nói xong liền bước thẳng về phía Trường Xuân cung.

"Tìm tìm kiếm kiếm

Lạnh lạnh lùng lùng

Thê thê thâm thâm rầu rầu

Tiết khí cứ ảm rồi chợt lạnh

Thật là khó nghĩ ngại biết bao

Ba chén hai lần rượu nhạt

Sao cần được gió lửa ban đêm

Cánh nhận bay qua

Lòng ta chợt thê lương sâu sắc

Là người đã quen khi xưa...

Khắp đất hoa vàng phủ khắp

Tiều tụy bao nhiêu

Giờ ai còn chịu hái hoa?

Thần thơ bên cửa sổ

Cô đơn mà trời đã tối đen

Cây ngô đồng gặp mưa bay

Hoàng hôn buông xuống, từng giọt mưa rơi

Tình cảnh này

Chỉ một chữ "sầu" không nói hết..." [1]

[1] Trích "Thanh thanh mạn" – Lý Thanh Chiếu.

"Trẫm từng nghe Hiền tần và Trang tần đàn và ngâm khúc "Thanh thanh mạn" của Thanh Chiếu, thế nhưng quả đúng chỉ có nàng mới đàn được cái thanh chất "sầu không nói hết" của "Thanh thanh mạn" mà thôi." Chu Hậu Thông trầm giọng tán dương, đưa tay rót một chén rượu đầy rồi tự uống.

Nhạc Hy đưa khăn tay lau nhẹ qua các dây đàn cổ cầm rồi cười nhẹ: "Hoàng thượng đã quá khen. Thần thiếp chỉ là kẻ tay quen mà thôi."

Chu Hậu Thông đưa mắt nhìn cung đàn cổ cầm, nói: "Cây đàn này là của mẫu thân trẫm. Mười năm nay chưa từng có người được đàn qua, gổ lạnh dây trùng. "Cánh nhận bay qua, lòng ta chợt thê lương sâu sắc, là người đã quen khi xưa..." Về sau, mỗi lần nghe đến "Thanh thanh mạn", trẫm luôn chợt nghĩ đến hai người. Một người là mẫu thân, người kia là..." Nói đến đó, hần bỏ ngô, dứt khoát cầm chén rượu lên mà uống cạn.

Trái tim Nhạc Hy dường như hẫng một nhịp. Nàng cảm giác mình đoán được người kia là ai. Nhẹ nhàng, Nhạc Hy chỉ nói: "Hoàng thượng, người có tâm sự gì nên nói với thần thiếp. Lúc này trời cũng không còn sớm nữa, Hoàng thượng tối nay đã uống hơi nhiều."

Hần đưa mắt nhìn nàng, lại nắm lấy tay nàng mà cười ngây ngô: "Nàng mang thai cũng đã bảy tháng rồi, trẫm lại bắt nàng đàn thế này, là trẫm không đúng. Để trẫm sai người đưa nàng hồi cung." Chu Hậu Thông đã chuênh choáng men say, lời nói dường như thiếu trôi chảy, lại có chút uể oải.

Khi Chu Hậu Thông đang định cất giọng gọi, Nhạc Hy liền cất lời hần: "Hoàng thượng, vài hôm nữa thần thiếp phải tới Ninh Vũ am sinh nở rồi. Thần thiếp muốn ở cạnh Hoàng thượng lâu hơn một chút."

Hần đứng đứng rót tiếp một chén rượu, nâng nó lên ít lâu rồi lại uống cạn. Uống xong, hần nhìn Nhạc Hy, bắt chợt ôm lấy nàng, rồi đặt đôi tay nàng lên má: "Tích Nguyệt, ta... ta biết nàng lại trở về trong giấc mơ của ta. Hôm qua ta mơ thấy nàng, nàng mặc y phục lụa đào, cài nghiêng một đoá hoa thược dược, đứng chờ trẫm dưới gốc cây hồng hạnh trong Yên hoa viên. Nàng biết không, mười mấy năm rồi, ta gặp nhiều người giống nàng đến thế, ta vẫn là không quên được bóng hình của nàng năm xưa. Ta không biết vì sao ta lại mãi nhớ nhưng nàng, không biết có phải vì từ lâu, đã luôn có những người giống nàng quanh ta rồi... Ta đã quen với việc lúc nào cũng tìm thấy dấu đó đáng vẽ của nàng quanh Trích Hoa và Nhạc Hy... Nhiều khi ta ở bên cạnh nàng ấy chỉ để nhớ đến nàng..."

Lời Chu Hậu Thông, từng câu từng chữ như mũi kim đâm vào trái tim Nhạc Hy, khiến cho nàng không kim được mà rơi nước mắt đắng cay. Nàng biết người hần luôn tương tư chính là mình, mà dường rằng lại không phải là nàng. Hần nhớ Trương Trích Nguyệt. Còn nàng, nàng là Nhạc Hy, là Hy tần của hần. Hai người ấy không phải là một. Cho nên nàng đổ kỵ với Trương Trích Nguyệt là điều dĩ nhiên.

Ngày đó, hần nói với nàng, hần coi nàng như thê tử, nàng đã tin nàng là người quan trọng nhất với hần. Cuối cùng nàng lại không địch được chính bản thân mình trong quá khứ, không

địch được với Trương Trích Nguyệt – thứ nữ mà nàng cho rằng là kém cỏi năm xưa.

Nàng từng muốn vứt bỏ quá khứ, vứt bỏ cái đáng về Trương Trích Nguyệt, thế nhưng nàng cũng đâu ngờ người nàng yêu lại yêu cái đáng về Trương Trích Nguyệt của năm đó.

"Hoàng thượng, thần thiếp là Nhạc Hy, không phải Tích Nguyệt." Nhạc Hy lau nước mắt, cố gắng nói thật chắc chắn.

Đường như tỉnh mộng, Chu Hậu Thông khẽ đẩy tay phải của nàng ra. Chính hắn có lẽ cũng không ý thức được mình vừa nói những điều gì với nàng. Lúng túng ít lâu, hắn hỏi một câu thật vô nghĩa: "Nàng vẫn ở đây sao? Để trẫm..."

Nhạc Hy ngắt lời hắn bằng cách nói thật nhanh và dứt điểm: "Hoàng thượng vì sao vẫn nhớ mãi không quên nàng ấy...?" Không đợi hắn đáp, Nhạc Hy đã nói thêm: "Vì quanh người luôn có những người gọi ra đáng về của nàng ấy để Hoàng thượng nhớ về sao?"

Nhạc Hy vốn đã sợ hãi quá khứ, sợ hãi mỗi lần Chu Hậu Thông nhắc lại cái tên khi trước của mình; giờ đang mang thai, tâm lý lại càng thêm nhạy cảm. Hơn nữa đây cũng không phải lần đầu xảy ra chuyện thế này.

Chu Hậu Thông hơi bất ngờ trước thái độ của Nhạc Hy, hắn không câu giện, chỉ hồ nghi hỏi: "Nhạc Hy... nàng sao thế?"

Nhạc Hy làm như không nghe thấy những câu hỏi, chỉ cười như tự giễu rồi nói: "Hoàng thượng, người đã từng nghĩ, người mãi yêu thương một người cũng là một sự sai lầm chưa? Hoàng thượng có thể yêu mãi một người, điều đó đối với Lệ tần, với Đức phi, Ý phi, Túc phi có lẽ chẳng phải việc gì nghiêm trọng. Các nàng ấy cần sự sủng ái của người. Thế nhưng người vì yêu mà mượn chút đáng về của Hoàng hậu và thần thiếp để nhớ tới nàng ta, người đã từng nghĩ tới cảm nhận của thần thiếp cùng Hoàng hậu hay chưa?"

Lúc này, Chu Hậu Thông hơi cá giận, hắn nặng lời: "Nhạc Hy!"

Nhạc Hy lắc đầu ngậy dại, vẫn tiếp tục nói: "Chắc chắn Hoàng thượng không từng nghĩ tới rồi. Thần thiếp đón đầu biết chừng nào... Thần thiếp muốn hỏi, thần thiếp thua kém Trích Nguyệt ở chỗ nào? Tài năng, dung nhan, phẩm chất? Hoàng thượng liệu đã hiểu nàng ta bằng thần thiếp chứ?" Nhạc Hy như tỉnh như mơ, không còn kiểm soát được mọi thứ: "Ha, nàng ta gặp Hoàng thượng một lần, chỉ một lần... Những gì của hai người cũng chỉ trong một lần đó, đẹp đẽ và lãng mạn biết bao. Đầu phải là trong miếu hoàng tòi tàn hay trên cành cây cheo leo như kỷ niệm giữa hai chúng ta chứ? So với nàng ta, thần thiếp trong mắt người có biết bao điểm xấu, và thời gian giữa chúng ta còn rất dài, Hoàng thượng còn trông thấy thần thiếp già đi, tệ đi, tàn đi. Nhưng nàng ấy trong mắt người chỉ có một khoảnh khắc đó, cho nên luôn đẹp đẽ và thánh thiện..." Biết bao điều nàng luôn muốn nói, trong một phút không kiềm chế được liền phun ra hết thảy. Tuy rằng đều là lời khó nghe, song trong lòng nàng vẫn cảm thấy thanh thản hơn được phần nào.

"Nhạc Hy, nàng nói đủ chưa?" Chu Hậu Thông đang hơi có men say, bị Nhạc Hy nói những lời khó nghe nên đã hơi cáu. Ngực khí của hắn lộ rõ sự giận dữ.

"Khi Hoàng thượng nói, thần thiếp là một thê tử, là người tri kỷ người mắt cá đời để tìm kiếm, thần thiếp đã cảm thấy mình là nữ tử hạnh phúc nhất trên cõi đời. Vậy mà, thê tử của người cũng không sánh bằng hồng nhan nơi đáy lòng đó. Người cũng chưa từng nói... người yêu thần thiếp..."

"Vậy thì nàng muốn chất vấn trẫm về chuyện đó hay sao? Trẫm từng nói với nàng, trẫm vẫn luôn lưu luyến nàng ấy... Nàng không thể thông cảm cho trẫm? Giờ nàng muốn trẫm phải làm sao đây?" Chu Hậu Thông không tìm ra một lời phản kháng nào. "Khi say nói lời thật, trong mộng nói tiếng lòng", hắn lỡ thốt ra những lời gì khi say, có lẽ Nhạc Hy đều đã nghe, giờ có biện bạch, hắn biết cũng không thể khiến nàng tin nữa.

Nhạc Hy đi tới góc đại điện, gỡ bức tranh thiếu nữ dưới gốc hồng hạnh xuống. Chu Hậu Thông định ngăn lại nhưng không kịp, chỉ biết tro mắt nhìn nàng xé bức tranh thành nhiều mảnh nhỏ. Nhạc Hy xé bức tranh như thể muốn nghiền nát một nỗi phần uất tích tụ lâu ngày, như thể muốn giấy xé lên kẻ thù mà nàng căm hận nhất.

Ánh mắt Chu Hậu Thông tràn ngập phẫn nộ: "Nhạc Hy, nàng điên rồi!" Vô thức, hắn vội vã chạy đến, nhặt những mảnh tranh bị xé vụn, đáng về tiếc nuối vô cùng.

Nhạc Hy cười nói: "Thần thiếp muốn sao ư? Muốn người quên nàng ấy đi, người làm được chứ? Thần thiếp chỉ ước sao..." Đường như giác ngộ được những điều không nên nói, nàng dừng lại chốc lát: "Thần thiếp chỉ ước Hoàng thượng có thể nhớ đến thần thiếp không chỉ như một tần phi, không chỉ như một cái bóng. Cái bóng mà có xé bao nhiêu lần, người vẫn có thể giữ nguyên dáng hình trong tâm thức..."

Nói xong, nàng liền tự tay mở cửa, khó khăn bước từng bước một nhọc ra ngoài điện.

Đêm thu. Dưới ánh trăng như dải the dài, cây và hoa trong Càn Thanh cung in thành những bóng đen lên nền gạch đá xanh, trông lạnh lẽo và tịch mịch vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Dạ thâm vô ngữ độc hàm tình

DẠ THÂM VÔ NGỮ ĐỘC HÀM TÌNH

(Đêm sâu, không nói, cô đơn ôm một mối tình)

*Trích Cung từ - Đối Thúc Luân.

Phương Hà và Tường Mục Anh đứng bên ngoài điện chờ nàng. Trông thấy gương mặt không vui vẻ của nàng, Tường Mục Anh liền hỏi: "Nương nương, Hoàng thượng làm sao vậy?"

Nhạc Hy lạnh nhạt như thể không quan tâm tới, chỉ nói: "Bản cung lỡ tay làm hỏng bức tranh Hoàng thượng yêu thích, cho nên người nổi giận rồi. Người giúp bản cung an ủi Hoàng thượng, sau đó hầu hạ người nghỉ ngơi. Bản cung về trước."

Nói rồi, Nhạc Hy liền vịn tay Phương Hà chậm chậm bước đi. Tường Mục Anh nhìn theo nàng ái ngại, lại không kịp gọi loan kiệu đưa nàng về.

Thuận theo lời Hy tần, Tường Mục Anh đánh liều bước vào đại điện. Y liền trông thấy Hoàng đế ngồi giữa những mảnh giấy vụn. Ánh mắt người mơ hồ không rõ. Y cũng chẳng thể đoán người đang luyến lưu, nuối tiếc hay oán hận. Chỉ thấy đôi mắt người mênh mang vô cùng, tựa như chứa được đủ hết thảy phong ba dữ dội.

Hầu hạ người nhiều năm, y cũng dễ đoán bức tranh bị hỏng là bức tranh nào. Y thoáng hiểu những gì vừa xảy ra với Hy tần và Hoàng đế. So với những tần phi khác, y với Hy tần có

quen biết đặc biệt hơn cả và Hy tần cũng là tần phi y quý trọng nhất. Không ngại, y mở lời: "Hoàng thượng giận Hy tần nương nương vì Tích Nguyệt cô nương sao?"

Hoàng đế trầm mặc không đáp. Tường Mục Anh xưa nay là người hầu cận của hắn, hắn đã quen với việc tâm sự chuyện nhà với y. Hắn không trách y, nhưng cũng không nói gì.

"Nô tài biết người rất buồn, Tích Nguyệt cô nương là người đầu tiên Hoàng thượng thật lòng yêu thương và để ý. Hoàng thượng không phải người đầu tiên Hy tần yêu, nhưng Hy tần có thể gác lại quá khứ để một lòng yêu Hoàng thượng. Người nên buông bỏ chấp niệm..."

"Trẫm đều biết... Nhưng Tiều Anh Từ, chuyện tình cảm hiểu được thì dễ, bỏ được mới khó khăn. Trẫm... vẫn là không quên được, không thể không trân trọng." Chu Hậu Thông bắt lực ôm đầu.

Tường Mục Anh ngồi xuống bên cạnh Chu Hậu Thông, lại nhặt bình rượu mà hắn để dưới đất lên, uống một hơi dài rồi nói: "Hoàng thượng thử nghĩ lại xem vì sao mình không thể buông bỏ người năm xưa? Vì người đó Hoàng thượng gặp một lần rồi đã rời đi mãi mãi, người sẽ không bao giờ có được. Thử Hoàng thượng không có được, cho nên người mới trân trọng đến thế."

"Im miệng!" Chu Hậu Thông không kim được mà gắt lên. "Trẫm một lòng một dạ nhớ nhưng một người, chẳng lẽ là sai sao?"

Tường Mục Anh giữ bình tĩnh, từ từ nói: "Hoàng thượng, người nhớ nhưng một người không sai. Song... đã bao giờ Hoàng thượng từng nghĩ điều đó sẽ khiến cho người yêu Hoàng thượng thật lòng bị tổn thương hay chưa?"

Chu Hậu Thông cá giận mà mắng: "Hy tần há lại không có người nàng ấy nhớ mãi? Nếu như nàng ấy từng có, lại thêm việc nàng ấy yêu trẫm thật lòng, nàng ấy nên hiểu cho trẫm mới phải." Dừng một lát như để trời một cục tức xuống, Chu Hậu Thông dứt khoát: "Từ nay hằng sáng không cần bẩm báo cho trẫm về thai tượng của Hy tần, cũng không cần nhắc đến nàng ta trước mặt trẫm."

Tường Mục Anh bắt lực nhưng vẫn cố gắng thuyết phục: "Hoàng thượng, nhưng Hy tần nương nương..."

Chu Hậu Thông cắt ngang lời y, nghiêm giọng: "Trẫm đã nói với người điều gì? Giờ đến người cũng không đặt trẫm vào tâm mắt nữa sao? Lui đi, trẫm muốn ở một mình."

Tường Mục Anh biết không thể cứu vãn gì thêm, chỉ đành ngậm ngùi đi khỏi đại điện. Y biết hôm nay Hoàng đế có say, cho nên thần trí không được tỉnh táo, nói ra một số lời hơi khó chịu. Nhưng mai về sau, y không ngờ, hậu quả của đêm say này lại lớn đến thế.

Những ngày sau, tin tức từ Ninh Vũ am truyền về Từ Cẩm Thành: Lệ tần sinh hạ trưởng tử, mẹ tròn con vuông. Chu Hậu Thông cùng tiền triều mừng vui khôn xiết. Phụ thân Lệ tần được thăng từ Nhị phẩm Thị lang lên đến Nhất phẩm Thượng thư bộ Công, mẫu thân thăng từ Tam phẩm cáo mệnh phu nhân lên Nhất phẩm phu nhân. Cả nhà Diêm thị chỉ nhờ sự xuất hiện của một đứa trẻ mà trở nên hiển vinh không đâu sánh kịp. Đây còn là đứa trẻ quan trọng đối với Hoàng thất – Hoàng trưởng tử, tương lai có thể là người kế thừa đại thống.

Xe ngựa chở Diêm Mạn Cơ cùng với hoàng tử từ Ninh Vũ am về tới Đông Hoa môn vào lúc chiều tà ngày hai mươi tháng tám. Để hậu cùng với đa số tần phi đều đến để đón mẫu tử Lệ tần hồi cung, chỉ thiếu Túc phi cùng Hy tần. Nhạc Hy mang thai, đi lại không tiện, Hoàng hậu đặc miễn cho việc đón. Túc phi đột nhiên đổ bệnh, cũng không thể đi Đông Hoa môn.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu." Lệ tần khoác chiếc áo chàng dày màu đỏ, theo sau là nha hoàn Hạ Mai của nàng ta, trên tay bồng đứa trẻ trùm trong chiếc chăn dày màu xanh sẫm.

Chu Hậu Thông đến bên cạnh nâng tay Mạn Cơ lên, vui vẻ nói: "Nàng vừa sinh xong, sức hãy còn yếu, không cần hành lễ làm gì."

Hạ Mai đứng sau Diêm Mạn Cơ chủ động ôm đứa trẻ tới trước mặt để hậu, hào hứng nói: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, đây là tiểu hoàng tử."

Chu Hậu Thông đưa tay đỡ lấy đứa trẻ từ tay Hạ Mai, động tác vô cùng cẩn thận ôn nhu. Dường như là lần đầu bồng trên tay trẻ nhỏ, hắn còn hơn có chút vụng về nhưng trên gương mặt tràn ngập niềm vui.

Hoàng hậu hơi rướn người ngắm tiểu hoàng tử, khẽ bảo: "Gương mặt thật giống Hoàng thượng, nhất là đôi mắt. Tiểu hoàng tử của Lệ tần đúng là có phúc khí." Giọng Hoàng hậu càng về cuối câu càng trầm, lại phảng phất buồn bã, u sầu.

Lệ tần dường như nghe ra tâm trạng của Hoàng hậu, lại cố ý chêm nêm vào: "Nương nương nói rất đúng. Thần thiếp cũng tin hài nhi của nương nương sinh ra sẽ rất giống Hoàng thượng."

Chu Hậu Thông dường như không mấy bận tâm, vẫn ôm đứa trẻ và cưng nựng nó. Hắn lần đầu làm cha, ngẫu nhiên trong lòng cũng nảy sinh một thứ tình cảm khó nói. Trong một khoảnh khắc, hắn đột nhiên thấy mình như trở nên hạnh phúc lạ lùng, là cái xúc cảm mà gần ba chục năm sống trên đời, hắn chưa từng được trải qua. Đứa trẻ với hắn, trong người chảy chung một dòng máu, thế như có một sự liên kết cực kỳ đặc biệt.

Trang tần vốn khéo ăn khéo nói, thấy Lệ tần có ý nói vậy, liền tự tìm cách giải vây cho Hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương nói thật đúng. Tiểu hoàng tử chào đời gần với dịp tết Vạn Thọ, hậu cung tiền triều mừng càng thêm mừng, vui càng thêm vui. Lúc này Đông Hoa môn gió lồng, hay là Hoàng thượng cùng Lệ tần đưa tiểu hoàng tử trở về Trường Xuân cung nghỉ ngơi được không ạ?"

Hoàng hậu nhẹ nhàng nói: "Trang tần đúng là cẩn thận quá. Bàn cung cũng hơi sơ ý." Nói rồi, nàng quay sang Lệ tần nói: "Vây... Lệ tần mau đưa tiểu hoàng tử trở về Trường Xuân cung, khi khác bàn cung cùng các tần phi sẽ lại tới thăm tiểu hoàng tử."

Gương mặt Lệ tần lộ rõ vẻ tự mãn, lại đưa mắt nhìn qua Hoàng đế đang bồng tiểu hoàng tử rồi nói: "Nương nương, Hoàng thượng đang mãi bồng tiểu hoàng tử, chi bằng để thêm chút nữa cũng được."

Hoàng hậu biết rõ Lệ tần đang cố ý công cáo sự yêu thương của Hoàng đế với tiểu hoàng tử với nàng và phi tần hậu cung. Thế nhưng Hoàng hậu tự hiểu mình thân là người làm chủ hậu cung, Lệ tần lại vừa sinh tiểu hoàng tử đầu tiên của hoàng thất, nàng cũng không muốn đối chấp với Lệ tần, làm mất hòa khí hậu cung.

Đức phi thân là người đứng đầu chúng tần phi, liền thay Hoàng hậu gọi: "Hoàng thượng!" Chu Hậu Thông như không để tâm đến, vẫn đùa vui với hài nhi, để Đức phi phải gọi lại với giọng lớn hơn: "Hoàng thượng!" Chu Hậu Thông lúc bấy giờ mới ngẩng đầu lên. Đức phi liền thưa: "Đông Hoa môn gió lồng, sẽ hại đến Hoàng thượng cùng tiểu hoàng tử, chi bằng Hoàng thượng cùng Lệ tần đưa tiểu hoàng tử trở về Trường Xuân cung."

Chu Hậu Thông vẫn nhìn tiểu hoàng tử bằng ánh mắt âu yếm, không ngắt đầu mà nói với Lệ tần: "Chúng ta trở về Trường Xuân cung!"

Lệ tần "Vâng" một tiếng nhỏ nhẹ rồi sóng bước cùng Hoàng đế bước đi, vừa đi vừa cùng hắn cưng nựng đứa trẻ trước biết bao ánh mắt thèm muốn của Hoàng hậu và phi tần hậu cung.

Hoàng hậu thờ dài một tiếng rồi quay qua nói với tần phi: "Mọi người hồi cung đi, bàn cung cũng trở về."

Hậu phi tần mắc mỗi người một nơi, chỉ có Ý phi đi sóng vai bên cạnh Hoàng hậu, thì thầm với nàng vài câu an ủi.

Đồng Hoa môn dần vắng lặng, chỉ còn tiếng nhạn kêu cuối chiều ngê xao động tâm can. Nền trời có những vệt tím hồng xen lẫn với xanh lẫn bạc, tựa như mảnh vỏ của con trai trai; nhuộm không gian thành một màu hồng nhạt thể lương vô cùng.

Trường Nhạc cung ngày dài tịch mịch. Nhạc Hy vịn tay Như Dung và Phương Hà tản bộ trong hậu viên, thi thoảng dừng lại bên mấy đóa hoa thược dược, mẫu đơn.

Phương Hà vừa đi vừa khẽ trách: "Nương nương, người đã mang thai đến tháng thứ tám rồi. Nương nương lại cứ đi ra ngoài thế này, ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao?"

Nhạc Hy dường như không mấy bận tâm, chỉ hỏi: "Nghe nói hôm nay Lệ tần hồi cung rồi?"

Như Dung nhìn nàng một chốc rồi mới báo: "Đúng vậy, thưa nương nương. Lệ tần mới về, đưa theo tiểu hoàng tử."

Phương Hà chau mày nhìn Như Dung. Thị hiểu mình lỡ lời liền im bặt, không dám nói thêm lời gì vô nghĩa. Nhạc Hy lại như chẳng chú ý, chỉ bảo: "Thế thì tốt rồi."

Nói xong, nàng lại bước đi chậm chậm quanh hậu viên, chính nàng cũng không biết mình đã đi qua bao nhiêu vòng, nhìn chậu hoa Hoàng Quan Phấn Hồng Y được bao nhiêu lần nữa. Chỉ thấy dường như nó đã in hằn vào đáy mắt, quen đến độ không muốn nhìn thêm. Phương Hà và Như Dung đều không đón được ý tứ của chủ nhân, chỉ đành bước đi theo nàng mà im lặng.

Chán nản, Nhạc Hy ngẩng đầu lên cao. Trên đỉnh mái lưu ly của tiền điện, loáng thoáng nàng trông thấy vài con nhạn vút qua trong chốc lát rồi lại bay về với trời xanh mênh mông. Bất giác nàng cười khẽ, lại thì thầm hát: "Đôi kẻ yến oanh rồi cũng trở thành năm đất. Ngàn vạn mối sầu đắng đặc tận kiếp sau, để truyền lại cho tao nhân mặc khách. Rằng: Có kẻ say trong điên cuồng, hát trong đau khổ, chỉ để tìm lại niềm mơ chìm nhạn năm xưa..."

Đến đây, Phương Hà và Như Dung mới biết được, hóa ra chủ nhân mình đang có điều dần vật khổ tâm. Phương Hà có lẽ là người rõ hơn Như Dung, bởi thị theo Nhạc Hy từ lúc ở Trương gia, thị biết rõ những điều xảy đến với nàng. Khẽ ra hiệu cho Như Dung lui xuống, thị từ từ nói: "Nương nương đang nhớ đến Hoàng thượng ạ?"

Nhạc Hy chỉ cúi đầu mà nói: "Phương Hà, ngày đó... bản cung không hối hận vì đã xé bức tranh đó, bản cung cũng không day dứt những lời bản cung nói với Hoàng thượng. Thế nhưng người vì thế không tới quan tâm đến bản cung nữa, bản cung cũng thật sự buồn. Qua ngày mai, bản cung phải đến Ninh Vũ am, người cũng không đến tiễn bản cung nữa..."

Phương Hà nắm lấy tay nàng nghẹn ngào an ủi: "Nương nương, có lẽ Hoàng thượng vì bận quá, hơn nữa hôm nay Lệ tần cũng mới từ Ninh Vũ am trở về... Khó trách được Hoàng thượng lại không đến thăm người. Chắc là ngày mai, người sẽ tới Trường Nhạc cung."

"Thật sao?" Nhạc Hy ngậm cười trong cay đắng, chua chát vô cùng. Nàng nói thể lương: "Ngày hôm qua, bản cung nghe thấy ngoài trời có một tiếng chim lợn trời ai oán, lại mộng thấy mẫu thân. Bản cung chi e sau chuyến đi Ninh Vũ am ngày mai có biến cố bất ngờ xảy ra..."

Phương Hà hơi sợ hãi, thị hơi rùng mình một cái rồi bảo nàng: "Nương nương, người đừng nói gở vậy. Giờ tuy Hoàng thượng không tới, thế nhưng nương nương bình an sinh hạ hài nhi, chắc chắn Hoàng thượng sẽ lại thương yêu người như xưa."

Nhạc Hy ánh mắt đậm nhiên như nước: "Bản cung nào muốn dùng đứa con nít kéo Hoàng thượng? Bản cung chỉ hy vọng có một ngày Hoàng thượng hiểu được lòng bản cung." Ngừng một lát, Nhạc Hy nói sang chuyện khác thể như không liên quan: "Phương Hà, đã bao giờ người muốn rời khỏi chỗ này chưa? Đã bao giờ muốn cùng ai rời khỏi nơi này chưa?" Giọng nàng trầm trầm, lại cười khổ: "Bản cung thì rất muốn... rất muốn ra khỏi nơi này. Nhưng có quá nhiều thứ ràng buộc, quá nhiều người cản bản cung, quá nhiều người bản cung lưu luyến không từ bỏ được."

Phương Hà nhìn Nhạc Hy mà lòng đột nhiên cảm thấy thể lương, trái tim dần se se lại. Thị dường như hiểu được lòng chủ nhân mình, thị cũng chỉ dám nói một câu cụt ngủn: "Nô tỳ cũng vậy... Nô tỳ cũng không thể rời xa nương nương..."

Nhạc Hy và Phương Hà đã gắn bó với nhau từ thuở mới biết nhận thức mọi thứ, mọi việc. Hai người giống như là hình với bóng, không thể tách rời. Nhiều người bên cạnh đến vậy, Phương Hà vẫn là người không thay thế được trong lòng Nhạc Hy.

"Người gắn bó với bản cung lâu đến thế, bản cung cũng không muốn rời xa người." Ngừng lại chốc lát, Nhạc Hy khẽ nói: "Bản cung có điều này muốn nói với người, người phải nghe thật kỹ càng. Chuyến đi hai ngày nữa tới Ninh Vũ am, người hãy ở lại Trường Nhạc cung, chỉ cần để Nhữ Phấn và Như Dung đi cùng bản cung là được."

Phương Hà có chút bất ngờ, thị không kim được mà buột miệng: "Nương nương, như thế không thể được... Nô tỳ nhất định phải cùng nương nương đi lần này."

Nhạc Hy dường như linh tính được có những chuyện không hay xảy ra. Nếu nàng đi khỏi đây, nhất định bên cạnh Hoàng hậu không còn một ai để tin nhiệm. Vạn nhất có chuyện gì xảy ra với nàng ta, chính nàng cũng thiệt nhiều lợi ít.

Nhạc Hy trầm giọng nói: "Bản cung để người lại đều có nguyên nhân cả. Người hãy coi như đây là mệnh lệnh của chủ nhân, hiểu chứ?"

Phương Hà siết chặt đôi tay Nhạc Hy, nói: "Nương nương, nô tỳ hiểu rõ, người lo lắng cho Hoàng hậu và Thái hậu, sợ họ ở trong hậu cung sẽ không an toàn. Nhưng bao nhiêu năm như vậy, hai người họ vẫn sống trong hậu cung mà không có nương nương. Lúc này là lúc quan trọng, nương nương bình an sinh hạ hài nhi chính là tốt cho họ nhất. Cho nên, xin nương nương để nô tỳ đi theo chăm sóc người."

Nhạc Hy liền dùng giọng thật nghiêm để thuyết phục thị: "Người phải nhớ rõ, bản cung để người ở lại là cũng đã sắp xếp hết thảy cho tương lai rồi."

Phương Hà dường như còn chưa hiểu, Nhạc Hy ghé sát vào tai, thì thầm với thị rất lâu. Gương mặt thị mấy lần biến chuyển, trên trán thậm chí còn lấm tấm mồ hôi. Cuối cùng, thị kinh ngạc cúi đầu: "Nô tỳ... sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành, thưa nương nương."

Nhạc Hy trịnh trọng cầm tay thị nói: "Bản cung rất biết người lo lắng cho bản cung, thế nhưng điều bản cung muốn người làm cũng là thập phần quan trọng, hãy nhớ thật kỹ. Chỉ một sơ suất nhỏ của người cũng sẽ chôn vùi bản cung, Hoàng hậu, Thái hậu cùng rất nhiều người. Bản cung tin tưởng người hơn tất thảy, cho nên mới giao phó cho người."

Phương Hà chấp tay cúi đầu vô cùng thành kính: "Nô tỳ sẽ hết sức cẩn trọng. Nương nương xin hãy yên tâm."

Nhạc Hy không nói gì thêm, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời mà thở dài ngao ngán rồi mới nặng nề vịn lấy tay Phương Hà đi vào trong nội điện. Những ngày thiếu vắng Hoàng đế, Nhạc Hy thật không còn lạ lẫm. Hẳn là phu quân nàng nhưng cũng là Hoàng đế, là phu quân của biết bao nữ tử, nào có thể ngày ngày kề cận. Thế nhưng khi hân hận nàng, còn giận nàng vì người trong lòng hân, Nhạc Hy không đành được mà cảm thấy buồn lòng, day dứt. Những "lời bất kính" nàng nói, nàng cũng không hối hận, thế nhưng hân hận nàng, nàng cũng không khỏi cảm thấy sầu não.

Nhữ Phấn đang sắp xếp những đồ đạc Nhạc Hy sẽ mang theo khi đến Ninh Vũ am. Khi trông thấy Nhạc Hy bước vào nội điện, thị có phần hơi bối rối. Nhạc Hy nhận ra ngay thái độ lạ kỳ của thị, liền hỏi: "Người làm sao vậy? Chân tay lúng túng, dọn dẹp có một số đồ đạc mà nãy đến giờ chưa xong. Như Dung sao không làm cùng người?" Sấn trong lòng không vui vẻ, Nhạc Hy có phần hơi nặng lời.

Nhữ Phan vẫn hơi lạ kỳ. Phương Hà liền thay thị thưa: "Như Dung đang đi tới ngự dược phòng và thái y viện lấy vài toa thuốc để nương nương dùng. Thị cũng tiện đến đó để sắp xếp y bả và y nữ hộ sinh nương nương."

Nhữ Phan đợi Phương Hà nói xong mới gấp gấp lên tiếng: "Vâng, nô tỳ... hôm nay không được khỏe cho lắm nên làm việc không được chu toàn. Xin nương nương thứ tội."

Nhạc Hy bám vào tay Phương Hà đi vào trong gian trong nghỉ ngơi, uể oải nói: "Bản cung cũng chỉ nhắc nhở như vậy thôi. Người nên chuyên tâm hơn, làm việc nhanh nhẹn một chút."

"Vâng, nương nương."

Phương Hà đỡ Nhạc Hy, lại khẽ thì thầm bên tai nàng: "Nương nương, kể ra Nhữ Phan cũng đã không còn trẻ. Chỉ bằng sau chuyện lần này, nương nương để thị xuất cung?"

Nhạc Hy vốn cũng đã nghĩ tới chuyện này. Nghe Phương Hà đề cập tới, nàng cũng nói: "Bản cung cũng không muốn để thị lại cung Trường Nhạc. Thế nhưng thị vốn là người của Trần thị để lại ở trong cung của bản cung, bản cung chỉ e nếu kiểm cố đuổi thị đi, Trần thị sẽ sinh nghi bản cung có tật giat mình nên mới để phòng Nhữ Phan."

Phương Hà ngỡ ra, gật đầu nói: "Nương nương nói cũng có lý."

Nhạc Hy ngả lưng lên tấm sàng, người nàng mang thêm một sinh linh cho nên càng thêm nặng nề, đến nằm cũng khó khăn.

Qua khe cửa sổ, có một dải ánh sáng màu hồng của nắng tịch dương đẹp đẽ và thanh thoát, thế nhưng nó lại thật yếu ớt và mỏng manh; không lâu sau đã bị lấn dần bởi bóng tối. Mi mắt Nhạc Hy khép dần...

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 68: Tích biệt thương ly phương thôn loạn

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 68:

TÍCH BIỆT THƯƠNG LY PHƯƠNG THÔN LOẠN

(Ly biệt thương đau lòng rối loạn)

**Trích Điệp luyện hoa – Lý Thanh Chiêu.*

Lưu ý: Trong chương này có nhắc đến vài địa danh của Trung Quốc. Tuy nhiên do chưa từng tới tham quan và kiến thức địa lý hơi hạn hẹp, tác giả có thể có nhiều nhầm lẫn hoặc đưa vào những chi tiết không sát với lịch sử và thực tiễn.

Nhạc Hy vịn tay Như Dung và Nhữ Phan đứng ở khoảng sân rộng lớn trước Đông Hoa môn. Đa số tần phi đã có mặt để tiễn nàng đi Ninh Vũ am sinh hạ, chỉ thiếu Lê tần đang chăm sóc hoàng tử và Hiền tần đang bị bệnh. Hoàng hậu đến phút tự đề dâng hương cho đại hoàng tử, cũng vắng mặt trong buổi tiễn Nhạc Hy. Thiếu đi Hoàng hậu, Nhạc Hy tự nhiên cũng thấy có phần trống trải. Đứng gần nàng nhất là Túc phi và Khang tần. Túc phi nắm tay nàng khẽ thủ thỉ: "Muội nhớ bảo trọng, nhất định phải bình an sinh hạ hài nhi..." Mắt Túc phi hơi rơm rớm lệ.

Nhạc Hy dường như hiểu được vì sao. Nàng đặt tay kia lên bàn tay Túc phi đang nắm lấy tay mình nói: "Nương nương xin chớ lo lắng. Tần thiếp nhất định sẽ trở về. Ngược lại nương nương xin hãy chăm sóc cho Hoàng hậu nương nương cùng Khang tần, Ý phi, Hòa tần nữa."

Túc phi đưa tay gạt nước mắt, dứt khoát gật đầu: "Bản cung biết, bản cung nhất định sẽ làm như vậy."

Khang tần cười nói với Túc phi: "Kia Túc phi tỷ tỷ, Hy tần lên đường sao tỷ tỷ lại khóc chứ? Hy tần đâu phải một đi không trở lại?"

Túc phi lại gật gật: "Ừ, bản cung hơi xúc động quá thôi."

Không hiểu bởi vì sao, Khang tần nói vậy, Nhạc Hy bất giác lại hơi hoảng sợ và lo lắng.

Ở phía bên kia, Đức phi cũng tới nhần nhủ vài câu với nàng. Vài tần phi có quan hệ thân thiết như Hòa tần, Trang tần cũng đến bên cạnh nàng nói mấy lời có cánh. Trang tần có phần hơi bối rối, nói với nàng: "Lần trước cô mẫu [1] nhập cung thăm tỷ tỷ cũng đã dặn dò Điều Nhi ở trong cung phải thường xuyên tới nói chuyện với tỷ tỷ. Suốt thời gian tỷ mang thai, Điều Nhi lại chỉ tới thăm được có mấy lần. Muội cũng thật là tắc trách. Đợi tỷ tỷ hồi cung, Điều Nhi nhất định sẽ ở cạnh tỷ tỷ thường xuyên hơn." Nàng ấy rút từ tay áo ra một vật nhỏ, đặt vào lòng bàn tay Nhạc Hy, nói: "Đây là lá bùa bình an mà mấy hôm nay Điều Nhi đã làm, hy vọng tỷ tỷ sẽ thích, hy vọng nó sẽ mang lại may mắn và bình an cho tỷ tỷ cùng đứa trẻ." Lời Vương Yên Điều thật sự êm dịu như nước, không một chút khó nghe, khiến người ta không thể nào chán ghét.

[1] Cô mẫu: Ý chỉ Vương Bích Thụ, đại phu nhân, mẹ nuôi của Thẩm Nhạc Hy.

Nhạc Hy nắm chặt mảnh bùa bình an, nói: "Những lời biểu muội nói, bản cung sẽ ghi lòng tạc dạ. Đa tạ muội luôn quan tâm tỷ tỷ trong suốt thời gian qua."

Yên Điều chủ động ôm lấy nàng, nói khẽ: "Biểu tỷ bảo trọng."

Nhạc Hy gật nhẹ đầu rồi bảo: "Trời chiều muộn, muội cùng Hòa tần hồi cung đi, bản cung có vài lời còn muốn nói với Túc phi và Khang tần."

Trang tần cùng Hòa tần, Đức phi và Ý phi rời khỏi Đông Hoa môn trước. Trên sân nhanh chóng chỉ còn lại Nhạc Hy, Thẩm Phương, Nhữ Phan và các cung nhân theo hầu Nhạc Hy tới Ninh Vũ am. Nhạc Hy đợi mọi người đi cả mới nhẹ giọng nói với Khang tần và Túc phi bằng giọng nhẹ nhàng, chân thật: "So với tần phi trong cung thì hai vị tỷ tỷ là thân thiết với tần thiếp hơn cả. Suốt thời gian tần thiếp mang thai, cũng là có hai vị tỷ tỷ ngày qua ngày lại thường tới Trường Nhạc cung thăm nom, tần thiếp cảm kích bất tận." Nhạc Hy chấp tay khom người thật kính cẩn.

Túc phi và Khang tần vội vàng nâng tay nàng lên, Túc phi nói: "Muội nói gì vậy? Quan trọng nhất giờ muội phải an tâm để hạ sinh hài tử thật bình an. Cả bản cung, Khang tần, Hòa tần, Ý phi, Trang tần đều kỳ vọng như vậy."

Khang tần cũng nói: "Đúng vậy. Mấy hôm nay Túc phi tỷ tỷ đã may một vài bộ y phục cho hài nhi của muội, chỉ đợi muội đưa hài nhi trở về sẽ cho nó mặc đấy. Có thể thấy Túc phi đối với muội là đặc biệt tốt. Cho nên muội muội đi đường bảo trọng, đừng lo nghĩ chuyện ở hậu cung."

"Hai vị tỷ tỷ đều có chút hiềm khích với Lệ tần. Giờ nàng ta lại có một hoàng tử, thân phận khác biệt so với các tần vị khác; thậm chí có thể còn sắp được thăng phi vị, được coi trọng vô cùng. Hai người cũng nên tránh xa nàng ta thì hơn, tránh đi những rắc rối không mong muốn." Nhạc Hy khẽ dặn dò.

Túc phi có phản xúc động, nói: "Bản cung biết rõ. Lúc này trong lòng bản cung rất rõ ràng. Bản cung là hận Lệ tần nhưng nhất định không động đến nàng ta cùng hoàng tử. Muội yên tâm. Đã muộn rồi, bản cung cùng Khang tần hồi cung trước. Bảo trọng!"

"Tỷ tỷ bảo trọng." Nhạc Hy nói.

Sắc trời thu âm đậm và cô liêu, lại loáng thoáng tiếng nhạc chiều khiến lòng người xao động. Nhạc Hy đứng trên nền đá trước Đông Hoa môn, lòng dạ bứt rứt vô cùng. Nàng đưa mắt nhìn một lượt những kiến trúc huy hoàng và kỳ vĩ trong Tử Cấm thành bao la, nơi mà nàng ngỡ mình sẽ không bao giờ ra khỏi nữa. Kìa tường hồng thăm dò bao bọc lấy những cung điện mái ngói lưu ly; kìa Văn Hoa điện cao ráo, nguy nga với những bậc thang trắng được thiết kế rồng phượng cầu kỳ hai bên, kìa những tòa tháp cao đủ quan sát cả tiền triều hậu điện... Giờ đây, nàng sắp rời khỏi Tử Cấm thành, vẫn biết rồi sẽ sớm trở lại, song cũng thấy thanh thản hơn nhiều. Thế nhưng, lòng nàng vẫn trống vắng, cô liêu...

Người ấy không đến tiễn nàng rồi...

Rốt cục hắn vẫn là giận đến độ không màng đến sự rời đi.

Nhạc Hy định vịn tay Như Dung bước lên xe ngựa.

"Nhạc Hy!" Phía sau nàng có tiếng gọi của nam tử thân quen khiến nàng đột ngột quay lại, là Thẩm Tích Thành. Có lẽ trên đời này, nam tử khiến Nhạc Hy lưu luyến chỉ có hai người, một người là Tích Thành, người mà nàng mang ơn rất nặng; hai là Chu Hậu Thông, người mà nàng yêu thật lòng thật dạ.

Thẩm Tích Thành mở lời thăm hỏi thăm ra cả chiếc áo quan lục phẩm. Y vội vã chạy tới cạnh nàng nói: "Thật may mắn, nương nương chưa rời đi. Vì thần là muốn tới tiễn nương nương."

Nhạc Hy có phần cảm động, Thẩm Tích Thành vẫn luôn quan tâm nàng đến thế: "Đại huynh xin an tâm quay về, muội muội nhất định sẽ bảo trọng."

Thẩm Tích Thành cúi đầu nói: "Nương nương bảo trọng!"

Nhạc Hy gật đầu rồi dứt khoát bước lên xe rồi nói: "Đại huynh bảo trọng."

Y và nàng cuối cùng cũng chỉ nói được vài ba câu ngắn ngủi, song y nhất định vẫn muốn gặp nàng để tiễn biệt.

Thẩm Tích Thành gật đầu, tay khẽ vẫy nhẹ. Qua rèm xe, Nhạc Hy vẫn thấy y nhìn mình phía sau. Đến khi Nhạc Hy không còn nhìn thấy y, dường như nàng cảm giác y vẫn đang dõi theo xe ngựa của mình. Tình cảm của y dành cho mình, có lẽ nàng hiểu rõ, đáng tiếc là không thể đáp trả. Nhạc Hy vẫn cố gắng ngoái đầu nhìn qua rèm cửa.

Người đó quả nhiên không tới, không cho nàng chút hy vọng nào. Nhưng qua ô cửa rất nhỏ, nàng thấy Thái hậu đứng sát ở một bên cột trụ của Đông Hoa môn. Cô mẫu đứng đó, nàng đủ hiểu người không muốn gặp nàng, chỉ đứng đó đợi y xe ngựa đi qua. Ánh mắt của người có chờ mong, kỳ vọng, có cả thể lương xót xa. Rất nhanh, xe lướt qua người cô mẫu nàng, nàng không còn nhìn thấy người nữa, nhưng ánh mắt người đọng lại rất rõ trong tâm trí nàng. Trong khoảnh khắc, những chuyện khi trước ùa về trong ký ức mờ ảo của nàng, ngày Thái hậu hỏi nàng và Trích Hoa về Ban Tiệp dư, ngày mà người đưa nàng đến Thẩm gia, ngày mà người lần đầu gặp lại nàng trong cung... Tất cả đều dần hiện hiện.

Cô mẫu nàng mong chờ đứa trẻ này; nàng rất biết điều đó. Bởi đứa trẻ này sẽ là niềm hy vọng của hậu vận Trương gia, là hậu vận của Hoàng hậu và Thái hậu. Niềm mong chờ ấy, có lẽ vẫn là sự lợi dụng của Thái hậu với nàng. Nàng hiểu.

Cung đình Tử Cấm xa dần, Nhạc Hy dường như cảm nhận được cái không khí của cuộc sống huyền ảo bên ngoài dưới thành Bắc Kinh. Đó là sự huyền ảo từ tiếng nói cười của những con người lao động, từ tiếng chim hót véo von, từ tiếng gọi nhau của côn trùng, gia súc... Nhạc Hy vô tình nhớ về cuộc sống ngoài cung, vài năm trước khi nàng còn là một thiếu nữ. Nó khác xa với cuộc sống tính toán, lo toan của nàng về sau khi sống dưới bốn bức hồng tường của Tử Cấm thành bao la. Thế nhưng đầu cho là ở đâu, nàng cũng không hề tự do - lý tưởng mà nàng hằng theo đuổi. Có lẽ thời gian tươi đẹp nhất của nàng là những ngày tháng gặp Chu Hậu Thông ở Thẩm gia. Thời gian ấy thật ngắn ngủi biết bao, nhưng là những ngày tháng mà nàng được cảm nhận hết cái phong vị tinh túy của cuộc đời, được trải qua sự tự do mà cả đời nàng không từng có và không thể có lại được. Vẫn là hấn, nhưng thật đáng tiếc, nàng giờ lại yêu hấn trong Tử Cấm thành phồn hoa.

Xe ngựa đi rất chậm để nàng không bị xóc và các cung nhân theo hầu nàng có thể theo kịp. Nhạc Hy cũng nhờ thế mà quan sát được rõ một mảng cuộc sống của dân chúng dưới thành Bắc Kinh, quả là một cuộc sống đáng mong chờ. Ngày xưa khi còn là thiếu nữ, nàng biết chắc chắn mình sẽ vào cung và trong lòng bấy giờ vẫn còn giữ một tâm chân tình với người thuê trước, thế nhưng nàng vẫn thực ước ao được gả vào một gia đình bình thường, có một người chồng quan tâm, sinh những đứa con và cùng chồng chăm nom chúng. Tiếc là không bao giờ có thể.

Chu Hậu Thông đứng một mình trên tòa tháp ở góc Đông Hoa môn cao chót vót. Hấn cứ đứng lặng thinh, ánh mắt xa xăm hướng về Văn Hoa điện và khoảng sân rộng lớn phía trước Đông Hoa môn. Hấn nhìn rõ thấy Nhạc Hy, từ lúc nàng ngoảnh đầu mấy lần tìm kiếm thứ gì đó phía xa, đến tận lúc nàng thất vọng mà bước chân lên xe ngựa. Hấn dường như hiểu rõ những gì nàng nghĩ, hấn biết rõ nàng đợi hấn, nhưng cuối cùng, hấn vẫn không xuống gặp nàng.

Hấn tự thấy bản thân xấu xa biết nhường nào. Hấn cũng không nghĩ tiếp, nếu như có thể quay lại, hấn liệu có tới gặp nàng hay không...?

Hấn thật đã không còn giận nàng nữa, nhưng gặp nàng, hấn thật khó mở lời. Hấn đơn giản chỉ muốn đến gần nàng, nói với nàng, hấn luôn nhớ nàng, luôn để nàng trong tâm trí hấn. Hấn tranh cãi với nàng một trận kinh hoàng về hồng nhan tri kỷ trong lòng hấn, nhưng rồi nàng không ở cạnh hấn nữa, hấn lại thấy thiếu vắng vô cùng.

Hấn vẫn chưa biết vị trí của nàng trong lòng hấn lớn đến bao nhiêu, chỉ biết lúc nhìn nàng rời đi, hấn như bị mất đi một thứ gì quan trọng lắm. Tích Nguyệt mới chỉ trải qua một kỳ niệm ngắn ngủi với hấn, hấn đã không quên được; giờ Nhạc Hy, nàng là người bước cùng hấn qua biết bao vui buồn, nếu thiếu đi nàng, hấn là hấn cả đời cũng không thể không day dứt.

Lòng hấn rồi bời, lại chỉ mong qua một tháng thật nhanh để Nhạc Hy trở về. Hấn nhất định sẽ gặp nàng, nói với nàng, thực chất nàng luôn rất quan trọng với hấn. Trời có mưa bụi, không gian dần chìm vào màu trắng xóa như sương như khói. Đứng bất động trên tòa tháp, trong đầu vắng vắng tiếng đàn tiếng ngâm "Thanh thanh mạn":

"Hoàng hôn buông xuống, từng giọt mưa rơi

Tình cảnh này

Một chữ "sầu" làm sao nói hết..."

Phải rồi, chữ "sầu" không nói hết, chỉ có trí kỷ của hấn mới có thể đàn lên.

Nhạc Hy ngồi nghĩ vẩn vơ, không biết thiếp đi tự bao giờ. Đến khi tỉnh lại nàng vẫn ở trên xe và xe vẫn chuyển động đều đều. Khi hé đầu ra khỏi rèm che, nàng mơ hồ cảm thấy như có những giọt nước nhỏ rơi rơi khiến mặt nàng hơi buốt lạnh. Ngoài trời tối đen, chỉ có vài ngọn đèn gió trên tay các cung nhân, phát ra những luồng sáng mong manh, mờ ảo.

Nhạc Hy vội gọi: "Nhữ Phần, chúng ta đi đến đâu rồi?"

Nhữ Phần cất tiếng: "Nương nương, chúng ta đang ở Tế Nam. Ninh Vũ am nằm trên con đường dẫn lên đỉnh Nhật Quang trên núi Đông Nhạc. Để lên được đến đỉnh Nhật Quang, phải đi qua đoạn đường rất hiểm trở. Lát nữa sẽ dựng trại nghỉ ngơi qua đêm, sau đó sáng hôm sau chúng ta đi tiếp."

Nhạc Hy nghe đủ thấy gian nan. Thế nhưng Đông Nhạc là ngọn núi linh thiêng hiếm có, Lệ tần cũng đã từng sinh hạ trên Ninh Vũ am của núi Đông Nhạc. Thái hậu cùng các vị trưởng bối cũng thường xuyên phải tới đây hành hương. Là người trong hoàng thất, nàng không thể không tuân theo tiền lệ.

Một đêm dài nghỉ ở Tế Nam, Nhạc Hy lại không thấy cô quạnh như những đêm trong Tử Cẩm thành. Có lẽ bên ngoài Tử Cẩm thành là một bầu trời khác, bầu trời của sự tự do và khoáng đạt. Nhạc Hy miên man nghĩ đến tương lai, sau khi trở về hoàng cung cùng với hài nhi của mình. Nếu hài nhi là nữ, trước đây Chu Hậu Thông nói sẽ đặt tên là Chu Tường Huyền [2], hiệu là Tư Hòa công chúa; nếu là nam sẽ đặt tên Chu Tái Thịnh. Nàng nhắm mắt, miệng thì thầm cái tên Tường Huyền rất khẽ; tâm trí mơ màng mộng tưởng đến những điều tốt đẹp xa xăm sau khi nàng trở thành thân mẫu.

Khi trước còn là thiếu nữ, nàng không từng nghĩ lúc mang thai, mình sẽ hạnh phúc đến vậy. Chỉ đến khi mang trong mình một sinh linh, nàng mới thấy điều đó thật sự thiêng liêng và kỳ diệu. Có lẽ đó là chức phận trời ban, cũng là món quà trời ban cho nàng. Giờ đây, nếu có điều gì khiến nàng vui vẻ, có lẽ chỉ có đứa con trong bụng. Nàng chỉ mong thời gian sau trong cung, ngày dài chán nản hoặc khi nàng đã già nua héo mòn, khi Hoàng đế đã lãng quên nàng giữa hậu cung hoa lệ, nàng vẫn còn một điều để vui vẻ - hài nhi của mình.

[2] Chu Tường Huyền: là một cái tên không có thật trong lịch sử. Mình đặt tên này dựa trên tên các công chúa của Gia Tĩnh hoàng đế. Tên đệm của các công chúa thường là những chữ Phúc, Lộc, Thọ, Thụy; ở đây mình chọn chữ Tường (trong "Cát tường"). Tên của các công chúa thường có bộ "Nữ": Chân, Anh, Viên,... Chữ Huyền trong tên của Tường Huyền, khác với trong tên của Phương Tử Huyền.

Sao với Diệu Linh Hoàng hậu, Diệu Ân Cung phi, nàng đang may mắn hơn bọn họ rất nhiều. Nàng có thể mang thai, và không lâu sau, nàng sẽ đón đứa trẻ chào đời. Đến độ trong chiêm bao, nàng vẫn có thể mỉm cười.

Khi nàng mở mắt ra thì trời đã hừng sáng, loáng thoáng nàng nghe thấy tiếng gió thổi êm êm qua những kẽ lá đóa hoa rừng, tiếng chim hót véo von, tiếng hát của cô nương nào đó trên đồi ngân nga trong trẻo...

Hai nô tỳ hầu hạ nàng thay y phục và rửa mặt, ăn uống xong xuôi mới tiếp tục khởi hành đến núi Đông Nhạc. Xe ngựa cứ từ từ đi, quang cảnh ngoài đường cũng cứ dần dần thay đổi. Chẳng mấy chốc khi hé đầu ra, Nhạc Hy đã trông thấy hai bên đường là những cây tùng, bách xanh mượt, cao lớn vô cùng. Và nàng cũng cảm nhận rõ dốc cao mà nàng đang đi lên. Từng biết Đông Nhạc là dãy núi rất cao và hiểm trở, chính trong tên nàng cũng nói "Nhạc sơn đăng lộ hiểm hy đa", nhưng nàng không ngờ tới, mới đoạn đầu tiên, đã có độ nghiêng rõ ràng thế này.

Bên ngoài, Nhạc Hy nghe loáng thoáng thấy Nhữ Phần nói điều gì đó với phu xe cùng cung nhân theo hầu nàng nhưng nàng không rõ xảy ra chuyện gì. Sau cùng, nàng không kim được hiếu kỳ mà mở rèm che bên mạn xe, hỏi: "Nhữ Phần, có chuyện gì thế?"

"Nương nương, đường núi khá hiểm trở, chi e ngồi trên xe sẽ rất nguy hiểm. Đây đã là đỉnh Nhật Quang. Nương nương chịu khó xuống xe đi bộ qua đây, Ninh Vũ am nằm ở bên kia sườn núi." Nhữ Phần từ từ giải thích.

Nhạc Hy không nói gì thêm, ra hiệu cho Như Dung đỡ mình xuống xe ngựa. Phu xe lánh qua một bên để Nhạc Hy bước xuống. Lúc này đây, Nhạc Hy mới nhìn thấy rõ ràng sự hùng vĩ của núi Đông Nhạc, ngọn núi mà nàng chỉ biết qua những cuốn cổ thi. Đường lên núi quả thật chông gai và hiểm trở. Đường núi mà hiện thời nàng đang đi có địa thế cheo leo, mé bên trái mọc lên những cây bụi nhỏ thấp và hoa, xa xa có thể trông thấy vực sâu thăm thẳm, còn mé bên phải là núi rừng trập trùng những cây cổ thụ.

Vì sợ Nhạc Hy đi lại không an toàn, hạ nhân đi sát bên cạnh nàng đề phòng bất trắc. Càng đi, vực sâu phía xa trông càng mờ mịt, chỉ trông thấy sương trắng phủ dày, đến độ mỗi lần vô tình quay sang bên trái, Nhạc Hy cơ hồ cảm thấy chóng mặt và hoảng sợ vô cùng. Đi đến lưng chừng, Nhạc Hy trông lộ rõ mệt mỏi. Nhữ Phần nhanh chóng nhận ra liền quay sang báo nàng: "Chi bằng nương nương dừng chân một lát, chốc nữa thì tiếp tục đi."

Nhạc Hy sẵn trong người uể oải, liền ngồi luôn xuống gốc cây ven đường, thân thể nặng nề khó chịu. Mười mấy cung nhân theo hầu cùng hai thị vệ hỗ trợ cũng cùng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Như Dung và Nhữ Phần ngồi sát bên cạnh Nhạc Hy, các cung nhân thì ngồi ở phía xa hơn, gần xe ngựa. Chưa lần nào Nhạc Hy phải đi bộ một quãng đường dài và cao đến thế, lại còn vào lúc đang mang thai đến tháng thứ bảy, cử động cơ thể càng khó khăn.

Ngồi được khoảng nửa khắc, Nhữ Phần quay sang nói với Như Dung: "Muội qua chỗ các y nữ, ta có chuyện muốn bàn riêng với nương nương."

Như Dung có phần bất ngờ, thị liền hỏi: "Nhữ tỷ tỷ, hay là để muội cùng..."

Nhữ Phần cắt ngang lời Như Dung, bảo: "Lát nữa ta và nương nương sẽ nói lại với muội sau. Muội cứ ra chỗ các y nữ đi."

Nhạc Hy ra hiệu cho Như Dung rời đi, trong lòng trào dâng những nghi hoặc nhưng ánh mắt vẫn vô cùng thanh khiết và bình thản: "Người muốn nói với bản cung điều gì? Sao lại không thể để Như Dung lắng nghe?"

Nhữ Phần như thể trút tất cả mọi uất ức kìm nén bấy lâu, nghiêm rặng nói: "Chính người, là kẻ hãm hại Trần Hoàng hậu năm xưa."

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 69: Tương kiến thì nan, biệt diệc nan

TƯƠNG KIẾN THÌ NAN BIỆT DIỆC NAN

(Biệt ly dễ dàng, gặp lại mới khó khăn)

*Câu thơ đề trích bài thơ cùng tên của Bạch Cư Dị.

Nhạc Hy cũng không bị hoảng loạn, chỉ nói rất trầm: "Nếu nhớ không nhầm, bản cung và người đã từng nói với nhau về điều này rồi. Lẽ nào người vẫn khẳng định như vậy sao?"

Nhữ Phần róm lệ, dường như là ám ức thay cho chủ cũ, liền nói: "Ban đầu ta cũng từng nghĩ người không hề hãm hại Điều Linh Hoàng hậu, thế nhưng hôm trước khi ta dọn đồ đạc cho người lên đường, lại thấy dây ngọc bội mà người cất trong tráp gỗ."

Nhạc Hy khẽ rung mình. Nàng không ngờ, hóa ra hôm trước, Nhữ Phần có phản ứng lạ thường như vậy là do nàng ta trông thấy dải ngọc bội của nàng. Đó là ngọc bội nàng đã cho Trương Trích Hoa mượn để giảng bày Trần Hoàng hậu năm xưa. Nhữ Phần là nữ tỳ hầu cận Trần Thái Uyên, đứng sát bên cạnh nàng ta ngày hôm ấy, chắc chắn cũng biết được mảnh ngọc trông như thế nào.

"Mảnh ngọc đó có gì đặc biệt? Chỉ là thứ trang sức bản cung đã chán ghét, không muốn động tới. Nó có liên quan gì được tới câu chuyện của Trần Hoàng hậu chứ?" Nhạc Hy vẫn rất bình lặng, sự bình lặng khiến cho Nhữ Phần mất đi sự bình tĩnh thường có.

Thị túm chặt lấy tay nàng mà siết, nói: "Người còn vô vị? Đó chắc chắn là mảnh ngọc năm xưa đeo trên tay Trương Trích Hoa, ta không nhầm lẫn được. Người chính là người đưa mảnh ngọc cho ả. Người và ả xưa kia từng gặp mặt, là cảm sự mà ả thích nhất. Người rốt cục có quan hệ thân thiết thế nào mà lại đưa cho ả mảnh ngọc đó?"

Từ lần đầu gặp thị, một nữ tử mong manh yếu đuối, Nhạc Hy không ngờ lại có ngày thị trở nên gắt gỏng như vậy. Đó dường như là sự thất vọng, sự khó khăn, còn là sự kìm nén biết bao lâu của thị. Nàng biết, mấy ngày qua thị không rời cung Trường Nhạc, không thể báo tin này cho Trần Thái Quyền. Hẳn là cho đến giờ Trần Thái Quyền vẫn chưa hay biết chuyện này.

Nhạc Hy dứt khoát giắt tay ra khỏi tay Nhữ Phần: "Bản cung không hiểu người đang nói điều gì. Có lẽ đúng là sau khi trở về, bản cung nên để người xuất cung. Sống cùng những người luôn nghi kỵ, hẳn không thể thoải mái." Nhạc Hy tiếp tục thoái thác, như đang vẽ một câu chuyện sinh động y như thật vậy, khiến người không vững tâm sẽ dễ bị thuyết phục vô cùng.

Nhữ Phần thì không, lần này thị cứng rắn, nói: "Ta thất vọng biết bao khi biết người chính là kẻ hại tiên hậu say thai năm đó. Ta đã từng gặp nhị tiểu thư, khẳng khái phủ định lời của nàng ấy. Nhưng thật không ngờ có ngày lời của nàng ấy đều thành sự thật. Ta buộc không thể giữ tình cảm chủ tớ bấy lâu với người được nữa. Người cũng là người chuẩn bị làm mẫu thân, nếu như mất đi đứa con của mình, người có đau lòng không chứ? Đến lúc về kinh thành, ta nhất định sẽ đem toàn bộ chuyện này kể cho Trần gia và Hoàng thượng. Người nhất định phải gặp báo ứng."

Hai chữ "Hoàng thượng" như thất chặt lấy tim Nhạc Hy, khiến nàng vô cùng hoảng loạn, không thể kìm chế. Nếu như tất thảy mọi chuyện bại lộ, Chu Hậu Thông rồi sẽ biết thân phận của nàng – nhị tiểu thư Trương thị, vì hon ai hết, hẳn biết nguồn gốc của mảnh ngọc bội kia. Nhạc Hy vội nắm lấy tay Nhữ Phần, nói: "Người tuyệt đối không thể làm như thế, tuyệt đối không thể." Chưa bao giờ trong đời, nàng lại mất bình tĩnh như thế. Một câu nói của Nhữ Phần thôi, sẽ giết đi toàn bộ Trương gia, ảnh hưởng đến cả Thẩm gia nữa. Chính nàng cũng không tưởng tượng hậu quả sẽ kinh hoàng thế nào.

"Nói như thế, tức là mọi thứ ta nói đều là sự thật?" Nhữ Phần nghiêng rằng.

Nhạc Hy biết rõ mình đã không làm chủ được bản thân. Nhắc đến Chu Hậu Thông, nàng không giữ được lại sự bình tĩnh thường nhật của mình. Nàng đang trong lúc hoảng loạn không biết làm sao thì phía sau như có tiếng vật gì đó bay nhanh vun vút như xé gió. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Nhạc Hy thấy phu xe của mình kêu lên một tiếng "hự" rồi ngã ngựa ra phía sau. Đám cung nhân hoảng sợ kêu lên những tiếng nào lờn, loạn như bầy ong vỡ tổ. Bên mé phải, nơi rừng rậm với những cây tùng bách cao nhiều trượng, ba tên hắc y nhân chạy xuống như thác lũ. Như Dung vội vàng nói với Nhữ Phần: "Mau đưa nương nương đi."

Nhữ Phần theo bản năng chạy tới chỗ xe ngựa lấy tay nài bên trong, rồi cứ thế kéo Nhạc Hy đi. Phía sau Nhạc Hy là một pha hỗn độn vô cùng, nàng gấp gấp ngoảnh đầu nhìn Như Dung, nhìn những cung nhân đang bỏ chạy tán loạn. Nhạc Hy còn thấy rõ ánh mắt của Như Dung, thị lắc đầu, thế lưng nhìn nàng, ý nói nàng đừng nhìn thị nữa, mau chạy trốn. Nhạc Hy không kìm lòng được, cứ đi một chốc lại phải ngoảnh đầu nhìn, những cung nhân theo hầu nàng cứ lần lượt nằm xuống, trên những vũng máu đỏ đẫm, nhìn mà đáng sợ vô cùng. Đám người hắc y nhân xông vào trong xe ngựa tìm người rồi lại hung hãn đâm vào bụng, vào vai từng cung nữ, y nữ và cả thị vệ. Một cuộc ẩu đả diễn ra, và phần thua thiệt đương nhiên thuộc về đám cung nhân kia. Nhạc Hy không nhìn rõ Như Dung ra sao rồi, chỉ là Nhữ Phần cứ kéo nàng đi tiếp, dù rằng chân nàng đã rã rời, bụng cũng đã hơi nhức.

Có lẽ do nàng và Nhữ Phần ngồi dưới một lùm cây, cho nên khi nhìn nhanh từ trên núi, đám hắc y nhân không thấy được. Và khi chúng bắn mũi tên ra, Nhữ Phần và nàng đều đã cùng chạy nên trong chốc lát, chúng sẽ tập trung giết những kẻ ở đó rồi mới đuổi theo Nhữ Phần và nàng. Nói một cách khó nghe, nàng đang giẫm đạp lên mạng sống của những cung nhân, trong đó có Như Dung – nữ tỳ luôn chăm sóc hằng ngày cho nàng, để sống sót.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi cảm thấy cắn rứt.

Cho đến khi không còn chạy được, Nhạc Hy níu tay Nhữ Phần dừng lại, thở hổn hển. Nàng liền nói ử ử oai: "Tại sao người lại cứu ta? Người nên là người muốn giết ta nhất."

Nhữ Phần lặng yên không nói, đưa cho nàng tay nài rồi hững hờ kéo tay nàng ý bảo đi tiếp. Nhạc Hy còn dùng dằng, Nhữ Phần liền thô lỗ nói: "Không muốn chết thì mau chạy đi."

Nhạc Hy vội gắng gượng đứng lên, bụng dạ bắt đầu không khỏe nữa. Theo lực kéo của Nhữ Phần, nàng vội vàng đứng dậy đi tiếp. Đi được vài bước nàng thấy Nhữ Phần đột ngột buông tay nàng ra, chạy tới phía trước.

Nhanh như chớp. Một mũi tên găm vào ngực thị.

Nhạc Hy không nhìn thấy kẻ bắn tên. Có thể hẩn nấp trong rừng cây tùng phía trên kia. Nhạc Hy vội vàng kêu lên: "Nhữ Phần!" Tiếng kêu xót xa vô cùng.

Nhữ Phần đứng bất động vài giây rồi gục xuống. Nhạc Hy vội tới đỡ lấy người thị, lệ đổ như mưa, hỏi: "Người đã biết ta hại Trần Thái Uyên, sao người còn cứu ta cơ chứ? Tại sao còn cứu ta?" Lời nàng như trách móc, lại thấm đượm sự tiếc thương.

Nhữ Phần đưa tay xoa lấy vùng bụng nhô lên của Nhạc Hy, thều thào từng tiếng một: "Ta đã từng... xin người... để ta... chăm sóc đứa trẻ này. Có một điều người chưa từng biết. Ta thích trẻ nhỏ lắm. Người có thế nào, thì đứa trẻ cũng vô tội. Nó có quyền được sinh ra trên cõi đời này... Tiên hậu đã đi rồi, gia... gia đình ta cũng được Trần gia lo liệu, ta... sống trên đời này cũng chẳng còn giá trị. Nhưng... nhưng người còn đứa trẻ này... Nó không thể không có mẫu thân. Nó... nó không nên vì ân oán giữa ta, người, tiên hậu mà bị liên lụy..." Càng về cuối giọng Nhữ Phần càng nhỏ.

Nhạc Hy khóc rất nhiều, tựa như trên đời chưa lần nào nàng được khóc nhiều đến thế: "Người... người đừng nói gì nữa, sẽ đuối sức rất nhanh. Ta... ta biết một vài thứ thảo dược, ta sẽ giúp người trị thương."

Nhữ Phần chau mày, gương mặt đón đau lộ rõ: "Nương nương... không cần phải làm thế. Ta cũng từng hại nương nương mấy lần, nương nương cũng cứu ta đến mấy lần, chết thay cũng đáng cái mạng này... Chúng ta chung quy cũng từng là chủ tớ... Ta thật lòng coi nương nương như chủ nhân, ta cũng vì... vì nương nương mà suốt nửa đời sau đã dốc lòng dốc dạ. Thậm chí... ta... ta chưa bao giờ coi Trần Thái Quyền là chủ nhân của mình... Chỉ bởi nương nương là người mà tiên hậu phò thác..." Thị nói rồi ngừng, lắc đầu: "Mà cũng không hẳn chỉ vì tiên hậu... Năm ấy, cũng không hẳn là người hại tiên hậu... Là tiên hậu... nàng ấy quá si tình... quá đa cảm... Người là một nữ nhân thông minh, thế nhưng người cũng quá yêu Hoàng đế. Ta

chỉ còn chút hơi thở cuối cùng... Ta dành cả để nói một câu với người: Đừng... đừng quá tin tưởng vào tình yêu của đế vương, kẻ đau khổ và thất bại sẽ chỉ là nương nương thôi..."

"Đừng nói nữa, người đừng nói nữa. Người mau đứng lên. Ta đi người đi." Nhạc Hy không nghe được hết những lời Nhữ Phần nói, bởi lúc này lòng nàng hoảng loạn vô cùng. Nàng không biết nên cứu Nhữ Phần ra sao, nàng thật lòng muốn cứu thị...

Bỗng Nhạc Hy thấy Nhữ Phần như dùng hết sức rướn người lên; ngực thị găm lên mũi tên thứ hai. Thời khắc đó, Nhạc Hy như thể bị xé đi tâm can mà khóc thét: "Nhữ Phần... Người... người không thể chết, không thể như thế."

Nhữ Phần gắng gượng chút sức mọn của mình, cầm lấy bàn tay lạnh lạnh của Nhạc Hy, bảo: "Ta biết rõ mọi chuyện xảy ra, nhưng... ta vẫn không thể hận nương nương. Ngoài tiên hậu, trên đời chỉ có... nương nương là tốt với ta. Ta... có nói vậy... nhưng lòng ta... cũng không... không hận... nương nương. Nhất định phải bảo vệ... bảo vệ hài nhi của người, giống như ta đã... đã gắng sức bảo vệ người vậy..."

Giọng Nhữ Phần nhỏ đi rồi tắt hẳn, đôi tay buốt lạnh của thị tuột ra khỏi tay Nhạc Hy. Nhạc Hy tựa như bị mất đi một thứ gì cực kỳ quan trọng, như là mất đi tim gan của chính mình, thét: "Nhữ Phần, Nhữ Phần."

Loáng thoáng phía núi trên cao, ba tên hắc y nhân tiếp tục bắn ra những mũi tên về phía Nhạc Hy. Nhạc Hy nhận ra chúng đang ở thế cao, nàng vội vàng áp người xuống đất, nằm sát bên cạnh thi thể của Nhữ Phần. Những tiếng vun vút phát ra bên tai, Nhạc Hy sợ hãi vô cùng, thậm chí có mũi tên còn xuyên qua búi tóc của nàng, khiến nàng suýt chết trong gang tấc. Rốt cục, nàng cũng không tránh được tên, mũi tên có đầu rất nhọn và nhỏ trúng vào chân nàng khiến nàng rung mình đau nhức. Nhạc Hy lấy bình tĩnh rút mũi tên ra, chân vì thế mà dường như tê tái, nàng đeo lại tay nài rồi lết bằng cái chân đau, đi xuyên qua những bụi cây bìa rừng. Phía sau, nàng nghe thấy những tiếng bước chân giẫm lên cây rừng, tạo ra những tiếng động rất rõ: Đám hắc y nhân đuổi theo nàng. Vì mang thai, thân thể nặng nề, nàng không thể nào chạy nhanh cho được, lại thêm bụng cứ đau từng cơn nhức nhối. Không kịp phân tích bất cứ điều gì, Nhạc Hy chỉ biết chạy và chạy. Nàng biết khó mà thoát được, thế nhưng khi còn hy vọng, dù là mong manh thì nàng vẫn muốn nắm lấy. Máu chảy dài theo con đường nàng đi, nàng khập khiễng bước đi, tay ôm bụng...

"Ả chính là Hy tần, mau đuổi theo ả." Mơ hồ trên đường chạy, Nhạc Hy còn nghe thấy có kẻ kêu lên như thế. Nàng cũng chỉ còn biết chạy thẳng, không dám quay đầu nhìn, chỉ biết tiếng bước chân nổi lúc một gần và trước mắt nàng, vực sâu cũng càng gần lại.

Đám người kia cảm đoán kiểm, bịt mặt kín mít, có tới ba người mà nàng chỉ có một, lại không biết võ công. Đến thế thôi, nàng biết hôm nay không thể sống được nếu giao tranh với bọn chúng. Biết vậy, nên nàng không còn cách nào khác ngoài chạy thẳng.

Đến khi đã sát bờ vực thăm thẳm, nàng coi như đã bị đẩy đến đường cùng, đám hắc y nhân cũng vừa khéo đuổi kịp tới. Bọn họ không nói không rằng, ánh mắt sắc bén, gió tay đoàn kiếm chực đâm, ánh sáng từ thanh đoàn kiếm chói lóa, sáng trắng. Nhạc Hy lùi lại vài bước. Nàng vấp phải hòn đá dưới chân, một bên giày tuột ra; cuối cùng mất đà, rơi xuống từ vách núi Đông Nhạc, đỉnh Nhật Quang. Nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng "A" rất dài và đáng sợ, vang vọng cả núi rừng. Sâu phía dưới trước mắt nàng không có gì ngoài một màu trắng xóa. Khi ấy sợ hãi biết bao, giây phút cái chết cận kề, nàng hoảng loạn vô cùng. Trong nháy mắt, gương mặt Chu Hậu Thông như hiện lên rõ ràng trước mắt nàng, khiến cho nàng tự dừng lại nín cười mẫn nguyện. Những nỗi sợ đột nhiên tan biến, nàng dần khép mắt, cả chân tình chung quy chỉ thu vào một câu ngắn ngủi: Sinh ly tử biệt...

"Nhấn gửi muôn lời lên cánh nhạn

Đông Lai chẳng xa bằng chốn Bồng Lai..."

"Ngày hôm ấy gặp mặt ở đại điện cung Càn Thanh, hóa ra chính là lần cuối cùng gặp mặt. Ký ức cuối cùng của thiếp và chàng, rốt cục lại là một câu chuyện thê lương vô hạn. Thiếp đi rồi, chàng sẽ nhớ thiếp chứ?"

Không, chàng vẫn sẽ hận thiếp. Người chàng nhớ mãi không quên... là thiếp của năm xưa... Là thiếp của năm xưa... Chu lang, chúng ta dường như không có duyên bên nhau. Mười mấy năm trước, ta cách biệt nhau từ gốc cây hồng hạnh ngày ấy. Thiếp ngỡ như được sống lại trái tim, nào biết được lúc này vẫn phải sinh ly tử biệt.

Thật đáng tiếc, đến lúc thiếp chết đi, chàng vẫn không biết được, không thể nào biết được, thiếp chính là nữ tử dưới gốc cây hồng hạnh năm xưa..."

Lá thư Nhạc Hy gửi Chu Hậu Thông đặt ở Trường Nhạc cung. Vắn dẫn một vài lời:

"Thiếp chưa từng nói với chàng một điều. Khi trước ở miếu hoang, khoảnh khắc chàng chạm lên môi thiếp, cách một tâm lụa che mặt, thiếp gắt gỏng tát chàng một cái. Thực ra thiếp không giận. Mà là thiếp chỉ xấu hổ, thiếp cũng sợ chàng sẽ ngại mà không còn tìm gặp thiếp. Thiểu nữ ở cái tuổi đó kỳ lạ biết bao. Thời gian gặp chàng ở Thâm phủ có lẽ chính là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời thiếp."

"Thiếp thích nghe tiếng sáo của chàng. Trong đêm hôm đó ở Vị Ương cung, tiếng sáo của chàng hòa với tiếng đàn của thiếp, khiến thiếp cảm thấy như thể tìm được người tri kỷ. Thiếp chỉ một lần được hòa tấu với chàng, và lần đó cũng chỉ là không hẹn mà gặp. Ước muốn được hòa tấu với chàng thêm một lần, từ đó cũng chưa được thực hiện."

"Chàng yêu người thiếu nữ năm xưa, lòng thiếp bức bối, thực ra chính bởi thiếp yêu chàng nhiều quá... Thiếp đổ kỳ với người đó. Mà chàng vốn không hiểu sự đổ kỳ của nữ nhân. Thiếp rất sợ, sợ chàng nhớ mãi không quên người ấy. Thiếp sợ mình của hiện tại không thể nào có một vị trí quan trọng trong lòng chàng."

"Lúc biết mình hoài thai đứa trẻ này, trong lòng thiếp vui lắm. Người thiếp nghĩ đến đầu tiên là chàng. Lúc ấy, chàng biết không, thiếp đã nghĩ cuối cùng thiếp cũng có một gia đình, có phu quân, có hài nhi của mình. Cuộc sống như vậy, thật là vui vẻ biết bao. Tường Huyền, thiếp thích cái tên này lắm. Thành đại ca cũng nói, con của chúng ta là một nữ nhi."

"Chàng sẽ đọc thư này của thiếp chứ? Thiếp chỉ sợ chàng sẽ chẳng bao giờ trở lại Trường Nhạc cung... Thiếp cũng sợ ngộ nhờ thiếp có đi, chàng sẽ vĩnh viễn lãng quên đi thiếp. Chàng có nhiều nữ nhân, nhưng thiếp lại chỉ có một mình chàng, người thiếp gọi hai tiếng "Chu lang". Thiếp biết trên triều, rất nhiều kẻ chỉ trích chàng không phải một mình quân hoàn hảo, dưới dân gian cũng không ít người soi mói, nói chàng không phải một vị Hoàng đế tốt, hậu cung của chàng cũng không phải đều yêu chàng thật lòng. Nhưng với riêng thiếp, thiếp không để tâm, chỉ biết, chàng luôn là Chu lang, người thiếp yêu hết lòng hết dạ."

"Chàng sẽ nguôi giận thiếp chứ? Thời gian qua, thiếp sống thật không dễ dàng chút nào. Thiếp luôn canh cánh trong lòng chuyện ngày đó. Thiếp không cho rằng mình sai, nhưng chàng giận thiếp đến vậy, thiếp thấy thật sự buồn... Những lời lẽ trên là thư của thiếp, thật kỳ lạ phải không? Chẳng có ai viết thư sáo rỗng và không khuôn mẫu như thiếp. Dẫu chàng đọc được lá thư này rồi, thiếp cũng đã ở Tê Nam. Ở phương xa xôi, chỉ mong phu quân được khỏe mạnh, bình an, vạn sự đều thuận lợi."

- - - - -

Đôi lời tác giả cắt ngang:

Đến đây, Nhạc Hy xem như chết rồi. Đông Nhạc – ngọn núi còn có tên là Thái Sơn với vọi hùng vĩ – là nấp chỗ chôn hồng nhan, kẻ cũng là một niềm an ủi thương xót lớn cho nàng ấy. Đông Nhạc, Nhạc Hy, Nhạc sơn đáng lộ hiem hy đa, cuối cùng cũng là một mối duyên nợ.

Nói về nhân vật Nhữ Phần, đây là nhân vật có cái chết gây cho mình thương cảm nhất. Đầu truyện tới giờ mới có Trần Thái Uyên, Văn Ngọc Hiểu, Nhữ Phần chết thôi. Thì Nhữ Phần là người có cái chết khốn nạn hơn cả - chết thay cho người đã giết chủ nhân của mình. Có thể nói đây là một nhân vật có nội tâm khá phức tạp. Phức tạp bởi nàng ta là người được đặt trong nhiều mối quan hệ: với Nhạc Hy, với Trần gia và với Trần Hoàng hậu. Lúc chết, Nhữ Phần nói, thị không chỉ giúp Nhạc Hy vì Trần Hoàng hậu, có lẽ chính là vì thị có tình cảm chủ

tới với Nhạc Hy. Và Nhạc Hy nên cảm thấy may mắn vì điều đó. Trong suốt thời gian ở trong cung, thật may vì Nhữ Phần và lời thị hứa với Trần Hoàng hậu mà Nhạc Hy luôn được bình yên dưới tay Trần Thái Quyền. Có thể nói rằng Trần Hoàng hậu và Nhữ Phần đều là những người khá nhân hậu khi mà để Nhạc Hy như thế.

Tài văn chương của mình không đủ xây dựng một cái chết thể lương hơn cho Nhữ Phần, mình chỉ biết mỗi lần tưởng tượng ra, mình luôn thấy rất buồn cho thị. Thị không phải người xấu, ngược lại là người lương thiện nhất trong những người lương thiện, cuối cùng lại có cái chết bi đát đến thế. Thị chọn cứu Nhạc Hy cùng đứa trẻ thay vì hại nàng. Đó không chỉ là tình nghĩa của một đấng tở mà còn là tình nghĩa của người với người. Có thể mọi người thấy hành động của Nhữ Phần thật là ngốc nghếch nhưng là hành động cực kỳ nhân văn, đừng chỉ trích thị, đừng chỉ trích tác giả. Nếu như bạn cùng ai sống một thời gian rất dài, bạn tự nhiên sẽ có bản năng là muốn giúp đỡ, bảo vệ họ mà thôi. Nhữ Phần mà mình muốn nói chính là như thế.

Về phần Chu Hậu Thông, nói thật so với lịch sử mình đã thay đổi khá nhiều, chỉ lấy một vài chi tiết đặc biệt quan trọng trong cuộc đời ông. vì đây là tiểu thuyết ngôn tình, cung đấu. Nhân vật này giai đoạn đầu mình đã tẩy trắng khá nhiều so với hình tượng một vị hôn quân bảo thủ, độc tài trong lịch sử. Dù tẩy rồi, nhưng mình thật vẫn rất ghét ông ý. Có lẽ bởi trong tình yêu, ta cũng thấy được sự bảo thủ và ích kỷ của Chu Hậu Thông. Điều này thật ra cũng không khó lý giải. Giống như Tướng Mục Anh nói, cái gì không có người ta mới trân trọng và mong cầu; Chu Hậu Thông cũng vậy. Vì lỡ dở một mối tình đẹp đẽ trong mộng tưởng, cho nên hẳn mới hoài niệm lâu như thế. Phần còn lại của tác phẩm, hy vọng Chu Hậu Thông sẽ không khiến mọi người quá chán ghét (vì càng về cuối đời, vị hoàng đế này càng trở nên bê tha hơn).

Còn đối với Nhạc Hy, có lẽ đầu truyện đến giờ, không ít người nói rằng nàng ấy được thiên vị quá sức. Mình thấy không sai, Nhạc Hy là người mình dành khá nhiều tâm tư xây dựng. Nhân vật này khác với Trương Trích Hoa, có một nội tâm phức tạp và không nhất quán trong suốt chiều dài câu chuyện. "Minh Cung Truyện" dường như được nhìn dưới con mắt của nhân vật này. Nhưng tiếc thay giờ nàng ta đi rồi, góc nhìn câu chuyện được đổi khác. Hy vọng mọi người sẽ đỡ khó chịu hơn về nàng ấy. Nàng ấy không phải được buff quá đà đâu. Nàng ấy trong cung, không phải người đẹp nhất (có thể thấy người đẹp nhất là Phụng Từ Huyền), không phải người độc ác nhất, không phải là người hiền lành nhất, càng không phải người thông minh và giỏi ăn mình nhất... Nàng ấy đi rồi, chỉ mong mọi người nhớ mãi nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Minh Cung Truyện - Hai năm chớp bút - Lý giải tên một số nhân vật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Minh Cung Truyện là một trong số rất ít tiểu thuyết mình viết quá được chương 50. Trước đây mình có rất nhiều ý tưởng, song nhiều nhất chỉ kéo được đến chương 46 là kịch. Có thể nói Minh Cung Truyện, dù hay hay dở, nó cũng là một nỗ lực rất lớn của mình, sẽ là một tác phẩm mà cả đời mình sẽ không thể quên.

Mình đã dự tính từ tháng 6 năm ngoái rằng tháng 4 năm nay bộ truyện sẽ hoàn thành, tuy nhiên do mình quá nghiện game, cho nên bỏ bê truyện hơi bị lâu một chút. Độ này thi học kỳ xong rồi, mình trở lại với tiểu thuyết đây. Sự thật là trong đúng 2 ngày, mình viết được xong hai chương 73, 74 và hôm nay đã chớm sang chương 75. Đây quả là một chuyện trước nay mình chưa từng làm, cũng không nghĩ mình đủ kiên nhẫn viết nhiều đến thế.

Nhiều khi mình đọc lại, mình tự thấy Minh Cung Truyện cũng không hẳn là tiểu thuyết cung đấu. Nó thiên nhiều về tình cảm nam nữ, tình thương giữa người với người nhiều hơn. Cả nhân mình tự đánh giá, mình không phải người thông minh, hiểu biết cũng không rộng. Những gì mình viết, những mưu kế trong tiểu thuyết, mình tin không ít người đoán được. Thế nhưng cái mình muốn truyền tải ở tiểu thuyết này là sự lương thiện trong mỗi con người. Con người ta sinh ra, ai cũng có bản chất thiện lương, và trong bất cứ hoàn cảnh, môi trường nào, con người cũng nên giữ vững cái thiên lương ấy. Có thể nhiều người thấy Minh Cung Truyện là một tác phẩm không hấp dẫn, mạch truyện cũng không nhanh, tuy nhiên ở tiểu thuyết này, mình thực sự không đề cao tính chất cung đấu, mà đề cao tính chất nhân đạo nhiều hơn. Và mình tin đây là yếu tố mà bất cứ cuốn tiểu thuyết nào cũng cần có, và với Minh Cung Truyện, mình muốn yếu tố này vượt xa so với yếu tố cung đấu.

So với những ngày đầu tiên viết truyện, người đọc Minh Cung Truyện cũng nhiều hơn. Trong địa vị của một tác giả, mình thật sự rất vui vì điều đó mặc dù cũng không ít người ban đầu đọc sau đó không hài lòng, thậm chí bỏ giữa chừng câu chuyện. Mình có buồn nhưng không trách, bởi lẽ mình cũng tự biết Minh Cung Truyện có nhiều thiếu sót do tài văn chương của mình cũng không hề xuất chúng gì cả, và cách xây dựng cốt truyện còn nhiều điều cũng chưa hợp lý. Tuy nhiên mình vẫn muốn cảm ơn độc giả, những ai dành tình cảm cho tiểu thuyết này suốt những tháng ngày qua. Nhiều lần mình đã muốn bỏ, nhưng đọc lại những lời bình luận mọi người để lại, mình luôn có động lực rất lớn để viết tiếp tác phẩm dài hơi này.

Có thể bạn chưa biết:

1. Hôm nay là kỷ niệm ngày đầu tiên Minh Cung Truyện bắt đầu được viết. Ngày này hai năm trước, trong quyển vở dày 120 trang, mình bắt đầu viết những trang đầu tiên của Minh Cung Truyện sau đó đánh máy. Dự tính rằng tháng 4/2019 sẽ hoàn thành, tuy nhiên do quá ham mê game mà mình chưa thể hoàn thành như ý nguyện. Nhân tiện xì-poi một chút về chương cuối cùng mình viết gần đây. Truyện mình sẽ từ từ đăng lên, mong các bạn sẽ luôn chờ đợi.

2. Cái chết của Nhạc Hy

Không ít comment ở chương 69 muốn Nhạc Hy hồi sinh sau khi rơi xuống vực núi Đông Nhạc. Mình thì không muốn à hồi sinh lắm, nhưng cũng sẽ suy xét lời mọi người vậy. Nói về Nhạc Hy, hôm nay mình có một thông tin không liên quan lắm muốn kể. Chuyện là mình bị nghiện game Liên Minh Huyền Thoại (League of Legends - LoL), ở trong game này thì có một vị tướng nữ rất là xinh có tên là Sona. Mình biết chơi LMHT sau khi đã viết Minh Cung Truyện một thời gian rất dài. Sau đây vô tình mình biết tướng nữ này, và cảm thấy nàng ấy có nhiều điểm tương đồng với Nhạc Hy.

Sona trong LMHT có biệt danh là Đại Cầm Nữ, bậc thầy của đàn etwahl, người có thể đàn ra những giai điệu du dương, lay động lòng người, khiến kẻ địch ỉu rù, khiến đồng mình nhỏ tiếng đàn mà như thể được tăng thêm sức mạnh. Không may mắn, Sona bị cầm tù nhỏ, nhưng cô có thể được những người bạn đồng hành thấu hiểu nhờ tiếng đàn tuyệt diệu của mình. Lúc biết đến Sona, mình tìm thấy được một sự tương đồng với nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết mình viết, do đó đối với Sona, mình luôn có một cảm giác yêu thích đến lạ kỳ

Thời gian trước khi vào lớp 12, mình sẽ cố gắng hoàn thành tiểu thuyết Minh Cung Truyện, sau đó hướng tới một trong hai bộ truyện nữa:

- Đại Cầm Nữ (Tiểu thuyết dự tính lấy bối cảnh cổ trang Trung Quốc, thế nhưng được lấy cảm hứng từ Sona mà mình nói trên)

- Tình này giờ đã thành hồi ức (Phần trước của Minh Cung Truyện)

Hiện tại Minh Cung Truyện đang viết đến Phần 9, Chương 75, năm 1533. Dự tính là đến chương 110, phần 12, năm 1550 sẽ kết thúc. Hy vọng mọi người sẽ kiên nhẫn chờ đợi truyện của mình.

PHẦN 1 - BỐN NHÂN VẬT TỐI CAO

Trương Trích Nguyệt - Trương Trích Hoa - Phương Tử Huyền - Vương Yên Diệu

1. Trương Trích Nguyệt – Trương Trích Hoa:

Này là cặp tỷ muội đầu tiên trong Minh Cung Truyện, mình thường hay nói màu mè với em gái, đây là "hệ Kiều Trương thị" bởi lẽ dù không ở cạnh nhau nhưng Trích Hoa, Trích Nguyệt đều tài năng, xinh đẹp hơn người. Một người được mệnh danh "đệ nhất tài nữ" từ khi còn trẻ, một người được gọi là "đệ nhất cảm nữ". Tên họ nghĩa là gì?

Trích Hoa: hái hoa, thật đơn giản, chẳng có nghĩa gì khác ngoài hái hoa. Và Trích Nguyệt: hái trăng, thật đơn giản, chẳng có nghĩa gì khác ngoài hái trăng.

Cái tên phản ánh cuộc đời của hai người thế nào?

Trước hết hãy nhìn vào mặt chữ. Hái hoa, ý nói là lấy được những gì đẹp đẽ trong đời, nhưng dễ hơn hái trăng rất nhiều, đó chính là sự phản ánh cuộc đời của Trích Hoa dễ dàng hơn nhiều so với Trích Nguyệt. Đối chiếu với câu chuyện của hai người, ta có thể thấy rõ điều này. Trích Hoa từ nhỏ được dạy dỗ trong cung, tài năng hơn người, cuộc đời do một tay cô mẫu nàng – Trương Thái hậu – an bài. Việc của nàng là chờ người khác nâng đỡ mình, rồi mình bước lên phượng tọa. Nghĩ xem, con đường đến phượng tọa của Trích Hoa thực sự khá là nhân hạ: muội muội bày mưu, cô mẫu tính toán, còn nàng ấy thì một chốc từ tần phi lên ngôi hậu ở tít trên cao. Ngược lại con đường của Trích Nguyệt gian truân vô cùng: nàng từ nhỏ sống trong căn nhà phía tây phủ Trương gia, bị đối xử lạnh nhạt. Sau này khi lộ ra trí tuệ hơn người, nàng chẳng những không được yêu thương mà bị coi như một quân cờ, không hơn không kém. Đưa tới Thẩm gia có thể là may mắn đầu tiên trong cuộc đời nàng, khi nàng lọt xác từ một kẻ bị bắt hủi, trở thành một đại tiểu thư thân phận cao quý trong Thẩm gia. Sau khi vào cung, nàng cũng gian nan không kém. Nếu như Trích Hoa trong vòng hai năm, thăng liên tục từ Thuận Phi, Thuận Quý Phi rồi Hoàng hậu thì Trích Nguyệt ngược lại, trong vòng suốt hơn mười năm diễn ra câu chuyện, nàng bập bôm từ: Hy tần, Thân phi, Quý phi, Hoàng Quý phi, quan trọng nhất là nàng ấy không chạm tay được vào hậu vị. Trích Nguyệt thông minh, nàng ấy đủ sức lật đổ Trương Trích Hoa hay bất cứ kẻ nào khác như Trần Thái Quyên, Phương Tử Huyền. Thế nhưng điều quan trọng, đó không phải lý tưởng nàng ấy hướng tới, vì thế nàng ấy không theo đuổi nó.

Nếu nói tôi thích ai hơn thì chắc chắn đó là Trích Nguyệt. Nàng ấy thông minh, trầm tĩnh, thanh nhã, ung dung, từ tốn, bình thản, cơ trí, nghĩa tình, chân phượng... Đó là tất cả những từ tôi có thể dành cho nàng ấy. Nàng ấy không thông minh nhất, không ác nhất, không mưu trí nhất, cũng không phải người tốt nhất, và những gì tôi dành cho nàng ấy trong truyện cũng không phải tốt nhất, thế nhưng nàng ấy là người khiến tôi khó khăn nhất trong cách xây dựng, khi tôi phải dung hòa giữa những tính cách và quan hệ mẫu thuẫn quanh nàng. Trích Nguyệt, hái trăng, không bao giờ là chuyện dễ dàng.

Ở một khía cạnh khác, ta so sánh hai chữ "hoa", "nguyệt". Hoa có thể tàn và bị bông hoa khác thay thế; nhưng trăng tàn sẽ không có một vầng trăng nào có thể thay thế nữa được. Hoa có thể có nhiều, nhưng trăng thì chỉ có một mà thôi.

Nếu có ai nhớ được, lần đầu tiên Trích Nguyệt gặp đại phu nhân, bà đã viết lên trang giấy vẽ một câu thơ này: *"Bách hoa bất cập nhất tàn nguyệt."* - *Trăm hoa không sánh bằng một mảnh trăng tàn.*

2. Vương Yên Diệu:

Này là người thứ hai sau Nhạc Hy mà mình phải nghĩ nát óc cho kỳ được cái tên. Yên Diệu, nếu ai đọc chương 53 tiểu thuyết sẽ biết được ý nghĩa của cái tên này.

"Đạm nhiên như vân, khinh diêu như yên." – *Trầm tĩnh như mây, nhẹ nhàng như khói.*

Cái tên ấy đã tỏ rõ con người và tính cách Yên Diệu, trầm tĩnh tựa như mây, nhẹ nhàng tựa như khói. Quanh nàng dường như luôn có một làn khói mờ phủ quanh, khiến cho tất cả mọi người đều không nắm bắt được tâm tư của nàng.

Mọi thứ của nàng hầu như đều cho ta thấy nàng là một người khéo léo và giỏi ẩn mình. Từ cái nụ cười nhẹ nhàng, câu nói hoa mỹ động lòng người, những lần vấn an yên lặng lắng nghe mọi thứ. Nàng và Nhạc Hy đều là những người trầm tĩnh và thâm sâu, thế nhưng vì sao Vương Yên Diệu mới là người giỏi ẩn mình? Vì khởi đầu của nàng trong cung khác với của Nhạc Hy. Nếu Nhạc Hy sớm nhận được ân sủng thì Yên Diệu ngược lại. Sự vô sủng khiến cho nàng trở nên thâm lặng hơn Nhạc Hy, làm gì cũng đều không bị chú ý tới. Nếu người đó kị Nhạc Hy vì ân sủng nhiều vô số: Văn Cung phi, Lệ tần, Hiền tần,... thì chẳng ai ghét Vương Yên Diệu cả. Bởi lẽ nàng ấy vô sủng và lại khéo ăn khéo nói, lấy được lòng người. Người ta nhìn chằm chằm vào sự ân sủng của Thẩm Nhạc Hy, vì thế muốn tìm hiểu sự thâm sâu trong con người Nhạc Hy mà quên đi rằng trong hậu cung còn một người thâm sâu nhưng luôn nấp trong bóng tối.

Yên Diệu, làn khói mơ hồ, khiến cho không ai nắm bắt được suy nghĩ và tâm sự của nàng ấy.

3. Phương Tử Huyền:

Thực chất thì cái tên Yên Diệu ban đầu được dành cho Tử Huyền. Thế nhưng vào phút cuối trước khi hoàn thành casting thì chữ Yên Diệu này dành cho Hoàng Quý phi Vương thị còn Phương Hoàng hậu lấy hai chữ Tử Huyền làm quý danh.

Tử Huyền, nhiều người sẽ liên tưởng nên nàng Tử Huyền trong Tiên kiếm nhĩ. Nhưng không, hai chữ Tử Huyền trong tên Phương thị khác hẳn về nghĩa nhé.

Huyền, vốn là ánh nắng mặt trời. Tử, là màu tím. Ánh nắng mặt trời màu tím nghĩa là ánh mặt trời vào lúc hoàng hôn. Và đó chính là dấu hiệu báo trước cuộc đời của nàng.

Phương Tử Huyền có tính cách và hoàn cảnh hơi giống Vương Yên Diệu và Trương Trích Nguyệt. Nàng phải ẩn mình, phải giả tạo để có thể hướng tới lý tưởng mà nàng mong muốn. Vì sao mình không lấy cái tên Yên Diệu đặt cho Phương Hoàng hậu ư? Bởi vì ở Phương Tử Huyền, đọc truyện từ chương 28 đến giờ, mọi người có thể thấy khác biệt giữa Yên Diệu và Tử Huyền. Và ở Yên Diệu, chúng ta thấy được cái phong thái nhẹ nhàng, điềm tĩnh của nàng ta, thậm chí nói là khí chất vượt qua Trích Nguyệt cũng không hề quá quắt. Càng về sau khác biệt giữa hai người này càng lớn, nhưng ở họ có điểm tương đồng nhiều trong suy nghĩ cũng như hành động mà về sau, khi đến khoảng chương 80, mọi người sẽ càng thấy rõ ràng.

Tử Huyền khác với Yên Diệu, nàng có gia thế cao quý hơn, có địa vị trọng vọng hơn, cái gì cũng vượt trội so với Yên Diệu. Sự thật sau này Tử Huyền trở thành Hoàng hậu còn Yên Diệu chỉ là Hoàng Quý phi. Cái mà Tử Huyền vượt trội hơn là nàng thông minh và tỉnh táo, thậm chí hiểu biết rộng hơn Yên Diệu. Như lần Trích Hoa tạm thời không quản lý lục cung, Tử Huyền tạm thay thế. Tuy rằng bị so sánh rất nhiều với Trích Hoa, song Tử Huyền vẫn làm mọi việc cẩn trọng không sai sót. Đó là điềm báo trước về tương lai huy hoàng của nàng ta.

Thế nhưng kết cục của Tử Huyền cũng như tên của nàng vậy, cũng như một ánh mặt trời lúc hoàng hôn. Kết cục của Tử Huyền thế nào, mọi người có thể ghé qua wiki để xem, và trong Minh Cung Truyện, mình cũng làm khác đi một chút so với kết cục thực tế của Tử Huyền thôi.

Trích Wikipedia Tiếng Việt: "Năm Gia Tĩnh thứ 26, ngày âm lịch, cung Khôn Ninh bị hỏa hoạn. Các thái giám tới báo việc với vua và xin phái quân tới cứu Hoàng hậu, vua không trả lời. Do đó Phương Hoàng hậu chết trong biển lửa. Thế Tông vì biết ơn bà đã cứu mạng mình (trong Nhâm Dần cung biến) nên đã hạ lệnh táng Phương Hoàng hậu theo nghi thức của Hoàng hậu nguyên phối (chính thất đầu tiên của hoàng đế), táng tại Vĩnh lăng, thụy là Hiếu Liệt Hoàng hậu

Năm Gia Tĩnh thứ 35, vì sùng Đạo giáo nên thế Tông đã thêm thụy cho bà là Cữu Thiên Kim Khuyết Ngọc Đường Phụ Thánh Thiên Hậu Chương Tiên Diệu Hoa Nguyên Quán. Trước khi mất, Thế Tông đã di chiếu cho hợp thờ ông và Phụng Hoàng hậu ở Thái miếu.

Long Khánh đế, con trai của Thế Tông, đã không công nhận Phụng hậu là hoàng hậu chính thất của cha mình. Mục Tông sau đó đã ban thụy cho Hiếu Khiết Hoàng hậu Trần thị (nguyên phối đầu tiên của Thế Tông), cải táng bà ở, hợp thờ ở Thái miếu. Còn Phụng Hoàng hậu thì cải thụy thành Hiếu Liệt Đoan Thuận Mẫn Huệ Cung Thành Chí Thiên Vệ Thánh Hoàng hậu, dời thần chủ đến Hoàng Hiếu điện

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70-2: Đông Lai bất tự Bồng Lai viễn

ĐÔNG LAI BẤT TỰ BỒNG LAI VIỄN

(Đông Lai chẳng xa bằng chốn Bồng Lai)

*Trích Diệp luyến hoa – Lý Thanh Chiêu.

Mười ngày sau khi Nhạc Hy rời đi, không có bất cứ tin tức nào được truyền về, Chu Hậu Thông lòng dạ bồn chồn, thi thoảng lại cảm thấy bất an. Đến ngày thứ mười một, Chu Hậu Thông đang cùng Hoàng hậu đi dạo trong hoa viên, đột nhiên thấy Thống lĩnh cấm vệ quần túc tốc chạy tới, nhìn đáng vẻ y có vẻ là chuyện khẩn cấp.

"Mặt tướng tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương." Y cẩn toàn lễ nghi với đế hậu, trán lấm tấm mồ hôi.

Hoàng hậu trong lòng cảm thấy hơi nôn nao, chỉ sợ tin Thống lĩnh báo tới là tin không hay về nông dân nổi dậy gần đây. Hoàng đế đứng bên cạnh nàng lại khá bình tĩnh, hỏi: "Có chuyện gì muốn báo?"

"Hoàng thượng, có một tỷ nữ mặc cung y, đến cổng thành sống chết xin được cầu kiến đế hậu. Có người nhận ra thị là tỷ nữ của Hy tần nương nương. Hoàng thượng xin hãy ra ý chỉ, thị đã được đưa tới đây rồi ạ." Thống lĩnh báo cáo, gương mặt lạnh lùng không biến sắc.

Hoàng hậu run sợ, tay siết chặt lấy tay Thường Thao, trong lòng vô cùng rối loạn. Nàng chỉ e có chuyện chẳng lành sẽ xảy ra, chỉ sợ linh tính của nàng sẽ thành thật.

Chu Hậu Thông hơi rợn người khi nghe đến hai chữ "Hy tần", hần gượng gạo bình tĩnh nói: "Cho vào."

Hoàng hậu hít một hơi thật sâu để giữ lại tâm trạng bình thường nhưng tay nàng đã trở nên cứng lạnh vì lo lắng. Phía xa, nàng trông thấy Như Dung đi sau hai lính cấm vệ. Đầu tóc thị hơi rối rắm, y phục cũng không được sạch sẽ như ngày thường. Gương mặt thị xám xịt và u sầu như đưa đám. Thị bước rất nhanh tới phía nàng và Chu Hậu Thông, dập đầu: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương."

Chu Hậu Thông sốt sắng nói: "Miễn lễ. Có chuyện gì? Người không phải nên ở Ninh Vũ am chăm sóc Hy tần sao? Nếu có tin gì, tại sao không để thị về trở về báo cáo?" Lòng hần đường như đã nhìn thấy tin không hay.

Như Dung như bị chạm vào chỗ yếu lòng nhất, thị òa khóc dữ dội khiến trái tim đế hậu như bị ngàn mũi dao đâm. Thị thưa: "Hoàng thượng, Hoàng hậu, chuyện không hay rồi! Xe ngựa đưa nương nương tới Ninh Vũ am bị sơn tặc phục kích, chúng giết toàn bộ cung nữ và y nữ theo hầu nương nương. Nô tỷ vì trốn dưới gầm xe ngựa mà thoát chết. Nhữ Phần tỷ tỷ đưa nương nương chạy trốn... kết quả... nương nương..."

Chu Hậu Thông nghe thấy Như Dung dừng lại, biết là lành ít dữ nhiều. Hần lạng người đến bắt động, cổ họng như bị chặn lại, gương mặt biến sắc, không nói thêm được lời nào. Tường Mục Anh đi bên cạnh hần cũng vô cùng lo sợ.

Hoàng hậu vững tâm hơn hần, liền rối rít hỏi: "Hy tần làm sao? Người mau nói tiếp đi chứ?"

Như Dung không ngừng rơi nước mắt: "Nương nương... bị truy sát. Lúc nô tỷ đi tìm nương nương... thấy Nhữ Phần tỷ tỷ đã chết ven đường, còn nương nương... nô tỷ lần theo dấu máu, thấy chiếc giày của nương nương ở bờ vực... Có lẽ... có lẽ..."

Hoàng hậu sợ đến độ không đứng vững, vô thức lùi xuống hai bước. Thường Thao vội đỡ lấy tay nàng, nghe thấy nàng lâm bầm: "Không thể, không thể nào..."

Mặc dù sớm đã đoán được cơ sự lành ít dữ nhiều, song khi nghe đích thân Như Dung – người chứng kiến mọi việc – Chu Hậu Thông không kìm được đón đau. Gương mặt hần chuyển từ lo sợ thành hoảng hốt, thất thần, lay không được, gọi không được. Hần không còn một chút sinh khí, đứng như một cái cây giữa hoa viên đượm vẻ u sầu. Hần phun ra một ngụm máu lớn, nhuộm đầy phần vai y phục của Như Dung và một ít trên má thị. Cứ thế, Chu Hậu Thông ngã ngựa ra phía sau vì kinh hãi, vì đột ngột phải hứng chịu một nỗi mất mát quá lớn. Hoàng hậu và Tường Mục Anh vội đỡ lấy hần, kêu những tiếng thảng thốt, thất thanh.

Hần rời lại chẳng nghe thấy những tiếng kêu khóc bàng hoàng của Hoàng hậu và đám hạ nhân, chỉ cảm thấy như đất trời trước mắt đang xoay chuyển, cảm thấy như trước mắt mình đều hóa thành phong ba kinh hoàng, cảm thấy quanh tai đều rền rền sấm dữ. Hần bất giác đưa tay lên lồng ngực, mơ hồ như chạm thấy trái tim vừa bị khoét mất của mình. Chưa bao giờ, hần lại đau đớn đến thế.

Tường Mục Anh vội vàng ra lệnh cho đám cung nhân: "Mau đưa Hoàng thượng trở về cung Càn Thanh, truyền ngự y tới."

Ngự y liền được đưa tới, Chu Hậu Thông cũng được đưa vào bên trong. Mặt hần trắng bệch như người sắp chết, mắt nhìn vô thần vô định, bi ai vô cùng. Hoàng hậu và Tường Mục Anh nhìn hần mà trong lòng không khỏi cảm thấy đau thương, xót xa. Nhất là Tường Mục Anh – người hiểu rõ Chu Hậu Thông, Y biết tại sao Chu Hậu Thông đau lòng, bởi vì còn quá nhiều điều y biết Hoàng đế chưa kịp làm với Hy tần, còn nhiều điều Hoàng đế còn muốn nói với nàng ấy, chỉ tiếc... Vào thời khắc ấy, y cũng không biết nên thấy khổ đau vì Hy tần qua đời, mà cũng chẳng biết nên cảm thấy may mắn vì Phụng Hà không theo Hy tần đi. Có lẽ là hai luồng cảm xúc ấy lẫn lộn vào nhau, mà phần nhiều là thống khổ.

Khi vừa biết chuyện xấu, trở về Khôn Ninh cung, Hoàng hậu bỏ qua hết mọi thứ tiêu tiết lễ nghi, chạy thẳng vào tắm gội, Thường Thao ngăn và chạy theo không kịp. Hoàng hậu nằm úp mặt xuống tấm sàng mà khóc đón đau. Nơi này là tấm điện của nàng, nàng khóc bao nhiêu cũng không ai biết. Trong cuộc đời, có lẽ chưa lần nào Trương Trích Hoa phải đau khổ và rơi nước mắt nhiều đến thế. Cuộc đời của nàng vốn luôn hoàn mỹ, đến khi Nhạc Hy chết đi, nàng lại thấy như có một thiếu sót gì to lớn. Nhạc Hy với nàng vốn là tỷ muội, trong cơ

thể cháy chung một dòng máu. Nàng không thể không dằn vặt và khổ tâm. Ngày cuối cùng khi Nhạc Hy rời khỏi Từ Cẩm thành, nàng đã không thể gặp Nhạc Hy, chỉ không ngờ lần một lần thôi cũng không gặp được... Hoàng hậu nức nở khóc lên, than từng tiếng "Trích Nguyệt"...

"Nương nương, xin người đừng quá đau lòng. Hy tần nương nương phúc mỏng, sớm đã ra đi, nhưng nương nương còn có Thái hậu, có Trương gia của người." Thường Thảo ở bên cạnh nhẹ giọng khuyên nhủ nàng.

Nàng vẫn khóc, gương mặt ướt đầm, vội vàng ôm lấy Thường Thảo, nói không rõ tiếng: "Thảo Nhi, ta đau lòng lắm! Ta đau lòng lắm! Nguyệt Nhi đã đi rồi, đã đi thật rồi. Người biết không, muội ấy vào cung vì ta, cũng vì ta mà làm biết bao chuyện, thậm chí còn định dẽ hài nhi của mình làm con thừa tự của ta. Ta là Hoàng hậu, lẽ ra ta nên là người bảo vệ muội ấy, kết quả... Muội ấy đã chết rồi, chết cùng với cả hài tử trong bụng muội ấy. Ta thật sự buồn, buồn lắm." Mỗi câu nói ra đều mang theo những giọt lệ mặn chát, Hoàng hậu càng lúc càng khóc to hơn, tiếng khóc như thể vang vang thể lương khắp một gian tĩnh mịch.

"Ta còn nghĩ sẽ cùng muội ấy dạy dỗ đứa trẻ ra sao, còn nghĩ xem khi nó gọi ta là "dịch mẫu" sẽ thế nào... Rốt cục cả nó, cả Trích Nguyệt, đều đã mất rồi. Cuộc đời giống như một con ác mộng vậy, ta chỉ muốn tỉnh dậy, lãng quên tất thảy thôi... Muội ấy thông minh đến vậy, hẳn là không thể... không thể đi dễ dàng đến thế... Muội ấy bỏ lại quá nhiều thứ sau lưng..." Hoàng hậu tự nói với chính bản thân nàng, như thể chưa tin rằng Trích Nguyệt đã ra đi mãi mãi.

Nàng không phủ nhận, nàng đối với Nhạc Hy cũng có sự lợi dụng. Thế nhưng Nhạc Hy là muội muội duy nhất của nàng. Thời còn trẻ tuổi, nàng cũng từng ước ao có Trích Nguyệt bên mình, bởi lẽ ở bên cạnh Trích Nguyệt, nàng cảm nhận được cái gọi là tình thân; cái tình thân ấm áp mà cô mẫu chưa từng cho nàng. Thế nhưng Trích Nguyệt và nàng giống như trăng và hoa, luôn trầm mặc xa cách. Và lúc này đây, khi được sống cùng trong một cái lồng, Trích Nguyệt và nàng vẫn vĩnh viễn biệt ly. Có lẽ rằng cô mẫu nàng năm đó đã nói đúng: Nàng và Trích Nguyệt khắc mệnh nhau.

Hoàng hậu gục đầu không ngừng khóc. Bên ngoài, trời cũng bắt đầu đổ mưa...

"Thái hậu nương nương, đại sự không hay rồi." Thương Đài kêu khóc thảm thiết đi vào đại điện Từ Ninh cung.

Thái hậu vốn luôn bình tĩnh, lại chứa ghét những kẻ hấp tấp vội vàng. Nhìn thấy Thương Đài như vậy, bà không kìm được mà trách móc: "Người theo hầu ai gia nhiều năm, sao còn vụng về như vậy? Thật không ra làm sao."

Thương Đài vội mặt vô cùng nghiêm trọng, từ từ thưa: "Thái hậu nương nương, xe ngựa của Hy tần nương nương gặp nạn... Có lẽ... Hy tần nương nương giờ đã..."

Thái hậu giật mình, toàn thân đều đứng, vẻ mặt biến sắc rất nhanh. Người ngã ra phía sau của nhuyển tháp, may thay phía sau có nệm êm, cho nên Thái hậu không bị thương. Thương Đài vội chạy tới đỡ Thái hậu: "Nương nương, xin người bình tĩnh. Hy tần nương nương, nàng ta..."

Thái hậu hơi thở gấp gáp, tâm trạng cũng không còn như thường, khẽ đưa tay đẩy Thương Đài ra, bản thân không kìm được mà rơi lệ, kêu lên ai oán: "Trời muốn tuyệt đường của Trương gia! Trời muốn tuyệt đường Trương gia..."

Trương Trích Nguyệt là quân cờ mà bà bồi dưỡng bấy lâu, chỉ chờ thời cơ thích hợp sẽ phát huy tác dụng. Ai mà ngờ tính toán nhiều năm của bà lại đổ xuống sông biển hết rồi? Thái hậu vốn định theo lời Trích Nguyệt, sau khi Trích Nguyệt bình an sinh hạ, sẽ mang đứa trẻ làm con thừa tự của Trương Trích Hoa. Dù nam hay nữ, ít nhất Trương Trích Hoa trong hậu cung không có thánh sủng, vẫn còn có đứa con để dựa vào. Thế nhưng sao đây? Giờ Trương Trích Nguyệt cũng đã chết rồi, hậu vận Trương gia cũng tuyệt rồi!

"Hoàng đế thế nào?" Thái hậu lấy lại sự bình tĩnh vốn có để xem xét tình hình.

Thương Đài nhỏ nhẹ đáp: "Theo tin nô tỳ thu nhận được thì Hoàng đế có vẻ rất đau buồn, vừa nghe tin này đã ngất, xem ra vết thương lòng sẽ khó mà bình phục được."

Thái hậu thờ dãi một tiếng, ánh mắt sắc bén sâu hút: "Xem ra Hoàng đế tương đối coi trọng Hy tần. Vậy thì nếu Hoàng đế biết có kẻ ám sát Hy tần, vậy hẳn sẽ ra sao?"

Thương Đài giật mình hỏi lại: "Thái hậu, ý người là... Hy tần là bị hại sao?"

"Lệ tần đi qua núi nhưng không làm sao, đến lượt Hy tần thì gặp nạn, người không nhận thấy có gì đó bất ổn ư? Chưa kể làm sao chúng biết rõ ngày mà Hy tần đi qua núi đến vậy? Hẳn có một sự bài trí sắp xếp gì đó. Có lẽ chúng nhắm vào Hy tần, mà chính xác là cái bụng của nàng ta. Không muốn đứa trẻ của Hy tần chào đời, có rất nhiều người, mà người có động cơ rõ nhất chính là Lệ tần." Thái hậu nói.

Thương Đài gật đầu, tự thấy đúng đắn: "Nhưng... biết là Lệ tần, song chúng ta đều không có bằng chứng..."

"Người cũng nhầm. Thật ra không chỉ Lệ tần, mà bất cứ phi tần nào cũng có thể làm được chuyện này. Thế nhưng giả họa cho Lệ tần, chúng ta sẽ có lợi hơn giả họa cho những kẻ khác. Mà không có bằng chứng, chúng ta có thể tạo ra bằng chứng." Thái hậu cười nhếch khóe môi, gương mặt lạnh như băng.

Trong thâm tâm Thái hậu vẫn có chút ít tiếc thương Trương Trích Nguyệt phúc phận mỏng manh. Năm xưa, nàng bị Thái hậu đưa tới Thẩm gia, trong lòng nàng Thái hậu biết có nhiều uất ức.

Có lẽ nếu năm xưa bà không đưa nàng đến Thẩm gia, có lẽ nàng ấy giờ vẫn sống cuộc sống yên bình, lấy một người chồng bình thường... Nhưng chính bà đã đẩy nàng ấy lên trước lưỡi đao, để nàng ấy phải đối mặt với những phong ba, rồi đến cuối cùng tàn tạ giữa hậu cung đầy rẫy âm mưu.

Bà không trách Hy tần, bởi nàng ấy có thông minh hơn cũng không liệu được sẽ có những hiểm họa trên đường đi. Nhắm mắt lại và thờ dãi, Thái hậu thấy lòng chua xót. Cuối cùng, bà cũng không nên được mà lại rơi nước mắt, có lẽ là những giọt nước mắt của nỗi tiếc, của ăn năn. Trích Nguyệt là chất nữ của bà, song trước nay trong mắt bà, nàng ấy chỉ là một quân cờ, không hơn không kém; đến tận khi nàng chết đi rồi, bà vẫn còn tiếp tục lợi dụng cái chết của nàng để làm bàn đạp cho sự thăng tiến của Trương gia về sau... Trên đời, lại có nữ tử đáng thương đến thế.

Chính bà, chính bà là nguyên nhân khiến Trích Nguyệt phải như ngày hôm nay.

Tin Hy tần qua đời được hậu cung ếm nhèm, vẫn chỉ có vài người biết là để hậu, Thái hậu và hai cung tỳ của Hy tần. Dịch thân Trương Hoàng hậu đã ra mặt chỉ, khi chưa xác minh được Hy tần qua đời, chưa thể công khai chuyện nàng gặp nạn. Bên phía Thái hậu cũng bí mật cử người của Trương gia đi tìm kiểm thi thể của Hy tần, đồng thời điều tra vụ án, tránh trường hợp Đại lý tự có vấn đề.

"Phương Hà tỷ tỷ..." Như Dung chạy tới ôm lấy Phương Hà mà khóc thút thít. Phương Hà thì đã như trở thành người mất hồn, hai mắt khóc đến đỏ đọc lộ rõ sự tiêu tụy, nhìn không ra dáng vẻ của một nữ tử từ ngoài hai mươi.

Thị cũng ôm chặt lấy Như Dung, nức nở: "Ta vẫn kỳ vọng, kỳ vọng là nương nương vẫn bình an. Chẳng phải là chưa tìm thấy nương nương sao?" Đây Như Dung ra, Phương Hà truyền cho thị động lực: "Chúng ta tiếp tục chờ đợi, biết đâu... nương nương vẫn trở về..."

Như Dung trong đầu tự nhiên lóe lên một tia hy vọng, rốt rồi gạt đầu. Hoàng hậu đã sai người đi xuống vực Đào Hoa dưới đình Nhật Quang tìm Hy tần. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, thị cùng Phương Hà vẫn sẽ đợi chờ.

Qua mấy ngày, Hoàng đế thổ huyết vẫn chưa hoàn nguyên sinh khí thì tin dữ được đưa về: thi thể Hy tần trôi theo sông Đào Hoa dưới đáy vực không còn tìm thấy nữa. Tin tức Hy tần gặp nạn đến nay không còn là một bí ẩn. Và rất nhiều tần phi trong ngày thịnh an Hoàng hậu cũng đặt ra giả thuyết: Giả như Hy tần còn sống, tại sao nàng ấy không trở về hoàng cung, tại sao không có ai tìm thấy nàng ấy. Sông Đào Hoa là con sông lớn, chảy dưới núi Đồng Nhạc, bờ sông khá nhỏ, quanh đây dù không nhiều người qua lại nhưng vẫn có một số thuyền đi qua, tại sao không có ai tìm thấy nàng ấy? Rất nhiều câu hỏi được đặt ra và kết luận vẫn là: Hy tần hẳn đã chết.

Khi nghe được tin này, Như Dung và Phurong Hà đều đau lòng khôn tả. Hai thị suốt ngày suốt tháng chỉ ngồi trong tấm điện Trường Nhạc cung than khóc thê lương, tiếng khóc âm i xao động lòng người. Mấy lần Trang tần hoặc Túc phi và Khang tần đến Trường Nhạc cung an ủi, hỏi thăm, hai nha hoàn đều không có chút sức lực nào đón tiếp. Cũng ngoài mấy người thân thiết như vậy ra thì chẳng ai muốn bén mảng tới Trường Nhạc cung – tòa cung điện có một vị chủ nhân xấu số, bất hạnh.

Tin Hy tần qua đời khi đang mang thai nhanh chóng lan rộng khắp hậu cung tiền triều. Việc điều tra và tìm kiếm đương nhiên vẫn chưa dừng lại ở đó, thế nhưng mọi thứ dường như là bất khả thi khi qua nhiều ngày mà vẫn chưa tìm ra bất kỳ dấu vết nào của đám hắc y nhân hãm hại Hy tần. Đối với chuyện Hy tần gặp nạn, kẻ vui sướng, người đau thương đều có cả; thậm chí chuyện chấn động lần này lại tạo nên lợi ích cho một số người.

Chung quy nơi hậu cung cũng là nơi máu lạnh vô tình, nơi mà những con người trong đó có thể cười hả hê trên nỗi đau và mất mát của người khác, có thể giẫm đạp lên chính thi thể của những người ngã xuống để tự mình đứng lên. Nữ nhân đã sống trong hậu cung, không có ai có tấm lòng hoàn toàn lương thiện.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Oanh nhi yển tử câu hoàng thổ

OANH NHI YẾN TỬ CÂU HOÀNG THỔ

(Đôi lứa yển anh rồi cũng thành nắm đất)

*Trích Mô ngư nhi – Nhạn Khâu – Nguyên Hiếu Vấn.

Thật ra chương này, mình định đặt tên là "Người đi một nửa hồn tôi mất/ Một nửa hồn tôi bỗng đại khờ" (câu thơ của Hàn Mặc Tử). Thế nhưng nhớ ra đây là truyện lấy bối cảnh Trung Quốc nên lại phải thôi.

- - - - -

Một chiều thu âm đậm, Thảm phủ đều hiu bỗng trở nên xao động.

"Chiêu Mai cô cô, có tin trong triều báo tới..." Nha hoàn Thảm phủ hốt hải chạy tới phía Hoàng Chiêu Mai.

Chiêu Mai lúc ấy đang sắc thuốc bổ cho đại phu nhân, tay còn cầm nắp ấm bằng sứ. Trông thấy thị nữ vội vàng như vậy, Hoàng Chiêu Mai cũng thoáng nghĩ tới những chuyện không lành, liền hỏi: "Có chuyện gì mà cuống quýt vậy?"

Thị nữ kia thờ hồn hên, sắc mặt rất xấu, nói: "Đại tiểu thư... À... Hy tần nương nương, đã qua đời rồi ạ. Thái giám trong cung vừa tới thông báo, nương nương... gặp nạn trên đường đến Ninh Vũ am, đã rơi xuống vực mà chết..." Nói đến cuối, thị không kìm được mà nước mắt.

Hoàng Chiêu Mai điều đứng, nắp ấm trên tay rơi xuống đất vỡ tan tành. Thảm Nhạc Hy đã chết... Hoàng Chiêu Mai giống như nghe thấy tiếng sét đánh ngang tai, thị hoảng sợ vô cùng.

"Người vừa nói gì?" Đại phu nhân bắt ngờ tiến vào trong bếp, gương mặt thất thần. Bà chạy nhanh tới chỗ của thị nữ kia và Hoàng Chiêu Mai, nắm chặt hai vai của thị nữ kia, hỏi lại: "Người nói gì, mau nói lại cho ta biết."

Vốn đang bị bệnh chưa dứt, sắc mặt đại phu nhân đã tiêu tụy, nay nghe được tin dữ thì càng thêm xấu: "Người bảo... người bảo Nhạc Hy làm sao...?"

Thị nữ kia ái ngại gật đầu, nước mắt vẫn rơi. Hoàng Chiêu Mai cũng không dám nhìn thẳng vào mắt bà.

Đại phu nhân thần thờ, đôi tay tuột khỏi vai của thị nữ. Bà bắt ngờ ngã ra và chìm vào hôn mê.

"Phu nhân, phu nhân!" Hoàng Chiêu Mai hoảng hốt, vội vã đỡ lấy đại phu nhân và dìu bà về phòng.

Mặc dù đã đoán được phu nhân sẽ buồn nhưng Hoàng Chiêu Mai cũng không ngờ rằng bà lại đau lòng đến thế. Dù sao Nhạc Hy cũng là đứa trẻ mà bà dạy dỗ gần mười năm trời. Từ lúc Nhạc Hy mới còn là một thiếu nữ ở độ tuổi mười ba, nàng đã gọi bà bằng hai chữ "mẫu thân". Hoàng Chiêu Mai ở bên cạnh đại phu nhân đã ngót hai mươi năm. Thị biết Hoàng Chiêu Mai khao khát có một đứa con, nhưng tiếc là không thể. Vậy nên đối với Nhạc Hy, dẫu bà trăm dặm cách xa, nhưng bà vẫn thực sự yêu thương nàng ấy. So với đại thiếu gia, thậm chí tình cảm của bà dành cho Nhạc Hy còn nhiều hơn, vì Nhạc Hy gần bà nhiều hơn hẳn. Cho đến hôm nay, nàng ra đi mãi mãi, đại phu nhân thực sự như mất một khúc ruột.

"Người biết không, ta thật sự coi Nhạc Hy như đứa con ruột của mình. Ta mười năm làm mẫu thân nó, chứng kiến nó trưởng thành, giới giang qua từng ngày, chứng kiến nó rời Thảm phủ vào hậu cung... Ta bệnh tật thế này... ta còn sợ nó không kịp về gặp ta lần cuối... Thế mà nào ngờ..." Giọng Vương Bích Thụ thều thào, yếu ớt vô lực, nói đến cuối thì không kìm được mà khóc nức lên.

Rèm giường buông lỏng, Hoàng Chiêu Mai ngồi bên giường thờ thê, tiếng thút thít rất rõ ràng: "Phu nhân, người đừng buồn. Chiêu Mai biết phu nhân thật lòng thương tiểu thư, nhưng người cũng phải giữ gìn sức khỏe. Độ này thu sang, sức khỏe người ngày càng kém, lại nghe tin xấu, nó tỷ chỉ sợ người không vượt qua."

"Ta đau lòng vô cùng. Ai mà biết tháng trước vào cung thăm nó đã là lần cuối cùng mẫu tử ta gặp gỡ... Thương thư có thể không thương nó, thế nhưng là một người phụ nữ, ta nào có thể không thương cảm chứ... Một xác hai mạng, tội nghiệp biết bao..." Đại phu nhân đưa tay ôm ngực như để nén lại đau thương. Giọng người rất khê.

Hoàng Chiêu Mai xoa ngực giúp đại phu nhân, lại nhẹ giọng an ủi: "Khi tin tức vừa mới được công khai, hoàng cung lập tức cho thái giám tới đây thông báo. Ngày hôm nay thiếu gia không nhập cung, nó tỷ nghĩ đại thiếu gia cũng chưa biết chuyện này. Đại thiếu gia vốn yêu đại tiểu thư, chỉ sợ biết được chuyện này sẽ không chịu đựng được."

"Thành Nhi vốn là người đa cảm. Biết được Nhạc Hy qua đời, chắc sẽ đau lòng lắm. Chuyện này có giấu cũng không giấu được bao lâu, thôi thì đau lòng sớm thì lành vết thương sớm, cứ để nó biết còn hơn là giấu nó; chi để nó thêm đau lòng." Đại phu nhân gạt nước mắt nói. Bà đối với hai đứa con nuôi này, có thể nói là hết lòng hết dạ. Bà hiểu được tính cách và suy

ngồi của cả hai.

Thẩm Tịch Thành có lẽ là người cuối cùng biết được chuyện này. Khi mà Thẩm phủ rồi ren vì chuyện Thẩm đại tiểu thư qua đời, y vẫn còn đứng ở ngoài hiên của tòa viện thối sáo. Bất chợt trông thấy hạ nhân qua lại rất nhiều, dáng vẻ lại vội vàng hấp tấp, y hiểu kỳ gọi: "Linh Lung!"

Thị nữ kia vốn đang sai bước nhanh trên sân của Thẩm phủ, nghe thấy Tịch Thành gọi liền chạy tới: "Thiếu gia có gì sai bảo?"

"Phủ đệ có chuyện gì sao? Sao hạ nhân các người đều cuống quýt vậy?" Giọng y rất trầm.

Linh Lung kinh ngạc hỏi: "Thiếu gia, người chưa biết gì sao?" Linh Lung hơi cúi đầu, giọng như sắp khóc: "Đại tiểu thư qua đời rồi."

"Người vừa nói gì?" Mặt Tịch Thành biến sắc, ngay lập tức hỏi lại.

Linh Lung không kìm được mà khóc thút thít, chẳng dám nói thêm lời gì.

Thẩm Tịch Thành đầu óc trống rỗng, như bị ai lấy búa bổ vào, đau nhức vô cùng, trái tim như bị dao cùn cứa vào, đốn đau vô cùng. Y đưa tay ôm đầu, đôi chân loạn choạng, ngã ngửa ra phía sau. Linh Lung hoảng sợ, theo bản năng đưa tay giữ lấy Tịch Thành nhưng không kịp. Y vẫn ngã ra nền đá lạnh của hiên viện.

"Người đâu, người đâu, mau gọi đại phu!" Linh Lung kêu lên.

Tịch Thành chưa chìm vào hôn mê nhưng y dường như mất đi tất thảy cảm giác, chỉ thấy đầu óc trống rỗng và quanh tai vang lên lời của thị nữ Linh Lung: "Đại tiểu thư qua đời rồi!", "Đại tiểu thư qua đời rồi!"...

Y được hạ nhân đỡ lên giường nghỉ, mắt y xa xăm vô định, dường như chẳng còn dấu hiệu nào của một người đang sống, sắc mặt biến sang trắng bệch.

"Ta là Trích Nguyệt nhưng tên hiện giờ của ta là Nhạc Hy. Hãy gọi ta như vậy."

"Tên ta là Thẩm Tịch Thành. Gọi ta là Thành ca ca. Ta là ca ca của cô."

"Ca ca..."

...

"Nhạc Hy..." Tịch Thành úp mặt xuống gối, không kìm được mà khóc nức lên từng tiếng.

Trên đời này, từng có một người gọi y là "ca ca", từng cùng y trải qua tuổi thơ đẹp đẽ, đáng nhớ. Y từng dạy nàng viết chữ, thổi sáo, đọc thơ, dạy nàng tuyệt kỹ của mình.

Trên đời này, từng có một nữ tử khiến y yêu hết lòng hết dạ, không tiếc giá nào để âm thầm bảo vệ và hy sinh...

Trên đời này, từng có một nữ tử khiến y nghịch lại ý đường phụ, quyết không thành thân.

Trên đời này, từng có một nữ tử khiến y từ bỏ lý tưởng của bản thân, vào chốn cung đình biết bao âm mưu, chứa đầy dục vọng.

Nữ tử ấy khiến y vui khi thấy nàng cười, khiến y buồn khi thấy nàng khóc.

Nữ tử ấy khiến y đốn đau khi biết nàng vĩnh viễn xa rời nhân gian...

Khiến trái tim y từ giờ trở nên giá lạnh, khiến y không còn rung động được trước bất cứ điều gì, bất cứ ai.

Y từ giờ mất đi lý tưởng, mất đi mục đích sống, mất đi chính mình...

"Nhạc Hy, muội sao lại đi dễ dàng đến thế? Huỳnh không có được trái tim của muội, huỳnh chấp nhận. Nhưng sao muội lại mãi mãi ra đi, mãi mãi rời xa huỳnh..."

Những ngày sau khi biết tin Hy tần chết không tìm thấy thi thể, Chu Hậu Thông càng thêm suy sụp tinh thần. Ngự y đưa đến Càn Thanh cung nhiều vô số, chẩn đoán Hoàng đế do bị buồn đau quá đột ngột, vì thế mới thổ huyết và khí sắc xấu như thế. Chu Hậu Thông chìm vào đau thương, thậm chí không gặp bất cứ một phi tần nào trong nhiều ngày liền tiếp. Trên triều, hần như một người mất đi hồn phách, không còn một chút sinh lực nào, gương mặt bủng beo, tái nhợt. Biết bao nhiêu thứ thuốc bổ, hần không màng tới, thậm chí nhiều bữa còn không động tới thức ăn.

Đến một ngày, khi Tường Mục Anh không còn nhìn ra từ hần dáng vẻ của một quân vương đại Minh, y không kìm được sự xót xa trong lòng. Chu Hậu Thông nằm nghiêng trên long sàng, ánh mắt đờ đẫn vô thần, như một xác chết trợn mắt.

Không kìm được đau thương, Tường Mục Anh quỳ xuống bên tâm sàng, khóc lóc: "Hoàng thượng, người cứ thế này nô tài đau lòng lắm. Xin người hãy bớt đi muộn phiền, vực lại tinh thần, tiền triều còn nhiều việc cần người xử trí."

Những lời Tường Mục Anh không lọt được chút nào vào tai Chu Hậu Thông, hần vẫn như thể một người không hồn, không biểu cảm gì ngoài ưu thương, không nói câu gì chỉ thờ thần, thậm chí dường như hần còn chẳng chớp mí. Tường Mục Anh vừa thương vừa giận, tới bên cạnh lay người Chu Hậu Thông: "Hoàng thượng, nô tài xin người, suốt nửa tháng rồi, người thậm chí còn không đi thăm tiểu hoàng tử. Hoàng hậu nhiều lần cầu kiến người cũng không gặp. Lên triều cũng không thiết lắng nghe. Người nhốt mình như vậy sẽ đổ bệnh nặng mất..."

"Tiểu Anh Tử, trầm đau lòng lắm, đau lòng lắm. Đau đến độ nước mắt chảy ngược, tới độ tâm trạng không có gì khác ngoài buồn và đốn đau nữa rồi." Hần rên rỉ, giọng thều thào mệt mỏi. "Nhiều ngày như vậy rồi, trầm vẫn như ngày đầu tiên biết tin này... Trong đầu trầm, trong trái tim trầm lúc này chỉ có hình bóng nàng ấy. Nàng ấy nói trầm nhớ đến Thường Tịch Nguyệt vì khung cảnh Yên viên đẹp để biết bao, đẹp hơn cảnh cây hồng điệp, đẹp hơn đường phố Bắc Kinh ồn ào mà trầm gặp nàng ấy. Nhưng những ngày này, trầm chỉ nhớ đến kỷ ức khi trước, khi trầm mới gặp nàng ấy... Khi ấy nàng còn là tiểu thư, tính cách lúc nào cũng đăm nhiên và bình tĩnh..." Hần vừa hồi tưởng lại những kỷ niệm khi trước, vừa tự cười. Nhưng rất nhanh, hần đã rơi nước mắt: "Người nói đúng, cái gì người ta mất đi thì mới biết quý trọng. Giờ trầm mất đi nàng ấy, trầm mới thật sự thấm thía câu nói của người ngày đó."

Tường Mục Anh biết sẽ có ngày như vậy, nhưng y không trách chủ nhân, ngược lại y nhẹ giọng khuyên: "Hoàng thượng, Hy tần nương nương là thật lòng yêu người. Nô tài theo người bao nhiêu năm, là người đứng ngoài tình yêu của người, nô tài thấy rất rõ, người cũng thật sự yêu Hy tần nương nương. Đối với Tịch Nguyệt cô nương năm xưa cũng không phải như vậy, chỉ là Hoàng thượng nhớ quá lâu, nghiêng tưởng mình yêu người đó hết lòng hết dạ. Thực chất tình yêu và sự tưởng niệm luôn khác xa nhau, song con người thường bị lẫn lộn..."

Chu Hậu Thông đưa tay ôm đầu bất lực, không nói được gì hơn. Hần đột nhiên thấy lòng quạnh quẽ và thê lương. Hần thật sự ngộ nhận hay sao? Có phải vì Tường Mục Anh là người ngoài cuộc, cho nên y mới nhận ra hần thật sự yêu ai, trân trọng ai hay không? Nếu thực sự hần yêu Nhạc Hy, ngày đó hần lại nữ nói những lời phù phàng với nàng sao? Những ngày cuối cùng nàng ở hoàng cung, hần cũng không hề tới thăm nàng, không hỏi thăm thai tượng của nàng ấy, thậm chí ngày Nhạc Hy rời khỏi hoàng cung, hần cũng không tiễn nàng. Hần nhớ

lắm cái ngoảnh đầu tìm kiếm của nàng. Nàng hẳn là đang tìm kiếm hắn. Hắn đã trông thấy nàng, nhưng rồi chỉ vì thế diện, hắn lại chọn lặng im.

Nhạc Hy, phải chăng nàng đang muốn trừng phạt trẫm?

Nàng còn không để mọi người tìm được thi thể, để trẫm được nhìn nàng thêm một lần...

"Hoàng thượng... Lúc ra đi, nương nương có để lại một bức thư ở Trường Nhạc cung. Phương Hà mới cho người mang sang, nói là Hoàng thượng cũng nên đọc được nó. Nô tài thấy mấy ngày đầu Hoàng thượng đều rất khổ đau, chưa dám đưa cho người..." Tường Mục Anh rút từ trong tay áo ra một phong thư khổ nhỏ, hai tay nâng trịnh trọng đưa cho Chu Hậu Thông.

Chu Hậu Thông ngẩng đầu, vội vàng nhận lấy phong thư, nhanh tay bóc ra. Hắn đọc một lượt, gương mặt đổi thay đến mấy lần. Chưa đọc hết, nước mắt đã thấm ướt cả trang giấy Tiết Đào đẹp đẽ.

"Chàng sẽ đọc thư này của thiếp chứ? Thiếp chỉ sợ chàng sẽ chẳng bao giờ trở lại Trường Nhạc cung... Thiếp cũng sợ ngộ nhờ thiếp có đi, chàng sẽ vĩnh viễn lãng quên đi thiếp. Chàng có nhiều nữ nhân, nhưng thiếp lại chỉ có một mình chàng, người thiếp gọi hai tiếng "Chu lang". Thiếp biết trên triều, rất nhiều kẻ chỉ trích chàng không phải một mình quân hoàn hảo, dưới dân gian cũng không ít người soi mói, nói chàng không phải một vị Hoàng đế tốt, hậu cung của chàng cũng không phải đều yêu chàng thật lòng. Nhưng với riêng thiếp, thiếp không hề tâm, chỉ biết, chàng luôn là Chu lang, người thiếp yêu hết lòng hết dạ."

"Chàng sẽ nguôi giận thiếp chứ? Thời gian qua, thiếp sống thật không dễ dàng chút nào. Thiếp luôn canh cánh trong lòng chuyện ngày đó. Thiếp không cho rằng mình sai, nhưng chàng giận thiếp đến vậy, thiếp thấy thật sự buồn... Những lời lẽ trên lá thư của thiếp, thật kỳ lạ phải không? Chẳng có ai viết thư sáo rỗng và không khuôn mẫu như thiếp. Dầu chàng đọc được lá thư này rồi, thiếp cũng đã ở Tê Nam. Ở phương xa xôi, chỉ mong phu quân được khỏe mạnh, bình an, vạn sự đều thuận lợi."

Kẹp trong phong thư, nàng còn đặt một cây trầm hoa thực được, có dính một vài hạt ngọc nhỏ màu đỏ, chế tác tầm thường, không có gì đặc biệt. Vật này hắn vẫn còn nhớ. Khi cùng nàng dạo phố tết Đoan ngo, hắn đã tặng cho nàng cây trầm này bởi hắn thấy phong thái của nàng giống như hoa thực được. Cuối trang thư, nàng còn đề:

"Hồng đậu sinh nam quốc

Xuân lai phát kỷ chi

Nguyễn quân đa thái hiệt

Thử vật tối tương tư."

(Đậu đỏ nơi phương nam

Xuân đến cành bưng này

Mong chàng luôn giữ lấy

Vật này là nhớ nhưng.)

Hắn gục xuống giường, nỗi đau như cứ âm ỉ trong lòng. Lại đọc thêm bức thư của nàng, hắn càng thêm khổ sở. Nàng thật lòng yêu hắn, hắn cũng thật lòng yêu nàng, thế nhưng nàng luôn khiến hắn vui, ngược lại hắn chỉ làm cho nàng phải khổ. Khổ sở từ lúc làm phi tần của hắn, đến tận lúc nàng mãi mãi ra đi.

Chẳng ngờ đến lúc ra đi, nàng vẫn ngỡ hắn còn giận nàng nhiều lắm. Nhưng nàng không biết, hắn thật ra đã nguôi giận từ lâu, đã mấy lần muốn tìm nàng và nói. Kết cục, hắn để nàng tới tận lúc ra đi vẫn phải ôm một nỗi canh cánh.

Hắn áp lá thư của nàng và cây trầm thực được vào trái tim mình, như là để cảm nhận được chút hơi thở của nàng còn vương vấn lại trên cõi trần thế.

Nhạc Hy, chỉ hy vọng ở một thế giới tự do hơn, nơi mà nàng có thể quên đi tất thấy mọi muộn phiền nhân sinh. Trẫm sẽ nhớ mãi về nàng, nhớ dáng vẻ ung dung, thanh cao của nàng, nhớ tiếng đàn như mây như gió của nàng, nhớ cả những kỷ niệm của chúng ta lúc còn ở phủ đệ của nàng. Nhưng nàng, nàng đừng bao giờ nhớ về một kẻ như trẫm.

"Hoàng thượng, người hãy bớt đau buồn. Mấy lần Hoàng hậu nương nương cầu kiến đều không gặp được người... Giờ Hoàng hậu vẫn đang ở bên ngoài." Tường Mục Anh nói.

Chu Hậu Thông thờ ơ hỏi lại: "Hoàng hậu có nói là chuyện gì không?"

Tường Mục Anh đáp: "Không ạ. Nô tài thấy những ngày qua Hoàng hậu quán xuyến chuyện ở hậu cung, lại lo chuyện của mẫu tử Lệ tần có vẻ khá vất vả, trông tiêu tụy đi rất nhiều."

Chu Hậu Thông cũng không còn chạnh lòng thương cảm được với bất cứ ai, chỉ tùy miệng đáp: "Người cho Hoàng hậu vào đi."

Tường Mục Anh bước ra ngoài, truyền Trương Trích Hoa vào gặp Hoàng đế. Trương Hoàng hậu cũng đã gầy đi mấy phần, mấy phần còn lại thì tiêu tụy, héo hon. Hai bên mắt nàng có một quầng thâm, dùng yên chỉ che đi mà không hết, nhìn thấy rõ sự mệt mỏi.

Chu Hậu Thông không thiết động lòng thương cảm với Hoàng hậu, trong lòng vẫn chỉ day dứt chuyện với Nhạc Hy. Giọng hắn hững hờ: "Trẫm nghe nói Hoàng hậu dạo đã lâu, nàng có chuyện gì vậy?"

Trương Trích Hoa nhìn dáng vẻ ốm yếu của Chu Hậu Thông, cái dáng vẻ cả đời nàng chưa từng nhìn thấy ở hắn, bất giác cảm thấy nhói đau. Nhạc Hy thật sự rất quan trọng với hắn, cho nên khi nàng ấy ra đi, hắn mới suy sụp đến thế. Trích Hoa vốn không muốn nhắc tới chuyện đau buồn này, nhưng xét cho đại cục, nàng vẫn cố gắng nói: "Hoàng thượng, Hy tần muội muội bất hạnh qua đời từ lúc tuổi còn trẻ, lại không tìm thấy thi thể. Thần thiếp tới xin ý chỉ Hoàng thượng về việc an táng và đặt bài vị của muội ấy."

Vết thương lòng của Chu Hậu Thông như bị khoét thêm ra. Hắn ôm lấy chân, úp mặt xuống, khóc như một đứa trẻ khiến cho Tường Mục Anh và Trương Trích Hoa đều không nỡ lòng nói tiếp. Khóc một hồi, hắn mới tỉnh táo lại, tạm vượt qua được bi thương trước mắt, gắng gượng nói: "An táng thì đặt một ngôi mộ gió ở Kim Sơn, bên trong không cần có gì cả. Bài vị đặt ở An Hy điện, cùng với Điều Ẩn Cung phi, truy phong thụy hiệu "Trang Thuận Đoan Hy Thần phi"." Nói đến hiệu "Thần phi", hắn không khỏi lán nứa trào nước mắt. Hắn đã hứa sau khi nàng trở về, sẽ tấn phong nàng làm Thần phi. "Thần" trong "từ thần", là những thứ thuộc về Hoàng đế. Hắn muốn nói, nàng là của riêng hắn.

Nào ngờ cuối cùng nàng cùng với đứa con chưa từng trông thấy ánh sáng mặt trời của hắn đã mãi mãi ở lại dưới vực Đào Hoa.

Trương Trích Hoa đã cố gắng giữ sự bình tĩnh nhưng lúc này cũng đổ lệ: "Mấy ngày nay thần thiếp luôn nghĩ rất nhiều về sự ra đi của Thần phi muội muội. Thần thiếp cứ nghĩ không biết liệu có phải do thần thiếp không bảo vệ muội ấy chu toàn nên mới xảy ra sự việc lần này hay không? Không biết có phải thần thiếp chính là nguyên nhân khiến hoàng thất gặp nạn hay không...?"

Chu Hậu Thông thở dài nói: "Đương nhiên không phải do nàng rồi. Chúng ta đều không ngờ lại xảy ra sự việc như thế, không ai liệu trước được cả. Đáng tiếc trăm không thể gặp ngàn ấy, không thể nhìn thấy nàng ấy lần cuối. Có lẽ nàng ấy hận trăm lắm... Trăm khiến nàng ấy phải phiền muộn." Chu Hậu Thông đã cố gắng, song nước mắt vẫn trào ra.

"Nhiều khi ngẫm lại chuyện khi trước, thần thiếp ước giá mình không đồng ý lời của Lệ tần, cho hai vị muội muội đến Ninh Vũ am sinh hạ, có lẽ Thần phi đã không gặp chuyện bất hạnh ấy... Nhưng chuyện cũng đã rồi, hài nhi của Lệ tần cũng đã được sinh hạ bình an, coi như hoàng thất cũng đã có một hoàng tử." Hoàng hậu nói, lại cố gắng nén tiếng ti tở.

Chu Hậu Thông nhớ lại, khi trước đúng là Lệ tần đã xin hấn cho mình và Nhạc Hy cùng đến Ninh Vũ am sinh nở. Cuối cùng chỉ có Lệ tần bình yên cùng với đứa con, còn Nhạc Hy vĩnh viễn phải ngấm mình dưới dòng sông lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri

HOA LẠC NHÂN VONG LƯỠNG BẤT TRI

(Hoa tàn người mất chẳng ai hay)

_Trích Táng hoa từ - Tào Tuyết Cần.

Chu Hậu Thông như tỉnh táo hơn, lời nói cũng không còn uể oải: "Nàng nhắc trăm liên nhớ. Trước đây là Lệ tần xin trăm cho nàng ấy tới Ninh Vũ am sinh hạ hoàng nhi."

Hoàng hậu vội bảo: "Hoàng thượng, thật ra thần thiếp..."

Chu Hậu Thông cắt ngang lời Hoàng hậu: "Thôi, cũng không còn sớm nữa, nàng hồi cung đi, trăm muốn được yên tĩnh một mình."

Trương Trích Hoa cúi thấp đầu, nói: "Vạy thần thiếp cáo lui. Hoàng thượng xin hãy nghỉ ngơi sớm, tránh tổn hại đến long thể."

Lén đưa mắt nhìn biểu hiện của Chu Hậu Thông, Trích Hoa ti mi đánh giá suy nghĩ của hấn. Xem ra những gì nàng nghĩ đều đã thành sự thật.

Chu Hậu Thông cũng không nói thêm điều gì, phát tay cho Trương Trích Hoa lui xuống. Đợi nàng đi khỏi, hấn liền gọi: "Tiểu Anh Từ."

Tướng Mục Anh nhanh nhẹn bước vào nghe phân phó.

"Người kiểm mấy người đáng tin, nói là trăm bỏ trí thêm đến Trường Xuân cung để chăm sóc Hoàng tử, tiện quan sát biểu hiện của Lệ tần." Chu Hậu Thông chỉ đạo.

Tướng Mục Anh theo hầu Chu Hậu Thông bấy lâu, y cũng hiểu vì sao đột nhiên hấn lại cho người tới thăm dò Trường Xuân cung. Hấn là từ lời nói có phần vô ý của Hoàng hậu, Chu Hậu Thông có phần hoài nghi thân mẫu của đại hoàng tử, một trong số những người có động cơ lớn nhất trong sự mất tích của Thần phi. Y nhanh chóng đi thực hiện, để lại mình Hoàng đế ở lại trong tâm diện.

Tướng Mục Anh vừa đi ra, Chu Hậu Thông dường như đứng không được vững, vội phải vịn tay vào tấm sàng, từ từ ngồi xuống, tay trái ôm chặt lấy lồng ngực, nước mắt không kim được mà lại tuôn rơi. Những ngày không có nàng qua đi thật là chậm rãi, như thể một mảnh vỡ cùn từ từ cửa vào trái tim khiến hấn nhói đau âm ỉ.

"Hoàng thượng, Thấm thái y đến rồi ạ." Cung nhân bên ngoài cất giọng thông báo.

Nếu như y không đến, Chu Hậu Thông cũng suýt quên rằng mình đã truyền y tới gặp riêng. Chu Hậu Thông cố gắng lấy lại một chút sinh khí rồi mới bước ra bên ngoài để gặp mặt y.

Lần đầu tiên Chu Hậu Thông trông thấy bên cạnh Tịch Thành có tùy tùng đi theo, là một thư đồng nhỏ tuổi, đi song song bên cạnh đỡ tay y. Xưa nay, Chu Hậu Thông biết Tịch Thành vốn giỏi võ công, y đi đâu đều đi một mình không cần ai hộ tống, nhưng lần này... Sắc mặt Thấm Tịch Thành trắng nhợt, đôi môi mất sắc, ánh mắt vô hồn, dáng người gầy gò, ốm yếu. Ở khoảng cách gần nhất, Chu Hậu Thông thoáng nghe thấy tiếng y thở nặng nề và mệt nhọc. Nhạc Hy ra đi, lòng hấn buồn, thân xác hấn cũng như bị dày vò, nhưng so với hấn, Thấm Tịch Thành dường như còn khổ sở hơn rất nhiều. Nếu nói hấn tiêu tụy gầy yếu, thì Thấm Tịch Thành như da bọc lấy xương, cả người chẳng nhìn ra một chút sức sống nào. Chưa kể khi trước đó Thấm Tịch Thành khỏe hơn hấn rất nhiều. Hấn tự thấy mình đã đánh giá thấp tình cảm mà Tịch Thành dành cho Nhạc Hy. Hấn không ngờ sự ra đi của một nữ tử lại mang theo quá nhiều thứ của Thấm Tịch Thành đến thế: linh hồn, sức khỏe, sinh khí...

"Thảo dân tham kiến Hoàng thượng." Thấm Tịch Thành vốn đã xin từ chức thái y ở thái y viện vài ngày trước vì tình hình sức khỏe không đáp ứng được. Mặt khác bệnh của y là tâm bệnh, không thể khỏe lại trong ngày một ngày hai.

Chu Hậu Thông nhìn y mà cũng cảm thấy xót xa thêm vài phần, tựa hồ như thấy chính bản thân mình trong y vậy. Kỳ thực nhìn y càng chỉ khiến Chu Hậu Thông thêm đau lòng vì sự tiêu tụy của Thấm Tịch Thành nhắc hấn nhớ: Nhạc Hy thật sự qua đời rồi.

Sự ra đi của nàng không chỉ là một sự mất mát trừu tượng. Nó dường như hiện hữu ngay trên sự gầy yếu của Thấm Tịch Thành, trong đôi mắt vô định, trong giọng nói thều thào của y.

"Người xin từ chức thái y, trăm đã nghe Vương thái y nói qua rồi. Sau khi từ quan, người có dự định thế nào? Trở về phủ phụ dưỡng phụ mẫu sao?" Chu Hậu Thông hỏi.

Thấm Tịch Thành nở nụ cười gượng gạo, xót xa: "Với thể trạng của thảo dân lúc này, ở trong phủ chỉ khiến cho phụ mẫu thêm đau lòng. Hơn nữa nơi đó... chỉ khiến thảo dân thêm nặng bệnh mà thôi. Có một điều mà tất cả mọi người đều không biết, chỉ có Nhạc Hy và thảo dân biết. Thảo dân xưa nay luôn ước ao được đi khắp thiên hạ, hành y cứu người; vì nàng nên mới vào cung làm thái y. Giờ nàng không còn nữa, thảo dân cũng chỉ có thể đi ngao du khắp thiên sơn vạn thủy, biết đâu có thể sớm quên đi nàng..."

Chu Hậu Thông không kim được xúc động. Mấy câu như vậy đủ thấy Thấm Tịch Thành yêu Nhạc Hy đến cỡ nào. Chính hấn cũng phải thừa nhận, cuộc đời Nhạc Hy may mắn vì được gặp Thấm Tịch Thành, không may mắn vì gặp hấn; khổ đau vì làm phi tử của hấn, hạnh phúc vì làm muội muội của Thấm Tịch Thành.

Siết chặt bàn tay, Chu Hậu Thông đột nhiên cảm thấy nhói đau trong lòng. Hóa ra, hấn yêu nàng thật, nhưng cũng bạc với nàng thật. Nhưng thật may mắn, còn có Thấm Tịch Thành luôn thật lòng yêu thương và quan tâm nàng. Trong cung đình đầy rẫy những âm mưu, y còn không quản ngại bảo vệ nàng, chăm sóc nàng. Y mới xứng được ở bên nàng.

"Hoàng thượng có từng yêu muội ấy hay không?" Thẩm Tịch Thành giọng rất trầm, nhưng cũng rất nghiêm túc. Y không quen Chu Hậu Thông, không thân thiết với hắn. Trong mắt y, hắn chỉ là một hoàng đế. Hắn có rất nhiều những phi tử, mà Nhạc Hy chỉ là một trong những phi tử của hắn. Yêu hay không yêu, y không thể rõ được.

Chu Hậu Thông lặng người chốc lát. Đến Thẩm Tịch Thành cũng hoài nghi về tình yêu của hắn dành cho nàng; thế nhưng so với Tịch Thành, hắn lấy đầu ra tư cách để nói hắn yêu nàng cơ chứ.

Nhưng sau cùng, hắn đường đường chính chính nói với Thẩm Tịch Thành: "Tuyệt đối không ít hơn so với tình yêu của người dành cho nàng. Hơn nữa, nàng vốn yêu trầm." Hắn đang khẳng định với Thẩm Tịch Thành rằng tình yêu ấy là xuất phát từ cả hai phía, Thẩm Tịch Thành đầu cơ yếu nàng biết bao thì cũng không thể nào sánh được với hắn.

Thẩm Tịch Thành cười khàn khàn: "Hoàng thượng yêu muội ấy sao? Người yêu Nhạc Hy hay là yêu thiếu nữ giống với người xưa của Hoàng thượng? Kể cả người yêu muội ấy, yêu nhiều hơn thảo dân yêu nàng, thế nhưng người đã từng bảo vệ muội ấy chưa? Những đêm đột nhiên muội ấy động thai phải truyền gấp thái y, Hoàng thượng có biết không? Người yêu muội ấy? Những ngày muội ấy ốm nghén không ăn được thứ gì, người có cùng muội ấy trải qua không? Người chỉ cùng nàng ấy trải qua những ngọt bùi, còn đắng cay, đều là thảo dân bên cạnh muội ấy thay Hoàng thượng. Hoàng thượng thử nghĩ xem, là tình yêu hai phía của Hoàng thượng đáng giá hay tình yêu một phía của thảo dân là đáng giá? Ít nhất tình yêu của thảo dân có thể bảo vệ được nàng dù ít dù nhiều, còn tình yêu của người, nó đã giết chết nàng ấy."

Chu Hậu Thông cả giận nói lớn: "Hỗn xược. Người dám nói chuyện với trẫm như vậy?"

"Hoàng thượng câu giận thảo dân chẳng qua vì thảo dân đã nói đúng. Lúc nghe Phương Hà kể lại chuyện của Hoàng thượng và Nhạc Hy, thảo dân không lấy làm bất ngờ. Người là quân vương, cho nên tự cho mình tư cách giận nàng, phủ phàng với nàng. Người chung quy rất ích kỷ, cho nên mới khiến Nhạc Hy đến lúc ra đi vẫn mang trong mình day dứt. Thảo dân chỉ tiếc rằng ngày đó không thể quyết đoán xin phụ mẫu cho mình thành thân với Nhạc Hy." Nói xong, y che miệng ho khẽ, trên tay văng vài giọt máu.

Chu Hậu Thông lòng hơi phần nộ song nhìn dáng vẻ tiêu tụy đến độ đáng thương của Tịch Thành, hắn kim lòng không dám cất tiếng, tâm thực sự hồ thẹn. Thật ra Tịch Thành nói không sai, hắn ích kỷ, hắn chưa từng nghĩ tới cảm nhận của nàng. Chẳng ai trên đời muốn làm một cái bóng, muốn sống dưới hào quang của một người khác. Để rồi tới lúc nàng đi rồi, hắn mới nhận ra, hóa ra hắn yêu nàng nhiều lắm.

Chu Hậu Thông cho người hầu hạ lui ra hết cả, chỉ còn mình hắn và Thẩm Tịch Thành. Hắn gương mặt càng thêm thần sầu, dường như đang nghĩ gì đó rồi mơ hồ hỏi: "Người yêu nàng làm sao?"

"Nhiều hơn so với Hoàng thượng yêu nàng." Thẩm Tịch Thành giọng rất yếu song vẫn lộ rõ vẻ lạnh lùng.

Chu Hậu Thông dường như thất vọng, lại dường như buồn bã thế lương. Hắn vốn không có tư cách so sánh với Thẩm Tịch Thành. Chân hắn như thể mềm nhũn, hắn ngồi sõng soài trên nền đất lạnh. Thẩm Tịch Thành vẫn đứng đó, không có sức đỡ hắn dậy, cũng không gọi người tới đỡ hắn. Hắn mơ mơ hồ hồ nói: "Lúc này người có thể đi khắp giang sơn, nơi mà nàng đã hóa thân vào. Còn ta, ta chỉ có thể ở đây, ở trong Tử Cấm Thành lạnh lẽo cô quả. Trong sông núi mệnh mạng, Nhạc Hy cũng không đơn côi và cô độc."

"Hoàng thượng thậm chí còn không cho người đi tìm thi thể của muội ấy. Để muội ấy ngấm nước sông lạnh lẽo biết bao. Người có lúc nào tưởng tượng ra cảnh xác thịt dần dần tan rữa ra, đáng thương nhường nào." Thẩm Tịch Thành tâm lý vốn rất cứng rắn nhưng cuối cùng nói đến đó cũng không kìm được mà đỏ mặt.

Chu Hậu Thông nghe y nói mà xót xa cõi lòng, trái tim như thể bị đâm khoét đến đón đau thấm thía. Hắn lại nói: "Cấm vệ quân đã đi tìm, song không thấy thi thể của nàng. Chính trẫm cũng rất sợ... khi nhìn thấy thi thể của nàng ấy, trẫm sẽ không thể tiếp tục hy vọng nàng ấy vẫn còn sống trên đời."

Thẩm Tịch Thành quay lưng, như muốn rời khỏi đại điện. Lúc cất bước, y còn để lại một câu: "Hoàng thượng vẫn luôn ích kỷ như vậy."

"Hy tẩn! Hy tẩn! Người mau đi đi, ta không phải người hại người, đều là mưu kế của Hiền tẩn, là Hiền tẩn." Diêm Mạn Cơ vừa quơ tay loạn xạ, vừa gào thét lớn, đánh động màn đêm yên tĩnh trong đại điện Trường Xuân cung.

Không nghe rõ lời Lệ tẩn kêu gào song hạ nhân trong Trường Xuân cung cũng bị náo loạn một phen. Hạ Mai là người gần nhất với Mạn Cơ, thị vội vã chạy vào trong tầm điện: "Nương nương, nương nương, người bình tĩnh lại đi."

Diêm Mạn Cơ không ngừng kêu lên: "Đừng bám theo ta, đừng bám theo ta, ta không làm gì cả, không phải lỗi của ta."

Hạ Mai hoảng loạn, chỉ biết lay mạnh Diêm Mạn Cơ: "Nương nương, người đừng làm nô tỳ sợ hãi."

Diêm Mạn Cơ vẫn giãy giụa như một con thú chưa được thuần hóa, toàn thân gật mạnh liên hồi. Hạ Mai lay người năm, sáu lần, Diêm Mạn Cơ mới đột ngột dừng con giãy giụa, mới nằm im trên giường. Và lát sau, nàng ta mở mắt, như vừa trải qua một cơn chấn động kinh hoàng, trán và hai tay đều lấm tấm mồ hôi. Nàng ta thở hổn hển, chân tay mềm nhũn và gương mặt cũng đỏ bừng vì hoảng sợ.

"Ta... ta..." Diêm Mạn Cơ bật khóc, rướn người ôm chầm lấy Hạ Mai quỳ bên cạnh. Nàng ta nói: "Là Thẩm Nhạc Hy, nàng ta đã đến tìm ta, nàng ta nói chính ta là người hại nàng ta... Đúng rồi!" Diêm Mạn Cơ hoảng sợ đẩy Hạ Mai ra, vội ra khỏi tầm sáng như thể có chuyện gì đó gấp gáp lắm.

Hạ Mai vội vã hỏi: "Nương nương định lấy thứ gì? Để nô tỳ giúp người."

"Hoàng nhi, hoàng nhi của ta. Đúng rồi, hoàng nhi. Nàng ta nhất định muốn làm hại hoàng nhi của ta." Diêm Mạn Cơ bước chân trần, nhanh chóng đẩy bật cánh cửa tầm điện khiến hạ nhân ngoài kia ai nấy đều kinh hoàng.

Hạ Mai khóc lóc vội vàng chạy theo nàng ta: "Nương nương, nương nương..."

Diêm Mạn Cơ mới sinh xong, sức lực không có là bao nên rất nhanh, Hạ Mai đuổi được tới chỗ nàng ta. Nàng ta cứ cố đẩy Hạ Mai ra, thì thầm: "Hạ Mai, không được rồi, nàng ta muốn lấy con của ta đi, muốn trả thù ta..."

Hạ Mai giữ lấy Diêm Mạn Cơ, nói nhỏ với nàng ta: "Nương nương, Thẩm Nhạc Hy đã chết rồi. Hoàng thượng cũng đã truy phong nàng ta làm Thần phi, còn lập cả bài vị, nương nương đừng nên sợ hãi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

Diêm Mạn Cơ lắc đầu lia lịa, ánh mắt ngây dại: "Không... không... khi này, chính ta, chính ta thấy nàng ta, nàng ta bóp cổ ta, rồi còn nói sẽ không để ta sống yên..." Dừng một lát, Diêm Mạn Cơ như vừa được ai khai sáng, vội bảo: "Đúng rồi, Hạ Mai, người mau báo với phụ thân, hãy tìm dưới vực, nhất định phải tìm thấy xác của nàng ta. Vệ quân không tìm thấy nhưng chúng ta phải tìm thấy, cho người mang hình vẽ của nàng ta bí mật tìm kiếm. Chừng nào chưa tìm được, ta sẽ còn sống không được yên ngày đó."

Hạ Mai gật đầu để chủ nhân yên tâm, trong lòng vẫn ngập tràn rối loạn.

Một đêm kinh hoàng.

Chẳng biết gió cuối thu thổi chiều nào khiến câu chuyện của cung Trường Xuân lan đi khắp hoàng cung. Ai nấy đều đồn thổi Lệ tẩn mộng du, còn gọi cả nhũ danh của Trang Thuận

Đoan Hy Thần phi quá cố, làm đầy lên một nghi vấn trên dưới hậu cung: Liệu có phải Lệ tần đã làm chuyện gì tàn tạt lương tâm?

Lệ tần sau một đêm, dường như biến thành một mảnh xác không hồn, tiểu tụy xác xơ chưa từng thấy. Xưa nay, Lệ tần luôn là người điểm tô đẹp đẽ nhất, biết dùng loại gấm vóc chất lượng, kiểu trang điểm mỹ lệ nhất, thế nhưng giờ một tuyệt sắc giai nhân chợt hóa thành hình hài ồm ỷ yếu héo hơn, không thể không khiến người trông thương cảm.

Hoàng hậu biết Lệ tần còn hoàng tử, lại bị như vậy liền có ý cắt cử một vài nữ hầu có tiếng trong hoàng thất tới chăm sóc tiểu hoàng tử. Nói về tiểu hoàng tử, đứa trẻ này sinh ra mang danh là trưởng tử, song nhiều phần bị ghê lạnh bởi chính phụ thân của nó. Nó sinh ra khi sủng phi của phụ hoàng qua đời, phụ hoàng không để tâm tới sự tồn tại của nó, thậm chí sinh đã hơn tháng tuổi vẫn chưa được đặt tên.

Chu Hậu Thông vương phải sự chỉ trích của đại thần triều đình đã lâu, nhưng có việc của Lệ tần, hần cũng mới nhớ ra mình còn có một hài tử. Tường Mục Anh nhắc nhở, hần mới thờ ơ viết ba chữ "Chu Tái Cơ" lên giấy Tuyên Thành, rồi sai đại thái giám mang tới Trường Xuân cung. "Cơ", nghĩa là "hên mỏng".

Hạ Mai cầm tờ giấy Tuyên Thành, mang tới phía giường cho Lệ tần xem, giọng cổ tỏ ra mừng vui hoan hỷ: "Nương nương, người xem, Hoàng thượng đã đặt tên cho tiểu hoàng tử của chúng ta, cái tên ý nghĩa biết bao." Giọng thị tha thiết như đề vổ về Lệ tần.

Điềm Mạn Cơ nằm sấp trên tấm sàng, đáng vẻ vô cùng yếu ớt, đôi mắt vô hồn, chẳng có một chút sinh khí nào. Mảnh mỏng buông rủ rất khẽ càng làm nổi bật lên sự tiểu tụy của nàng ta. Nghe Hạ Mai nói đến tiểu hoàng tử, sắc mặt nàng ta có tốt hơn đôi chút nhưng hầu như cũng không bớt đi chút nào sự mệt mỏi. Ánh mắt nàng ta lóe lên một tia sáng nhỏ nhưng rồi lại chìm vào thất vọng và thần thờ, nói: "Hoàng tử... hoàng tử của bản cung đã sinh hạ được một tháng rồi, Hoàng thượng lúc này mới đặt tên cho nó... Kể từ ngày Thần phi chết, người cũng không từng tới thăm hoàng tử..." Điềm Mạn Cơ không kim được mà khóc thút thít như một đứa trẻ.

Hạ Mai ngồi sát bên giường của Lệ tần, nhẹ giọng an ủi nàng ta: "Nương nương, Hoàng thượng là vì đột ngột đau lòng quá độ. Đợi một thời gian nữa, người sẽ quên Thần phi đi, nhất định sẽ quan tâm tiểu hoàng tử."

Lệ tần lắc đầu vô vọng, nói: "Người không hiểu Hoàng thượng, người luôn ích kỷ, ích kỷ tới mức phải làm những người xung quanh người khổ sở vô cùng... Bản cung từng nghĩ sinh hạ được trưởng tử rồi, Thẩm Nhạc Hy cùng đứa con của nàng ta cũng chết rồi, con đường trước mắt bản cung sẽ vô cùng suôn sẻ. Hóa ra, bản cung còn phải đối mặt với sự lạnh nhạt của Hoàng thượng, đối mặt với cả lương tâm của chính mình... Điều đó còn là sự tra tấn đáng sợ hơn là việc phải tranh đấu với Thẩm Nhạc Hy nếu nàng ta còn sống." Lệ tần ụp mặt xuống chiếc gối nhưng mà khóc thê lương.

Hạ Mai bắt lực nhìn chủ nhân nói: "Nương nương, người vốn không phải người hại chết Thần phi. Là Hiền tần, chính Hiền tần là kẻ chủ mưu, là người đã an bài hạ nhân mai phục ở núi Đông Nhạc hãm hại Thần phi."

"Lệ tần đã điên rồi, lẽ nào hạ nhân của Lệ tần cũng theo đó mà hồ ngôn loạn ngữ sao?" Trần Thái Quyên ung dung bước vào, ánh mắt sắc tựa dao cau, lời nói như kim châm vào lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 73: Thử tình khả đãi thành truy ức

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 73:

THỬ TÌNH KHẢ ĐÃI THÀNH TRUY ỨC

(Tình này giờ đã thành hồi ức)

**Trích Cẩm sát – Lý Thương Ẩn.*

Đáng vẻ Trần Thái Quyên thông dong và điềm đàm đến nỗi khiến người ta phải chán ghét. Nàng ta từ từ tiến phía giường của Lệ tần, cúi thấp đầu nói khẽ: "Lệ tần bệnh đến hồ đồ rồi, cũng không làm chủ được lời nói nữa nhỉ?"

Lệ tần dường như rất phấn nộ, nàng ta trừng mắt, bật người dậy chỉ thẳng vào Trần Thái Quyên: "Là người, người chủ mưu giết Thẩm Nhạc Hy."

Trần Thái Quyên không ngăn ngại giờ tay tát thẳng vào mặt Lệ tần khiến nàng ta ụp mặt xuống đóng chấn gối, bụng mặt khóc nức nỏ. Trần Thái Quyên cười như chưa xảy ra chuyện gì, nói rất đanh thép: "Đề bản cung nhắc lại cho Lệ tần nhớ, Thần phi là do không may bị son tặc cướp bóc và thích sát, người trong hậu cung tiền triều nhiều ngày sau mới biết chuyện. Lệ tần đạo này mắc chứng hoang tưởng, cứ vậy chi e sẽ không thể nuôi nấng chu toàn tiểu hoàng tử. Có lẽ nếu Lệ tần không đòi, bản cung phải đề bạt với Hoàng thượng và Hoàng hậu giao tiểu hoàng tử cho người khác nuôi nấng."

Nhắc đến tiểu hoàng tử như chạm đến chỗ yếu lòng của Lệ tần. Nàng ta quên luôn cái tát si nhục vừa rồi của Hiền tần, vội vàng lết tới, túm lấy chéo áo của Hiền tần, ánh mắt khẩn khoản: "Ta... ta hiểu rồi, ta nhất định không thốt ra những lời như vậy nữa. Người... người đừng mang hoàng tử của ta đi."

Trần Thái Quyên đỡ lấy tay Lệ tần, cười xảo quyệt: "Lệ tần cứ an tâm ở Trường Xuân cung. Chỉ cần Lệ tần an phận thủ thường, miệng lưỡi kín đáo thì tiểu hoàng tử bình an, bản cung bình an, Lệ tần cùng Điềm thị cũng bình an. Đợi lại, nếu Lệ tần cứ hồ đồ, bản cung cũng không đảm bảo Điềm thị và Lệ tần được an toàn. Đừng quên Lệ tần cũng là người góp gạo thổi com với bản cung."

Mạn Cơ trong lòng rối loạn, nhất thời không nói lên được câu gì, im lặng như một pho tượng.

Thái Quyên vẫn rất thông thả, nàng ta lấy những lễ vật đẹp đẽ trên tay cung nữ Trầm Thủy bụng tới đặt bên giường của Lệ tần nói: "Nhân thăm hỏi Lệ tần, bản cung có chút lễ vật nhỏ tặng Lệ tần cùng tiểu hoàng tử. Đây là nhân sâm, hồng sâm, đông a a giao, linh chi, tam thất... quý để Lệ tần bồi bổ cơ thể."

Mạn Cơ có lấy lại bình tĩnh, làm gương mặt lạnh nhạt nói: "Đa tạ Hiền tần. Cũng không còn sớm nữa, bản cung còn đi thăm hoàng tử, Hiền tần có thể trở về." Ý tứ xua đuổi rất rõ ràng, không một chút khách khí nào, mang đậm phong cách của Lệ tần.

Hiền tần cũng chẳng phải kẻ da mặt dày. Nghe rõ ý tứ của Lệ tần, nàng ta cũng tự mình về luôn.

Trần Thái Quyền vừa đi khuất, Mạn Cơ thuận tay hất sạch những lễ vật quý giá nàng ta vừa dâng lên. Hạ Mai thấy chủ nhân nổi nóng, vội vàng can ngăn: "Nương nương bớt giận, nương nương bớt giận." Vừa nói thì vừa nhặt nhạnh lại những thứ vương vãi trên nền đất.

Mạn Cơ càng nhìn những thứ đó càng không thuận mắt, gắt gỏng: "Mang những thứ đó vứt sạch đi cho bản cung, không chứa lại bất cứ thứ gì Trần Thái Quyền tặng trong Trường Xuân cung nữa."

Sâu trong lòng Diêm Mạn Cơ, nàng ta nhớ những lời Thẩm Nhạc Hy nói khi trước, mơ hồ cũng nghi ngờ Trần Thái Quyền. Lại thêm những chuyện rắc rối phía sau, nàng ta càng lúc càng không muốn dính dáng tới kẻ giả tạo, kẻ mượn dao giết người – Trần Thái Quyền. Mạn Cơ càng hiểu rõ, Trần Thái Quyền không phải muốn giúp nàng, nàng ta là vì tư thù nào đó với Thẩm Nhạc Hy mà liên tục nhắm vào Thẩm Nhạc Hy. Việc cấu kết với nàng cũng chỉ nằm trong mưu sâu của nàng ta mà thôi.

Hạ Mai dọn dẹp sạch sành những thứ Hiền tần mang tặng, vừa trở lại tẩm cung thì đã thấy Lệ tần tự mình vấn tóc trang điểm, y phục chỉnh tề. Hạ Mai có phần ngạc nhiên, liền nhẹ giọng hỏi: "Nương nương tính đi đâu sao?"

Lệ tần dường như đã bình ổn lại tâm lý, gương mặt cũng đã hồng hào hơn đôi chút, nói: "Bản cung qua Tàn Nguyên điện thăm tiểu hoàng tử."

Tàn Nguyên điện rất gần với Trường Xuân cung, là nơi tiểu hoàng tử Tái Cơ được các nhũ mẫu nuôi nấng và chăm sóc. Những ngày qua, Lệ tần sức khỏe không được tốt, không thể đi thăm hoàng tử; nay lại nghe những chuyện Trần Thái Quyền nhắc, Lệ tần cũng không đành được mà chủ động đến thăm hải nhi của mình.

Chu Tái Cơ được hơn một tháng tuổi nhưng người trông có vẻ nhỏ hơn một chút so với những đứa trẻ cùng lứa. Tiểu hoàng tử này vừa ra đời thân thể đã yếu đuối, các thái y chẩn rằng trong cơ thể có hàn khí nhẹ, mùa thu tới sẽ thường xuyên bị ho. Công bằng mà nói, Chu Tái Cơ sinh ra đã là một đứa trẻ không hạnh phúc, phụ hoàng không để tâm, mẫu thân tâm lý bất ổn, nhà ngoại đưa trẻ lại chỉ coi nó như một nước cờ thắng tiến, vốn không dành quá nhiều tình cảm. Diêm gia cũng chỉ có vài người là Dương phu nhân cùng muội muội Diêm Mạn Cơ vào thăm hỏi tiểu hoàng tử.

Đám tần phi trong cung cũng chỉ có Trần Thái Quyền cùng vài người ở bên trung lập, có động thái hòa dịu là Phương Tử Huyền, Vương Yên Điều thường xuyên chủ động tới thăm tiểu hoàng tử. Hoàng hậu cũng không ngoại lệ. Là chủ lục cung, Hoàng hậu luôn đặc biệt quan tâm mẫu tử Diêm thị, không để Diêm Mạn Cơ phải thiếu thốn thứ gì. Mặt khác các tần phi thường có xích mích với Diêm Mạn Cơ điển hình như Khang tần, Túc tần hầu như không tới thăm, chỉ đến cùng Hoàng hậu trong các buổi tụ họp.

Nói chung sau nhiều chuyện xảy ra như vậy, đối với Diêm Mạn Cơ, lợi vẫn là nhiều hơn hại. Dù không được Hoàng đế quan tâm tới nhưng dẫu sao nàng ta vẫn có một đứa con, còn là một tiểu hoàng tử. Về sau, địa vị của nàng ta trong hậu cung sẽ càng tôn quý, càng vững chắc. Diêm gia hải lòng với điều đó.

Một ngày tháng chín, thực được trong hoa viên Trường Nhạc cung bất ngờ hé nở. Phương Hà vốn không còn ở Trường Nhạc cung nữa, sớm đã được Hoàng đế phóng thích, cùng với Thẩm Tịch Thành rời khỏi Tử Cấm thành phồn hoa, diễm lệ. Lúc rời đi, thị chỉ dặn dò Như Dung nhất định phải ở lại Trường Xuân cung. Thị luôn nghĩ, không chừng chủ nhân của thị, bằng một phép màu diệu kỳ nào đó có thể trở về.

Như Dung ngồi lặng thinh trước cửa điện, đột nhiên khóc lên nức nở. Những ngày qua, tòa điện này vắng vẻ và tịch liêu lạ thường. Đêm nào cũng vậy, Như Dung đều không cho phép hạ nhân khóa cửa điện và cửa Trường Nhạc cung. Trong lòng, thị nhất quyết tin sẽ có ngày Nhạc Hy quay về. Thị cứ cố mù quáng một ngày, hai ngày, rồi suốt tháng qua, chủ nhân vẫn chưa trở lại, thị chìm vào nỗi ám ảnh vô cùng. Mấy ngày gần đây, Khang tần và Túc phi thỉnh thoảng tới Trường Nhạc cung, kể những câu chuyện về Hy tần khi trước. Mỗi lần nghe, Như Dung lại chỉ thấy thêm sầu đau.

"Như Dung, sao lại ngăn người ngồi đây?" Trang tần nhẹ giọng hỏi.

Khi trước, Như Dung là hạ nhân trong đình viện của Thẩm Tịch Thành. Mỗi lần Thẩm Tịch Thành tới Vương gia chơi, đều dẫn theo Như Dung, vì vậy hai người trước đó có chút quen biết. Sau này Nhạc Hy nhập cung, Thẩm Tịch Thành cho Như Dung theo hầu nàng, song Như Dung cũng không nói cho Nhạc Hy rằng hai người vốn là quan hệ họ hàng thân thích.

Như Dung vẫn tí tê khóc, khẽ nói: "Trang tần nương nương, nô tỳ... nô tỳ đột nhiên nhớ tới Hy tần nương nương quá..."

Trang tần khẽ vén y phục, ngồi xuống bên cạnh Như Dung, bảo: "Ta hiểu mà, mọi thứ với người thật không dễ dàng." Nói rồi nàng ấy thở dài, cúi thấp đầu than thở: "Thật không ngờ tỷ tỷ lại qua đời đột ngột như vậy. Ta cứ trông mong lúc tỷ ấy sinh xong, nhất định sẽ là một hải nhi xinh đẹp gọi ta là dì mẫu. Hóa ra, mọi thứ lại không được như hy vọng..."

Trang tần nói khiến Như Dung chỉ thêm buồn lòng. Thị ngoảnh mặt lại nhìn tòa điện trống vắng cô liêu, thê lương đến tột độ: "Những ngày tháng qua, nô tỳ luôn tự hỏi, bao giờ nương nương mới trở về? Nô tỳ vẫn luôn mong đợi, luôn đề ngõ cửa, nhưng đã nhiều ngày thế rồi, đến chút tin tức cũng không có..."

"Như Dung à, Hoàng thượng cho tìm kiếm, tỷ tỷ sớm đã..." Trang tần nói.

Nhưng Như Dung ngắt ngang câu nói của nàng ấy, lắc đầu rất mạnh: "Nô tỳ vốn không tin Hoàng thượng, người vốn không thật lòng với chủ nhân nô tỳ. Người gần như chưa tìm kiếm mà sớm đã bỏ cuộc. Nô tỳ ở đây vì có nhiều thứ không thể bỏ lại, nhưng bên ngoài kia, nô tỳ tin Phương Hà, còn có cả đại thiếu gia, họ nhất định sẽ tìm thấy Hy tần."

Trang tần khẽ nhu mày một cái, nghi hoặc hỏi: "Biểu ca... huynh ấy... đang tìm kiếm biểu tỷ sao?"

Như Dung gật đầu: "Phải, đại thiếu gia cả đời đều ước ao được sống tự do. Người vào cung làm thái y cũng chỉ vì muốn bảo vệ nương nương... Giờ nương nương biệt tích, thiếu gia xuất cung cũng là muốn đi tìm nàng ấy." Giọng Như Dung rất trầm.

Trang tần hỏi như thể dò la: "Biểu ca đòi xử với biểu tỷ thật có tình nghĩa. Huynh ấy có vẻ rất thương yêu tỷ ấy?"

Như Dung thật thà đáp: "Phải, hai người họ từ lúc nhỏ đã là huynh muội, thân thiết như hình với bóng. Từ lúc đại tiểu thư bắt đầu học chữ đã là đại thiếu gia dạy cho. Nô tỳ nhớ, đại thiếu gia còn từng nói không có bất kỳ thanh âm nào trên trần thế này sánh với tiếng đàn của đại tiểu thư. Cầm thanh ấy hòa với tiếng huân của đại thiếu gia, tựa như là tiếng lòng của những người tri kỷ."

Trang tần mơ hồ nhìn ra xa xa, nơi có những đóa hoa thược dược hồng hồng xinh xắn, ánh mắt tựa như có tiếc nuối, cũng lại như có buồn thương vô hạn. Sống trên đời, nàng vốn chưa từng ghen tỵ với ai, thế nhưng Hy tần lại là một trường hợp điển hình ngoại lệ. Nàng là đại tiểu thư của Vương gia, nhan sắc là đệ nhất ở xứ Giang Ninh, cầm nghệ, thi phú cũng không hề tệ. Nhưng khi còn sống, Hy tần xét về địa vị, gia thế, dung nhan, tài năng, cái gì cũng vượt qua nàng, trong cung cũng là phi tần được sủng hạnh bậc nhất. Đến lúc nàng ấy ra đi rồi, cũng vẫn để lại nhớ nhung vô hạn trong lòng những người bên cạnh nàng: Hoàng đế, Tịch Thành, Phương Hà, Như Dung, còn có cả Túc phi, Khang tần, Hòa tần... và vô hình trở thành một rào cản mà mãi mãi Yên Điều cũng không thể vượt qua. Dù rằng sau này nàng có xinh đẹp hơn, tài giỏi hơn cả Hy tần lúc còn sống thì cũng có nghĩa lý gì đâu chứ? Bóng hình nàng ấy vốn đã in sâu trong tâm trí Hoàng đế, không một ai và một điều gì có thể thay thế được. Vậy mới nói, người sống không địch lại được với người đã khuất.

Hoàng đế trong suốt thời gian dài không đặt chân tới hậu cung, cuối cùng cũng có ngày hần nghi lại chỗ Hoàng hậu. Ngày hôm sau, tần phi hần lật thê bài, thật bất ngờ, đó lại là Trang tần – một người không mấy được sủng ái.

"Trong hậu cung này, ngoài Nhạc Hy và Túc phi ra, người có cầm nghệ tốt chỉ có nàng. Túc phi tính tình vốn thẳng thắn, lại nông cạn, không thấu được lòng người nên tiếng đàn nghe sáo rỗng, thiếu đi chút tâm tình. Nhưng nàng thì khác, nàng có cái phong thái giống với Nhạc Hy, có cái điểm tinh thanh tao mà một cầm nữ cần có." Hoàng đế đánh giá.

Trang tần khẽ đưa tay, rút gần đầy một chén trà, nói: "Tỷ tỷ vốn là đệ nhất cảm nữ, rành rọt cả ba loại cảm, thần thiếp so với tỷ ấy vẫn còn thua kém nhiều." Nói xong, Yên Diêu đặt cây đàn cổ cảm đặt lên bàn, lại thận trọng lấy chiếc khăn sạch sẽ lau qua các dây đàn.

"Tỷ tỷ còn là người vô cùng tỉ mỉ, lúc nào cũng tuân thủ đúng thất bát đàn. Phàm là những kẻ thô tục, sẽ không được nghe tiếng đàn của tỷ ấy. Có lẽ vì vậy mà hậu cung này không mấy người may mắn được thưởng thức qua."

Sâu trong đôi mắt Hoàng đế, Yên Diêu nhận ra sự tiếc nuối và thê lương. Người không nói điều gì, chỉ cầm một chén rượu lên uống cạn, đáng vẻ mệt mỏi, sầu đau.

"Đêm qua, thần thiếp cũng có mộng thấy tỷ tỷ. Ở hậu cung thần thiếp với tỷ tỷ cũng gọi là thường xuyên qua lại nhưng cũng không quá thân thiết. Sáng sớm dậy thần thiếp sáng dậy cũng khá bàng hoàng, chẳng ngờ tỷ tỷ lại tìm đến thần thiếp." Yên Diêu nói rất nhẹ nhàng.

Nghe đến đây, Hoàng đế như thể nghe được tin lành, vội vàng hỏi: "Nàng... nàng có dặn dò gì không?"

Yên Diêu nói: "Trong mộng, tỷ tỷ luôn miệng gọi mấy từ 'đỗ quyền mẫn chi'. Thần thiếp trộm nghĩ, bình sinh tỷ tỷ yêu thích nhất là hoa thược dược, 'đỗ quyền mẫn chi' tỷ tỷ nói là ý gì?"

Hoàng đế chau mày nghĩ chốc lát rồi bảo: "Không phải mẫn chi, mà là Mạn Cơ, là Mạn Cơ..."

Yên Diêu kinh ngạc vô cùng, nói: "Mạn... Mạn Cơ... Chẳng phải là khuê danh của Lệ tần nương nương ư? Hoàng thượng có nhầm lẫn gì chăng? Tỷ tỷ sao có thể gọi khuê danh của Lệ tần nương nương, lẽ nào...?"

"Trẫm sớm đã nghi ngờ cái chết của Nhạc Hy có liên quan tới Diêm thị, cũng đã cho người thăm dò và điều tra. Nhạc Hy lại báo mộng như vậy, mọi chuyện quả đều hợp tình hợp lý."

Yên Diêu chú ý từng biểu hiện của Hoàng đế. Dường như chỉ khi nhắc tới Thần phi, gương mặt như băng như ngọc của người mới thay đổi chút thần sắc. Chốc chốc, ánh mắt của người lại phảng phất nét bi thương mà người không chú ý sẽ chẳng bao giờ nhìn ra và để ý được.

Ánh mắt của Hoàng đế không đưa qua chỗ Yên Diêu, chỉ hỏi: "Nàng ấy còn nói điều gì khác không?"

Yên Diêu ngập ngừng thưa: "Thoáng nghe tỷ tỷ còn nhắc tới đại huynh cùng bá mẫu ở gia phủ, ngoài ra cũng không nhắc gì khác ạ."

Hoàng đế dường như vô cùng thất vọng, ngồi lặng mình trong chốc lát rồi thần thờ ra vẻ. Tường Mục Anh dịu tay hắt, thấy cả người hắt như vô lực, liền hỏi: "Hoàng thượng, người không sao chứ? Có cần nô tì truyền thái y không?"

Hắn thở dài một tiếng nói: "Chuẩn bị cho trẫm xuất cung, trẫm muốn đến một nơi."

Tường đã rất lâu, như thể là từ kiếp trước, hắn chưa từng trở lại nơi này. Chỗ này vẫn như vậy, luôn mang lại cho hắn cảm giác bình yên sâu sắc. Thế mà thoát cái đã hai năm trôi qua kể từ lần đầu hắn đến nơi này, nơi có người thiếu nữ đeo mạng che mặt với ánh mắt trong như hồ thủy, nhẹ như mây bay.

Chu Hậu Thông dùng khinh công, ngồi lên đầu tường. Những ký ức khi trước hiện về trong tâm trí hắn vô cùng rõ ràng. Hắn còn nhớ nàng thường ngồi đàn ở đây, tiếng đàn ngân nga thánh thót động lòng người. Nhiều khi hắn đến đây vào buổi tối không gặp được nàng mà chỉ đứng từ ngoài bức tường cao này, lắng nghe tiếng đàn của nàng.

"Hoàng thượng, người lại nhớ tới Thần phi nương nương rồi." Tường Mục Anh nhìn lên những tán lá hồng điệp lay động trong gió thu, khẽ thở dài.

Nhớ, phải, hắn sao có thể quên nàng chứ? Bất giác nghe Tường Mục Anh nói, khóe mắt hắn chực trào những giọt lệ. Hắn vịn tay vào một cành hồng điệp, cứ thế nước nở như thể một đứa trẻ. Tường Mục Anh hiểu được, vội an ủi: "Hoàng thượng, người... cứ như vậy, Thần phi nương nương ở dưới hoàng tuyền sao có thể yên lòng?"

Hắn khổ đau không dứt, tự trách: "Là trẫm có lỗi với nàng ấy, nàng ấy ra đi hân hận trẫm vô cùng..."

Tường Mục Anh liền nói: "Thần phi nương nương chắc chắn không giận người."

Chu Hậu Thông lắc đầu tuyệt vọng vô cùng, nhảy xuống tường. Hắn bước đi một mình, lại quay sang bảo Tường Mục Anh: "Người đi phía sau, trẫm muốn đi một mình."

Hắn bước đi trên con đường dài vắng vẻ, không biết bước đến lúc nào liền đến miếu hoang đạo nào. Nó vẫn như trước đây, tối tăm và ảm thấp. Chu Hậu Thông bước vào miếu hoang, vẫn là tượng phật cùng những cờ phật bị phủ kín bởi mạng nhện và cát bụi. Hắn lần lần sờ phía sau tượng phật, quả nhiên có hộp què bói khi xưa. Thuận tay bốc lấy một què rồi lại nhặt bài giải què âm默默, Chu Hậu Thông mở ra, trên ấy đề mấy chữ hơi nhòe:

"Thử tình khả dài thành truy ức

Chỉ thị đương thời dĩ vãng nhiên."

(Tình này giờ đã thành hồi ức

Là buổi đầu tiên chút nỗi niềm.)

Chu Hậu Thông ngẩng đầu, ngăn những giọt nước mắt rơi xuống. Hắn thở dài một tiếng. Duyên kiếp của hắn và nàng, cuối cùng cũng trở thành hồi ức, mãi chỉ đẹp đẽ ở lần đầu tiên mà thôi. Hắn và nàng có duyên có phận, nhưng tự hắn không biết trân trọng mảnh duyên phận ấy, tự hắn đẩy nàng ra xa hơn, và cũng do hắn mà nàng mới ra đi oan ức đến thế.

Hắn ôm lấy bài giải què với những lời đau thương, tự nói với chính mình: "Nhạc Hy, nàng hận trẫm như vậy ư? Hận trẫm đến mức không để trẫm tìm thấy nàng dù chỉ là thi thể. Hận trẫm tới mức không tìm về trong giấc mơ của trẫm, để trẫm được trông thấy dáng hình của nàng, để trẫm được gọi nàng một tiếng. Nàng hận trẫm tới mức khi tìm về cũng chỉ nhắc đến Thâm Tịch Thành chứ không nhắc đến trẫm. Nàng đang trả thù trẫm sao? Giá mà... giá mà nàng sống thêm được một ngày, à không... một giờ nữa thôi, để trẫm được nghe lại một lần tiếng đàn của nàng, để trẫm được nghe nàng gọi trẫm là 'Chu lang' và để trẫm gọi nàng là thê tử... Nhạc Hy..."

Bên bên sông Thái Nguyệt trong đêm thâu, vắng vắng có tiếng người lái đò cất lên câu hát:

"Thử tình khả dài thành truy ức

Chỉ thị đương thời dĩ vãng nhiên."

Người thiếu nữ thanh tú năm ấy, giờ cũng đã trở thành truy ức xa xôi của hắn mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Thử sinh thử dạ bất trường hảo

THỬ SINH THỬ DẠ BẤT TRƯỜNG HẢO

(Đời này đời nay không thể nào vui về mãi)

*Trích Dương Quan khúc Trung thu – Tô Thức.

Hoa mẫu đơn trong hoa viên Nhân Thọ cung bùng nở. Hoa nở trái mùa, luôn khiến người ta cảm thấy yêu thích vô cùng.

Hoàng hậu cùng Thái hậu thưởng trà trong tiền viện, tâm trạng rất vui vẻ. Hoàng hậu khéo léo pha chế một tách trà hoa cúc rồi thận trọng dâng tới trước Thái hậu: "Cô mẫu dùng trà."

Thái hậu cẩn thận nâng chung trà, từ từ thưởng thức. Nhâm nhi chốc lát, bà hỏi: "Hoàng hậu có còn nhớ, khi còn nhỏ, lần đầu tiên ai gia dạy Hoàng hậu thưởng trà hoa cúc này, ai gia đã nói gì với Hoàng hậu hay không?"

Hoàng hậu mỉm cười, tự mình rót một chung trà voi, không vội uống mà thưa: "Hoa Nhi vẫn còn nhớ rõ. Cô mẫu dạy trà hoa cúc bao giờ cũng đắng, nhưng càng vào cổ họng thì vị lại càng ngọt và thanh mát. Việc đối nhân xử thế cũng phải giống như cách thưởng trà: con người đâu có đối xử với ta có cay nghiệt nhường nào nhưng lòng ta lúc nào cũng phải giữ khí chất thanh cao, luôn cân bình tĩnh và đạm nhiên đối diện."

Thái hậu gật đầu hài lòng, nói: "Phải. Con người ai cũng cần giữ sự bình tĩnh và điềm đạm. Người là Hoàng hậu, thân phận đặc biệt, địa vị đứng trên nhiều người, tính bình tĩnh và nhu hòa càng là cần thiết. Lúc này Nhạc Hy không còn ở bên chúng ta nữa, xét về hiện tại hay tương lai, đó đều là điều bất lợi cho Hoàng hậu. Những ngày sau trong hậu cung Hoàng hậu càng nên cân trọng, giữ cho mình sự bình tĩnh cần có."

Hoàng hậu thưa: "Cháu hiểu, cô mẫu." Ngập ngừng một lát, Hoàng hậu cất tiếng hỏi: "Cô mẫu, còn chuyện Nhạc Hy tính toán trước khi qua đời...?"

Thái hậu còn nhớ, đó là dự tính giết mẹ đoạt con với mẫu từ Lệ tần. Giờ Hoàng hậu đang ở tình thế bất lợi, toan tính chuyện ấy với Thái hậu hiện tại là bất khả thi. Vẫn là nên chờ thời cơ để hành sự. Thái hậu nghĩ chốc lát rồi nói: "Chuyện bây giờ Hoàng hậu cần làm là bảo vệ tốt Chu Tái Cơ, để nó trưởng thành khỏe mạnh. Cái ai gia e là có kẻ biết chúng ta có mưu đồ muốn lấy trường tử về làm con thừa tự, sẽ có những đối sách ngăn cản chúng ta. Nhưng Hoàng thượng đã có lòng nghi ngờ Lệ tần, về sau hẳn sẽ không để Lệ tần nuôi dưỡng hoàng trưởng tử. Sẽ có ngày hoàng trưởng tử trở thành con thừa tự của Hoàng hậu thôi. Quan trọng Hoàng hậu phải bình tĩnh nhẫn nại, mọi sự tất khắc thành."

Hoàng hậu thận trọng gật đầu đáp: "Vâng thưa cô mẫu."

Thái hậu đứng lên, hơi rướn người, đôi mắt đưa xa ra những đóa thực được khoe sắc hồng trong nắng thu tươi đẹp, người chỉ lắc đầu mà tiếc nuối ngẩn ngơ: "Đáng tiếc, đáng tiếc! Người có cái vẻ điềm tĩnh hữu tình như thực được, thanh cao tú lệ mà không khoa trương, cuối cùng đã chẳng còn nữa rồi."

Chu Tái Cơ lớn lên thêm một chút trông càng giống với phụ hoàng của nó, gương mặt vô cùng tuấn tú khôi ngô, nhìn rất thông minh và lanh lợi. Diêm Mạn Cơ cũng lấy thế làm tự hào, lần nào đi thỉnh an Hoàng hậu cũng mang nhi tử của mình theo. Ngoài mặt lấy cớ là để Tái Cơ hiểu thuận với đích mẫu, song trong là châm biếm tấn phi hậu cung, ra oai rằng mình có thể trở thành thân mẫu của thái tử tương lai.

Hôm nay Lệ tần vẫn đưa theo hoàng tử. Chu Tái Cơ được hai tháng tuổi song lại hơi nhỏ yếu do đứa trẻ này thường xuyên bị ho, nhưng cũng chỉ đơn giản là do nhạy cảm với thời tiết vào thu này.

Hoàng hậu đã vào hậu cung nhiều năm song chưa có con, cho nên đối với Chu Tái Cơ là thật lòng yêu mến. Ngày hôm nay Lệ tần đưa đứa trẻ qua, Hoàng hậu vô cùng vui vẻ, quay sang bảo Thường Tháo: "Thảo Nhi, mang đồ ra đây."

Tần phi ai nấy đều háo hức muốn xem. Vương Yên Diệu còn cố ý thêu hoa lên gấm: "Hoàng hậu nương nương yêu thương hoàng tử, chắc hẳn người có món quà đặc biệt muốn tặng hoàng tử phải không ạ?"

Hoàng hậu cười bảo: "Trang tần thật là tinh mắt, đúng là bản cung có món quà muốn tặng cho Tái Cơ."

Vừa khéo lúc ấy, Thường Tháo mang tới một chiếc hộp bằng bạc có chế tác tinh xảo đến trước mặt Hoàng hậu, gây niềm hiếu kỳ cho tần phi. Hoàng hậu liền bảo Thường Tháo: "Trao nó cho Lệ tần đi."

Thường Tháo trình trọng mở chiếc hộp đặt trước mặt Lệ tần, bên trong là một chiếc lắc tay bằng vàng có đính viên bạch ngọc trong suốt, bên trong viên ngọc thấy rõ một chữ Phúc viết theo lối xưa, rất tinh tế.

"Đây là món quà mà bản cung muốn tặng cho Tái Cơ. Mong rằng vật này sẽ mang lại may mắn cho Tái Cơ." Hoàng hậu nói, lại chủ động đi tới, cẩn trọng đeo chiếc vòng vào tay của Tái Cơ.

Tái Cơ lanh lợi vô cùng, nhìn Hoàng hậu cười toe toét vô cùng đáng yêu. Lệ tần cũng cười nói: "Tái Cơ thật may mắn khi được Hoàng hậu nương nương thương yêu. Thần thiếp thay mặt hài tử tạ Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu dịu dàng nói: "Bản cung là Hoàng hậu, cũng là đích mẫu của trưởng tử. Quan tâm chăm sóc mẫu tử muội là điều bản cung nên làm. Những ngày tới, bản cung sẽ mò lời với Hoàng thượng tấn phong Phi cho muội. Đáng lẽ những chuyện này nên làm từ lâu rồi, thế nhưng Hoàng thượng và bản cung đều bận nhiều việc."

Tần phi bên dưới có vài tiếng thì thầm nhỏ. Hiện tại vị trí phi có ba người: Đức phi, Túc phi và Ý phi. Trong ba người, duy chỉ Phương Từ Huyền là có tiếng nói trong hậu cung còn lại với Túc phi và Ý phi, vị trí đó chỉ là một sự thương hại của Hoàng đế cho chuỗi tháng ngày dài đặc mà Giang thị và Triệu thị trong hậu cung thăng trầm.

Nay hậu cung lại sắp có thêm một phi vị, còn là người có gia thế tốt, là thân mẫu của trưởng tử, điều này sẽ khiến cho hậu cung sẽ không còn cân bằng như trước nữa.

Nghe vậy, Lệ tần không giấu được sự vui sướng, vội đáp: "Thần thiếp tạ Hoàng hậu nương nương đã ưu ái."

Hoàng hậu trở về phượng tọa, nói: "Mẫu tử hai người cứ yên tâm, và bệnh ho của hoàng tử, bản cung sẽ sai thái y viện chữa dứt điểm trước mùa đông."

Trang tần liền thưa: "Thần thiếp nghe nói thân thể trẻ con rất nhạy cảm, e là những phương thuốc của thái y viện quá mạnh. Trong cung thần thiếp có một lọ cam thảo ngâm gừng, trị ho rất tốt, lại an toàn với trẻ nhỏ, không để lại hậu di chứng. Hay là để thần thiếp mang tới cho hoàng tử."

"Trang tần thật tốt. Bản cung đa tạ nàng." Hoàng hậu ôn nhu nói.

Dùng cam thảo đều đặn, Chu Tái Cơ đỡ họ hơn rất nhiều.

Sáng mùa thu, nhũ mẫu Dương Ngọc Hương bế hoàng tử dạo vòng quanh Yển hoa viên. Vòng qua vòng lại, bất ngờ gặp Đức phi cùng thị nữ đi thưởng hoa cúc.

Theo đúng lễ nghi, Ngọc Hương bồng hoàng tử tới gần chỗ Phương Từ Huyền, nghiêng người cung kính: "Đức phi nương nương an."

Phương Từ Huyền đưa mắt nhìn sang tiểu hoàng tử rồi mới nói: "Miễn lễ. Ngươi là..."

Ngọc Hương kính cẩn: "Nô tỳ là Dương thị, nhũ mẫu của hoàng tử."

Nghe đến Dương thị, phần nào Phương Từ Huyền đoán biết được là họ hàng xa của Diêm Mạn Cơ. Từ Huyền nở nụ cười xinh đẹp nhìn Tái Cơ khiến nó cũng cười nhìn lại nàng. Nàng liền hỏi: "Bệnh ho của hoàng tử đã đỡ nhiều rồi chứ?"

Ngọc Hương nhẹ nhàng thưa: "Thưa nương nương, đã đỡ nhiều rồi ạ."

Từ Huyền nhìn qua Dương Ngọc Hương một chút, đột nhiên chú ý vào túi hương đeo ở bên hông nàng ta, hiểu kỳ hỏi: "Sao ngươi lại đeo túi hương lớn thế kia? Bản cung nghe nói có nhiều loại hương liệu không phù hợp với trẻ con lắm. Có sợ nó sẽ ảnh hưởng đến hoàng tử không?"

Dương Ngọc Hương ái ngại nói: "Vâng... nhưng người nô tỳ có mùi khó chịu, là bệnh lý chưa có cách trị dứt điểm nên buộc phải đeo cái này át đi mùi kẻo hoàng tử khóc."

Phương Từ Huyền chau mày hỏi: "Lệ tần chắc không biết à?"

"Vâng... Lệ tần nương nương không biết, là nô tỳ tự tìm cách chữa trị nhưng không được." Dương Ngọc Hương cúi thấp đầu kể.

Từ Huyền mỉm cười đôn hậu, bèn bảo: "Ồ quê của ta có một bài thuốc rất hay, có thể trị mùi khó chịu trên người. Chỉ bằng... để hôm sau bản cung tới thái y viện giúp ngươi bốc thuốc. Đừng để Lệ tần biết kéo lại hiểu nhầm quan hệ bản cung với ngươi. Bản cung chỉ là thấy thì giúp thôi."

Ngọc Hương mừng như thể bắt được vàng, vội vàng nói: "Nô tỳ đa tạ Đức phi nương nương. Đức phi nương nương thật là tốt." Nhưng rất nhanh nụ cười ấy vụt mất, thị nhỏ giọng nói với Từ Huyền: "Nô tỳ từ lâu đã nghe nương nương độ lượng hơn người, lại quan tâm đến những thị nữ thấp kém như nô tỳ."

Từ Huyền gật đầu đáp: "Phải, bản cung cảm thấy họ rất đáng thương, cho nên luôn muốn giúp đỡ ít nhiều."

Dương Ngọc Hương biết Từ Huyền là tần phi trẻ tuổi nhất trong hậu cung, lòng cũng không tránh được những lo lắng. Thị ghé sát vào tai Từ Huyền, cẩn trọng nói: "Vây nương nương phải luôn luôn cẩn trọng. Hậu cung vốn là nơi đáng sợ, nô tỳ chỉ e lòng tốt của nương nương sẽ bị kẻ khác lợi dụng hoặc vấy bẩn."

Từ Huyền cúi nhẹ đầu, ánh mắt ngập tràn sự cảm kích nhìn Ngọc Hương: "Lời này của Dương cô nương, bản cung nhất định khắc ghi."

Qua ngày sau, Phương Từ Huyền đến ngự dược phòng, tự mình bốc vài vị thuốc để giúp Dương Ngọc Hương trị tật.

Như Dung vừa khéo đứng ngay bên cạnh Từ Huyền, nhìn nàng bốc thuốc không một chút lưỡng lự, dường như là rất tinh thông về thảo dược. Một vị nương nương lại am hiểu về y dược, Như Dung cũng thấy hiếm gặp. Hậu cung này ngoại trừ Vương Yên Diệu – người mà Như Dung biết từ trước đó – thị không ngờ còn có người thứ hai.

Từ Huyền cười rất đậm nhiên, vẫn thuận tay bốc các vị thuốc cần tìm: "Không, bản cung bốc giúp một tỳ nữ bị chút bệnh lý thôi."

Như Dung "à" một tiếng. Cách đối nhân xử thế của Phương Từ Huyền, Như Dung và quá nhiều hạ nhân trong hậu cung đều biết điều đó, Như Dung cũng không lấy làm lạ lắm.

"Thế còn Như Dung cô nương? Ngươi bị bệnh gì sao?" Từ Huyền có lòng hỏi.

Như Dung cười: "Nô tỳ cũng chỉ bị phong hàn thôi. Đa tạ nương nương đã quan tâm nô tỳ."

Khi trước Như Dung khá thân thiết với Tịch Thành, cho nên mỗi lần bị bệnh đều tự mình đến thái y viện nhờ Tịch Thành bốc thuốc. Cũng vì vậy mà thị quen vài thái y và tiểu sinh ở đây. Dù cung nữ không được bắt mạch và lấy thuốc, song do có quan hệ mà thị cũng được ra vào nơi này thường xuyên.

Từ Huyền liền nói với thị: "Vây để bản cung giúp ngươi lấy thuốc. Khi trước ở gia phủ, đệ đệ của bản cung thường xuyên mắc phong hàn, bản cung rất chuyên thuộc thuốc trị phong hàn. Hơn nữa ngươi là cung nữ, lấy thuốc sẽ bị người ta dị nghị. Chỉ bằng để bản cung lấy giúp ngươi."

Trong khoảnh khắc, Như Dung lại nhớ đến Hy tần khi còn tại thế. Mỗi lần thị bị bệnh, nàng luôn quan tâm thị như thế, cũng đưa thị đến ngự dược phòng lấy thuốc về trị bệnh. Đáng tiếc, chủ nhân tốt như vậy, thị không còn cơ hội báo đáp nàng nữa rồi.

Hôm sau nữa, Ngọc Hương vẫn đưa hoàng tử tới hoa viên, lại được Từ Huyền đưa mấy thang thuốc cho. Từ Huyền dặn dò: "Thuốc này ngươi pha năm phần nước một phần thuốc, pha vào nước tắm hàng ngày rồi ngâm mình khoảng nửa khắc. Đầu đặn năm bảy ngày sẽ khỏi chứng mũi hôi."

Thuốc mà Phương Từ Huyền đưa ở dưới dạng bột tán, có mùi thơm thoang thoảng của mộc hương, bạch đàn... Dương Ngọc Hương nhận lấy gói thuốc, gương mặt cảm kích vô cùng.

Phương Từ Huyền nhìn Ngọc Hương rồi đi. Nàng bắt chợt lại nhớ đến mấy lời thị nói với nàng hôm trước. Trong hậu cung này lòng tốt là thứ đáng sợ nhất. Không sợ kẻ địch ra đối với người ác độc tàn nhẫn, chỉ sợ có kẻ lợi dụng lòng tốt của người cho những mưu đồ xấu xa của họ. Bởi hậu cung này, vốn không có chỗ cho người có tâm tính thiện lương.

Tháng mười, trời yên ả lạ thường. Nhưng trời yên biển lặng thường là khởi đầu của sóng gió dữ dội.

Khôn Ninh cung vẫn là một vẻ bình yên thường thấy. Kể từ khi Thần phi tạ thế, Hoàng đế ít khi tới hậu cung. Tuy rằng Khôn Ninh cung là nơi Chu Hậu Thông thường hay lui tới hơn cả, song so với khi trước, số lần đến dường như ít hơn hẳn.

Trương Trích Hoa không quá bận tâm về điều đó. Nàng là người hiểu rõ tình cảm của Chu Hậu Thông dành cho Nhạc Hy. Những điều mà hắn làm hoàn toàn hợp tình hợp lý. Không quên được Nhạc Hy, cũng là điều nàng đoán trước được ở Chu Hậu Thông.

"Nương nương đang làm gì vậy ạ?" Thường Thảo bưng chậu nước điều hương vào để Trương Trích Hoa lau tay, bất chợt thấy nàng đang làm gì đó với những tấm vải lụa ở trong rổ may.

Trương Trích Hoa cười rất phấn khởi, nói: "Bản cung đang may một bộ y phục mới cho hoàng tử." Vừa nói nàng vừa giơ bộ y phục lên cho Thường Thảo xem thử.

Đó là một nửa chiếc áo trẻ con đang may dở bằng lụa đỏ thắm, trên có thêu chìm những chữ "Phúc" màu vàng, lại có hình kỳ lân múa lượn trên nền áo, trông vô cùng bắt mắt.

Thường Thảo mỉm cười nói: "Nương nương vẫn khéo tay như ngày nào. Thủ công thật không tệ, chắc chắn tiểu hoàng tử rất thích ạ."

Hoàng hậu nói: "Bản cung cũng nghĩ vậy. Thời tiết dạo gần đây thất thường, bản cung cũng muốn Tái Cơ có thêm y phục để tiện thay đổi." Nói xong, Hoàng hậu tự cầm y phục lên ngắm nghía, gương mặt vô cùng hài lòng.

Thường Thảo hiếm khi thấy Hoàng hậu vui vẻ đến thế, nhỏ giọng nói: "Nương nương, chuyện giết mẹ đoạt con, chúng ta sớm muộn gì cũng phải làm. Nô tỳ chỉ sợ sau này lớn lên, liệu hoàng tử..."

Hoàng hậu chau mày tức giận, nhìn liếc sang một cái khiến Thường Thảo sợ hãi, phải ngay lập tức quỳ xuống khất lại lời vừa nói ra: "Nô tỳ lỗ miệng, nô tỳ lỗ miệng." Vừa nói, thị vừa tự tát vài cái vào mặt mình. Sau một lát, mặt thị đã đỏ ửng.

Trích Hoa nhìn thị nữ của mình, trong lòng cũng có chút không nở, liền phát tay nói: "Đứng lên đi, từ sau đừng nói những lời như thế nữa." Hoàng hậu ngừng tay, nói thật nghiêm túc với Thường Thảo: "Nghĩ đến Tái Cơ, bản cung thật không nở làm thủ chuyện ác độc như vậy. Bao nhiêu năm nay, chuyện của Trần Thái Uyên năm đó vẫn đeo bám khiến bản cung vô cùng căn rứt. Bản cung vốn không muốn tay mình nhuộm thêm máu đỏ của bất cứ kẻ nào nữa."

Thường Thảo từ từ đứng dậy, nói: "Nương nương, người không cần lo. Chúng ta không giết Diêm Mạn Cơ, chỉ là đẩy nàng ta vào một tội danh gì đó, để nàng ta không đủ tư cách làm thân mẫu hoàng tử nữa là được. Hiện giờ Hoàng thượng đang rất nghi ngờ nàng ta, chúng ta chẳng phải đang có cơ hội đoạt lấy hoàng tử sao?"

Hoàng hậu gật đầu tâm đắc, ánh mắt tràn trề những hy vọng của một người phụ nữ sống nhiều năm thiếu đi tiếng nói trẻ thơ quanh mình: "Người nói đúng, đến lúc đó, nhất định hoàng tử sẽ trở thành con thừa tự của bản cung." Trong lòng nàng dường như an tâm hơn là khi nghĩ sẽ phải tính kế giết Lệ tần đoạt lấy đứa trẻ. "Nhất định Hoàng thượng sẽ trao hoàng nhi cho bản cung chứ không phải bất cứ ai khác trong hậu cung này. Nhất định là vậy."

Nhắc đến hậu cung, Thường Thảo liền nói với Trích Hoa: "Nương nương, người có nhớ khi trước, hình như có một lần Thần phi từng nói với chúng ta rằng Lệ tần trúng loại độc gì đó mà Thảm thái y đã phát hiện ra. Không biết loại độc đó có ảnh hưởng tới hoàng tử không?"

Hoàng hậu lục lại trí nhớ, quả nhiên có chuyện đó thật. Đã có lần khi Nhạc Hy nhắc chuyện giết mẹ đoạt con cho nàng, đã kể sự thật này cho nàng biết. Lệ tần trúng một loại độc thấm dần trong người mà Thảm Tịch Thành khi vô tình chẩn mạch đã biết được. Nhưng loại độc này là sao? Giờ Nhạc Hy đã chết rồi, Thảm Tịch Thành thì xuất cung, mọi thông tin về thứ độc trong người Lệ tần lúc này dường như là không còn nữa. Hoàng hậu cũng chẳng thể nào lợi dụng chuyện đó để làm thêm bất cứ điều gì.

Lúc này điều duy nhất nàng cần làm là bảo vệ hoàng tử bình an khỏi hậu cung nguy hiểm này. Như thế thì mong muốn có một đứa trẻ làm con thừa tự của nàng mới có thể thành sự thật.

"Theo bản cung suy đoán, có lẽ là có ảnh hưởng đến hoàng tử. Hoàng tử sinh ra rất đúng kỳ, Diêm Mạn Cơ thời gian mang thai cũng không bị chấn động gì cả, cơ thể dường như vô cùng mạnh khỏe, thể nhưng hoàng tử từ nhỏ lại thường xuyên bị ho. Đây có thể là do từ lúc trong bào thai, cơ thể bị nhiễm hàn khí. Nhiều khả năng là từ loại độc mà Tịch Thành khám phá ra." Hoàng hậu nói với Thường Thảo, tay thu dọn những mảnh vụn vải quanh đó vào rổ may.

Thường Thảo vừa giúp Hoàng hậu, vừa nói: "Nhưng chứng ho lạnh của hoàng tử đã được chữa gần như dứt điểm rồi."

Hoàng hậu cũng chỉ bảo: "Vậy cũng coi như may mắn đi."

Trích Hoa đang định cất rổ may vào tủ, đột nhiên cung tỳ ngoại điện nói vọng từ ngoài vào, giọng vô cùng nghiêm trọng và gấp gáp: "Hoàng hậu nương nương, nô tỳ Tâm Nhi cầu kiến."

Trích Hoa nhẹ giọng gọi thị vào, tay vẫn cầm rổ may. Trong phút chốc, lòng nàng hơi nao nao lĩnh cảm một chuyện chẳng lành.

Tâm Nhi dáng điệu vừa sợ hãi, vừa hấp tấp, quỳ sụp xuống dưới nền đất, dập đầu khóc lóc thưa: "Nương nương, xảy ra chuyện lớn rồi... Hoàng tử... hoàng tử..." Thị sợ đến độ không nói ra được lời tron tru.

Nghe à tỳ nữ nhắc đến hoàng tử, Trích Hoa dường như dự cảm được điều bất lành, cả người run lên bần bật, rổ may trong tay nàng rơi xuống đất. Nàng gấp gáp tới gần hỏi nhanh: "Hoàng tử làm sao? Mau nói."

Tỳ nữ kia vẫn dập đầu, khóc rất thương tâm: "Nương nương xin hãy nén đau buồn... Tin truyền từ Trường Xuân cung sang... Hoàng tử... hoàng tử... hoảng rồi."

Hoàng hậu bàng hoàng, chân đứng không còn vững vàng nữa. Nàng choáng váng đến mức suýt ngã ra phía sau, thật may có Thường Thảo nhanh nhẹn đỡ lấy nàng.

Trích Hoa vội vã ổn định tâm lý, nắm chặt lấy hai vai của thị nữ kia, gất lên: "Người nói cho bản cung... Tại sao hoàng tử lại đột nhiên như vậy... Nói!"

Hoàng hậu đau xót vô hạn, khóc nức lên thành tiếng, gất gồng vào tỳ nữ kia khiến thị sợ hãi. Thị lắp bắp tâu: "Nô tỳ chưa biết lý do thế nào, chỉ là ban nãy có tỳ nữ của Trường Xuân cung báo tin tới là như vậy. Nương nương, người mau qua bên đó xem sao ạ."

Trích Hoa gạt thị nữ kia sang một bên, vội vàng choàng phi phong lên rồi đi thẳng ra khỏi tấm điện của Khôn Ninh cung. Thường Thảo cũng vội vã chạy theo Hoàng hậu.

Trên con đường dài đi tới Trường Xuân cung, đầu óc Hoàng hậu gần như trống rỗng, quanh quẩn chỉ ong ong những lời của cung nữ kia. "Hoàng tử hoảng rồi", "Hoàng tử hoảng rồi"...

Dù rằng Tái Cơ không phải con ruột của Trích Hoa, song nàng thật lòng yêu thương đứa trẻ này và coi nó như con mình sinh ra. Nàng đã từng nhiều đêm tự cười một mình nghĩ đến thời gian những năm sau này sẽ dạy Tái Cơ học chữ; sau đó mời võ sư dạy Tái Cơ. Nàng còn từng nghĩ sau này Tái Cơ nhất định cũng sẽ quý mến và kính trọng nàng như nàng đã thương yêu nó vậy.

Thế mà nhanh như thế, đứa trẻ ấy mới tròn hai tháng tuổi đã đột ngột ra đi.

Nước mắt nàng đã chảy rơi. Hậu cung này lại có thêm một đứa trẻ yếu mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Địa quỷn nan chiêu tự cổ hồn

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 75:

ĐỊA QUỶNH NAN CHIÊU TỰ CỔ HỒN

(Ở nơi xa xôi khó gặp hồn người cũ)

**Trích Xuân tậ – Hàn Ốc.*

Hoàng hậu vừa bước vào Trường Xuân cung, đầu óc đã choáng ngợp bởi tiếng than khóc thê lương của cung nhân. Những tiếng ti tê nức nở làm nàng xao động cõi lòng, khiến nàng trong chốc lát cảm thấy trái tim mình như thể bị bóp nát. Nén lại những đau thương trong lòng, nàng tự lấy bình tĩnh bước vào tầm điện của Lệ tần.

Đổi lập với suy nghĩ của Hoàng hậu, Diêm Mạn Cơ không rơi một giọt nước mắt nào. Nàng ta cứ ngầy ngốc nhìn vào chiếc nôi, trong đó có hoàng tử, miệng cười khờ dại gọi: "Tái Cơ của mẫu thân, con ngoan lắm, ngoan lắm.. Tình đây rồi mẫu thân sẽ cho con uống sữa."

Những người đứng xung quanh nàng ta và Hoàng hậu, không ai là không đau lòng, không ai là không xót xa. Tái Cơ vẫn nằm trong nôi, gương mặt vẫn trắng như bột gạo, tựa như chỉ đang chìm trong một giấc ngủ say sưa. Nếu không được nói trước, có lẽ chính Hoàng hậu cũng không nhận ra Tái Cơ đã qua đời rồi.

Đường như một vài người muốn nói với Mạn Cơ rằng hoàng trưởng tử đã đi rồi, song nhìn dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của nàng ta, không ai nỡ lòng nào nói cho nàng sự thật đáng buồn ấy.

Nhưng rồi sớm muộn nàng ấy cũng sẽ phải được biết, Hiền tần liền lấy can đảm, ghé tai nói với Lệ tần: "Mạn Cơ, đừng như vậy, hoàng trưởng tử đã đi rồi. Nên để các nhũ mẫu mang nó đi thôi."

Mạn Cơ như thể bị trúng tà, ngay lập tức quay sang Hiền tần, giữ chặt hai tay nàng ta và gắt: "Người nói dối. Hoàng tử chỉ đang ngủ thôi. Nó chỉ đang ngủ mà thôi." Nói rồi nàng ta quay sang phía Hoàng hậu, chỉ thẳng vào Hiền tần mà kêu lên: "Nương nương, xin người hãy làm chủ cho thần thiếp. Hiền tần hồ ngôn loạn ngữ, dám nói năng ngông cuồng về trưởng tử. Xin hãy xử tội nàng ta."

Hiền tần và Hoàng hậu biết Lệ tần càng ngày càng không tinh táo, mình mẫn, nhưng Hoàng hậu vẫn cố gắng thuyết phục: "Lệ tần, muội đừng như vậy. Hoàng tử ra đi, bản cung cũng đau lòng lắm. Nhưng muội và cả bản cung nữa, không thể nào né tránh sự thật này mãi được."

Gương mặt của Lệ tần thất thần như thể một cái xác không hồn, ánh mắt như không còn chút sức sống nào, miệng lắp bắp ngập ngừng: "Không đâu... Tái Cơ... nó không thể đi như vậy được, không thể như vậy..." Vừa dứt câu, nước mắt nàng ta lại đổ ra như mưa rào, cả người cũng ngã nhào ra nền đất.

Các tần phi ai nấy đều thấy đau lòng song cũng không biết nói gì để giúp Lệ tần xoa dịu nỗi đau và những mất mát. Lệ tần khóc như chết đi sống lại. Lần thứ hai trong cuộc đời, nàng ta ở trong vị thế của một người mẹ mất đi đứa con của mình. Khi trước nàng chưa kịp trông thấy hình hài đứa trẻ, chỉ cảm nhận được sự tồn tại của đứa trẻ trong cơ thể mình. Nhưng lần này thì khác, nàng đã trải qua cảm giác làm mẹ, được bồng đứa con của mình trên tay, được nhìn nó mỗi ngày, nhưng rồi đứa trẻ ấy lại bỏ nàng ra đi, nàng còn chính là người tận mắt chứng kiến sự ra đi của nó. Còn ai đáng thương hơn một người phụ nữ không có được duyên số làm mẫu thân? Còn ai đáng thương hơn một người phụ nữ liên tục mất đi những đứa con của mình?

"Hoàng thượng giá đáo." Bên ngoài Trường Xuân cung có tiếng hô vừa quen vừa lạ.

Nếu như không phải vì chuyện của hoàng tử, có lẽ Hoàng đế sẽ chẳng bao giờ đặt chân lại tới Trường Xuân cung. Những chuyện hẩn biết về Lệ tần chỉ càng khiến hẩn chán ghét thêm nàng ta. Song trước sau nàng ta cũng là thân mẫu của con trai hẩn, hẩn không vương tình nhưng không thể nào tuyệt nghĩa với nàng.

Lệ tần khóc, còn kèm theo cả những tiếng thét thê lương tột độ, thậm chí còn không để ý rằng Hoàng đế đã tới.

Chu Hậu Thông bước vào tầm điện, thấy dáng vẻ tàn tạ của Lệ tần, hẩn cũng hơi mũi lòng, bèn tới vỗ về nàng: "Lệ tần, nàng đừng như vậy. Chúng ta đều còn trẻ, về sau còn có thể cố gắng sau này."

Lệ tần vừa nghe thấy tiếng Chu Hậu Thông bên tai, vội vàng lao mình tới ôm lấy hẩn, kêu khóc thảm thiết: "Hoàng thượng, trưởng tử... con của chúng ta... Con của chúng ta..." Nói không ra tiếng, Lệ tần nức nở trước mặt Chu Hậu Thông.

Chu Hậu Thông nhẹ nhàng ôm lấy nàng ta để an ủi, nói: "Là trẫm không tốt, để nàng phải khổ tâm rồi." Giọng tha thiết song gương mặt hẩn vẫn lạnh như băng. Nói xong, hẩn quay sang nói với cận tỷ Hạ Mai của Lệ tần: "Mau đưa Lệ tần trở vào gian trong nghỉ ngơi đi."

Hạ Mai thuận theo ý của Hoàng đế, nhẹ nhàng tới gần Lệ tần, nhẹ nhàng nói với nàng: "Nương nương, nô tỳ đưa người vào trong nghỉ ngơi nhé."

Lệ tần ngầy ngốc lác đầu liên tục, nhất quyết ôm lấy chiếc nôi của tiểu hoàng tử nói: "Không, bản cung không vào. Bản cung vào trong các người sẽ đưa hài nhi của bản cung đi mất. Bản cung không thể vào."

Đám tần phi ai nấy đều cảm thấy xót xa. Họ chưa từng làm mẹ nhưng dưới tư cách là những người phụ nữ, họ hiểu được nỗi lòng của Diêm Mạn Cơ. Mặc dù ngày thường, sự kiêu ngạo và hống hách của nàng ta khiến ai nấy đều ức chế nhưng nay, trước mắt mắt ấy, họ cũng thấy đau lòng.

Hoàng đế khẽ hắt hàm, ra hiệu cho Hạ Mai buộc phải đưa Lệ tần vào trong. Hạ Mai nháy mắt ra hiệu cho hai cung tỷ khác giúp đỡ mình. Hai cung tỷ phụng mệnh Hạ Mai, ra cố gắng kéo Lệ tần ra. Lệ tần không ngừng kêu gào: "Buông bản cung ra, buông ra... Bản cung không thể để các người đưa Hoàng tử đi."

Hạ Mai bất lực đánh khẽ vào gáy của Lệ tần khiến nàng tạm thời ngất đi. Họ đưa Lệ tần vào trong gian trong theo ý Hoàng đế.

Đợi Lệ tần đi hẩn rồi, Hoàng đế mới trịnh trọng nói với những cung nhân đứng trong tầm điện: "Chuyện này rốt cục là sao? Tại sao Hoàng tử lại đi đột ngột như vậy?"

Cung nhân trong tầm điện đều đang cúi đầu nức nở, nhũ mẫu Dương Ngọc Hương nén lại buồn đau, lên trình bày với Hoàng đế: "Lúc buổi trưa, nô tỳ tới điện Tần Nguyên để chuẩn bị cho hoàng tử dùng bữa... thì chợt phát hiện hoàng tử đã không còn thở nữa..." Nói đến đây, nước mắt Ngọc Hương đổ ra như mưa. "Nô tỳ cũng không biết tại sao như vậy cả..."

Hoàng đế cúi gập, gất: "Các ngươi luôn luôn túc trực hầu hạ hoàng tử, há lại có thể nói ra những lời tặc trách như thế?" Nói rồi hần quay sang Trương Mục Anh, phản phó: "Tiểu Anh Tử, giải toàn bộ cung nhân Tần Nguyên điện sang bên Nội nhân phủ để Trắc nữ quan điều tra làm rõ chuyện này."

Trương Mục Anh trán lấm tấm mồ hôi vì lo sợ, lại hỏi: "Hoàng thượng, vậy thì thể của tiểu hoàng tử...?"

Nói đến đó, ánh mắt của Chu Hậu Thông không giấu nổi bi thương, hần trầm giọng báo: "Truyền ý chỉ của trẫm, hoàng trưởng tử Chu Tái Cơ là hoàng tử đầu tiên của trẫm từ khi trẫm đăng cơ, trẫm yêu mến vô cùng. Đáng tiếc thay vì bệnh tật nên sớm ra đi. Truy phong thành Ai Trùng thái tử, táng tại Vĩnh lăng. Tang lễ không cần làm quá lớn, tránh đến lúc Lệ tần tỉnh dậy lại đau lòng."

Trương Mục Anh chấp chỉ, cúi đầu đi hành sự. Đám cung nhân Tần Nguyên điện đều bị giải qua Nội nhân phủ và thi thể của hoàng tử cũng nhanh chóng được đưa đi. Hoàng hậu nhìn theo tiểu hoàng tử, lòng tựa như bị dao cắt. Mới chưa đầy một canh giờ trước, nàng vẫn còn nghĩ xem Tái Cơ lớn lên trông sẽ thế nào, mặc y phục mới sẽ ra sao, vậy mà bây giờ đưa trẻ nàng thương yêu đã vĩnh viễn rời xa nhân thế. Những đứa trẻ trong hậu cung này đều có số phận đáng thương: nhi tử của Trần Thái Uyên, của Diêm Mạn Cơ ngày trước... còn có cả nhi tử của tiên đế Thanh Tiệp dự Tô Ngọc Thấu xưa kia. Chu Tái Cơ là đứa trẻ đầu tiên mà Trích Hoa chứng kiến sự ra đời, là đứa trẻ hiếm hoi được ra đời ở chốn hậu cung tranh đấu ác liệt, đáng tiếc, nó mãi mãi chẳng thể trưởng thành.

Hoàng hậu cúi đầu trầm mặc, đám tần phi thì sợ hãi nhiều hơn là đau thương. Không khí trong tẩm điện Trường Xuân cung chìm vào trầm mặc và u ám.

Hoàng đế quay sang hậu phi, nói: "Chuyện hôm nay là chuyện nhà, các nàng chớ nên lan truyền linh tinh. Trẫm đã cho người xác nhận rằng hoàng tử qua đời do bạo bệnh rồi."

Hoàng hậu thay mặt hậu cung nhẹ giọng đáp: "Chúng thần thiếp tuân chỉ."

Hoàng đế không để tâm, chỉ tùy tiện nói: "Hôm nay các nàng cũng đã bị sợ hãi và đau thương rồi. Mọi người đều trở về cung đi."

Tần phi nhìn nhau chốc lát rồi đồng thanh: "Thần thiếp cáo lui."

Đám tần phi tan tác thành các nhóm, cùng nhau trở về cung của mình, lúc đi còn ghé tai nhau thì thầm, gương mặt ai nấy cũng lộ rõ sự hoang mang tột độ.

Trương Trích Hoa không vội trở về Khôn Ninh cung mà sang thẳng Nhân Thọ cung của Thái hậu. Lúc nàng đến, Thái hậu không nhân rồi vẽ hoa luyện chữ như mọi ngày, thần sắc của người cũng không còn đậm nhiên và bình thản, thay vào đó là lo lắng và hoảng sợ.

Trích Hoa bước vào, nàng cũng hơi ngạc nhiên, chỉ qua loa chào: "Cô mẫu an."

Thái hậu trông thấy Trích Hoa, vội vàng đi tới hỏi: "Ai gia nghe cung nữ nói, tiểu hoàng tử vừa hoăng, chuyện này là thật ư?"

Trương Trích Hoa gật đầu, thưa: "Vâng, cháu vừa từ Trường Xuân cung qua đây. Ngày hôm nay cô mẫu nhìn có vẻ căng thẳng. Có chuyện gì sao ạ?"

Thái hậu từ từ nói: "Hôm qua, ai gia đột ngột mộng thấy Diệu Linh Hoàng hậu. Ai gia chợt nghĩ, khi nó còn sống, ai gia không thương qua lại với nó, tại sao nó lại tìm đến ai gia? Ánh mắt nó nhìn ai gia rất đáng sợ, như thể muốn báo thù... Đến giờ nghe tin hoàng tử qua đời, ai gia chợt lo rằng sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra."

Đã từ rất lâu về trước, không còn ai nhắc lại cái tên Trần Thái Uyên với Trương Trích Hoa, thế nhưng nàng ta vẫn là nỗi ám ảnh rất lớn trong cuộc đời của nàng. Nay nghe Thái hậu nói như vậy, nàng cũng đột nhiên có những dự cảm không hay.

Thái hậu nói tiếp: "Hoàng tử ra đi nhanh như thế, nhất định là có kẻ nào đó động thủ rồi. Nếu kẻ đó nhắm đến Hoàng hậu, hần việc đổ tội cho cháu cũng không phải không thể xảy ra đâu."

Mưu hại hoàng tử, huyết mạch của hoàng thất là tội tày đình. Nếu như tai bay vạ gió, Trích Hoa phải chịu tai vạ này, nhất định ngôi Hoàng hậu của nàng không thể giữ được, hơn nữa Trương gia cũng sẽ bị liên lụy không ít. Xưa nay hai thứ nàng trân trọng nhất chính là gia tộc và hậu vị. Nàng không thể chịu được nếu cả hai thứ đều bị mất đi. Nàng kiên định nói với Thái hậu: "Cháu nhất định sẽ cẩn trọng để ý hành vi của các tần phi thời gian gần đây. Cô mẫu yên tâm."

Thái hậu nghe được câu nói này của Trích Hoa, lòng cũng nhẹ nhõm hơn vài phần, nói: "Trong hậu cung này, mọi chuyện đều có thể xảy đến với mình. Tần phi trong cung cảm đều ước ao được ngồi vào phượng vị, quan trọng là bọn họ có dám tranh đấu không. Ai gia nhìn đám tần phi hậu cung này, Diêm Mạn Cơ, Phượng Từ Huyền, Trần Thái Quyên, cả Triệu Tương và Giang Tâm Phương, kẻ nào dù nhiều hay ít cũng có tâm cơ cả. Nhất định phải đề phòng."

Hoàng hậu biết cô mẫu là người đa nghi, nàng cũng gật đầu lĩnh hội lời Thái hậu. Thái hậu sống trong cung nhiều hơn nàng mấy chục năm, đề tâm đến lời của người không bao giờ là thừa thãi.

"Phải đề tâm đến công việc điều tra, bằng không trong lúc chúng ta chủ quan sơ suất, không ngoài khả năng sẽ có kẻ nguy tạo bằng chứng đổ tội cho chúng ta." Thái hậu cẩn trọng nói.

Tháng mười, gió thổi heo hút từng cơn, lay động những nhánh ngân hạnh khiến những cánh vàng rơi rụng, bay múa trong không trung, đẹp đẽ vô cùng.

Chu Hậu Thông viết chiếu chỉ truy phong Ai Trùng Thái tử cho hoàng trưởng tử Chu Tái Cơ, trong lòng hần cũng buồn lạnh, đau đớn. Hần nhớ mãi không quên cái ngày đứa trẻ này được đưa về Tử Cấm Thành, nhỏ bé biết bao, đáng yêu biết bao, hệt như trong tưởng tượng của hần.

Hần thích nó lắm. Những ngày đầu Tái Cơ được đưa về, nó nhỏ như một chiếc kẹo hồ lô, khiến người ta không kìm được mà muốn cắn ngay vào má. Lần đầu, hần được hiểu cảm giác làm phụ thân, được bỗng một đứa trẻ có hình có hài hồng hào đẹp đẽ trên tay.

Rồi Nhạc Hy qua đời, cuộc đời hần chìm vào u tối, hần cũng không còn đến Tần Nguyên điện thăm đứa trẻ ấy nữa. Có vài lần khi ngang qua Yên hoa viên, hần gặp nhũ mẫu bé Tái Cơ trên tay, song hần cũng làm ngơ như không thấy. Lâu dần, hần quên mất dáng hình nó, quên mất đôi mắt biết nói và đôi má hồng hồng của nó, quên mất mình còn có một hài tử đáng yêu. Chẳng thể ngờ lần này nhìn lại, đứa trẻ ấy đã trở thành một thi thể lạnh lẽo, hần có thể bế nó, nhưng không bao giờ được nghe nó gọi mình là "phụ hoàng".

"Hoàng thượng, đạo sĩ mà người truyền đã tới rồi ạ." Bên ngoài có tiếng nói khe khẽ của Trương Mục Anh.

Chu Hậu Thông gần đây luôn mệt mỏi, lại lo nghĩ quá nhiều chuyện, cho nên hần truyền đạo sĩ bên ngoài vào để trò chuyện cùng ít lâu cho khuây khỏa. Đạo sĩ này vốn tên Hứa Quân, quê gốc Vũ Xương, hành nghề đạo sĩ ở Bắc Kinh đã lâu, cũng là kẻ nức danh có tiếng.

"Bản đạo tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Y hành đại lễ vô cùng cẩn toàn, chín chu.

Chu Hậu Thông tùy tiện phẩy tay nói: "Miễn lễ, ban tọa."

Trương Mục Anh nhanh nhẹn lấy một chiếc ghế nhỏ cho Hứa Quân ngồi. Xong xuôi, Hoàng đế mới hỏi: "Trẫm gần đây thấy tâm tình khó chịu, lại liên tiếp gặp những chuyện không may,

cho nên muốn tìm đến đạo sĩ người chuyên trò cho khuấy khòa. Nghe nói người nhìn thấu được nhiều chuyện, trăm cũng có phần hiểu kỳ."

Kẻ kia cẩn trọng chấp tay từ tốn nói: "Dám hỏi Hoàng thượng gặp phải chuyện gì? Có thể kẻ bản đạo nghe chăng?"

Chu Hậu Thông từ từ nói: "Hoàng trưởng tử của trẫm vừa qua đời ít hôm, ái phi đang mang thai tháng trước cũng gặp tai nạn trên đường đi am tự, lại thêm dưới dân gian cũng nhiều chuyện thị phi." Vừa nói hần vừa thở dài một mối.

Hứa Quân gương mặt vốn đạm nhiên, nghe câu nói ấy thì mặt hơi biến sắc, có phần trở nên hơi nghi ngờ. Y thuận miệng sai người mang đến một chiếc chiếu, trải ra trước nền hậu điện Càn Thanh cung. Sau đó, liền lấy ra từ trong đồ nghề mấy đồng âm dương, xóc lâu rồi đổ lên đĩa nhỏ, mỗi tay một việc, nhìn vô cùng thạo nghề. Nhìn kỹ mấy đồng trên đĩa, y liền nói: "Khi này, Hoàng thượng nói với bản đạo người có một Hoàng tử?"

"Phải, nhưng hoàng tử vừa hoẵng thế hôm trước."

Hứa Quân chau mày nói với Hoàng đế: "Chứ không phải là một hoàng nữ sao?"

Chu Hậu Thông cười trừ: "Đạo sĩ nhầm, trăm từ lúc đăng cơ mới chỉ có một hoàng tử, hậu cung cũng chưa có ai hạ sinh công chúa."

Kẻ kia thần nhiên hỏi: "Thật sao? Hành đạo bao nhiêu năm, lẽ nào bản đạo lại nhầm lẫn?"

"Có lẽ vậy, trăm chỉ mới có một hài nhi là Tái Cơ đã qua đời hôm trước mà thôi."

Gương mặt Hứa Quân vẫn còn nhiều nỗi nghi hoặc song y liền đổi sang chuyện khác: "Hoàng thượng tích trữ phiến muộn quá lâu, cho nên tâm cũng không thanh tịnh. Hơn nữa cung cấm là nơi xô bồ, lắm chuyện thị phi, do đó Hoàng thượng không thể buông bỏ để quay về với nội tâm tĩnh tại mà theo đạo giáo được. Thế nên bản đạo chỉ có thể giúp Hoàng thượng tu dưỡng để thân thể khỏe mạnh, cường tráng, phần nào giúp tâm trạng người tốt lên."

Chu Hậu Thông gật đầu miễn cưỡng: "Như vậy cũng được, cái trăm muốn là vui bớt những chấp niệm để sống trở lại bình thường."

Hứa Quân nói: "Hoàng thượng, theo như bản đạo thấy, Hoàng thượng bị tình yêu ràng buộc, muốn buông bỏ có lẽ sẽ chỉ là miễn cưỡng mà thôi. Đạo giáo cốt nhất là sự thả lỏng tự nhiên, nhưng bản đạo nghĩ Hoàng thượng sẽ thấy khó khăn. Người càng nhắc mình quên đi, chắc chắn sẽ càng khó mà quên đi được."

"Vậy trăm phải làm sao?" Chu Hậu Thông bắt lặc hỏi.

Hứa Quân đáp: "Bản đạo sẽ thường xuyên đến giúp Hoàng thượng tu dưỡng thân thể. Xưa nay thân và tâm luôn theo sát nhau, thân khỏe thì tâm cũng tốt hơn. Nhưng những vết thương trong tâm, không có bất cứ phương thuốc nào có thể trị hoàn toàn được. Muốn quên đi cái cũ, chỉ bằng tìm đến cái mới, Hoàng thượng sao không thử xem?"

Chu Hậu Thông trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hài môn nhất nhập thâm tự hải

HÀU MÔN NHẤT NHẬP THÂM TỰ HẢI

(Vào cửa công hầu sâu như biển)

*Trích Tạng tỷ - Thôi Giao.

Sau chuyện tiểu hoàng tử qua đời, hậu cung tiền triều được một phen phong ba kinh hoàng. Trên tiền triều, Diêm Khắc Thịnh khóc lóc kêu than, cho rằng tiểu hoàng tử không thể nào đột ngột ra đi, một mực đòi Chu Hậu Thông phải làm sáng tỏ sự việc. Nhiều triều thần ở địa vị trung lập cũng tỏ ra bất mãn và dường như không tin rằng hoàng tử vì bệnh mà ra đi. Đáp lại sự phản nộ của quan lại, Hoàng đế chỉ im lặng không có bất cứ một động thái nào rõ rệt. Hần biết rõ, lúc này nếu cáu giận hoặc đồng ý làm sáng tỏ sự việc đồng nghĩa với việc công nhận hoàng tử bị ai đó hại chết. Mà đây chung quy vẫn là việc nhà của Hoàng đế, nếu trên tiền triều làm to chuyện, thể diện của hoàng gia sẽ bị mất đi.

Dưới hậu cung, Lệ tần quá đau thương vì mất con, ngày ngày khóc đến độ chết đi sống lại, nhìn cả người trông như một cái xác rù rụi thê lương.

Hoàng đế tuy rằng không thông báo với quan lại rằng mình sẽ điều tra, song hần giao cho Đại lý tự kết hợp với Nội mệnh phủ đứng đầu là Trác Linh Nhân tra xét cung nữ Tần Nguyên điện đồng thời điều tra làm rõ mọi chuyện. Hoàng hậu là người sẽ cùng với hai nai trên điều tra đồng thời là người chịu trách nhiệm trong việc điều tra lần này. Và chỉ khi nào có kết quả chính xác, Hoàng đế mới công khai tiền triều.

Nơi điều tra chính vẫn là Nội mệnh phủ, mọi công chuyện thăm vấn cũng được diễn ra ở đây. Tần Nguyên điện trên dưới có tất cả mười hai cung nhân, trong đó một người là nữ hầu Dương Ngọc Hương, một người là cận tỷ Vân Tuyết là hai người hầu hạ chính của hoàng tử; ba người hầu hạ các bữa ăn, bốn người chuẩn bị y phục và chuyện tắm rửa của hoàng tử; hai người hầu hạ việc quét tước trong ngoài Tần Nguyên điện. Ngoài ra, Hạ Mai – cận tỷ của Lệ tần cũng bị đưa tới Nội mệnh phủ.

Lời thăm vấn sẽ được Thường Thảo và Trác Linh Nhân thay nhau ghé lại chỉ tiết và tỉ mỉ. Trong đó, thứ tự thăm tra dựa trên độ gần gũi với hoàng tử của các cung nhân. Những người đầu tiên đến là các cung tỷ quét tước rồi tắm rửa, sau đó là các bữa ăn, cuối cùng là hai người thân cận nhất và Hạ Mai.

Đám cung tỷ phụ việc được tra khảo xong xuôi, lời khai không có điều gì bất ổn, Hoàng hậu cùng Trác Linh Nhân tiến vào tra khảo nữ hầu của hoàng tử - Dương Ngọc Hương. Dường như Dương Ngọc Hương rất đau lòng trước sự ra đi của hoàng tử, thị khóc nức nở đến sưng hết đôi mắt, lời nói cũng không được trơn tru. Trác Linh Nhân an ủi thị vài câu rồi hỏi: "Người là người gần gũi với hoàng tử nhất, dạo gần đây hoàng tử có tiếp xúc với thứ gì lạ không?"

Dương Ngọc Hương gạt nước mắt, thành thật nói: "Không ạ, những thứ qua tay hoàng tử đều được nô tỳ cùng Vân Tuyết kiểm tra rất rõ. Đồ ăn do các vị nương nương đem tới cũng đều được thử độc tỉ mỉ, đảm bảo không có chút sai sót nào."

"Bên Thái y viện báo rằng sau khi khám nghiệm tử thi, hoàng tử có dấu hiệu của trúng độc tuy nhiên vì qua thời gian tốt nhất để xác nhận cho nên không thể biết được đó là loại độc gì.

Người có cho rằng có kẻ thân cận dám hãm hại hoàng tử không?" Trác Linh Nhân dò hỏi.

Ngọc Hương nghĩ một chút rồi đáp: "Nô tỳ không nghĩ vậy ạ. Trong Tần Nguyên điện đều là người do Lệ tần và Hoàng hậu bổ trí, chắc chắn không thể có ác tâm như vậy."

Trác Linh Nhân cúi đầu ghi chép khẩu cung của Ngọc Hương rồi hỏi tiếp: "Bản cung nghe nói hoàng tử dùng sữa của người, liệu người có tiếp xúc qua thứ gì lạ không?"

Hoàng hậu và Thường Thảo chú ý từng biểu hiện của Dương Ngọc Hương, quả không có gì đáng nghi ngờ cả. Ngọc Hương lại trả lời: "Những đồ ăn của nô tỳ đều được thái y xem qua trước rồi mới được dùng ạ, cho nên không có gì đặc biệt cả..." Ngừng lại một lát, thị nhớ ra rồi bảo: "À, còn có bột thơm mà Đức phi nương nương làm giúp nô tỳ ạ."

Chi tiết này khiến ai nấy đều đề tâm tới, đặc biệt là Hoàng hậu. Nàng ngay lập tức liền hỏi lại: "Bột thơm đó là gì?"

Dương Ngọc Hương vốn được Phương Từ Huyền dặn dò không nên kể ra ngoài vì sẽ gây hiểu nhầm quan hệ giữa nàng ta và Đức phi, nhưng thứ này có thể có liên quan tới điều tra, thị không thể giấu được. Thị thành thật nói: "Nô tỳ có mùi hôi trong người, trị không dứt được cho nên nhiều khi hoàng tử cũng quấy khóc bất chợt. Hôm ấy nô tỳ gặp Đức phi nương nương ở Yên hoa viên. Biết được sự tình, nương nương liền mách nô tỳ bài thuốc tắm trị mùi khó chịu."

Không đợi Linh Nhân cắt lời, Hoàng hậu hỏi ngay: "Đức phi viết đơn thuốc cho người bốc hay là đưa thuốc cho người?"

"Là đưa thuốc cho nô tỳ." Sở Hoàng hậu hiểu nhầm, thị nói luôn: "Nhưng khi pha với nước tắm, nô tỳ cũng đã kiểm tra và thử độc trong đó, hoàn toàn không có chất gây độc."

Hoàng hậu cảm thấy hơi thất vọng song trong lòng cũng không tránh được những mối ngờ vực. Nàng cười nói: "Bản cung nào có nghĩ gì về Đức phi, chỉ là Đức phi sống thật chan hòa, đối xử với mọi người thật tốt thôi?"

Trác Linh Nhân mỉm cười thưa: "Vâng nương nương. Nô tỳ cũng thường xuyên được các cung nữ bảo Phương Đức phi thường xuyên giúp đỡ các hạ nhân trong Vạn An cung. Có những người gia cảnh không tốt, thường xuyên được Đức phi quan tâm, cho nên cung nữ cũng rất quý mến người."

Hoàng hậu bảo: "Phải, Đức phi tính tình thiện lương trong sáng, nhỏ tuổi đã có tâm tư tốt đẹp như vậy, hẳn về sau sẽ trở thành một người đứng đắn."

Linh Nhân gật đầu đồng ý, rồi quay sang hỏi tiếp Dương Ngọc Hương: "Vậy khoảng hai, ba canh giờ trước khi hoàng tử qua đời, những ai là người tiếp xúc với hoàng tử?"

Dương Ngọc Hương đáp: "Chỉ có nô tỳ, Vân Tuyết và Hạ Mai, còn có cả Hiền tần nương nương cùng Lệ tần nương nương. Hiền tần thì rất thân với Lệ tần và hoàng tử, thường xuyên mang đồ tới cho hoàng tử. Tất nhiên các đồ vật ấy đều được kiểm tra kỹ."

Nghe đến Trần Thái Quyên, Hoàng hậu cũng hơi nghi hoặc. Từ lúc vào cung, Trần Thái Quyên là người xảo quyệt nhất trong các tần phi. Nàng còn nhớ rõ, hồi tuyển tần phi vào cung, nàng lúc đó vừa mới lên ngôi Hoàng hậu được ít lâu. Trần Thái Quyên khi vào vấn đáp, đã nói rất úy mị trước mặt Hoàng đế, Hoàng hậu, Thái hậu: "Tỳ tỳ của thần nữ là Diệu Linh Hoàng hậu." Mặc dù khi đó bốn chữ Diệu Linh Hoàng hậu hay Trần Hoàng hậu được xem như cụm từ cấm kỵ. Khi Thái Quyên nói câu đó, nàng nghe ra được ngữ khí căm hận của Trần Thái Quyên.

Và nàng hiểu rõ, Trần Thái Quyên không khờ khạo và cảm tính như Thái Uyển, nàng ta thật là người cơ trí và thâm sâu.

Trác Linh Nhân sau khi ghi chép đầy đủ lời khai của Dương Ngọc Hương liền liền từ nói với thị: "Được rồi, người có thể về lại hậu điện của Nội mệnh phủ, gọi giúp ta Vân Tuyết đến đây."

Ngọc Hương hình như rất xúc động, nước mắt trào ra, nghẹn ngào nói với Trác Linh Nhân: "Trác nữ quan, ta xin cô... cô nhất định phải tìm ra nguyên nhân cái chết của hoàng tử..."

Trác Linh Nhân vỗ về nàng ta, nói: "Được, người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho hoàng tử."

Có được lời hứa ngàn vàng của Trác nữ quan, Ngọc Hương sụt sịt cảm tạ rồi lui về hậu điện của Nội mệnh phủ. Trong lúc không tra hỏi bất kỳ ai, Trác Linh Nhân tranh thủ đàm luận về vụ án với Hoàng hậu. Nàng ta nói: "Nương nương có thấy sự việc lần này rất kỳ quái không?"

Trong lòng Hoàng hậu cũng nảy sinh nhiều hoài nghi song nàng cũng không hiểu có gì mâu thuẫn, liền hỏi Linh Nhân: "Người cảm thấy có chỗ nào kỳ quái?"

Linh Nhân nói: "Hoàng tử trúng độc nên đột tử, điều đó khiến cho ta cảm giác rằng người ra tay đã rất vội vàng. Nhưng đa số lần hành sự vội vàng sẽ đều để lại manh mối gì đó cho chúng ta song chúng ta lại không thấy bất cứ sơ hở nào trong những lời khai cả. Nô tỳ đột nhiên nghĩ, liệu có phải hoàng tử trúng loại độc được lâu dài không?"

Hoàng hậu chau mày ngạc nhiên: "Độc được lâu dài ư?"

Linh Nhân gật đầu bảo: "Phải, có nhiều thứ độc được hạ với những lượng rất ít ỏi, trăm bạc không thể phát hiện và cái chết sẽ diễn ra từ từ. Khi đó chúng ta không đoán được thời điểm tử vong chính xác và loại độc được hoàng tử nhiễm phải."

Hoàng hậu dường như được thức tỉnh: "Nghĩa là công việc điều tra của chúng ta dường như ngày càng bất khả thi, chẳng phải sao?"

Trác nữ quan gương mặt cũng rất lo lắng, nàng ta bảo: "Đúng là vậy. Nhiều khả năng điều đó xảy ra, và là thật thì chúng ta sẽ rất khó để điều tra tiếp."

"Nương nương, nương nương!" Bên ngoài có tiếng thị nữ vô cùng gấp gáp và tiếng bước chân dồn dập của ai đó đang chạy vào.

Thị nữ bước vào, chưa đợi Trác nữ quan và Hoàng hậu hỏi đã vội quỳ rạp xuống thưa: "Nương nương, nữ quan, không hay rồi. Vân Tuyết... Vân Tuyết cô nương chết rồi."

Hoàng hậu và Trác Linh Nhân thất kinh. Vân Tuyết là một trong ba nữ tỳ quan trọng cần được thẩm tra thể nhưng giờ nàng đã đột tử như thế. Chuyện này quả thực gây ra sự nghi hoặc cho tất cả: Rốt cục là Vân Tuyết vì sao mà chết? Kẻ nào đã hại nàng ta? Chắc hẳn ở nàng ta phải có một manh mối nào đó.

Trác nữ quan làm việc ở Nội mệnh phủ, thường xuyên phải nghe những chuyện chết chóc nên nàng bình tĩnh lại rất nhanh, liền quay sang nữ tỳ kia hỏi: "Vì sao chết?"

Nữ tỳ kia dường như chưa hết kinh sợ, ấp úng đáp: "Sau khi dùng bữa trưa được một lúc thì có dấu hiệu như khó thở. Sau đó thị thổ huyết rồi hôn mê bất tỉnh. Chúng nô tỳ sợ quá, xem thử mạch thì... thì thấy thị đã..."

Hoàng hậu liền hỏi: "Những người khác đều ăn bữa đó, tại sao đều không làm sao?"

Nữ tỳ kia thưa: "Chúng nô tỳ được chia từng phần ăn riêng biệt ạ."

Trác Linh Nhân quay sang nói với Hoàng hậu thật thận trọng: "Như vậy càng chứng minh được Vân Tuyết bị người ta đầu độc đến chết. Đồ ăn đưa từ thiện phòng đến, chắc chắn không thể do trù nhân làm rồi, chỉ có thể là các tỳ nữ trong sổ đám đưa từ Tần Nguyên điện đến đây mà thôi."

"Khi này bọn họ đều được đưa về Tàn Nguyên điện rồi, giờ có lẽ phải gọi qua đây để tra hỏi lại thôi." Hoàng hậu nói.

Vừa lúc ấy, có một người của Đại lý tự cũng tiến vào cầu kiến. Được sự đồng ý của Hoàng hậu, y bước tới trình trọng bẩm báo: "Nương nương, Đại lý tự vừa phát hiện ra một cung nữ bỏ trốn, theo nhiều người nhận diện, đó là cung nữ của Tàn Nguyên điện. Rất có thể thị có liên quan đến cái chết của Văn Tuyết."

Hoàng hậu và Trác Linh Nhân nhìn nhau bàng hoàng như thể không tin được rằng mọi thứ lại nhanh như vậy. Nàng cứ ngỡ chuyện điều tra cái chết của Văn Tuyết sẽ rất mất thời gian, thế nhưng ngay lập tức có manh mối được đưa tới.

Trác Linh Nhân không đợi Hoàng hậu truyền ý chỉ, ngay lập tức phản phó người kia: "Chắc hẳn cung nữ này là manh mối quan trọng của cả chuyện hoàng tử và chuyện của Văn Tuyết. Giám thị vào và Đại lý tự hãy thẩm tra kỹ lưỡng." Do người phát hiện ra cung nữ này là người của Đại lý tự cho nên chuyện thẩm tra cũng sẽ do bên ấy làm.

Hoàng hậu thở phào nhẹ nhõm. Những chuyện phức tạp gần đây cũng đã có manh mối rồi, có lẽ cũng sắp khép lại. Nàng cũng không biết những phong ba gì sẽ diễn ra sắp tới và ai trong hậu cung này sẽ là người phải hứng chịu tấn bi kịch tiếp theo đây.

Mấy ngày vật lộn với việc cùng Nội mệnh phủ điều tra chuyện hoàng tử qua đời khiến Hoàng hậu gầy đi trông thấy. Thậm chí hai ngày gần nhất, nàng còn chưa trở về Khôn Ninh cung nghỉ ngơi mà đều nghỉ lại tiền điện của Nội mệnh phủ.

Ngày thứ sáu Hoàng hậu tới Nội mệnh phủ, khi đó nàng nhận được tin tức rằng cung nữ kia vẫn chưa hé răng khai bất cứ một chữ nào. Thậm chí còn dụng hình tra khảo nhưng thị vẫn không tiết lộ bất cứ chuyện gì. Hoàng hậu ngồi trong tiền điện, cẩn thận những lời khai được Trác Linh Nhân ghi chép lại rồi thờ dãi ngao ngán.

"Hoàng thượng giá đáo." Tiếng hô khiến Hoàng hậu dừng lại chốc lát, bước ra cửa điện.

Chu Hậu Thông đến mà không mang theo quá nhiều tùy tùng. Thấy Hoàng hậu đang định nhún người hành lễ, hần nhanh nhẹn giữ lấy hai tay nàng nói: "Không cần hành lễ."

Hoàng hậu mỉm cười rất dịu dàng: "Hoàng thượng luôn thiên vị thần thiếp như vậy."

Chu Hậu Thông nhìn nàng một lượt nói: "Hoàng hậu của trẫm gầy đi nhiều rồi. Trong chuyện này nàng đã lao lực không ít." Nhìn nàng, đột nhiên hần lại nhớ đến Nhạc Hy, gương mặt của nàng cũng có năm ba phần tương đồng, dáng hình cũng mảnh mai như vậy. Đến đó, lòng hần đột nhiên lại có vài phần bi thương.

Hoàng hậu nhẹ giọng thưa: "Thần thiếp cũng chưa chu toàn. Cung nữ được cho là nắm giữ manh mối quan trọng nhất của chuyện này vẫn chưa khai báo điều gì cả cho nên việc điều tra vẫn đang bị chậm lại."

Hoàng đế chau mày nghi hoặc, liền nói với Hoàng hậu: "Vậy lập tức truyền nàng ta tới Nội mệnh phủ, trẫm sẽ cùng mọi người trực tiếp thẩm tra nàng ta."

Hoàng hậu nghĩ một chút rồi đáp: "Như vậy cũng được ạ. Thần thiếp cũng muốn trực tiếp tra hỏi thị."

Lát sau, theo đúng lệnh của đế hậu, cung nữ kia được người của Đại lý tự đưa qua bên Nội mệnh phủ. Theo những gì Đại lý tự tìm hiểu và truyền đạt thì cung nữ này tên là Tiểu Hồng, là người Thái Nguyên, ban đầu là tỷ nữ ở Trường Xuân cung, sau được chuyển qua Tàn Nguyên điện hầu hạ hoàng tử.

Tra hỏi diễn ra ở khoảng sân trước tiền điện Nội mệnh phủ trước sự có mặt của Trác Linh Nhân – thượng nghị ở Nội mệnh phủ, các quan lại Đại lý tự cùng với Đế hậu. Theo đề nghị của Hoàng đế, Tiểu Hồng sẽ do đích thân hần tra xét.

"Là người đã hạ độc Văn Tuyết?" Hoàng đế hỏi bằng giọng lạnh lùng.

Tiểu Hồng trước đó bị dụng hình, gương mặt lem nhem có ít máu và vết xước, bầm dập, thế nhưng đáp lại lời Hoàng đế, thị rất đỗi cứng rắn: "Vâng, là nô tỳ đã hạ độc vào đồ ăn của Văn Tuyết." Nhưng câu này không có ích gì cho điều tra cả, vì ai cũng đều biết và đoán được từ trước.

Hoàng đế vẫn giữ giọng rất uy nghiêm: "Giờ đây trước mặt người không phải Đại lý tự mà là trẫm. Mọi lời trẫm nói ra người đều có thể tin tưởng. Chỉ cần người thành thật khai ra mục đích cũng như người chỉ thị thì trẫm đảm bảo sẽ bỏ qua tội giết người cho người."

Tiểu Hồng nhếch môi cười thản nhiên như không mấy may đến những lời Hoàng đế nói. Nàng ta thưa: "Vô ích thôi. Những ngày qua Đại lý tự đã tra khảo không ít cũng không tìm ra được gì từ ta. Hoàng thượng có đặt thêm điều kiện cũng vẫn vậy thôi."

Hoàng đế cười nham hiểm. Á cung nữ này muốn thách thức vào sự kiên nhẫn của hần. Nàng ta đang mong hần sớm bắt lực mà giết nàng ta, thế nhưng hần là đế vương, hần có cái quyền uy mà không ai có thể thắng được. Hần nói với Tiểu Hồng: "Khá khen cho sự cứng rắn của người, trẫm vô cùng trân trọng những người kiên định. Thế nhưng trẫm cũng muốn xem, người chết mà vẫn muốn kéo theo cả người nhà mình chết cùng nữa ư?"

Ý tứ hần vô cùng rõ ràng. Lời nói ra khiến Tiểu Hồng rùng mình một cái, gương mặt chuyển biến đột ngột từ dạn nhiên thành kinh sợ. Thị vội dùng hai đầu gối bò tới chỗ Hoàng đế, tay bị kẹp giữa những thanh tre, thị van vi: "Hoàng thượng, ta phạm đại tội, ta có thể chết, nhưng xin đừng làm hại đến người nhà của ta." Tiểu Hồng dập đầu khấn thiết.

Hoàng đế lúc này gương mặt rất vô cảm, hần bình tĩnh uống cạn một chung trà rồi cười thản nhiên bảo: "Trẫm nói rồi mà. Trẫm vô cùng trân trọng sự kiên cường của người, cho nên nếu người không khai báo trẫm cũng không nổi xừ trí. Thay vào đó là gia đình của người thôi. Là người ra lệnh cho người quan trọng hay người thân người quan trọng, trẫm tin là người có cân nhắc."

Quả là lời nói của đế vương, uy vũ vô cùng, khiến Tiểu Hồng trở nên hoảng sợ và kinh hãi. Thị cúi đầu thờ đốc, nói: "Nô tỳ có thể khai, thế nhưng xin Hoàng thượng đảm bảo mạng sống cho người nhà của nô tỳ." Thị buông lời thương lượng để chắc chắn rằng gia đình mình sẽ yên ổn.

Tiểu Hồng đưa tay lau đi hai hàng lệ rồi ngược mắt nhìn đế hậu, nói: "Nô tỳ đã giết Văn Tuyết để diệt khẩu. Nàng ta đã trông thấy... trông thấy nô tỳ hủy đi vật chứng của chuyện hoàng tử qua đời." Nói ra khỏi miệng, thị sợ hãi, vội cúi thấp đầu xuống.

Chu Hậu Thông liền hỏi tiếp: "Vật chứng đó là gì?"

Tiểu Hồng ấp úng đáp: "Là độc dược mà nô tỳ đã hạ độc hoàng tử."

Chu Hậu Thông ánh mắt lộ rõ phần nộ khi Tiểu Hồng nhắc đến chuyện hạ độc hoàng tử. Quả nhiên, nàng ta có dính líu đến chuyện của Tái Cơ. Hần không bộc lộ câu giận, chỉ bình tĩnh hỏi: "Người với Lệ tần và hoàng tử không thù không oán, người chỉ là nô tỳ, không có cái gan dám là những chuyện như thế. Là ai đã ra lệnh cho người?"

Ánh mắt của Tiểu Hồng chứa đầy sự hoang mang lo sợ, nàng ta đáp: "Hoàng thượng, không có ai ra lệnh cho nô tỳ hết. Lệ tần nương nương vốn đối xử với chúng nô tỳ không ra gì. Tiểu hoàng tử chỉ hơi gây đi nương nương đã đánh đập và trù vào bóng lộc của nô tỳ. Gia cảnh nô tỳ vốn khó khăn, từ ngày nương nương mang thai lại bị trừ nửa phần lương bổng, không có chút bạc nào... Cho nên... cho nên nô tỳ là có tư thù với Lệ tần nên mới hãm hại tiểu hoàng tử."

Chu Hậu Thông nhìn thị nghi hoặc.

Trác Linh Nhân nở nụ cười nửa miệng, lạnh giọng nói với Tiểu Hồng: "Người đừng hòng che giấu. Ta đã làm nữ quan trong nội mệnh phủ nhiều năm, gặp hàng trăm người như ngươi, muốn che giấu cho chủ mưu nên nhận mình mang tư thù. Nhưng ngươi không qua mắt được ta. Nếu như không có ai ra lệnh, là ngươi dám làm dám chịu, dám khai ra ở đây, vậy có gì mà phải giết hại Văn Tuyết? Tự mình làm hấn người phải lường trước được hậu quả rồi chứ? Hơn nữa nếu không có kẻ đứng đằng sau, ngươi làm sao dám xong việc rồi bỏ trốn? Cung nữ bỏ trốn vốn không phải chuyện gì dễ dàng. Ta không tin ngươi có thể làm được nhiều chuyện như vậy."

Tiểu Hồng phía dưới run sợ, đáng về không giấu được sự sợ sệt, biểu hiện vô cùng lộ liễu, minh chứng những lời trước đó nàng ta nói đều là giả dối.

Chu Hậu Thông cả giận hất chung trà trên bàn xuống. Chung trà đập thẳng vào người Tiểu Hồng, nước trà đổ vào những vết thương chưa lành khiến nàng ta bông rớt, toàn thân run lên vì đau đớn. Nàng ta nức nỏ lau nước mắt, yếu ớt xoa những vết thương trên người, làm Hoàng hậu ngồi trên nhìn cũng không kìm được thương cảm. Nàng liền thưa: "Hoàng thượng, người bớt giận. Tỷ nữ này xem ra vẫn chưa bình tĩnh, Hoàng thượng lại câu giận, e thị sẽ sợ hãi, để thần thiếp từ từ hỏi chuyện thị."

Chu Hậu Thông "ừ" lạnh một tiếng bực bội, mặt bình tĩnh và kiên nhẫn nên không nói câu nào nữa. Hoàng hậu liền từ từ hỏi: "Tiểu Hồng, ngươi hãy nói thật xem là kẻ nào ra lệnh cho ngươi. Ngươi chỉ cần thật thà khai ra kẻ đó. Bản cung có thể đảm bảo ngươi và thân nhân đều được bình an."

Tiểu Hồng yếu đuối ngược mắt lên nhìn Hoàng hậu, ánh mắt có sự tin tưởng và nhờ cậy. Thị liền thều thào, ấp úng thưa: "Nô tỷ xin... xin khai. Người sai khiến nô tỷ là... là..."

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 77: Quyền liêm triều khắp ngọc lâu vân

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 77:

QUYỀN LIÊM TRIỀU KHẮP NGỌC LÂU VÂN

(Sáng vén rèm lên khóc những đám mây mù trên lầu ngọc)

**Đôi lời tác giả: Xin chào, mình trở lại rồi đây. Xin lỗi vì đã bỏ bê hơi lâu (2 tuần rồi á), chương này mình hoàn thành từ tháng 5, giờ 3 tháng mới up được cho mọi người. Mình vừa vào năm học mới, còn bận cây rank Liên Minh Huyền Thoại nên lỡ quên truyện, hizz. Hứa lần trở lại này sẽ mang Minh Cung Truyện lại với mọi người. Tối nay mình đọc rất nhiều phản hồi về truyện và mình thấy bản thân còn kém thật. Nhất định lần này sẽ cố gắng để Minh Cung Truyện được ra những chương mượt mà hơn trước. Nếu ai hứng thú có thể add friend mình trên facebook, mình không leak gì đâu, chỉ là add vui vui thôi, acc mình có hơn 100 friends thôi á:((*

Tên FB: Minh Minh Harmony

"Là Đức phi nương nương ạ." Tiểu Hồng nói xong liền cúi đầu, cố gắng kiềm chế sự sợ hãi.

Khắp sân Nội mệnh phủ yên ắng lạ thường, tất cả mọi người khi nghe bốn chữ "Đức phi nương nương" thoát ra từ miệng Tiểu Hồng đều run sợ vô cùng. Ai cũng biết Đức phi có địa vị lớn thế nào trong hậu cung. Tiểu Hồng cũng không thể gan to tay trời vô duyên vô cớ khai ra một tần phi như thế.

Hoàng đế và Hoàng hậu đều thất kinh trước lời khai của Tiểu Hồng. Hoàng đế giọng hơi run run hỏi lại: "Ngươi có bằng chứng gì? Ngươi nên biết tội khai man còn lớn hơn tội không khai báo đấy."

Tiểu Hồng trán và cánh mũi đã lấm tấm mồ hôi vì hoảng loạn. Thị rụt rụt gạt đầu rồi thưa: "Vâng, chính là... là Đức phi nương nương chỉ thị nô tỷ làm vậy." Hai tay thị run cầm cập, nhìn là thấy rõ nó đang lay động.

Hoàng đế giọng nghiêm nghị: "Truyền Đức phi tới đây."

Hoàng hậu đứng bên cạnh Hoàng đế, gương mặt cũng không giấu được lo lắng và sợ hãi. Nàng ghé vào tai Hoàng đế thủ thỉ: "Hoàng thượng... chuyện này thần thiếp nghĩ..."

Chu Hậu Thông vốn quen với tính cách Hoàng hậu. Phàm là phi tử dính phải những mâu thuẫn nàng đều sẽ đứng ra nói đỡ. Biết vậy, hấn chặn lời nàng: "Hoàng hậu không cần nói đâu. Chúng ta vẫn chưa có vật chứng để chứng minh Từ Huyền là kẻ chủ mưu. Không thể hoàn toàn tin vào lời nữ tỷ này được."

Hoàng hậu gạt đầu: "Hoàng thượng anh minh."

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương."

Sự xuất hiện của nàng khiến Hoàng hậu hơi bất ngờ.

Hoàng đế phát tay cho nàng đứng dậy rồi tùy ý chỉ vào một chiếc ghế trong số hàng ghế được xếp trên sân rồi nói: "Nàng ngồi đi, trẫm có chuyện muốn nhờ tới nàng."

Nói đoạn, hấn quay sang hỏi Tiểu Hồng: "Tiểu Hồng, ngươi có nhận ra người trước mắt không?"

Tiểu Hồng run sợ ngẩng đầu nhìn vị tần phi mặc cung phục hoa lệ ngay trước mặt mình rồi gật gù: "Vâng, là Đức phi nương nương ạ."

Chu Hậu Thông đập mạnh tay xuống bàn giận dữ: "Đấy rõ ràng là Túc phi. Ngươi thậm chí còn không biết mặt Đức phi trông như thế nào còn dám vu oan cho nàng ấy chỉ thị cho ngươi?"

Tiểu Hồng hoảng loạn, vội rạp người xuống đất. Gương mặt thị hết xám lại trắng, như một người mất đi hồn phách trước lời của Hoàng đế. Thị sợ đến độ mồ hôi lạnh toát ra, làm ri thêm những vết máu trên người thị.

Nghe Hoàng đế nói như vậy, Túc phi dứt khoát đứng dậy thưa: "Hoàng thượng anh minh. Tiểu Hồng này là người của Trường Xuân cung, sau là hầu hạ ở Tàn Nguyên điện. Thần thiếp

có mâu thuẫn với Lệ tần nên hầu như không lui tới hai nơi này, nàng ta không biết thần thiếp cũng không lấy làm lạ. Đức phi và Lệ tần cũng không tính là thân thiết, có lẽ nhớ mặt Đức phi cũng là làm khó cho thị."

Hoàng đế cười khẩy: "Bối vậy trăm mới mời nàng tới để thử lòng thị, ngờ đâu đúng là thị hàm ngôn." Ánh mắt hần giận dữ liếc qua Tiểu Hồng khiến thị vội cúi thấp đầu sợ hãi. Hần gắt: "Nói, rốt cục là ai? Ai đã sai người làm những chuyện đó? Nếu như còn bất cứ một lời giả dối nào, trăm tuyệt đối không tha cho người và thân nhân."

Phương Từ Huyền dù gì cũng là biểu muội, cũng là sủng phi của Hoàng đế. Trông thấy nàng bị oan rõ ràng ngay trước mắt, hần không thể không nóng giận.

Lại nghe đến người nhà, Tiểu Hồng vội dập đầu liên tục thưa: "Hoàng thượng tha tội. Hoàng thượng tha tội. Nô tỳ... nô tỳ..."

Vừa khéo lúc đó, Phương Từ Huyền cũng đến Nội mệnh phủ. Nàng dịu dàng hành lễ với đế hậu và chào Túc phi. Xong xuôi, nàng đưa mắt nhìn Tiểu Hồng đang dập đầu, liền nói: "Nữ tỳ này là..."

Hoàng đế nghiêng răng nói: "Chính là kẻ đã vu oan cho nàng. Trẫm vừa vạch trần được thị. Quả nhiên là gan to tay trời. Dám hồ ngôn loạn ngữ trước mặt trẫm và Hoàng hậu."

Từ Huyền ngồi xuống ghế đối diện Túc phi, vẻ mặt hoang mang, nhìn kỹ Tiểu Hồng một lượt rồi mới từ từ nói: "Thần thiếp cho rằng nữ tỳ nhỏ bé thế này không thể nào có cái gan dám khai ra cả tần phi hậu cung như vậy. Hần là có kẻ đứng sau xúi giục."

Chu Hậu Thông nhìn Tiểu Hồng bằng ánh mắt rực lửa, hần cúi giận tột độ, quát: "Còn không mau khai nhận? Trẫm cho người cơ hội cuối cùng: Là kẻ nào chỉ thị cho người? Còn dám khai man, trẫm sẽ tru di cửu tộc người."

Tiểu Hồng vẫn dập đầu liên tục, trên trán đã rỉ một chút máu bằng miệng chén, thưa: "Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận. Nô tỳ xin nói, nô tỳ xin nói."

Cả Nội mệnh phủ trong giây lát chìm vào tĩnh lặng. Tất cả như chờ đợi câu nói của Tiểu Hồng – là câu nói có lẽ sẽ khép được lại vụ án dài hơi này.

Tiểu Hồng đưa mắt nhìn Hoàng đế, Hoàng hậu, Đức phi, Túc phi rồi cup mắt xuống, nghiêng chặt răng thưa khẽ: "Hoàng thượng... Là Hoàng hậu nương nương chỉ thị cho nô tỳ."

Hoàng đế chưa nghe hết câu đã đứng thẳng dậy, đi tới phía Tiểu Hồng đang quỳ, thuận chân đạp một cái thật mạnh vào vai thị khiến thị đột ngột ngã nhào ra đất, cơ thể vốn yếu không chịu nổi một đạp đó của Chu Hậu Thông, bất ngờ nôn ra một ngụm máu nhỏ. Tay thị đề lên những mảnh vỡ chén khi nãy cũng bị thương nhỏ, có máu loang ra sân, nhìn như thể muôn ngàn cánh hoa hồng mai rải trên nền đất, thể thảm vô cùng.

Hoàng hậu thì kinh ngạc nhìn Tiểu Hồng, đến độ không nói được một lời nào. Không phải vì hành động của Hoàng đế mà vì lời khai của thị. Trong một giây ngắn ngủi, nàng như chẳng còn biết mình đang là ai, đang ở đâu, chỉ thấy đầu óc trống rỗng mơ hồ.

Người trước mắt vừa nói nàng là kẻ chỉ thị nàng ta... Nàng thậm chí còn không biết Tiểu Hồng là ai. Hoàng hậu vừa rối loạn, vừa sợ hãi, nhất thời bất động, không nói ra nổi bất cứ lời nào.

Cả Túc phi và Đức phi cũng thất kinh trước hành động có phần không kiềm chế được của Hoàng đế. Nhưng thứ hai nàng để ý hơn cả là lời tỳ nữ kia, người thị nói đến lần này là mẫu nghi thiên hạ, là địa vị còn cao hơn Đức phi lần trước thị khai man. Nếu đây cũng là một lời khai mơ hồ, hần thị cũng lưỡng được hậu quả của mình ra sao.

Túc phi vốn quý mến và kính trọng Hoàng hậu, đương nhiên là người bất mãn hơn cả. Trước lời khai chưa rõ thực hư của Tiểu Hồng, nàng vội vàng bước ra khỏi chỗ, đồng đặc nói từng tiếng với Chu Hậu Thông: "Hoàng thượng, thần thiếp cả gan xin Hoàng thượng xử cung nữ này tội tru di cửu tộc. Thị giá họa Đức phi, nay còn cả gan giá họa cho Hoàng hậu, tội không thể dung thứ."

Đức phi cũng tiến lên phía trước, nhất mực khẳng định: "Thần thiếp đồng tình với Túc phi. Cung nữ này káo xước vô cùng, dám phạm đến danh dự của Hoàng hậu, danh dự của hoàng thất, hồ ngôn trước mặt Hoàng thượng, nên xử lăng trì."

Hoàng hậu nghe hai vị tần phi nói đỡ như vậy, lòng cũng nhẹ nhõm được phần nào. Những lo lắng không hề mất đi nhưng cũng được vui bớt phần nào. Nàng thở dài một tiếng, song cũng không nói thêm lời gì. Nàng biết lúc này nói gì, dù biện minh hay phần nộ thị cũng là vô nghĩa. Trong tay nàng cũng không có một công cụ gì có thể chống chế. Lúc này nàng giống như kẻ bị truy đuổi, chỉ có thể thẳng đường mà chạy, không thể ngoảnh đầu nhìn xem kẻ đang truy đuổi mình chạy thế nào.

Hoàng đế đang định cất lời phản xử với Tiểu Hồng thì thị vội vàng ngắt mạch nói của hần: "Hoàng thượng... xin nghe nô tỳ nói ạ."

Chu Hậu Thông dường như đã mất kiên nhẫn và có phần mệt mỏi. Hần không nói gì, chỉ tỏ ý bảo thị tự nói. Tiểu Hồng hiểu ý Hoàng đế, liền từ từ tâu: "Nô tỳ có bằng chứng để chứng minh Hoàng hậu là người chỉ thị cho mình."

Lời của Tiểu Hồng khiến Hoàng hậu kinh hoàng. Đến đây, nàng đã hiểu. Mọi thứ như thể một vở kịch được sắp đặt từ trước, như thể một cái bẫy đợi nàng bước vào vậy. Tiểu Hồng nói có bằng chứng, vậy là thị đã sớm chắc chắn lần này có thể buộc tội được nàng. Trong lòng nàng đều đã rõ hết thảy, hóa ra từ đầu chí cuối đều là sắp đặt, lời khai man về Đức phi thực ra cũng là sắp đặt từ trước. Nhưng đó là biết, còn có qua được tai ương không, nàng khó mà chắc được, rồi có lẽ là lành ít dữ nhiều.

Hoàng đế không hỏi Tiểu Hồng bằng chứng đó là gì mà quay sang hỏi Hoàng hậu: "Nàng nghĩ sao?"

Trương Trích Hoa trong lòng cảm thấy tuyệt vọng. Chu Hậu Thông hỏi vậy, có nghĩa hần đang có sự nghi ngờ với nàng. Trước nay trong hậu cung này, Trích Hoa hiểu rất rõ, không quan trọng là có bằng chứng nhân chứng hay không, quan trọng nhất là Hoàng đế có tin hay không. Những chuyện xảy ra khi trước với Văn Ngọc Hiểu là một dẫn chứng rất điển hình.

Mọi lần nếu bị đẩy vào đường cùng, Trương Trích Hoa luôn sợ hãi song lần này, nàng cảm thấy rất nhẹ nhõm. Đối với hoàng tử, nàng chưa từng có một chút tạp niệm ác tâm nào. Trương Trích Hoa bước ra khỏi ghế, cúi người và chấp tay thành kính, nói với Hoàng đế rất trịnh trọng: "Hồi Hoàng thượng, thần thiếp chưa từng có chút dã tâm với tiểu hoàng tử, trời cao có thể chứng giám cho thiên lương của thần thiếp. Cho dù có những bằng chứng nguy tạo, những lời gièm pha, thần thiếp cũng không cảm thấy hổ thẹn với lòng mình."

Trích Hoa nói xong liền ngược lên nhìn Hoàng đế, trong mắt hần vẫn còn những tia nghi hoặc hiện rõ. Trích Hoa liền biết những lời mình nói không thắng được những bằng chứng mà Tiểu Hồng định nói ra rồi, nàng cũng nhận ra được tương lai khó khăn trước mắt.

Không đợi Chu Hậu Thông nói thêm điều gì, Tiểu Hồng phía dưới mức nờ thê lương, nói: "Hoàng thượng, xin người hãy nghe những lời nô tỳ chuẩn bị nói. Nô tỳ có bằng chứng rõ ràng có thể chứng minh nô tỳ và Hoàng hậu nương nương từng qua lại với nhau."

Túc phi dường như đã nén sự phẫn nộ quá lâu, không thể kiềm chế được mà rời khỏi ghế, bước lên tát vào mặt Tiểu Hồng khiến thị bùng mặt khóc. Túc phi chỉ mặt Tiểu Hồng nạt nộ: "Người còn dám vu oan cho Hoàng hậu?" Nói xong nàng vội vàng quỳ xuống: "Hoàng thượng, người phải tin nương nương. Xưa nay Hoàng hậu nương nương phẩm hạnh đoan chính, hiền lương thực đức, nhất định..."

Tiểu Hồng cắt ngang lời của Túc phi, cố gắng nói thật lớn: "Hoàng thượng, người nghe nô tỳ nói. Hoàng thượng, đề sai khiến nô tỳ làm việc nguy hiểm này Hoàng hậu nương nương đã ban cho gia đình nô tỳ rất nhiều vàng ngọc, còn có cả trang sức hình phượng hoàng mẫu đơn của Hoàng hậu. Chỉ cần kiểm chứng người sẽ thấy là đồ dùng của hoàng thất, trong dân

gian không thể kiểm được. Cũng... cũng chính Hoàng hậu là người sai nô tỳ khai ra Đức phi nương nương. Chính Hoàng hậu nói với nô tỳ Đức phi với Hoàng hậu trước đây có tư thù, gia thế Đức phi cũng lớn. Hoàng hậu còn nói với nô tỳ rằng làm như vậy vừa trừ được Lệ tần, vừa trừ được Đức phi, nhất tiễn hạ song điều. Chi là... nô tỳ làm việc vụng về, để Văn Tuyết biết được, làm bại lộ sự việc. Nô tỳ... cũng không thể vì bao che Hoàng hậu mà làm liên lụy đến cả gia đình nô tỳ được."

Mỗi lời Tiểu Hồng nói ra như những tiếng mưa rào rơi bên tai của Trích Hoa, nàng càng nghe càng không thấu. Từng lời thị nói ra sinh động y như sự thật, chẳng hề có một chút sơ hở nào. Giờ nàng có thể biện minh gì thêm?

Hoàng đế đập mạnh tay xuống bàn, quát: "Hoàng hậu thì có mâu thuẫn tư thù gì với Đức phi chứ? À nô tỳ này, người chán sống rồi ư?"

Đức phi chau mày nói: "Thần thiếp cũng thấy vậy. Thần thiếp và Hoàng hậu xưa nay chung sống thuận hòa, chưa từng có một lời xích mích nào, Hoàng hậu nương nương sao có thể coi là có tư thù chứ? Thần thiếp thỉnh cầu Hoàng thượng nên xử tội à nô tỳ to gan này, tránh để lại rắc rối về sau cho hậu cung." Đức phi nói đến câu cuối liền quỳ xuống dập đầu ba cái van xin.

Túc phi cũng kiềm chế không nổi, nói: "Thần thiếp cũng thỉnh cầu Hoàng thượng ban cho à tội chết."

Tiểu Hồng như được tiếp thêm một nguồn sức mạnh lớn lao nào đó, kiên cường nói với Hoàng đế: "Hoàng thượng, chính Hoàng hậu nói với nô tỳ là khi trước ngày mà Hoàng hậu bị thương, Đức phi từng được Hoàng thượng tin tưởng trao quyền quản lý lục cung. Hoàng hậu ôm hận, cho rằng Đức phi nương nương cố ý gièm pha phía sau để Hoàng thượng mất niềm tin ở Hoàng hậu."

Hoàng hậu bất giác cười khẩy một tiếng trong nỗi bất lực. Hoàng hậu vì mất quyền quản lý lục cung mà căm hận Đức phi, câu chuyện nghe thật hợp lý biết bao. Từ nãy đến giờ, khi Tiểu Hồng bắt đầu nói về bằng chứng, Hoàng hậu không nói được một lời biện minh nào. Chỉ bởi vở kịch này, Tiểu Hồng được kẻ nào đó bài trí quá đỗi gọn gàng, cẩn trọng.

Túc phi còn định nói điều gì đó, song Hoàng đế giờ tay ngăn lại, nói: "Các nàng không cần nói thêm điều gì nữa. Trẫm tin Hoàng hậu không làm ra những chuyện ác độc. Chuyện này cũng ủy khuất các nàng rồi, mau trở về cung đi." Nói xong hất phất tay một cái, thờ dài một tiếng.

Hành động ngăn ngừi của hắn khiến ai nấy đều khó hiểu, đều cảm thấy không thỏa mãn. Hoàng hậu, Túc phi, Đức phi chưa có một đáp án xác đáng. Tiểu Hồng thì không biết mình sẽ sống chết thế nào ngày sau. Mọi thứ đều đang dang dở nhưng Chu Hậu Thông lại đường đột rời đi như vậy.

Tướng Mục Anh cảm thấy như còn thiếu liên hồi: "Hoàng thượng, còn Tiểu Hồng nên xử trí ra sao ạ?"

Chu Hậu Thông lạnh nhạt nói: "Tạm giam trong Nội mệnh phủ, sai người của Nội mệnh phủ tới nhà thị điều tra kỹ lưỡng."

Tướng Mục Anh run run, đáp: "Nô tỳ tuân lệnh Hoàng thượng."

Xong xuôi, Chu Hậu Thông cùng tùy tùng trở về Càn Thanh cung. Đợi hắn đi rồi, Túc phi và Đức phi vội vàng đến cạnh Hoàng hậu. Lúc này Hoàng hậu vẫn đang thần thờ và tuyệt vọng, thần sắc nàng xấu đi trông thấy, đôi mắt vô hồn và cả người giống như mất đi sinh khí.

Từ Huyền vội vàng nắm lấy tay Hoàng hậu, sụt sùi: "Nương nương, thần thiếp không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy. Nương nương người tin thần thiếp, chúng thần thiếp nhất định tìm cách minh oan cho người."

Hoàng hậu như đã nhìn ra tất thảy tương lai, nàng rút tay ra khỏi tay của Phương Từ Huyền, giọng nói rất trầm: "Bản cung không quan tâm đến miệng lưỡi nhân thế, người thiện lương thì tâm trong sạch, không cần hồ thẹn. Đức phi và mọi người không cần hao tâm tốn sức."

Túc phi cũng uất ức đến độ rơi nước mắt, nói với Hoàng hậu: "Nương nương, người mau hồi cung đi. Chuyện này nhất định không phải vấn đề gì quá lớn lao, chỉ là một à nô tỳ miệng lưỡi ác độc."

Hoàng hậu thất thần nói với hai vị phi tử: "Cũng không sớm nữa, hai muội mau hồi cung."

Túc phi và Đức phi nhìn nhau rồi không dám dùng dằng ở lại lâu, vội cúi người hành lễ rồi rời đi. Trên khoảng sân rộng mệnh mang vẫn còn vương những giọt máu của Tiểu Hồng, Trích Hoa một mình đứng đó, bất động và trở trọi tựa như một cái cây sấp chết giữa đại mạc hoang tàn.

Nàng thờ dài một tiếng nhìn lên bầu trời. Giờ là cuối tháng mười, trời cũng đã chớm đông, trên trời có một đàn nhạn lớn bay đi tìm nơi ấm. Nhạn vốn là loài chim Nhạc Hy khi còn sống luôn yêu thích. Nàng nhớ hồi nhỏ khi trò chuyện, Nhạc Hy luôn tự ví mình như "cô nhạn" giữa bầu trời. Lúc này, nàng thật sự hiểu cảm giác thân cô thế cô, không người bên cạnh của Nhạc Hy khi ấy. Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn được sống trong cuộc sống tốt nhất, có người thân yêu bên cạnh, có người săn sóc tận tình, nàng cũng không từng gặp bất cứ khó khăn nào cả. Nhưng lúc này, không ai có thể ở bên giúp đỡ nàng nữa rồi... Thái hậu vị Trương gia, chuyện này có thể người cũng bất lực. Cả Nhạc Hy, muội ấy cũng đi rồi...

Nàng chuẩn bị phải đối diện với việc sẽ bị mất tất cả trong chốc lát ư?

Hoàng hậu yếu lòng bật khóc.

"Hoàng hậu, ai gia nghe nói có cung nữ của Tần Nguyên điện đã khai rằng cháu là người chỉ thị cho à hãm hại hoàng trưởng tử sao?" Thái hậu vừa bước vào Khôn Ninh cung, gương mặt đã lộ rõ sự lo lắng.

Lúc Thái hậu tới, Trích Hoa đang ngồi gần người trước bình hoa mẫu đơn đặt sát tường. Nghe thấy giọng Thái hậu, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt vô hồn lạnh nhạt: "Cô mẫu, người đến rồi sao?" Ngừ khi của Hoàng hậu thê lương bất tận.

Thái hậu nhìn về tiểu tụy của Hoàng hậu mà không khỏi đau lòng, liền tiến tới bên cạnh Hoàng hậu, ôm nhẹ lấy vai nàng an ủi: "Đừng lo, cho dù có chuyện gì xảy ra, ai gia cũng đều không trách cháu. Đêm qua ai gia không ngủ được, đã suy nghĩ rất nhiều. Ai gia nghĩ liệu có phải ai gia đã đặt áp lực quá nhiều vào cháu hay không. Nhưng... tại sao ở nhà Tiểu Hồng lại có trang sức vàng bạc liên quan đến cháu chứ? Chuyện đó vốn không thể nào. Đồ của cháu tại sao lại ở được chỗ thị?"

Hoàng hậu yếu lòng rơi lệ, nghẹn ngào nói: "Cháu cũng không rõ nữa cô mẫu. Trang sức của cháu vốn có rất nhiều, mất một số cháu cũng không để ý được. Khôn Ninh cung đều là người chúng ta tin tưởng, cháu không tin rằng có người cả gan dám đem đồ của Khôn Ninh cung ra ngoài." Vở kịch sắp xếp quá chín chu, đến mức độ của Hoàng hậu cũng không hề thiếu sót để nguy tạo thành bằng chứng. Nghĩ đến đây, Trích Hoa càng cảm thấy kẻ nấp trong tối kia cao tay vô cùng. Chỉ một việc mà bày đủ mọi kế, nàng dính hết kế này đến kế khác của à. Trong chuyện này nàng vốn là kẻ bị động, không thể tránh hết được tai ách ập vào người mình.

Trích Hoa đưa tay lau đi giọt nước mắt, nàng dường như càng lúc càng mất đi sự bình tĩnh, hỏi trong mơ mơ hồ hồ: "Cô mẫu, ngày hôm qua khi mà Hoa Nhi bị Tiểu Hồng vu khống, cháu đã nghĩ tại sao cháu lại là người bị nhắm tới. Là vì cháu là Hoàng hậu ư? Hay vì đó là báo ứng của cháu với chuyện cháu đã hại Trần thị năm xưa?"

Thái hậu đưa tay ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói: "Không phải như vậy. Đó là bởi cháu sống ở trong hậu cung. Nếu đã sống ở hậu cung, trước sau gì cũng phải trải qua những âm mưu và toan tính, không thể tránh được."

Trích Hoa quỳ rạp xuống chân Thái hậu, khóc nức nở nói với người: "Nhưng cô mẫu, lần này cháu có dự cảm không lành chút nào. Nếu như hậu vị bị mất đi, cháu chỉ e Trương gia về sau sẽ lụi bại."

Thái hậu thờ dài một tiếng, thì thào nói với nàng: "Là ai gia không đúng. Từ nhỏ ai gia đã đặt lên vai cháu quá nhiều áp lực rồi. Lúc này trong cung Trương gia ta không có quá nhiều quyền lực. Thảm gia có Nhạc Hy là chỗ dựa thì Nhạc Hy cũng đã ra đi rồi. Ai gia cũng chỉ e lần này khó mà vượt qua." Nói đến đó, Thái hậu không kìm được mà rơi nước mắt. Lần này Trích Hoa là người bị hại, song bà cũng bất lực không biết phải làm sao.

Trích Hoa đã chuẩn bị tâm lý từ trước. Nàng nói: "Cô mẫu, tội mưu hại hoàng tử chỉ e sẽ bị phế truất, cả Trương thị cũng bị liên lụy, nhưng cháu đã có cách bảo vệ gia tộc, cô mẫu xin hãy yên tâm." Cô mẫu nàng cả đời này sống vì Trương gia, nàng biết điều đó. Nàng là hậu bối, cũng sẽ nói theo Thái hậu.

Thái hậu cảm kích bất tận trước những lời của Trương Trích Hoa. Người cũng đã rơi nước mắt, nói: "Ai gia sẽ cố hết sức cứu cháu qua con biến này. Nhưng chung quy thì nữ tử Trương thị, quả không ai có số tốt. Ai gia thì vô tôn, Trích Nguyệt thì yếu mệnh, giờ cháu cũng phải đối mặt với một kết cục tồi tệ. Trương gia nợ cháu và Trích Nguyệt, nợ một cuộc đời vô lo, hạnh phúc."

Thái hậu mơ hồ nhớ lại ngày xưa, khi Trích Nguyệt nói với bà rằng nàng không muốn vào cung. Nếu như bà thực sự không để Trích Nguyệt nhập cung, chỉ để nàng ở Thảm gia làm nội giám thì kết cục của nàng sẽ thế nào? Có lẽ không hạnh phúc hơn nhưng cũng sẽ không đến mức nàng phải mất mạng, ra đi ở tuổi đời còn trẻ như vậy.

Là bà đã hại nàng.

Giờ đến Trích Hoa cũng vậy.

Gió tháng mười cứ thổi từng cơn hiu hắt khiến người ta cảm nhận cái lạnh mỗi lúc một rõ ràng. Trong màn đêm hiu hắt, Trích Hoa mơ hồ nghe cung nhân hát lên mấy tiếng thê lương:

"Phù hà nhất giai nhân hề, bộ tiêu dao dĩ tự ngu

Hồn du dật nhi bất phân hề, hình khô cảo nhi độc cư..."

(Có một nàng giai nhân, cứ thản nhiên mà đi lại

Hồn phảng phất không về, dáng hình gầy guộc héo hon...)

Khi trước nghe câu phú này, người nàng luôn nghĩ đến là Trần Thái Uyên. Ngay lúc này, có lẽ câu thơ ấy nên dành cho nàng về sau. Trích Hoa ngồi tựa vào bậu cửa hậu điện cung Khôn Ninh, ánh mắt vô thần nhìn vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Thập niên như kiến mộng trung hoa

THẬP NIÊN NHƯ KIẾN MỘNG TRUNG HOA

(Mười năm chỉ như giấc hoa trong mộng)

*Câu thơ trích Tự ngữ nhật – Lưu Đắc Nhân.

Trích Hoa bị giam lỏng trong Khôn Ninh cung suốt những tháng ngày điều tra về vụ án tiểu hoàng tử. Chu Hậu Thông không đến thăm nàng, cũng không có bất kỳ phi tử nào được bén mảng tới Khôn Ninh cung. Theo lệ, hậu phi là nghi phạm của một vụ án sẽ không được bước chân ra khỏi cửa cung trong suốt thời gian điều tra.

Hoàng đế chưa có phán quyết gì song trên tiền triều rất náo loạn. Biết bao đại thần như Trần Vạn Ngôn, Diêm Khắc Thịnh,... nhất mực đòi Hoàng đế trị tội Hoàng hậu một cách nghiêm khắc. Trương Trích Hoa phải sống trong những tháng ngày đen tối nhất của cuộc đời mình. Nàng phải đối mặt với áp lực mất ngôi Hoàng hậu, gia tộc đứng trước nguy cơ suy bại.

Một ngày đầu tháng mười một, sau đúng mười ngày kể từ khi Hoàng hậu bị Tiểu Hồng khai ra là người chủ mưu vụ hoàng tử đột ngột qua đời. Trời không có gió dữ, cũng chẳng có tuyết lạnh. Dường như thật hiếm mới có một ngày mùa đông như vậy.

Hoàng hậu như những ngày trước đó, vẫn luôn ngồi tựa cửa ngắm những chậu hoa mẫu đơn trước hiên điện đến độ ngẩn ngơ.

"Nương nương, đại sự không lành rồi. Người của Nội mệnh phủ đang tiến đến đây đòi điều tra Khôn Ninh cung vì đã tìm được vật chứng của vụ án ở nhà của Tiểu Hồng." Thường Thảo giọng lộ rõ sự sợ hãi, quỳ rạp xuống trước mặt chủ nhân mà than khóc.

Đối lập với Thường Thảo, Trích Hoa vẫn vô cùng bình tĩnh, thần sắc hầu như không biến động. Trích Hoa sớm đã biết mình bị hại, chứng cứ không có mà rồi sẽ có, những chuyện này từ khi Tiểu Hồng chính miệng khai man, nàng đều dự liệu từ trước. Chỉ là nó đến sớm hơn nàng nghĩ. Thật là một kế hoạch tron tru, nhân chứng, vật chứng, khẩu cung đều đã có, chỉ chờ nàng đến chịu tội mà thôi.

Nàng nhếch môi lên cười một cái thật khê tựa như gió thoảng mây bay sau đó đưa mắt nhìn sân điện Khôn Ninh cung một lần rồi nói: "Thảo Nhi, chúng ta sắp phải đi khỏi nơi này rồi, ngươi có oán trách bản cung không?"

Thường Thảo gắn bó với Trích Hoa từ lúc còn rất nhỏ, từ khi ở Trương phủ đến lúc ở cung của Thái hậu, rồi sau đó là Tích Thúy cung, Khôn Ninh cung. Có thể nói Thường Thảo là người chứng kiến toàn bộ cuộc đời của nàng, cùng nàng bước qua mọi thăng trầm của cuộc sống.

Thường Thảo nức nở nói: "Nương nương nói gì thế? Dù nương nương có ra sao, nô tỳ vẫn luôn sát cánh bên cạnh người."

Nghe Thường Thảo nói vậy, Trích Hoa trong lòng cũng vui bớt những tui hèn. Nàng ôm khẽ lấy Thường Thảo, nghe rõ từng tiếng thút thít của thị, lòng xót xa và bất lực vô hạn. Có lẽ trên đời này, ngoài đầu nhìn lại cũng chỉ có Thường Thảo là một dạ một lòng với nàng, luôn suy nghĩ vì nàng. Đến cô mẫu, phụ thân, trước tình cảnh hiểm nguy của nàng có khi cũng sẽ

bằng quang để tộc nhân không bị liên lụy.

Những tháng ngày tiếp theo, nàng hẳn sẽ phải tới Lành cung, nơi đáng sợ nhất với nữ nhân hậu cung. Thế nhưng nàng lại thấy trong lòng vô cùng thanh tịnh, không vương bận điều gì.

Từ xa, Trích Hoa nghe thấy tiếng những bước chân rầm rộ đi tới. Không ai nói nàng cũng biết, bọn họ đến đây là để bắt nàng. Nàng đứng thật nghiêm trang ở trước hiên điện, như thể đã chuẩn bị sẵn tâm thế vậy.

Trác thượng nghi dẫn đầu đám người tiến vào cung Khôn Ninh. Dù rằng Hoàng hậu đang là người mang tội, song Trác Linh Nhân vẫn một mực cung kính: "Hoàng hậu nương nương, nô tỳ đến đây đưa người ra khỏi cung Khôn Ninh. Mời nương nương đi cùng với nô tỳ."

Thường Tháo rom róm nước mắt nghẹn ngào gọi: "Nương nương..."

Trương Trích Hoa mỉm cười thanh thản: "Bản cung không sao cả."

Thời khắc đó, trong lòng Thường Tháo và cả Trác Linh Nhân đều cảm thấy xót xa vô hạn. Lời của Trích Hoa tựa như một tiếng thở than mệt mỏi của một nữ tử đã đứng trên đỉnh quá lâu, mệt mỏi với tất cả những sự cô đơn và nghi kỵ trong chốn hậu cung đầy rẫy những toan tính, hiểm nguy. Những điều Trích Hoa khổ tâm, lo lắng, Thường Tháo đều hiểu cả. Trong suốt nhiều năm ở hậu cung, nàng luôn luôn áp lực về gia tộc, về địa vị, về quyền lực. Lần bị vu oan này, nàng không có bất cứ điều gì có thể chứng minh mình vô tội, song nàng cũng nhẹ nhàng buông lại tất cả.

Trích Hoa đã quá mệt mỏi rồi.

Nàng tịnh trọng chỉnh lại y phục của mình, sau đó theo Trác Linh Nhân và các cung nữ chuẩn bị rời khỏi Khôn Ninh cung. Thường Tháo mang theo tay nài y phục của Trích Hoa mà thị đã chuẩn bị từ trước, sau đó đi theo Hoàng hậu và các cung nhân kia. Trích Hoa được bố trí ở tạm lại hậu điện của Nội mệnh phủ trước khi việc điều tra kết thúc. Thời điểm này, chưa có bất cứ bằng chứng nào có thể phủ định việc Hoàng hậu là người có liên quan đến chuyện hoàng tử qua đời cả.

Khoảnh khắc bước chân ra khỏi Khôn Ninh môn, Trương Trích Hoa không khỏi bồi hồi mà ngoảnh đầu lại. Mỗi góc trong cung điện rộng lớn hoa lệ này đều có những dấu ấn của nàng suốt những tháng năm qua, nơi nơi đều thân thuộc và đều khiến nàng lưu luyến không rời xa rồi. Có lẽ thứ nàng lưu luyến lúc này không còn là hậu vị, mà chính là những tháng ngày gần bó với nơi đây. Nàng không quên những tháng ngày trồng trái cô đơn, thường xuyên ra hậu viên ngắm hoa, tưới nước; nàng nhớ lắm những ngày cùng Hoàng đế tản bộ dưới đêm trăng thanh thanh cùng nhau hàn huyên tâm sự; nhớ cả những lúc lòng cô đơn, ngồi ở hiên điện ngẩn ngơ nhìn nhạn trên trời bay dần về phương xa...

Đáng tiếc, thời gian về sau, có thể nàng sẽ không bao giờ trở lại được nơi này nữa.

"Trác thượng nghi, bản cung có một thỉnh cầu quá đáng." Trương Trích Hoa nói.

Trác Linh Nhân dừng lại, cho các cung nhân của mình lui xuống một chút rỗng kính cẩn lắng nghe. Trích Hoa nói: "Bản cung muốn gặp Hoàng thượng một lần, thượng nghi có thể giúp bản cung được không?"

Trác thượng nghi hơi khó xử đề cập nhắc song Linh Nhân vẫn nhẹ giọng thưa: "Vâng, thưa nương nương."

Nghe thượng nghi nói vậy, lòng Hoàng hậu cũng nhẹ nhõm hơn được phần nào. Nàng nhìn Trác Linh Nhân bằng ánh mắt cảm kích bất tận. Đến cổng Càn Thanh cung, Trích Hoa hít một hơi thật sâu như thể để lấy tất cả động lực bước qua đó, chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với Hoàng đế.

Trác Linh Nhân vào bên trong giúp Trích Hoa chuyển lời, không lâu sau đi ra và mời nàng vào bên trong. Lúc bước ra, Linh Nhân khẽ nói với Trích Hoa: "Nương nương, tuy rằng vật chứng, nhân chứng đều đã có rõ ràng cả, nhưng vẫn chưa phải là đã muộn. Nương nương nói với Hoàng thượng, biết đâu người sẽ..." Trác Linh Nhân luôn mạnh mẽ nhưng rồi cũng hơi rom róm lệ. Tuy rằng không một bằng chứng hay nhân chứng nào có lợi cho Trích Hoa, song linh tính vẫn nói với Linh Nhân rằng Hoàng hậu vô tội. Linh Nhân đứng đầu Nội mệnh phủ lâu năm, là người giải quyết nhiều vụ án lớn nhỏ của hậu cung, trực giác của nàng có lẽ không sai, nhưng rồi cũng chẳng có cách nào giúp Hoàng hậu. Nhất là Hoàng hậu im lặng, không giải thích hay biện minh thêm bất cứ điều gì.

Trích Hoa mỉm cười nói: "Cảm ơn người, Thượng nghi."

Trác Linh Nhân khẽ đưa tay lau giọt lệ vương bên khóe mắt. Dáng vẻ ung dung của Hoàng hậu khiến nàng thật sự thương tâm. Nàng bình tĩnh nghiêng rằng, giấu đi cảm xúc, cúi đầu nói "Nô tỳ cáo lui."

Chu Hậu Thông ở trong hậu điện, đang miệt mài ngồi đọc Đạo thư [1], vẻ mặt rất chăm chú. Từ sau khi biết đến Hứa Quân, hẳn dường như say mê với Đạo giáo, không ngừng truyền những đạo sĩ có tiếng trên giang hồ tới nói chuyện cùng. So với lúc Nhạc Hy mới qua đời, dường như hẳn đã bớt đi đau thương. Không hiểu sao, khi nhìn Chu Hậu Thông với tâm trạng khuấy khỏa, thanh thản, lòng Trương Trích Hoa như yên ổn hơn phần nào. Có lẽ giờ đây, khi địa vị sắp không còn, trong lòng nàng Chu Hậu Thông không đơn giản chỉ là quân vương trên cao, mà còn là trượng phu của nàng. Lâu nay nàng chỉ coi mình là thân tử, là Hoàng hậu, không từng coi mình là thê tử của hắn.

Nàng trút một tiếng thở dài. Biết đâu trong lòng hắn cũng không từng coi nàng là thê tử? Nghĩ vậy rồi Trích Hoa có chút thất vọng.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Trích Hoa hành lễ chu toàn. Câu nói này đối với nàng vô cùng thân thuộc. Lời ấy thân thuộc đến mức nàng khi thốt ra, cảm giác như giữa mình và Chu Hậu Thông chưa từng có chuyện gì, nàng đơn giản chỉ là đến thăm hắn mà thôi.

Chu Hậu Thông ngẩng đầu, gấp lại quyển sách, khẽ gạt đầu cho nàng ngồi xuống. Mặt hắn lạnh như thể được tạc từ băng, không có một chút cảm xúc, cũng chẳng biểu hiện thành một ý tứ cụ thể gì. Về mặt này của hắn Trích Hoa đã không còn hiếm thấy từ khi Nhạc Hy qua đời. Lòng nàng có vài phần ganh tỵ với Nhạc Hy. Phải chăng nữ tử ấy đã lấy đi cả hồn phách và xúc cảm của Chu Hậu Thông, khiến hắn chẳng còn mặn mà với bất cứ hy vọng gì của nhân thế nữa?

"Trẫm đã nghe Nội mệnh phủ báo về chuyện chứng cứ từ nhà của Tiểu Hồng. Nàng chủ động tới đây, trẫm cũng muốn nghe lời biện bạch của nàng." Chu Hậu Thông lạnh lùng nói.

Trương Trích Hoa thậm chí còn chưa hỏi Linh Nhân về chứng cứ đó. Nàng vốn dĩ không còn quan tâm, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, thưa: "Thần thiếp không làm, tự khắc lòng thấy mình trong sạch. Hoàng thượng không tin thần thiếp, thần thiếp cũng không còn cách nào khác chứng minh."

"Lúc này nhân chứng và vật chứng đều hướng đến nàng. Người của Đại lý tự cũng xem xét ký sổ tài sản đó, đều là trẫm ban tặng nàng trong những dịp đặc biệt. Nếu nàng không làm, tại sao những thứ đó Tiểu Hồng lại có? Trẫm thật sự muốn tin nàng vô tội song trẫm là Hoàng đế, không thể dùng tình cảm để đánh giá mọi việc. Nàng nghĩ sao?" Hoàng đế lại hỏi.

Trích Hoa không một chút muộn phiền, ngay lập tức trả lời: "Hoàng thượng sùng ái, thần thiếp xưa nay có rất nhiều trang sức quý giá. Những thứ đó thần thiếp đều cho người của Khôn Ninh cung quản lý, thậm chí còn không nhớ cái nào của mình, thần thiếp thật sự không biết tại sao những thứ đó đến được tay Tiểu Hồng. Thế nhưng nói thế này, Hoàng thượng làm sao tin được thần thiếp chứ? Thần thiếp chẳng có gì để chứng minh cho lời này cả."

Nói đến đây, giọng nàng hơi nghẹn nghẹn như muốn khóc: "Thần thiếp vào hậu cung của Hoàng thượng cũng đã ngót bảy năm, tẩn phi mà Hoàng thượng không tin tưởng không phải là chưa từng có. Ngày ấy, Hoàng thượng vì Trần Hoàng hậu hãm hại thần thiếp mà đoạn tuyệt, khiến nàng ta tru sầu mà tự vẫn; vì Diệu Ân Cung phi bị cho là kẻ chủ mưu hãm hại Trang

Thuận Đoan Hy Thần phi mà phũ phàng với nàng ta, khiến nàng ta uất ức thê lương. Những chuyện khi trước, chuyện nào cũng có bằng chứng nhân chứng rõ ràng, chuyện Trần Thái Uyên, thần thiếp là người trong cuộc, nàng ta có tội, thần thiếp không phủ nhận. Song Văn Ngọc Hiểu, một mực nói mình bị oan khuất, Hoàng thượng không tin nàng ta khiến nàng ta chết trong đau khổ. Đã bao giờ Hoàng thượng từng nghĩ rằng Văn Ngọc Hiểu thật sự bị oan hay chưa? Hay chỉ vì sự lý trí của người khiến nàng ta mất đi mạng sống? Thần thiếp biết Hoàng thượng vốn chỉ tin những thứ có trước mắt mình, chỉ là thần thiếp không ngờ bấy lâu nay, địa vị của thần thiếp trong lòng Hoàng thượng cũng chỉ như Văn thị năm đó, không hơn không kém chút nào. Thần thiếp và nàng ta, còn có cả Thần phi nữa, đều chỉ là cái bóng của hồng nhan tri kỷ trong lòng Hoàng thượng mà thôi."

Chu Hậu Thông bị động chạm vào chỗ yếu nhất trong lòng mình, không kim được mà quát lớn: "Hỗn xược, nàng nói thế nghĩa là muốn báng bỏ trẫm sao? Trẫm có tin nàng, nhưng tin rồi thì phải làm sao để nói với vạn người phía dưới? Nói là trẫm tin là đủ, không cần bằng chứng nào ư? Trẫm tin thì cứu được nàng sao? Các người luôn nghĩ Hoàng đế là toàn năng, trẫm mà có thể làm được tất cả, đã không có nhiều người phải đau thương đến thế."

Trích Hoa cười khổ sở: "Thần thiếp không cần Hoàng thượng minh oan, thế nhưng trong lòng Hoàng thượng cũng không tin tưởng, thần thiếp bất lực vô hạn. Có thể đó đơn giản là sự ích kỷ của thần thiếp, hoặc là do thần thiếp đã nghĩ mình quan trọng rồi. Thần thiếp hôm nay tới gặp Hoàng thượng một lần, cốt là để cầu xin một điều duy nhất."

Chu Hậu Thông thờ dài một tiếng, hỏi: "Điều gì?"

"Thần thiếp biết thần thiếp không cách nào thoát được kiếp nạn này." Nàng nghẹn ngào nói. Thật sự mọi chuyện được sắp đặt đến độ hoàn hảo, có vật chứng, nhân chứng rõ ràng. Mà Tiểu Hồng kia ban đầu còn khai man ra Đức phi, sau đó vô tình tội đồn cả lên người nàng. Lời khai chân thực đến mức độ khiến cho tội đó không thể không là nàng được. Hít một hơi thật sâu, nàng giữ lại bình tĩnh, nên cho mình không rơi những giọt nước mắt: "Tội mưu hại huyết mạch hoàng gia là tội không thể tha, chắc chắn sẽ bị phế truất, gia tộc sẽ bị lưu đày. Tháng ngày thần thiếp ngồi trên phượng vị đã vi hậu cung của Hoàng thượng, thần thiếp chỉ xin Hoàng thượng niệm chút nghĩa tình với thần thiếp nhiều năm qua mà không lưu đày gia tộc của thần thiếp, để cô mẫu và phụ thân thần thiếp sống an nhàn những tháng năm sau này. Trương gia chắc chắn cũng sẽ không có bất cứ một ác tâm nào cả."

Chu Hậu Thông nghe đến hai chữ "phế truất", trong lòng cũng cảm thấy có chút xót xa. Từ ngày hấn sắc phong Trương Trích Hoa làm Hoàng hậu, hấn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày nàng không làm Hoàng hậu nữa, và hấn cũng chưa bao giờ nghĩ có một người nào có thể làm tốt vai trò này hơn Trương Trích Hoa.

"Trẫm đồng ý với nàng." Chu Hậu Thông hơi run giọng nói.

Trương Trích Hoa như cỏi bỏ được gánh nặng trong lòng, tâm trạng nàng cũng tốt hơn. Nàng quỳ xuống, cẩn thận chấp tay khấu đầu trình trọng: "Thần thiếp đa tạ ân điển của Hoàng thượng."

Chu Hậu Thông nhìn đáng vẻ đó của Trích Hoa, lòng có nhiều phần không nở. Hấn bắt giác gọi nàng: "Hoa Nhi!"

Đã lâu rồi nàng không nghe hấn gọi mình như vậy, đột nhiên trái tim nàng cũng se lại. Nàng lại nghe thấy hấn nói rất trầm: "Trẫm... có lỗi với nàng."

Lòng nàng trùng xuống, tất cả ưu thương cuối cùng dồn cả thành một nụ cười khiên cưỡng: "Hoàng thượng vốn dĩ không có lỗi. Thần thiếp cũng không thực sự tốt với người. Có lẽ đây sẽ là lần cuối thần thiếp được đối mặt với người trên danh nghĩa là một Hoàng hậu. Sau bao nhiêu năm như thế, thần thiếp mới nhận ra, mình quả thực không thích hợp với vị trí này. Năm đó khi còn là Thuận phi, thần thiếp từng đổ kỵ với Trần Hoàng hậu. Mãi về sau, thần thiếp biết Trần Hoàng hậu khi ấy sống cũng không dễ dàng gì." Mỗi lần nói đến Trần Thái Uyên, trong lòng nàng luôn là áy náy và ám ảnh. Nàng ta đã ra đi mà một trong những người khiến nàng ta có kết cục thảm hại như thế chính là nàng.

Nói xong, nàng khấu đầu một cái cuối cùng, rồi cất bước rời đi. Trước khi đi, nàng thoáng nghe thấy vài lời Chu Hậu Thông nói: "Những người bên cạnh trẫm đều có kết cục đắng cay như vậy. Là Thái Uyên, là Ngọc Hiểu, Nhạc Hy,... Là do..."

Những lời còn lại, nàng không còn nghe thấy rõ. Chu Hậu Thông là Hoàng đế, hấn có áp lực của một Hoàng đế nhưng hấn không hiểu được áp lực của một Hoàng hậu. Là Hoàng đế, chỉ cần hấn làm tốt thì không ai có thể phẩy hấn, nhưng nàng là Hoàng hậu, ngôi vị của nàng bị biết bao nữ nhân trong hậu đình của hấn nhòm ngó. Như nàng, nàng dành cả nửa sau cuộc đời mình để giữ lấy ngôi vị này, cuối cùng nó cũng sắp không còn nữa.

Ngày mười tháng mười hai, vụ án về hoàng trưởng tử, cũng chính là Ai Trùng Thái tử chính thức khép lại. Hoàng hậu sau khi đưa về Nội mệnh phủ điều tra thì không nhận tội song cũng không đưa ra được bất cứ bằng chứng nào chứng minh mình vô can. Thậm chí trong cung Khôn Ninh, người ta còn tìm thấy độc được tương thích với độc được mà Tiểu Hồng mang tới, dập tắt hoàn toàn đi những hy vọng mong manh của Hoàng hậu.

Hoàng hậu bị dời đến Tích Thúy cung và giam lỏng tại đây. Sau những đề nghị gay gắt của đại thần triều đình thì Chu Hậu Thông vẫn lần lựa chưa phế hậu mà chỉ tước quyền quản lý hậu cung của nàng.

Một mùa đông đáng quên trong cuộc đời nàng. Một mùa đông tràn đầy những tuyệt vọng và khổ sở. Nhớ năm đó, Đại Minh có một trận tuyết lớn và dữ dội để rồi một thời gian sau Trần Hoàng hậu qua đời. Nàng cũng nhớ ngày Văn Ngọc Hiểu qua đời, trời cũng tuyết rơi trắng xóa.

Năm nay, Minh triều cũng đón một trận đại tuyết như vậy.

Trận đại tuyết ấy cũng là dấu mốc khép lại thời gian tại vị Hoàng hậu của nàng.

Tích Thúy cung quanh quẩn thê lương. Dưới thân phận là một Hoàng hậu phạm trọng tội, Trích Hoa chỉ được giữ mình Thường Tháo bên cạnh hầu hạ. Những tháng ngày cuối cùng của năm Gia Tĩnh thứ mười một, nàng tựa má vào bậc cửa, nhìn ra màn tuyết trắng xóa đất trời. Quanh nàng chỉ có tiếng gió rít từng cơn heo hút hòa vào tiếng những cung nhân già ngậm nga trong ngày dài nhàn dỗi bên ngoài tường nhai:

"Tam thiên cung nữ yên chi diện

Kỷ cá xuân lai vô lệ ngân..."

(Ba ngàn giai lệ yêu kiều vậy

Xuân đến mấy ai chẳng lệ sầu?)

Năm xưa tranh giành nhau chút hoàng ân, cuối cùng nàng cũng không khác Ngọc Hiểu và Thái Uyên là bao, đều là đau thương và thất vọng. Hóa ra nữ nhân trong hậu cung là vậy, chẳng quản địa vị hay sung ái, ai cũng có một kết cục thê lương...

Bạn đang đọc truyện *Mình Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 79: Mẫn nhãn xuân phong bách sự phi

MẪN NHÃN XUÂN PHONG BÁCH SỰ PHI

(Gió xuân thổi trước mắt, trăm sự đều thành hư không)

*Trích Thái tang tử - Nạp Lan Dung Nhục.

Lấy có rằng không muốn có thêm chuyện không vui trước thềm Nguyên đán, Chu Hậu Thông luôn trì hoãn chuyện phế hậu. Dù hán đã tước quyền quản lý hậu cung của Trương Trích Hoa và giam lỏng vào Tích Thúy cung, song lại vẫn không nỡ phế. Triều thần rất bất bình với sự dửng dăng này của Hoàng đế, năm lần bảy lượt nhắc nhở hán về chuyện phế Trương thị.

Trương Trích Hoa đối với Chu Hậu Thông mà nói, dù là không có tình nhưng vẫn còn nghĩa. Là phu thê nhiều năm, giữa nàng và hán luôn có một sự kính trọng, yêu thương nhất định. Sâu trong lòng, hán vẫn mong nàng thực sự bị oan, vẫn mong trong thời gian ngắn ngủi còn lại, sẽ có một phép màu kỳ diệu nào đó đưa đến một bằng chứng để giúp nàng thoát tội. Thế nhưng rồi điều gì đến cũng phải đến.

Tháng hai năm Gia Tĩnh thứ mười bốn. Đất trời vào xuân, ấm áp và rực rỡ. Trong Tích Thúy cung, hạnh hoa bùng lên những đóa nụ xanh xanh; hoa mai cũng đang ở độ đẹp đẽ.

Trương Trích Hoa mặc một bộ xuân y màu ngọc bích, tóc vấn đơn giản theo kiểu đào tâm kế, lại cài thêm mấy trâm hoa nho nhỏ vô cùng giản dị. Nàng ngồi ở bậu cửa nhìn thiên nhiên giữa độ xuân sắc, vạn vật tràn đầy sức sống, trong lòng tự dung cũng có mấy phần vui tươi hơn. Nàng bị giam ở đây ngót cũng được hơn ba tháng, cung nhân hầu hạ chỉ có mình Thường Thảo. Dù Hoàng đế không phế vị nàng song một Hoàng hậu thất thế, cuộc sống của nàng trong Tích Thúy cung còn khổ hơn cả khi nàng là Thuận phi. Nói thẳng ra thì hoàn cảnh của nàng ngay lúc này không khác việc bị phế là mấy. Thậm chí thà rằng hán phế bỏ nàng luôn, nàng còn cảm thấy lòng dễ chịu hơn.

Thấy Trích Hoa có vẻ vui tươi, trong lòng Thường Thảo cũng nhẹ nhõm hơn vài phần. Thị ra hậu viên ngắt mấy nhành mai đỏ, mang vào cho nàng, lại ân cần nói: "Nương nương hôm nay có gì vui chăng? Nương nương vui vẻ, nô tỳ cũng cảm thấy vui lây." Thị đặt bó hoa xuống bên cạnh Hoàng hậu.

Trích Hoa nở nụ cười yêu kiều tựa mai xuân: "Bản cung đang nghĩ đến vài việc trước kia. Nhớ những ngày ở cùng cô mẫu trong Nhân Thọ cung lúc nhỏ, người lúc nào cũng chiều chuộng bản cung. Những ngày tháng vô tư ấy cảm giác như mới hôm qua hôm kia thôi, vậy mà ngoảnh đầu nhìn lại cũng đã cả chục năm rồi."

Lời nàng kể mang theo ngữ khí tươi vui, song Thường Thảo lại vô tình cảm thấy nao lòng. Thế rồi thị lại cố ý nói: "Nương nương nói phải. Ngày đó, nô tỳ nhớ có lần nương nương nói muốn ngắm hoa mẫu đơn ở Lạc Dương, Thái hậu nương nương không biết bằng cách nào mang được mẫu đơn Diêu Hoàng ở đất Lạc Dương về cho người thưởng thức. Ngắm đi ngắm lại, Thái hậu nương nương thật sự thương yêu người."

Trương Trích Hoa nở nụ cười như có như không, nàng ngẩng đầu lên trời thở dài một tiếng, lại vô tình trông thấy đàn én chao liệng trên không trung, bất giác nói: "Phải, cô mẫu thật sự thương yêu bản cung..."

Thường Thảo dường như hiểu được lòng của chủ nhân, thị bèn cất tiếng: "Nương nương... Thái hậu nương nương..."

Trích Hoa lại cười một tiếng, tiếng cười thật thê lương, cắt ngang câu Thường Thảo định nói. Nàng bảo thị: "Cuộc sống ở đây thật tốt biết bao. Bản cung đã mười mấy năm sống trong Tử Cấm Thành, lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là yên bình thanh thản. Hóa ra không phải ngẫu nhiên, có những người lại muốn xa rời hậu cung này, tìm đến nơi có sự tĩnh lặng, an lạc." Bất giác nàng lại nhớ tới Nhạc Hy. Nếu được lựa chọn, nàng cũng không tin Nhạc Hy muốn vào hậu cung làm phi tử.

Lúc nói đến câu ấy, nàng rom rớm nước mắt. Tranh đấu một đời, từng đạt được tất cả những thứ mình mong cầu, nàng luôn cho rằng ngôi Hoàng hậu là thứ mà nàng trân trọng nhất. Giờ đây thất thế rồi nàng mới biết, thì ra vinh quang nào cũng, chỉ khiến ta vui vẻ và tự hào trong phút chốc; nó luôn mang theo một cuộc sống nom nớp những âu lo, sợ hãi. Và sự yên bình – thứ giản dị tưởng chừng ai cũng có thể nắm bắt – thực ra mới là thứ đáng quý nhất trên đời.

Phía xa ngoài Tích Thúy môn có tiếng bước chân tiến gần, cánh cổng vốn luôn đóng động lên những tiếng khô khan khiến Trích Hoa và Thường Thảo rung mình. Tích Thúy môn được mở ra, người đi vào – hết như dự đoán của Trích Hoa – chính là Tường Mục Anh.

Y dẫn đầu một đoàn cung nữ thái giám, trên tay lại mang theo tờ chiếu chỉ, trịnh trọng tiến vào bên trong sân tiền điện. Tường Mục Anh nhìn nàng bằng ánh mắt lãnh đạm vô cùng, nói: "Tội nhân Trương thị lĩnh chỉ."

Trích Hoa không một chút do dự, quỳ xuống. Nàng đã liệu sẵn sẽ có ngày chuyện này xảy ra.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Hoàng hậu Trương thị phẩm hạnh không đoan chính, nhân cách không mẫu mực; lại phạm trọng tội liên quan tới huyết mạch của hoàng gia, không còn đủ những phẩm chất để làm chủ lục cung. Trẫm quyết định phế truất Hoàng hậu, thu lại phượng ấn, cả đời giam tại Tích Thúy cung. Khâm thủ..."

Tường Mục Anh hai tay nâng chiếu chỉ, trịnh trọng đưa tới trước mặt Trương Trích Hoa, nói: "Phế hậu Trương thị, mau nhận chiếu."

Mặc dù mọi chuyện đã rất rõ ràng, song khi nghe hai chữ "phế hậu", Trích Hoa vẫn cảm thấy trái tim như bị giầy xéo, tự trọng như bị giẫm đạp, hai mắt tự nhiên ầng àng nước. Nàng nghiêng rặng, cố gắng nhắm chặt đôi mắt, hai tay run run đưa ra phía trước, giọng rất trầm: "Thần thiếp... xin lĩnh chỉ."

Trao xong thánh chỉ vào tay phế hậu, Tường Mục Anh dẫn đoàn người lui về. Trương Trích Hoa tựa như một pho tượng, im lìm và bất động, vẫn đáng vẻ tay nâng thánh chỉ, đầu cúi thấp. Dưới nền đá xanh trước hiên điện thoắt có vài giọt nước.

Đội đoàn người đi hán, Thường Thảo vội vàng chạy tới đỡ Trích Hoa dậy. Giường mặt nàng xám như tro, không một chút sinh khí nào, uể oải đứng dậy một cách vô thức theo lực của Thường Thảo. Thường Thảo xót xa vô cùng, liền nhẹ giọng: "Nương nương, người đừng buồn lòng. Dù nương nương có thế nào, nô tỳ vẫn luôn ở bên cạnh nương nương."

Nghe Thường Thảo nói vậy, Trích Hoa đỡ buồn phần nào nhưng trong lòng không tránh được những sự tủi thân. Thị nói vậy càng khiến nàng hiểu rõ rằng, cả đời này nàng không còn được gặp gỡ bất cứ ai, không được ra khỏi nơi này nữa. Nàng vốn nghĩ cuộc sống phía sau là an nhàn vô lo, thế nhưng từ nay nàng đã không có sự tự do, lòng người há có thể thanh tịnh?

Hóa ra một khi nàng đã bước vào hậu cung thì buộc phải chấp nhận rằng mỗi một thứ đều có cái giá của nó. Nàng làm Hoàng hậu, người là người có quyền, có địa vị song lúc nào cũng phải sống trong sợ hãi và lo âu. Nàng trở thành phế hậu, bớt đi những gánh nặng, được sống giản đơn và vô ưu, nhưng đổi lại nàng chẳng còn được tự do, chẳng thể ngẩng đầu mà sống.

Cuộc sống của nàng hay bất cứ ai trong hậu cung này đều có những cuộc đánh đổi công bằng như thế.

Trích Hoa cứ ngồi mãi trên nền đá hoa trước hiên tiền điện Tích Thúy cung, ngăn người nhìn lên bầu trời một cách vô thức. Thường Thảo ở cạnh nàng có khuyên thế nào nàng cũng

không may may chú ý. Chẳng biết ngồi được bao lâu, nằng nghe bên ngoài cung môn có tiếng nói huyền ảo. Thoang thoáng nằng nghe ra đó là giọng nói của Diêm Mạn Cơ và tỷ nữ Hạ Mai của nằng ta.

"Hoàng thượng mới chỉ có ý chỉ cấm phế hậu ra khỏi Tích Thúy cung, chứ không hề nói rằng người khác không được vào thăm. Người làm như vậy thật là xem thường nương nương nhà ta quá." Giọng Hạ Mai lạnh lạnh, dù xa nhưng Trích Hoa vẫn nghe được rất rõ ràng, hình như là nói với kẻ giữ công.

Không trông thấy nhưng Trích Hoa cũng đoán được về khó xử của người kia. Y lưỡng lự: "Việc này... Hạ Mai cô nương, Lệ tần nương nương, hay là để nô tài báo với Hoàng thượng một tiếng. Như vậy..."

"To gan, nói như vậy nghĩa là người cho rằng bản cung có ý đồ gì xấu với phế hậu sao?" Đó không ai khác chính là Diêm Mạn Cơ, ngữ khí vô cùng ngang tàng, hống hách.

Hạ Mai còn có ý thêm nắm dặm muối: "Hoàng thượng chưa hề có ý chỉ, vậy mà người cố ý không cho Lệ tần vào, xem ra không coi Lệ tần ra gì."

"Nô tài không dám, nô tài không dám." Trong giọng nói khẩn khoản của kẻ kia, ai cũng nghe ra sự sợ hãi và lo lắng.

Hoàng hậu vội quay sang nói với Thường Thảo: "Thảo Nhi, mau nói với người gác cổng, cứ cho Lệ tần vào, tội trạng bản cung sẽ đều chịu."

Thường Thảo lo lắng, nhỏ giọng nói: "Nhưng nương nương, nằng ta... ngộ nhờ nằng ta..."

Hoàng hậu dứt khoát nói: "Cứ đi đi, bản cung hiểu kỹ muốn biết nằng ta định làm gì bản cung."

Trong lòng Thường Thảo luôn là bất an, chỉ e Lệ tần không kiềm chế được mà động thủ với Trích Hoa. Thế nhưng nằng vốn là chủ nhân của thị, lời nằng, thị không dám không tuân.

Thường Thảo đi được một lát, cánh cổng Tích Thúy cung được mở ra. Trích Hoa nhìn rõ gương mặt cao ngạo thường thấy của Lệ tần, thoáng còn có sát khí. Đột nhiên, sống lưng nằng cũng hơi lạnh, lòng dạ bất chợt nôn nao song vẫn phải cố gắng trấn tĩnh đứng dậy, nói thật tự nhiên: "Con gió nào đưa Lệ tần đến đây thăm ta vậy?"

Lệ tần nửa nhún người định hành lễ nhưng rồi lại nhếch môi lên và đứng thẳng dậy. Hành động đó chỉ mang ý khiêu khích Trích Hoa, nhắc khéo Trích Hoa rằng lúc này địa vị của nằng không còn ở trên Lệ tần nữa. Trích Hoa hiểu được ý tứ của nằng ta cho nên cũng chỉ cười nhẹ nhàng, đưa tay làm dáng cúi, mời Lệ tần vào nội điện.

Lệ tần không một chút khách khí, tự mình bước vào, thản nhiên đi qua trước mặt Trích Hoa. Bước vào tiền điện, nằng ta đưa mắt nhìn quanh một lượt, môi hơi dẩu, thể hiện rõ thái độ khinh thường: "Xem ra nương... à... xem ra tỷ tỷ sống ở đây cũng không được tốt. Muội muội đến đây hôm nay là để thăm tỷ tỷ." Trong mắt nằng ta không giấu được những ánh nhìn căm hận.

Phế hậu không hề tức giận, ngược lại vô cùng niềm nở mời Lệ tần ngồi xuống bàn trà, lại cẩn trọng pha chế một ấm trà sen, dáng điệu thật tự nhiên, đưa chén trà tới trước mặt Lệ tần rồi nhẹ nhàng nói: "Sáng trà cúc chiều trà sen, vẫn luôn là thanh tao nhất. Lệ tần, mời!"

Lệ tần phát phát tay cho Hạ Mai lui ra, lại đưa ánh mắt nghi kỵ nhìn Thường Thảo. Lòng Thường Thảo rồi bời, không biết nên lui hay ở lại. Phế hậu hiểu được cho nên khẽ nháy mắt ra hiệu cho thị lui ra. Thị lưỡng lự hồi lâu rồi cũng lui ra, để hai vị chủ nhân chuyện trò trong nội điện.

"Giết con của bản cung rồi vậy mà cuộc sống của phế hậu vẫn thanh thản nhỉ?" Lệ tần mở đầu câu chuyện bằng lời nói như gai nhọn, ánh mắt sắc lạnh như băng châm, gương mặt như tạc từ ngọc thạch.

Trích Hoa ngược lại, thần sắc nằng không một chút hoảng loạn, ánh mắt vẫn vô cùng âm áp: "Ta nói có lẽ Lệ tần không tin, song ta tự thấy lòng ta trong sạch, không có gì mà ta không thể thanh thản. Người xem đi, cuộc sống ở đây nhẹ nhàng biết bao, không..."

Trích Hoa chưa kịp nói hết câu thì chợt giật mình khi thấy một đường sáng trắng bạc xẹt qua ngay trước mắt. Dao găm của Lệ tần kẻ lên sát cổ phế hậu khiến mặt nằng cắt không còn giọt máu. Lệ tần nghiêng răng nói: "À tiện nhân họ Trương, người dám làm không dám nhận, mọi việc rõ ràng còn tỏ vẻ thiện lương, thanh bạch. Hôm nay bản cung thế sẽ giết người để báo thù cho Tái Cơ của bản cung."

Lệ tần kéo tay ra xa rồi dứt khoát đâm về phía phế hậu. Trích Hoa không phải người có thân thủ tốt nhưng cũng có đủ phản xạ. Nằng né qua bên trái, dao găm của Lệ tần thuận tay đâm thẳng xuống bàn, vang lên một tiếng khô khan. Đường như mất kiên nhẫn, Lệ tần không để ý đến con dao, đưa hai tay siết chặt lấy cổ của phế hậu. Trích Hoa theo bản năng đưa tay cố gắng gỡ tay của Lệ tần ra nhưng vô hiệu. Lệ tần dùng hết sức lực bình sinh để dồn cả vào ngày hôm nay, để giết bằng được phế hậu – kẻ đã hãm hại hải nhi của mình.

"Ngày hôm nay, cho dù bị Hoàng thượng trách phạt, nhưng ta nhất định phải giết được à tiện nhân họ Trương người." Lệ tần nghiêng răng nói bằng sự căm phẫn tột đỉnh.

Trích Hoa chỉ cảm thấy mỗi lúc một khó thở, đến kêu cũng kêu không nổi tiếng nào. Nằng chỉ cảm thấy cái chết đang ở rất gần, rất gần. Trong phút chốc, bóng dáng cô mẫu hiện ra trước mắt nằng. Cô mẫu hẳn là thất vọng về nằng lắm, về một đích nữ bất tài vô dụng.

Giọng nói vang vọng của Lệ tần đánh động sự tỉnh lặng trong ngoài Tích Thúy cung. Thường Thảo đứng bên ngoài nghe được từng tiếng, sợ hãi định chạy vào, song Hạ Mai cố túm lấy tóc thị: "Người đứng lại cho ta, à ta đáng gì như thế."

Thường Thảo cố gắng giãy giụa khỏi lực giữ của Hạ Mai, thị kêu lớn: "Buông ta ra, buông ta ra, các người định làm gì phế hậu." Không có cách nào thoát được, thị vội kêu to: "Người đâu, người đâu, Lệ tần định thích sát phế hậu. Người đâu!"

Vốn trong Tích Thúy cung không có cung nữ hầu hạ, nhưng may thay vẫn có hai thị vệ gác cổng. Nghe thấy tiếng gọi bên trong, hai người vội vã chạy vào bên trong. Hạ Mai trông thấy hai kẻ đi vào liền buông tay khỏi mái tóc của Thường Thảo, dánh về vô cùng sợ hãi.

Thường Thảo thoát ra được, vội vàng báo hai kẻ kia, bộ dạng khẩn khoản van nài, lo lắng đến mức mặt cắt không còn giọt máu: "Trong điện... trong điện, Lệ tần định giết phế hậu, mau đi vào..."

Hai thị vội vội vã chạy vào còn Thường Thảo chạy ra khỏi Tích Thúy cung tìm người cứu giúp. Lúc hai kẻ bước vào, Lệ tần vẫn không để tâm, tay vẫn cố siết lấy cổ của phế hậu. Một trong hai người nhanh tay, vội vàng lấy thanh chặn giấy đặt trên bàn, đập mạnh vào cổ tay của Lệ tần. Lệ tần tay đau nhói, buông khỏi cổ của Trích Hoa.

Trích Hoa một chân đã đặt vào cửa tử, nay được thoát chết trong gang tấc. Toàn thân nằng mềm nhũn, không còn chút lực nào. Nằng ngã nhào ra đất, sợ hãi đến độ ngất xỉu đi.

Lệ tần đại sự bất thành, về mặt đầy nợ khí, gất gỏng: "Bản cung khiến các người lo chuyện bao đồng ư?"

Kẻ vừa lấy thanh chặn giấy đánh Lệ tần liền quỳ xuống kính cẩn nói: "Nương nương thứ tội. Dưới cương vị là thị vệ, hạ quan có trách nhiệm bảo đảm an toàn trong Tích Thúy cung. Là một hán tử, hạ quan càng không thể giương mắt nhìn người khác chết ngay trước mắt mình."

Thị vệ kia nói năng vô cùng cứng rắn, câu chữ đanh thép, Lệ tần thẹn quá hóa giận, quát: "Bản cung không cần biết. Ngày hôm nay bản cung nhất định phải giết Trương thị."

Lệ tần đưa mắt một lượt, trông thấy con dao trên bàn liền rút mạnh ra, giờ tay định đâm xuống Trương Trích Hoa đang nằm bất tỉnh trên đất. Thị vệ ban này hoảng sợ còn chưa biết nên làm gì, bất ngờ từ ngoài cửa có tiếng nói rất uy nghiêm và đông dặc: "Trẫm đã ở đây rồi, nàng còn không mau dừng tay lại?"

Câu nói của Chu Hậu Thông vô cùng rõ ràng, thông báo cho Lệ tần rằng hần đã tới, âm mưu của Lệ tần đã không thành. Lệ tần cũng biết vậy, chỉ bình tĩnh đặt con dao xuống bàn, quay người lại cúi đầu hành lễ: "Hoàng thượng vạn an."

Chu Hậu Thông tức giận nói: "Phi tần hậu cung có ý định làm càn, trẫm sao có thể vạn an được?" Nói rồi hần quay sang Trương Mục Anh dặn dò: "Truyền thái y tới Tích Thúy cung, xem cho phế hậu."

Trương Mục Anh không hề lưỡng lự, nhanh chóng đi thực hiện.

Nhưng nghe hần nói vậy, Lệ tần không khỏi bất mãn vô cùng: "Hoàng thượng, người đã phế nàng ta, như vậy đãi ngộ của nàng ta chỉ tương đương thực nữ, như vậy thì không thể truyền thái y."

Ánh mắt Chu Hậu Thông sắc tựa như dao, đưa qua Lệ tần, nói dứt khoát: "Trẫm có thể phá lệ mà dung túng cho hành vi càn rỡ của nàng ở đây thì tại sao không thể phá lệ truyền thái y cho phế hậu."

Lệ tần vẫn không từ bỏ: "Thần thiếp vốn dĩ không giống nàng ta. Thần thiếp là vì đau thương quá độ, cho nên mới hành xử như vậy..."

"Dù thế nào sai vẫn là sai. Nàng về cung đi, trẫm bỏ qua hành động hôm nay của nàng. Thế nhưng trẫm hy vọng sẽ không thấy những chuyện thế này lần thứ hai."

Lệ tần hậm hực hành lễ cáo lui, gương mặt tràn trề nỗi thất vọng và căm phẫn. Đợi nàng ta đi hẳn, Chu Hậu Thông mới thở phào nhẹ nhõm, nói với thị vệ của Tích Thúy cung: "May mà hôm nay có hai người. Truyền ý chỉ của trẫm, từ nay bất cứ ai khi chưa có ý của trẫm, không được bước vào Tích Thúy cung nửa bước." Tự hần cũng thấy ý chỉ trước đó của mình chưa thực sự rõ ràng, cho nên mới xảy ra chuyện lần này. Để đảm bảo an toàn tuyệt đối cho phế hậu, cũng chỉ có cách này thôi.

Tuy rằng không còn là Hoàng hậu, song Trích Hoa trong lòng hần vẫn là một người quan trọng, hần thực sự trân trọng nàng, trân trọng thời gian nàng hầu hạ hần như một thê tử. Đây có lẽ sẽ là điều cuối cùng hần làm vì nàng, đảm bảo an toàn cho nàng trước sự hận thù của Diêm Mạn Cơ.

Bước chân ra khỏi Tích Thúy cung, Chu Hậu Thông không khỏi ngoảnh đầu nhìn lại.

Dường như những ký ức của hần và Trương Trích Hoa hiện về ngay trước mắt. Khi ấy nàng là Thuận phi, vô cùng vui vẻ và cá tính, lại hoạt bát đáng yêu. Thế nhưng sau này, hần mãi mãi chẳng còn được thấy một Trương Trích Hoa như thế. Chỉ thấy ở nàng bóng dáng của một nữ tử thực hiện, đoan chính, một Hoàng hậu mẫu mực luôn lo lắng quản lý chuyện hậu cung. Sự đáng sợ của hậu cung này đã mài mòn đi sự hồn nhiên của Thuận phi ngày ấy, Thuận phi mà hần hết mực sùng bái và thương yêu.

Lúc này đây bước qua cánh cổng này, có lẽ hần sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở lại.

Đệ nhất tài nữ đại Minh, rồi tới Thuận phi ở Tích Thúy cung năm ấy, giờ chỉ là một hình ảnh mờ hồ còn lại trong tâm trí hần mà thôi.

"Trích Hoa, là trẫm đã sai rồi."

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Liêm ngoại xuân hàn tứ cảm bào

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 80:

LIÊM NGOẠI XUÂN HÀN TỨ CẢM BÀO

(Ngoài rèm xuân lạnh, được vua ban áo gấm)

**Trích Xuân cung khúc – Vương Xương Linh.*

Sau nỗi buồn mất đi hài tử và chuyện nhiễu loạn trong Tích Thúy cung của phế hậu, Lệ tần trở nên trầm lặng hơn rất nhiều. Suốt những ngày tiếp theo, nàng chỉ luôn ở trong Trường Xuân cung, không hề bước chân ra ngoài. Nhiều lần Trần Thái Quyên và Phương Tử Huyền qua Trường Xuân cung, nàng cũng đều cáo bệnh không gặp.

Mãi cho đến một ngày tháng ba, khi hoa xuân rực rỡ, vạn vật đẹp tươi, Hạ Mai nhẹ nhàng nói vài câu để nghe thuyết phục, Lệ tần cuối cùng cũng động lòng mà chịu ra ngoài, bảo Hạ Mai đưa mình đến Yên hoa viên vắng vẻ.

Hạnh hoa nở rộ trong Yên hoa viên. Một làn gió vô tình thổi tới lay động những nhành hoa mong manh rơi rụng tán tác trong không trung, làm thành một trận mưa hoa bay điểm lệ không gì tả nổi.

Tâm tư Lệ tần theo đó mà cũng tự dưng tốt đẹp hơn mấy phần, mỉm cười bất giác thốt lên: "Thật là đẹp quá. Ở trong cung nhiều tháng ngày như vậy rồi, bản cung mãi mê với phong quang vô hạn, giờ mới biết cảnh trí Yên hoa viên cũng khiến người ta dễ chịu đến thế." Gương mặt tươi cười song lời của nàng mang theo ngử khí chua xót, nuối tiếc. Nàng vịn tay Hạ Mai bước đi từng bước nặng nề, chậm chậm.

Hạ Mai hiềm khi thấy Lệ tần đa sầu đa cảm, thị cũng chỉ dám nói mấy lời để nghe: "Nương nương nói phải. So với Ngự hoa viên, Yên hoa viên lại có vài phần thanh tao và giản dị hơn, không quá lộng lẫy phô trương nên dễ khiến người ta thư thái hơn phần nào."

Lệ tần nghe Hạ Mai nói, dường như thấu ra được điều gì, miệng hé một nụ cười nhẹ nhàng thanh thản.

Đi vài bước, chủ tớ Lệ tần thấp thoáng thấy bóng người sau mấy cây mơ Linh Nam. Hiểu kỹ, Mạn Cơ bước tới, thật có một nữ tử mặc cung y màu lam nhạt thêu hoa tử đằng. Tuy không nhìn rõ mặt nhưng y phục đó quen thuộc, Mạn Cơ nhận ra đó là Phương Tử Huyền, bên cạnh còn có cả thị nữ Tĩnh Nhu của nàng ta.

Phuong Từ Huyền ở bên kia hình như nghe thấy tiếng bước chân, theo bản năng quay qua hỏi: "Là ai ở bên đó?"

Diễm Mạn Cơ vốn không có ý định qua chào hỏi, song dù sao cũng đã thấy nhau, không qua nói vài câu thì cũng thật không hợp tình. Mạn Cơ liền bước qua, cất giọng lạnh lạnh: "Tần thiếp cho rằng người có ưu phiền như tần thiếp mới tìm đến thiên nhiên đất trời, không ngờ Đức phi cũng có nhã hứng đi vắng cảnh sao?" Nói rồi, nàng mới khẽ nhún người thỉnh an: "Đức phi nương nương vạn phúc kim an."

Phuong Từ Huyền đã nhận ra Lệ tần, bèn bước qua phía nàng ta, trên tay vẫn cầm một nhánh hoa mơ trắng muốt. Tay áo Từ Huyền phất lên, mơ hồ có thể ngửi thấy mùi hoa mơ thoang thoang: "Lệ tần tỷ tỷ này vậy không đúng rồi. Cảnh trí nơi đây hữu tình đẹp đẽ, phàm là người yêu thích cái đẹp thì đều muốn tới đây thưởng ngoạn, đâu phải chỉ là tới để giải phiền muộn?"

Lệ tần cười nhạt: "Nương nương nói phải."

Phuong Từ Huyền mân mê nhánh hoa mơ trên tay, nói: "Bản cung nhớ khi trước Hoàng thượng đều khen Trang Thuận Đoan Hy Thần phi có cốt cách đoan trang, phong thái điềm tĩnh và thoát tục. Khác với tần phi thông thường, say mê thi họa, thêu thùa trù thực, Thần phi thích tới Yên hoa viên bình tâm thưởng thức kỳ hoa dị thảo. Những ngày này, bản cung nhân rồi nên tới Yên hoa viên. Quả nhiên nơi này khiến lòng người khoan khoái lạ thường."

Lệ tần nghe Đức phi nhắc tới Thẩm Nhạc Hy, bất giác mồ hôi lạnh đổ ra từ sau gáy. Giữa mùa xuân ấm áp, toàn thân nàng lại như thể bị một thứ hàn khí kỳ dị xâm nhập, bất giác run lên từng cơn: "Đến đây để thưởng ngoạn và bình tâm, cơ sao nương nương nhắc tới người quá cố?"

Từ Huyền nở nụ cười bay bổng nhẹ nhàng hòa vào gió xuân mon man: "Bản cung cũng chỉ đột nhiên nhớ tới thôi. Khiến Lệ tần mất hứng rồi."

Lệ tần vẫn chưa hết kinh sợ, song vẫn cố gắng không để lộ điều gì: "Tần thiếp cũng không có ý gì. Chỉ là từ sau khi trường tử hoàng, tần thiếp tự dung cũng không muốn nghe những chuyện đau lòng của hậu cung ngày trước."

Từ Huyền nhò nhẹ nói: "Là bản cung vô ý, không cần trọng lời nói, khiến Lệ tần phải đau lòng rồi."

Lệ tần lại hơi rớm nước mắt, nói: "Không nhắc đến những chuyện đó nữa." Nàng ta cố gắng bình tĩnh, nói sang chuyện khác: "Giờ trong cung, hậu vị để trống, nương nương nghĩ..."

Từ Huyền chau mày cất ngang lời Lệ tần: "Chuyện lập tần hậu đâu phải chuyện để mấy tỷ muội tần phi chúng ta bàn xét? Để kẻ có tâm tư nghe thấy không phải chuyện hay ho gì."

Diễm Mạn Cơ nhếch môi cười, lại đưa tay nhón lấy cành hoa mơ trắng muốt trong tay Phuong Từ Huyền, nói: "Nương nương khiêm nhường rồi. Hậu cung này ai không biết nương nương xuất thân thế gia, lại đứng đầu tam phi. Khôn Ninh cung không sớm thì muộn cũng phải đổi chủ, mà vị trí này không phải nương nương thì cũng không thể là Ý phi hay Túc phi." Giọng Lệ tần lạnh lạnh, mơ hồ trong ngữ khí có cả sự đố kỵ, cũng có chán ghét.

Tĩnh Nhu bên cạnh Từ Huyền gương mặt có vài phần khó chịu, lạnh giọng nói với Diễm Mạn Cơ: "Lệ tần không nghe Đức phi nương nương nói sao? Khôn Ninh cung vốn chốn linh thiêng, là nơi phượng ngự, đâu thể nói hăm dọa được? Lệ tần xin hãy cẩn trọng hành ngôn."

Phuong Từ Huyền không nói thêm điều gì, chỉ thấy Lệ tần hơi cúi đầu, đưa tay lên vén dài tóc mai, che đi ánh mắt đầy sự khinh thường.

Phía sau cô kẻ cất giọng chua ngoa: "Có câu 'phúc đức tại mẫu', mẹ chẳng tích phúc thì sao hài nhi có thể bình an? Xem ra Lệ tần vẫn nên xem lại phúc phần phẩm hạnh của chính mình, lời nói hành vi nên chú ý." Lời nói vô cùng cay độc, không cần ngoảnh đầu, Lệ tần cũng thừa biết ai mới là kẻ dám nói những lời như vậy với nàng.

"Đức phi an." Túc phi nhún người.

"Túc phi an." Phuong Từ Huyền cũng đáp lễ cẩn thận.

Diễm Mạn Cơ bị lời nói của Giang Tầm Phuong làm cho vừa tổn thương, vừa xấu hổ. Nàng ta quay người, lại nhìn thấy gương mặt ngao ngễ của Giang Tầm Phuong thì tức giận vô cùng. Lệ tần lại ánh mắt sắc tựa trường kiếm qua Túc phi, nói: "Giờ phế hậu đã thất thế rồi, Túc phi người không còn một chỗ dựa trong hậu cung, còn không an phận bầu bạn cùng Ý phi, tới đây nói lời cay độc, miệng lưỡi người cũng đâu có khác gì ta cơ chứ?"

Tỷ nữ Thanh Linh bên cạnh Túc phi cũng không hề nhu hòa, cao giọng nói: "Lệ tần to gan, gặp Túc phi nương nương còn không thỉnh an, lại nói lời bất kính."

Giang Tầm Phuong chỉ cười mỉa mai. Có lẽ trong mắt Lệ tần, nàng mãi mãi là đứa trẻ rách rưới được mẫu thân đưa tới trước phủ đệ Diễm thị năm nào, bị Dương thị cùng Diễm Khắc Thịnh ruồng rẫy chê bai. Ngoảnh đầu nhìn lại, chắc nàng ta giờ cũng không còn nhớ nàng là phi, nàng ta là tần.

Diễm Mạn Cơ nghiêng răng. Lúc này có cả Phuong Từ Huyền là người đứng đầu lục cung ở đây, nàng ta không có khả năng tranh cãi với Túc phi, chỉ đành nín nhịn, cúi người: "Tần thiếp vô ý... Xin nương nương tha tội... Thỉnh an Túc phi nương nương." Bốn chữ "Túc phi nương nương" thốt ra, Lệ tần cảm thấy như ngậm gai trong miệng, khó chịu vô cùng.

Túc phi phất tay khe khẽ cho Lệ tần đứng thẳng dậy, gương mặt cực kỳ đắc ý, lại nói: "Lệ tần xem ra lễ nghi còn nhiều điều chưa chu toàn lắm. Nay có cả Đức phi ở đây, Đức phi nói xem nên xử trí thế nào?" Nói rồi, Túc phi quay sang Đức phi chờ hồi đáp.

Lệ tần đưa mắt nhìn Túc phi, lòng căm hận. Nàng thừa biết Giang Tầm Phuong vì có Phuong Từ Huyền ở đây nên mới dám lấy thân phận phi để chèn ép nàng. Phuong Từ Huyền cho dù có không muốn mất lòng ai, nhưng thấy sai thì chắc chắn sẽ không thể nhắm mắt cho qua chuyện.

"Túc phi tỷ tỷ, Lệ tần mới gặp biến chẳng lành, cho nên thần trí còn hồ đồ. Muội nghĩ cũng đừng nên trách phạt." Phuong Từ Huyền nhẹ nhàng nói.

Túc phi mỉm cười nhẹ: "Ngày hôm qua có ý hành thích phế hậu, hôm nay bắt kính với phi vị, nếu cứ lấy biến cố ra để dung túng, ngày sau ắt sẽ ngra quen đường cũ, không coi ai ra gì. Đức phi từ ngày quản lý lục cung nổi tiếng là người thưởng phạt phân minh, nên suy xét để tần phi khác không cảm thấy người thiên vị."

Lệ tần tức tới đến run người, siết chặt bàn tay, gằn giọng: "Người..." Song bất gặp ánh mắt thần nhiên của Túc phi, nàng ta lại phải ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám nói thêm lời vô nghĩa.

Đức phi vẫn là hơi bản khoản khó xử. Nàng mỉm môi lưỡng lự rồi nói: "Như vậy đi, Lệ tần trở về Trường Xuân cung, ba ngày đóng cửa hối lỗi, không được bước chân ra ngoài."

Lệ tần cố sức nín nhịn, cúi đầu thưa: "Tần thiếp hiểu rồi ạ."

Túc phi há hốc miệng vô cùng, ngược mặt kiêu ngạo đi ngang qua trước mặt Lệ tần. Đến cả nô tỳ Thanh Linh bước đi rồi vẫn cố ý ném cho Lệ tần một ánh nhìn mỉa mai, châm chọc.

Mạn Cơ nhìn theo bóng dáng Túc phi, tay nắm chặt đầy căm phẫn. Hạ Mai ở bên cạnh thì thảo: "Nương nương, người bình tĩnh..."

Đức phi thờ dài một tiếng, dường như bên môi nàng còn có một nụ cười mơ hồ. Nàng từ tốn nói: "Vận bản cung cũng trở về Vạn An cung trước."

Từ Huyền định xoay người bước đi, song Lệ tần cất giọng lạnh lạnh: "Đức phi nương nương xin dừng bước."

Từ Huyền ngoảnh đầu lại, ánh mắt nàng như có nửa phần hiểu kỳ, nửa phần lại như biết rõ Lệ tần định nói điều gì. Lệ tần mỉm cười khó hiểu, đưa tay ngắt một đầu nụ hoa mơ non vẫn còn vương chút màu xanh ngọc bích cài lên tóc Đức phi, động tác cực kỳ dịu dàng ôn nhu. Nàng nói: "Nương nương cao quý vô cùng, gia thế lại hơn người. Hà có phải e dè, khép nép trước một Túc phi hữu danh vô thực chứ?" Lệ tần cố ý nói mấy lời châm chọc, khiêu khích vào lòng tự tôn và sự hiểu thắng của Từ Huyền.

Từ Huyền sụp mắt, ý đầy khinh thường, môi nở nụ cười nói với Lệ tần: "Bản cung tuổi còn nhỏ, chưa hiểu ý tứ của Lệ tần. Lệ tần nói rõ hơn được hay chăng?"

"Trương thị bị phế đã lâu, triều thần đều đang đề nghị Hoàng thượng lập hậu mới. Trong hậu cung lúc này có tam phi là Đức phi, Túc phi cùng Ý phi. Xét về gia thế, nương nương là người có ưu thế hơn cả. Nhưng Túc phi và Ý phi mới là những người có thâm niên nhất. Lập hậu khác với lập phi, phải được sự nhất trí của quần thần. Cùng với gia thế của Phương gia và sự ủng hộ của Diêm thị tấn thiếp, vị trí trong Khôn Ninh cung ngoài nương nương cũng đâu thể là ai khác." Lệ tần nói.

Túc phi và Ý phi vào cung cùng với Điều Linh Hoàng hậu, Phế Hoàng hậu và Điều Ân Cung phi. Trong tất thấy tần vị và phi vị hiện tại, chỉ có hai người này là sống trong hậu cung trên mười năm, có thể nói là hiểu rõ về quản lý hậu cung và công việc trong cung. Nếu Hoàng đế lập một trong hai người làm Hoàng hậu cũng không phải điều gì quá lạ. Dù rằng gia thế của Phương thị mới thật sự vượt trội, song tâm ý Hoàng đế ra sao, cũng không thể nào đoán biết được. Nhưng có sự ủng hộ của những đại thần có tiếng trong triều là chuyện khác, gần như ngôi hậu sẽ nắm chắc trong lòng bàn tay.

Phương Từ Huyền trước sau đều giữ một vẻ mặt không đổi, vô cùng thản nhiên và bình tĩnh, dường như không hề bị lời nói của Lệ tần mê hoặc. Nàng rút cục chỉ nhỏ nhẹ nói: "Vậy sao? Bản cung vốn không quan tâm những chuyện này lắm. Cũng không còn sớm nữa, bản cung trở về Vạn An cung trước." Nói rồi dứt khoát quay người rời đi.

Lệ tần tức đến độ rùng mình một cái, nghiêng rằng thì thảo: "Một kẻ không có chút tâm cơ, chẳng thể làm nên chuyện lớn."

Hạ Mai đứng bên cạnh Lệ tần, nói nhỏ: "Nương nương, không lôi kéo được Phương Đức phi, chúng ta cũng không thể mãi dựa vào Hiền tần được. Nàng ta vốn không phải người đáng tin cậy."

Lệ tần cũng quay lưng, ra hiệu cho Hạ Mai cùng trở về Trường Xuân cung. Nghĩ ngợi chốc lát, nàng thờ dài nói: "Người nói đúng, Trần Thái Quyên không thể tin tưởng dài lâu được. Nàng ta cùng một người tiến cử với bản cung, nhưng giờ Dương Đình Hòa cũng đã chết, bản cung cũng không cần đi lại nhiều với Trần Thái Quyên nữa."

Hạ Mai tay dìu Lệ tần, nói với chủ nhân: "Hiền tần nương nương tâm tính xảo quyết, ngày trước nàng ta hại Thần phi mưu kế trót lọt, ngày sau không biết sẽ làm ra chuyện gì độc ác nữa. Nương nương không dây dưa đến nàng ta, vừa là đỡ bị tai bay vạ gió, cũng là để nàng ta không hãm hại đến nương nương."

Diêm Mạn Cơ gật nhẹ, trong đầu nhớ lại những chuyện ngày trước Nhạc Hy nói với mình. Sau lần đầu tiên xảy thai một cách bất ngờ, nàng cũng đã có phần chột dạ. Lần đó mọi chuyện qua đi chóng vánh, nàng cũng không điều tra được thêm gì có ích, nhưng khả năng Trần Thái Quyên hại nàng không phải không có.

"Bây giờ Trường Xuân cung càng phải cố gắng làm thân với Phương Từ Huyền. Nói là còn phải xem xét song ngôi hậu đến bảy phần là của nàng ta. Trước đây bản cung và Phương Từ Huyền không tính là thân thiết, song cũng có lẽ vật qua lại, không bạc bẽo chút nào. Cũng là để chúng ta tương lai ở hậu cung đỡ bị chèn ép, soi mói." Lệ tần nói, từ sau khi ổn định lại phần nào tâm lý, nàng cũng đã có vài trù tính cho tương lai.

Dương Đình Hòa đã chết, nói đi nói lại Diêm thị vẫn là thế gia nhưng giờ mất đi một chỗ dựa, nàng cũng không phải người có sủng ái tột cùng, địa vị cao ngất trong hậu cung, một bước xảy chân cũng có thể mất mạng, thậm chí ảnh hưởng đến gia tộc của mình. Nói không đâu xa, phế hậu – kẻ đã hại mẫu tử nàng âm dương cách biệt – chẳng phải phong quang vô hạn rồi chỉ một nước đi sai dẫn đến cả Trương gia liên lụy cùng ư. Phế hậu thậm chí còn đã có lời cầu xin, song thiệt hại của Trương gia cũng là không ít, không phải tru di, lưu đầy nhưng hẳn cũng không còn phú quý quyền thế như khi Trương thị làm Hoàng hậu.

Chung quy ngày sau ở hậu cung, nàng tự nhủ nhất định phải cẩn trọng hơn nữa.

Hạ Mai biết chủ nhân lo nghĩ cho hậu vận, bèn dịu giọng an ủi: "Nương nương yên tâm, Phương nương nương vốn là người hiền lành, dịu dàng, bước lên phượng vị rồi nhất định sẽ không gây khó dễ gì cho tần phi. Người không cần quá lo lắng."

Lệ tần thờ dài một tiếng, gật đầu miễn cưỡng rồi nắm tay Hạ Mai rời khỏi Yển hoa viên.

Từ Cẩm Thành. Gió ẩm áp làm rực rỡ trăm hoa, lại mang theo hương vị mùa xuân nồng nàn, thơm ngọt, giao hòa của muôn vật. Trong làn gió xuân mon man, dễ thấy hương mộc lan sực nức, đào mai say mê, mận mơ thoang thoảng. Tường như không ở gần nhưng vẫn hình dung ra vẻ đẹp động lòng người của hoa xuân trong hoa viên hoàng cung.

"Hoàng thượng, mùa xuân năm nay thật là đẹp. Năm nay nhất định là một năm đầy may mắn." Tường Mục Anh cùng cung nhân Càn Thanh cung hộ tống Chu Hậu Thông đi hóng gió trong Yển hoa viên, lại cố ý nói vài câu tán dương cảnh trí trong hoa viên mong chủ nhân tâm trạng có thêm vài phần tốt đẹp.

Từ khi Nhạc Hy qua đời, Chu Hậu Thông không mấy khi quay lại Yển hoa viên nữa, phần vì e tức cảnh sinh tình, phần vì mùa đông năm ngoái tuyết rơi dữ dội. Được một ngày có chút thời gian, tiết trời lại đẹp đẽ, hẳn cũng mới đi dạo tới nơi này. Yển hoa viên vẫn tươi đẹp, lâu rồi không tới đây, cho nên nay hẳn tự nhiên cũng thấy trong lòng có mấy phần bồi hồi, cảm giác mới mẻ lạ thường.

"Lục dương phương thảo trường đình lộ

Niên thiếu phao nhân dung dị khứ

Lâu đầu tàn mộng ngũ canh chung

Hoa để ly sầu tam nguyệt vũ.

Vô tình bất tự đa tình khổ

Nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ

Thiên nhai địa giác hữu cùng thời

Chỉ hữu tương tư vô tận xứ..."

Lược dịch (Tác giả)

"Con đường dài tới đỉnh xanh màu dương liễu và cỏ thơm

Tuổi trẻ sớm bỏ người ở lại

Chông trên lầu cao điểm năm canh khiến giấc mộng tàn nhanh

Mưa tháng ba mang theo nỗi sầu ly biệt...

Kẻ vô tình chẳng biết ta đa tình là khổ

Một tác lòng chia cắt thành trăm ngàn sợi

Chân trời góc đất rồi cũng có điểm tận

Chỉ có tương tư là triền miên không dứt." – Ngọc lâu xuân – Án Thù.

Chu Hậu Thông nghe xong bài ca mà trong lòng đau buồn không dứt, gương mặt lại vương vài giọt lệ. Bài ca thống thiết thể lương, dường như mang Nhạc Hy xuyên qua không gian và thời gian đi tới, thì thào những lời tâm sự với hắn. Trong khoảnh khắc, trái tim hắn như se lại.

"Kẻ vô tình chẳng biết ta đa tình là khổ - Nhạc Hy, là nàng đang trách trẫm vô tình hay sao?" Chu Hậu Thông tự nói với chính mình, bàn tay siết chặt, đầu đón vô cùng.

Tường Mục Anh gương mặt tức nuối, vừa đồng cảm với chủ nhân, lại vừa mang theo nỗi bức bối vì bài ca phá mất sự vui vẻ chốc lát của Chu Hậu Thông, khẽ miệng quở: "Ái cung nhân nào giữa ngày xuân vui vẻ nở ca bài đau thương như vậy chứ, để nô tài qua gọi thị trách móc một phen."

Chu Hậu Thông dường như không nghe thấy mấy lời Tường Mục Anh, cứ lặng người trong sâu não.

Tường Mục Anh nháy mắt ra hiệu cho hai thị vệ đưa cung nhân kia tới trước mặt Hoàng đế. Nữ nhân kia vốn đang chăm sóc mấy cây mơ, tay chân cũng không sạch sẽ. Thị cúi thấp đầu, dánh vè hơi sợ hãi, lại bị Tường Mục Anh nghiêm giọng hỏi: "Ngươi xem ra có vẻ nhàn rồi nhỉ? Ca hát linh tinh làm mất hứng của Hoàng thượng."

Tỳ nữ kia biết người trước mặt là Hoàng đế song vì lễ nghi cũng không dám ngắt đầu, vội vàng dập đầu van lạy: "Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ nghĩ trong hoa viên không còn ai... cho nên mới... mới tức cảnh mà hát."

Chu Hậu Thông không trách móc thị, ngược lại còn trầm giọng nói: "Giọng hát của ngươi rất hay, dù là thiếu một chút nhạc. Hậu cung của trẫm từ lúc Điều Ân Cung phi, còn có... Đoàn Hy Thần phi qua đời, không còn ai có tiếng hát động lòng người như vậy nữa."

Tỳ nữ không biết nên mừng hay nên sợ khi nghe Hoàng đế nói vậy, thị run giọng đáp: "Nô tỳ là kẻ thô tục, vài câu hát sáo rỗng không dám sánh với tiếng ca như mây như gió của các vị hiền phi."

Hoàng đế rất mực ôn nhu hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Tỳ nữ kia dường như bớt đi vài phần sợ hãi, đáp: "Nô tỳ là Vương Minh Loan, là chữ "Loan Minh" trong "Phượng điêu loan minh bất khả tâm" [1]. Nô tỳ vừa sinh ra thì mẫu thân đã qua đời, phụ thân nhớ tới mẫu thân nên đã đặt tên nô tỳ theo câu thơ đó. Nô tỳ xuất thân thường dân nên phụ thân không dám đặt hai chữ "Phượng Diêu", nên đã đặt "Minh Loan"."

[1] *Phượng điêu loan minh bất khả tâm: Phượng khuất bóng, loan mặt mù không thể tìm thấy nữa. Câu thơ trích bài thơ "Điệu vong cơ" (Tiếc người thiếp đã mất) của Vi Trang. Phượng và loan vốn là hai loài chim mái, phượng điêu, loan minh ý nói người phụ nữ đã chết.*

Lòng Chu Hậu Thông tê tái. Hắn không kim được thờ dài một tiếng thần thờ: "Quả là một cái tên thấm đượm nỗi nhớ và sự trân trọng của phụ thân ngươi với mẫu thân. Tấm lòng này của phụ thân ngươi, trẫm hiểu được."

Minh Loan vẫn cúi thấp đầu, giấu đi sự hiếu kỳ của mình, thị từ tốn hỏi: "Hoàng thượng... là nhớ tới Thần phi nương nương phải không ạ?"

Chu Hậu Thông có vài phần bất ngờ, lại phát phát tay cho đám tùy tùng thối lui về phía sau, không cần theo hầu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Nhất độ phùng hoa nhất đoạn trường

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 81:

NHẤT ĐỘ PHÙNG HOA NHẤT ĐOẠN TRƯỜNG

(Mỗi lần thấy hoa là mỗi lần lòng đau như cắt)

**Trích Giang vũ vọng hoa (Ngắm hoa trên sông mưa) – Thôi Đồ.*

"Vì sao ngươi biết?"

Minh Loan nhẹ giọng thưa: "Nô tỳ đoán là vậy ạ. Khi này nô tỳ ngâm nga bài từ "Ngọc lâu xuân" cũng bởi nô tỳ nghĩ đến Thần phi nương nương. Khi tại thể, nương nương thường tới đây. Lúc chăm sóc hoa cỏ trong Yên hoa viên, nô tỳ đã từng nghe Thần phi ngâm bài này, ngữ khí mang theo đau thương nhiều hơn nhiều. Hôm nay Hoàng thượng gọi nô tỳ tới, nô tỳ cũng đoán là vì Thần phi nương nương." Thị đáp rất chân phương và thành thực, trong ánh mắt không có một tia giả dối nào.

Hoàng đế mỉm cười, nụ cười không hề vui vẻ, lại mang theo sự luyến lưu, tha thiết: "Một nô tỳ rất tinh tế, thông minh. Trẫm là nhớ tới Thần phi."

Càng về cuối, giọng hắn càng trầm dần như sắp khóc. Đã nhiều ngày trôi qua như vậy, mỗi lần nhắc tới hoặc được gọi nhắc tới Nhạc Hy, hắn lại không kim được xót xa.

"Ngày trước còn tại thế, Thần phi nương nương thường thích làm kẹo mọ, cho nên rất hay đến đây hái, nô tỳ cũng có duyên được gặp gỡ nói chuyện cùng nương nương vài lần. Thần phi tính tình điềm đạm, thanh tao, lại bao dung người trên kẻ dưới, nô tỳ thật vô cùng kính trọng." Minh Loan kể, trong lời kể cũng có mấy phần buồn đau, tiếc nuối.

Vài ký ức cùng Nhạc Hy chợt ùa về, Hoàng đế cảm động nói: "Người là tỳ nữ thông minh, Thần phi nếu còn sống chắc cũng sẽ quý mến người. Mau ngừng đầu cho trầm xem."

Minh Loan run run từ từ ngừng đầu, để lộ mi thanh mục tú, gương mặt dịu dàng phúc hậu. Hoàng đế dường như rất hài lòng, nhẹ giọng khen: "Gương mặt thanh tú thiện lương, lại không giấu được sự lạnh lợi của tuổi trẻ. Người bao nhiêu tuổi rồi?"

Tỳ nữ nhỏ nhẹ đáp: "Nô tỳ trông người nhỏ mặt nhỏ nên thường hay bị nghĩ là nhỏ tuổi, năm nay nô tỳ đã hai mươi hai."

Hoàng đế cười, lần này là nụ cười chứa đựng sự vui vẻ thật sự, hần nói: "Hai mươi hai tuổi thì đầu đã già? Người tuổi vẫn còn trẻ lắm."

Minh Loan dường như không còn chút sợ sệt nào trước đương kim Hoàng đế, bạo giọng nói: "Hoàng thượng lại khéo đùa nô tỳ, nô tỳ hai năm nữa là được xuất cung, đầu còn trẻ trung nữa."

Chu Hậu Thông cười như thể đùa bỡn: "Vậy trăm giúp người ở thêm trong cung vài năm nữa để kéo dài tuổi trẻ."

Minh Loan hình như chưa kịp hiểu chuyện gì thì Chu Hậu Thông gọi Tể tướng Mục Anh phía xa xa đi tới nghe chỉ thị. Tể tướng Mục Anh khom người đợi lệnh chủ nhân. Chu Hậu Thông nói: "Cung nữ Yên hoa viên Vương thị tư chất hơn người, dung nhan thanh lệ, vô cùng hợp ý trăm, phong làm Ninh Chiêu dung, ban ở hậu điện trong Vạn An cung của Đức phi."

Tể tướng Mục Anh hơi hoảng loạn. Chuyện Hoàng đế phong vị cho cung nữ, kể từ khi hần lên ngôi chưa bao giờ xảy ra, hơn nữa cung nữ này cũng chưa hề được lâm hạnh. Tể tướng Mục Anh hơi lưỡng lự nói: "Hoàng thượng... chuyện này... sao..."

Chu Hậu Thông nghiêm giọng: "Trăm là Hoàng đế, lẽ nào phong vị cho ai còn phải nhìn sắc mặt của người hay sao? Còn không mau đi truyền báo cho Nội vụ phủ sắp xếp cho nàng ấy."

Minh Loan cũng vô cùng bất ngờ, lại có chút kinh hãi, vội dập đầu: "Hoàng thượng, nô tỳ không có công lao gì, cũng không có gì xuất chúng, chỉ e ngày sau không thể hầu hạ người, xin Hoàng thượng..."

Hần đưa tay, nhẹ nhàng đỡ nàng ta đứng dậy rồi giọng rất mực ôn nhu, nói: "Trăm là cảm mến tính cách thẳng thắn và sự dịu dàng của nàng. Nàng yên tâm, trăm nhất định không bạc đãi nàng."

Tể tướng Mục Anh lạnh giọng nói với nàng ta: "Chiêu dung nương nương còn không mau tạ ơn Hoàng thượng?"

Tể tướng Mục Anh không hề vui vẻ. Từ lúc Thần phi qua đời, Hoàng đế sùng ai, vừa ý ai đều là vì kẻ đó có dáng dấp hoặc thần thái tương đồng với Thần phi. Nữ nhân như Đức tần, Trang tần, giờ còn là một cung nữ, đều có thể dựa vào điểm này lấy lòng hần. So với các nương nương khác, Thần phi đối với Tể tướng Mục Anh là có duyên tri ngộ từ sớm, cho nên trông thấy đám tần phi lợi dụng hình bóng của nàng để đoạt sủng, y cảm thấy có chút không cam tâm.

Minh Loan hãy còn hoảng loạn, giọng không được tròn trịa: "Thần... thần thiếp cảm tạ ân điển của Hoàng thượng."

Chu Hậu Thông buông tay nàng ta, quay sang Tể tướng Mục Anh phân phó: "Đưa nàng ấy về Vạn An cung, nhớ báo với Đức phi một tiếng, dặn nàng ấy cung y và chỗ ở của Ninh Chiêu dung, trăm giao cả cho nàng ấy bố trí. Đức phi làm việc xưa nay trăm luôn yên tâm. Trăm ở lại hoa viên đi dạo một lát."

Tể tướng Mục Anh chấp tay khom người xuống, kính cẩn đáp: "Nô tài tuân mệnh Hoàng thượng." Cẩn toàn đầu cúi, y quay sang nói với Ninh Chiêu dung: "Ninh Chiêu dung nương nương, mời đi theo nô tài."

Vương Minh Loan bước theo Tể tướng Mục Anh, không quên nghiêng người kính cẩn: "Vây thần thiếp cáo lui."

Chu Hậu Thông khẽ gật đầu, hơi phất tay cho Minh Loan cùng đám hạ nhân đều lui xuống cả. Hần chỉ một mình bước trong hoa viên không người, đến bên những gốc mơ đang trổ hoa trắng muốt, hần lặng lẽ ngồi xuống, ngâm nga câu hát:

"Kẻ vô tình chẳng biết ta đa tình là khổ

Một tác lòng chia cắt thành trăm ngàn sợi

Chân trời góc đất rồi cũng có điểm tận

Chỉ có tương tư là triền miên không dứt."

Tay hần đưa lên ngực, siết chặt lấy hình thù cầu kỳ trên y phục. Đầu đón vô ngần, chân trời góc bể có điểm tận cùng, đi rồi sẽ dừng lại, duy chỉ có nỗi tương tư của hần là muốn cũng không thể nào nguôi được.

Vài cành hoa hồng mai đông đưa trong gió, tựa như đôi má hây hây của nàng thiếu nữ e thẹn. Đôi tay của Từ Huyền phất lên chạm vào nhành hoa, mơ hồ thấy một mùi hương thanh nhã.

"Nương nương, nương nương, có chuyện gấp." Tinh Nhu hốt hải chạy tới phía Đức phi. Trong lúc rối loạn, thị còn va phải những nhành hồng mai khiến chúng hơi xao động, lại rụng một vài cánh xuống.

Từ Huyền vốn đang tỉnh tâm thưởng ngoạn, đột nhiên không gian cảnh vật yên bình bị Tinh Nhu phá vỡ, nàng không khỏi bức bối, tỏ ý từ không hài lòng: "Người theo bản cung từ khi ở gia phủ, tính tình vẫn luôn hấp tấp như vậy, không sửa được thì làm sao có thể làm việc cho bản cung lâu dài đây?"

Tinh Nhu gấp gáp nói: "Nương nương thứ tội, nô tỳ vội vì có chuyện gấp cần bẩm."

"Chuyện gì?" Từ Huyền vẫn tập trung nhìn đóa hoa đỏ thắm trước mắt, giọng nói vô cùng lạnh nhạt.

"Là... Hoàng thượng vừa sắc phong cho một cung tỳ, sai người tới báo rằng từ nay nàng ta sẽ ở trong hậu điện của Vạn An cung ạ."

Từ Huyền khẽ nhíu mày một cái, hai mi hơi trùng xuống như thể nghĩ điều gì. Tay nàng đặt trên nhành hồng mai hơi hạ, dứt khoát bẻ gãy một đóa hoa đầu cành. Nàng nói với Tinh Nhu: "Hoàng thượng trước nay vốn chưa từng lâm hạnh hay nhìn trúng một cung nữ nào. Cung nữ được người sắc phong thành phi từ ắt hần không bình thường. Lẽ nào... người hoài nghi gì Vạn An cung của chúng ta?"

Tĩnh Nhu hơi hoảng sợ nhìn chủ nhân, run run giọng nói: "Nương nương... người nghĩ người đó là... tai mắt của Hoàng thượng muốn đặt ở Vạn An cung ư?"

Giương mắt Từ Huyền tràn ngập sự mơ hồ: "Cũng không có manh mối nào để suy đoán được. Trước mắt người cứ sai người bài trí hậu điện đẹp để đón nàng ta vào, nhớ không được bạc đãi nàng ta, cũng không được để xảy ra sơ suất gì."

Tĩnh Nhu vâng dạ đi ngay. Từ Huyền đứng trầm tư nghĩ ngợi, đôi mắt nàng mênh mông và sâu thẳm thẳm, tựa hồ không thể nhìn thấu được điều gì trong đôi mắt trong như hồ thủy...

Buổi tối, hạ nhân đưa Vương Minh Loan đến tiền điện bái kiến Đức phi. Minh Loan mới được sắc phong Ninh chiêu dung, được ban cung y theo phân vị. Cung y nàng chọn mặc màu xanh ngọc, thêu lác đác một vài bông hoa lạc tiên màu trắng phau, tóc không cài nhiều thứ trang sức, tô điểm cũng không hề cầu kỳ.

"Tần thiếp tham kiến Đức phi nương nương." Minh Loan cung kính hành đại lễ với Đức phi, không thiếu sót một chút tiểu tiết nào.

Từ Huyền cười nhả nhặn, phất phất tay cho Minh Loan đứng dậy. Ánh mắt nàng đưa một lượt ngắm nhìn Minh Loan, không khỏi trầm trồ: "Dung nhan thanh tú, thần thái bất phàm, tựa như ngọc lan trong gió xuân, thật là một giai nhân hiếm có. Cũng đã lâu rồi bản cung không được thấy cái gọi là "thần thái bất phàm" trong hậu cung nữa. Quả nhiên..." rồi trầm giọng nói: "Muội chính là chiêu dung vừa được sắc phong sao?"

Ninh chiêu dung chỉ nở nụ cười giản dị, nói năng rất nhẹ nhàng, kính nể: "Vâng, thưa nương nương. Tần thiếp là Minh Loan, mới được sắc phong thành chiêu dung. Tần thiếp không giấu được xuất thân thấp kém, được Hoàng thượng hậu ái, ngày sau mong được nương nương chỉ bảo nhiều hơn."

Phượng Từ Huyền hơi nheo mắt nhìn như đang phỏng đoán. Vương Minh Loan vốn là cung nữ ở Yên hoa viên, không được tiếp xúc nhiều với các vị phi tần, vậy mà hành lễ, hành ngôn đều tỉ mỉ, cũng không hề có một chút sai sót, sơ hở nào. Sự cẩn trọng này bắt ngờ khiến Từ Huyền nảy sinh vài hoài nghi.

Nàng nhẹ giọng dò hỏi, ánh mắt thản nhiên như không có ý tứ gì đặc biệt: "Muội muội là người ở đâu? Phụ mẫu thế nào?"

Minh Loan thật thà đáp: "Quê cũ của tần thiếp vốn ở Nam Kinh. Nhưng song thân đều mất cả, từ nhỏ tần thiếp đã không còn người thân. Sau đó tần thiếp may mắn được một người láng giềng cứu mang, được vài năm thì gửi tần thiếp vào cung làm tỷ nữ."

"Năm nay muội bao nhiêu tuổi rồi? Nhìn tác người, bản cung hơi khó đoán được." Giương mắt và dáng hình của Minh Loan hơi nhỏ nhắn, cho nên Đức phi cũng không ước chừng được tuổi nàng ta.

"Tần thiếp năm nay hai mươi hai tuổi ạ." Giương mặt Minh Loan thoáng có chút ái ngại. Nàng cũng biết, năm nay Phượng Từ Huyền cũng chỉ vừa mới mười sáu tuổi.

Phượng Từ Huyền cười bảo: "Hơn bản cung nhiều tuổi quá. Vậy là cũng ngang với mấy vị Túc phi, Ý phi rồi. Ngày sau có khi bản cung còn cần tỷ tỷ chỉ thêm nhiều."

Minh Loan hơi hoảng loạn cúi đầu chấp tay, thưa: "Nương nương đừng nói như vậy. Tần thiếp thực không dám."

"Tỷ tỷ đừng như vậy. Bản cung mới tiếp xúc nhưng không hiểu sao cảm thấy rất quý mến tỷ tỷ. Sau này tỷ tỷ không cần cảm thấy khó khăn khi ở trong Vạn An cung." Phượng Từ Huyền đỡ lấy tay Minh Loan, ân cần cười với nàng.

Giọng Minh Loan hơi run run đáp: "Vâng... nương nương."

Từ Huyền ra hiệu cho Tĩnh Nhu đi làm gì đó khiến Minh Loan hơi tò mò mà khẽ ngẩng đầu lên. Tĩnh Nhu ngay lập tức hiểu ý liền vào gian trong lấy ra một chiếc tráp bằng gỗ tử đơn giản, mang đến cho Phượng Từ Huyền.

Từ Huyền mở chiếc hộp ra. Bên trong một chiếc trâm vàng có chạm khắc hình chim thước bằng vàng ròng, lại điểm xuyết một vài viên hồng ngọc, minh châu sáng loáng trên đuôi chim, nhìn rất nổi bật và tinh xảo. Minh Loan nhìn cây trâm mà không khỏi ngỡ ngàng, thật sự là bảo vật hiếm thấy.

Khẽ nhắc cây trâm ra khỏi hộp, Từ Huyền nhẹ giọng bảo: "Vừa thấy tỷ tỷ, bản cung liền nghĩ đến cây trâm Bảo Thước này. Tuy rằng tên tỷ tỷ là chim loan, nhưng cây trâm này thật rất hợp với tỷ tỷ. Chim thước mang đến điềm lành, bản cung cũng mong ngày sau trong cung tỷ tỷ sẽ gặp nhiều may mắn."

Minh Loan vội vàng cúi người, giọng hơi gấp gáp: "Nương nương, tần thiếp xuất thân bản tiện, sao xứng được dùng thứ đồ thượng hạng này... Tần thiếp..."

"Tỷ tỷ đừng ngại. Xem như đây là món quà bản cung tặng tỷ tỷ vì duyên tri ngộ giữa chúng ta, được không?" Giọng Từ Huyền thiết tha tựa như chim hót ban mai.

Tĩnh Nhu đứng bên cạnh nàng ta cũng thêu hoa trên gấm: "Ninh chiêu dung, đây là tấm lòng của nương nương, người không nhận là không nể nương nương rồi."

Minh Loan trước sau không có cách nào từ chối, đành phải đáp: "Vậy tần thiếp tạ ơn nương nương đã ban thưởng. Tần thiếp cảm kích vô cùng."

Giương mắt Phượng Từ Huyền lộ rõ sự hân hoan, liền nói: "Nào, để bản cung giúp tỷ tỷ cài nó." Đôi tay Từ Huyền khéo léo rẽ nhẹ búi tóc của Minh Loan, cài ngay ngắn chiếc trâm Bảo Thước lên.

"Thật là một mỹ nhân!" Tĩnh Nhu ở phía sau không kìm được mà thốt lên, Minh Loan hơi ái ngại cúi đầu cười e thẹn.

Từ Huyền hơi nghiêng người nheo mắt ngắm nhìn rồi nói: "Rất đẹp. Ngày sau tỷ tỷ luôn cài cây trâm này, bản cung sẽ thấy rất vui."

"Vâng nương nương." Minh Loan dịu dàng đáp, tay trái theo bản năng chạm lên chiếc trâm vàng, đẩy nó vào sâu trong búi tóc cho thật chặt. Nàng dường như cảm nhận được cả sức nặng của cây trâm.

"Ồ bên kia có một lư hương, tỷ tỷ giúp bản cung châm một ít được không?"

Minh Loan không ngại mà đến cạnh lư hương, chăm hương cẩn thận. Mùi hương gần giống với hoa đào, lại phảng phất chút ngọt ngọt của hoa mơ, dường như ngửi mà thấy cả mùa xuân trong khoảnh khắc.

"Tỷ tỷ thấy mùi hương đó thế nào?" Từ Huyền nướng mày hỏi.

Minh Loan nhìn làn hương bốc lên nghi ngút, mi dường như hơi động, cười hững hờ miễn cưỡng: "Tần thiếp xuất thân kém cỏi, không hiểu về hương liệu, cho nên cũng không đánh giá được ạ. Chỉ thấy khá dễ chịu."

Từ Huyền chỉ cười: "Vậy sao? Vậy tỷ tỷ cũng thử dùng xem, biết đâu sẽ thích. Hương này có tác dụng giúp tinh thần sáng khoái, tỉnh táo. Mấy năm nay bản cung đều dùng, thật sự rất tốt. Sớm mai bản cung sẽ sai Tĩnh Nhu mang qua hậu điện cho tỷ tỷ."

Minh Loan biết mình không có cách nào khước từ, đành đáp: "Vâng, tần thiếp tạ ơn nương nương."

"Cũng không còn sớm nữa, tỳ tỳ về nghỉ ngơi đi. Bàn cung rất vui vì được sống cùng trong Vạn An cung với tỳ tỳ. Bàn cung đã sai người mang vài thứ đồ tốt qua cho tỳ tỳ, còn gì chưa hài lòng, tỳ tỳ cứ nói với bàn cung."

Minh Loan lần nữa cúi người từ tốn: "Tạ nương nương quan tâm đến tần thiếp. Tần thiếp cáo lui."

Từ Huyền nheo mắt nhìn theo bóng lưng của Minh Loan, đợi nàng ta đi hẳn mới quay qua nói với Tinh Nhu: "Hương liệu kia, mai người gói lại, mang bớt cho nàng ta."

Tinh Nhu dường như hơi bất mãn: "Nương nương, nhưng mà..."

Đức phi thừa biết Tinh Nhu vốn tính tiết của, hương kia lại là Đường Xuân hương vô cùng quý giá, được tinh chiết từ một trăm loại thảo mộc hiếm có. Hương này mỗi năm Ba Tư tiến cống chỉ có bốn, năm cân. Mọi năm để hai cân ở Càn Thanh cung, một cân ở Khôn Ninh cung, còn lại chia cho Vạn An cung của nàng và Trường Nhạc cung của Thần phi khi trước.

Đức phi trầm ngâm hồi lâu rồi nói với Tinh Nhu: "Thần thái của Vương Minh Loan thật không tầm thường, không giống của một nô tỳ chút nào. Nàng ta chưa từng học qua lễ nghi của phi tần nhưng lại làm không chút sai sót nào, lời lẽ cũng hết sức tinh tế. Thêm nữa... nàng ta nói không hiểu biết chút gì về hương liệu, nhưng cách mà nàng ta thêm hương, đốt hương, đến cái chớp mắt thưởng hương liệu cũng đủ thấy là người từng quen với những việc này. Không nói bàn cung còn nghĩ nàng ta đã làm chủ nhân lâu trong cung rồi."

Tinh Nhu lấy khăn ướt lau ngón tay trắng nõn cho Đức phi, vừa làm vừa khẽ thưa: "Nương nương, nô tỳ đã điều tra thử. Ninh chiêu dung nhập cung làm tỳ nữ năm thứ ba sau khi Hoàng thượng đăng cơ. Ban đầu nàng ta làm nô tỳ trong Dịch Đình cung, được mấy năm thì được qua Bắc uyển hầu hạ Trang Túc nương nương [1]; nhưng hình như làm chuyện gì đó vướng về bị Trang Túc nương nương đuổi tới Yên hoa viên, làm việc hai ba năm nay ở đó rồi. Từng hầu hạ Trang Túc nương nương, có lẽ cũng có chút hiểu biết về mấy chuyện trong nội cung."

[1] Trang Túc nương nương: Hoàng tẩu Trang Túc Hoàng hậu Hạ thị - Hoàng hậu của Chính Đức Hoàng đế.

Đức phi chau mày nói: "Trang Túc Hoàng hậu không phải rất ghét hương liệu sao? Bắc uyển không còn tần phi nào lui tới, nàng ta lại rành rọt chuyện lễ nghi như vậy..."

"Nương nương," Tinh Nhu dịu giọng vỗ về nàng. "Nương nương đã nghĩ nhiều rồi. Có thể nàng ta cũng chỉ tùy tay làm thôi ạ."

Từ Huyền thờ dài một tiếng. Lời của Tinh Nhu không ngăn được những hoài nghi trong lòng của Phương Từ Huyền. Nàng lắc đầu khẽ rồi thì thào trong miệng: "Nhất định... nhất định Vương Minh Loan này có lai lịch không bình thường đâu. Người để mắt cử chỉ của nàng ta. Trước nay linh tính của bàn cung không hề sai."

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Khước hận hàm tình yếm thu phiến

KHUỐC HẬN HÀM TÌNH YỆM THU PHIẾN

(Oán hận phải ôm mảnh tình riêng nên che chiếc quạt thu)

*Trích Tây cung thu oán – Vương Xương Linh.

Minh Loan về tới hậu điện thì có mấy cung tỳ từ bên trong ra. Nàng cũng phần nào đoán được là tỳ nữ do Đức phi phái đến để bố trí đồ đạc trong hậu điện nên cũng không muốn đưa mắt qua nhìn. Một tỳ nữ dẫn đầu thấy nàng liền dừng lại, cúi người cung kính thưa: "Chiêu dung, bên trong là ba cung nữ hầu hạ người do Nội vụ phủ lựa tới. Đồ đạc và người hầu hạ cô gì chưa vừa ý, nương nương cứ báo cho Tinh Nhu cô nương."

Minh Loan gật nhẹ đầu, nói: "Bàn cung biết, các người lui đi đi."

Mấy cung nữ đó đều đi cả rồi, Minh Loan đứng nghĩ ngợi một chút rồi mới đi vào trong điện. Ba tỳ nữ cúi thấp đầu, đợi nàng vào rồi đồng thanh: "Nô tỳ tham kiến Chiêu dung."

Minh Loan tùy tiện phát phát tay cho đám cung nữ kia đứng dậy. Không cần nàng hỏi han hay nhắc nhở, ba cung nữ lần lượt nói: "Nô tỳ là Tiểu Oanh.", "Nô tỳ là Văn Nhi", "Nô tỳ là Diệu Vũ."

Nghe đến câu cuối, cả người Minh Loan bất giác rung lên khe khẽ, dường như không đứng vững nữa, vội phải chống tay vào cạnh bàn. Nàng cố gắng nén lại xúc động nhưng giọng vẫn hơi run rẩy: "Được rồi. Các người ngừng đầu lên bàn cung xem xem"

Ba cung nữ ngừng đầu, đều là những gương mặt tầm thường, không có gì nổi bật. Hơi thở Minh Loan hơi gấp gáp, dồn dập, nàng trấn tĩnh lại rồi bảo: "Tiểu Oanh, Văn Nhi, các người ra bên ngoài, bàn cung muốn giữ Diệu Vũ lại hầu hạ trong nội điện. Nếu có gì cần, bàn cung sẽ gọi các người."

Hai cung nữ kia không hề tỏ ra bất mãn chút nào, ngoan ngoãn lui ra bên ngoài hậu điện. Đợi họ đi cả và cửa điện cũng đóng lại, Minh Loan mới vội đưa tay đỡ cung nữ kia lên.

Nàng rót cục cũng không kịp được mà rơi nước mắt, nghẹn ngào nói: "Diệu Vũ, là người thật sao? Là người thật hay sao?"

Diệu Vũ cũng nhỏ lệ, nắm lấy tay Minh Loan, thò thê: "Nương nương, là nô tỳ, cuối cùng nô tỳ cũng tìm được nương nương rồi. Nương nương, những năm qua người sống như thế nào?"

Vương Minh Loan rồi rít gât đầu, khóc không nói ra được một lời, cuối cùng ôm lấy Diệu Vũ mà nức nò. Mỗi một lúc, nàng mới lau sạch nước mắt mà nói: "Bàn cung đều tốt, đều rất tốt. Người thì sao? Những năm qua người đã đi đâu?"

Diệu Vũ ti ti rằng: "Nô tỳ vẫn luôn ở trong cung. Nhưng vì bị điều đến làm ở Nội vụ phủ từ đó nên không có cơ hội nào tìm kiếm nương nương cả. Thật may, người vẫn bình an vô sự. Nô tỳ có lần thoáng trông thấy người ở Bắc uyển mà không dám tin đó là nương nương." Nói đến đây, Diệu Vũ lại rớm lệ. Rồi chốc lát, thị mỉm cười: "Đến hôm nay Nội vụ phủ sai người mang cung y và phục sức sắc phong tới cho nương nương, nô tỳ mới ngỡ ngàng đến vui sướng."

Minh Loan đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh của Diệu Vũ. Nàng nói: "Vũ Nhi, không sao, giờ bản cung có người bên cạnh, sẽ yên tâm hơn rất nhiều. Phương Từ Huyền không phải nữ nhân tầm thường, bản cung lại không phải người tức trí đa mưu."

Diệu Vũ đưa tay nắm lấy tay của Ninh chiêu dung, dịu dàng thưa: "Nương nương, người yên tâm, lần này sẽ không ai có thể làm hại nương nương. Diệu Vũ nhất định sẽ bảo vệ nương nương chu toàn."

Ở một khoảng cách rất gần, Diệu Vũ dường như nghe thấy nàng thở dài một mồi. Bất giác nàng hỏi Diệu Vũ: "Vũ Nhi, người là người gần bản cung lâu nhất, bản cung và người cũng đã từng cùng nhau trải qua nhiều hoạn nạn. Người cảm thấy bản cung là người thế nào."

Đến Diệu Vũ cũng hơi bất ngờ trước câu hỏi của Minh Loan, nhưng thị không nghĩ quá nhiều, thuận miệng đáp: "Nương nương là người rất lương thiện, ôn nhu, tỉ mỉ."

Minh Loan cười nhạt một tiếng, lại ngẩng đầu vô thức, ánh mắt vô định nhìn lên những trang trí và kết cấu cầu kỳ của hậu điện Vạn An cung rồi nói: "Vũ Nhi, hậu cung trùng trùng này rồi sẽ gặp nhảm bản tính thiện lương của bản cung. Bản cung chỉ nghĩ đến lúc đó người sẽ thất vọng."

Diệu Vũ gương mặt thoáng chốc lo sợ, thị vội nói: "Nương nương, ân tình của nương nương nô tỳ suốt đời khắc cốt ghi tâm, nương nương có thể nào vẫn là chủ nhân của nô tỳ."

Bên mỗi Minh Loan có một nụ cười bình yên và thanh thản.

Vương Minh Loan nhập cung trong lúc phượng vị để trống, Hoàng đế lại chưa chính thức trao quyền quản lý lục cung cho Phương Từ Huyền, cho nên Minh Loan cũng không có cơ hội nào diện kiến các phi tần khác. Nhưng tin tức trong hậu cung truyền nhanh như gió; Hoàng đế sắc phong chiêu dung cho cung nữ là chuyện không nhỏ, không chỉ tần phi, thậm chí đến cung nữ tạp dịch thấp kém cũng đều được biết qua.

Một ngày nọ vào đầu tháng tư, khí trời hơi có phần oi ả hơn so với hồi đầu xuân, hoa đào đã tàn dần nhưng hoa mầu đơn lại bắt đầu chớm vào độ rực rỡ, diễm lệ nhất. Triệu Tương cùng Giang Tầm Phương đi dạo trên trường nhai mé tây lục cung, định tới Vị Ương cung thăm Khang tần. Sau bao nhiêu phong ba hậu cung suốt mười mấy năm đăng đăng thì Triệu Tương và Giang Tầm Phương vẫn là một cặp bài trùng không thể tách rời, thật khiến người khác phải ngưỡng mộ. Hai người họ dù nhập cung sớm nhưng tuổi tác cũng chưa tính là nhiều, chỉ là nhiều hơn đám tần phi khác hai, ba tuổi, nhưng dung nhan đã hằn rõ dấu vết của những tháng năm cô độc trong thâm cung.

Họ đi cạnh nhau, nói cười vui vẻ, tựa như bướm hoa trong gió, chẳng ai nghĩ là những tần phi thất sủng lâu năm. Thật ra trong hậu cung, không phải cứ đắc sủng mới là niềm vui lớn nhất. Năm đó Diệu Ân cung phi đắc sủng, cuối cùng tự vẫn trong Vị Ương cung một cách thê lương. Trang Thuận Đoan Hy Thần phi khi trước cũng ân sủng tột cùng, rốt cục cũng chết cùng với đứa con chưa kịp chào đời. Phế hậu Trương thị cũng đắc sủng rất dài, rồi vẫn thất thế mà bị giam trong Tích Thủy cung quanh quẩn.

Giờ mấy ai dám nói "đắc sủng ưu nghi thất sủng sầu"? Ai dám nói Túc phi và Ý phi lúc này không tốt?

Thế mà vẫn nhiều người vì ân sủng của đế vương mà không tiếc mọi giá. Cũng phải thôi, nó mang lại quyền thế, vinh hoa, mang lại những hạnh phúc đáng có của một nữ tử.

Đột nhiên đang nói chuyện vui vẻ, Túc phi đột nhiên nhắc thấy Ninh chiêu dung từ phía xa xa đi lại, nụ cười của nàng chợt tắt, quay sang hơi kéo tay Ý phi, ghé tai nói với nàng ấy: "Tỷ tỷ, tỷ xem kia."

Ý phi hơi nghiêng đầu, cũng đã thấy bóng dáng của Ninh chiêu dung vừa mới sắc phong. Ninh chiêu dung bận y phục mùa hè màu lam nhạt, không có hình thù gì nổi bật, hết sức tao nhã, tự nhiên.

Ninh chiêu dung cũng trông thấy Ý phi cùng Túc phi, có ý bước chân nhanh hơn chút. Đến cách hai bước, nàng dừng lại cúi người hành lễ rất trịnh trọng: "Tần thiếp Ninh chiêu dung Vương thị, thỉnh an Túc phi nương nương, Ý phi nương nương."

Triệu Tương và Giang Tầm Phương hơi dừng chân lại theo bản năng, nhưng rồi Ý phi nhếch môi cười ghét bỏ, kéo tay Túc phi đi luôn. Túc phi cũng theo Ý phi mà bước, chẳng ai nói với Vương Minh Loan câu nào, thái độ lạnh nhạt thấy rõ. Ninh chiêu dung mới được sắc phong, không có quan hệ gì với tần phi trong cung, đi hướng này không thể là đến cung của tần phi. Không khó để đoán rằng ta tới Càn Thanh cung của Hoàng đế.

Vương Minh Loan biết hai vị phi tần có ý xa lánh mình nhưng vẫn nhún người hành lễ, đợi Túc phi và Ý phi đi xa rồi mới đứng thẳng dậy, đưa tay chỉnh lại y phục rồi vén tay Diệu Vũ bước đi. Diệu Vũ khéo ngoái đầu nhìn phía sau, không khỏi bất bình mà quở trách: "Nương nương, Ý phi và Túc phi thật quá đáng. Cả hai bọn họ cũng đâu có xuất thân cao quý mà lại có ý kỳ thị nương nương chứ?"

Minh Loan khẽ nhún mày, quay sang trách nhẹ Diệu Vũ: "Xuất thân thấp kém nhưng cũng là tiểu thư khuê các, không giống như bản cung, vốn là tiện tỳ. Đừng nói những lời đó, để người có tâm tư nghe thấy, không chừng rước họa vào thân. Túc phi còn được cho là có thể tranh giành hậu vị đấy."

Diệu Vũ trong lòng biết rõ nhưng phận làm đầy tớ, nhìn chủ nhân mình bị coi thường. Diệu Vũ chẳng thể thấy dễ chịu. Thị cố giả vờ: "Nhưng nương nương, người cũng là..."

Minh Loan đột ngột quay sang, ánh mắt như lửa đốt nhìn Diệu Vũ khiến thị sợ hãi vội nuốt toàn bộ những lời định nói vào họng, gấp gáp quỳ xuống: "Nô tỳ có tội, nương nương..."

Minh Loan trước nay hiểu rõ tính cách Diệu Vũ, nhưng nàng không tránh được giận dữ, liền nặng lời: "Hậu cung như thế nào, bản cung nghĩ người cũng không phải chưa hiểu. Một lời nói ra đủ khiến người mất mạng. Cả người và bản cung trải qua nhiều gian khổ mới giữ được cái mạng. Phải trân trọng nó. Có những lúc người sẽ hiểu ra, người giữ cái mạng sống này không phải vì người, mà vì những người đã từng hy sinh để người được sống. Hiểu rõ chưa?" Nàng nghiêng rằng nói rồi từng từ một, bàn tay siết chặt thành nắm.

Diệu Vũ lại không kịp được mà rơi nước mắt, sụt sùi nói: "Vâng, nương nương, nô tỳ sẽ ghi nhớ."

Minh Loan đỡ Diệu Vũ dậy, tuy miệng nặng lời nhưng lòng cũng xót xa, hơi rơm rớm bên khóe mắt. Nhưng rất nhanh, gương mặt nàng trở lại bình tĩnh, một chút ủy mị yếu đuối cũng không trông thấy nữa, lạnh giọng nói: "Chúng ta đến Càn Thanh cung."

"Tỷ tỷ, làm như vậy... liệu có..." Túc phi hơi ngoái lại nhìn bóng lưng Ninh chiêu dung khuất dần vào trường nhai dài dặc, giọng nói để lộ sự băn khoăn. "Muội thấy nàng ta nhìn nàng ta tội nghiệp thật."

Ý phi không có một chút ân nân, lạnh lùng bảo: "Không cần thương xót cho nàng ta. Ta nghe kể, nàng ta là vì nói vài câu liên quan tới Thần phi, không biết là thứ lời vàng ý ngọc gì mà được Hoàng thượng để mất tới. Biết lợi dụng lúc tâm trạng bi thương nhất thời của Hoàng thượng để tranh sủng, có lẽ nàng ta cũng là người có tham vọng đấy. Hơn nữa là xuất thân tiện tỳ, chúng ta vẫn là nên đề phòng thì hơn."

Túc phi nghe Ý phi nói cũng ngỡ ra vài phần đúng đắn, nàng gật đầu đáp: "Tỷ tỷ nói cũng phải. Từ ngày Thần phi qua đời, muội cũng không vừa mắt những người lợi dụng hình bóng của nàng ấy để tranh sủng. Vì thế mà muội dạo này cũng không qua lại với Trang tần và Đức phi nhiều như trước nữa."

Nhưng nói câu này, chính Túc phi cũng hồ thẹn với lòng mình. Nàng khi trước không phải nhờ Thần phi hiến kế, gây đàn trong đêm nguyên đán mới có thể thu hút được ánh nhìn của Hoàng thượng hay sao? Nhưng lần đó cũng là Thần phi chủ động muốn giúp nàng, không so sánh được với những kẻ kia.

Ý phi dùng giọng cạnh khốc, nói: "Trước nay chúng ta có mấy khi thấy Yên Diêu gây cảm bao giờ đâu? Cũng chẳng bao giờ nghe Đức phi vũ đạo hơn người. Chỉ là mượn chút đáng đáp của Thần phi ngày trước mua vui tranh sủng."

Túc phi biết Triệu Tương trước nay sống kiêu ngạo, luôn ngẩng cao đầu, không chịu nhường tựa vào ai nên khó trách không vừa mắt. Nàng khẽ thờ dài một tiếng, nói trong mơ hồ: "Thực ra cũng không trách các nàng ấy được. Hậu cung này, tỷ tỷ nhìn xem có mấy kẻ được thanh tâm quả dục như tỷ, muội. Phương Tử Huyền thì muội không hiểu lắm, nhưng đến cả Trang tần trước nay luôn đậm nhiên, ung dung, không màng đến sủng hạnh cũng dùng sự đậm nhiên của chính mình để tranh sủng, thật là khó tin."

Ý phi trong lòng bất giác thấy tê tái, nàng chỉ nói: "Thôi cũng không nói gì bọn họ được, ai cũng có mưu cầu riêng. Chúng ta nói bọn họ tham lam, họ nói chúng ta vô dụng. Chúng ta qua Vị Ương cung với Khang tần thôi."

Túc phi hơi mỉm môi, lại gạt đầu nhẹ nhẹ.

Hồi Diêu Ân Cung phi còn tại thế và làm chủ vị Vị Ương cung, Giang Tầm Phương cũng có vài lần qua Vị Ương cung, thăm hỏi qua loa. Vào đến sân trước tiền điện, Túc phi theo bản năng đảo mắt nhìn quanh một lượt cảnh trí quanh cung. Cũng đã nhiều năm qua đi kể từ lần cuối nàng tới nơi này, nhiều phong ba đã trôi qua, nơi này vẫn không có gì đổi thay nhiều lắm, chỉ là bài trí hoa cỏ có phần thanh nhã hơn. Chỉ vì chủ nhân hiện tại của cung điện này cũng không phải một tần phi đặc sủng.

Ý phi thấy Túc phi ngấm nhìn đến mức hơi ngẩn người, khẽ rì tai nàng: "Phương Nhi."

Túc phi hơi giật mình thảng thốt: "Vâng. Tỷ tỷ."

"Muội nghĩ chúng ta có nên bàn với Khang tần chuyện đó không? Hay chỉ hai chúng ta làm thôi?" Ý phi hơi lưỡng lự.

Giang Tầm Phương thờ dài rồi nắm lấy tay Ý phi, nhẹ nhàng nói: "Tỷ tỷ yên tâm. Khang tần và Hòa tần đều đối với Thần phi rất tốt. Tỷ nghĩ xem, Thần phi là người cần trọng, tí mĩ, lại đồng ý kết thân với hai nàng, chứng tỏ trong lòng Thần phi cũng hiểu hai người này đều không có suy nghĩ gì quá phận. Chúng ta có thể tin tưởng."

Các cơ mặt của Ý phi cũng được giãn ra đôi chút, nàng miễn cưỡng gạt đầu.

Hạ nhân nhanh nhẹn đi vào bẩm báo, chốc lát sau, Khang tần cùng cả Hòa tần đi từ nội điện ra. Khang tần vừa trông thấy Túc phi và Ý phi, mừng vui như nắng hạn gặp mưa rào, hồ hồ chạy ra chào đón: "Hai vị nương nương tới bất ngờ quá, tần thiếp chưa kịp chuẩn bị gì để đón tiếp." Nói rồi mới nhún người hành lễ cùng Hòa tần: "Túc phi nương nương vạn phúc, Ý phi nương nương vạn phúc."

Túc phi và Ý phi cũng hân hoan không kém. Túc phi cười, nắm lấy tay Khang tần bảo: "Hậu cung dạo vừa rồi cũng nhiều chuyện rắc rối, bản cung không có dịp nào gặp được muội cho nên hôm nay nhân nhả, cùng Tương tỷ tỷ qua đây thăm. Không ngờ lại gặp cả Hòa tần."

Hòa tần đứng phía sau Khang tần, khẽ cúi đầu dịu dàng thưa: "Dạo này tần thiếp cũng hay qua bên Vị Ương cung hàn huyên cùng Khang tần. Thật may mắn hôm nay lại được gặp cả hai vị nương nương ở đây."

Túc phi và Ý phi đều cười khúc khích, Ý phi liền nói: "Không lẽ Khang tần và Hòa tần định chào đón bọn ta ở ngoài sân như thế này sao?"

Khang tần bấy giờ mới ngó người, vội cười bảo: "Tần thiếp nhất thời mừng quá cho nên vụng về mà quên mất. Mời hai vị nương nương vào bên trong ạ."

Triệu Tương và Giang Tầm Phương nhìn nhau cười ngặt nghẽo rồi mới đi vào nội điện. So với Trường Nhạc cung, Trường Xuân cung, thậm chí là Vinh An cung của nàng thì Vị Ương cung bài trí quá đổi giản dị, không có gì ngoài vài đóa hoa đồ quyền điểm tuyết với hồng hạnh cắm trong một chiếc bình ngọc lục bảo không có gì nổi bật. Đơn giản đến mức sơ sài, khiến người ta bất giác cảm thấy tòa điện có phần trống vắng, quạnh hiu.

Đỗ Nhượng Phân nhanh nhẹn đi từ trong thứ thất ra gian giữa, tự mình mang theo những món điểm tâm nhìn vào cũng ngon mắt, giọng hóm hờ: "Hai vị nương nương thưởng thức chút điểm tâm của Vị Ương cung, đều là tần thiếp cùng với Minh Thiềm tự tay làm." Nhượng Phân xếp các đĩa điểm tâm lên chiếc bàn tròn ở gian giữa, lại ra hiệu cho cung nữ đem trà nước tới.

"Các vị nương nương thưởng thức xem tay nghề của tần thiếp và Nhượng Phân tỷ tỷ thế nào." Hòa tần cười nói.

Túc phi mỉm cười, nhìn qua những món điểm tâm đẹp mắt trên bàn, nào bánh bơ đậu xanh được nặn thành hình hoa xếp tầng, nào những thoi quế hoa cao trắng ngần tỏa mùi thơm ngan ngát, nào những viên kẹo mơ tròn tròn màu vàng nghệ,... đủ thấy người làm vô cùng tinh tế, tỉ mỉ, dành mọi tâm huyết cho món ăn của mình.

Nhưng rồi bất giác vài ký ức ủa về trong tâm trí khiến nụ cười trên môi Túc phi tan biến, lại nghe Ý phi nói đúng lòng mình: "Nhìn những món điểm tâm này thật là quen mắt, bản cung bất giác lại nhớ tới..." Nói càng về cuối câu, giọng Triệu Tương lại hơi ngập ngừng như muốn khóc.

Không khí vui vẻ cả đại điện bỗng chợt tắt, trong một khoảnh khắc chìm vào trầm lặng như để tất cả hồi tưởng về một cố nhân xa xôi nào đó. Khang tần cười chua chát: "Là Thần phi nương nương đúng không. Điểm tâm này đều là làm theo nàng ấy cả. Mỗi lần dùng, cả tần thiếp và Minh Thiềm đều nhớ tới nàng ấy." Vừa nói, nàng vừa thất thần nhìn số điểm tâm trên bàn.

Túc phi gạt đi nước mắt, bình tĩnh nói: "Khang tần, Hòa tần, thật ra hôm nay bản cung cùng Ý phi đến cũng là để bàn với hai người một chuyện liên quan đến Thần phi."

Đỗ Nhượng Phân cùng Lur Minh Thiềm lập tức ngừng đầu, gương mặt trấn tĩnh lạ thường. Nhượng Phân hiểu kỳ hỏi: "Nương nương, người muốn nói đến chuyện gì?"

"Bản cung biết khi sinh thời Thần phi đối với hai người vô cùng thân thiết. Bản cung và Túc phi cũng rất quý trọng Thần phi. Đáng tiếc nàng ấy lại ra đi, chúng ta thậm chí còn không thấy cả thi thể nàng ấy. Cũng chính vì vậy mà cái chết của nàng ấy có nhiều uẩn khúc mà thủ phạm hẳn là người trong hậu cung. Ngoài ra, về chuyện của phế hậu, cũng có một vài nội tình mà bản cung cảm thấy rất mâu thuẫn. Thần phi trước đây đối tốt và luôn ủng hộ phế hậu, lại có gia thế đồ sộ. Bản cung chỉ e sát hại Thần phi chính là muốn giảm bớt sức ảnh hưởng của phế hậu trong hậu cung. Cho nên rất có thể hung thủ của liên tiếp hai chuyện này cũng là một người, hoặc là hai kẻ khác nhau mà kẻ sau là kẻ đục nước béo cò. Chung quy, bản cung và Túc phi muốn cùng hai người bí mật điều tra lại cái chết của Thần phi."

Triệu Tương vừa nói, vừa giải thích chi tiết những suy nghĩ của nàng, vô cùng chặt chẽ, rõ ràng.

Túc phi cũng gạt đầu, nói: "Ý của Tương tỷ tỷ cũng là ý của bản cung, bản cung qua lại với hai người cũng tính là thân thiết. Hơn nữa chúng ta cũng đều từng được Thần phi giúp đỡ. Cho nên bản cung muốn Thần phi không phải ra đi một cách đầy uẩn khúc như vậy." Nàng cố gắng thuyết phục bằng lời lẽ ôn tồn, cứng rắn.

Những lời của Ý phi rất rõ ràng, nhưng là một chuyện rất lớn, không khỏi khiến Hòa tần và Khang tần thảng thốt và đột nhiên sợ hãi vô cùng. Cả hai trầm mặc suy nghĩ chốc lát Hòa tần giọng rất nhỏ và run, nàng bối rối nói: "Hai vị nương nương, tần thiếp và tỷ tỷ cũng từng nhận ân tình của Thần phi, tần thiếp vô cùng cảm kích. Nhưng điều tra lại là chuyện lớn, chúng ta cũng không biết bắt đầu từ đâu để lần lại, càng không có điều kiện nào để điều tra. Hơn nữa, Đại lý tự cũng đã điều tra cái chết của Thần phi cũng như chuyện của phế hậu, kết quả cũng đã có. Chỉ với sức lực của mấy người chúng ta, sao có thể lật lại án này chứ?"

Khang tần cũng bắn khoăn: "Đúng vậy. Chuyện của phế hậu đã qua được hơn ba tháng. Bằng chứng có lẽ giờ đã không còn gì nữa. Còn chuyện của Thần phi thì xảy ra ở ngoài cung, mọi điều tra đều là bất khả thi."

Túc phi nói rất cương nghị với Đỗ Nhược Phân: "Khang tần yên tâm, chúng ta có cả người ngoài cung, cả người trong cung giúp đỡ, không có gì phải lo lắng."

Khang tần vô cùng bất ngờ, kinh ngạc thốt lên: "Người ngoài cung? Ý nương nương có phải là..."

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83-1: Ngã ái u lan dị chúng phương (Thượng)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 83:

NGÃ ÁI U LAN DỊ CHÚNG PHƯƠNG

(Ta yêu thích hoa lan có hương thơm khác mọi loài)

*Trích Lan hoa – Tiết Vong.

"Phải, phụ thân của bản cung, cửu phụ của Túc phi, còn có cả đại huynh của Thần phi nữa." Ý phi nói.

"Đại huynh của Thần phi ư?" Khang tần hơi bất ngờ. Người này nàng cũng từng gặp qua, chính là một thái y có tiếng trong Thái y viện.

"Đúng vậy, y tên Thẩm Tịch Thành. Đã xin từ chức ở Thái y viện với lý do là quá đau lòng. Nhưng thực chất, đó là cái cớ để y có điều kiện rời khỏi hoàng cung tìm hiểu rõ về sự bất thường trong cái chết của Thần phi." Ý phi nói.

Ngừng một lát, nàng hạ thấp giọng, bảo: "Nhưng cái chúng ta không có là mối quan hệ với một người có chút địa vị trên tiền triều. Phụ thân của Thần phi thì bản cung không dám tiếp cận và đặt vấn đề; Trang tần có quan hệ họ hàng với Thần phi nhưng Thần phi sinh thời cũng không quá thân thiết với nàng ta. Chỉ còn hai người thôi. Dù phụ thân Khang tần chỉ là Viên ngoại lang ở Lễ bộ, nhưng như vậy cũng là có thêm chút chỗ dựa so với bản cung và Túc phi."

Nghe Ý phi nói đến câu "Chỉ còn hai người thôi", trong lòng Đỗ Nhược Phân bất giác thấy nặng nề vô cùng. Năm đó, nếu không phải Thần phi cũng không ngại đứng ra bênh vực nàng trước một Lệ tần có gia thế đồ sộ, e rằng nàng là người hãm oan trong chuyện Lệ tần sảy thai, cũng không bao giờ có được những tháng ngày yên bình sau này.

Trần trờ chốc lát, Đỗ Nhược Phân kháng khái đáp lại: "Tân thiếp hiểu được, tân thiếp sẽ giúp đỡ hai vị nương nương. Thần phi xét đi xét lại cũng có ơn tri ngộ với tân thiếp nhưng tân thiếp còn nợ nàng một ân tình."

Túc phi mỉm cười mãn nguyện, nắm lấy tay Khang tần thủ thi: "Quả nhiên người có tình có nghĩa trong hậu cung này không nhiều lắm. Khang tần, cảm ơn muội."

Đỗ Nhược Phân quay sang Hòa tần, hỏi: "Minh Nhi, còn muội? Có muốn giúp hai vị nương nương không?"

Hòa tần trước nay hiền lành, nhu thuận, điều gì cũng theo Đỗ Nhược Phân cả. Hai nàng giống như Túc phi và Ý phi vậy. Hòa tần liền nhỏ nhẹ đáp: "Vâng, Đỗ tỷ tỷ đã muốn giúp hai vị, muội dù không có tài nhưng cũng sẽ cố gắng giúp đỡ. Nhưng muội chỉ có phụ thân và huynh trưởng, một người làm trong quốc khố, một người làm trong Nội vụ phủ. Chỉ e là không giúp gì được mọi người."

Ý phi mỉm cười vừa mừng rỡ, vừa cảm kích: "Không sao, chỉ cần có lòng giúp đỡ khi cần là được. Bản cung thật cảm ơn hai người có thể cùng bản cung và Túc phi điều tra."

Khang tần hơi lo lắng: "Nhưng mà có điều này tân thiếp cũng cảm thấy nên nói."

Ba người đều hướng ánh mắt về Khang tần tập trung, lại nghe nàng bảo rằng: "Phụ thân tân thiếp làm trong Lễ bộ. Thật ra bên Lễ bộ đang bí mật chuẩn bị cho kỳ tuyển tú nữ diễn ra vào tháng tám năm nay. Tân thiếp nghĩ rằng khi có tân nhân vào cung, hậu cung sẽ có nhiều thay đổi, chỉ bằng lúc này chúng ta nên tập trung thăm dò, điều tra nhanh nhất để tránh những rắc rối về sau."

Tin tuyển tú nữ cũng không khiến Túc phi và Ý phi quá sức bất ngờ. Hậu vị đang để trống, Hoàng thượng cũng chưa có công chúa, hoàng tử nào, thêm nữa hậu cung đều là người cũ. Những gia tộc cần bồi đắp thế lực cũng luôn cần có người làm phi tử trong hậu cung, cho nên đều mong muốn Hoàng thượng tuyển tú. Thêm những áp lực từ tiền triều thì tuyển tú nữ là chuyện sớm muộn sẽ diễn ra.

"Bản cung thấy Khang tần nói đúng." Túc phi lên tiếng. "Chúng ta đều là tần phi cũ của Hoàng thượng. Đến lúc có tân nhân, bọn họ được phân vào cùng cung điện với chúng ta, việc điều tra sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều."

Ý phi và Hòa tần đều gật gù đồng ý. Nhưng Hòa tần hơi hoài nghi bảo: "Nhưng chúng ta không có manh mối gì, phải bắt đầu từ đâu chứ?"

Ý phi đều đã chuẩn bị kỹ lưỡng, trực tiếp đáp lại đồng ý: "Cả chuyện của phế hậu và Thần phi đều có những mâu thuẫn và manh mối để chúng ta lần theo đó mà điều tra. Chuyện thứ nhất là chuyện của Thần phi, manh mối có lẽ nên lần tìm từ thị nữ của nàng ấy, cũng là người duy nhất sống sót sau con đại biến ở núi Đông Nhạc – Như Dung. Còn chuyện của phế hậu, bản cung cũng tìm được một điểm vô lý. Phế hậu bị oan, chúng ta đều biết. Nhưng phế hậu rất bình tĩnh và không đi điều tra thêm bất cứ thứ gì để minh oan cho chính mình. Điều này bản cung có một hướng lý giải: Phế hậu không muốn đánh rạn động cò, muốn án binh bất động. Nếu như làm to chuyện và cứ muốn điều tra đến cùng, kẻ trong bóng tối kia nhất định sẽ cần trọng và tìm cách xóa đi mọi bằng chứng còn sót lại. Phế hậu chịu nhượng bộ mà lùi lại chính là để kẻ kia đắc ý mà ngồi không, còn Thái hậu sẽ cố gắng điều tra trong im lặng. Vậy để điều tra chuyện của phế hậu, có lẽ chúng ta nên tìm cách để gặp mặt phế hậu một lần. Trương nương nương lúc còn tại vị Hoàng hậu đối xử với bản cung và các muội đều không tệ. Cả Thần phi cũng vậy. Lần này, coi như đây là những điều chúng ta có thể làm vì họ. Thêm vào nữa, việc này nếu thành có khả năng lật đổ được một trong bốn thế lực Vương thị - Phương thị - Trần thị - Diêm thị. Tiền đồ của chúng ta ngày sau cũng càng xán lạn. Nói chung, chuyện này có ích cho cả chính chúng ta, gia tộc chúng ta, và cả những người đã đối tốt với chúng ta ngày trước."

"Ý phi nói rất có lý." Khang tần cảm khái. "Vay từ mai, chúng ta sẽ cố gắng hoàn thành hai việc đầu tiên, sau đó tiếp tục lần theo manh mối có được. Cái kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lộ ra, tin rằng nhất định sẽ có ngày phế hậu được minh oan."

Thờ dài một tiếng, Túc phi khẽ bảo: "Bản cung cũng hy vọng là vậy."

"Hoàng thượng đã hạ chi không ai được tới Tích Thúy cung, gặp được phước hậu lúc này không hề dễ dàng. Vậy trước mắt, chúng ta cần thu xếp tới Trường Nhạc cung một chuyến gặp Như Dung, sau đó cách gặp phước hậu sẽ nghĩ sau." Triệu Tương đề xuất.

Giang Tầm phi cùng Đỗ Nhượng Phân đều đồng tình. Đỗ Nhượng Phân gật đầu: "Được, vậy theo ý của Ý phi nương nương."

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn an."

Lúc Ninh chiêu dung tới, Chu Hậu Thông đang ngồi chăm chú đọc sách. Nghe thấy giọng nói dịu dàng của Minh Loan, hần hơi ngẩng đầu, nói: "Miễn lễ. Mau ngồi đi." Hần chỉ tay vào chiếc ghế bên cạnh bàn đọc sách.

Minh Loan mím môi ái ngại, cúi đầu như là hơi lưỡng lự. Hần nhận ra, liền mỉm cười động viên nàng: "Nàng không cần cảm thấy sợ hãi. Qua đây ngồi cạnh trẫm."

Nghe được câu nói đó, chút lo lắng trên gương mặt nàng chợt tan biến, mạnh mẽ bước lại gần ngồi vào chiếc ghế mà Chu Hậu Thông chỉ. Hai tay đan chéo vào nhau, thoáng còn thấy có mồ hôi nhỏ.

Chu Hậu Thông chỉ cười bảo: "Tần phi đến gặp trẫm lần đầu đều lo lắng, sợ hãi. Nàng đoán xem là vì sao?"

Minh Loan suy nghĩ thoáng chốc rồi đáp rất khẽ: "Có lẽ... vì bọn họ sợ sẽ biểu hiện không tốt, khiến Hoàng thượng không vui ạ."

"Nàng cũng e sợ biểu hiện không tốt, khiến trẫm không vui ư?" Hần hỏi bông đùa mà như dò hỏi.

Minh Loan vẫn cúi thấp đầu, đáp: "Không ạ, thần thiếp không sợ biểu hiện không tốt. Thần thiếp bối rối là vì... tới giờ vẫn chưa tin được rằng có ngày mình có thể trông thấy Hoàng thượng ở khoảng cách gần đến như vậy... Cho nên thần thiếp bất giác thấy vừa vui mừng, lại vừa bối rối, không biết là thực hay mơ."

Chu Hậu Thông cười hào sảng. Trường Mộc Anh ở bên cạnh hầu giấy bút cho hần cũng có phần bất ngờ. Từ lúc Thần phi qua đời, y chưa từng thấy hần cười vui vẻ như vậy. Chủ nhân vui vẻ như vậy, y cũng cảm thấy dễ chịu hơn phần nào.

Trên gương mặt Vương Minh Loan có sự thẹn thùng của thiếu nữ trước mặt người quân tử, có sự bối rối, băng khuôn từ một trái tim e lệ, vô tình điều đó khiến người ta không thể nào mà không bị cuốn hút.

Chu Hậu Thông nói: "Lời đáp thật chân thật, quả là một nữ tử giản dị, chân thành. Trẫm nhớ lần đầu tiên triệu kiến Khang tần, nàng ấy sợ hãi đến mức đỏ mặt, lúng túng không biết đối đáp ra sao để trẫm không giận dữ."

"Bởi thần thiếp vốn chỉ là một nữ tử tầm thường, thực cũng chẳng có cách nào tránh được sai sót trong lần đầu được Hoàng thượng triệu kiến. Thần thiếp lại xuất thân từ cung nữ nên không có tài cán gì để nghĩ đến việc gây ấn tượng khiến Hoàng thượng vui vẻ cả." Minh Loan nhẹ giọng nói.

Chu Hậu Thông ngắm nhìn Minh Lan chốc lát, dường như lại chợt nghĩ đến điều gì, hần cười một mình trong giây phút. Trầm lặng một thoáng, hần ngậm nga mấy câu thơ:

"Ngã ái u lan dị chủng phương

Bất tương nhan sắc mị xuân dương [1]

Lúc nàng gặp trẫm từng nói rằng phụ thân vì tưởng nhớ mẫu thân nàng sớm ra đi nên đã gọi là Minh Loan, lấy ý từ "Điệu vong cơ" [2] rằng: Phượng điệu loan mình bất khả tâm, có phải không? Vậy từ giờ, trẫm gọi nàng là Minh Lan, có được không?"

[1] Ngã ái u lan dị chủng phương/Bất tương nhan sắc mị xuân dương: Ta yêu đóa hoa lan thơm khác với những loài khác. Chẳng đem nhan sắc để lấy lòng ánh xuân dương. – Trích "Lan hoa" – Tiết Vong.

[2] Diệu vong cơ: Tiễn đưa người thiếp đã mất.

Minh Lan: giống như u lan, đóa hoa lan trong bóng tối.

Ninh chiêu dung bất ngờ được ban tên, chính nàng cũng không khỏi thất thốt, cho nên hơi bối rối, thưa: "Hoàng thượng, thần thiếp... thần thiếp không dám nhận. Thần thiếp không có công cán gì để nhận được ân điển này."

Hần cười, kéo ghế sát ngồi lại gần cạnh Ninh chiêu dung, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, khẽ nói: "Có lẽ ông trời biết trẫm đau thương vô hạn, cho nên mang nàng đến bên bầu bạn với trẫm. Ở bên nàng, lần nữa trẫm lại cảm nhận được cảm giác bồi hồi, xao xuyến của tình yêu thời trẻ..." Nhưng rồi hần lắc đầu trong giây phút, hướng sang chuyện khác: "Qua Vạn An cung sống nàng có thoải mái không? Đã gặp qua Đức phi chưa?"

Minh Lan dịu dàng đáp: "Tất cả đều ổn ạ, thần thiếp đã đi bái kiến Đức phi nương nương. Nương nương cũng đối tốt với thần thiếp. Chỉ là thần thiếp... chưa có cơ hội để gặp mặt các vị nương nương khác."

Chu Hậu Thông gật đầu: "Đề nàng ở cùng Từ Huyền, trẫm sẽ thấy yên tâm hơn nhiều. Muội ấy khá chu đáo, tâm tư đơn thuần. Còn chuyện của nàng gặp gỡ tần phi, là trẫm không chu đáo, bỏ bê hậu cung một thời gian dài nên có nhiều xáo trộn. Trẫm sẽ thu xếp đề nàng gặp mặt hậu cung một lần."

Minh Lan mỉm cười: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng."

"Cũng đã gần tới trưa, nàng ở lại Càn Thanh cung dùng ngọc thiện với trẫm luôn đi."

Bên ngoài có tiếng bước chân của nhiều người đi tới, Minh Lan cũng đoán được là hạ nhân đang mang ngọc thiện tới cho Hoàng đế. Trước nay không nhiều tần phi có ân điển được ở lại dùng thiện với Hoàng đế trong chính Càn Thanh cung. Cũng vì vậy mà Minh Lan không khỏi ái ngại: "Hoàng thượng, nhưng chuyện này..."

Hần cười động viên, lại pha chút bông đùa: "Không sao, nàng không cần thấy ngại. Chỉ là dùng ngọc thiện, đâu có làm gì sai quốc pháp mà hoảng sợ đâu. Nàng không ở lại ăn mới chính là nghịch lại quân tâm."

Minh Lan lưỡng lự, biết mình tiến thoái lưỡng nan, không thể từ chối thêm, đành đáp lại: "Vâng, vậy thần thiếp tạ ơn ân điển của Hoàng thượng."

Dùng xong ngọc thiện, Minh Lan liền trở về Vạn An cung, trên trường nhai, nàng đi ngược hướng với Lệ tần.

Lệ tần tính nét cũng có đồ hơn dạo trước một chút. Trông thấy nữ tử mặc cung trang gương mặt có phần lạ lẫm, Lệ tần không hỏi cũng đoán được ra là vị Ninh chiêu dung mới được sắc phong. Vốn bản tính hay cạnh khỏe, thích đâm bị thóc chọc bị gạo, Lệ tần ra hiệu cho cung nữ Hạ Mai đi chậm lại, dừng trước Ninh chiêu dung. Ninh chiêu dung cũng biết ý mà dừng bước.

"Chà, đây không phải Ninh chiêu dung mới được sắc phong sao?" Lệ tần đơn đả mở lời, lời nói mang đầy ý chế giễu và khinh thường, mắt lại xoay chuyển một lượt từ đầu tới chân Minh Lan để suy xét. Hạ Mai đi cạnh Lệ tần cũng che miệng cười ẩn ý.

Ninh chiêu dung chỉ cúi đầu, nhún người hành lễ: "Nương nương vạn phúc. Thứ lỗi tần thiếp chưa diện kiến hậu cung, người là..."

Giọng Lệ tần rất đỗi cao ngạo, hách dịch: "Bản cung là Lệ tần ở Trường Xuân cung."

Minh Lan chính chu hành lễ lại thật cẩn thận: "Lệ tần nương nương vạn an."

Lệ tần chỉ hơi nhếch môi, nói: "Nghe nói người xuất thân là cung nữ ở Yến hoa viên?" Cười khẩy một tiếng, nàng ta nói tiếp: "Vừa mới được sắc phong chiêu dung đã được ở cùng cung điện với Đức phi rồi, vậy là sắp được thành chủ vị một cung luôn rồi đấy." Câu nói của Lệ tần nhiều điều mờ ám, có phần nói đã động tới hậu vị.

Minh Lan không ngờ mà không hiểu ý tứ trong lời nói của Lệ tần. Nàng hơi hoảng sợ cúi đầu: "Nương nương, lỗi nương nương, tần thiếp có phần không hiểu."

Lệ tần đi lướt qua Minh Lan, còn cố ý dừng vào vai nàng, để lại một câu ngăn ngừn: "Cả người cùng Đức phi, hai kẻ chỉ đến vậy mà thôi." Nói rồi nàng ta vịn tay Hạ Mai đi khuất.

Minh Lan đứng thẳng người, theo bản năng dứt khoát đưa tay phui chỗ vai áo vừa bị Lệ tần chạm vào như xưa đi sự dơ bẩn. Nàng "hừ" lạnh một tiếng, nói với Diệu Vũ: "Chúng ta hồi cung."

Diệu Vũ đi bên cạnh nàng, nhận ra sự khó chịu của Minh Lan. Qua mấy lần gặp Túc phi, Ý phi, rồi giờ là Lệ tần, dễ nhận ra nàng cũng khó chịu trước thái độ coi thường ra mặt của bọn họ.

Diệu Vũ biết vậy nên lên tiếng động viên: "Nương nương, xưa nay trong hậu cung Lệ tần đều như vậy đó. Mấy lần nô tỳ theo người của Nội vụ phủ mang lễ vật tới cho Lệ tần, nàng ta đều hoành học ít nhiều. Nương nương đừng bận tâm đến nàng ta."

"Một kẻ ngu xuẩn, không biết ai là thù, không biết ai là bạn, không nhìn thấu được lòng người, bản cung há phải bận tâm. Bản cung chỉ cảm thấy không vui khi sống dưới thân phận một kẻ chịu ơn và phải khép nép, nhún nhường thôi." Minh Lan nghiêm rắng nói từng chữ một.

"Lệ tần kia cũng thật quá đáng. Nếu đã không thích chi bằng lạnh nhạt đừng dung như Túc phi và Ý phi, lại còn cố ý giễu cợt nương nương." Diệu Vũ bất bình.

Minh Lan lạnh lùng nói: "Mặc kệ nàng ta đi. Nàng ta và cả hậu cung này, không ai đủ tinh táo để nhìn thấu một người."

Diệu Vũ gạt mình, hiếu kỳ hỏi: "Nương nương, là ai chứ?"

Hai ngày sau, Minh Lan được tấn phong thành Ninh tiếp dư, chỉ còn cách tần vị một bậc nữa.

Tin Ninh tiếp dư được Hoàng thượng ban tên, tấn phong, lại còn được đại ân ngồi dùng ngọc thiện trong Càn Thanh cung truyền đi rất nhanh khiến hậu cung ai nấy đều bàng hoàng. Từ lúc Thần phi qua đời, Hoàng thượng thậm chí còn không yêu cầu Kính sự phòng mang thẻ bài của tần phi tới, nhưng nay lại đề mắt đến một tần phi tầm thường xuất thân là cung nữ Yến hoa viên.

Thế là miệng lưỡi của những kẻ nhân nhả trong hậu cung khéo léo tô điểm và sáng tạo một câu chuyện sùng bái bình thường thành những tin đồn thất thiệt đến mức không ngờ. Có người nói Ninh tiếp dư là yêu nữ đến quỳn rũ để vương, có thể đe dọa đến cơ nghiệp đại Minh. Có kẻ bảo nàng là do Trương Thái hậu cố ý an bài trong hậu cung để thay thế cho Trương Trích Hoa đã bị phế bỏ. Có kẻ rằng nàng là oan hồn của Thần phi quá cố nhập thành, quay về quản quyết bên Hoàng đế.

Minh Lan không may mắn bận tâm đến những tin đồn lan khắp hậu cung. Nàng chưa gặp đám tần phi trong hậu cung nhưng cũng không hiểu kỳ thái độ của họ với nàng lắm. Có lẽ đơn giản chỉ là coi thường như Túc phi, Ý phi, Lệ tần hôm trước, hoặc không rõ ràng như Đức phi.

Nghe những lời đó, Ninh tiếp dư chỉ cảm thấy thật nực cười. Câu chuyện đằng sau thân phận của nàng thực ra còn ly kỳ hơn những lời đồn này rất nhiều. Chỉ là trí tưởng tượng của họ chưa đủ phong phú để có thể hình dung ra một chuyện kinh khủng và đáng sợ như thế.

Bọn họ sẽ không thể nào nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83-2: Ngã ái u lan dị chúng phương (Hạ)

MINH CUNG TRUYỆN – CHƯƠNG 83:

NGÃ ÁI U LAN DỊ CHÚNG PHƯƠNG

(Ta yêu thích hoa lan có hương thơm khác mọi loài)

*Trích Lan hoa – Tiết Vong.

Một ngày giữa tháng tư, trời vào đầu hạ đã có phần hơi oi ả.

Bắc uyển nằm ở phía bắc của Nhân Thọ cung, gần như là một biệt cung rất nhỏ trong Tử Cấm Thành. Nơi đây là chỗ cư ngụ của Trang Túc Hoàng hậu Hạ Diên trong suốt mười mấy năm kể từ khi Chính Đức Hoàng đế băng hà. Gần như không ai đặt chân đến, nơi này chìm vào lãng quên của kẻ người mãi chạy theo phong quang trong Tử Cấm Thành.

Cỏ hoa dại vàng ủa mọc đầy trong tiểu viên trước sân trong chính điện, che khuất đi những khóm hoa đỗ quỳen hồng hồng nhỏ nhỏ mọc sát đất. Rêu cũng phong kín bậc tam cấp cũ kỹ trước hiên, khiến Bắc uyển là một vẻ quanh quẽ, đìu hiu, chẳng có dáng vẻ của một ngày mùa hạ tràn trề sinh khí. Bước vào nơi đây khiến Minh Lan cảm thấy như bước vào một thế giới hoàn toàn khác với phần còn lại của Tử Cẩm Thành, khiến trong lòng nàng mơ hồ có chút thê lương. Có lẽ tình cảnh cung điện này cũng hết như chủ nhân của nó – cô độc và vô tình bị nhân thế bỏ quên.

"Hoàng hậu nương nương." Minh Lan hành đại lễ trịnh trọng trước Hạ Hoàng hậu.

"Miễn lễ." Hạ Hoàng hậu bị hen suyễn nhiều năm, giọng nàng đã lạc hẳn đi, không nghe ra cái uy nghi bất tận của mẫu nghi thiên hạ năm nào.

Dáng vẻ nàng cũng lộ rõ dấu vết của thời gian đằng đẵng – gầy gò và nhăn nheo, tóc điểm nhiều sợi bạc, mắt dường như mờ cũng không còn rõ ràng, đuôi mắt hẳn những vết chân chim nhìn mà đáng sợ. Thời gian cô độc mệnh mang đã gặm nhấm sắc trẻ và cả tuổi thanh xuân của nàng, nhìn Hạ Diên không khác gì một xác chết không hồn.

"Nương nương... người có khỏe không?" Minh Lan bắt gác chảy nước mắt, lòng tái tê vô cùng. Nhìn từ đầu đến cuối, không có điểm nào của Hoàng hậu cho thấy sự khỏe mạnh cả.

Hạ Diên kéo lau giọt nước mắt đang từ từ rơi xuống, thều thào đáp: "Bản cung vẫn ổn. Đạo này Thái hậu nương nương cùng Ngô Đức phi, Thẩm Hiền phi [3] vẫn thường đến thăm bản cung. Còn muội vẫn tốt chứ?"

[3] Ngô Đức phi, Thẩm Hiền phi: Các phi tần của Minh Vũ Tông (tiên đế).

Minh Lan gật nhẹ đầu: "Thần thiếp sống rất tốt. Hôm trước Hoàng thượng cũng mở gia yến đề thần thiếp gặp mặt hậu cung. Bọn họ có vẻ coi thường thần thiếp nhưng chung quy cũng không có gì khó khăn cả."

Hạ Diên yếu ớt đưa cánh tay gầy gầy vẫy nhẹ, ý bảo Minh Lan đến cạnh bên nàng. Minh Lan càng nhìn Hoàng hậu càng thấy thương cảm, xót xa. Nàng đến bên, vừa đi vừa gạt nước mắt.

"Minh Loan... À không, tên muội giờ là Minh Lan nhi." Hạ Hoàng hậu cười ngây ngốc một tiếng rồi nói tiếp: "Muội từ lúc nhập cung đã đều ở bên bản cung, có thể nói bản cung hiểu muội nhất – một nữ tử yếu đuối và thiện lương biết nhường nào. Thật không ngờ... chuyện đó..."

Minh Lan nghe Hoàng hậu nói mà lệ tuôn không dứt, nàng nghẹn ngào: "Nương nương, dù cho thế nào, thần thiếp cũng vô cùng cảm kích nương nương."

"Muội... vẫn thật sự muốn làm phi tần sao?" Nói dứt câu, Hạ Hoàng hậu lại lấy khăn tay che miệng, ho khan một tràng dài.

Minh Lan đau đớn đến sát bên cạnh, xoa nhẹ lưng cho nàng ấy, rồi lại rót một chén trà. Nhưng bất ngờ, Hạ Diên ho ra một ít máu, thắm đỏ chiếc khăn tay thêu hoa trà. Minh Lan thất kinh: "Hoàng hậu nương nương..."

Hạ Diên nở nụ cười cay đắng: "Bản cung không sao, muội đừng lo, chỉ là chút bệnh kinh niên thôi. Thẩm Hiền phi vẫn luôn tới giúp bản cung điều trị, đạo này trời ảm áp hơn, cũng đỡ hơn đạo trước rồi. Muội... muội vẫn muốn..."

Minh Lan nghiêng răng cắn hận, tay xiết chặt vạt áo: "Nương nương, chắc người cũng nhớ, hôm nay là ngày giỗ của người đó. Tử Cẩm Thành này, ngoài mấy người chúng ta ra, không còn ai nhớ đến người đó nữa. Thần thiếp... buộc phải làm vậy... Nhất định phải cho những kẻ năm đó hại thần thiếp phải trả giá."

Hạ Diên khẽ ngẩng đầu nhìn Minh Lan. Nữ tử yếu đuối như lan hoa, trong trắng như bạch ngọc năm đó đã bị sự tuyệt tình bạc bẽo của nhân thế làm cho biến chất. Giờ đây trong ánh mắt nàng ấy, Hạ Diên chỉ nhìn thấy khổ đau tột độ, lửa hận rực cháy.

Nàng ấy đã khác, đã nhất quyết muốn báo thù rồi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83-3: - Hết quyển 1 -

Quyển 1 mình mất 3 năm để hoàn thành, căn bản vì sự lười ghê gớm của mình. Hôm nay, xin phép được tổng kết lại toàn bộ quyển 1 – tác phẩm mình đã cố gắng rất nhiều trong suốt ba năm học cấp ba. (Nói quyển 1 quyển 2 cho oai, quyển 2 dự định của mình là 40 chương đó lại thôi). Hiện tại tác phẩm đã viết đến chương 93. Sẽ đăng từ từ cho mọi người. Còn về kết truyện, tác giả đã tính từ lúc viết chương 1 rồi, nhưng sẽ chỉ tác giả biết thôi.

QUYỂN 1:

- Dung lượng: 83 chương
- Số từ trung bình: khoảng 3500 từ/chương
- Số nhân vật được nhắc tên xuất hiện: khoảng 40 nhân vật
- Thời gian hoàn thành: gần ba năm.

Những điều chưa được lý giải trong quyển 1:

- Khi Mạn Cơ bị sảy thai lần đầu, người hại được Nhạc Hy phát hiện là Trần Thái Quyên. Nhạc Hy định lấy vật chứng là lọ yên chi trong Trường Xuân cung, tuy nhiên có người đã đẩy tay nàng khiến lọ yên chi bị rơi mất. Nhạc Hy không đứng gần Trần Thái Quyên, không thể là Thái Quyên cố ý làm đổ. Vậy lọ yên chi đó ở đâu, người lần đó đẩy để xóa đi vật chứng là ai?
- Chim hoàng hạc rơi xuống Khôn Ninh cung và Phương Từ Huyền rơi xuống hồ Thái Dịch, Hoàng hậu bị nghi ngờ là vận hạn. Hung thủ là ai?
- Hoàng trưởng tử bị hãm hại bằng độc dược, hung thủ là ai?

- Nhạc Hy thấy một vài bố trí kỳ lạ lúc mới vào Trường Nhạc cung, vậy bí ẩn nào cất giấu trong Trường Nhạc cung?
- Vương Minh Lan thật ra là ai? Nàng ta thật ra hận ai?
- Bí mật động trời về tội ác mà Trần Thái Uyên đã nói với Trương Trích Hoa trước khi qua đời bị lãng quên?
- Diêm Mạn Cơ bị trúng một loại độc, đó là độc gì? Ai là người hạ độc?
- Ai sẽ là tân hậu thay vị trí Trương Trích Hoa?
- Nhạc Hy liệu có thể sống sót qua con đại biến?
- Chu Hậu Thông làm thế nào có thể biết được thân phận của Nhạc Hy?
- Chuyện Thái hậu năm xưa hại chết Hưng vương – phụ thân của Chu Hậu Thông, liệu rằng có thể được hé lộ?

Bạn đang đọc truyện *Minh Cung Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 84: Lời cuối - Những bông hoa trong Tủ Cẩm Thành

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Minh Cung Truyện sau gần ba năm, cuối cùng cũng đi được hơn một nửa chặng đường. Minh đối với tiểu thuyết này mà nói vẫn là yêu thích như ngày đầu tiên đặt bút viết, bởi lẽ dù hay dù dở, nó cũng là tác phẩm mà mình dốc hết sức học, đam mê để hoàn thiện qua từng ngày.

Mình thật sự rất vui khi đọc được những bình luận, thậm chí những lần đọc lại tác phẩm, mình cũng vẫn muốn rep lại những bình luận mình đã rep. Và điều khiến mình âm thầm hạnh phúc nhất là có rất nhiều người đã cùng thưởng thức tác phẩm của mình đến tận chương 83. Đây quả là một con đường rất dài, bởi mỗi chương tiểu thuyết của mình đều trên 3000 từ, và so với những tác phẩm cùng đề tài khác thì đây thật sự là con số đáng kể.

Có lẽ vì thời gian mình viết tiểu thuyết này rất dài, mọi người đều nhận rõ ra sự đổi thay theo hướng tích cực trong văn phong và cách trình bày truyện của mình từ chương 1 đến chương 83. Nói thật, mình không phải một người quá giỏi văn, cũng không chăm đọc tiểu thuyết, không chăm đọc sách nên văn chương cũng có nhiều hạn chế. Những gì có được đều là viết trên bàn năng của chính mình. Nói như vậy là bởi con người mình cũng khá là khô khan, có thể từ việc mình học chuyên Toán, lại thích chơi game nữa.

Văn chương phản ánh con người, và tác phẩm của bạn phản ánh một phần tính cách. Có người đọc tác phẩm của mình từng đoán mình ngoài đời như thế nào. Dựa vào cách viết, dường như là cô gái dịu dàng, lời ăn tiếng nói khéo léo, học giỏi và hoàn hảo, đó là những lời mà người bạn mình từng nói. Nhưng xin lỗi, mình cực kỳ hay chửi tục, chửi rất ngoa và chuyên đi cà khịa. Điều này xuất phát từ việc mình chơi Liên Minh nhiều quá, đâm ra cay cú nhiều. Có nhiều chương truyện được viết ngay sau khi mình chơi game xong, nên nó pha tạp nhiều cái cảm xúc thô tục của mình, đâm ra đọc lại, mình cảm giác nó chưa đạt được đến độ thanh thoát, cũng chưa thật sự lột tả được những gì mà mình muốn thể hiện.

Ngày kia là ngày chốt rank Liên Minh Huyền Thoại mùa 9, mình đạt được bậc rank Bạch Kim, sẽ được phần thưởng cuối mùa. Nói đây chắc mọi người cũng không hiểu vì đa số độc giả toàn là nữ. Cơ mà sẽ có một ngày nào đó, trong một tác phẩm sau này của mình, sẽ có những thứ liên quan đến game, và có khi còn tạo niềm cảm hứng cho mọi người về bộ môn thể thao điện tử thì sao?

Nói một chút về các nhân vật trong tiểu thuyết của mình, thì vì là truyện lấy bối cảnh hậu cung nên nhân vật đa số là nữ. Nếu nói mình có hài lòng về các nhân vật mình xây dựng không thì câu trả lời là không hoàn toàn hài lòng. Truyện xây dựng trên ngôi thứ ba, cho nên nếu mình tập trung xây dựng tất cả các nhân vật một cách quá kỹ lưỡng, cảm giác mọi thứ sẽ bị loạn cho người đọc. Cho nên có vài nhân vật mình không đi sâu được, và cũng hơi thiếu sót so với tưởng tượng của mình. Ví dụ một Đỗ Nhược Phân yếu đuối như cỏ nhược, sống dựa vào người khác; một Lư Minh Thiềm ít nói, nhút nhát; hay một Phương Từ Huyền tí mỉ cầu toàn hay một Giang Tầm Phương thẳng tính, bộc trực, yêu ghét rõ ràng; một Triệu Tương cao ngạo, chấp nhận bị thất sủng còn hơn là dựa vào bóng dáng của người khác để cầu sủng. Những nhân vật này mình sẽ đều làm rõ trong Quyển 2.

Có một điều mà mọi người có lẽ đều nhận ra, đó là mình rất chú trọng vào tên gọi của các nhân vật. Nó luôn gắn với một câu nói hoặc một thứ gì đó, hoặc phản ánh cuộc đời, số phận của nhân vật đó. Điều này mình học hỏi ở Tào Tuyết Cần và tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng. Nếu bạn xem giải nghĩa tên các nhân vật Lâm Đại Ngọc, Tiết Bảo Thoa, Giả Nguyên Xuân, Hạ Kim Quế,... bạn thật sự sẽ hứng thú và ấn tượng.

Bài dưới mình sẽ đề cập tới ý nghĩa một số loài hoa tượng trưng cho các nhân vật nữ trong tiểu thuyết cùng việc sơ lược giải nghĩa tên của họ.

Trương Trích Nguyệt: hạnh đào (hồng hạnh) – hoa hạnh đào mỏng manh, có hai màu hồng, trắng, là tượng trưng cho tình yêu thầm lặng, chờ trông trong nỗi mòn.

Thắm Nhạc Hy: thược dược – yêu vô cách (yêu cho riêng mình). Thược dược mang vẻ đẹp gần giống mẫu đơn nhưng lại thanh thoát và trong trẻo hơn so với vẻ lộng lẫy, đài trang của mẫu đơn. Nếu mẫu đơn gọi là vương trong trăm hoa thì thược dược là tướng trong trăm hoa. Nó là hiện thân của sự mạnh mẽ, không bị khuất phục, cá tính. Trong chương 1, có một câu thơ trích Kinh thi là "Tặng chi dĩ thược dược." Thược dược vì thế là còn đại diện cho sự khởi đầu của tình yêu.

Tên gọi của Nhạc Hy trong tiếng trung, nếu chiết tự thì sẽ có hai chữ Sơn (tức là núi), phần nào phản ánh tính cách kiên cường, bình thản của nàng.

Phương Từ Huyền: hoa mai – có một câu trong truyện được dùng rất nhiều cho vẻ đẹp của Từ Huyền. Đó là vẻ đẹp "sắc điểm tâm" – trè trung như mai xuân, yêu kiều như mai đông. Hoa mai mang vẻ đẹp thanh cao, đại diện cho may mắn và điềm lành trong cuộc sống.

Ý nghĩa tên gọi: ánh mặt trời màu tím (ánh mặt trời lúc hoàng hôn).

Trương Trích Hoa: hoa mẫu đơn. Đứng đầu trăm hoa, mang vẻ đẹp quyền thế, uy nghi, đường bệ. Hoa mẫu đơn đại diện cho sự vinh quang, đại diện cho mẫu nghi thiên hạ.

Ý nghĩa tên gọi: ngắt hoa, còn có nghĩa là ánh lửa của ngọn đuốc.

Diễm Mạn Cơ: hoa anh đào. Anh đào tàn khi đang lúc rực rỡ nhất, đó là tượng trưng cho những phong quang chốc lát, sự ngắn ngủi của tuổi trẻ và hạnh phúc.

Ý nghĩa tên gọi: mạn cơ – chỉ người con gái xinh đẹp, duyên dáng.

Vương Yên Diêu: hoa sen. Trong tiểu thuyết, chương 55, Nhạc Hy đã ví Yên Diêu với hoa sen Bạch Ngọc Trân Hà trong hồ Thái Dịch. Hoa sen e ấp và giữ gìn hương sắc, đại diện cho vẻ đẹp bí ẩn, thuần khiết, thanh cao, không bị vương vấn bụi trần. Nó còn đại diện cho trái tim chung thủy, sự kín đáo, thánh thiện.

Ý nghĩa tên gọi: trầm lặng như mây khói.

Trần Thái Quyên: không được nhắc về loài hoa tượng trưng.

Ý nghĩa tên gọi: tư thái quỳn quỳn – chỉ sự thông minh, khéo léo. So với chữ "Uyển" trong tên của Thái Uyển, thì chữ Quyên này mang nghĩa rộng hơn, chỉ vẻ đẹp về cả tư trí và ngoại hình.

Trần Thái Uyển: không được nhắc về loài hoa tượng trưng.

Ý nghĩa tên gọi: tư thái uyển chuyển, dịu dàng – chỉ sự hiền dịu, ôn nhu.

Vân Ngọc Hiểu: hoa cúc, nếu mang màu trắng, hoa cúc tượng trưng cho sự cao thượng và sự chân thành.

Ý nghĩa tên gọi: giọt sương buổi sớm, dễ tan chảy.

Đỗ Nhục Phân: hoa đỗ nhục, hay còn gọi là xương bồ. Là loài cỏ hoa mọc dại, thường dùng làm thuốc, thân nhỏ, mảnh, hoa trắng rất mong manh, mang dáng vẻ yếu đuối. Tuy nhiên hoa này đại diện cho sự thịnh vượng (chữ xương trong xương bồ nghĩa là hưng thịnh) và sự may mắn, tốt đẹp.

Ý nghĩa tên gọi: cỏ đỗ nhục tươi tốt, thơm ngát.

Trịnh Triều Phù: hoa phù dung, loài hoa có cánh mỏng manh, nở vào buổi sáng và tàn vào lúc chiều tà. Hoa phù dung là đại diện cho vẻ đẹp xuân sắc, mỹ lệ, trẻ trung nhưng ngắn ngủi, ít ỏi và chóng phai tàn.

Ý nghĩa tên gọi: hoa phù dung lúc sáng sớm.

Vương Minh Lan: hoa mộc lan. Tượng trưng cho sự tinh khiết và trong trắng.

Ý nghĩa tên gọi: hoa lan trong bóng tối.

Lư Minh Thiềm: không được nhắc đến về loài hoa tượng trưng.

Ý nghĩa tên gọi: "Thu thiềm độc chỉ minh" – Trăng thu chỉ sáng một mình.

Triệu Tương: không nhắc đến về loài hoa tượng trưng.

Ý nghĩa tên gọi: dòng nước mắt (tương – nước mắt).

Giang Tầm Phương: không được nhắc đến về loài hoa tượng trưng.

Ý nghĩa tên gọi: đi tìm những thứ tốt đẹp (tầm: tìm kiếm, phương: thơm tho, tốt đẹp)

Bạn đang đọc truyện *Mình Cùng Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.